Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis

Io. BRODAEI, IO. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,

HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,

aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

Koninklijke Bibliotheek te 's Gravenhage

AMSTELODAMI,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIↃ IↃ CC XLIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ABderitas dicitur Lysimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, & febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτον· [a] πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα παυδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πο-

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρέττειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρεταίνειν Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἤδη, Ῥητ. 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & *Philonis* apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniae filius dicitur; sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut sit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρέττειν] Anglic. πυρέτειν. Sic pag. seq. ὀκτὼ πυρέτει. *J. B.*

Πυρέτειν] A. W. P. L. In reliquis πυρέταινον. *M. du S.*

Πυρέτειν] Etsi πυρεταίνειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut supra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέττειν ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. verl. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῆς πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demosth.* p. m. 37. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀπατηλ. c. 4. pr. προθυμίαν λιπαρῆ χρυσάμμου. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνοχὼς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως οὐ πυρετῷ ξυνοχῇ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foesius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ὀπὴ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἰδίως ἐπιγινόμενον πολὺς, καὶ ὕστερος ἕλκος ἐπυώδες. Vulgo male πολὺς καὶ ὕστερον, ἕλκος, sine ullo sensu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς ἐς ὕστερον, ἕλκος] Non adsentior *Graevianae* distinctioni; sed vulgatam servo, & miror qui eam *sine ullo sensu* esse, dicere queat: nam si cum *Graevio* distinguendum, tunc illud καὶ ὕστερον potius delendum foret, ac scribendum continuo

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυεὶς, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ᾗ ἔτος, ἔλυσε † πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος τὴν ἀδείαν τὰς γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν ὑπερεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ † Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ † τῆς Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξήεσαν. καὶ μέχρι μὲν ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, † ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ βρότων, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,

καὶ τοῦτο· ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ χρὼς μέγα γενόμενον, ἔπαυσε λωφῶντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου

fluens, aliis sudor superveniens largus & ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioso motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem modulate persequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis septiduanis illis tragœdis,

Tuque o Deorum hominumque saeve rex,
Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur

a Οὕτως] Οὕτως P. Sed prius recte servant Edd. b Παριεκινοῦντο] Παριεκίνουν W. Sed prius Edd. servant. c Μίλῳ] Sic M. & Edd. omnes. Μίμῳ P. L. & Angl. & marg. *Ald.*

13. Ἐμονῴδουν] * *Μονῳδῶ τὸ θρηνῶ, ἰατικῶς ἢ* † *πᾶσαι αἱ λπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ* ‡ *οὕτω τὴν τραγῳδίαν θρῆνοί εἰσι. V.*

* Hoc & omnia fere sequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confusionem Codicis; ut ipse ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in sedem suam retraxi, & quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida in τῇ τραγῳδίᾳ*, & lege Θρῆνοι, ἀντὶ τοῦ, Θρηνῶν quod sequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuisse testatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

filo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε † πυρετόν. At, at, minime delenda verba ᾗ ἔτος, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in versione *Ed. Paris.* recte ostendit, vertens: *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare esse, quia nescis. Addidit ille autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem; sed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phrasis, nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀργ. c. 4. & Εὐν. c. 5. adde etiam Ἐμπ. finem. *M. du S.*

. Ἐς γελοῖόν τι πάθος τὰς γνώμας] Nescio quid miretur *Salanus* phrasin insolitam. Significat enim hic πάθος *rationem rei*, eademque significatu & constructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλουσίους τῶν ἰσοδίων εἶναι ἐς πυρίαν πάθους. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ πάθημα. Nec tantum abludit alter locus *Luciani*, quem ipse *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὰ δὲ ἔξω τέλος τοῦ δίκην εἰς τοῦτο πάθους. quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit se*, sive *redactus est*. Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Bas.* εἰς τηλικούτους κινδύνους. *In tanta pericula redactus est, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Παριεκινοῦντο] Conf. supra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμονῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philostrati* in Aristide p. 582. ἔστι ἀλαφρότερα πρὸς τὸ Μάρκου, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μουσικῇ θρηνώδη ἐπιτηδεύειν τὸ βαρβαρικὸν &c. Vide & not. ad eundem *Philostr.* p. 158. & textum ipsum p. 607. ubi μουσικὸν & θρῆνον conjungit. De sensu tragico vide eundem 244. τραγικωτέρους τὸ τοῦ μουσικοῦ μίσους. *M. du S.*

Ibid. Ἔστω . . .] Locum ex aliquo poëta hac voce designari docuit *Casaub.* ad *Theophr. Char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μανίας ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, οὐ μάλα δ'. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, οὐ μάρτυς δ', ut Ζωμαρ. c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μέλει] Angl. οὐ μάρτυ. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exstat in addendis editionis Cl. *Barnesii* ex *Athenaeo* petitum (l. 23. 1. sub fin. p. 561. B.) quod hic describere operae pretium erit:

Ἀνδ'

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam bis alienis nec malis occupati essent. Sed

τραγῳδεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς συρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ [d] ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παραλιθαίνειν, ὀλίγου ἐμφιλοχωρούσης [e] Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, καὶ ἑκάστου γνώμην ἀπεπολεμοῦντος.

Ὡς δὴ ἕν, φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηρικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων διελελυθὲ· οὐχ ὅσε τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν [e] τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, καὶ φαύλοις καθεχόμενοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν τοῖς ταῦτα κεκίνηται

[d] Ἀναστάντας] Sic Edd. & M. [e] Τοῦτο] Οὕτω marg. *AlW.*

Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὴ δόκησις τοῦ παλαὶ φανεὶς καλὰ,
Ἢ τῆς ἐρῶσιν ὢν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους αὐτυχᾶς συνεκπόνει,
Καὶ ταῦτα μὴ θρῶν τ' ἀρωγὸς θεὸς ἴσθι,
Μὴ δῶν δ' ὑπ' αὐτῶν τῶν διδάσκεις φιλῶν,
Ἀφαιρέσεσι χάριτας αἷς τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum*. V. *Gratii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε πασῶν θεῶν τε ἠδὲ βροτῶν, & ἢ τῆς ἐρῶσιν ἰσόμοιρος παρέστασο. Primus ante *Gratium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὴ ὦ θεῶν τύραννε] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

22. Ἀρχέλαος] Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Jac. Upton.* *M. du S.*

27. Παραλιθαίνειν] Sic infra Ἀσεωρ. c. 28. f. παραλιθαίνειν τὸ πάλαι τοῦτο παραλιθαίνουσι. *M. du S.*

31. Ἐν φ. οἱ π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud φασὶν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, *Lexp.* 166. *Cic.* vertit, quod, rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B, τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ ἧττον ἀκριβῆ λόγον ἢ quo facile evincitur *vulgo* non *rite* significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rite* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τοῖς Θρᾳκαλοῖ] Vide Paroemiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν τοῖς ταῦτα κεκίνηται] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν τοῖς] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Jungerm.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interpret. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a] Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b] ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἦν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους ἐπιφέρων, ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τῷ τείχει, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ἐπισηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

a Ἀρμενίᾳ] Sic *H. Fl. B2. P.* Ἀρμενιάκῳ *J.* b Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *A IV.* πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὸ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους † κῦκος φησὶν, ὅτου τὸ ἐναντίον τὸν μάχλιν. *V.*

* Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως] Ad quae Cl. *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Smopensem* philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῦκος] In V. prave κῦκος est, lege τῦκος (vid. *Diog. Laërt.*) & sic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲ ἐν ἐκείνῳ πίστευσαν . . . . πολλοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδράσι συγγεγράφθαι. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Chaud. Nicasius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸν πόλεμος ἀπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1008. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ruterhus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heraclitii; *Plut.* 660, 2. de *Isid. & Osir.* Expressit *Ovid.* & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium*. Confer & Ἰκαρ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τὸ ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Hac de re copiose Lipsius. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἰσηγορίαν, per quam ἠρμόσθη τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam *inaequalitatem* rerum, & rerum omnium ex pugna quadam elementotum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur; cum ψυχὰς ἀποφαίνουσι ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀποστρ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut *Tyrann.* c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adscripserat conferendum *Tyrannicid.* c. 1. ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πανηγύρεις ἐπεσυνάσαμεν & φονώσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quum hic

ad ullam rem utebatur, ſuccincto palliolo ſuo, ſtudioſe admodum & ipſe dolium in quo degebat, volvere ſurſum deorſum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorſum haec facis, Diogenes?* reſpondere, *Volvo & ipſe dolium, ne otioſus ſolus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipſe ego quoque, Philon, ne mutus ſolus eſſem in vocali adeo tempore, neque comici ſatellitii inſtar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus ſum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut hiſtoriam ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὃδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπυδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῦ [c] Κρανείυ· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένυ, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος δοκοίην ἐν τοσύτοις ἐργαζομένοις.

Καὐτὸς ὢν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν ὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφερόμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ [e] ὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τῦτο δείσῃς περὶ ἐμῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν [f] κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον τὸμὸν τῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέησει γὰρ

c Κρανίου] W. recte. Et marg. *Alii.* Κρανίου Edd. d Ὡς] Deeſt in M. *H. Fl. P. S. Ald.* 1. *Bl.* & 2. & *Fr.* Adeſt in ſola *J.* e Οὕτω] Sic Edd. Οὕτως W. f Κυλίει] Sic Edd. Κυλίοι W.

58. Τῦ Κρανίου] ‡ Ὀνομα τόπου. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κενὸν προσωπεῖον. *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiaſt. ſcripſit; ſed Κρανέι ſcribendum, vid. nott. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πλαγὴ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πλαγὴ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *ſimul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλιππον] Vide πάρερ. c. 42. ad Philippum. adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. ſupra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανίου] Craneum ſchola, ſeu Gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut ſcribit *Laërt.* lib. 6. ἐτύγχανε μὲν οὖν διάγων ἐν τῷ κρανείῳ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. *G. C.*

Κρανίου] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίου. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id ſcribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανίον. ἔστι, καὶ τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis eſt, ſ. *calvaries.* Vid. *Pollux.* Onom. ſi quid opus. quin & apud noſtrum interdum recte ſcribitur Κρανίον, modo Κρανέιον in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προσαλαλῆς. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίον, τέως, videri poſſit utrovis modo ſcribi. Praeſtat tamen differentiae cauſſa Κρανίου hic & alibi ſcribere, quando de Gymnaſio ſermo eſt. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *ſatellitium* hoc *Comicum* illuſtravit, & cum προσήμαλι τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemſterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum ſatellitium* ad pompam tantum in ſcenam prodire ſolitum, ac mutum ibi degiſſe. *Comicum itaque ſatellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non ſemel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ πάνυ καρτερῶς] A Juniore Luciano haec ſcripta hinc forſan erunt, qui colligant; ſed de ejus aetate aliunde judicandum eſt. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teſtam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπλαίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς με-
Θέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. ὑποθήσομαι δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαψάμενον.

Καίτοι οὐδὲ [d] παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾴστον, καὶ προχειρότατον, καὶ ἅπαντα εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἂν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥᾳθύμως συντεθῆναι δυ-

si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli jactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae scribendo adjunctae sunt, abstinebo me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta subjiciam scribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *Ald. W.* Ὅπως Edd. b Τούτου] Sic W. Τοῦτο M. Τῷ Edd. c Συγγράφειν] Συγγραφῇ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται] Παραινέσεως οἱ π. δεῖσθαι ὄντες W. e Οἴονται σφίσιν] Οἴονται φασὶν *Coll.* Οἴονται σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus.

85. Καί τοι . .] Γρ. καί τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶδεν οὐδὲ φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. *G.*

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *delia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ἵνως. *M. du S.*

77. Καπνοῦ ἐ κύματος] *Hom.* Od. M. 219. *M. du S.*

Καπνοῦ καὶ κύματος] Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Upto nus*, ostenso, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inspectus rem totam statim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut *Aristoteli* excidit scribere Eth. II. sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, sed Ulysses: τούτου μὲν καπνοῦ ἐ κύματος ἵστορ ἴσχε Νῆα &c. — Eodem respicit *Clem. Alex.* Protr. p. m. 40. C. *fumus* autem unde sit, discet ex vers. 68. 202. & Scholiaste; Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. *M. du S.*

78. Τῷ συγγράφειν] Τῷ μὲν καπνῷ, καὶ κύματι, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν ἐν ποιῶν. Vere Mss. τῷ συγγραφεῖ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor* sc. historiae, *abstinebo.* Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo sit scribenda historia, ait Auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τῷ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματι, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφεῖ. non ausim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione conjuncta sunt, recte me abstinebo.* *J.J.*

83. Ἄκρῳ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4. *M. du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae Edd. haberent ἀλλὰ. Et si nondum satis exemplorum apostrophi in conjunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ λαμπάς quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ubi παρὰ Ὀρόντου. pro παρ'. Et non semel alibi. Item *Long. Past.* I. pr. ἀλλὰ οὐ τούτῳ &c. Et IV. 113. ἀντὶ ἐκείνου hoc Dial. c. 15. ἀνὰ Λιβυκάς. Particula εἰ vero nul-

ſed hoc eſſe, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis, *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odioſus etiam quibusdam videar, illis praeſertim quibus jam perfecta eſt, & oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut aliter ſcripturos eorum, quae ſemel firmata auctoritatibus & quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Veruntamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta haec eſſe, ut ſi quando bellum confletur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam auſit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam,

καμοῦμεν τοῦτ' ὄφελον, [f] ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις ἢ ἄλλο παλλῆς τ' Φροντίδ' δεόμενον, ἦν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησίν, [g] ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν οὖν ὡ πάνυ πολλοὺς αὐτῷ ὀπιῤῥέψειν, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξειν, καὶ μάλιστα ὑποσοις ἀποτετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπαινοῖτο ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, [h] μανίαν, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι [i] μεταποιήσειν ἢ μεταγράψειν τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλέως αὐλὰς ἀποκεμοῦν. ὅμως δὲ ὡ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι, [k] ἵν' εἰ πολὺ πόλεμος ἄλλος συρραίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (ὡ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχοιεν ἄμεινον συντιθέναι, ἢ κατὰ τοῦτον προσάγοντες. ἤτοι γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθῶς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρή-

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' εἴ τι M. *g* Ἐς ἀεὶ] Sic recte L. & marg. *AIW.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam, ſed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεὶ. *h* Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Liturae ſunt hic in W. & vulgata lectio repoſita. *i* Μεταποιήσειν ἢ μεταγράψειν] Μ . . σειν ἢ . . . ψειν W. *k* Ἵν'] Ἤν W.

12. Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲ ϑ πότε] Παρυφίαι ἀπὸ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲ ἱστορηθέντων τυγχανόντων, μίσιν δὲ ἀναγωγῶν πραγματικῶν. *V.*

multo frequentius, vocali ſequente, ſine apoſtropho ſcribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipſum *Thucydidis* alibi deſcripſimus. v. c. 42. monendus tantum hic lector eſt, antea pro ἐς, ὡς ſcriptum fuiſſe in impreſſis, quod nos praeeunte *Vorſtio*, in ſuo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum eſt. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem ſe alibi deſcripſiſſe ait *Solanus*, addidit margini *Juntinae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quam. Hiſt.* c. 42. & ſupra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

2. *Μανία, εἴ γε ἐλπὶς*] Lucianus praecepta conſcribendae hiſtoriae ſcripturus, praevidere ſe dixerat fore, ut non omnes hiſtoricos dicto ſibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam moleſtus videretur; praecipue iis, quorum hiſtoria jam eſſet perſcripta & publicata. Εἰ δὲ ϑ ἐπήνεσαν, pergit, ὑπὸ τ' τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσειν ἢ μεταγράψειν τι τ' ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro *μανία, εἴγε ἐλπὶς* ſine dubio legendum *μανία εἰ γε ἐλπίς*. Id dicit, *Sed & ſi illa* (hiſtoria jam ab aliis perſcripta & publicata) *laudata ſit ab iis, qui tum fuerunt auditores, inſania ſit, ſperare tales homines mutaturos & aliter ſcripturos quidpiam eorum, quae ſemel recepta ſunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione ſuccurriſſe etiam Interpres. *J. J.*

Μανία . . .] V. Cl. *Jenſium.* Liturae hic ſunt in W. & vulgata repoſita. Vid. *Hemſter.* 7. *M. du S.*

9. Ἀντίκτων ἤδη κεχειρ.] Vid. *Demoſth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noſter c. 2. σωιχῶς νίκαι. Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Caſſius & Marcius Verus Seleuciam & Creſiphontem ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PAX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte exiſtimes hoc vocabulum non uſurpari de inſtrumento fabrili. Hic tamen non norma ſimpliciter, ſed ex adjunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. *M. du S.*

46. Τῶν

τρήτων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, ἢ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

Διττῆ δὲ ὄντος τῆ τε συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖ, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τις ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρὸν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα καμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀνεπτερωμένα τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μέλλοντι καὶ ὑπομνημονεύσαι ἕνια, πα-

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἱρεῖ] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖς *J.* b Ἔν] Τὰ ἐν marg. *AIW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τῶν ἄλλων ἀτεχνίαν *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

41. Καὶ ὑπομνημονεῦσαι ἕνια] Ἀντιειλῆσαι ἀντὶ γνωσῆς. *V.*

46. Τοῖς ἰταλοῦσι ἀρχόντων ἢ τραλλιγῶν ἀλατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι. *F. G.*

Ibid. Ἐνδιατρίβουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Mss. *W.* Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρίβουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

53. Διὰς ἀλὲ πασῶν] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὀκωσοῦν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὁκοσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀκαριαῖον] Angl. ἄκαιρον. *J. B.*

Ἀκαριαῖον] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; ve-

rera etiam ſpecimînis cáuſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſtermînata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

γαδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη ὕπω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἥλικον ἁμαρτάνουσιν, ὄψισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τὸ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἐχόντων καὶ στρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς ὑστέρῳ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μυσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς πασῶν, ὀκτὼ πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνος ἐνὸς μέλει, ὁπόσον ἐπαινέσαι καὶ εὐφρᾶναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπέσοι ἡ ἱστορία, οὐδ' [h] ἀκαριαῖον ἀνάχοιλο, καὶ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές φασι, τὴν τραχεῖαν, τῷ δεξαμένῳ ἄν τι ἐς αὐτὴν καταπεσόν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι εἰσὶ πολλαχόθεν ἐξηρτημέναι, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων εἰ καὶ πτερῶν ἅρμα ζεύξαιτο [k] θέλῃ, καὶ ἐφ' ὕδα-

7. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

d Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Alii*. Et W. Διατρίβουσι Edd. *e* Καταῤῥίπτοντες] Sic recte Edd. Καταῤῥίπτοντες W. *f* Εἴ γε] Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat; *M. du S.* Sed & ſic *J. P.* & *Ald.* habent. *g* Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψεύσ. *h* Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἀκαίριον Angl. & P. *i* Ἀκρατὴς] Sic *B*2. *J. P. Ald. S. Fl.* &c. *k* Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens *ἐνδιατρίβουσι*. Sed *ἀκαριαῖον* probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Plut. Συμπ. προβλ.* Z. *ά.* ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἄκρατος] Antea legebatur ἀκρατὴς. Pravè. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* ἄκρατος legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B*2. & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὴς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππων ὠκυπτέρων] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach.* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσυλίας ἀναβιβάσῃ), φθόνος ὑδείς, ὅτ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὖτις [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀναπτάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, ἀδίαστα, μὴ ἀπορραγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καλεσεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλουσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν δὲ ζώνην, τοῦ Ἄρεως καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περί τις ποιητικὴ γίγνεται, τὸ μεγαλοφυείας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ διὰ αὐτὸ ἀπιστοτέραν ἐκφαίνουσα.

per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiam ſi laudare Agamemnonem velint, nemo eſt qui intercedat, Jovi quidem illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipſum magis conſpicua ob

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ἤντινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑποστρόφων] Conf. ſupr. *Somn.* c. 8. ex diviſione *Solani.* nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσυλίας ἀναβιβάσῃ] Alluſit ad locum *Heſiodi*, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄμμοι ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέπλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἄβλιτον δρομάσασι πόδεσσι.

Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ἐπέσαν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοίνυν· μᾶλλον τι οὐδὲ μέγα τοῦτο καλῶ, εἰ μὴ εἰδείη τις χαρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικὰ, ἀλλ' ἐπιτείνοι τῇ ἱστορίᾳ τὸ τ' ἐπίφας καμομώμενον. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malim, ſi quis neſcit eo quae hiſtoriae, & poëticae ſunt proprie ſeparare, ſed introduxit in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eoſque qui his inſunt exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἐπίφας ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὸ τ' ἐπίφας καμομώμενον. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hoc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἀλειψάτω ἀβλίτου, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ὥν τι τις ἀθλητὴν τὸ καρτερὸν τοῦτον καὶ κορμῷ πρώινον. *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum.* ſc. fuco expoliat. πρώινος ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomſterche mannen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Curſuque pedum praeverterat omnes*
Illa, nec intactae ſegetis, per ſumma volaret
Gramina; nec tenuas curſu laeſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.
M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*
72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*
Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*
Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*
75. Καὶ Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 2. *J. B.*
Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*
79. Ζώνην] Videndus hic *Pauſanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius cor-

po-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puro* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα 90 τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, ἢ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' [e] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸ μῦθον, ἢ τὸ ἐγκώμιον, ἢ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥστε ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, 95 τὸν [h] ἀλουργίσι δεδέσθαι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβεσθαι, καὶ [i] ψιμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τὸν κόσμον ἐκεῖνον.

Καὶ οὐ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ 5 πράγματι· τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς [l] τὰ ἐπειτα καινοτέον τὰ τοιαῦτα, ἅτε μικρὸν ὕστε-

d Χωρίζειν] Χωρίζω male *J.* *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mf. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. *g* Κομμώματα] Σκώμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* *h* Ἀλουργίσι] Sic rectè marg. *Ald* W. Ἀλουργίσι Edd. Ἀλουργίς τι Angl. & P. A. ει W. *i* Ψιμμύθιον] Ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit μ. *k* Τοῦτο] Deest in W. *l* Τὰ] Τοῖς L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *Ald W.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*

81. Ἀφέτης] Rutilus infra Ὀνειρ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Graevius* in verbis [ὥσπερ ἂν εἴ τις τῶν Διὸς, τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον ὂν τοιοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς εἰδέναι ἐχρῆτο] legens, id quod sane requiritur, ἐχρῆτο. *J. J.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens δεδέσθαι & ἐντρίβεσθαι. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Hesych. Suid.*) *Longol.* *M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. ἀλουργίς τι. *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι δεδέσθαι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργίσι in MS. Angl. ἀλουργίς τι exstare testatur *Bourdelotius.* Sed quum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima; *Non secus ac si quis Athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiss. *Jens.* ἀλουργίσι praefert alteri lectioni ἀλουργίς τι; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἔπειτα] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* *J. F. R.*

ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραίνον τὸν [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅθεν ἐκ τῶν ἀληθῶν μόνον συνάγει· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostratus Isi-

doti,

a Καὶ ἀφ' τ. ἑ.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι hic legit G. Mſ. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τούτου ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B2. Vulgatum ſervant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἴρηται ante hoc verbum inſerit idem Cod. G. d Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forſ. αὐτῷ M. du S.

19. Νικόστρατον] Ἔσχεν Νικόστρατος ἕτερος ἀθλητὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενναίος εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον ποιητὴς καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν ἀναλίσκειν ἐθέλειν ἐρωμένον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mſ. hic locus ſic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰσποιοῦσι τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τούτου ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum existimo. *J.G.G.*

17. Αὐτὸ] Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. *M du S.*

18. Κάλλος ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adſpectu athleta cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γενάσθαι ὄντα] Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius praecedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſint, non impediet, quominus praemia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in toto eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo, Lucianum ſcripſiſſe οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicoſtratum e proſapia Herculis & octavum ab Hercule fuiſſe, quod eſt trinepotis filium, & videntes id impoſſibile eſſe ex ratione temporis, literam numeralem ἡ ſuſtulerunt. At ἀγχίνοον ἀφ' Ἡρακλέους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprus Elejus*, de quo jam ſupra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Alexandrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Aegaeus*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigendus eſt Olympionicarum catalogus a *Joſepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον ϵ πάλλω τὸν στρατ., unde divinavit exſcriptor τὸν στράτις. Cum ergo Nicoſtratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifeſtum eſt Nicoſtratum illum non poſſe numerari octavum ab Hercule ſecundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix ſufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius eſt debere legi, ἡ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de ſtirpe, ſed de victoriis Olympiacis ſuctae, & Pancratii. *J.P.a G.*

Οὐδὲν κωλ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non ſatisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem ſatis tanto minus facit quod video Verae Hiſt. lib. 2. c. 22. ſimiliter dixiſſe no-

doti, generosus vir & utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foedissimus; Alcaeus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat militati, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in historia esse, quod sit

ὁδότῃ, ε γενάδαι ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν. Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἑλκύσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὸ τῆς ἀληθείας δηλωσιν, ὀλίγους τοὺς κάλλους φροντιεῖ.

Ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδῇ μυθῴδες, καὶ τὸ τοῦ ἐπαί-

ε Γενάδαι] Γενάδα W. sed additum n. f Ἐρασὰς] Sic marg. AIW. A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

nostrum, Καῦρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ στρατηγὸς ἐπιφανὴς, μεγαλοψυχίαν ἔχων τῇ φρονήσει μεμιγμένην. Τῇ δὲ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρων ἐμιμεῖτο τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λοιπὸν ἐφόρει, καὶ ἐπάλαιεν ἐν ταῖς μάχαις. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta est sane & acuta *Palmerii* conjectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is est ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Nostrum *Is. β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus discas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. *ἀναγρ.* & *Paus.* Eliac. I.] *Lloyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἑλκύσαιτο] Interpres Salmuriensis: *Proinde historia si jucundum auditarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta nostra, in quibus ἐρασὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur *Micyllus*, ut ex versione patet: *Quare historia siquidem obiter & velut auditarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: Ἔτι καὶκεῖνο ἄξιον εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδῇ μυθῴδες, καὶ τὸ τοῦ ἐπαίνου μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἰκάστοις τοῖς ἀκούουσιν ὦν, μὴ τοῦ συρφετὸν καὶ τοῦ πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικοὺς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς προσίτι γε ἀκροωμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundam, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, sycophantarum more auscultant.* μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *nisi*, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. παρ' ἰκάστοις ἀκούουσιν, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid sit non intelligo. Mss. recte: παρ' ἰκάστων ἀκούοντα, ὧν μὴ τοῦ συρφετὸν καὶ τοῦ πολὺν δῆμον ἐπινοεῖ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis sc. nimiis, & operolis laudibus) *audientibus*, *non esse jucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos.* τὸ τοῦ ἐπαίνου μάλιστα πρόσαντες, sunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* sic προσάντη λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata sunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἐρασὰς. *J. B.*

Ἐρασὰς] Recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. *M. du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ὦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδῇ μυθῴδες, καὶ τὸ τοῦ ἐπαίνου μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἰκάστοις τοῖς ἀκούουσιν ὦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundum.* Quod quum per se ἀτιχνῶς sit chimaericum, imo falsum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum si roges, cur Lucianus dicat ὦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis* &c. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum lau-

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούσιν· ἢν μὴ τὸ συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον [c] ἐπαινήσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς πρὸς ἔτι γε [d] ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παραδραμόν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ παντάχοθεν τοῦ σώματος, διαγραμματικῶς δὲ τὴν λεγομένην ἑκάστην ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρεκκεκομμένα εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ [f] καὶ συγγράφειν, τὸν δ' ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδυπαθείᾳ τε καὶ μετρίᾳ τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

[a] Πρόσαντες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόαντες? Ἐπάχθες Pell. [b] Ἀκούουσιν ἂν] Sic F. & P.G. Ἀκούουσι ἄν. Edd. & M. [c] Ἐπαινέσαις] Ἐπαινεῖ Mf. Gr. Ἐπαινῶσι Edd. & M. Ἐπαινέσας marg. AIW. [d] Ἀκροασομένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. [e] Παραδραμόν] Παρὰ δρόμον W. [f] Καὶ] Abest a W. [g] Φροντίζειν] Sic W. & Edd. omnes, excepta S. & A. quae male φροντίζει.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates praevit *Micyllus*, cujus haec sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili vernone. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utramque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τοῦ νησου καθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾷσιν ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀφρὸν πάντα ἐκβάλωσι καὶ γυμὸν διεξίωσιν. *F.G.*

32. Πρόσαντες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est & audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphoriee Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* *F.M.G.*

Ibid. Παρ' ἑκάτερον] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudee audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. *M.du S.*

Παρ' ἑκάτερον] Conf. infra Ἱστ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M.du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν ἂν ἐπαινέσαις] Vulgatam mutavi ἂν in ὦν migrando, & distinctionem quae post ὦν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *F.* quod enim vulgo legebatur νῦν τεταγμένον — τοῖς ἀκούουσιν ἂν, μὴ τὸ συρφετὸν, &c. *vertebaturque: neque jucundum audientibus erat, dum non de face hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ὦν μὴ conjunctum apertius nisi significabit, & verbum erat, satis intelligitur per ellipsin; sed pro ἐπαινέσαις jam quoque recepi ἐπαινέσας. durior hic enim est infinitivus. Immo tum & margo AIW. id habeat, & Gl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *F.F.R.*

Ibid. Ἢν μὴ — ἐπαινῶσιν] Ἢν μὴ — ἐπαινέσῃς. *F.G.*

Ἢν μὴ . .] Sic omnino legendum cum Mss. G.P. L. & Ed. *F.* Nisi cum G. ms. legas mox ἐπαινεῖ pro ἐπαινῶσιν. Reliquae Edd. ὦν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M.du S.*

36. Ἀκρο-

eam similem reddideris Herculi in Lydia: verisimile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in deo virile est, indecore effeminatur.

11. Ac vulgus quidem, haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, videntes rem absurdam, in-

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐωρακέναι γάρ [h] που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν, τὴν λεοντῆν αὐτῇ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ὄντα, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον.

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σε ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

[h] Που σε] Σέ που W. [i] Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. [k] Σε] Σοι M. P. & marg. *Alii.* Σου servant Edd. & Ex. [l] Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμφυλον. Et praeter *J.* quae ἀσύμφιλον.

36. Ἀκροατὴν.] W. In reliquis ἀκροατὰν. *M. du S.*

Ἀκροατηρίους] Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc historiam *audituri*, vel *lecturi sunt*. *J. F. R.*

42. Τὸν τύπον] Καὶ τὸν τύπον. *F. G.* Καὶ quippe non insecundum, sed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φρονεῖσθαι] Tales sit Auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent & ἀγχινοηματικῶς expendant: *ad hos*, inquit, ἀποβλεπτέα καὶ ἐ συγγράφοντα. Ἢ ἐ' ἄλλων ἀλόγων φρονεῖσθαι. Sic namque ex vetustis editionibus corrigendum; posteriores pessime φρονίζει. *J. F.*

49. Τάν που τι] Ita που τι sine accentu exaratum est in Edd. prisois *J. Fl. Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum casus hic potest observari, ut pluribus enclitics sese subsequentibus, tantus accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset πού τι quod significatio quam πού hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ibid. Γυγαμορφῶν] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipso, & *Pers.* 5. Vide etiam *Plut.* 1406. 2. quo in loco *βαπίζειν* legendum. *M. du S.*

54. Τὸν ἡρακλῆ] *Plutarch.* quoque scribit Herculem ἀμπελοφάγον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. *A. V.*

Τὸν ἡρακλῆ τοῦτον] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. λεοντῆν περιβαλόμενός τε τὸν Ῥωμαίων ἐ βασίλειον χιτῶνα, λεπτῶν διαχρύσων ἐ ῥοπάλιον μὴ χεῖρας φέρων, ἀμφιέννυταί τε ἀλουργεῖς ἐ χρυσοφεῖς ἐσθῆτας, ἃς εὖνις παλαγίλασον αὐτῷ καὶ ὑφ' ἵνι χάμαλι θηλειῶν πολυτέλειαν ἐ ἑρῶν ἐχὴν μιμούμενον. V. & *Aristoph. Batr.* p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν ἀκροατῇ] Conf. *Aristoph.* Ran. 46. & ad eum nott. Illustr. *Ex. Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amictulum quod supra purpureum tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ constanter legitur in Edd. vett. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem sit: παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐνίσταμαι — τῷ σανδάλῳ, & sic alibi non semel, quare hoc praetuli, quia Nostro usitatius est. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* sine dubio respiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam sandalio caput.* Ad quae interprett. plura de sandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiunt omnes, exceptis duobus, in *Pro.* c. 16. Ἀσύφηλον veto quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφυλον, aliud est. V. Iliad. I. 643. quod jam doctissimo *Suidae* editori observatum est. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii: ἀσύφηλῳ autem

si

σον, καὶ δυσκόλλητον τῷ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή τι ἴδιόν τι, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνίοτε μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἷας αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τοῖς ἐπαινουμένοις θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι. οὐδὲ γὰρ τὴν τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἁθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτοὺς, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντι Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

congruam & combinari nesciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.

12. Adeo ut neque assequantur id quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores aversantur, bene illi quidem, maxime si virili *&* *magno* sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristo-

a Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. b Ἀριστοβούλῳ] Ἀριστόβουλον μ. γράψας. Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant Edd. & P.

sit *Homer.* Il. I, 643. & Ω, 767. hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J.M.G.*

Ἀσύμφυλον] Verum est Librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Gesnero* Homericum ἀσύφηλον retinenti: si significatum ejus huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adsentiuntur, sed ad alteram codicum quoque ducunt. *J.F.R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντα. Angl. Ἀριστόβουλον γράψας. *J.B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voss.* de Hist. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. t. unde liquet extitisse illius novam & ab hac diversam historiam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Facessat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνώστου non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse; non est opus exemplis probari; quum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris projecisse dicatur. Exempla autem istius nominativi quasi absoluti dabimus alibi. *J.F.R.*

90. Ἐπὶ κεφαλὴν] Mirum videri possit usurpari hanc phrasin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πίλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de *ara* usurpatum Z. τ. c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὲ ἴσως Ἀριστόβουλε, τοιοῦτος ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una sagitta elephantes interficientem.* Quod & Mf. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inscripseram, excerperem; ut dubium nullum reliquum sit, vere me conjecisse. *J.G.G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* seu N. Δ. 23. καθικόμην ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. *ἐπὶ*, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum ἐν retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſten-

ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ἔφετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ὅπι ψευδόμενος ἐρίστεις τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ πόλαμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ὅπι κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπών, καὶ σὲ δὲ ὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε ὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τῷ ἀρχιτέκτονι τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένῳ τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μεταρρυθμίσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὅπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἐτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῶς τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κωμῳδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τοῖς τοιαῦτα ἐπαινοῦμεν; ὧν καὶ πόδας οἱ ἔλεγ-

ε Ἀναγνόντος] Sic Edd. & M. d Ἐκεῖνος] Deeſt in W. e Ἐν] Ἐπὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. f Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἐγγὺς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* M. du S.

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐπὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri pateat ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τῷ ἐπὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens σὲ δὲ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτονος] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcri-

ἔλεγχοι· ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τ ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τ ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [a] ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίζῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. [b] τοιοῦτοι τ συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τήμερον, [c] καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ [d] χρειώδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τ ἱστορίας ἐλπίσωσι, [e] θεραπεύοντες. ὃς μισεῖν καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνως ὄντας· ἐς τὸπιὸν δὲ, ὕποπτον ταῖς ὑποβολαῖς τ ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται [f] καλαμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, [g] πάσῃ

di vanitas possit: ut homines deformes; praesertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admistam esse debere historiae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθίσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *A. W.* Ἐπάνθισε Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοί πως W. c Καὶ] Abest a *Fl.* Adest in *J. H. P.* & M. d Χρειῶδες] Sic Edd. &c. Χρειῶδες W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύοντες Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καλαμεμίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. g Πάσῃ] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum. ὑ Εἰκ. c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθίσῃ] Angl. ἐπάνθισε. *J. B.*

Ἐπανθίσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίζῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *Arbitrantur enim melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπανθίσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἐπιστομίοι φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔγραφον τ ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλαπτον, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & fecabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. ὃ γὰρ σε μὴ γνῶσι τῷδ' ἐπισμήχει. *Te enim non agnoscent sic coloratum.* Synesius: καὶ αὖθις ἐπανθεῖ μοι κατὰ τ παρειὰν ἐρύθημα. *& statim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος saepe est color. ἄνθη τ ἀνῶν sunt picturae Philostrato. *Hesych.* ἄνθη, χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συνδογῇ. λέγεται δὲ τὰ βοτανῶν ἄνθους λέγεται· ἐνθεν κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς Ὅμηρος τῷ φιλοτράπεζος τ ἴδης ἄνθει φαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἴδη βοτάνη τις καλὸ λέγεται ἀνθεμώνιοι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468.

Ἐν κροκέῳ πέπλῳ
Ζεύξομαι ἅρμασι πώλους
Ἐν διαιδάλοισι ποικίλλουσ' ἀνθεμώνιοι πήναις.

Ubi interpretes pessime: *in crocea veste jungam curru equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris taperibus?* Ἀνθέμωνες πῆναι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. χρυσόπηναι vestes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi recensetur vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πήρα & πηρίον κατάγειν, καλαγαγεῖν. Interpres: *peram fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera. lege πῆνα. *Euripides* autem sic vertendus: *In crocea veste jungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν διαιδάλοισι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα διαιδάλοισιν. *J. G. G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc scripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθίσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. θεραπεύοις. *J. B.*

Θεράπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ ᾧ βούλοιντο τὶς θεραπεύοι, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύσαι; quam si admittas, supple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Distinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis πάσῃ esse aoristus primus ex πάσσω vel πάττω quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. *J. M. G.*

20. Τὰ

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea; quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20 [b] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῦ λόγυ· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλῶσιν.

Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγεμόνων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γε ἀληθῆ ἐστι καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμμασι· εἷς μέν τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς [i] ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [k] πρέπει πάνυ τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῶ τοιῦ-

[b] Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. Coll. & M. [i] Ἐμμελὴς] Εὐμιλὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. [k] Περὶ πάνυ τῇ ἱστορίᾳ] Παρὰ πάνυ ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero *Pell. Caſaub.* & *Vorſt.*

33. Εὐμιλὴς] Εὔρυθμος. *V. Σοιτὸ. G.* (Εὔριθμος male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείπει, vel ὠφελήσῃ? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gaſſet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J.F.R.*

21. Τῦ λόγυ] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope diuinabit? *Vorſtius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐν καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺ &c. *Longol.*] Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἐπεισκυκλῶσι, τὰ, ut ἀνιαθ. c. 22. *M. du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex Πᾶν. c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam nunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀφοσιωμ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad eaulam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐνάγχως utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εὐθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M. du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἰσ. α. c. 33. *M. du S.*

34. Παρὰ πάνυ] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J.B.*

Παρὰ πάνυ] An conveniens; i. e. τῇ παρὰ μέτρον ἀμούσῳ τερατείᾳ. *F.G.*

Περὶ πάνυ τῇ ἱστ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀποκλ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calcem perita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M. du S.*

Περὶ πάνυ] Omnino probanda lectio περὶ πάνυ. Au-

τοιούτῳ εἴδει τ῀ λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑπο-
βάς, Ἀχιλλεῖ μὲν, φ῀ ἡμέτερον ἀρχηγὸν εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τ῀ τ῀ Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτῆς τι ἐγκώμιον, ᾗ ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ἔτω λαμπρὰς ὔσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τ῀ πατρίδα τ῀ Μίλητον, προτιθεὶς, ὡς ἄμεινον [a] ποιοῖ τοῦτο τῆς Ὁμήρου, μηδὲν μνησθέντος τ῀ πατρίδος. εἶτ' ὀπὶ τέλει τῆς [b] προοιμίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingreſſus Achilli quidem noſtrum principem comparabat, Therſitae autem Regem Perſarum, ignarus, tanto ſibi praeſtantiorem futurum fuiſſe Achillem, ſi Hectorem potius quam Therſitem interemiſſet, & ſi ante quidem fugiſſet fortis aliquis, hunc autem egiſſet multum praeſtantior alter. Deinde ſubjunxit de ſe encomium quoddam, quamque dignus ſcriptor tam claris factis contigiſſet. Jam vero progreſſus Miletum laudabat patriam ſuam, ſubjiciens, melius hac in re facere ſe quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine proœmii pollicebatur totidem verbis & dilucide, ſe ela-

a Ποιοῖ] Ποιοῖτο P. Ποιῇ Fl. Vulgatam ſervant ceterae. b Φροιμίου] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A.

cumen in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabuloſum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 198. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipſum *Homeri* verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσθε μὲ ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adluſionem tantum, non recitationem eſſe credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum *μάλα φοβερῶς ἐπαινεῖ*. *M. V. la Croze.*

48. Φροιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τῆς Φροιμίου, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari ſcilicet, Graecos & προοίμιον & Φοίμιον dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. *J. J.*

Φροιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jenſius* dicat ſolam *Amſt.* legere προοιμίου, ipſe Edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, Edd. vett. habere Φροιμίου; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. προοιμίου habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut *Graevianam* editionem, alioqui peſſime habitam a typographis & correctoribus, hic excuſem; quia ſuum προοιμίου ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, Φροιμίου edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe atque alterum, vid. ap. *Aeſchyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τὸ τι μὲν Θρηϊκῆς Φροίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. R.*

52. Αἴτια ἅμα τ῀ τοῦ πολέμου ἀρχὰς διεξιών] Non hae voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum coepiſſet commemorando*, ut vertit *Benedictus* (plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, quum ſufficiant αἴτια πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quae ſubjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγιστος] Apud *Xiphilinum* ſcribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi monet me Cl. *Joh. Maſſon.* Vide *Spanh. M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τ῀ πόλεμον τ῀ Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθιστάμενον. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae forſan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue apud Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur ξυνεγράφοντα. *M. du S.*

60. Καὶ θυμοῦ τῆς Ἀττικοῦ ἀναπνέουσαν] Quid oro χαρίεντα cum θυμοῦδει? & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτῳ & θύμου τῆς Ἀττικοῦ ἀπ. hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab *Fac.* *Micyllo* Πομπηΐου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. p. 529. Et an non alter alterum inſpexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἰδιωτικῷ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ὅτι μεῖζον μᾶλλον αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καλὰ πολεμήσειν καὶ αὐτούς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ὧδε, αἰτίαν ἅμα τοῦ πολέμου ἐκ τοῦ παλαιοῦ διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κάκιστος ἁπάντων, Οὐολόγεσος, ἦρξε τοῦ πολεμεῖν, διὰ αἰτίαν τοιάνδε ἦν μέν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οὗτος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριέστατα ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὥρα γάρ, Κρεπέριος Καλπυρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ

ε Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. d Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *AiW.* Θυμοῦ ceterae male & M. e Κρεπέριος] Sic Edd. *J. Ald. P. S.* &c. Ἐστὶ μὲν καὶ παρὰ τοῦ. γράφ. Κρισπέριος C. male. Κρεπέριος M. f Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἐστὶ μὲν * καρπὸν] Γράφ. Κρισπέριος. *G.*

* Καρπὸν] Sic pro Καλπυρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *J. F. R.*

τοῦ Ἀττικοῦ ἀνθοποιήσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριέστατα ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀνθοποιήσαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. 11. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: *Αἱ δὲ ἴσως μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνίλκουσαι, ἵνα τῇ ἐγχειρήματος, ἐξ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ λιπαρῶν ἐξ ἀσιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ ἡ τοῦτο αἷμαι αὐτὰς ἐπάξας Πινδάρῳ. Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *J. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Rectè erat in P. ſola. In ipſo M. prave Θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 285. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *J. F. R.*

61. Κρισπίριος] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρεπίριος ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρισπίριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρισπίριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Mirylli* verſio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊόπολις autem Πομπηϊό-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς [a] ξυνεστραμμένως· ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παρεστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρεσιώταις, ἐπήγαγε, παραλαβὼν Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον καταβῆναι, καὶ ἐς τὴν βασιλέως [c] γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' ὃν θαττον αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς ὅσα ἀπελ-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet*, *& in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

a Ξυνεστραμμένως] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθεστραμμένως *Thucyd.* b Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. c Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. d Νισίβει] Νισίβεσι W. Sed fuit Νισίβεσι.

πολίτοις reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Ῥωμαίου πολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Πομπηϊοπολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraci apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* l. c. &, ſi lubet, *Petr.* παρκυραῖα μάχη. 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Niſibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Pauſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τειχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμώξαντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque fugator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſulſus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravaturus. *M. du S.*

80. Ἐπιτικῶς] *Valde.* *F. G.*

Ἐπιτικῶς] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐπιτικῶς τινος, & *Paraſit.* c. 48. *M. du S.*

Ἐπιτι-

quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem*. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *fossam* ut illi, & *pontem*, & similia *dixit*. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant.

δοτῶ ἐρεῖν ἐμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ὀπτεκῶς πολὺ νῦν ἔχει, τὸ οἴεσθαι [c] τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτῷ ἐκεῖνα λέγοι τις, μικρὰ [f] κἀκεῖνα, [g] ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης, ἐὰ δὲ αὐτὴν, [h] μὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. [i] ὁ γὰρ αὐτὸς ἔτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, ἔτως [k] ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐνίοτε ἠλίκον τὸ ἀξίωμα ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδη πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τ' πορφύραν ὀπτεσμένα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συναδόντα.

Ἀλλ-

[c] Τοῦτο] Τοῦτ' W. [f] Κἀκεῖνα] Καχεῖνα Fl. Vulg. serv. cett. Καχεῖνο M. sed a recent. manu. [g] Ὡς] Ὅτως L. Nihil mutat Fl. J. H. P. [h] Νὴ] Ἦ M. Ἰδία marg. AIW. & P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. &c. [i] Παρέλιπον] Παρέλιπεν W. [k] Ἀνέγραψε] Ἂν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ δὲ ..] Οὐδὲ πάντα τῇ γελοίᾳ ἐπιδεξιᾶς ὁ κατάρατος ἔτος. M.

Ἐπιεικῶς] Verum ἐπιεικῶς *Bud.* in Lex. vertit *mediocriter*. Et in *Herodian.* ἐπιεικὴς *mansuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio significatu erit, *quod decet*, *quantum par est*, at si πολὺς accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

82. Ἐντρέψας — ἐὰ δ' αὐτὴν] Locus corruptus. *F.G.* Ἐντρέψας] Hic deest aliquid *Lonzol.* Hic locus asteriscum habet in Ed. *J.* notatur, ut mutilus, credo: quanquam de asterisco nihil monet editor *Antonius Francinus*. V. Ἀστερ. Ego certe depravatissimum judico. *M. du S.*

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit sententiam hujus loci, vertendo ac si omnia Luciani essent, *ea quae sunt ipsius diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, quum ea sint merae Lucianeae. Vertebat enim *ea quae sunt ipsius illius*, *dixerit quispiam*, *ut μικρὰ κἀκεῖνα*, *hoc est*, *parva & illa*, *& ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης*, *id est*, *ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista*, *quae sunt ejus ipsius*, *dixerit quispiam*, *parva quoque illa*, *ut ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης*, *ἐὰ δὲ αὐτὴν μὴ Δία*, *κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον*. quae tria sunt frusta imitationis perversae. *J.G.*

83. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης. ἐὰ δὲ αὐτὴν μὴ Δία κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmuriensis: *Nam rursus abunde illud suppetit*, *putare hoc esse Thucydidi similia dicere*, *si parum reveritus*; *ea quae sunt ipsius*, *diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam*. *Non ob eam causam per Jovem*, *& parum abfuit quin illa praetermiserim*. Ecquid poterat monstrolius? Est ne qui intelligat, quid interpres sibi velit. In Graecis verbis nihil est quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est*, *quod putent Thucydidem egregie se referre*, *si paullulum mutatis Thucydideis quis dicat*, *& illa quidem parva*, *ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης*, hoc est, *ut ipse fateatis*. *Et ista*, *per Jovem*, *parum abest*, *quin omiserim*. Est hoc genus loquendi, *ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης*, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. *J.G.G.*

1. Πλὴν

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, χομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετές, οἷον ἂν στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι [a] προπεπονημένως. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτὸν, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὸ συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφῳ ἰατρῷ καὶ τῶν κονιποδρόμων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum*, & subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam,

a Προπεπονημένως] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεπονημένως Edd. omnes. b Ἠτιασάμην] *Fl.* Ἠτιασάμην jota subscripto ad latus posito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.] Prava versione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & sensum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιημένως. reddens, *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est *gratus*, sed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαριέστατος. ἦν in hac periodo non *est*, nec *sit*, sed *esset* vel *foret* vertendum fuit, ut saepe: vide sis quae supra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verto, quae porro Noster ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονημένως ex *Graevii* MS. προπεπονημένως lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnasiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόνους, quod ab *Hesychio* exponitur εὐκρατὴς, εὔφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνυπόδετος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπονος pro πρόπονος. *J. J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιημένως. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. οἱ χαρίεσσοι τῶν ἰατρῶν apud nostrum alibi, *doctissimi Medicorum.* Dein pro πεπονημένως legendum ex Mſ. προπεπονημένως, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic inerauditus scriptor, qui statim qui sit ostendit*, (sive *cur sic scripserit, prodit*) *alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Julium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse veteres referunt. προπονῶ est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, jemand vor arbeiten / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτῶν, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον.

Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps:* & quod, cum incepisset Ionica *consuetudine* scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit: *ἰατρείην* dicens & *πείρην*, & *δκόσα*, & *νοῦσοι*· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi *editos*, spe omni praestantiores. In principio enim,

καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ὅτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἐξαμένων ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' [c] ὅ,τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ τὴ κοινὴν μετῆλθεν, [d] ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ [e] τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῷ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴ γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, χρείτω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν

c Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. d Ἰητρείην] Ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

πάτρων, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς Κοπτοφόρων ἴκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῆς Κοπτοφόρων ἴκτης, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam Tragicum, hoc est qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν ἔγωγε ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summopere prolixa scribant.* Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam. Cum dicit κοπτοφόρων τῆς ἴκτης subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Justin. Ordines nemo nisi sexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est manipulus, τάξις non est legio; ut Latinus cepit interpres. *J.G.G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paullo supra εὐ-τρίψας, & infra, ἔστι οἶ-δ' pro οἶδε, item εἶ-α pro εἶα. nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὲ ἔν ἰδεμί τινα χαρίεντα, ubi eodem significatu quem Cl. *Graev.* hic ostendit. *J.F.R.*

f. Πρακτικοπικός] G. W. & P. In Impr. πεπονικός. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοπτοφόρων ἴκτης] Interpretantur *medici hastatorum legionis sextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque & politio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, τρατιώτας δυο λογχοφόρων ἑ κοντοφόρων. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video extare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c.* X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum* nempe alae. *J.G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum assignatum ostendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiss. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείην] Consule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad Magistri Hippocratis Dialectum se converterit, sic scripsisse uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis observatur. Noster tamen ἰητρικὴν non ἰητρείην cum Ionice scribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mss. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J.F.R.*

μὴν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῆς προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μὲν μικρὸν, ἄλλος συλλογισμός, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπασι σχήμασι συνηρώτηλο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ ἐς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορλικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο Φορλικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἧκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔχει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ἅτε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν ὑπ' ἐκείνου ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, ὃ οἱ Ἕλληνες Ὀξυροήν ὀνομάουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent *Ald. J. P. H.* &c. b Πρέποι] Πρέπειν Fl. Ceterae & M. Πρέποι. c Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδιι Coil. Nil mutant Edd. & M. nisi quod Fl. τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἔδειτε Γ. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονῆσαι W. g Κακῶς] Κακώς J.

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γρ. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδιι. G.

27. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus dissertavit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest, quem satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsi* c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύσιν. *F. G.*

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodia causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut Viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημοσύνη est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. *Soulii* cap. seq. *J. F. R.*

50. Ὁμοίως

multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios disertissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertar!* Tantum frigus inerat supra Caspias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologesi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant!* & qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessa-

50 [h] ὁρᾷς, ὅμοιος ἐστὶν ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ἐστὶν δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐώκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ὑπὲρ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ πολλαμοὺς ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν· ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ὑπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη [i] ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ [k] Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέουσα τὸν [l] Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

[h] Ὁρᾷς, ὅμοιος] Sic Edd. Ὁρᾷς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. [i] Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in P. S. H. Ald. Fl. F. B2. Ἡριοειδὴς male J. & marg. AIW. & L. Ἐριοειδὴς Angl. & G. Ἰριοειδὴς P. Vulgatae vero adsentitur M. [k] Οὐολογέσου] Sic legere J. Fl. H. B2. & M. notat M. du S. [l] Τίγρητα] Nihil mutant J. Fl. P. H. & M.

50. Ὅμοιος] Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. J.B.

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impressis nihil. Forsan scripserat Lucianus; ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario post ὁρᾷς omissum fuerit. M. du S.

Ὁρᾷς, ὅμοιος] Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inserentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his usitatissima. J.F.R.

62. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ] Ex initio Iliad. Α. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. J.G.G.

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. Α. 36. & Ε. 741. M. du S.

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mss. ἠριοειδὴς. male, vide *Hom.* Il. Α. v. 27. J.G.G.

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. ἰροειδὴς. J.B.

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. J. ἠριοειδὴς, P. Ἰηριοειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. M. du S.

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset *Solanus*, ipsas denuo consului, & quinque priores sic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. A. 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur: ἑκατερθ' ἰριδος ἰοειδέες, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. J.F.R.

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius aliique passim, vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. M. du S.

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam supra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. M. du S.

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. M. du S.

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, εἰς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. H.V.

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ἤδει μόν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ὅπῃ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλύτῳ, [d] ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς ὕστε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ὕστε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῴων προκειμένων, [g] ὑπερμπίπλαται ἔστιν τινὸς, ἢ [h] ταρίχου, ἐς ὃ ἂν διαῤῥαγῇ ἐδίων· οὕτω δ' ἂν, οὐ προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ [i] εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ πόθεν τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν

ria hiſtoriae, & quam ſine iſtis nihil intellexiſſemus eorum, quae ibi geſta ſunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte verſandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum deſcriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, ſimiles ſunt ſervo diviti-otiarum inſueto, creta nuper demum domini ſui hereditate, qui neque veſtis novit quemadmodum induenda ſit, neque ex more cibum capere: ſed irruens ſaepe, cum tamen aves, & ſuillae, & lepores appoſiti ſint, in pulmentum aliquod aut ſalſamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus ſit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera deſcripſit omnino improbabilia, & mortes abſurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus ſtatim exſpiraverit; &, ut inclamante ſolum Priſco duce, ſeptem & viginti hoſtium mortui ſint. Inſuper etiam in caeſorum numero, idque etiam praeter ſcripta in principum epi-

a Ὡς] Ὧν P. b Αὐτῶν] Deeſt in W. c Γὰρ] Nihil mutant J. H. B2. P. Fl. & M. d Ἄρτι τῷ δεσπ. κλ.] Sic Fl. H. P. S. Ἄρτι κλη. τῷ δ. inverſo ordine J. & W. e Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. f Ὀρνίθων] Ὀρνιθῶν marg. AIW. & mox λαγώων. g Ὑπερμπίπλαται] Sic B2. Fl. J. H. P. &c. Ὑπερμπίμπλαται W. h Ταρίχου] Ταρίχους marg. AIW. i Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ ϵ ὀκτὼ Edd. omnes abſurde. k Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἴτους] * Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ὑπὲρ μέρους † λέγειν Ἀττικῶς· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασὶ, τῆς ἀρτου, καὶ κατέαγα τῆς κραιπάλου. Ἔτους πᾶν ὅσπριον ‡ ἰρεχθέν. V.

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε διατῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo quo pertinet, retuli. J. F. R.
† Λέγειν] Λέγεται Edit. Cler. quam correxit M. du S.
‡ Ἐρεχθὲν] Ἐρεχθὶν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic Galenus &c. M. du S.

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. M. du S.
79. Νεοπλούτῳ] Sic ſupra Tim. c. 5. & non ſemel alibi (ex diviſione Solani; quare ſuſpicor jam eſſe caput 7. vel 8. quod quaeſitum irem, ſi eſſet tanti.) M. du S.
85. Ταρίχου] Salſamenta enim, uti & ἴτρια, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo uſus eſt Ariſtoph. in Veſpis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. M. du S.
90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia geſſit, quod captis ab eo Artaxatis An. Chriſt. 164. confectum eſt. V. Capitol. in M. Aurelio cap. 8. Statius Priſcus. M. du S.
91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ] Angl. εἴκοσι. J. B.
Ἑπτὰ ϵ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impreſſis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. M. du S.
Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mſ. Angl. & noſter: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. ſic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. κρόνος enim non *Saturninus*, ſed *Saturnus*. J. G. G.
Ἐξέθανον] Sic praeter Mſ. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. M. du S.
94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epiſtolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phraſi τῶν ἀρχόντων, tum ex hiſtoria, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, ſediſſe Antiochiae, proclive eſt ſuſpicari de literis Priſci & Caſſii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum eſſe, quas vul-

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & septuagies mille ducentos & sex: Romanorum vero solos duos, saucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mollissimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod

ἐχόντων ὁπλιτολαῖς ἐφευσαῖο. ὅτι γὰρ Εὐρώπῳ, τῷ μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριακοσίας, καὶ ἑξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

I Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, ὦ μικρὸν ὄν. [m] ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέσταιον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ἀνόμαια ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, οἷον [n] Κρόνιον μὲν, Σατορνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ [o] τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τὸν [p] Σεβηριανὸν τελευ-
10 τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνῆς, σιτίων ἀποχόμενος· τοῦτο γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταιον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο ὠὰν, τριῶν,

l Ἐπεὶα] *ee.* Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. *m* Ὑπὸ] M. P. L. & *Fl.* Edd. cett ὑπὲρ. *n* Κρόνιον] Κρόνον Edd. omnes, praeter *J.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονσίον W. *o* Τἄλλα] Ἄλλα W. Τἆλλα *J. H. S.* Τἄλλα *Fl. P.* recte. *p* Σεβηριανὸν] Edd. fere omnes male Σεβήριανὸν, praeter S. & *B2. Aldina* eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σευηρ— W. ubique.

6. Σατορνῖνον λέγειν] Σάτορνον μὲν Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. *V.*

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. *M. du S.*

Ibid. Εὐράτῃ] Urbs est Mediae, inquit *Palmerius.* In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. *M. du S.*

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα ἐ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. *J. M. G.*

98. Ἐπεὶα] Angl. *ee.* *J. B.*

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. *J. B.*

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. *Fl.* Reliquae ὑπὲρ. *M. du S.*

6. Κρόνιον] Angl. Κρόνιον. *J. B.*

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. *J.* W. vero Κρόνιον. Libellum *de morte peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse *Saturninum.* Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum. I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. *M. du S.*

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & sequens Osroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (& nostrum infra) Σεβήριανὸς. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σερουιανὸς. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβήριανὸς scribitur; & Ἐλάγεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σευηριανὸς ubique. *J.* Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβήριανὸς, quae cum deinde Σεβη— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos *B2.* & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri Oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem disces. *M. du S.*

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀποσίλοι δὲ, καὶ [a] ἑπτὰ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [b] Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων ἑζ' ἂν [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] ἑβδόμης.

Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένας, ὡς ἄν τις θείη, τὰς λέγουσας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ μέσον, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμαραγεῖτο, καὶ [h] ὀπλοβόρον ἦν, καὶ κόναβος ἄπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμεριμνίζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μέλαξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ [i] δημοτικὰ, καὶ πωλικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελυμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tennit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos aderant*,

a Ἑπτὰ] Ἐς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανὸς] Hic rursus quaedam male Σεβηρ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2.* d Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. e Ἐπήγαγε] Sic *Fl. J. H. P.* Ἔπηγε W. L. & marg. *A1W.* f Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl.* g Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* h Ὀπλοβόρον] Ὀτοβόρον W. i Δημοτικὰ] Edd. male Δημωτικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae *o* habent cum Cod. M. k Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρήζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* 1 plane exprimit ἐγχρηίζοντα exhibens.

27. Ὀπλοβόρον ἦν ℰ κόναβος] Ἦτοι κρότος ℰ θόρυβος, καὶ ψόφος. ἑαυτῶν ℰ κόναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, quum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adfirmare velit Osroëm, & exspectasse, donec fame mortuus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadvers. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo exposuit; non tamen est quod adeo praeciso neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum in hostem*; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem*. Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus vertio pristina erat absurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τὴν ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. Α. διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ μέσον μεγάλως ἐδούπησε, ut & sequentia sunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδούπησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edessea Arabiae civitas antea Antiochia dicta, ut scribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Καλλιρρόην dicta. V. *Plin.* V.

erant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸ ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ βεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ [l] μετὰ ταῦτα πάντως [m] ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς [n] ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ πω ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους μέγα, ἢ Τιτᾶνος ἐπικείμενον· εὐθὺς γὰρ οἱ ἀκούσαντες ὑπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὠδινεν ὄρος. [o] χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾴδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυίνη, καὶ χοιρίνη ἐπὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *J. H. Ald.* & *Fl.* m Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. n Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. J. H. P.* &c. o Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ οἶμαι, W. At illud οἶμαι in nulla Ed. invenio, alioqui facile admisissem.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλους ἀρπαλιζόντων τὸ ἐπιφθέγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. G.

50. Ὠδινεν] Ὠδινεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μῦν. Παροιμία ἐπὶ μεγάλα μὲν ὑπισχνουμένων, καὶ ἐλάχιστα τελούντων. *V.*

55. Οἰσυίνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Ὑπισχνημ.] In Ed. *Ctes.* male ἐπισχνημ.

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημοσίκα] M. & P. In reliquis δημωδικά. *M. du S.*

32. Παρισθοῦσ.] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis θεῶν adhibetur. *M. du S.*

Παρισθοῦσαι] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait τὸ θεῖον συμπαραβύσασθαι. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαραβύσασθαι. *M. du S.*

34. Ἐγχρήζοντα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρήζοντα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἐγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἦδη λελουμένοις περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο. *& milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρήζοντα *Ciceroni* & *Tacito* sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσίοις ὀνόμασι, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad summam caveam spectantia.* *J. G. G.*

46. Εἴ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἴσως τὸ Νεῖλον εἶδες; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἴ που mutavit, cui obsecuti sumus. *J. F. R.*

50. Ὠδινεν ὄρος] Paroemiog. *J. B.*

Ὠδινεν ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Συγκεκαπυμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino fabricata*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocrea circa tibias ex corio porcino.* *J. G.*

57. Po-

ἀν ἀφθόνως τοιούτους συγγραφέας, τῶ [a] Ῥοδίων Κολοσσῶ τὼ κεφαλὴν ναυσὶ σώμαλι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τὰ πράγματα· οἱ καὶ προσελαύνειν τὸν Ξενοφῶντα ἔτως ἐξάμωνον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, καὶ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γῆν ἔτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ἔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, ἔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τοῦς [d] ἐπὶ κυρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογοῦντων ἀκούσας, ὥστε

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. b Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae. c Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. d Ἐπὶ κουρείων] Sic recte marg. *AIW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπικουρίων *Epicureorum.* Τῷ ἐπικουρίῳ W.

58. Ναυσὶ] Μικρῷ. *G.*

70. Παρασάγγας] Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἴσον στάδιοις λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Is. *a.* c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius.* V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν ἰθιασάμην. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Anab. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κουρείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis.* Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

Καί τοι λόγος γ' ἦν τὴν Ἡρακλέα, φασὶς,
Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Daceriam* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

diſſe, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia, manſiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata patriam meam, ipſe vir fortis eodem in libro ſublatam, ſua cum arce & munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quàm proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, ſi nunc cauſſam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem, quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interpoſito jurejurando, dixit, ſe profecto audiſſe quemdam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

ἐν Εὐρώπῳ λέγων, ὅτῳ ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, [e]ἀπώκισαν δ' αὐτὴν [f]Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιρρέῃ αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμάσιος συγγραφεὺς [g]ἀπώκισε.

Νὴ Δία, καίτοι κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h]Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομόσαντος, ἤ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. ὅτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι

[e] Ἀπώκισαν] Ἀπῴκησαν W. [f] Ἐδεσσαῖοι] Αἰδεσσαῖοι W. [g] Ἀπώκισε] Ἀπῴκησεν M. [h] Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σευηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Caſaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophraſto ἄοινα συμπόσια dictitari ait ſolita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῇ Ἐπιτευχίᾳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. ſupra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samoſatenſis dicitur. At non recte in plerisque, ſi non in omnibus, tabulis noſtris geographicis, ad Euphratis ripam ipſam ponuntur Samoſata. *M. du S.*

83. Μετῴκησεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par eſt, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt *ei* καλοὶ κἀγαθοί. *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. ſupra *Zeux.* c. 6. f. & ſaepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καίτοι κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἤ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmurienſis: *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appoſito juramento, quod audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando*. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non eſt *ex ipſo opere*, ſed *ex illo ipſo proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipſo libello c. 29. αὐτῷ ἔργῳ *in ipſo proelio.* ſaepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* eſt *Trojanum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu *Homeri:* Μύθων ῥητῆρ' ἐμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. *Verborum oratorem eſſe, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes, ut diſertus eſſet in concionibus, rebus vero gerendis ſtrenuus, & manu fortis. Apud eundem πολὺς ἐν ἔργοις eſt fortis, ſtrenuus,

Κάκτανε δειλὸν ἐόντα, ἄφρηα δ' ἄνδρα ἔθηκε,
Ὅστις ἀνὴρ πολὺς ἐστὶ καὶ ἐν πολέμοιο μάχῃσιν.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Φ, cum Patroclum ſepeliiſſent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράποντο. *Euſtathius* δηλαδὴ τῷ πολέμῳ. Ἄλλοτε φησὶ μόνα ἔργα ἄρσεσι. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos oſtendere civibus hoſtes
Attingit ſolium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic ſupr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐπομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἤτε φαρμάκῳ πιεῖν, ἤτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα τυχεῖν μοι δοκεῖ· αὐτὸν ἔχοντα σαμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τὸ καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὕάλῳ τὸ λαιμόν. ἔτως ἐ [c] ξιφίδιον, ἐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρείός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου [d] ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τι Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸ [e] οὐδὲν αἴτιον τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ἐπὶ τῷ γέλωτι· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥητωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ θεσπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. ἐπασάμην γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ;

luisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla caussa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαντα] Κατάξαντα W. Nihil mutant Fl. J. H. P. b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ἐφίδιον] Ἐγχείδιον W. d Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνους enim habebant Edd. e Οὐδὲν] Οὐδενὸς marg. Aldd. f Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀφειπᾶν. G.

12. Θάψας] Παύου, παλαμᾶσθαι, ἱκανῶς σου πέπαυται αἰμάχμη πάσσω ἀγγελάσσειν τοὺς καμόντους. M.

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. Tac. An. XV. 67. & Lipsii notam. Exc. Ἐλ. p. 626. A. σφαγὰ δ' ἐχόντων εὐγενὴς τὸ μὴ καλὸν. M. du S.

7. Θουκυδίδης] Vid. Thucyd. L. II. c. 34. M. du S.

8. Τῶν πολέμου ἐκείνου πεσόντων] Ἐκείνου γ'. Th. M. Ibid. Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνους. M. du S.

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipsis praepos. διὰ vel κατὰ, & significat Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic ἐδέ τι αἴτιος ex Homer. & ἐδὲν αἰτίους ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam. J. F. R.

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. Dion. LXXI. p. 802. B. Coll. cum Aristid. Or. II. 13. p. 295. teste Wottono, qui Dacierium ea de re in partes vocat p. 169. Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum

non

roſe ſane, & ut decebat Afranium, in conſpectu omnium ad ſepulcrum ſe interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, ſi quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praeſentes, omnes admiratos eſſe, & ſupra modum laudaſſe Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum & patinarum meminiſſet, illarumque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incuſabam, quod non interfecto antea ſcriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus eſt.

27. Caeterum multos etiam alios ſimiles hiſce, cum enumerare tibi, ſodalis, poſſim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promiſſum meum jam transibo, ad conſilium, quomodo quis ſcribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut tranſcurrunt; prae inſcitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copioſe admodum ſtudioſeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut ſi quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, ſcamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus ſit, admiretur, & baſeos pro-

ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, [25] ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ὅπι τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας θαυμάσαι, καὶ ὑπερπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. [30] ἐγὼ δὲ τὰ ἄλλα μὲν αὐτοῦ καταγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμοῦ καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ὀψοδαιδαλούντων τὴν πλακοῦντος μνήμην· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. [35]

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὑπομνησθείς, ὅπι τὰ ἑτέραις ὑποσχέσιν ἤδη μελελεύσομαι, τὴν συμβουλὴν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ [m] ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐξηγνεύσασιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον καλλος, [n] τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, [o] μηδὲ τοῖς ἐκ εἰδόσιν [p] ἐξηγοῖτο. τοῦ δὲ ὑποδήματος τὸ, τε εὐεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τὸ κρηπῖδος τὸ εὔ-

εγυθμον,

g Ἀπέσφαξεν] Sic habere *F. Fl. H.* & *M.* notat *M. duS.* Sed & habent ceterae. h Τἄλλα] Τἆλλα *F. Ald.* ubique. i Καλαγιγνώσκων] Καλαγιγνώσκων W. k Λοπάδων] Λοπαδίων *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & *M.* l Ὁμοίους] Ὁμοίως W. m Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *F. Fl. H. P.* &c. n Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο *M.* Sed poſtremae voci manus recentior ν addidit. o Μηδὲ] Μὰ δὲ *F.* p Ἐξηγοῖτο] Ita reſtitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noſter hic reſpicit, exſtat l. II. *M. duS.*

31. Λοπάδων] Flor. λοπαδίων. *F. B.*

46. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua ſtatua videndus omnino *Pauſ.* El. p. 156. & ſeqq. Inter orbis miracula in primis recenſetur. *M. duS.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic noſtro cum Atticis perpetuum eſſe τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic ſurſum dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Paſt.* L. II. p. 63. Ed. *Wech.* Τοιοῦτα ἐ τοσαῦτα πολύτιμα, cujus ſtilus cum noſtri omnium optime convenit. Τοσοῦτον κἀλλὸ pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *F. F. R.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινοῖ, ſic & ἐξηγοῖτο legendum. *F. G. G.*

Ἐξηγοῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. duS.*

51. Καὶ τὸ κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον] Benedictus, *& crepidæ concinnitatem.* An eredimus? Certe ſi qua fides ſummo, cui inſculptus univerſus ille Jupiter, plane fuit nudipes ſine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὴ πολλῆς φροντίδος [a] διεξιών.

Ἐγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὸ μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παρασαδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, διψῶν διψῶντος πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον προκατατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, καὶ δεξαίατο, καὶ [c] εἰστιάσαιτο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὲν τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem; eaque multa cum cura perfequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mauſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quosdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi appoſuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos una*

a Διεξιὼν] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξοῖ; ſed mutatum eſt. b Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα Fl. Ἀναλωκότας W. P. Ἀηλωκότος Edd. omnes. c Εἰστιάσαιτο] Εἰστιασ. L. & Fl. d Τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl.

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum κάννα Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmurienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦν ὑποπόδιον illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρηνύν vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιὼν] Ita M. etiam; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξοῖ, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μέτρα — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. Τῶ τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δίκια οἱ ἀριστῆς (L. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπιστιζοῖτο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν ξυμμετρουμένην εἰς ἑκατὸν ἴσης, ἃ δίκαι ἀνατάδην ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἴσης ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀηλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀηλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. ἐς τὸ Μαῦρον. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & P. ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῆν vel χώραν, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῃ] Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Βο Εὐρώπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi οἱ Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. οἱ Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*, ibid. οἱ Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Periz.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, πολλὸς ἐπὶ νηυσὶ μάχοιτο. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnans.* Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθεῖσεν ἐπ' ὠκείῃσι Σκαμάνδρῳ. *Sedere fecit AD herboſum Scamandrum*, non *IN* ipſum fluvium. Ibid. 598. Στῆν ἐπ' ἀκυρόῳ ποταμῷ. *Steterit ad rapidum fluvium.* Il. A. 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & ἐπὶ, quod alias *intro* ſignif. pro *usque*, *ad*,

tem pastentes, & aut parcum abfuerit, quin a
lione devoratus esset, & quantos Caesareae
pisces emerit. Et historicus admirabilis,
omissis tantis caedibus, quae circa Euro-
pum factae sunt, & invasiones, & indu-
cias necessarias, & custodes & his oppo-
tos custodes alios, ad seram usque vespe-
ram abfuit, dum videt Malchionem Syrum
Caesareae scaros ingentes vili pretio, ementem: nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris jam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia, magna nos ignorassemus, & jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non invenisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot alia longe magis ri-

πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένας, καὶ ὡς
ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ
ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ
θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς [e] ἐν Εὐ-
ρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ
[f] ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ
φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας
ἑσπέρας [g] ἔφεισ᾽ ἦκεν ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις [h] ἀξίους
ὠνήμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ
συνεδείπνει μετ᾽ αὐτοῦ, [i] ἤδη τῶν σκάρων
ἑσκευασμένων. ἃ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ὀπι-
μελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοη-
κότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος,
εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε
πιεῖν, ἀλλ᾽ ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ὀπὶ τὸ
στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ

γε-

[e] Ἐν] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* [f] Ἐπελάσεις] Sic restitui ex marg. *Ait W.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπιλάσεις enim Edd. male. [g] Ἔφεισ᾽ ἦκεν] Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφιεῖκεν. [h] Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίων M. erasa quae prius fuerat litera Σ. Πολλῶν ἀξ. *Marc.* prave. [i] Ἤδη] Δὴ M. Sed notatum ut spurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. *G.*

ad, eidem usurpatur Il. A. 71. Et πρὸς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem similia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπελάσεις] Ex Mss. scribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria.* In vulgatis ἐπελάσεις. Sed ἐπελαύνειν, est *impressionem facio, incurro.* ut statim cap. 29. καὶ πῶς ἐπιλαυνόντων δὶς ἱππέων. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἢ πῶς δέξονται τὴν ἐλεφάντων ἐπίλασιν. *quomodo elephantum incursus excipient. J. G. G.*

Ἐπελάσεις] Adde c. 31. C. Εὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελάσεις, pravum est.. *M. du S.*

78. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνήμενον] Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ἰχθῦν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνήμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγέθεις πολλοῦ ἀξίους ὠνήμενον. nec dat cautam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio constitisse? Adde quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene*, sive *vili pretio ementem. Aristophanes* in Equitib. vs. 642.

Οὐ πώποτ᾽ ἀφῆς ἴδον ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τ᾽ ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον πωλ᾽ Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, versum illum *Aristophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego precioſiores vidi apuas* quum debuerit *viliores.* melius tamen sapit, versum 669.

Ἤδετο τὰς ἀφῆς πωλ᾽ ἡμῶν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii. J. J.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* sed & *Micyllus* omisit; unde fere conjicio neutrum id verbi intellexisse, cujus significationem illud *Marcilii* scholion quoque non recte tradit. Recte *Jonsius viles* vertit; nam praeter *Aristoph.* quem laudat, etiam sic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Casaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἀξίου γιγνομένου αἱ πυραὶ ὑπὸ τῆς ἀγορᾶς. *J. F. R.*

[a] γελοιότερα ἐχὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ μὲν Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ [b] πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τὰ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὸν τοιοῦτον, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτῶν τὰς πρὸς τῇ [c] ῥίζαν ἀκριβῶς διασκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae*, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare.

Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, ὅτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὡδὶ ἤρξατο· μέμνημαι γάρ· ὅτα

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam; ita, memini enim,

[a] Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AIW.* Ἀναγκαιότερα Edd. absurde. [b] Πόρπην] Πόρπῃ male W. L. & marg. *AIW.* In vulgata probe conspirant Edd. [c] Κεγχριῶν] Κεγχρεῶν Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Wesselinganae* inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat sic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto quia magis necessarium est*: & miror nemini hoc suspectum fuisse. *J. F. R.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic supra Ἐπικτ. c. 2. Et Ἀνάβ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Respexisse credas versus a *Plat. Symp.* I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς δὲ ἰχνεύσεσθε & ἀνὰ τραχεῖαν Ὄνειαν
Φύσσαι μαλακῶν ἄνθεα λειρίων.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων. &c. *M. du S.*

99. Κεγχριῶν] Angl. Κεγχρειῶν. *J. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρειῶν. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro adfert *Th. Magister*, ubi probat, Κεγχρίης & Κεγχρειὴς fuisse dictum utroque modo. *J. J.*

Κεγχρεῶν] Sic scribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. stadiis a Corintho distans portus & vicus. *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Ἐὰν. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307, 43. scribitur Κεγχρίαι. *M. du S.*

2. Ὅτα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio-oratore. Julian. Imperat. Epist. ὁ Θούριος ὅτα εἶπεν ἀνθρώπου ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *J. B.*

Ὅτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ μὲν ἴσως τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι ἢ ὅσων δεῖται. Οἰκ. c. 20. ὅτα γὰρ τυγχάνει ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* post verba Julian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιὸς. *M. du S.*

Ὅτα] Non ab oratore haec, sed ab *Historiae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & nostrum Ὀρχ. c. 78. & Οἰκ. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore?* Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut nesciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *scriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀπιστότερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis est Thurius ille Orator? Nescivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὅτι τοὺς δράκοντας ἴφια —— πολυμυγίδιας εἶναι] Inepte Interpres pristinus, (ait *L. Bos* Obs. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: *ut dicaret, Parthonum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse.*

&

nim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Persida paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμοῖς ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. ᾗ ὅτως ἀκριβῶς ἅπαντα ξεωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας πάμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους δή, τέως μὲν ὅτι κοντοῖς μεγάλοις ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, ᾗ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς μὲν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, [d] διεσπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι ᾗ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεξῆς ὁρᾶν αὐτὸς,

[d] Περισπειραθέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιειρ. Edd. male.

& in Persida generari. Tu distingue, ὅτε &c. ita ut parenthesis quae post δράκοντας erat, post ἄγει constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζῶντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem falso perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lipsi.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Sponhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περισπαραθέντων] Grav. ἐκσπειραθέντων. Sic *Plut.* *F. G.*

Περισπαραθέντων] Legendum ἐκσπειραθέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περισπαραθ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀράλλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους ἐκσπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: καὶ ἄλλους ἐκσπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* Ἐκσπειραθῆναι Virgilio est *spiris ligari:*

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περισπαραθέντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Ἀνάχ. c. 6. & Ὄρχ. c. 2. ἐκσπείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀνάχ. c. 51. *M. du S.*

Περισπαραθέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philops.* c. 22. f. ubi εἱλουμένους περὶ τὰ αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἰόντας ἐκσπειρωθέντας. *De Dipsad.* c. 6. ἐκσπειραθὲν τῷ ποδί. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Σοῦ-

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μὴν τοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ πο-
ιούμενος τ σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ
ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡ-
μεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχο-
μεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμ-
πρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ
γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ
a Σεῦραν, ἀπὸ τοῦ b Κρανείου δηλονότι βα-
δίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων
ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων
ὅτι μηδὲ κατὰ τοῖχον γεγραμμένον πόλεμον
ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει,
οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ
καλλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν c ἐμε-
λεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τ d ὀρθίαν φά-
λαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώ-
που ἄγειν.

ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σεῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανείου] Sic W. Κρανίου Edd. c Ἔμελεν] Sic Edd. & M. Ἔμελλεν *J.* d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J.* Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλλων, μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποιᾷ ἐ εἰρωνείᾳ. *G.*

25. Σεῦραν] (Σεῦσαν, quae metropolis Persidis *Vorst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in *σεῦσαν*; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura*. Sed *σεῦρα* Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Putaram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua *Εὐχ.* c. 33. & *Φιλοπ.* c. 28.) Sed tum scribendum erit Σῦσα, non Σῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule *Kuhnii* not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam *κρανίων* habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Pausan.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit *ὁ δ.* VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοῖχον] *Cic.* de Fin: ult. Qui numquam Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque scriptum in poëmatis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καλλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καλλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἔμελεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod Ed. *J.* ἔμελλεν praefert; unde conjicio Lucianum scripsisse ἔμελλεν αὐτῷ, ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἔμελλέ γε ὕστερος ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος & alibi saepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuisse ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν καλλοχίσαι ἐστὶ, τὰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν λόχου τοῦ ἡγουμένου ἐ τῶν μετὰ τοῦτον κατάκτου τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἐ ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας παρίωσι, ὅταν δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχωσι. *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

35 Εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ [c] Τίγρητι, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πενταχοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι βιβλίων συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὰ μὴν τοι ὀπτογραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκια (δόλιχον γάρ πως, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικήκει) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς τοῖς θηρίοις τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸ [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· ἔτω πάνυ μανικῶς ἅμα

[c] *Τίγρητι*] Sic L. M. *B2. P. S. Τίγριτι J.* & reliqq. conf. ſupra c. 19. [f] *Μηδίᾳ*] *Μηδίᾳ* W. male. Nil mutant Edd. priſcae. [g] *Νενικήκει*] Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν J.* & W. [h] *Μηδίᾳ*] Sic Edd. omn. *Μηδίᾳ* M. [i] *Συγγεγραφότος*] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male *συγγεγραφώτος* habebant, ne *J.* & *Fl.* quidem ab hac labe immunibus. [k] *Οὐολογ.*] *Τὸν Οὐλογ.* W. [l] *Τριπόθητον*] Deeſt in W.

38. *Ἐν Μηδίᾳ*] * *Μεσοποταμίᾳ. V.* 51. *Θρίαμβον*] *Θρίαμβος ἐπιδείξις νίκης. G.*

* *Μεσοποτ.*] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. *M. du S.*

cianus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in cornu duci* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *J. M. G.*

Ibid. *Ὀρθίαν φάλαγγα*] Quum illud *ὀρθίων* ex *Junt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. *J. F. R.*

Ὀρθίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Reposuimus itaque ex Ed. *J.* Quid ſit autem *ὀρθία φάλαγξ*, quid *πλαγία*, ex Tacticis petendum. V. *Post.* De *ἐπὶ κέρως* vide *Thucyd.* II. 90. *M. du S.*

33. *Ἐπὶ κέρως*] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. *M. du S.*

35. *Ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς*] Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. *M. du S.*

38. *Τίγρητι*] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. *B2. P. S.* & A. At in antt. *τίγριτι* contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. *M. du S.*

40. *Συγγεγραφέναι φησί*] Ita *Photius*, forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. *M. V. la Croze.*

43. *Δόλιχον*] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem IV. *Ἀναβ. Pueris* ſtadium, uti & *Pauſ.* 179. 3. tribuit *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Pauſ.* Eliac. II. Sed nusquam eis *δόλιχον* tribui video. Niſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium (V. *Pauſ.* 180. 3.) ita & pueris *δόλιχος* fuerit. *Vorſtius ἀγώνισμα curule* facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. *M. du S.*

47. *Τὰ μέλλοντα*] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. *M. du S.*

50. *Τριπόθητον*] Conf. infra *Ἀλκτρ.* c. 6. *M. du S.*

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πάλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ [a] ὥρισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι σκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρήνιαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμον ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρων πολλῶν καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δὲ ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τὸν ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐκ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καισίῳ πάντες ἤδη ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν πόταμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὰ τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacifieram*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo

post

[a] Ὥρισε] Ὥρισα W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μιμωραμβὴ καὶ μυξῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. M. du S.

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres simul imperantes. ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. *Mediob*. M. du S.

59. Λήρων — γέμουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. M. du S.

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX. §. 3. (ex divisione *Solani*.) M. du S.

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indica historia prooemium jam est compositum, & ordo tertius*. Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui inscliexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ & Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καισίῳ πάντες ἤδη ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum*. J. G.

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum*, &c. Quis est ille *tertius ordo*? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt*. τάγμα Graecis saepe est *legio*. J. G. G.

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. M. du S.

66. Καισίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere resciisset, oblata etiam venia, destitit. M. du S.

70. Μυζούριδος] W. Μυζόριδος. Quocumque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. M. du S.

75. Ὅτι κἀν] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Pisc. c. 18. Ὅτι κἂν ἐπὶ τὰ ῥηνοφόρα ἁλῷ. Quin & hoc ipso in loco *Bourd.* audis monentem

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rursus *Parthidis primus*, *secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica*. Neque vero *eo ista commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis caussa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

70 συγγραφεὺς, ἀπὸ ὁ Μυζιρίδου, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ὀπισθεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι, τὰ μὴ ἀξιόραλα εἶδ' ὁρῶντες, [c] εἶτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, 75 ὀπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, [d] ὅττι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ὀπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ὀπὶ ταῖς ὀπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι τῷ δεῖνος 80 Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι, ἄλλος ἀστειότερον παρεπόλυ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου [g] Σαγαλασέως Παρθονικικά· εἰδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ὀπισκῶψαι τὰς 85 ἱστορίας ἔτω καλὰς ὔσας, ἀλλὰ τῆ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

b Μυζιρίδος] Μυζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* *c* Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτε βλέποιεν ἢ. W. *d* Ὅττιεν] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. *e* Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ϵ῾ῥῶμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκαιρ— *Fl.* Ἐπ' ει ῥῶμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. *f* Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. *g* Σαγαλάσσεως] Σαγαλάσσεως emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ ϵ῾ῥῶμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Perizonii*, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπικαιρίμαν quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylo* desumta asserant, *Platonemque* sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: ἐν οἷς ἔπεσιν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι τὸν ἄλλ' ἐπὶ ϵ῾ῥῶμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeschylum* auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2. Ἐπὶ τὸν ἄλλον ἐπὶ ϵ῾ῥῶμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: τὰ μέλλοντα μὴ πᾶσι ὅτι κατ' ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔπεσιν ἄλλα λέγειν, μηδὲ εἰπὼν συνθήσειν τὸν προσέχοντα ἀκούειν. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Gratii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ τὴ ϵ῾ῥῶμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἄλκιμος, φόνιμος, &, quod plane simile est, ἃ καιρὸς καίριμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Soph. No. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Paus.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀτθίδος] Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θωμιὰν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Casaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegesinous apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰρ] Haec duo verba *Solanus* noster in *Justina* parenthesi includerat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσέως] Clar. *Ez. Spanhemius* Dissert. IX. de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσίως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam scribi Σάλγασσος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditissimas *Luc. Holstenii* notas, p. 267. *Alm.*

83, Σαγαλασσέως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli & ipse historiam scripsit, & titulum suae eundem ferme fecit, nempe παρθυϊκα. Consule *Salmas.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. *M. du S.*

συγγράφειν ὅτῳ προσέλληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀναχεκάθαρται, ᾗ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, ᾗ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· [a] ᾗ εἴτι τραχὺ [b] δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ [c] αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενάδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, ᾗ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὴν ἀρίστην ἱστορίαν [d] συγγρά-

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι ἐ τραχὺ P. b Δὴ] Ἤδη Fl. Δὴ ceterae. In M. eſt Δ̄, ſed ἡ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic *J. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. d Συγγράφοντα] Συγγράψοντα marg. *AIW.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀβάπτιστον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λάκκον, ἢ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυῤῥὸν, ἢ τι τοιοῦτο. *G.*

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ Διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀντεισάγειν, non eſt *deprimere.* Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit,* ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quae nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi,* ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato.* Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὥστε] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη ἐ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖ τι δεῖ ἤδη ᾗ αὐτὸν ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτῦ ſaepe pro αὐτῇ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὐτῦ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομά τῦ θεοῦ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔπινον οἶνον τῷ εἴδωλον τῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: ᾗ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λοιπὸν εἴη βουλεύσεται. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

pturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, & instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

φίλα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· ἡ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῷ ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔργῳ· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δέομενα. εἰ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ τοιοῦτοι τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ γ' ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μετασκευάσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ καττιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

e Αι] Deest in M. & Fl. adest in rett. f Ἐκ] Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμου τοῦ βουλομένου φασὶ ἀφεστηκέναι τὴν Κρομμυώνα Μίλωνα μεγαλοφρονέστερα λέγειν τὸν ῥώμαλέον τὸ σῶμα τοῦτον. Θεσσάλους δὲ μόνους (2) τὸν Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἰσοζύλιον λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μείζονα ἰσχύειν παλαιστὰς δὲ εἰς τὸν Ἔφορον, καὶ Θεοπόμπου λαμβάνει μείζονα λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἄλλως πρὸς (5) αὐτὸν, εἶτα (6) ἀπωθεῖ. (7) καὶ δὶς δὲ καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μὴ ταῦτα αὐτὸν ἦσαν ἴσως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀμάρδρος ἐπὶ τὸ ἄκρον, ἴφε-

(1) Tota haec historia verbatim petita est ex *Aeliani* Var. Hist. L. XII. c 22. Si pauca excipias. *J. C.*

(2) Τὸν] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & ἰδεῖν quod post σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Σῶμα ἰδεῖν *Aelian.* *J. F. R.*

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτον restituit idem ex C.

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Ael.* *J. F. R.*

(6) Ἀπωθεῖ] Suspicatur *L. Kusterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al. 74.) potius ἀπωθῶντας scripsisse *Aelianum* (ex quo haec verba esse desumta supra dictum) sed falli *Kusterum*, & ἀπωθεῖ recte se habere ac promiscue ἀπωθῶν & ἀπωθοῦντα usurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiss. F. L. *Abresch.* in Animadv. ad *Hesychii* quaedam loca. Vid. *Misc. Observ.* mens. Aug. 1736. p. 299. *J. F. R.*

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem. *M. du S.*

(8) Ὡς ἐπ' ὀφρύων πεντήκοντα] Ὡς ἔτος γοῦν C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *J. F. R.*

(9) Ἐλάττονα] Est apud *Aelian.* ἐλάττονα. At nihil ab vulgato abit C. *M. du S.*

(10) Ἐσπασθῆν] Sic ex G. restitutum, quum in editis legeretur ἐσπάσθη. Sed & ex *Aeliano* poterat restitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *J. F. R.*

(11) Δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat ἐπὶ ἐδύνατο, & *Solanki* ἡ μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit. In *Aeliano* est ὁ μὲν αὐτοῦ ἰσοπαλῆν, ὁ μὲν ἐδύν. *J. F. R.*

sonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἄρτις ταῖς μητράσιν ὑποκλάσασθαι αὐτούς. *Agni matribus SE substernentes, subnixi, ad jugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκύψασα ἑαυτὴν differte scribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. seq. ubi rursum haec differentia occurrit. *J. F. R.*

1. Οὐδ'] (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελίχθω ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μόνον.) *A. V.*

Ibid. Μῶμος μιμήσασθαι] Hunc locum imitatus est *Aristaen.* Epist. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Jos. Merceri.* *J. B.*

4. Κορυφαιότατα] Conf. infra *Soloeci* c. 5. Τὸ φίλαυτος ὁ κορυφαιότατος & *Th. Mag.* *M. du S.*

Κορυφαίων.] Prave judicat *Thomas Magister*, hanc vocem hic ridiculi caussa adhibitam esse a *Luciano*. Vide notam ad Σολ. c. 5. *M. du S.*

16. Ἀπὸ κλεος.] Flor. ex. *J. B.*

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis est. *M. du S.*

17. Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem ilium du-

[a] Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τοῦ συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτοῖς τῶν προσόντων· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ [b] Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς [c] οὐχ [d] ὑπάρχοιτο ἂν σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & conſilii uſus eſt? non ad creanda, quae adeſſe debent, ſed ad uſum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & ſi quis alius exercitor, non promiſerint tibi aſſumtum hunc Perdiccam (ſi modo hic

[a] Ἀλλὰ ποῦ] Sic P. Ἀλλάπου junctim *F. H. Fl. Bz. S.* Ἀλλά που P. ſed interrogandi ſign. ego addidi. [b] Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male Edd. & M. [c] Οὐχ] Deeſt in M. & omnibus Edd. Adeſt in ſola *F.* Et ſic emendarant *Marc.* & *Vorſt.* [d] Ὑπάρχοιτο] Ὑπάρχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος ὁ Ἰρόδικος ὁ Θέων] Γυμναστὰ ὀνόματα ἦσαν M. Γυμναστὴς ὀνόματος ἦσαν. Ed. *Clar.*

cem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico *Ariſtophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaſte ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόνωπος] *Conopem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum obſervavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. f. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas*, *qui in deliciis Juliae neptis Auguſti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. *Ariſteph.* Avium 1406. Add. *Caſaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus eſt aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλὰ ποῦ legimus ἀλλὰ πῦ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo eſſe ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. deſumptum, iisdemque, ſi pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum ſunt haec Scholiaſtae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano viciſſim ipſe emendetur. Nimirum in Scholiaſte pro ὡς ἔτος, ſine dubio ex Aeliano ſcribendum ὅσον ἐτ'. Atque ex eodem apud Scholiaſten pro καὶ ὁ μὲ λαβεῖν μὲ ἔσχον δὲ, extrito poſteriori μὲ, emendatius legas, καὶ ὁ μὲ λαβεῖν ἔσχε δὲ. Tum ex Scholiaſte emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Kabri*, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθέντα λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθέντα λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiaſtes; niſi quod illud τοι, quod Cl. *Faber* inſerit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certaſſe. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorſt.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Ariſtoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τοῦ συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. *Th. M.*

Ἀλλὰ ποῦ] Sic recte ſcribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλὰ που. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hac voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo ſenſu adhibiturum fuiſſe *Demoſthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. ſic ſcribit. τοῦτ' ἂν δοῖ προσεῖναι τοῖς ἄλλοις ἱππεῦσι. Uſurpat tamen noſter iterum 55. B. C. Vide tamen *v. sim.* c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo uſurpat noſter. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus*. Quare? an igitur ſuſpicatus eſt legendum προσόντων, non credo. Vid. Noſtrum infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. F.*

22. Ἴκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male ſcribitur ἔκκος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abſtinuiſſe tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc ſcripturam reſtituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnaſtam (apud *Plat.* Παλ. III. 440. C. D. Ed. *Baſ.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizam nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Baſ.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctiſſimus. Conf. *Suidam.* *M. du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari poteſt, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὤν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἐπεπόνησε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὑστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themiſtius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἴκκου τὴν γυμναστικὴν καὶ Ταραντῖνον καὶ Ἡρόδικον τὸν Σελυμβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβου. Nempe Ταραντῖνος Ἴκκος abſtinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὴ τῇ σωφροσύνῃ ἀνδρείου ὃν τῇ ψυχῇ κεκλῆσθαι, ὡς λόγος, ὅτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τοῦ σώματος ἀκμῇ. Et *Euſtath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de illo, ὃς βίου τελείᾳ, inquit, ὡς παροιμίαι κεῖται, τὴν λέγουσιν Ἴκκῳ δίαιταν, ἐπὶ τῇ ἀπορρήτῳ ἀσκήσει. De his igitur cum conſtet, illud mirari ſubit,

hic eſt ille, qui novercae ſuae amore cum correptus eſſet, ob id ipſum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thaſio Theagene, aut Polyda-

Νίκαν ἀναδοῦντες, εἰ δὴ ἐτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐραστὴς, καὶ [e] διὰ ταῦτα καλεῖσθαι κακῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης, Ὀλυμπιονίκην, ἢ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

[e] Διὰ τοῦτο] Sic *F. H. H. P.* &c. Δι' αὐτὸ M.

it, cur ab *Aldina* editione diſceſſerint ſequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμνάσῃ & ὑπίσχνεῖτο, quo facto tenebris omnia ſunt obſita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, diſpellit; niſi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas ſupereſt, quam ita minuebat ὁ πάνυ *Graevius*, ut verba, quae parentheſi includenda putamus, non Luciano, ſed Scholiaſtae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non abſurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia ἀδιαλλάκτου, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* deſcribit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, ἢ ὠδηλύνου ἀτρέμα καὶ διαπτώσεως ἀμοιρίας, καὶ τροφῆς λοιχῆς talis, inquam, hominis haud abſurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus ſatis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem ſit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. ſeq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J. M. G.*

24. Ὑπόχοιλόν ἂν τις τοῦτο Περδίκκαν] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. *Th. M.*

Οὐκ ἴσως.] Sic Ed. *F.* optime. Reliquae & ipſe M. omiſerunt illud οὐκ, atque adeo ſenſum depravarunt, quem ex ingenio reſtituere conatus eſt *Marcilius*, & poſt eum *Vorſtius*. *M. du S.*

Ibid. Περδίκκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur hanc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipſo Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuſe enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἰmag. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria ſunt; ſic habeto: videri nempe fuiſſe Luciani aetate, qui ita ſcriberent; adeo ut neceſſe fuerit ea tenus receptam ſequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquieſco, & locum corruptum eſſe pronuntio; intruſumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo ſcriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in ſuo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae ſoror. V. *Thucyd.* II. 101. fub finem. Sed ſoror haec, neque ejus amore captum fuiſſe Perdiccam ibi legitur. *M. du S.*

29. Εἰ δὴ ἐτός] Εἰ δὴ ἐτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐραστὴς, & quae ſequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin ſint ὑποβολιμαῖα, & margini a *Magiſtro* adſcripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic eſſet ille Perdiccas, ſic enim vertendum εἰ δὴ ἐτός ut apud Latinos quoque, *viſam ſi domi ſit*, pro num domi ſit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec poſtea in ipſum contextum irrepſerunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obſcurius verſa ſunt: ἀλλὰ πολὺ τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ ἐκ συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ εἰς ποιῆσαι τὰ προσόντα, ἀλλ' ἐς χρῆσθαι αὐτοῖς τοῖς προσοῦσιν. *Verum artis & conſilii haec eſt utilitas, ut non ſuppeditent ea, quae adſunt, ſed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec ſibi velint, *ut non ſuppeditent ea, quae adſunt.* Melius vertas: *verum artis & conſilii haec eſt utilitas, non ut efficiat illa quae inſunt, ſed ut iis recte quis utatur.* hoc eſt, quae ab arte proficiſci poſſunt & conſilio utilia ſunt non ad illa efficienda, quae in homine ſita eſſe debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & diſciplina poteſt hominem ſtupidum & hebetem ingenioſum reddere: ſed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde ſequitur illa ſimilitudo de palaeſtritis, qui Perdiccam imbellem promittant ſe arte Olympionicam reddituros parem praeſtantiſſimis & robuſtiſſimis athletis. *J. G. G.*

27. Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. υἱὸς.] Iterum infra Ἰmag. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M. du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Guil. Loyd* (eruditiſſimi Wigorienſis Epiſcopi filio) edito nuper cum haec ſcriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Pauſ.* Eliac. II. 188. 18. &c. πυγμαχίᾳ viciſſe traditur. Ter olympicam coronam reportaſſe narrat *Dion. Chryſ.* 230. A. *Suidas* tacet; ſed de poſteriore idem plurima habet iis fere ſimilia quae de Τίτορμο a Scholiaſta memorata legiſti (πυγμαχίᾳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Pauſ.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Pauſ.* l. c. Vide noſtrum *Herod.* fin. *Eth.* c. 19. & Ἐυκλ. c. 12. *M. du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemſth.* in marg. adeundum *Waſſe* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus ſit; propterea in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Waſſe* Θεαγένης Tyrannus Megarenſium, ſocer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pauſan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui ta-

δάμαλι τῷ Σκολωσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ ἢ δοθεῖσαν [a] ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ἔνδοξον καὶ γυμναστικῆς μεγαλοπόλου ἀμείνω ἀποφαίνειν μᾶλλον καὶ τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῖν τὸ βλίφθονον τοῦτο καὶ ὑπερχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' ὅτῳ μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι [b] ἐφευρηκέναι. ὃ γὰρ οὐτινοῦν ἂν λάθοιεν, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ἐνδείξειν ὁδούς τινας ὀρθάς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν.

[d] Καίτοι ὃ γε ἂν φαίης ἀπροσδεὲς τὸ συνετὸν εἶναι τὸ τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐνιθάριζε μὴ μαθών, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθών, οὐκ ἄν τι αὐτῷ χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά

omante Scotussaeo comparari possit: verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros historicum: sed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad scopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia. Jam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat; facileque

a Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀτόθεσιν S. male. b Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. c Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. solus. d Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεογίτ. Θεαγένης athleta apud *Pausan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολιτικῶν παραγγέλμ. *Lucian.* de Conscrib. Hist. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Dor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpsi. *J. F. R.*

33. Ἀκόσας] *Aristen.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂν χρη, καὶ πρὸς τὸ σκοπὸν ἱκέσθαι. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοί γε] Ἀναπολογία est in his verbis, si interpretere, ut editores interpretati sunt: Καί τοι γε ἂν φαίης ἀπροσδεὲς εἶναι τὸ συνετὸν τὸ τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ἂν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐνιθάριζε μὴ μαθὼν ἢ ηὔλει, καὶ πάντα ἐπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾷστά τι ἂν μάθοι, καὶ αὐτὸς μαθὼν ἐφ' αὑτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret.* Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? imo hic est *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero qui non didicit, haud quaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γὰρ μὴν στρατιώτην, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς καὶ ἡμετέρας στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τί ἐξελαύνειν, καὶ περιελαύνειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum sit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, seu *circumvenire* sc. hostilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοῦτο ἐμοῦ τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδιδόσθω, συνιῶσί τι, καὶ εἰκῇ σὺν ἀγωγῇ ἀλλ' ἐξ διδασκάλου] Παραδιδόσθω δὲ συνιῶσί τι καὶ εἰκῇ ἀγωγῆς ἀ. ὁ. δ. *Th. M.*

52. Συνιῶσι] Antea legebatur συνιῶσι, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

τε ἀν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο [e] ἐφ' ἑαυτῷ.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις [f] ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ διορκὼς, οἵῳ καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν [g] ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς τοῦ, καὶ γυμναζομένους ἢ τεταγμένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τὶ ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν· καὶ ὅλως, εἴ τι καλοκαγαθίων τις, εἰδ' οἵῳ πιστεύειν μόνον τοῖς [h] ἀπαγγέλλουσι.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερον ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

[e] Ἐφ' αὑτῷ] Αὐτοῦ *J.* Sed nostram lectionem habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. [f] Ὁ *mal.*] Ἔστω ὃς *mal.* M. male. [g] Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἴσχων. Sed ἴσχειν etiam Cod. W. [h] Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγείλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Συνιέναι] Obsecundavi *Solano*, συνιέναι edens, pro vulgato συνιῶναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etti enim συνιῶναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνιῶναι idem esse quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit obortiri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. ἔτω δὲ τὰς ἀξιοπίστους παρχὰς, καὶ μὴ ῥαδίως συνιῶναι δυνάμθρον. *Ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant συνιῶναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in tex-

tum Salmuriensis editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ διορκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἴσχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἵῳ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἴσχων an ἴσχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κέρως — μετώπου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γείλουσι. *M. du S.*

δένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοι ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὃν μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένῳ τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσῃ ὅτι τὴν Κλείτου σφαγήν, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένην, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὸν Δημοσθένους

que quidquam ſperet : alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque eſſe hominem : neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* b Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. c Μανικὸς] Μαλικος M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione: *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δέδωκε τοῖς Μακεδόσι, τὸν δὲ πολιορκίας καιρὸν τιτρώσκει τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι ἀφφθαρῆναι τὴν ὄρασιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. Ἀφ' Θουκυδίδη δὲ οὐ τιθεῖς ἀντιγράφοις Μεθώνη Φρὴ ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, οὐ ἡ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſia Methone oppidum ſitum eſt, quod cum oſſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Straboni*s lib. 9. ἐξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν ὑπὸ Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει ἐν τῇ οὖν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Κάρανος de Philippo : Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὀνόματα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam forte erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio : Φίλιππος Ὀλυνθίοις ἐς Μεθώνην βουλόμενος στρατεύσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῇ Σανδώνη πόλεμον ἀφέσθαι πάρος, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι τοξευθεὶς τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Caliſthenes dixit, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *Long.* Paſt. III. p. m. 105. λίθῳ αὐγῇ, καὶ λίθῳ ἄλλῳ. & IV. 112. ἐπὶ ἑκατόν. Sed hoc jam nimis egimus alibi, & ſæpe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans hæc ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturae rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. f. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigonum regis imaginem altero lumine orbum, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quinſtilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσεται] Τὸ ἀνιάσεται gloſſ. videtur, τὸ μελήσει

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. ὁ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καλαυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνός ἐστι καλαδύων, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τἀναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὴν Θουκυδίδην ἀναιρέσαι μὴ τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-

πο-

d Μὴ] Aberat ab M. Sed ſupraſcriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. J. H. P.* e Παρέλιπεν] Παρέλειπεν W.

λίτω λαὸ κοινοῦ repetendum. i. e. μήτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. *F.G.*

75. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο] Ἡ σφαγὴ ſcil. *F.G.*

78. Καὶ κατίσχειν τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι & κατίσχοντι τὸ συμπόσιον. Ex loquutione ſibi prorſus reſpondent. *J.G.*

80. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢν τὰ εὖ Σικελίᾳ πλεῖ ἰσχύῃ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide *Plutarchum* in Nicia. *J.G.G.*

81. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. Νικίου τελευτήν] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*, & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte anteponendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. *J.F.R.*

90. Ἐκεῖνος ὁ διώκων] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. *Th. M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' οὐχ ὑδία ταῦτα ἐκεῖνῳ τῷθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ· πάλιν εἰ δέον εὔξασθαι παρέλιπεν, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio deroſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil* I. (124. B.) *Chryſ. Ant.* 343. f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, πφούσῃ & ἀγρυπνούσῃ ἀξιοῖα τοῦτο ποιῆσαι. In M. μήτι ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μήτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem μήτι, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μήτι quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *J.M.G.*

99. Τὸν Θουκυδίδην] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Γυλίππῳ VII. 73. *M. du S.*

1. Ἐπιπολαῖς] V. *Thucyd.* l. c. *M. du S.*

πολαῖς ὑποτείχισμα, καὶ ἀδῦσαι δὲ τὸν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον [a] Γύλιππον διατεῖραι μέλαξιν ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἐκπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν [b] πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε.

Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τοῦ ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνου. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς,

positam, & Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis intercludit: & tandem Syracusanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, & torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucy-

a Γύλιππον] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* c Ἂν] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. Cod. & Edd. *J. H. P.* d Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *AIW.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. e Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. J. H. P.* f Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forsan Χιτῶνα Περσικόν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic. ib.* p. 297. Ed. *Bas.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non semel alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De spe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε ἑκὼν Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τὴν Ἑλλάδος, τῷ εἰκότι ἀξιοῦντι, ἢ παντάπασιν γε Συρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. *J. M. G.*

14. Ἀρταξέρξου] Testantur Hebraei scriptores nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Ctesiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Ctesiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Ctesiam hic tangi credibile est. De *Candye* non diademate, sed toga, *Spanhem.* de usu & praest. num. Diss. 8. p. 457. *Torque* non usos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat *Casaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάλλει δ' ὃ πάντεσσι φίλοις παναπρέπεται ἵππος. κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lips.* Themistius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. *J. M. G.*

16. Ἵππων τῶν Νισαίων] Nisaea regio est Partyenes haud

cydides ; ſed licet privatim quosdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati, ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una, & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

ὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ κἂν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τ ἔχθρας· κἂν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφίξεται ἁμαρτάνοντος. ἐν ᾧ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τὰ δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκροάσεις, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παρὸν τις θεραπεύοι, τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, οἷς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, καὶ μεῖον ἢ κωμωτικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνη-

g Ποιήσεται] Ποιήσεται W. male. *h* Ἔχθρας] Τύχης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. F. H. P.* & Codd. M. P. *i* Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. *k* Εἴ τις] Εἴ τι *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. F. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. *l* Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus , ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſaei equi meminit. *G.C.*

Ἵππον τ Νισαίων] De quibus dico alibi. *F.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M. du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M. du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Aſξ. c. 23. f. χάριτι καὶ σαφηνείᾳ θέι. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἓν δ' ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τ ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc, ut dixi , hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus , immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *F. J.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς , *una norma , & menſura certa*, non ut interpretes , *una ulna.* *F.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *F.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθ αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *F.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic ὑ. εἰκ. c. 22. *M. du S.*

33. Κομμωτικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *J.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κομωτικὴν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲν ἰατρικῇ . . . ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τ αὐτὸν τρόπον τοῦτον , ἡ κομμωτικὴ , κακοῦργός τε & ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς , καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι & λειότητι & αἰθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ ἀξὶ τ γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίων, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών, [c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε [d] ἀναγνώσεσθαι. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γάρ τινι καὶ μικρῷ τινι τοῦ δελεάσαι τοῦτο ἀνασπάσειν ἕκαστον τῶν παρ' ἡμῶν εὐνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. ἃ γὰρ εὑρήσεσθαί τινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Labens*, inquit, *Oneſicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam reviviſcerem, audiendi cauſſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, καὶ σκάφην δὲ, σκάφην [f] ὀνομάζων, ἃ μίσει, ἃδὲ φιλίᾳ νέμων, ἃδὲ

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola B2. recte. Ὃς male reliquae. In M. ὃς ſupraſcriptum eſt. b Ὀνησίκριτε] Θρησίκραλις P. miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. c Ὡς] Ὅπως W. d Ἀναγνώσεσθαι] Ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant *J. Fl. H. P.* e Ἐπάγονται] Sic dedi ex *J.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. f Ὀνομάζων] Ex *Jenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B2.* In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησικράλεις, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in Μακρ. c. 14. & in Περ. c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio.* Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Θρησίκραλις, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχικυβερνήτην noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas ψυχαδολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *J. M. G.*

38. Ἀναγνώσ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Τοιοῦτος] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1, *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *J. B.*

Ibid. Συγγραφεύς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παρρησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. *G. C.*

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδικάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε φύσει μήτε δύσεως, qui veriſſime etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἑρμῆ. c. 64. ἀμαθίας ἀκριβοῦς & ἀδικάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικός] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam Z. Τρ. c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *J. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me

quidquam, non parcens, non miſericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri juſto plus tribuat, hoſpes in libris *ſuis*, nullius civitatis, ſuis ipſe legibus vivens, regem agnoſcens nullum, non quid hic vel ille exiſtimaturus ſit reputans, ſed dicens quid factum ſit.

42. Non ſine cauſſa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium hiſtorici diſtinxit, cum maxima in admiratione videret eſſe Herodotum, adeo ut Muſarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Poſſeſſionem* enim *potius in perpetuum* ſcribere ſe ait, *quam commiſſionem quae in praeſens tantum placeat: neque fabuloſitatem ſibi probari, ſed verum de factis poſteritati ſe relinquere:* ſubjungitque utilitatem, quemque finem, ſi quis recte ſapiat,

Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἐπιτίμαι πλεῖον τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀδασίλευτος, καὶ τί τῶνδε, ἢ τῶνδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπραχε λέγων.

60 Ὁ δ' ἂν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· ᵍ κτῆμά τε γὰρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ʰ ἢ πρὸς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ἀποθοι-

g Κτῆμά τι] Ex *Thucyd.* Κτήματα Edd. Luciani. h Ἤπερ] Εἴπερ male *Fl.* ἤτερ cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφω] Male interpres *σκάφην ligonem* interpretatur. Id eſt, *ſinum, ſitulam.* Heſychius: *σκάφαι ὑψηλόνωτα*: id eſt *τρύβλια*. *AE. M.* Idem prorſus invenio in notis *Gujeti*, quare talia non ſemper repetam, niſi, ut ſupra dixi, quo videas, anne alter alterum exſcripſerit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὀνομάζων] Legendum meo judicio, *τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, ἢ μίσει, ἢ φιλίᾳ τίμων, ἢ φειδόμενος*, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, ſcapham ſcapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens*, &c. Vulgo *ὀνομάσων*. *J. J.*

Ὀνομάσων] Fruſtra ſollicitat Cl. *Jenſius* hanc ſcripturam. Proba eſt, & longe venuſtior ea quam ſubſtituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus προσλαλίας, c. 1. ſub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τι] Verba *Thucyd.* ſic habent; *κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκοῦσαι ξύγκειται. Habes quod in uſus perpetuos recondas, potius quam ſpectaculum quo ſemel oculos auresve paſcas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo *κτῆμά τε* pro *κτημαῖα* quod tamen omnes inſidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. *Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκοῦσαι ξύγκειται*, Elegans eſt antitheſis vocabulorum, ut *ἐς ἀεὶ*, & *ἐς τὸ παραχρῆμα*, *in perpetuum & in praeſens*; ſic *κτῆμα* & *ἀγώνισμα*. Κτῆμα eſt res ipſa quae ſervatur & poſſidetur, veritas, hiſtoria vera. recte Schol. *ἀλήθειαν* interpretatur. *ἀγώνισμα* vero certamen ludicrum, fabula, hiſtoria fabuloſa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. *τὸ γλαφυρὸν λόγου, διάπαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κεκοσμημένον ἢ τραγῳδοποιῶν.* Sic *ἀγώνισμα παιδιᾶς fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit *τὸ ἀγώνισμα* per *τὸ μυθῶδες*, & *κτῆμα* per *τὴν ἀλήθειαν*. Inferius eod. lib. verſus finem idem explanat dicens — *καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε . . . . ἀδὲν κολακευτικὸν, ἀδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθειαν ἐπὶ πᾶσι.* Appoſite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joſeph.* L. I. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Hiſtoria ſit κτῆμα, non ἀγώνισμα. Citat idem* Plinius L. V. Epiſt. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem ſupra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiaſtes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum *ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν*, vel ut eſt apud Thucydidem, *ἐς τὸ παραχρῆμα*, ſcriptum ad hoc compoſitum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plauſus & victoriam auctori ſuo pararet, quod genus *commiſſiones* vocari conſtat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipſum Thucydidis *ἀγώνισμα* hac voce reddendum Caſaubonus oſtendit. Thucydides ſua ſibi ſcripta eſſe vult *κτῆμα ἐς ἀεὶ*, *poſſeſſionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipſius proprium ſit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eumdem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

70. Ἰσο-

θοῖλο ἱστορίας, ὡς εἴ ποθέ γε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] ποσί.

70 constituat historiae : *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.*

Καὶ τὸ μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὸ δὲ φωνὴν, καὶ τὸ τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὸ μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τὸ [b] ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον, ἀλλ' ἐξηκέσθω τὸ γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενον. καὶ ὁ μὲν νῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλῶν τὸ ὑποκείμενον.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae : dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

Ὡς γὰ τῇ γνώμῃ τοῦ [c] συγγραφέως σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem : ita & linguae illius *seu dictioni*, sco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλεσι male Edd. item M. & P. *b* Ῥητορίας] Ῥητορίας W. *c* Συγγραφίως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφίος male *S.*

77. Κάρχαρον] Τραχῦν. *G.*

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. εἰς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι] Vertunt : *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἑρμηνείαν. interpres : *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem meretur. Verte : *tortuosam argumentationibus*. in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένον, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τῇ ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt : *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit : *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς ἐν πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* ἐν ποσί. *J. B.*

Τοῖς ἐν ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba : sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσί, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt* : ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut Νιγρ. c. 4. & Z. τρ. c. 31. & 43. In reliquis πόλεσι. *M. du S.*

75. Τὴν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus ; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset : & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat ; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicente, in-

ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τ@, σαφῶς δηλῶσαι, ϗ [d]φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορρήτοις, ϗ ἔξω πάτυ ὀνόμασι, μήτε τοις ἀγοραίοις τύτοις ϗ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴ τὺς πολλὺς συνιέναι, τὺς δὲ πεπαιδευμένυς ἐπαινέσαι. ϗ μὴν ϗ χήμασι κεχοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, ϗ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα [g]ἔχυσιν· ἐπεὶ τοις καλλιρυθμύις τῆ ζωμῆ ἐοικότας ἀποφαίνει τὺς λόγυς.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, ϗ προσαπτέσθω τι ϗ ποιητικῆς, πλὴν ὅσον μεγαλήγορ@, ϗ διηρμένη ϗ ἐκείνη, ϗ μάλιστ' [f]ὁπόταν παρατάξεσι, ϗ μάχαις, ϗ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δέησει γὰρ τότε ποιητικῆ τιν@ ἀνέμυ ἐπιριάσοντ@ τὰ ἀκάτια, ϗ συνδιοίσοντ@ ὑψηλὴν, ϗ ἐπ' ἄκρων τ κυμάτων τ ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅπῃ

[d] Φανότατα] Ex W. dedi. *Φανότατα* Edd. [e] Συνίωσι] Sic Cod. P. & Edd. J. P. H. Συνιῶσι W. & Fl. [f] Ἐπιρριάσοντες] Ἐπιρράσσοντες male W.

89. Μήτε ἀπορρήτοις] Scripſit Caeſar tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis*. &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tractis quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum ſolvant alii, mihi non liquet.

De Καμχ—Vid. Mud. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Διχ. c. 33. Πνθ. c. 4. *M. du S.*

77. Κάμχαρον] Vid ſupra Mud. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & ſaepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περι ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τ πολιτικὸν ἀριστα, τὸ μ, ὡς λόγ πάντων ἄκρα πανταχῆ ταῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10. & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ ϗ λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγοραῖον ϗ πανηγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ miſceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανότατα] W. at reliqui φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπὶ τοῖς] Docet figuris non moleſtis orationem ornandum, ἐπὶ τοῖς κατηρτυμένοις τ ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τὺς λόγυς. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἰδώματα non ἰδιώματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem juri bene condito*, aut *ſuos libros.* *J. G. G.*

Ἐπὶ τοῖς κατηρτ.] Et vis praepoſitionis κατὰ, & ratio τ ἐπὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῷ καταρτύειν ſimile verbum habent, verſalſeln. *J. M. G.*

Ibid. Κατηρτυμένοις] *Ariſt.* Rhet. III. *Ald.* Ed. p. 552. 1. ὃ τ ἰδώμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδιώμασι τοῖς ἰδιώταις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit *Baiſius.* p. 121. *Vorſt.* *M. du S.*

ὅτι γῆς βεβηκέτω, τῷ μὴ κάλλει ἢ τῷ μεγέθει τ λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τ καιρὸν ἐνθουσιῶσα· ᵃ κίνδυνος γὰρ αὐτῇ ᵇ τότε μέγιστος ὠφληκῆναι, ἢ καταιχθῆναι ἐς τ τ ποιητικῆς κορυφάντα. ᶜ πιστέον τοιγαροῦν τῷ καλλιῶνι, ἢ σωφρονιστέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν ᵈ λόγοις πάθος ἢ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένην τότε τῇ γνώμῃ, τ ἑρμηνείαν παρεῖναι συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείπηται τ φορᾶς.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῆς ὀνομάτων εὐκράτου ἢ μέσης χρηστέον, ὅτε ἔγκαν ᵉ ἀφιγάντα, ἢ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ) ὅτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res

ᵃ Κίνδυνος . . . μίγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μίγιστον P. *Ald. Fl. H. B2.* §. Κινω μ—ον *J.* & M. ᵇ Τότε] Sic *J.* aliae τό, τε. ᶜ Πιστέον] Ποιστέον male W. ᵈ Λόγοις] Λόφοις prave M. ᵉ Ἀφιγάντα] *Steph.* ἀφιγῶντα.

9. Κίνδυνος — τότε μίγιστον] Ubi ostendit quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μίγιστον ὠφληκῆναι, ἢ καταιχθῆναι ἐς τ τ ποιητικῆς κορυφάντα. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Coryphantem poëtices impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μίγιστος παρακινῆσαι, ἢ καταιχθῆναι ἐς τ τ ποιητικῆς κορυφάντα. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiatis enthusiasmo poëtico.* Κόρυδας hic κορυφάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα πιστέον τοιγαροῦν τῷ καλλιῶνι, ἢ σωφρονιστέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις ἐν λόγοις πάθος ἢ μικρὸν γίγνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, *Aristophanes* vocat ἱππόβαμονα ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα. *Verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βοῦπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulaster* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic ἱππαλεκτρύων est magnus gallus; ἱππογρύπων, μεγαλογρύπων, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* *J. G. G.*

Κίνδυνος] Emendationem *Graevii* firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μίγιστος. M. & *J.* κίνδυνος — μίγιστος. *M. du S.*

11. Κορύδαλα] Κορυδαντιασμόν. *F. G.*

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

20. Οὔτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. No. 57. p. Ed. *Gron.* 558. *M. du S.*

26. Συμπαντίον] Angl. συμπαικτίον. *J. B.*

Συμπαικτίον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συμπαντίον. *M. du S.*

32. Κἀνθαῦτα ἤδη ἔστι τις, καὶ συμβατικὸς τῷ πιθανωτέρῳ ἴσως] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συμβατικὸς est ad *componendum ha-*

47. Res autem ipſas non temere conferre oportet, ſed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, inſtituto ſæpius de iisdem judicio. Et maxime quidem, quæ quis ipſe præſens inſpexit, ſcribet; ſin vero minus, fidem illis habeat, qui tarrant incorruptius, & quos conficiat alii quis minime ad gratiam vel odii cauſſa ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam aeutus ſit, & qui argumentis elicere quid ſit probabilius, queat.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε f συναχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαζοτέροις ἐξηγουμένοις προσέχοιτο, καὶ ὡς εἰκάσειεν ἄν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κεἰσταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τῶν πιθανοτέρων ἔσται.

48. Et cum collegerit omnia aut plerague, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compoſitioni ſtudeat.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, ε πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω ἑ αὐτῷ, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ὑπιθεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωνούτω τῇ λέξει, i καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθμιζέτω.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Καὶ k ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τῦ Ὁμήρυ Διΐ, ἄρτι l μὲν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν

f Συναχτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον Edd. omnes male. g Πρῶτα] Πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. F. P. H. & W. h Αὐτῶν] Αὐτὸν male S. & M. Αὐτῷ Fl. F. H. P. & W. nam ſic ſcriptum fuit. i Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a Fl. k Ὅλως] Ὅλος F. l Μὲν τῶν] Τῶν μὲ S.

40. Χρηματιζέτω] Χρηματίζω καὶ τὸ πράγματα χρῶς συμοίνει, καὶ τὸ, πραγματὰ χολάζων, ὡς, τὸ χρηματίζω ἡ βουλὴ & ὁ δῆμος. Χρηματιζῶ δὲ, τὸ χρήματα συλλέγειν. V.

lubilis? Imo συναγωγικὸς τῦ πιθανοτέρου eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtructo, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ ὡς ἔτυχε συναχτέον res ipſas non ſunt temere congerendae, corradendae. Nam συναχτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *J.G.Gi*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. τοὺς ςρατηγοὺς μὲ τὸ πρῶτα. Sic εἶα. Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro εἶον. Quare exempla ex Noſtro, pe nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſ.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ὅρασις pro ὁράσεις exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, licebat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἷα — πέτρῳσι, ae non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος ἢ οἷα βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότμα pro πότμῳ rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἡγησαῖς μὲ τὸ διδάξαντά μι τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γονέων ἐμοῖσιν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter offeruntur, ut ὕψιστα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *J.F.R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρηματιζέτω, non χρημα—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ὁμήρῳ τότε τῷ τῦ Ὁμήρυ Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νέσφι δ' ἱπποπόλων Θρηκῶν κυδροὶ μένε δῖοι
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων & ἀγαυῶν ἱππαμολγῶν.
J.G.Gi.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῶν] Mallem τὴν τῶν ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

χῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. καὶ ταῦτα γὰρ [a] καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὸ ἐπίβασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ὑπὸ ποίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram; nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, &, quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes excenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur: & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

[a] Καὶ] Abeſt ab S. [b] Τὰ] Abeſt in W. [c] Ἀκουέτω] Ἠκέτω Fl. Ἀκουέτω M. Ἀκουόντω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὴν δ' ἱππικὴν Θρηκῶν, καθορῶμεν, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J.F.R.*

51. Εἰ μὴ βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J.G.G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* non longe ab initio, & in *Lyſand* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *J.M.G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσθω] Codex vetuſtus melius: πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσθω. *iis his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπιτέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit,* hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: ὑ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲ λεχθησόμενα ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πεπραχται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J.G.G.*

59. Ἐπίσθω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίσθω. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet,* ad illa tranſeat, debebat: ad *illa tranſeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgent,* mox dicit ἐκέτω ἐκεῖνα καλῶ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H.V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet,* verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat,* (ſive *urgueat*, ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi, quia ab ejus mente prope abeſt. *J.F.R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu *Enc.* c. 14. *M. du S.*

71. Τὰ κάτρα] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κάτρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, & quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ὁ ἐπέτω, μὴ ἐς χόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· καὶ τήσας ἐνταῦθά που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν καλέσηται· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήμασι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῷ ἀπολείπεσθαι.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν ἀπεργάζεσθω τὴν γνώμην, ἀθόλῳ, καὶ γιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ οἵας ἂν δέξηται τὰς

d Ἐπίτω] Sic L. G. P. & marg. *A1W.* Ἐπίτθω. Edd. male. *e* Μηδίαν] Nihil hic variant M. *F. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδίαν ſcribere ſoleat. Vid. c. 30. *f* Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. *g* Τὸ κέντρον] Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *A1.*

habent. Ego ſi ſenſum Luciani non ſum aſſecutus; certe aliquid videar dixiſſe; illi nihil. *M. ad S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo ſpeculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in ſepulchro repertum, de quo ex *Jo. Smithi* i. e. *Smetii* epiſtola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipſisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagenſibus p. 118. conſtare poteſt. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia ſpecula incognita tum fuiſſe dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaeſt. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etſi veterum ſpecula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praeſtant ſpecula, ea tantum oportet eſſe plana ſuperficie, nihilque tum refert, ſintne rotunda, nec ne. In quibus autem ſpeculis centrum accuratum locum habet, ea ſunt ſuperficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, poſteriora majores, immo inverſas, ſi objectum ad certam diſtantiam admoveatur, quod hodie ſatis notum. Si igitur ejusmodi ſpecula cauſtica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios uſus fere ſunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amuſſim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *diſtortae*? Interim ſpecula cauſtica veteribus non fuiſſe ignota arbitror, etſi enim quae de Archimedis ſpeculis, quibus hoſtium naves in obſid. Syracuſ. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit rem non incognitam fuiſſe. Quin & *Ariſtoph.* Neb. 764—8. de lapide ſplendido, ſive cryſtallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accendunt, diſerte mentionem injicit, dicens: Ἦδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὸν λίθον Ταύτλῳ ἰόντας, τὸν καλὸν, τὸν ὑγρὸν, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; Τὸν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταύτλῳ λαβὼν — Ἀπωτέρω γὰρ οὐκ πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτέξαιμι. i. e. *hac ſumta procul ſtans, hoc modo, ad ſolem Delevero literas ſcripti.* i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipſ.* Syntagm. de Veſtal. ſive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem Ampliſſ. *de la Rue*, in libr. inſcripto Geletterde Zeelandt / tribuit *Zachariae Janſſonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat *Jacobum Met*[illegible] eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa, quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adſerit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

τὰς μορφὰς τ῀ ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, ἀλλότροφον δὲ, ἢ ψεῦδος χρυσὸν, ἢ ἑτεροχήμονα, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὴ λεχθησόμενα ὀκνεῖ, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, ὅ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τ῀ ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ὁμοίαν εἶναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τ῀ ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ πρυτοβόλλοντο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων προπορισμῶν· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τ῀ ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τ῀ ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι καὶ τὸ τῆ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀληθέα τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alçameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. *b* Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *c* Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Οὐ γὰρ οὐδ' M. & *Fl.* *d* Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. *e* Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim Edd. *f* Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria deregi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J. F. R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀφχ. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τ῀ ὀρχηστικῆς ἡ ὑποκρισις, ἐστι, ὡς ἔφην κατὰ τὸν αὐτὸν, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἡ γραφίσιν. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ.. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J. F. R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφουσι eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J. M. G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* περὶ Φιλοτιμ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῳ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos τοῦ & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J. M. G.*

Ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Hanc pleramque Edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλλιφρονεῖν. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J. F. R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Uraniae. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*; ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur dilucida reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέσταλα ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τοῦ τῆς ἱστορίας Φειδίου.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποιήσεται τὴν ἀρχήν, [h] ὅταν μὴ πάνυ καλέσῃ τὸ πρᾶγμα, [i] προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν [k] λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ προοιμιάζηται, οὐκ ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν [l] ἢ εὐμάθειαν [m] εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ διορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιού-

g Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. *h* Ὅταν] Ὁπότ' ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. ſervant cett. *Edd. i* Προδιοικήσασθαι] Διοικήσασθαι *Fl.* ſola. *k* Λεκτέων] Λεκτῶν W. *l* Ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan. m* Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald*, Εὑπορήσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁπόταν] Ἔργα δὲ τῶ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσέχειν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· οὐ τὰ δύο πρόδηλον ὅτι λύει τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν. τὸ μὲν γὰρ ῥήτορα ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν' εὐμαθῶς δέξοιντο [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ ὁπόταν τοῦτο ὥσπερ καὶ ἡ προσοχὴ ὁ μάλιστα μεγαλοποιὸς δημιουργὸς ῥήτορος, εἰδότος καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὥσπερι δηλῶσαι τοὺς ἀκροατὰς ἐλθεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τῷ ῥήτορι ἰσχύειν γενήσεται. ἐν' ὠφελίαν μόνοι καὶ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τὸν ῥήτορα ὠφελήσει. τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίνῃ. *Ac veluti quando aliqua tibur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσῳ μὲ ἵππους καὶ ἄνδρῶν χεῖρας, εἶδον καὶ πάλαι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ ἀφικέσθαι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐωράκεσαν ἄρχων· πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυδίαν, καὶ ὅσοι πλησίον χώραι τέθεινται. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι πλάσας μὲ καὶ οἰκίας τοῖς ὑπολειπομένοις ἡρώοις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμῆσθαι τὰ θρόνους δὲ ἐλέφαντος μνήμῃ οὐδεμίαν ἐποίησεν. J. F. R.

84. Ἡλείων] V. Ἐνστ. c. 6. M. du S.

87. Διαιτήσων] Fallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. J. F. R.

89. Οἰκοδομησάσθαι] Flor. οἰκονομήσασθαι. J. B. Οἰκονομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσασθαι. M. du S.

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος αἴηται μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videatur ea quae narrabantur.* H. P.

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet quaenam ſint dicenda.* J. G. G.

14. Ἡρά-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τ̃ συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τ̃ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τ̃ προγεγενημένων, ἐκεῖνον τ̃ πόλεμον· καὶ γὰρ συμφορὰς ἐν αὐτῷ μεγάλας ξυνέβη γενέσθαι.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

[a] Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ὅπι τ̃ διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τ̃ ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τ̃ διηγήσεως χρεταῖς καλλωπισμάσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τ̃ πραγμάτων. ἀπολύσαι γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῶ, καὶ ἁλύσεως [d] τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διαλελεχθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις ἀδιαλείμπτους, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τ̃ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀναλελοιπέναι τὰ ἄκρα.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Conçinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes alterae alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Ce-

a Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. · *b* Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὰ. *c* Ἔφην] Ἔχω male sola *A.* *d* Τρόπῳ] Τρόπου L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod.* ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωμαστὰ τὰ μὲν Ἕλλησι τὰ δὲ βαρβάροισι ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. · *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τ̃ προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τ̃ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι οὐ αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐκ ἄλλα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. *M. du S.*

29, Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρόσχειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κολαίνεσθαι. *levitor & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extes, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρόσχειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἔχω in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *Le Cleze*, idque vel ex versione, quae

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅτι πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττονα ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἂν ἐστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἡ παρασκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγωοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδῃ [g] ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, [h] εἴ τι καὶ ἐκεῖνο παρεσκεύασο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque caussa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ πολεμίων ἐρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενον, τῷ χρησίμῳ καὶ σαφεῖ ἕνεκα, μεταβῆναι, ἐκφυγόντα τὸ ἴξον τὸ ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιοῦτον ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, τό-

[e] Λαγωοῖς] Λαγωοῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. [f] Ὑπογαστρίοις] Ὑπογαστρίων L. [g] Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. [h] Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. [i] Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόνως marg. *AlW.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βρῶμα ἢ ὁ σκεπασμὸς ἴξμενον τῷ πρωτείῳ λεπίς, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μίμησαι Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὃς δὴ πᾶσα ἢ λοπὰς ἢ χύτρα χαλκῆ γίγνοιτ. *V.*

* *Suidas* λόπην vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπὰς, quod apud Siculos praesertim *patellam*; apud Atticos praeterea *locum*, *capulum* significat. *J. Cler.*

quae tamen, ut *dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ὅτι jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas*. Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἐπινοίας & ψόγους, *brevem* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen totam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. A. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione *Sueton.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἱστορικῶν παραδόξων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. I. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἕπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῷ Ταντάλῳ ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τοῦ τοιούτου εἴδει τῷ λόγῳ χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειώδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων ἀχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμβύα. ὅταν μὲν γὰρ [d] λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἶση γὰρ ὅτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται [e] αὐτῷ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἢν δέ πῃ καὶ λόγους ἐρῶντά τινα δέῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τοῖς προσώποις, καὶ τοῖς πράγμασι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ καὶ ψόγοι, πάνυ πεφεισ-

putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas cogita. sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omni-

[a] Χρῆμα] Sic marg. *A1. J.* & Mss. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. [b] Χρειῶδες] Sic Edd. praeter *J.* quae Χρηώδης. [c] Ἢ] Ἦν M. male. [d] Λοιμὸν] Μὸν tantum M. [e] Αὐτῷ] Deest in *Fl.*

mus, non putat intelligendum hic nostrum *Ez. Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e sorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Cas.* ad *Athen.* 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem sed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum esse malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Ister dicitur καλλιμαχείως συγγράφειν, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc esse, credit Illustr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *J. F. R.*

67. Πόσοις ἕπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *J. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod animus non sit in describendis παρέργοις μᾶλλον ἢ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τοῦ τοιούτου εἴδει τῷ λόγῳ χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμβύα. Quis credat tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περιοχῇ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obsidionis speciem* inepte dici. Mss. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειῶδες. *aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens.* De Sostrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *J. G. G.*

73. Χρῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῆμα pro χῆμα, quod recte exhibet Ed. *J.* *M. du S.*

74. Ἔτι πόλεων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin sexcenta & nostri & optimorum quorumque scriptorum loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πολλῶν χῆμα, inconcinnum profecto, ubi id quod conjunctum est, nempe Συρακουσίων λιμβύα, indicat, transire jam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν χῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam

χεῖ-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

μένοι, καὶ διεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μὴ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῆς δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰ-
90 σι. καὶ τῷ αὐτῷ Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔχεις, Φιλαπεχθημόνως καὶ ἠγορηῦντι τῶν πολεί-τῶν, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶ ἠγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

95 [f] Καὶ μὴν καὶ μῦθόν [g] εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέον μοὶ, ὃ μὴν πιστὸς πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέον τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτῆς. [h] σὺ δ' ἀκίνδυνον, καὶ πρὸς ἑδέτερον ὀπῖρρεπέ-
Ισερον.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνο μοι μέμνησο, (πολλάκις [i] τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν [k] ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντι αἰῶνι ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἐπείσα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ πᾶς' ἐκείνων ἀπαί-

f Καὶ μὴν καὶ] Ridicule *S.* Δὶ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus.* *g* Παρεμπέσοι] Παραπέσοι. W. Vulgatam tenent *J. Fl. H.* &c. *h* Σὺ] Sic *J.* & marg. *AiW.* Σοὶ M. & Edd. praeter *J.* omnes. *i* Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *J.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. B2. P. Ald.* &c. *k* Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χωρίου λοιπόμενον τι ἐν ὑπὸ τῆς πόλεως εὐθὺς χειμῶνος κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *J. M. G.*

89. Ἔξω τῆς δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *J. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. *Μαθέτω*, inquit, ὡς δὴ Θεοπόμπου τοῦ χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τὰ ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. „ De impenſis Theo-„ pompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ *Dion. Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμενῆ αὐλὸν appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia in-„ genua libertate vitia hominum Theopompus car-„ pſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Ita-„ que βάσκανον & aliorum virtutibus invidentem „ multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi-„ nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἅμα ἐν αὐτῇ ἡρέμα ὑπεφθέγγετο. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα ἐν αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. καὶ τὴν Δίαν, καὶ σὺ γραῢς ἐπίδῃ. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν ἐν σωθήσῃ. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *J. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *J.* In reliquis eſt σοί. *M. du S.*

Σὺ δή] Legendum eſſe, non σοὶ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δή' ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *J. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam non-

ἀπαίτει τ μισθὸν τ γραφῆς, ὡς λέγηι τις αὐτῶι σοῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλευθέρως ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας [a] μεστὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ὅπι πᾶσι. τοῦτ' εἰ [d] σωφροσύνη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἄν, εἴτως ὀλιγοχρονίους οὔσας.

Ὁρᾶς τ Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τ ὅπι τῆ Φάρω πῦργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅπι πολὺ τ θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιτο εἰς τ [g] Παραιτονίαν, πάγχαλεπον, ὥς φασιν, ὄσαν, καὶ [h] ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα· οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατ' τῶν λίθων τὸ [i] αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὅπιχρίσας δὲ πιτάνῳ, καὶ ὅπικαλύψας, ἐπέγραψε τοῦτο

erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

[a] Μετὸς] Μισθὸς male W. [b] Οὐδὲν] Deeſt in *S.* adeſt in *Fl. F. H.* &c. & W. [c] Δουλοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A1W.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. [d] Σωφροσύνη] Sic P. *P. Ald. F. H.* Σωφροσυνῆ W. Σωφροσυνῆι Ex. *Fl.* [e] Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. [f] Ἔργων] Ἔργων W. Vulgatam non movent *F. Fl. H.* &c. [g] Παραιτονίαν] Παραιτονίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. [h] Ἄφυκτον] Ἄφυκλον male Edd. & M. [i] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. *F. F. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *F.* & *B2. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῆ Φάρῳ πῦργον] De hac turri vid. *Scholium* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκτον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* ſeu Θ. δ. XVII. Ἔκπλοια δὲ σωτὴς τὸ ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἐκπλεῖν. Sic in *Mυσ.* c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In *Πανθ.* etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυκτον, non ut in omnibus, ἄφυκλον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκλον, hic mendoſe cum caeteris ἄφυκλον habet. *M. du S.*

Ἄφυκτον] Ἄφυκλον verum eſſe, vid. var. lectt. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *F. F. R.*

22. Οἰκοδομήσας οὖν] Illud οὖν epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *F. F. R.*

24. Αὐτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum: *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *Iſ. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῦς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' ὡς τ νῦν, καὶ τ νῦν ἐς τ αἰεὶ] Ἀλλ' ὡς τ νῦν, καὶ τ ἔκπλοια. κ. τ. ἀ. *Th. M.*

41. Κεκύλισται ὁ λίθος σὺν κραμβῃ.] Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Λίθος] Sic omnino legendum cum M. & editio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excidèrent literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum veraе hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῦ τότε βασιλεύοντ⊙, εἰδὼς ὅτ⊙ ἡ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ συνεκπεσόμενα μὴ τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τ̃ [k] πλωϊζομένων. ἕτως οὐδ' ἐκεῖν⊙ ἐς τ̃ τότε χρόνον, οὐδὲ τ̃ [l] αὐτῦ βίον τ̃ ὀλίγον ἑώρα· ἀλλ' [m] εἰς τ̃ νῦν, καὶ τ̃ ἀεὶ, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκῃ ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτῦ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τ̃ ἱστορίαν ἕτω γράφειν σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τ̃ μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ πρὸς σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινεμένοις. ἕτός σοι κανὼν καὶ τάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν τάθμηνται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται [o] ὁ πίθ⊙ εἰς [p] Κρανείῳ.

k Πλωϊζ.] Ita recte *F. Fl. S.* & *Ald.* Πλοϊζ. prima correpta aliae & W. *l* Αὐτῦ] Αὐτῦ Edd. *m* Εἰς τ̃ νῦν] Καὶ τ̃ ἑπείτα addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. *n* Ἑστήκῃ] Sic *F. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl. o* Ὁ πίθ⊙] Sic recte M. *Fl.* Marg. *AIW. P. S. A.* Λίθ⊙ male *F. Ald. H. Bz.* & L. *p* Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθ⊙, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. du S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθ⊙ εἰς κρανίῳ] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illam lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin, cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνων, ſed Κρανείων appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κρανίου. *J. J.*

Κρανίῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *J. E. B.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

Ὥσπερ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τὴν εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τὴν γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὴν τινὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γὰρ τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μὴ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀναγνωσιν, ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἑπεῖτα κάμαλον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τῆς ἀστείας τε καὶ χαριέντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμη-

1 QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθινῶν διηγημάτων *Schol.* & *Coll.* Vulgatum tit. servant *Fl. Ald. J. P.* &c. *a* Ἀνεῖναι] Ἀνιέναι C. Nihil vulgatam mutat *Fl. J. H. P. b* Ἀνάπαυσις] *Alii.* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. *c* Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatum cett. Editionum firmat Cod. P. *d* Παρέξει] Ita bene *Ald. Fl. H. P.* Παρέξῃ *J.* male. *e* Ψυχαγ.] Ψηχαγ. *J.* male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9. Ἀνεῖναι] *Pari.* ἀνιέναι. *G.*

11. Ἀνάγνωσις] *Pari.* ἡ ἀνάπαυσις. *G.*

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. *J. Cler.* (sic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Photius* censet, quam *Antonius Diogenes* de Thule Insula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 384. & seqq. Addit enim p. 389. καὶ γὰρ τὰ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τὰ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ ἐ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τούτου. Sed cum putarit *Photius*, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G. C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία est perfecta sanitas; sive, ut *Galenus* definit: τὸ ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. *Foesii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic supra Συγγρ. c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. *M. du S.*

16. Τῶνδε τῶν] De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τὸ δὲ τῆς δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Past.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* ἐν τῷδε τοῦ ἄντρου. & p. 67. ἆρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paullo supra: ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινὰς] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras

quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & historicorum & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant.

3. Scripsit Ctesias Ctesiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον ἐπιδείξεται, οἷόν τι ἡγοῦμαι τοῦτο τῶν συγγραμμάτων φρονήσειν προλαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς προθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἕξει αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορημένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς [f] τινὰς ἥνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τερατώδη καὶ μυθώδη συγγεγραφότας· οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου [g] εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παρὰδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς

f Τινὰς] Sic *Fl. B2.* & *L.* Τινὰ cett. omnes. g Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. servant reliquae.

τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρός τινα & πρός τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etii Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente accentum praepositionis inverto, scribens πρός τε. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iste *Ctesiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpsit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem *Ctesiam* fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου εἰπόντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem secutus est Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ὑπὸ ἄλλου ἰθαγενέσθαι, qua de re locus alius dicendi. *J. F.*

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono observanda sint Historico, quo specimen alicujus Historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat; hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta exstent, Ctesiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου εἰπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficta quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen injucundo composito argumento.* Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. *Ctesias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta; id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. *J. F.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄδαμις. vid. *Voss.* L. III. Adde his Megasthenem *Plut.* 1728. C. *M. du S.*

35. Τὰ

θεὶς τ' ἐπιθέσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τ' Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τ' Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ἐπὶ φαρμάκοις τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο.

Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσασθαι μοι, ὁ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ἐπὶ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τοῦ ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅθεν τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶν ἐν γοῦν δὴ τοῦτο ἀληθεύσω λέγων

argumentum. Multi vero alii etiam eodem inſtituto ſcripſere velut ſuos quosdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter ejus ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivorosque, & ſilveſtres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibusdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit.

4. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſſa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolenne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu uſu venerit, ad mendacium converſus ſum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

[a] Κενοδοξίας] *Vorſt.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] *Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲ & ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ διάτῃ τ' πολιτείας, τὰ περὶ τ' ἐν ᾅδου διεξιόντα. V.*

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; ſed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν inſerui ac δὴ, item διάτῃ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et *de Salt.* §. 2. ac ſexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῇ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. *Ariſtot.* Hiſt. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter ſe.* Et de *generat. animal.* III. 5. οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Salluſt. Catil. 20. 3. exemplorum ſatis adducentem. Non monerem, niſi viderem plerosque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paullo alio ſenſu non barbarum pronuntio: *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo adfirmanti Cortio, *Salluſtium* l. c. eumdem Graeciſmum adhibuiſſe, cum ſcribit: *ſimul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* ſimplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut ſenſus ſit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J. F. R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς] Ulyſſes in patriam rediturus, gravi exorta tempeſtate, primum in Ciconum littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens, ſimili tempeſtate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos in utrem obtinuit. Poſtea ad Læſtrygonas, tum ad Circen pervenit, poſt haec in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacenſium portum adnatavit. *G. C.*

47. Ἰδ. τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A. V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

1. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam insita sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueramus. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

60 γω, ὅτι ψεύδομαι, ὅτω δ' ἂν μοι δοκῶ ἢ τ ὠδὲ τ ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ 65 ἅλως ὄντων, μηδὲ τ ἐχὴν γενέσ δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ τοῦ ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, ἢ ἀφεὶς ἐς τ ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ἐρίσι 70 ἀνέμοις τ πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τ ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τ διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθ μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλ ἐστὶ τῦ Ὠκεανῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν ναίοντες 75 χῶντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδατος ἐνεθέμην, πειθήνιοι δὲ τ ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τ αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἐχούσας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθ παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τ ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τ ναῦν, (ᵇ ἄκατ δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

ᵇ Ἄκατ] Ἀκάτιος Fl. Nil mut. J. H. P. & P.

Ibid. Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyraeae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacuit capitis populum Phaeacia putavit. G.C.

53. Κυνοκεφάλους] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim κυνοκεφάλους legitur. M. du S.

57. Ἐκστάσεων] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. M. V. la Croze.

Ἐκστάσεων] Ex *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gataherum* remittens. J. F. R.

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. M. V. la Croze.

64. Μὴ δὲ ἅλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔννεπε' ἐκεῖνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθε
Μήτ' ἔτι μετόπισθεν.

M. du S.

65. Τῶν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet, cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. J. F. R.

69. Ὠκεανὸν] Non contemnenda *Aldina* lectio οὖρος, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox οὖρος ἀνέμων, unde huc adsumtum videri potest. J. M. G.

Ὠκεανὸν] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc οὖρος quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. οὖρος habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. J. F. R.

82. Λῃστὰς] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffernus* e Strabone docebit volentes. J. M. G.

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] ἐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, ἐσφόδρα [b] βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνατείλαντι, ὅ, τε ἄνεμος [c] ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' ἐδὲ στεῖλαι τὼ ἱστίον δυνατὸν ἦν. Ὑποτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες [e] αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομηκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν ὑπόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, καὶ τραχεῖ παρηχημένην τῷ [g] κύματι· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης καθεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ὅτι τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. Ἀναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς καταμεῖναι, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀπελθεῖν ὅπῃ καθασκοπῇ τὴν ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης διὰ ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem ſecundo vento navigantes, adhuc apparente ſaliquantum tellure, non admodum violenter provecti ſumus. Aſt poſtridie ejus diei, cum ſole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus eſt, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum conceſſiſſemus, nosque tradidiſſemus, tempeſtate undeoctoginta dies jactati ſumus: octogeſimo vero ſubito cum ſol illuceſceret, videmus non procul inſulam eminentem atque ſilveſtrem, non aſpero fluctu circumſonantem. Etenim major tempeſtatis pars reſederat. Appulſi igitur & egreſſi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed ſurgentes tamen, delegimus e nobis ipſis triginta, qui cuſtodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum inſulae ſtatum, peterent.

7. Progreſſi vero per ſilvam ſtadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere fa-

a Οὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. b Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. c Ἐπεδίδου] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπιγίνετο. d Ἐπεγίγνετο] Ἐπιγένετο Mſ. Gr. Ἐπιγίγνετο Edd. male. e Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Edd. f Καθορῶμεν] Hinc usque ad διεσῶν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* g Κύματι] *Conſt.* in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. h Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* i Ἀπελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν ... νῆσον] Τὰ μὲ πρὸς μεσόγαιαν ἐξ ὑπερμεγεθῶν τεύχοντα εἴτε ἐγρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε ἐξ καθεύδοντων ὀνείατα, κεῖνα μακαρίαις οἱ παλαιοὶ κατοφθίμισαν. ταυτὶ δὲ τἀναντία (leg. τὰ νῦν τι) καλέσομεν, Λουκιανὸν, πολλὰ ἐξ μακρὰν ἐπηχθέμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσης; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλῶ αὐτὰ κεῖνα κακοδαιμονίαν. *G.*

83. Οὐρίῳ] P. L. οὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam ſervavimus. *M. du S.*

86. Ἐπεδίδου] Vis verbi ex oppoſito ὑπεδίδου magis elucet; vid. utrumque paucis expoſitum ſupra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπεγίνετο] In verae hiſtoriae libro primo leve eſt mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο. & *fluctus intumuit*, & *caligo orta eſt*. vulgo ἐπεγίγνετο. *J. G. G.*

Ἐπεγένετο] Secuti ſumus Mſ. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; ſed ſupra pro ἐπεδίδου, ἐπεγίνετο habet. *M. du S.*

Ἐπεγίνετο] Tempus imperf. ex Edd. ſaltem ſervavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obſequor *Solano*, qui ſpiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus ſolli-citus, ubi neceſſitas exiget, idem faciam: nam quia ſcribae pro arbitrio in his egere, cum antiquiſſimi codices ſpiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas obſervabimus, parum curantes quid ſcribae ſibi indulſerint in his minutiis. Conf. tamen ſupra a me dicta ad c. 33. *Quom. conſcr. hiſt.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ὑμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etſi aliud agens, ad Act. Apoſt. XXVIII. 16. ex P. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonſtrandum, καθ' ἑαυτὸν ſignificare *per ſe*, *ſeparatim*, *ſeorſum*, huc non pertinent, quia tertiae perſonae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum eſt. Adde T. I. Catapl. §. 9. verſ. 12. καὶ μοῦνον ἑαυτῷ παραμένοντες ἀναστήσας, ἐπηρώτων, ubi ἑαυτῷ etiam

factam Graecis inſcriptam literis, obſcuris autem & exeſis, in hanc ſententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem veſtigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progreſſi eramus, cum adſtamus fluvio, qui ſimillimus omnino eſſet vinum fluenti, maxime quale Chium eſt. Flumen erat copioſum & multum, ut quibusdam locis etiam poſſet navigari. Subiit ergo tanto magis credere inſcriptioni columnae, cum ſigna praeſentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret diſcere, unde oriretur fluvius, adverſo itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, ſed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem piſces quoque in eo videre multos,

χαλκῆ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καλαγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτέτριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. Ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλησίον ἀπὸ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. ὅπου δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα πολλῷ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷος ὁ Χιός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπεὶ οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἀπὸ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τοῦ Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ πόταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῆειν πρὸς τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν εὐδαίμονα εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, πρὸς δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέρρει ταγὼν οἶνος· ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. Ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* ſola male. l Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Πρόειμεν male *Fl.* m Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἑαυτῷ, licet *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. verſ. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἑαυτοῦ, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non ſemper eodem redit; quum ἑαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum ſit, ut vid. ad *Herodoti ſive Aëtionis* c. ult. p. 839. T. I. Lucian. *J. F. R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur αὐτῷ, *ibi*, niſi prorſus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀπιθῶ] Sic P. rectius quam ἐπανελθῶν, quod in omnibus impreſſis reperio. *M. du S.*

6. Χαλκῆ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hiſt.* c. 33. κηρίωσιν πεποιημένη. Sic *Long. Paſt.* III. 109. Πήραν ἐλάφου. *Peram e pelle cervina. Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) verſ. 206. βάκτρον ἐπηρίφους κοτίνοιο. Sed haec himis nota. Conf. tamen fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vere autem eſt ellipſis praepoſit. λὰξ, quam Noſter alibi addit, ut in *Aſino*, c. 53. κλίνη ἦν μεγάλη λὰξ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipſ. τῷ ὰπ. Vid. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 244. *J. F. R.*

15. Οἴνου ῥέοντι] Similia apud *Euſtath.* in Amorib. *J. B.*

Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, ſed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae ſolita eſt hujus verbi conſtructio, ut Γυμν. c. 25. aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem ſublata eſt omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Cteſiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teſte Photio, excerptore memorat. Neque ſolus *Cteſias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipſe fontes olim lacte, vino & meile fluxiſſe dicat in Oniſicriti hiſtoria XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἴνου ῥέοντι] Infra Γυμν. c. 25. ἰδρῶτί τε ὑὸς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Noſtrum aliosque, ut *Homer.* Odyſſ. E. 70. Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λιπαρῷ. quod notius quam ut pluribus adſtruatur. Verum quia & accuſativo jungitur ῥέω, diceres vulgatam οἴνου ῥέοντι ſervandam fuiſſe; nam ſic *Eurip.* Hecub. verſ. 527. — σὺ χερσὶν λαιῶν δίπας

Πάγχρυσον, ἔβρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως

Χοὰς θανόντι πατρί ——— Sed neque ſic cohaereret cum ſequentibus; quare vitioſam ſcripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J. F. R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J. F. R.*

χροιὰν καὶ τὴν γεῦσιν προσοικότας. ἡμεῖς γὰρ ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ὀπτησάντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ἐκεράσαμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας.

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & refectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

Τότε δὲ τὸν ποταμὸν περάσαντες, ἢ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερατῶδες· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπασαι ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὲν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδέξιῶντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παρέφερετο. δρέπειν μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed prae dolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam

a Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποκάπτει ἀφὸ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * τοῦτον μεθυποιοῦντος. *V.*

* Τοῦτο] Ita correxit idem ex eodem fonte, τοῦτον quum vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer.* Od. I. 94.

40. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ἐδύκει] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῖν δὲ (αὐτὸν) ἰσόμοιρον ὅσον ἐδύκει. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ἔπω *Bergl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. R.*

63. Συμπλακῆναι καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. B.*

65. Οἰνοτάδμοις] Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores.

dam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

55 οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶ αἰδοίων ἐδέδεντο συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερίζοντο. ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria milſia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit.

60 Καλαλιπόντες δ' αὐτὺς, ὅτι ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν ἑταίρων τ[b] συμπλοκὴν, καὶ τ' ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευτάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τῦ ποταμῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀνήχθημεν ὑ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τ' νῆσον φαινομένης, ἄφνω τυφὼς ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [c] οἷον ὡς σταδίους τριακιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὀθόνην.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa lace illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploratoque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην. προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκοπέντες δὲ τ' χώραν, εὑρίσκομεν οἰκεμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν ὢν, ἐδοκεῖ αὐτόθεν κα-

Θεω-

[a] Σφοδρὰ βιαίῳ] Deeſt in Pl. Adeſt in cett. & P. [c] Οἷον] Quidam ὅσον. Bourd. Οἷον F. H. P. alii. M. Fr. S.

70. Στυδ. τριχ.] Ἡσαν σταδίων τριακοσίων τριχιλίων. E. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπιφοίτησιν, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † *M. du S.*)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercentiès tria millia fuere; ſive, cur non potius trecentiès plura, Luciane, ſingis ſciſſe ſtudia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt millies 25800. Si toti terrae diametro 8000. tribueris, quot *Saumaiſius* in Scientia Coſmica p. 20. f. ponit. *J. F. R.*

ſes. Simili de cauſſa *Hippogypae*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivalentes*, & *equiformibus*: caeterum ut propriorum ſuorum nomen retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.* Οἷον] Non deſignat ſolus, quinam Codices ὅσον habebant, alioqui deliberaſſem, nunc praeſtaret id recipere. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non οἷον numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον ἑπτὰν χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δύο σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑπτακοσίους. *J. F. B.*

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ὀπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πολαμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρώτερω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις καλουμένοις, ἀπαντήσασι. οἱ δ' Ἱππόγυποι οὗτοί, εἰσιν ἄνδρες ὀπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ὀπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἱστὸν, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέταχται τοὺς περιπολομένους τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς δεξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τὸ γένος Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρεῖν τε πα-

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

11. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo majorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis injunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci ergo*, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venitis tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse jussit,*

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, *cum placuisset, cum decretum esset*, supra *Harmon.* c. 4. & hac Hist. c. 7. Et *Long. Past.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ καὶτεῖνῃ, τὸ μὲ συνεκτεθῆναι κρύπτουσι. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. *J. F. R.*

96. Νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἱστοῦ] Vertunt *navis onerariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18. τὸ μὲ ἵππων μύριος, ὅσον νεὼς μεγάλης Φορτίδος non omiserunt. *J. G.*

99. Περιπολομένους] Conf. supra T. I. Ἐκυρ. c. 22. *M. du S.*

9. Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta,
Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* *G. C.*

16. Καλοφώνου] *Long. Past.* IV. 130. (male est 138. in

jussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.*

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

ἐκελεύσθη, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα.

Ἢν δὲ καὶ καλῶς θώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα πρὸς ἐμοὶ κατασταθήσεσθε καὶ ἡμεῖς δὲ πρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς. ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεύς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνο ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν εἰς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ οὐδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν ὁδὸν ὑπαντήσας ὅπλοις τοῖς Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραστεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τῆς στόλου, γύπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. ἔστω, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἐταξόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρα-

a Μέσον] Sic *J.* & *Fl.* Μέσων reliquae male. b Ὑπαντήσας] Ἀντιτάξας *Fl* sola.

in Ed. *Mall.*) Καλοφθόνως δὲ τηλικοῦτον ἔργον. *Re praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. ἢ μὴ καλοφθόνως, *& nisi rem feliciter gesseris.* *J. F. R.*

17. Ἥλιον κάλουσι.] *Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. Μέσον] *Fl.* & *Junt.* non μέσον, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox ἀντιτάξας. *M. du S.*

30. Ὑπαντήσας] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. Hujus προσκλαλιάς. *J. F. R.*

33. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.] *Thom. Mag.* v. Βουλ. *M. du S.*

34. Παραγεῖλαι] *Aldina* lectio ἀποστεῖλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est ἀποστεῖλαι, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda, misso exercitu*, cui rei ἀποστεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. *J. M. G.*

Παραγεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem ἀποστεῖλαι. *J. F. R.*

49. Τῶ

στρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ὅπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ὅστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ὑπύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα. ὅπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχαται, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ὅπὶ ψύλλων μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος τῶν ψύλλων, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελασταί εἰσιν ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων πίπτειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἐπικαλούμενοι.

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*pulicisagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

[a] Δέκα] i. *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὑπύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα] Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes*: Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ὑπύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὑπύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae*. Sequentia ὅπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati*. Poterant propius *post hos*. *J. G.*

51. Τετάχαται] Velut τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae*. Nec mireris augmentum abesse; neque credas ἐστράγγαλο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past.* πέπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „ *Longo* nostro, ait, familiare „ istud augmentum negligere. Sic statim πεποίηκε „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κεκίνηκε. Notavit talia e„ rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „ *Lucian.* Tim. κατεδίδαξε. *Alc.* 14. πεπεῖσθαι, „ ἀπεπεπάνθαι. *Marci* penult. ᾠδηδύκεσαν. I. *Joh.* „ 2. μεμαθήκεσαν. *Joh.* 11. διδάκεσαν &c. Ex *Heliod.* „ & *Lucian.* Somn. idem mox adfert μεμιγάκατο, ac „ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ supereſſent in auctorum libris, nisi διασκευασταὶ libru„ rii mutassent". Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. *J. F. R.*

tuaginta millia, Hippogeranorumque (*equigrum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur.

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πενταχιχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. ὁπλὴν δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρπεροί, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦσι θώρακας ἄρρηκτον δ' ἐκ τοῦ φύεται τῷ θέρμῳ τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ἔτως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὰ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Εωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστους ἰδόντες A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἰδόντες marg. *Alw.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis est otii. *J. F. R.*

82. Αὐτὸν] Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*; tamen non adeo opus est in αὑτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 391. λέγουσιν, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἐβούλοντο οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. & c. 6. hujus *Hist.* Adde *Euang. Luc.* VI. 49. ubi αὐτῷ & αὑτῷ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. sic legitur: ὥσπερ ἐπὶ μαθητὴς ὑπὲρ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ κατηρτισμένος· οἱ πᾶς ὅστις ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J. F. R.*

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Basileens.* *ses* Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστους ἰδόντας, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior *Medium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J. G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστους ἰδόντας. *J. B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Arr. o. 7. καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐβούλοντο, *prout cuique libitum est, vel ut forsitan fuit.* Thucydides passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In tamen A. P. & L. ὡς ἑκάστους ἰδόντας. Sed glossema est. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἓξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. *M. du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅπῃ τοῦτο παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτοῖς Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάναχτος, τρίτος αὐτός.

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δέ ἐστι μέγιστα, καὶ πτηνά, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τῷ μεγέθει. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς, καὶ πλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ὅπῃ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῖς, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πρόρριζοι γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας [c] μεγέθεις καὶ ὁ βληθεὶς ὀλίγου ἀντέσχεν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τοῦ τραύματος

95 16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebatur que foe-

1 a Εὐδιαν. . .] *L.* Εὐδιαν. . . *M. du S.* At vulgat. ἐστ. Edd. b Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & *J.* Ἀερακόρακες Edd. cett. c Καὶ] Male deest in *S.* & *A.* Adest in P. &c. d Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A IV.*

99. Καὶ πλήθος ἦν] Τὸ πλῆθον ἔχει πόδας ξ'. πήχεις * ξ'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. sexaginta. Ego vero ξς'. dedi, i. e. 66. non solum quia *Exc. G.* teste *Solano*, ita habent, sed & πήχεις ξς'. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Basil.*) vel bis dixisse legatur πλῆθον habere πήχεις ξϛ'. id tamen vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, adparet; sit enim *Suidas* πλῆθον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed *numerus* rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ *Solanus*, adscripseratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, *jam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem Emendationis nostrae. *M. du S.*

94. Εὐδιανα . . .] Mallem Εὐδιάναχτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *serenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ πλήθος] Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Past.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἦν δὲ πλοῦτος. Ibid versus fin. κρατῆρα δὲ χρυσοῦ μέλου φίλημα. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόρακες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀερακόρακες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόρακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus* sacrum Phoebo,

foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, rudituque ab aſinis utrinque

τι ὀπτιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῆς [e] ἀσπαράγου. πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸ Σείριον καλοικοῦντες, πενταχιχίλιοι, καὶ εἰσὶν ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ὀπὲ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ [f] κἀκείνων ὑστερίζειν τὴν συμμαχίαν, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μήτε ὠφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διὸ καὶ φασὶν αὐτοῖς ὑστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθοντι ἐπῆλθε παρασκευή.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ἀνεκέλευσαν ἑκατέρωθεν οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀν-

e Ἀσπαράγου] Ἀσπαράγοις male Edd. f Κἀκείνων] Nihil mutant *J. Fl. H. Ald. P.* Κἀκεῖθεν *Vorſt.*

21. Οἱ τὸν Σείριον καλοικοῦντες] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ λάμπειν τὸν † ἐπιόλην ‡ αὐτῷ σημαίνει τοὺς ἀνθρώπους. *V.*

† Ἐπιόλην] Ἐπιωλῆς C. prave.
‡ Αὐτῷ] Αὐτῆς editum erat, & ſic V. habet. Sed αὐτῷ recte C. & *Exc. G.*

§ Ἐπιφαίνει] *Ita Solan. correxit, pro vulgato* ἐπιφαίνεσι; idem σαλπιγατὴς fecit ex vulg. σαλπιγατῆς.

34. Ἕκατέρωθεν οἱ ὄνοι] Γόης, τερατολόγος· ὡς ὁ παῦσαι ὄνοι, ὁ δὲ § ἐπισημαίνω τοῦτο, πῶς σαλπιγάταις τοῖς ἐκ ¶ ὑπαρχόντων ἐχρῶντο. *V.*

¶ Τῶν ὄντων editum eſt; ſed ex conjectura monuit idem ὑπαρχόντων legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. B.*

bo, id eſt Soli cognatum animal: κάρδυξ: Saltationis genus ſi omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi feſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque Ἀεροκάρδυξι neque Ἀεροπήξαι applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem ¶ ἀεροκαρδύκων aut ἀεροπαρδάκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

10. Καὶ ὁ βλητὸς] Ubi legerem, Πόρρωθεν γὰρ ἰσφενδόνων ῥαφανίδας ἐτιτρωσκόμενοι. ὁ βλητὸς δὲ ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο. *Eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat ſuſtinere.* putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βλητὸς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent ἢ ὁ βλητὸς, recte. *J. J.*

12. Δυσωμίας] Angl. δυσωδίας. *J. B.*

13. Χρίειν] Ut in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. Κυνοπρόσωποι] Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Κἀκείνων] *Vorſtius* κἀκεῖθεν. Sed nihil muto. *M. du S.*

ἀντὶ σαλπίγγων χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιοτῶν αὐτίκα ἔφυγεν, ὑπὲρ ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἱπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τῷ ὑπὲρ τὸ ἡμετέρῳ εὐωνύμῳ· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ κἀκείνων ὑπεβοηθούντων, ἔφυγον ὑπεκλινάντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ὑπὲρ τὸ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. ἡ δὲ τροπὴ λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπέθνησκον, καὶ τὸ αἷμα ἔρρει [b] πολὺ μὲν ὑπὲρ τὰ νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα περὶ ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιοῦτό τινος καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρον ὑπέλαβεν αἵματι δῦσαι τὸν Διὰ ὑπὲρ τοῦ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτου.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ὑπὲρ τῆς ἀράχνης τὸ πεζομαχίας· τὸ δὲ τὸ ἀερομαχίας, ὑπὲρ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα θαυμαστὸν ὄντως, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τὸ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τὸ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τὸ δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse jam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A persequendis hostibus reversi trophaea duo statuimus, alterum de pedestri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat cum accederent admirabile in primis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui

a Ἔφυγον ὑπεκλινάντες] Alii ἔπεσον ὑγκλίναντες Coll. Nihil a vulg. recedunt J. H. Fl. P. b Πολὺ] Πολλὰ male Fl. c Ῥοδίου] Sic J. item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπεσον ὑγκλίναντες] Γρ. ἔφυγον ὑπεκλινάντες. G.
52. Ὅμηρον] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. G.
63. Ὅσον τῶν Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχῶν, ἐξήκοντα δ' ἐν ἄλλῳ ὁ Κολοσσὸς πηχῶν. V.

52. Ὅμηρον] Homer. Il. Π. 459. M. du S.
63. Τῶν Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. J. B.
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non conveniisse ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX. cubitos altum statuit, Festus vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 1666. VIII. Scaligerum immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad Euseb. Chron. p. 137. De Quintaliis, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito abscinderunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset, jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nimium τὸ ἀπιστον δόξη, τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἠσθάνοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ὅτι μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ὅπισθεν· αὐτοὶ δὲ παραξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις τε διὰ τὸ δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὸ τεῖχος, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ σαρὴν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵσταλο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερόν, τὰς χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίῃ ἀπικόμμαλι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις ἡ Σελήνης ἐγίγνετο· καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς τοιαύτην ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἕσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ὅτι τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ πρωτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν πρᾳ-

---

movet controversiam, penes mercatores judicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. c. 23. Ed. *Junt.* Ροδίου, cum A. & P. Reliquae Ροδίων. *M. du S.*

89. Ἐκλείψεις τῆς Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemst.* in marg. monuerat) observat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Insuper* vertere *Benedict.* & Parisinae Interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ πρωτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumtum, recteque πρωτεραίᾳ scribi (pro πρωτέρᾳ, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ μὲν πρωτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησαν οἱ στρατιῶται, τῇ δὲ Συρακουσίων τῇ ὑστεραίᾳ &c. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τ̃ ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὅτι τάδε.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅτι τ̃ χαλαλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ ἀφετείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τ̃ Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητ̃ ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τούς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ἐπίῃ· φόρον δὲ ἀποτελεῖν ἑκάστου ἔτους τ̃ βασιλέα τ̃ Σεληνιτ̃ τ̃ βασιλεῖ τ̃ Ἡλιωτ̃, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτ̃ δοῦναι μυρίους, τ̃ δ' ἀποικίαν τ̃ ἐς τ̃ ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τ̃ ἄλλων τ̃ βουλομένων. ἐγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτ̃ μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτ̃ δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τούς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τ̃

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Jurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides* (Igneus) *& Therites* (Aestivus) *& Phlogius;* (Flammeus) *Selenitarum vero Nyctor* (Nocturnus) *& Menius* (Menstruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

[a] Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος Fl. Sed vulgatam servant cett. & P. [b] Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο] Σημειοῦ λέξ. τὴν σύνταξιν. ὄφειλε γὰρ εἶπεν· εὐθὺς δὲ, τὸ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἰσοφίσε † τ̃ προειμένῳ φεύγει τ̃ πλεονασμὸν ‡ σαφηνείας χάριν. *V.*

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito *ἀπέδωσαν*, bene monuit *M. du S.*

† Τῷ προειμένῳ] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τῷ προειμένῳ. *M. du S.*

‡ Σαφηνείας] Σαφηνίας Edit. *Clor.* Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Asin.* c. 42. & alibi. *J. F. R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καινὰς ἡδονὰς ἐπὶ μιγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ ἀκαλαφρήτοις καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνειλέων ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philops.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τ̃ δεινῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ᾔσιν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ Ϲ σύριγξι. In primis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιοῦντο πρὸς Βασιλέα Ϲ Τισσαφέρνη Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηρτίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲν δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ ἐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύναλον ὂν πείθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse furae nomen, quam *furae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Τὰ δ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀφ' ἡμερῶν ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ θαυμάσια, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γενᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρῶνται, καὶ ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἂν πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατέμνοντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεχηότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δὲ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τὸ γαστροκνημίας τὄνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλλο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αὐτοτόμως τὸν περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioria. Etsi non adeo multum interfit, si *quis* novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comma praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἄλλο sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ἐστιάσας. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ τὰπὶ τούτοις ἥδη. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν λοιπόν. *Et insuper dixit haec remittens.* &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen *Aelian.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τῶν δ' ἀποικίας τὸν τῆς Ἐνδυμίων κοινωνὸν ποιοῦσι; καὶ μετέχειν τὸ ἄλλου τὸ βουλόμενον] Posteriora verba sic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit participes*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸ βουλόμενον, ut fit, q. d. τὸ βουλόμενον εἶναι τοῦ ἄλλου. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, cujusque demigrationis societatem habeat ex aliis quicunque voluerit.* *L. Bos.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αὐτῷ πρὸς γάμον. *Long. Past.* III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆν. κ.τ.λ.] *Th. Mag.* voce βούλομαι. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ἐς τοὺς γαστροκνημίας] *Josephus Auctus* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλ-

λο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλέμενοι [a] Δενδρῖται· γίγνεται δὲ τὸ τρόπον τοῦτον· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν ἂν ὥσπαν θῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἀφ' τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανιζόμενος, ἀεὶ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ τοὺς ἀναχαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ὑπὲρ τῶν ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, [d] περικαθεζόντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὸν ἀναθυμιω-

enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adscitícia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, suosque nuptos subigunt.

23. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum in quo assantur focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδρῖται] Δενδρῆται *H.* sola. b Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖοι aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille sit. c Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *F. Fl. Ald. P. H.* d Περικαθεζόμενοι] Περικαθιζόμενοι A. P. Περικαθιζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λεγομένους ὑπεκκάπτει, τοὺς ἐκ * δρακοντείων ὀδόντων ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου ἀφ' ἑνὸς περὶ Σκυθῶν † αὐτῷ ἰσορυθμὸν περὶ τὸ βοτάνης, ἧς καιομένης τῷ ἀναθυμιήματι καπνοῦ σκῶπτες οἱ ἀπελαθέντες Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ὑπὸ οἴνου λέγονται. *V.* (C. κάπτουσι. Nihil aliud.)

* Δρακοντείων] Δρακοντίων ediderat *Cler.* correxit *M. du S.*

† Αὐτῷ] Τοῦτο legebatur; sed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Aristoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Vorst.* de his vide Συρ. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed φιλλὸς *fuber*, ut 2. *Ver. Hist.* c. 45. & alibi. *J. F. R.*

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πηχυαῖος, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. τριπλάσιον τὸ μῆκος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Vera Hist.* c. 40. f. πολλάκις γοῦν ἀφικόμενος ἐν τὴν ὥραν, τοιοῦτον ἄσκεπτον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus praecidissemus, pullum implumem exclusimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quasi de cælando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere *homines extundunt.* *J. G.*

65. Περικαθεζόντες] Angl. περικαθεζόμενοι. *J. B.*

Περικαθεζόντες] Etsi aoristi hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen cum cum Cl. *Jensio* servandum censeo, cujus verba ex Lect. Luc. p. 11. huc transcribi merentur. *Magistri* nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσθην, καθεσθῆς, καθήσομαι, καθεσθῶμαι & ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσθέντες ab καθεσθῆς? Arquei uti non dedignatus est, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hist.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causſa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενον καπνὸν, καὶ εὐωχῶνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ὄξος ἀὴρ ἀποθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρόν τι δρόσῳ ἐοικὸς ἵησιν· οὐρεῖν μὲν οὖν καὶ ἀφοδεύειν οὐδὲν οὐδὲ τἄλλο τῶν τοιούτων οὐδὲν ποιοῦσιν· οὐδὲ γὰρ τετρημένοι εἰσὶν ὥσπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] συναγωγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἢν τῳ τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ὅτι δὲ τὴν κομήτην ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς συγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ καλακλωμύη.

Ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύταλον· καπευδὲν

d Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Fl. H. P.* e Συγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. f Ἰγνύσιν] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι ὁ μόνος ‡ ἰγνύα ἡ αὐθῖς § εἴρηται; ἀλλὰ καὶ ὁ ἰγνὸς ἀφ' οὗ καὶ ¶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι γαστρο-

‡ Ἰγνύα] C. Ἰγνία.
§ Εἴρηται] C. Εἶρται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γ^Υ quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

κτημόσυνα δὲ λέγεται τὰ ἐξοικισθέντα τῶν καλαμίων τῶν σκίλους. *V.*

fugit ex Cod. Angl. produci ἀξεκαλεξόμβοι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἰκαθίσθω, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατεμίξατο, ἰκαθίσθη. sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἔζετο, ἰκαθίσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiasten* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* ὡσὼ τῇ δρὺι καθεσθέντες ἐσύριζον. *J. F. R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit num aliae ποτός masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Reland.* τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς συγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεὶ. *M. du S.*

87. Μίλι] i. e. *acetum*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M. V. la Croze.*

Μίλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III. 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem cygnum vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

δὲν ἢ [a] πονῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε ἢ τυρὸς ἀπ' αὐτῆς [d] πήγνυσθαι, ὀλίγου τῷ μέλιτος ὀπισθάξαντες. ἔλαιον δὲ ποιοῦσιν ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐώδες, ὅσον οὐ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὅσον χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πήρᾳ χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἕτερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην εἰσδύνει.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸ χαλκὸν ὑδατι καθαρέξαντες, ὥστε τὰ ἔρια. αἰδὲ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι λέγειν τὸ ἄπιστον τῷ λόγῳ, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰσθητοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἕως ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur, lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest & rursus claudi. Intestinum autem in eo nullum neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi impositio sibi oculo videt: ac mul-

a Πονῶσιν] Sic Edd. Ὑπνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat *M. du S.* b Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἁλείφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Γρ. πήγνυται. *G.*

2. Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῆς θαλαττίου στιλπνῆς ἱστορούμενον λεγόμενον. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *antiphrasi*, ubi inter alia ex *Justin.* XXIX. 1. 5. observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem everras ac depraves, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV. e. 4. *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur*, ὀρθόπνοια (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

88. Πονῶσιν] Ὑπνῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἁλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. ἰδρῶσιν, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδρῶσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, ἁλείφουσιν: ut fcil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita lac *fudent*, auctor sim. *M. du S.*

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur stare posse vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in aceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

ὕτω δὲ ἐνθέμενοι, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ὄντα αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, ὃ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων ὧν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με ἑώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

Τότε δ' ὧν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τὰ ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱπποκυπους χιλίους, ὡς διακοσίους ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.

Ἐν

e Αἰνῶ] Αἰνῶν male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emunguntur*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graeviana* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῇ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivum circumlatum earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ἅπαξ] Eleganter pro εἰ δὲ ἅπαξ, εἰ δὲ ἅπαρ. Vid. *Bos* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὴν] Sive μαλακὴν, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *fericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi μαλακαῖς ἐθῶσι tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὸν νόσημα *mitis*, *remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

Ἐν δὲ τῷ πλῷ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέχομεν δὲ κὴ τῇ ἐωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῃ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸ Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρείχομεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· ἃ μὲν ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν· ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπεσαν ὅτι τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεσαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ὑπόλοιπον νύκτα, καὶ ἡμέραν, πρὸς ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην. ἤδη τὴν κάτω πλεῖν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα μὲν εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὰ λιμένα διατρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ παρεσκεύαστο, καὶ αὐτοῖς ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ ὅτε δειπνῆσαι, οὔτε

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti, cum versus vesperam delati sumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

[a] Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* ἴυδρον, quasi velit cavere ne ὕυδρον legas. [b] Ἀέρος] *Pell.* an ἄστρος?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζεύξ. c. 6. f. *M. du S.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν]. Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalyps.* IX. 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elsner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J. F. R.*

80. Σβεσθῆναι] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex *Cic.* Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. *J. F. R.*

86. Ὅπως ἴσχοιεν] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἴσχει. Sed 36. ὅπως bis. *M. du S.*

89. Νεφελοκεκυγίαν] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Κοτυλιφίων nomen non muta-

cius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam noſtrum audere. Principis aula in media urbe exſtructa eſt. Hic princeps illorum tota nocte ſedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut ſtationis ſuae deſertor. Mors autem eſt exſtingui. Adſtantes nos etiam ſimul audivimus cauſſas lychnorum, quas tarditatis ſuae dicerent. Hic noſtrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi ſe res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manſimus; ſed poſtridie ſolventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conſpecta admirati ſumus. Nec tamen in illam egreſſi ſumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus ſum Ariſtophanis poëtae, viri ſapientis ac veracis, cujus ſcriptis fidem fruſtra negant. Tertio inde die Oceanum ſatis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipſae quoque jam igneae & ſupra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, ſubſidenteque in mare depoſiti ſumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam ſupra modum delectati & gaviſi ſimus: coenamque omnibus pro

75 ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἔχεια δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηϑ', ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηϑ', ὀνοματὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεϑ' ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν 80 τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐϛι σβεσθῆναι. παρεϛῶτες δὲ ϗ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, ϗ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, ϗ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα ϗ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ 85 προσειπὼν αὐτὸν, πῶς τὰ κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην [c] ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὑπούσῃ δὲ, ἀράντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ ϗ τὴν [d] Νεφε- 90 λοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, ἀ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· ἀγχοῦ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. ϗ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριϛοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, ϗ ἀληθοῦς, ϗ 95 μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιϛουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, ϗ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ ἀδαμοῦ, πλήν γε τῶν ἐν τῷ ἀέρι. ϗ αὐταὶ δὲ, [e] πυρωείδεις ἤδη, ϗ ὑπαυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, ϗ συνιζάνοντος, ὀπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπηδόμεθα, ϗ ὑπεχαίρομεν, ϗ δεῖπνον [f] πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιού-

[c] Ὅπως] Πῶς marg. *A1.* & P. Nil mutant Edd. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H. A1W.* Πυρόεις *J.* Πυρόεις *Fl.* Πυρόεις *Ald. Fr. P. S. B2.* & *H.* [d] Νεφιλοκοκκυγίαν] Sic *P. B2. S.* Et ſic *Soulius* in *J.* [e] Πυρωείδεις] Sic dedi ex Codd. *A. P.* & marg. [f] Πᾶσιν] Deeſt in *Fl.*

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοττυφίωνος] Ait ſe perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριϛοφάνους] *Ariſtoph.* Opp. p. 565. *M.du S.*

98. Πυρώδεις] Angl. πυροείδεις. *J.B.*

Πυροείδεις] Ita A. & P. Reliqui πυρώδεις, niſi quod *Fl.* πυρώδης, *Junt.* πυρόδεις habent. *M.du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. ſupra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. ϗ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane ſimilem phrasin ex Ariſtoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c. 11. Ubi *Jenſ.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hae ipſa *Ver. Hiſt.* c. 6. *J.F.R.*

ἑτοιμέθα, καὶ [a] ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθὴς τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πενταχοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ [c] περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ἐμέλλετο ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero omajorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀποῤῥίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. *b* Κήτη] Κότη L. *c* Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *d* Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γρ. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. *G.*

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ † μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν ἐς ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ αἱ φαλλαὶ ὕπερ τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum.

† Μέμνηται] Μέμνηται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τῶν pro τούτων, ac mox iterum τῶν ante ἀναβαίνουσι, quod moncine *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιῶν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεὼς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀποῤῥίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψαντες] Adscripserat *Soulius* aliquem conjectasse, forsan ἀποῤῥυψόντες legendum. Sed ἀποῤῥύψαντες voluit, a ῥύπτω *abstergo*, *sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐκέλευσε — ἀποῤῥίψαντας πρότερους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Mall.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) ὕτοι πάντες περιέβαλλον, κατιφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε & χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam eſſemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Poſtea illo hiante, videmus cetum magnum, (*ſpecum alvi*) & latum undique & altum, ſatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & piſces minores, & animalia multa alia conciſa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum oſſa & ſarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat conſidentes. Igitur ſilva in illis & omnigenae arbores naſcebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia ſimilia. Ambitus terrae illius ſtadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me ſociis, navem firmavimus, atque igni ſilicibus excuſſo, coenam de his, quae ad manum eſſent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν [e] κῦτος μέγα, καὶ πάντη πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐναικεῖν. ἔκειτο δ' ἐν μέσῳ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεχομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη ἦν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλάστηκει, καὶ ἔφυκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ἐπὶ τῶν δένδρων νοσσεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ὅπη πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀναλαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιήμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα

[e] Κῦτος] Sic *Fl.* Κῆτος cett.

46. Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους λέγει. *V.*

ejus ventre, ſed integra iterum emiſſa, quando mortua erat bellua, ut videre eſt in principio L. 2. *Ver. Hiſt.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes ſpatia adeo vaſta fuiſſe, ut opus non eſſet dentibus prius confringere navim, & ſic per partes eam abſorbere, ſed integram navim illaeſam per dentium raritates facile potuiſſe tranſire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, ſed per eorum interſtitia navis in ventrem decidit.* Haec in *Obſ. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Συναράξας] Nihil mutandum. Jam olim obſervarunt Grammatici ſaepius duplicari hic literam P. Adde etiam Ἰκ. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῦτος] Ferri non poteſt κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῆτος. Vide tamen *Breerwood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῶτος] Lubens adripui ſcripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, ſenſum exhibet ſatis abſurdum: Etſi enim vel omnia hujus hiſtoriae commenta merito abſurda dixeris, tamen orationis nexus non debet eſſe abſurdus. Nihil autem in ſequentibus eſt, unde liqueat, homines in *Cete* ſedentes, alium *cetum* vidiſſe. Sed quid ſimplicius eſt, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perluſtrarint? Quare κῆτος hic intelligo *tartareum capacis alvi ſpecum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perſpicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Eſt vero κῦτος proprie alveus navis, vid. *Pollux.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii.* Ediderunt autem in *Polluce* κῆτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mſſ. habere κῦτος. At verſa vice L. 2. p. 171. κῦτος dedere, quum Mſſ. ibi κῆτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam ſi differentiam ſtatuiſſent, quod poſteriore loco *cranii capacitas* ſignificetur, monuiſſent forſan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo mor accentum, qui in ſyllaba ancipiti interdum ab aliis ſit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῆσος & ſimilia, quae circumflecti amant. Verſio Cl. *Geſn.* ad vulgatam eſt compoſita, ideo reliqui eam, ſed mutatae lectionis verſionem ei adjiciens, ne mihi nimis ſumſiſſe dicar. *J. F. R.*

54. Ὀξίνης]

καὶ παμπόλλα κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆς ἑωσφόρου εἴχομεν. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἀναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ μὴν ἠλαυνόμεθα, φερομένου αὐτοῦ [a] ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῆς ἀγωγῆς ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον εἰς τὴν ὕλην, ἐπισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος. ὕπου δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ὑπογραφή, καὶ μετ' ὀλίγον, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτοῖς, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀγαγοῦς, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἕπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὰ διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· κἀκεῖνοι δὲ ταὐτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἄναυδοι παρειστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ παρεχομένῳ τούτῳ θηρίῳ, ἀλλ' ὃ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ [b] πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καλαποθέντες. προήλ-

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Mo-*

[a] Ὀξέως] Ὀξέος *Fl.* male. [b] Πάτερ] Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat *M. du S.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

54. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox cap. 40. f. *M. du S.*

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, σοι. *M. du S.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ & ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. *J. F. R.*

90. Ὁ δὲ, ὁ πρότερον, ἔφη, ἱρεῦ &c.] A scopo aber-

Modo vero progressi sumus, exploraturi haec sē silva quemodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione hanc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertiisset, assumtosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appositisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad descensum usque in piscem.

34. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturae caussa patria egressus cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

ϑομεν δὲ τὺν, βελόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις ἡ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀφόμενος, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [c] καθειργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴ σεαυτῦ τύχην, ὅστις ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, εἰ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν ἠδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τε παρόντων μεταδῶναι καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅπῃ τὴ οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ σταθάδας ἐνῳκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο· ὡς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴ ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν, καὶ τὴ πόλεμον, καὶ τἄλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῄει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ὅπῃ νεὼς μεγάλης, ἣν ὅπῃ τόμαλι τῇ κήτους καταλελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν ἦν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ ἀνανδροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τυτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σι-

c Καταδεδεμεθα] Καταγόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *J. H. P.* &c. & Cod. P. d Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire *Fl. J. H.* notat *Solanus.*

erravit, qui haec ita transtulit; *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis scisciturum esse prius, quam hospitalia sua quae habebat, nobis impertiisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae sequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῄει. L. Bos.

σπευμένοι ἡ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶ- bo piscibus natantes & arborum fructibus. Sil-
τε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολ- va autem, ut videtis, prolixa, vites etiam
λὰς, ἀφ' ὧν ἡδίστου οἴνου γίγνεται· καὶ habet multas, de quibus vinum fit suavissi-
πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστην καὶ ψυχρο- mum. Et fontem forte vidistis pulcherrimam
τάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῆς φύλλων aquae & frigidissimae. Cubilia facimus de
ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν, καὶ ὄρνεα foliis, & igne utimur copioso, & aves au-
δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας cupio capimus involantes, & vivos piscamur
ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ὅπου τὰ βραγχία pisces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam
τῶν θηρίων, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ὅπι- ubi volumus lavamus: nam & lacus non pro-
θυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pis-
ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸν περίμετρον, ces alens omnigenos, in quo natamus etiam,
ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμε- & in parva scapha navigamus, quam ego
θα, καὶ πλέομεν ὅπου σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a
ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τὰ καλα- quo hausti sumus, septem & viginti.
πόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· 35 35. Ac reliqua ferre forte possumus: at
οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles
χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄν- admodum & graves sunt, insociabiles atque
τες, καὶ ἄγριοι. ἦ γάρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τι- feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque
νές εἰσιν ἐν τῇ νήσῳ; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ sunt in insula? Multi vero, inquit, iique in-
hospi-

a Ταῦτα] Et hic Pl. J. & H. cum vulg. facere notat Solan.

28. Ἀσώμεθα] Huc pertinet quod Cur. Jens. in Lect. Lucian. p. 11. & 12. monuit scribens: Λοῦσθαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοί, καὶ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. Aristoph. vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπίλου tamen pro ἀπλοῦ Biseti ait metri causa dictum, vid. Cl. Maittaire de Dialect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & T. I. Nigr. c. 13. p. 52. λούσονος non λούμενος sine varietate legitur, nec non postea; quare rursum ajo, non ὑπιφαττικίζειν Lucianum. J. F. R.

45. Τριτωνομέλητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ὁμοίους, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero selibus.* male. γαλεώται hic non sunt soles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide *Herodot.* lib. 11. c. 46. & *Suidam.* Mihi non liquet. quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia aut etiam sole, si id malis, habet commune? J. G. G.

Τριτωνομέλητες] Τριτωνομέλητες appellatio monstri ex Triton, marino homine, & hirco compositi, quem μένδητα esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, sive *stellionem* dicas, sive *solem*, sive *mustelam* denique? itaque meum, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀφροδισιάς observatum est. J. M. G.

48. Θυνοκέφ.] In S. πιναικέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam c. 38. M. du S.

Θυννοκ.] Θυνοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites.* Thunnus piscis nobilis, cum *cantharo* commode jungitur. Si allegoriam spectes, notum est brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque *Aldus* dedit Κυνοκέφαλους. Et κύνα quoque piscem esse, notum. J. M. G.

Θυννοκέφαλοι] Etsi *Parisinus* Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynocephali*, expressum erat, unde facile patet quid edi voluerit. J. F. R.

50. Ἑαυτοὺς] Et sic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in *Biblioth. Coisl.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253. f. καὶ ὠφελλόμενοι ἐς ἑαυτοὺς, & *se mutuo adhortati.* J. F. R.

Ibid. Πικοιμιδοῖ] Active hic ponitur, ut ὑπομιδᾶν similiter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. καὶ δέομαι τὸ λῷον ὑπομιδᾶν συμβουλίῳ. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Tarichanes (Salsamentarii) *habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniqui sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires,* (cancrimani) *& Trynnocephali* (canicipites) *qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bellicosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, desertae sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Psittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea.*

56. *Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est quomodo possimus tot contra gentes pugnare; & victum quomodo quaeramus.*

ἐσπέρια καὶ θραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆ ἑτέρας πλευρᾶς, τῆ δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομενδήτας, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ [b] Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς ποιησάμενοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουρίδαι, καὶ [c] Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῶα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ γόμαλι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον Ψιττόποσιν ἑκατοντάδων ἑκάστου ἔτους, ὀστρέα τεταρακόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· [d] ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως [e] δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως [f] βιοτεύσομεν. πόσοι

[b] Θυννοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani*. Θυννοκέφαλοι *J. Ald. Ba. H. Fl. Kusterus P. & S.* [c] Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψιττάκοδες *Solan.* [d] Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* sola. [e] Δυνησόμεθα] Ita habere *J. Fl. H. Ba. S. & P.* notat *M. du S.* [f] Βιοτεύσομεν] Esse constantem lect. notat Idem. Sed *Jensio* moniente ego corrigi.

praeter alios sic saepe *Demosthenem* loqui, ut ὑμᾶς τιμᾶς. &c. Noster supra *Deor. Dial.* XIV. fin. ἅπαντα πεποιημένος ἐφ' ἡμῖν. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jens.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ καλούμενοι dicebantur Athenienses qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 4. Ibid. vers. 7. ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam sit, qui *emtus est*; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13. ἐδουλώθησαν δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἡδοναῖς — πάθεσι ἑαυταῖς. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam sufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώτατον] *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum*, forte ψηττόποδες, qui habebant pedes instar passerum. a ψῆττα passer sc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Lex. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἐχόμην ψύτταν καλαπύσας, οἶδα δὲ ὡς φίλαγρος εἶμι, quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnianti vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi*; sed ut recte *Benedictus*, *contento cursu rus* ἐοῖ. Unde lux *Hesychio* in voce ψύτλα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, sic emendata, legenda: ἐπὶ δὲ ἕλαφος ἐπτόρθοις μάλιστα θαμὰ βουλιόμενον ἐπὶ τῷ ὀπταλίου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύττων καλαπύσασα ἄπτεροι ἐξ αὐταὶ, παρ' αὐτοὺς τοὺς πίνακας ἐκπετήσεται. Lege itaque Ψηττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττάκοδες] Legendum videtur Ψηττόποδες ut cum παγουρίδαις socientur melius: piscium enim nomina ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆττων etiam adhibet noster, Amor. 49. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσομεν] Patet vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. non, ut editum est, βιοτεύσομεν. *Est autem operae pretium ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus.* *J. F.*

δ', ἔφην ἐγὼ, ὅτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, ἢ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν, ἔφη, πλὴν ἀσπίδων τῶν ἰχθύων. ἰτέον, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀνόπλων, αὐτοὺς γε ὡπλισμένους. εἰ μὲν κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τὸ λοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ὅπι ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῶν φόρων ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὰ δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπερηφανῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπῆσαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον αἰσθόμενοι, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπαίσασθαι καὶ ὅτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ παρεὶς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

Quos vero, inquam, *hi omnes sunt? Mille*, inquit, *amplius. Quae sunt illis arma? Nulla*, inquit, *praeter spinas piscium. Igitur optimum*, inquam, *fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus.* Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Caussa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem mitere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξαυλισάμενοι] Ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *Ar.* P. & L. Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. Ba.* & *S.* b τρίγλης] Sic recte P. *Ba.* & *S.* Τρίγλης majore litera τ. male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

77. Ἐξοπλισάμενοι] Γραι. ἐξαυλισάμενοι. *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμία esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV. 2. ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æschine*, post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J. F. R.*

77. Ἐξο-

ſpina dorſi arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re adſunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote mudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo poſt caduceatoribus miſſis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin poſtridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis in mare inde deſilierunt. Nos vero tota luſtrata regione, quae jam vacua eſſet hoſtibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in univerſum ſimiles videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non eſt, delicate viventibus ac ſolutis. Annum igitur & menſes octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni menſis die quinto decimo, circa ſecundam oris apertionem (ſemel enim in ſingulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus ſignare horas poſſemus)

σαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖν@ ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ϗ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμ@, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δέ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς τοῦ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχησε δὲ τὸ κῆτ@ ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρέψαμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, ϗ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοὐλοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀνῃροῦντο, ϗ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἁρδὴν ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριλωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὴν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τοῦ πολεμίου, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε ϗ κυνηγεσίοις χρώμενοι, ϗ ἀμπελουργοῦντες, ϗ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τε ἐκ τῶν δένδρων. ϗ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τρυφῶσι, ϗ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτ@, ὅτε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεχμαί-

c Θυννοκέφαλοι] Θυνν. B2. Κυνοκεφ. reliquae. *d* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. *e* Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd.

77. Ἐξαυλισάμενοι.] Sic *Coll.* P. & Is. At impreſſi omnes ἐξαυλισάμενοι. *M. du S.*

Ἐξαυλισάμενοι] Vulgatam ſervavi, etſi ἐξαυλισάμενοι intellectu facilius eſt. Poſſet enim ἐξαυλισ. ſignificare *e tentoriis, tuguriis, excitis*; quaſi oppoſitum τῷ ἐναυλίζεσθαι. Et ſic video Cl. *Geſnerum* accepiſſe; at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. *J. F. R.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta B2. Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino ſupra c. 35. *Pariſina* hic iterum κυνοκέφαλοι cum reliqq. In verſione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. R.*

μαίρεαζ τὰς ὥρας) ἐν ἐν τῷ δευτέραι, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνερπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων θαυμασιώτατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμιστάδιαίους [b] τὰς ἡλικίας, ὅτι νήσων μεγάλων πλοσπλέοντας, ὥσπερ ὅτι τριήρων. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέγω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὀκτὼ μὲν, ἐπὶ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὸ περίμετρον. ὅτι δ' αὐτῶν ἔπλεον τὰ ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν πρὸς ἑκάτερα τῶν νήσων καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ὅτι τοῦ πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὅτι λόφου ὑψηλοῦ ἱστάμενος, χαλκῆν ἔχων πηδάλιον, [c] σταδιαῖον τὸ μῆκος. ὅτι δὲ τὰ πρῶρα, ὅσον τεσσαράκοντα ὁπλισμῶσι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῶν κόμης. αὐτὴ δὲ τῦς ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὕλῃ, πολλὴ ἐνῆν ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτῷ, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, [d] ἧ ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subitus clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo crepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus similia referre, dicam tamen). Insulae erant longae illae quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum, ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps assidentes ut remos trahebant cupressos magnas ipsis cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelso in colle stabat, aeneum tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente Solano. Nam Edd. absurdo ἁπασῶν δὲ. b Τὰς ἡλικίας] Τῶν ἡλικιῶν P. & marg. AIW. Vulgatae adsentiuntur J. Fl. H. Ald. P. c Σταδιαῖον] Sic recte J. H. P. & B1. Σταδιαίων male B2. Πέντε σταδιαῖον Fl. d Ἧ] Sic J. item Codd. P. L. Οἷ Fl. P. Ald. H. &c.

52. Κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τῦ Ὁμήρου λαμπρῶς περὶ Διομήδους, τὸ Δαὶ οἱ ἀπὸ κόρυθος τε ἕ ἀστὶδος ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδων, reliquiaque ex Hom. in mon. indicato restituta, decem enim vocabulorum πῦρ, & δαὶ

bui, nisi esse scripsum ante J. F. R.

33. Ἁπάντων ὧν] Quanquam sic etiam ferri possit, malim ἁπασῶν ὧν. M. du S.

41. Εἴκοσι ἕ ὀκτὼ] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit majorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX. fuisse existimo. Sed res nihili est in tali Libro. M. du S.

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖον supra c. 22. & ὑπερσταδιαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel sexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem injiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Jactabant vero ostrea quae singula plaustrum implerent, & jugeri magnitudine spongias, iisque se invicem vulnerabant.

Τὸ μὲν ὂν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν, ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσαν ἑξακόσιαι, καὶ ἐπ' ἀλλήλαις ἐστάντες ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. καὶ ἄλλαι μὲν ἐν ἀντίπρῳροι συνεράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, χαρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆ πρῴρας τελαγμῶνι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλαις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὄστρεοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις ἀπελθριαίοις.

42. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes (*Maris potor*) pugna inter nos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire dabatur cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque insulas hostium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potestatem

Ἡγεῖτο δὲ τῆς μὲν, Αἰολοκένταυρος, τῆς δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένετο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τῶν Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκούειν βοώντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβοωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου· καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τὰ πλείστων ἐπεκράτησαν,

a Ταλασσόπους] Ταλασσόπους male *J.* f Σκόπελος] Sic etiam edit. in *J. Fl.* & *Fl.* nostri *M. du S.*

διαίους hoc eod. cap. *J.F.R.*

51. Πρῷ ἦν] *Homer.* Il. E. 4. *M. du S.*

54. Ἦ] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis ει. Alludit ad *Homeri* locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carpserat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκλελοίπεσαν] Qui *dissolutae* interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλελοῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, nec non habere, qui ἐκλελοίπεσαν hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τοῦ οἶκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. *J.M.G.*

71. Σπόγγοις] Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι] Nimis saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. *J.G.*

Ibid. Πρύμναν κρούειν] Imperitissime vertitur, *at illae πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, reliquae collisa puppi fugerunt.* Siccine? collisa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt.* Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis.* Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paullatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit *vir noster J. Frid. Gronovius* lib. IV. Observat. cap. ultimo, quem vide. *J.G.G.*

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τ' ὀγδήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τ' νησομαχίας, ὅπι τῇ κεφαλῇ τῶ κήτους μίαν τ' πολεμίων νῆσον ἀναστανρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τ' νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτῷ τὰ σπόγγια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, χαρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὅπι τῷ κήτει, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτῷ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατ' τ' νησομαχίαν γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt sua, nam ipsorum quoque insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo suis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ista sunt circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Τὸ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τ' ἐν τῷ κήτει διαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατ' τ' δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ δεξάμενοι διεκόπομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, εὐδὲν ἠνύομεν, τῷ ὀρύγματι ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος [b] ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. δεξάμενοι οὖν ἀπὸ τῆς ὑραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τῷ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abjecto, incendere silvam statuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem; octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα *Fl.* Prius vero est in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorst.* frustra.

22. Κατὰ τοῦτον] Passive accipias necesse est; nam numerus non patitur ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & passim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθῶν διηγημάτων, vid. princ. 1. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus esse τῷ ἔμελλε, quod *Vorst.* ingerit, attendenti patebit; satis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Σωκράτους φησὶ — συνάγειν ἐκ ἁπάσης τ' πόλεως, ὡς προσαγορεύειν γλαυκᾶς. Ita & *Sallust.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur secum ipse multa agitavisse, ... quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorstii* mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἴσεσθαι plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Ma-

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius , & si hiaret , ſtatim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem ſpectabat , atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus , niſi quis illo hiante diſcunearet maxillares , quominus claudere illos poſſet , periculum eſſe , ne incluſi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus diſcuneato , navem paravimus , & aqua quam plurima impoſita , & neceſſariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium , & per dentium interſtitia traductum , ſuſpenſumque e dentibus placide in mare demiſimus. Tum tergo conſcenſo , ſacraque re Neptuno facta , ibidem prope tropaeum commorati triduo , quod malacia eſſet , quarto ſolvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus , offendimusque , ac dimenſi corpora cum admiratione ſumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato uſi : deinde borea flante vehementi , frigus magnum oritur , a quo totum mare congelatur , non in extremitate modo , ſed in profundum etiam ad trecentos circiter paſſus : ita ut egreſſi per glaciem diſcurreremus. Durante autem ven-

καύματος· ὀγδόῃ δὲ ᾗ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτῶ νοσοῦντος· ἀργότερον γὰρ ἀνέχασκε : ᾗ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ ᾗ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεχρῶτο , ᾗ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ξύλον ἐμπρίξειε τοῖς γομφίοις, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καὶ αὐτοὶ ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ἔτω δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλοις δοκοῖς διερείσαντες, τὸν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, ᾗ τἄλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν δοντιαμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, ᾗ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ καὶ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (χειμερία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν· ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, ᾗ προσωκέλλομεν. ᾗ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. ᾗ ἡμέρας μὲν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ [d] ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ ᾗ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τριακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάντας ἀφικέσθαι ἐπὶ τὴν κρυστάλλου. ἐπιμένοντος δὲ τοῦ

[c] Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. [d] Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. Μεγάλαις δοκοῖς] Hunc locum in corrupto Codice cum legiſſet *Thomas Magiſter* , incaute ſecutus eſt quam illic inveniebat ſcripturam. Noſtri Codices omnes habent *μεγάλοις*, recte. *M. du S.*

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον , καὶ διὰ τῶν δοντιαμάτων διαγαγόντες , ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertiſſent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes* , inde Benedictus fecit *deductam & explicatam.* Sed turbatiſſime hic nugantur omnes , & illud explicare nihili eſt. Verte , *per raritates traductam & ad dentes religatam.* Id enim eſt hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli. ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ᾠλίσαντο , ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ δόρατα. Et tranſlate in Amoribus , ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος ἤνεγκον. *J. G.*

41. Ἔπαγη] Ridet. At noſtra aetate ſatis jam compertum eſt, mare ipſum ſub Arcto , hibernis totis menſibus , glacie rigere , & vix aeſtivis tutum. *M. du S.*

τῷ πνεύματι φέρειν ἡ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, τοῖς ἀναγκαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀθόνην, ἐφερόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ὅτι τῷ πάγῳ διωλισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καλατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ὄντι ἐπὶ κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἔλεγε. μετ' ὀλίγον δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν ; οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πᾶσα συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· ἦν μὴν οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῆς ἀποθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον μὲν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τύ-

to, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, trigintà in hoc dies manſimus, accenſo igne, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus cum delati ſumus ad inſulam parvam ac deſertam. Hic aqua hauſta, jam enim defecerat, confectisque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine : vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum paſiter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

a Παρεῖχε] Ὑπῆρχε *Fl.*

49. Πῦρ ἀναγκαίοντες] Εἶτα βαυκαλῶσι, οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεθιστήσεσθαι, καὶ καλαχλυσθέντες τέλεον † ἀπωλώλειται; οὔτε ἀπίθανος ἡ πλάσις ἀφ' ὧν τῇ φύσει σου πρόσφορον. *V.*

* Καλαχλ.] Καλαλυσθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non tamen addens unde.

† Ἀπωλώλειται] Hoc verbum ut ſuſpectum notaverat idem; conjicio itaque eum maluiſſe ἀπωλᾶτο, vel ἀπωλεῖτο. quod non improbem. *J. F. R.*

52. Προσελθ.] Lege προσελθόντες. *M. du S.*

Προσελθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio ſit vera; nam προσελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσελθόντες *accedentes*.

gnare his regionibus: dicebatur Tyro (*Cassia*) Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nacta.

4. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis; hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*suberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello (*suberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt felicem nobis navigationem precati. Post paullo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotundo subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat multus.

5. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici

των τ χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μῦ τ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτῃ τῷδε ὁτῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τ τιμήν.

Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μάλ τινος πεμπούσης, λειοκύμονος δὲ ὕσης τ θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι ἁλὸς τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ χυαν῀ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ὑπὲρ τοῦ πελάγους ἁλιθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τ ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· ἀφ' ὧν δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τ κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιπορεῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τ αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνοδοιπόρουν ἡμῖν εὐδαιθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τ ὁδῦ, εὐδάιζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ὑπὲρ μεγάλου καὶ στρογγύλου Φελλοῦ καλοκυμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλότατοι, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

Κατὰ δὲ τ πρῷραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα ἐπιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, πνέειν τ εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. *J.F.R.*

64. Ὥστερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo scripsit *Aristoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. supr. *Nigr.* §. 18. (ex divis. *Hemsterh.* est §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τυρὼ] Hujus fabulam repete ex Hom. Δ. XIII. & adde, si lubet, Φιλοστ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam est φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque φελλεὺς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Σωροδιπόρουν] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τ πρῷραν] Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτόν ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆσδε τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς, περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς ἐξιόντας ἠρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, [a] τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κύκλῳ καὶ εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι διαπνέουσαι, ἠρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχὴ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἵα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a roſa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

[a] Τὰ] Ὅτε *Ex. Fl.* male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιεκέχυτο] Ἀντὶ τοῦ περιέχειν, ὑπείληφε, περιέβαλλεν, περιλιμπάζειν. *V.* (περιλιμπάζειν V.)

28. Ἐπηρεμίαις] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπηρεμεῖν utitur Ἔρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ' ἐρημίας, *in deſertis*. *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. dwarſe fluiten) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγξες, καὶ κάλαμοι περισσοτέρων ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius*. *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἄθροος. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed οὐ θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσῆκε ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans*. *J. G.*

39. Περιπλόοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciae Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Aaci frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἴαντα] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. *G. C.*

49. Καληγορεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat καληγορεῖτο δὲ αὐτῷ pro ἐκαληγορεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαληγορεῖτο] In omnibus antea legebatur, καληγορεῖτο. & ſane ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μωμ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Demoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καληγορεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Graev.* ſentiens ἐκαλήγ. ſcri-

6. Hiſce omnibus dum demulcemur alabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν· ὁρμισάμενοι δὲ τὸ ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸ Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν [b] ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, ὅτι καὶ μέγιστον παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὃν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι.

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε χρὴ μή· [e] καλήγορείτο δὲ αὐτῷ, ὅτι μεμηνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸ ἑλλεβόρου, ὕστερον δὲ δοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κῴῳ ἰατρῷ, ὑστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.

Δευ-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Ex. Fl.* Nihil mutat *P. H. J. P.* &c. *c* Περιπόλοις] Sic *A. L. P. S. A.* & *Ald.* Πεμπτλόοις Edd. cett. *d* Ὁ Κρὴς] Ὀκρὴς male *Fl.* *e* Καλήγορείτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαλήγορείτο vult *Graev.* male.

37. Εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάνθητος (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαλήγορείτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορείτος etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορείτο αὐτῷ. Iterum ibid. paullo poſt. κατηγορείτο δὲ αὐτῷ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Aelian.* V. H. III. 19. λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12. ἐσιφανοῦντο — τὸ δὲ σφάγιμα κατηγόρει αὐτῶν. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τῷ τε Μαξίμινου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορείτο inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. κροταλίζον pro ἐκροτάλιζον: quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν, pro ἐδεδώκεισαν diximus ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχοντο & ηὔχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ηὔχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγορεῖ & κατηγόρηκα locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτῷ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἑλλεβόρου] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. duS.* Sed ἑλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀμφισβητούντων, ποτέρῳ αὐτὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τῶν γάμων ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτὸς Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ πρεσβείας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε πρόσχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερὰν χωρίον ἐπεβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. [b] ἔτω δὲ μέλας ἡσάμενος ἡμᾶς, ὅτι πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὴν μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὴν ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὴν ἀποδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium, Theſeo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam eſſe cum Menelao, qui nuptiarum illius cauſſa tot labores, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuisque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. *Μίνως J.* & *H.* b Οὕτω] Edd. omnes. Οὗτος melius *Solan.* conjicit.

63. Περὶ πρεσβ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὕτω] Sic lego pro ἔτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, *εἰς ναῦν μονόξυλον navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim ἄκμοσι μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. *J. G.*

94. Πηχῶν ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πύλοις] Πύλῃσι, ἔρυγμα, ἑμβαθὲς, ὕδατα ἀπολούσασι. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſt.* Vid. Ἰχθ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐσθῆτι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύρους. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu muntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſſa factum ſit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ἀμαύρωσιν. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἀψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τεύτεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἐκῤῥυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἠγόμεθα, [c] εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος σμαράγδινον. πύλαι δέ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμινοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κιναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμή ἐστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἔστασι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, περὶ τοῦ σώματος [f] ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μή τις ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

[c] Εἰς] Καὶ εἰς Ed. sola. [d] Κιναμ.] Κινναμ. *J.* & *Fl.* Κιναμ. *Ba.* & *P.* Κιναμ. *S. H.* & *Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. [e] Ἀναφεῖς] Al. male ἀφανεῖς. *Coll.* Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. [f] Ὁμοιότητα] Ὡμοίωτα A. P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd.

85. Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἁγίους προφήτας ἀλαζονεύεσθαι, ἐφ' οἷς † ἔστοι περὶ τῶν Ἱεροσολύμων τὰ ἐκ τῶν ἡμέρας τοιαῦτα διεξῆλθον. *V.*

2. Ἀναφεῖς] Γρ. καὶ ἀφανεῖς. *G.*

* Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae Clar. *J. Clerici* anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo *Apocal.* XXI. 10. & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. *M. du S.*

† Οἵτινες] Οὕτως Edit. *Cler.* Sed ἔστοι recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μή τις ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur.

J. G. G.

2. Σκιαὶ

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, οὐ μέλαιναι· γηράσκῃ δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, τοιούτῳ μένει· οὐ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· ἀεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

quod videt : ſunt enim quaſi umbrae eveoctae non nigrae. Seneſcit nemo, ſed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos eſt, neque dies plane clara. Sed quale eſt mane diluculum ſole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempeſtatem norunt. Semper enim apud illos ver eſt, & unus flat ventus, Zephyrus.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινῴου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ σάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρῳ φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ πόλαμοι γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum manſuetis tum umbroſis viret. Vites quidem duodecies feraces, menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno menſe, qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes jam paratos in ſummo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis ſeptem, & octo vini.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως ποιῆται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ὑποσκιάζουσα τοὺς καλαχειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ ἀφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τοῦτο γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ

14. Coenatio extra urbem ſtructa eſt, in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum, & circa illud ſilva varia, denſa, accumbentibus umbram faciens : ſtragula de floribus ſubjecta habent : miniſtrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt : hoc enim nihil opus eſt ; ſed ſunt

a Ἄρτους ἑτ.] Ἄρτον ἕτοιμον Schol. b Ἑξήκοντα] ζ'. Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata noſtra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ὑπὸ θουλὴν περιλογούμενα ἐπισκῶπται. V.

26. * Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς ἀφαιρεῖ. V.

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων θερίλογούμενα τῆ Ἀσυρίων ἀφύρει. V. (Vid. Philoſtr.)

* Ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους quod in noſtris libris eſt, V. Codex. M. du S.

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco ſtantis hominis humi jacere ac trahi videantur : hae, inſtar hominis ipſius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura ſua nigrae ; hae coloratae tum carnis colore tum veſtium. Caeterum ita recte me interpretatum poſt alios hunc locum arbitror, licet aliter ſummo viro videatur. J. M. G.

10. Οὐ μέλαιναι] Non ſicut noſtrae, jacentes & nigrae,

sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt. Pro coronis, luscinae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos, instar nivis in eos spargunt cum cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena musicae vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque & cum illis epulatur, accumbens supra Ulyssem. Chori puerorum sunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luscinarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τ' ἀγγειοτάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τ' δένδρων, ποτήρια ποικίλα καὶ τὰς καλασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων ἀπόκειται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τ' πλησίων λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καταπτᾶσιν αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ἐπιφορούμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζουσιν ὠδί· νεφέλαι πυκναὶ ἀναστάσασαι μύρου ἐκ τ' πηγῶν, καὶ τῆ πόλαμῆ, καὶ ὑπισταῖσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τ' ἀνέμων ἐπιθλιβόντων, ὕσει λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς χολάζουσιν· ἄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τ' Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τ' Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τ' ἀνέμων καταρχόντων.

Μέ-

τ Τρυγήσας] Τρυγίσας *J.* Τρυγήσας rectè aliae. ᵈ Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. *M. du S.*

23. Ὀπώραν] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τ' καρπὸν ἔχουσα, οἷον δαρακίνα, μῆλα ἀπίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Constant.* Γεωπ. L. X.) *Vorst. M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθοεπείᾳ facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομος] Musicus is clarus, cujus historiolam lege, quam narrat in Πρότρ. *Clemens Alexand.* sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Isocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] ὠδῆς τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες ἄγουσι.

16. Maximum & illud ad hilaritatem adjumentum habent, quod fontes sunt duo, circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest jucunde & cum risu agunt.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ὀπισήμων ὧν τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ὅσοι Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κῦρόν τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ [b] Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους. περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ὧν [d] ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἠνίατο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἀπειλήσαι πολλάκις ἐκβαλεῖν

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F. sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebat. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si

a Παρὰ] Sic A. & P. Περὶ Edd. priores. b Νουμᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομᾶν enim Edd. c Ὕλλας] Sic *Fl. H. J. P. Ald.* &c. d Ἐκεῖνον διήλ.] Ἐκείνῳ διελέγετο *Vorst.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. *K.*

73. Περὶ] Angl. ὠδῆς. *J. B.*
Παρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. *M. du S.*
Παρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ὠδῆς ταῖς πύλαις. *J. F. R.*
80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut semidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G. C.*
81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Cassandram. *M. du S.*
85. Νομᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομᾶν. Sed vide Ἀποφθ. c. 8. & Μεμψίθ. c. 8. *M. du S.*
87. Τέλλον] Vide Ἐπιστ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*
88. Ἀνὸ Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. *Eudoxus* ille non comparet.

ſi nugas agere pergeret, & nollet diſſimulatione omiſſa convivari. Plato ſolus non aderat, ſed dicebatur ipſe quoque civitatem habitare a ſe confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas ſcripſiſſet, legibus uti.

18. Ariſtippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, ſuaves homines, & gratioſi, & convivae commodi. Aderat etiam Aeſopus Phryx, quo ut ſcurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenſis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque ſaepe ad ſaltandum conſurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adſcendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chryſippo, non prius illi fas eſſe inſulam ingredi, quam elleboro quartum uſus eſſet. Academicos vero dicebant velle quidem venire, ſed ſuſtinere ſe adhuc, & conſiderare: neque enim hoc ipſum illos percipere, an inſula talis ſit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τῆσδε, ἣν Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖαζ. Πλάτων δὲ μόνῳ οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, ᾗ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεαζ.

Οἱ μὲν οὖν ἀμφ' Ἀριστίππου τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελοιοποιῷ χρῶνζ. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεύς, τοσοῦτον μετέβαλε τὸν τρόπον, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς πάρην· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸ τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆσδε θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ τῶν Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαζ. μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τὸ ὅτι τῷ Ραδαμάνθῳ, οἱ-

e Τούτῳ] Τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. f Ἀκαδημαϊκοὺς] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Ἀκαδημιακοὺς. *Coll.*

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οὐκ ἐς στοὰ Στωϊκῶν, ἀνθρώπε; *G.*

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεσίοις συνάπτει Λουκιανός. *V.* (συνάπτεις, Λουκιανέ. *Coll.*)

ret. Immo Diogenes ipſe 10. D. *Myſona* ibi pro *Periandro* a Platone ſuffectum obſervat. Vere itaque cenſet *Menagius* priorem Diogenis locum ſcioli eſſe gloſſema, quod in textum abſurde receptum eſt. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum ſpectant. *M. du S.*

Ἀνδρὸς Περιάνδρου] Periander inſula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus eſſet, & oppreſſam ſervitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀθλιοχοῦντα μὴ Νίσορος] Quod optabat in ultimis ſermonibus ſuis, a Platone in Apologia & Xenophonte ſervatis. *J. M. G.*

10. Ὅτι γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocoſe enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruiſſe traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποτὲ καιρὸν δὲ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέπω δεῖν, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ ὁ κενὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας. γάμον μηδὲ ὁπωσοῦν ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὸ πεῖσαι τῇ πεισθείσῃ συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide ſupra B. πραε. c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer ſupra *Hermot* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur ſuadere ſcribendum ἀκαδημιακοὺς. Verum prius ex uſu obtinuit, pluraque hujus ſcripturae exempla citat *Steph.* in Theſ. qui etiam obſervat μετάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, ſed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium eſt, hanc ſcripturam eſſe veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, εἶτα νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καλαλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ δοκεῖ αὐτοῖς τοῦτο αἰσχρὸν εἶναι· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτῷ ἐπιορκεῖν καλεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑακινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt; qui ipſum judicandi inſtrumentum ſuſtulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto ſequi eos qui veniant *in inſulam*, ſed ignavia quadam deficere ante quam aſſequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & poſt hunc, Theſeum. De coitu & rebus venereis ita ſentiunt. Miſcent corpora publice, & in conſpectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, ſe caſte accedere ad juvenes: ſed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narciſſus fatebantur; at ipſe negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, ſed hac in re maxime ſunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

a Ἀξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἢ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καλαλαμβάνοντ.] Καλαλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse sciviſſem, qui ſecutus alterum, tandem aſſequitur. Neque enim hic de fure, aut ſervo fugitivo ſermo eſt, ſed de viatoribus vel currentibus in ſtadio: ubi *aſſequendi* verbum domicilium quaſi habet, quod tamen ipſum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J.M.G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. *J.B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos ſupra ad B. πρωτ. c. 16. in eam rem attulimus. *M.du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀμφὶ τοῦτο. Vid. ſupra T. I. *Nigrin.* §. 27. *J.F.R.*

48. Αὐτὸς] Neceſſaria videtur *Vorſtii* emendatio, ſcribentis αὐτοὺς. Ratio in promtu eſt. Quis enim ferat neſcire ſeſe dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Abſit autem ut, poſt *Leonem Allatium* aut *Creſſollium* (uter enim horum hoc aſſeverarit non ſatis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuiſſe Homerum demonſtremus. Non enim mente captis ſcribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuiſſe vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M.du S.*

Αὐτοὺς μὲ] Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοῶν, nimis aperte contradicit his, quae ſtatim ſequuntur. Plane indubium mihi eſt, dediſſe Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας ſeu diſputantes, ſyneſi non abſtruſa nec difficili. Certe ſic interpretatus ſum. *J.M.G.*

Αὐτοὺς μὲ ἀγν.] Cl. *Geſneri* emendatio adeo eſt neceſſaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorſtius* in marg. ſic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adſcripſerat ἔφασκον legendum; quod etſi praeſtat vulgatae, tamen non ſatis planum reddit ſenſum. *J.F.R.*

49. Κολοφώνιον] Non dubitavi ſecundam ſyllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique ſcribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; ſed & quia poëtis corripitur, ut in ſaepe ab aliis adducto verſu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Antholog.* IV. 2. quae ſic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J.F.R.*

47. Κατὰ

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* (Homerus) *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem*

Οὔπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελελύθεισαν, ἐγὼ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς ἔσης ἀμφοῖν, τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα πρὸς ἡμῶν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος, καὶ πάλαι γε τοῖς [f] πολίταις, οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. [g] καταγίνωσκον οὖν τοῦ ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο,

b Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. *c* Εἰσέτι] Εἰσέτι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. *d* Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. absurde, σὺν, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit God. L. *e* Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολοφώνιον enim Edd. *f* Πολίταις] *Alii* πλάσεσι *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* *g* Καταγίνωσκον] Sic *Fl.* & *P.* Καταγίγνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γραι. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*

51. Τοῖς πλάσεσι] Γραι. τοῖς πολίταις. οὐχ Ὅμηρος. *G.*

57. Καταγίνωσκον] Σημαῖον ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν σύνταξιν, τὸ δὲ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. εἰσὶ καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ *C* αἰτιατικῇ ἀποδίδωσιν. καταγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι ἣν Ἀτθικῶς ἐσυνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ * ἐναντίων μόνοι συμβαίνει. ἢ τὸ καταγινώσκω αὐτοῦ τῷ χειλῶν ἢ ἀφαιρεῖν εἴληπται. *V.*

* Ἐναντίωσις] Ἐναντίωσιν male Ed. *Clem.*

57. Καταγίνωσκον] Non verum est quod *Scholiast.* ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐψηφίσαντο θάνατον καταγνῶναι αὐτῶν τε καὶ μιᾶς ἑκάστου. *Aristoph.* Eq. vers. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταῦτ' ἐμοῦ τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ καταψηφίσεσθε καταδικάσετε. Plura *Steph. ex Demosth.* aliisque in Thes. append. T. I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet; nam & sic fere *Aristoph.* Eq. vers. 46. Οὗτος καταγνοὺς τῶν γήφοντος τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, διαφάσας. ἔστιν ἡ κατὰ νοῦν καταμαθὼν ἢ αἰσθόμενος πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τῶν μαθόν. &c. quae ap. eum fis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid. M. du S.*

61. Μήνιδος] Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Ho-

σαλο, καὶ εἶπεν ὅς, ἤτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ πρότερον ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδα, ὡς πολλοί φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο· ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνεσθαι ἐδέομην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γάρ τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει [a] ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγοροῦντος.

Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦτος ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis *initium* carminis *feciſſet?* Et ille, *ita ſibi temere in mentem veniſſe.* Etiam illud ſcire volebam, prioremne ſcripſiſſet Ulyſſeam Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuiſſe, quod ipſum quoque de illo narrant, ſtatim ſciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus eſſet. Saepe etiam alias hoc faciebam, ſi quando otioſum illum viderem, ut accedens ipſum interrogarem aliquid: atque ipſe promte ad omnia reſpondebat, in primis ſecundum judicium cum viciſſet. Erat enim dica illi ſcripta injuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipſum luſiſſet in carmine: vicitque Homerus, cauſſam illius una agente Ulyſſe.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, ſepties mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσκωψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. B2. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ *περὶ τοῦ Ὁμήρου βίου. V.

* Περὶ] Abeſt in Edit. Nec magno opere requirerem; ſed quia adeſt in Cod. V. inſerere non dubitavi. *J. F. R.*

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem ſummam, cum *ſui ſeculi* ſuarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compeſcendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ πρότερον] Hac de controverſia acutiſſimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲ γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνεσθαι ἐδόμην] Vertunt: *ipſum vero caecum non eſſe, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus ſum percontari.* Sed an ἑώρα, eſt, *vidi?* an οὐκ ἐδόμην, eſt, *veritus ſum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuiſſe, quod ipſum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tuſc. Diſp. V. c. 39. *Homerum coecum inducit*, ſcribens: *Traditum eſt etiam, Homerum coecum fuiſſe. At ejus picturam, non poëſin, videmus. Quae regio, quae ora, qui loci Graeciae, quae ſpecies formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus eſt, ut quae ipſe non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex ſequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tireſiae coeci vatis, quem ilico ſubjungit Cicero. Vid. notam *Daviſii*, quem conſulendum Cl. *Hemſt.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Miſc. V. 9. & *Scholiaſten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn. ſ. Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, ſi quis coecum genitum putat, omnibus ſenſibus orbus eſt.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuiſſe; ſed ab nativitate id calamitatis ei obtigiſſe negat: cum prae ſenio viſum amiſiſſe dici queat, quod & illi, quos *Daviſ.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuiſſe *Daviſius* nullo modo dubitat; quod ſub Demodoci perſona ſemet ipſum deſcribere credatur ap. *Max. Tyr.* Diſſ. XXII. nec ego dubito, ſi caſu aut ſenio id contigiſſe dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pauſan.* in Meſſen. & *Tzetze* probat; nam ab nativitate coecum ſtatuere abſurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium ſitum, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoſcenda, praecipuum ejus fuerit ſtudium. Quod autem ab ſtatuariis deſumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem ſecuti ſunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, cum verſari ſecum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circumuſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere: ſumma capita rerum enarrabo. Luſta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ἐκτελέσας ὁ ψυχῆς τὰς περιόδους. ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἤλθε μὲν καὶ ἔστη περιφθείς, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπεπεμμένος· εἰ μὴν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἠγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καλαγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθα-

ὁ Κᾶρος] Sic B2. *J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάμαρος *Gron.*

sant, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. *J. F. R.*

72. *Μετὰ τ. δ.*] Sic lego pro *ταῦτὰ*, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. Θερσίτου] *Hom.* Il. B. 212. *M. du S.*

75. Ἔσχυψε] L. B2. & S. In reliquis prave Ἔτυψε. *M. du S.*

81. *Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.*] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra T. I. *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum; eſt enim ſolita ellipſ. *τοῦ ποδὸς. aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. Εὔφορβον] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubae, teſte *Hom.* Il. 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. Met. *G. C.*

86. Ὠκυμάχης] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 39. ὑὸν τὸ δάμωνα ἀκυμάχου γέροντα ἐμῶν. Sed in praeſ. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Necyom.* *J. F. R.*

89. Θεσμοφόρια] Eccere! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graeculae ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſymposium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Reiſerus*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. *Πάλιν μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους*] *Luſta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J. G. a P.*

Ibid. Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus? In *Baſileenſi* editione vertunt: *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus: *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulyſſes? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor optime adnotaſſe patrem Κάμαρον. Non agitur de luctatore; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. G.*

Κᾶρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut κᾶρος aut Κάπρος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Υ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. Ἀρείου] Vid. *Plut.* 396. 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

2. Ὀμ.

θαπαι, ϗ Ἐπειῶ, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίῳ δὲ ὁ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. τ μέντοι δρόμου, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῇ δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παρὰπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, [a] πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

rinthi sepultus est, & Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cursu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

Ἄρτι δὲ τῶν ἀγῶνος συντελεσμένων ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τ ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διορρήξαντες τὰ δεσμὰ, ϗ τ φρουρᾶς ὑπερκρατήσαντες, ἐλαύνειν ὅπῃ τ νῆσον. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τ Ἀκραγαντῖνον, ϗ [b] Βούσιριν τ Αἰγύπτιον, ϗ Διομήδην τ Θρᾷκα, ϗ τὸν περὶ Σκείρωνα,

§ 23. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Busiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

[a] Πλακεὶς] Πλακὴς *F.* sola male. [b] Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα ἀφ' τὸ πληγαῖς βάλλειν τοὺς πυγμάχους, ὁ ἐκεῖνοι * ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπαίειν ὁ ἐν ᾄδου βίῳ, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος χαλεποτάτας ἐπενόει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amst.* ad *Jov. Trag.* insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ὁμοίως ἦν ὡς ☾ ἀνθρώπους ἐσθίειν. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους ϗ ὡς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐτοῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος τ Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. *M. du S.*)

* Ἀργὸν] Ἀπειρὸν habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπαλλαγμένης.

2. Ὅμ. —— Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philostr.* Her. p. 726. & seq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Busiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiæ filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciæ dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere sæviebat, hunc Theseus occidit. *G. C.*

12. Πίτυος.] Schinim insignem latronem, qui circa Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere sæviebat. De eo *Plutarch.* in Thes. *G. C.*

Πίτυος.] Vide *Plut.* in *vita Thesei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀπομν. *A. V.*

Πίτυος.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidas* Ed. *Hag.* Πιτυοκάμπτης scribit, omisso medio, ο. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τ ἡίονος] Bene contra *Th. Magister* monet Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 10. scribens: Ἥρω Ἀττικαὶ, scribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρώιον ϗ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τ πληθυντικῶν, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non semel ἥρωας Lucianus. In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In *Vera Hist.* c. 23. Ἐκτάσεις τοὺς ἥρωας ἐπὶ τ ἡίονος. Ipsa quoque haec vox Ἠίων, ἡίονος, deterior quam ἤων, ἤονος, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἠίονι καθιζόντας. In *Ver. Hist.* Ὄρνεα ἐπὶ τ ἠίονων ἐδόντα. Ibid. Πλησίον τ ἠίονος ἐκειμήθημεν. Haec alio loco ab *Jenio* dicta huc transscribere operae pretium existimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πιτυοκάμπτιλω. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ὅπῃ ἕκαστον ἠθὸν· ἦγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα καλλιρθώσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ὅπῃ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅπῃ Δηλίοις ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ δρισταῖον, καλός τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς [c] ἑταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας.

Συλ-

[c] ἑταίρους] Ex Cod. L. ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα λέγουσι. *V.*

23. Παράδισος] Τῶν ἄκρων βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τ' Ἑλληνίδος φωνῆς λοπτίμπουσι τὸ † παράδισος ὄνομα. *V.*

† Παράδισος] Ex *Xenophonte*, *Polluce* & *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiaste* libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plat.* 11. C. Συμπόσ. 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δῆλιον. *Plat.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Casaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαίῳ habet, merito arbitratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. *Quom. conscr. hist.* Et videbis, non immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: εἰκότως δέ τους τῶν ἑταίρων, & rursus: τῶν ἑταίρων τις ἐμῶν ταῦτα. *J. P. a G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repressérint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in suo libro legisse *Brodaeum* apud Nostrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρας legendum monet ἑτέρας, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινίκια celebrasse, patet ex sequentibus. *J. F.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; sed proba est *Palmerii* & *Vorstii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctissimi Viri, *Palmer. Vorst. Solanus*, *La Croze* & *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες ἦν τοὺς ναυημένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολαζησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε μῆσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' ἐν κυάμοις ἑψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰσιόντό τε Ὀπύνικα, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἐξ διεληλυθότων, [b] περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίσταλο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκιθάρεω παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, [c] ὑπομανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προπίνων, καὶ μόνοι ἐξανιάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος [d] ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ-

24. Victos itaque comprehenſos vinctosque iterum remiſerunt, magis jam puniendos. Scripſit hanc quoque pugnam Homerus, ac diſcedenti mihi dedit libros noſtratibus hominibus adferendos. Verum poſtea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Aduſa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos eſt, bello feliciter adminiſtrato, epulas victoriae cauſſa inſtituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, ſed cibo abſtinens procul ſedit, abominatus illam fabas edendi conſuetudinem.

25. Jam ſex menſes peracti fuerant, cum circa medium ſeptimum, novi quid actum eſt. Cinyrus Scinehari filius, magnus & pulcher qui eſſet, diu jam amabat Helenam, & ipſum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: ſaepe enim & innuebant ſibi invicem in convivio, & propinabant, & ſoli ſurgentes oberrabant per ſilvam. Atque adeo prae amore & conſilii alterius inopia conſilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque au-

a Καρπάζειν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis, & in P. b Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Ceterae rectius disjungunt. c Ὑπιμανῶς] Ὑπινῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. d Ἁρπάσαι] Sic recte *Jenſ.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ὑπινῶς] * Δεῖ γράφειν ὑπινῶς, ἀλλ' οὐκ ὑπιμανῶς, σημεῖον δὲ τὸ ὑπινῶς, ἀντὶ τοῦ ὑφιλκυστικῶς. ὑπὸ γὰρ τὸ ὑπινάζει τὸ ὑφίλκεται σημαίνει. *V.*

* Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Niſi forſan a naſutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adſcriptum ſit. *M. du S.*

32. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo *Bentleius* in epiſt. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ὑπινῶς] Κίνυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ὑπινῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe uſitato loquendi modo dicitur hic Helena ὑπιμανῶς ἀγαπῶσα. ſed ecce Scholiaſtes non ὑπιμανῶς, ſed ὑπινῶς legi vult, idque exponit ὑφιλκυστικῶς, addens ὑπινάζειν notare ὑφέλκειν. Ubi ὑπινάζειν alibi occurrat, ignoro; niſi huc referendum ſit τὸ, Ὑπινάξαι, quod *Heſychius* exponit, ὑπεκπεσεῖν in editione Florentina plane, uti vult Scholiaſtes, legitur ὑπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. F.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi eſt, quin unius literulae mutatione locus hic ſanior reddi poſſit, legendo ἁρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἁρπάσας ſubſiſtat, ſequitur. *J. F.*

56. Καλωδητόμους] Flor. καλυθητόμους. *J. B.*

Καλυθ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (niſi quod in utraque mendoſe eſt καλ.) & ſic ſane venuſtior ſenſus eſt, quam ſi cum reliquis legas καλωδητόμους. *M. du S.*

63. Mi-

aufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quae multum jam abesset. Itaque impositis Heroum quinquaginta in navim, imo ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

ἐκείνη ταῦτα, οἴχεσθαι ἁπιάντας ἐς τινὰ τῶν ὑπεκειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὸ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνομόσας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν [e] ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἀπείρητο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ [f] κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλουν τὴν ὑπόθεσιν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν γὰρ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος·) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴσχει, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦλθε πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθου. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν [g] πολὺ ἀπέχουσαν· ὕστερον δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, καὶ προθυμίας [h] ἐλαύνοντες καὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι εἰς τὸν γαλατώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυρόεσσης, καὶ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαιρήσει καὶ

e Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Fl.* sola. *f* Κωλυθησ.] Κωλυσθησόμενος Edd. plurimae, κωλυθησόμενος *F.* & *Fl.* unde κωλ. prima producta feci. *g* Πολὺ] Οὐ πολὺ *F.* *h* Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες *Coll.* Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρῆμεν] Οὐ παρῶν, ὡς οἱ ἄλλοι κεῖται, καὶ ἡ τάξις ζητεῖ. *V.*

72. Διώκοντες] Γρ. ἐλαύνοντες. *G.*

63. Μεσονύκτιον] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. *F. F. R.*

68. Πολὺ ἀπεχ.] Flor. ὑ πολὺ, male, & aliter Interp. *F. B.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαιρήσει] Interpres: *Tantum via emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat; quin elapsi fuissent.* Ita infra 2. *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἐλεῖν ἐκεῖνον ἐκφυγόντα. ubi recte Interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in *Pseudomant.* c. 57. ὡς τοσοῦτον ἐλλεῖν ἀποθανεῖν. *Postquam parum abfuisset, quin periissem.* *H. V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαιρ.] Quod Cl. *Hor. Vitring.* & hic & supra c. 20. in versione corrigendum monuit, id Cl. *Gesner.* etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa *Vitringae* omittere potuisset; at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Opsop.* tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Past.* 2. p. 62. ὡς τοσοῦτον ἦλθε ναυσὶ. *Parum abfuit quin...* Adde Nostrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. ὡς τοσοῦτον ἦλθε ἀφυγεῖν, *tantillum aberat quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὅσον παρὰ τοσοῦτον γνῶναι, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & *Scholiast.* sic exponit: τοσοῦτον ἀφέστηκα τοῦ τὸ ἕτερα ἀγγέλλοντι &c. quem vide. *F. F. R.*

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἠχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τὸν δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς ὀδύνα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

gisſent! revinctaque navi catena roſacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae ſe ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum ſociis, cum interrogaſſet ante Rhadamanthus, ſi qui alii quoque illorum eſſent conſcii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

Ἔψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ * ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελον ἀγαθὰ καταλιπών, αὖθις πλανηθησόμενος. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, ὡς πολλῶν ἐτῶν ἀφίξοιτο πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὸ πρῶτον παρεδείκνυσαν, πλησίον τῆς ἑαυτῶν. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ἐπιδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι ἐπανόδῳ προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον. ἕκτην δὲ ἐκείνην τῆς ὀνείρων ἡ πόλις

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem ſtatutum inſula emittere, ſolo die proximo manendi facultate conceſſa. Ibi ego quidem moleſte ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus eſſem. Ipſi tamen conſolari me ac dicere, poſt annos non ita multos fore, ut ad ſe redeam, jamque mihi ſellam, & accubitum in poſterum *adſignandum* oſtendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens ſuppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonſtraret: Reſpondit, venturum me poſt errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: ſed oſtenſis inſulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & ſexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat eſſe impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa ſomnio-*

rum

a Ἠνιώμην] Ἐποτνιώμην *Schol.*

86. Ἐποτνιώμην] Γράφε ἠνιώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa poſteriora verba ex C. addita in *V.* deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. *Βούλομαι* eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas: ἐφ' ὧν. Etiamſi alibi ἀπὸ in ſimili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Ariſtoph.* Nub. 766. (τὸν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι· quod ſupra in *Quom. conſcr. Hiſt.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῇ ὑφ' ὑμῶν] Sic ſcribendum, non ut in libris eſt ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppoſitam noſtrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in inſula beatorum, & loquitur cum vivo & ad ſuos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipſo fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic poteſt ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, reſcribendum, ut interpretatus ſum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore ſermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχης ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae ſacratiſſimum habebat. *Aelian.* Var. Hiſt. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μήτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum ſymbolum eſt, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praetervavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus divis carus felicibus isthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem, proximo solvi,

ἔμετ' αὐτῶ δὲ, ἡ τ Καλυψῦς νῆσος, ἀλλ' ὀδέπω σοι φαίνε). ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τ ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν καλουμενῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τ ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἶπε.

Καὶ ἀναστάσας ἀπὸ τ γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὥρεξέ μοι ταύτῃ, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τὴνδε τ γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τ εἰς τ νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τ πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χειμὼς ἦν, συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τ ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λυκιανὸς τάδε πάντα φίλοις μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην τ ἡμέραν, [d] τ ἐπιούσης ἀνη-

[b] Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. [c] Ἔτη] Ἔτι *Fl.* male. Recte cett. [d] Τῆς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὴ] Ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ † μέντοι τοῦτο κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ ‡ Ἀτλικώτας. κοινὸν μὲν οὖν τὸ μιᾶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀτλικῶς δὲ τὸ τ ἐπιούσης· ὧν δὲ § τὸ πρῶτον Ἀτλικὸν, εἰ ἔτως εἶπεν μιᾶς ‡ ἐκείνης τ ἡμέρας. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. *V.*

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γράφ. τ ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀτλικώτερον εἶναι. *G.*

† Μέντοι] Μὲν Ed. *Clev.*

‡ Ἐκείνης τῆς] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *M. du S.*

§ Τὸ γὰρ] Lege ἔτου γὰρ τὸ, & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὴν γὰρ σιλίνην. *M. du S.*

not. *Porphyr.* No. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi, praeceptum est Pythagorae. *J. H.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tusc. IV. 34. conqueritur Philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accusat, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὸν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὶ μοναρίους . . . . καὶ ἐνδημήσαντας ἐντεῦθεν αὐδιμίους ἰσιδας. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Παιδιζειν] Ut infra in *Pseudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Λευκιανὸς] Sive Creticum hic posuit Lucianus

ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων συμπεμπόντων· ἔνθά μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, [a] ἵν' εἰ καλαχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κνίσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων [b] ὀπτωμένων. καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν [c] ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν ἐν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα χρημνώδης, καὶ [d] ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι καλεσκληκυῖα, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς χρημνοὺς, προΐμεν διά τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὸ εἰρκτῶν, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν Φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι [e] πάντη ἐξηθήκῃ, κύκλῳ δὲ πόλαμοι ἀειέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ δεύτερος δὲ αἵ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulyſſes clam Penelopen dat mihi epiſtolam in Ogygiam inſulam ferendam Calypſo. Miſerat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, ſi deferremur in inſulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii cauſſa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiiſſemus, ſtatim cum teter odor nos excepit, tanquam aſphalti & ſulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab uſtulatis hominibus: aërque obſcurus & caliginoſus, a quo ſtillaret ros quidam piceus. Verum & verberum ſonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non acceſſimus: in quam vero exſcendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & ſqualida, ſaxis & aſperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua ineſt. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem ſpinis & aculeis obſitum, ſuperataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac ſuppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipſum gladiis & aculeis undique efflоruit, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter ſan-

a Ἵν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. *Ed.* Ἐν *F.* Ἵν' *Fl.* &c. recte. b Ὀπτωμ.] Sic *F. Bz. Fr. P.* &c. Conf. ſupr. §. 21. c Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἑαυτοῦ male cett. d Ἀπόξυρος] In dedi ex *Fl.* Ἀπόξυρος Edd. reliqq. e Πάντῃ] Παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχίσι] Γράφεται πέτραις ϑ τράχωσι. *V.*
59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον ὅπερ ἐπιγώγιστο τῷ τείχει. παρὰ τὸ καλάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σκόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεσχισμένον ϑ ἀπεξυρωμένον ξύλον. *G.* (Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Διό. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, ſuis ſedibus ſingula reddidimus. *M. du S.*)

in verſus principio, ſive, quod nolim, penultimam nominis ſui corripuit contra morem, ſive ι vocalem per ſynizeſin ſequenti conjunxit: dubium non eſt Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρος] Mendoſe in omnibus impreſſis, exceptа *Fl.* legitur ἀπέξυρος. Vid. Ῥητ. c. 7. & in Ἐρωτ. c. 8. Recte etiam ſcribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiaſtes legiſſe videtur, pro his duabus vocibus, τραχίσι. Sed ſatis ſana videtur vulgata ſcriptura: quanquam non ſunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia

Plu-

ματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας ἔστ⟨ι⟩ καὶ [f] ἀπέρατος καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὴ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν δαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἄνθραξι πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

Εἴσοδ⟨ος⟩ δὲ μία, στενὴ λίαν πάντων καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγουμένῳ, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ ξεναγοὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς [g] κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [h] περὶ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδι⟨ος⟩ ἦν, καὶ Ἡρόδοτ⟨ος⟩, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους ἐν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ πιὸν τὰς ἐλπίδας· οὐδεὶς γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδ⟨ος⟩ εἰπόντι συνηπίστ⟨ει⟩ μην.

Ταχέως δὲ ἀναστρέψας [i] ἀπὸ ναῦν, ἣ ἡδέως ἐδειπνάμην Φέρεν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμεν⟨ος⟩ τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ἀνείρων νῆσ⟨ος⟩, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπαιζε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ἀνείροις τὸ πλησίον· ὑπεχώρει γὰρ προσ-

31. Ingreſſus unus per univerſos *tres ammes*, isque anguſtus, cui janitor adſtat Timon Athenienſis. Ultra progreſſi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis ſuſpenſum fumigari. Adjiciebant monſtratores noſtri vitas ſingulorum, & cauſſas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas ſuſtinebant, qui in vita mentiti eſſent aliquid, & qui vera non ſcripſiſſent, in quibus Cteſias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro ſpem concepi, qui nullius mihi mendacii eſſem conſcius.

32. Celeriter igitur ad navim reverſus, neque enim ferre ſpectaculum poteram, ſalutatum Nauplium dimiſi. Neque ita multo poſt Somniorum ex propinquo inſula apparebat, obſcura, & vix diſtinguenda viſu. Accidebat quiddam & ipſi *inſulae*, ſomniis ſimile. Recedebat enim acce-

[f] Ἀπέρατος] Sic *F. Fl.* &c. Ἀπείρατος P. ſola. [g] Κολάζονται] Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *F.* [h] Περὶ] Sic P. & Edd. praeter *F.* quae Διὰ. [i] Ἀπέπεμψα] Al. ἀπέστελλον *Coll.* Prius tuentur *Fl. F. H. P.*

77. Καὶ μεγίστας] Εἰτά σοι βαμολόχοι γύης, τὶ ἰσοφαλίσεις * τούτων ἴσιχα. *V.*

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τῦτο, nullo ſenſu. Ex V. eſt illud τύτων. *M. du S.*

85. Τὸν N. ἀπέπεμψα] Γρ. ἀπέστελλον. G.

Plutarchus in Ἀλεξ. τύτους ἀνάβροχους vocat. *M. du S.*

52. Τράχωνι] Mallem τραχεῖαι, a τραχὺς, τραχεῖ⟨α⟩. *locus aſper*, etſi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, ſervavi. Nam quod Τράχων *Suid.* ſcribat, id nomen proprium eſſe, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. f. 1096. Τραχῶνες tamen editum eſt, qui ſint duo colles ultra Damaſcum; ſed ibi Τράχωνες ſcribendum arbitror, quia apud *Joſephum* ſic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 5. & XV. 10. 1. bis. &c. *F. F. R.*

Ibid. Οὐδὲ] Negativa ſimplex pro duplici, ut ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 4. ἐντεῦθεν δὲ οὐ πολὺ, οὐδὲ πολὺ Φοινίκων. Alius generis ellipſes negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *F. F. R.*

68. Διὰ πάντων] Forſan ἀπὸ πάντων. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *ſalutato Nauplio diſceſſi.* Prorſus non ita, ſed *ſalutatum Nauplium remiſi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *F. G.*

96. Πό-

προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ προῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δὲ πόλε αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τὸ [b] Ὕπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, πρὸς δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν [c] πύλην, πολλὰς ὀνείρους καὶ ποικίλας ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ βύλομαι περὶ τῆ πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμηρος, ὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῇ πολύ τι πλῆθος νυκτεριδῶν· τῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. πόλαμὸς δὲ παρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῇ καλύμενος Νυκλιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο [e] παρὰ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανννχία· ὁ δὲ περίβολος τῆ πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τῇ χρωιᾷ ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, ὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆ Βλαχείας πεδίον ἀπο-

dentibus nobis, & subterfugiebat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressique intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripserit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non satis scripserit accurate.

33. In ambitu totius insulae stat silva: arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae ejus sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *J.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνον] Ὕπνου *Vorst.* c Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ἧς; *Pell.* e Παρὰ] Sic *Fl. J.* Reliqq. περὶ.

3. Μήκωνες] Καλαλλίλλως ταῦτα ἐπλάσαλο, περὶ τὴν τῶ ὀνείρου πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα ϛ ναρκωλικά. *V.*

14. Δύο μὲ] Ἄγαν (1) ἰμφρόνως πρὸς τὸ τῆ βλαχείας πεδίον (2) ἀποκλίνων πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῆ ὀνείρου πόλεως πύλας· καὶ τοῦτον, τὴν μὲ σιδηρᾶν εἶναι ϛ καρτερὰν, τὴν δὲ (3) κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπλὸν ϛ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπὶ τοι ϛ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς ϛ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲ πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν ϛ ἀμήλανίητον ὑπίκτηνται. (4) καὶ ἔστ' ἂν μελαβαλλοῖς (5) πεφυκέναι ὅσοις εὐσεσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδυται, τοῖς δὲ ϛ μελαχυθμὸν ἂν τὸ τῆ ἐλπίδων ἀσάθμητον, ὅσοις τῷ

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noster: in edito enim erat ἰμφρόνων καὶ.

(2) Ἀποκλίνων] Ἐκκλίνω. C.

(3) Κεραμίνην] Ed. *Cler.* male κεραμέαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ἔστ' ἂν μ. σ.] I. e. quia abundant ἀσάτοις C.

(5) Πεφυκέναι] Πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit *M. du S.*

ἀπελοίπω τῆ ἰμφρονος γνώμης ὀλίγα ποτὲ (6) τῷ κάρῳ ἀντιτάττειν, καὶ τῆ τοιούτων ἀπαλλαγῆναι μαπαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καλαλλήλου τῆ φροντίδων ϛ τὰ ἐνύπνια διαπολεμεῖν. ἄλλως τε ϛ κεραμίνου τὴν πύλην ἐκείνην ἀντέλαβεν, διὰ ὃς τὰ φαῦλα τῆ ἐνυπνίου διήρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ ϛ αὐτὰ εἴχεται. εἰ δὲ ϛ πλέονος καὶ δόξα, τοιαῦτα ϛ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲ δυσχερῆ τῆ ἀνιῶντι ϛ (7) εἰς ἀμυχίαν εὔκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἁρέσμια, τῷ ἡδυτι ϛ εὐφραίνοντι (8) ἐμβριθιτικά τε καὶ ἀναπόβλητα. *V.*

(6) Τῷ κάρῳ] Ita ex V. pro vulgato τῶν καρῶν, dedit, & mox καλαλλήλῳ pro edito καλαλλήλων dedit *M. du S.*

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμβριθιτικά] Ex C. insertum, cum in Edito tantum legeretur πτικά; sed remanet tamen hiatus, finique Scholii adiecisse *Solanus.* Hoc Scholium sic emaculatum, sed adhuc obscurum, aliis emendandum lubens relinquo.

96. Πύλῃ] Lege πόλει. Quanquam enim *Eburneorum portarum* facta mentio sit, ut portui propinquarum;

ciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *somnia* terribilia, cruenta, crudelia: duae versus portum & mare, cornea altera, altera qua nos transivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc enim deorum maxime colunt, & Alectryonem: illi vero prope portum aedes collocata est: ad sinistrum Somni regia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis F. (*Terricrinum Vanipori*) & Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Imaginarii.*) In medio foro fons est, Careotin (*Gravisomnum*) appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cujus antistes propheta Antiphon (*Contradictor*) somniorum conjector, hunc à Somno honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque natura eadem, neque species: sed alia procera, & formosa, atque jucunda, parva alia & informia, & alia quidem aurea, ut

ἐκβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀποδημεῖν αὐτοῖς αἵ τε Φοβεραὶ, καὶ [f] Φοινικαὶ, ἡ ἐστιν εἰς· δύο δὲ πρὸς τ' λιμένα, καὶ τ' θάλασσαν αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τ' πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἵδρυται τὸ Νυκτῶον. σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τ' Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τῆ λιμένι τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τῆς Ὕπνου βασίλεια. ἔστω γὰρ δὴ ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιημένω, Ταραξίωνά τε τ' Ματαιογένους, καὶ Πλουτοκλέα τ' Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῆ ἀγορᾷ πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρέωτην· πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης τε καὶ Ἀληθείας· ἔνθα τε τὸ ἀδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον, ᾧ πρόεστι καὶ προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτην ἐκ τοῦ Ὕπνου λαχὼν τ' τιμήν.

34. Αὐτῶν μέντοι τ' ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἡ αὐτή· ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν, καὶ καλοὶ τε καὶ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκει· οἱ δὲ τερπνοὶ

[f] Φοινικαὶ] Φοινικαῖ male *F.* sola. [g] Παρὰ] Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ, ne *F.* & *Ald.* quidem exceptâ.

29. Καρέωτην] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὸν πηγὸν καλοκλλίλως ὀνόμασεν. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Vossiana* Vol. 2. p. 34. N°. 8. erat. ubi ὑπνοις legitur. Sed *Coll. G.* melius ὑπνοῦσι. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile voluerit *Portis Caspiis*, *Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὅμηρος] *Hom. Od. T.* 560. *M. du S.*

8. Πηγαὶ δύο παρὰ] Conf. supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. *F. R.*

Ibid. Παρὰ ναοῖς] Edd. *Fl.* & *Junt.* Reliquae περὶ. *M. du S.*

13. Ὅμηρος] Vide eum l. c. *M. du S.*

15. Καρέωτον ποιοῦσιν.] Conf. supra I. *Ver. Hist.* c. 7. χαλκῆ ποιουμένῳ. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past.* I. p. 7. δυσμὴν ἡλίου χλωρᾶς λογάδας. Et III. 116. στρωσίμων ἐκ πολλοῦ. *Corollam ex violis nectens.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τῷ

ἀγάλματα λίθοις ἐκπεποίητο. *F. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Atheniensis. Vid. *Suid.* qui eum τετρατεχνίτην vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐκ. *M. du S.*

35. Ὁποῖον] Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ὑπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὑπνιος; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre conaris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis sensis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus est. *F. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ θλερωτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἵδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλὰ δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ περιλαβόντες ἡμᾶς, καὶ καλαχοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τήν τε ἄλλην [a] ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπιοχνέμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

Ἡμέρας μὲν ἓν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καὶ λαῖλαπος ἐγερθείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθημεν ὀψιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ὀπισθόλην, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὸ σχεδίαν καλασκευασάμενος, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς οἰκίαν ἀποπεμφθείς,

videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S Noveris, me cum primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus domum dimissus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. παρασκευὴν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀζυγίᾳ *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *Ba. P. S.* Χρησάμενος male *J. Fl. H.*

48. Τήν τε] Γραι. τήν τε αὐτῶν παρασκεὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες ὑποχνούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phrasin, in *Pastor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi industrii* sunt ap. eumdem p. 126. (f. 134.) *J.F.R.*

54. Καθευδόντες, εὐωχούμενοι] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus.* An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσώδυνον illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long. Past.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μυρίαι πόνται — θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (p. 83. *Moll.*) θόρυβος πολὺς γυναικῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J.F.R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. du S.*

65. Λάθικοβίας] *Matuta.* *A.V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. *Petr.* III. 20. quo probet διασωθῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII. 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. *J.F.R.*

69. Τυλεγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. du S.*

78. Ὅμως

ſus, procos uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

κατέλαβον πολλὰς τ γυναικὸς μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μέλανοῶν ὅτι τῶν καλαλιπεῖν τ πρὸς σοὶ δίαιταν, καὶ τ ὑπὸ σοῦ προλεινομένην ἀθανασίαν. ἢν οὖν καιρὸν λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρός σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιεργοῦσαν· ὡς δὲ τ ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ [d] ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπὶ πολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τ Πηνελόπης, ὁποῖα [e] εἴη τ ὄψιν, καὶ εἰ [f] σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖν αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ὅπι ναῦν, πλησίον τ ἠιόνος ἐκοιμήθημεν.

Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν ὕπτοι ἀγριοι, ἐκ τ πλησίον νήσων ληστεύοντες τὰς πει-

d Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. e Εἴη] Εἰὴ *γ. Ald. H2.* Prius cett. f Σωφρονοίη] Σωφρονοῖεν Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γρ. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ. E.* 57. *M. du S.*

80. Ἐπιλίξατο] In omnibus libris noſtris erat ὑπολίξατο, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V. & Γνωμ. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπελίξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπεδέξατο] Quid ſibi velit ὑπολίξατο a vi verbi ἐλιχμᾶσι diverſum, non comminiſcebar aliud, quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam, an ὑπελίξατο vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. *J. M. G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα ἂν δὲ καὶ πως ἐσπλεύσαιμεν. Ubi Cl. *Duker.* docet ἄνεμον κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque hoc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *J. F. R.*

[a] παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθια, τὸ μῆκος πηχέων ἓξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ, καὶ ἐξαλόντες τὰ ἐντερώνια, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆ κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχήσαντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἐδηλοῦτο. ἐπειδὴ γὰρ καλεῖνοι ἠσθάνοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμᾶς μὲν [b] ὀλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους ὄντες· ἓξ γὰρ εἶχον πληρώμα-

95 hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves ha-

[a] Περιπλέοντας] Leg. Θρεπλ. *M. du S.* Vulg. serv. Edd. omnes. [b] Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγόρησαν sine augm. Edd. *F. Fl. H. P. Ald. B2.* Sed *S.* ὠλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. *M. du S.*

96. Πηχέων ἓξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχέων ἓξ.] Jocularier mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt hae moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Corvinus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Paratè quam maximam triumphum, quam MINIMO SUMPTU*. Addo *Aristoph.* Plut. 27. πιθάτλον ἡγοῦμαι, καὶ πλωτίσιμον, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἓξ legat. quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. *J. F. R.*

97. Αὐτὴν] Αὐτὴν ad unam καλοκύνθην elliptice refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecessit, qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Cortii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 529. ὑπὸ ἕξεως ἄτ' ἐν κλίνῃ καλαδαρθεῖν, ἃ γὰρ ἴσοντ αι. (scil. κλῖναι) Non absimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipsa pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi περιβαλὼ — τὴν ἀρχαίαν alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. ἀκόντιον τὴν ἐμὲ &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑγιὴς ἀγρυπνίη, ἀμφότερα τὰ μεσηβρίου μᾶλλον γενόμενα, καλὸν. Conf. etiam T. I. p. 582. sive *Revivi*, c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian.* Amor. καρποὺς — ἃ συνοίσουσιν, pro ἅ σ. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τίκτει ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τίκτει intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus saucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati insidias. Neque frustra.

39. Nondum enim sol occiderat, cum a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccatas & oculos cancrorum. Nobis vero sagittas & jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ μὲν πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰώμεθα τὰς τραυματίας, καὶ τολοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπὶ πᾶσαν ἦμεν, ἀεί τινας ἐπεβολὰς προσδεχόμενοι, καὶ μάτην.

Οὔπω γὰρ δεδύκει ὁ ἥλιος, καὶ ἀπὸ τινος ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον [d] εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ καὶ ἦσαν καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, ἀφέντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλά-

[c] Κελύφη] Sic L. & Fl. Κελύφινα Edd. ceterae. [d] Εἴκοσιν] Εἰκάσιν P. Εἶκοσι Fl. Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφινα (leg. κελύφινα) κέλυφος τὸ τῆς ἀῦ λέπος. G. (At non *nuci* hic, sed *nucis*, putamen.) M. du S.

sterus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νηΐλη — Κυκλὴ, τὸ μή ὅ ποτ' ἐρωεῖ, ibique τὸ respectu νηΐος dici, quod taelte intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illustr. *Heinsius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul, alii ad uxores solas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Past.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* αἱ αὐταὶ ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. *J. F. R.*

2. Πλοιαρίοις] Navium πλοιάρια dicuntur ipsi nemigis vel classiarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis.] *Vorst.* Vid. *Salm.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχιμόλους] Monuerat Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 55, i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἧκε ἀγχίμολος ἱστιοδρόμος ait, *Wassiusque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum ὀξυτὸν esse scribat, quod tamen ille ex *Diod. Mal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Snidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etsi supra satis dixi augmentum saepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo sic Lucian. dedisse, qui usitatissimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquamp. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa fit quotidiana; sed postea consulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Ed. melius quam quod in aliis est, κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suspicor legendum ἀπεκρυψάμεθα. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut saepe, *Th. Magist.* scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονυκτιὸν, ποιητικῶν. Habuimus & supra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac differt, c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων πως ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὑπολὺ μείων τῆς καλιᾶς· ἡ δὴ ἀναπλαμβήν, μικρῷ μὴ κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο γῆν φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, ὄχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου πολλῷ πλατύτερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. τελέκεσι γοῦν ἀμαξεύσαντες ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους ἑξακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ κηνίσκος ἄφνω ἐπερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμαστότατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὕπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυ-

mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald. P. B2. S. H.* ἁδρ. *J.* male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπεχόμεν *Coll.* Nihil mutant Edd. c Ἐπεσήμαινεν] Ἐπεσήμηνεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. d Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. *V.*
51. Πλέοντες ἀπέχομεν] Γρ. αἱ ἀπέχομεν. *G.*

57. Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὸν Ἀπὸν *ῥᾴδιον ὁ † παιγνίμων ἁμαρτάνειν. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παιγνίμων] Παιγνήμων V.

42. Γοεράν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore ἀδρὸν *augeo* male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*
54. Ἐκτροχάσαι] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperiri notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*
62. Ἀποτρίψαι] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρίπαιε, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*
79. Καὶ δηλόσαι ἡμῖν ἀναθεμένοις τὸν ναῦν ἐπὶ τὸν κόμην * δένδρων] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλώδεις πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Jo-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposui mus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς [e] ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τῦ φαντάσματος.

Οὔπω δὲ πενταχοσίους σταδίους διελθόντες, εἰδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δένδροις καλαφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' ὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ὅτε γὰρ ἀναβῆναι τὴν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ πρόσεχῆ ὑπῆρχεν, ὅτ' ἀναστρέφειν ῥάδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ [f] ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑποζεύξαντας, εἰ δυναίμεθα, εἰς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνειμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, μεταβαστάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθῦντος ἐπισυρόμενοι. ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμά-

χου

e Ἀποτρέψαι] Ἀποστρέψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod.* P. f Ἐπέκεινα] Ἐπ' ἐκεῖνα P.

62. Τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. *V.* 67. Ἄῦσσον] ‡ Ἀντὶ τῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. *V.*

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinèt, reduxit *M. du S.*

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX, Lib. IV. Ipsa ejus haec ἱστῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conta, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le solail, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* Th. M.

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. *Cic.* Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ ὅτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς ἕτερον Ὅμηρον καλαλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτῦ εἰσάγειν, ἅ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ἵνα τί γὰρ ἐγὼ ὁ βραχυλογώτατος Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' ἅ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. Bas. 286. *M. du S.*

96. Ὀφ-

χω τῦ ποιητῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ
πω κἀκεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τ' ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, κ πάλιν ὁμοίως καθαθέντες τ' ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαρῦ κ διαυγῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡμῖν μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥαδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καθενεχθῆναι. ὑποβρύχιοι δὲ ἡμεῖς, ἐφορῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ ἀθέατον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον. ἐκλέπουσι δὲ κατὰ δεξιὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συνάπτουσαν τὰ πελάγη κατ' ἀμφάσεις, καὶ τὴν ἑτέραν θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαῤῥέοντος, προσελάσαντες ἐν ταῖς κώπαις, ὑπὲρ ἐκείνου παρεδράμομεν, κ μόλις πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὑποστείλαντες προσδοκήσαντες.

Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε πρᾶον, κ νῆσος ὑ μεγάλη, ᶜ εὐπρόσιτος συναιρομένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βυκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae verſus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per ſilveſtre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen ſilva, ad aquam pervenimus, ubi ſimiliter demiſſa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum conſiſteremus magnum ex aqua diſcedente ortum, ut in terra ſaepe videramus a motu illius factas diſceſſiones. Navis quidem noſtra vela nobis contrahentibus facile ſtetit, cum parum abfuiſſet quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis deſpicientes, profundum videbamus vel mille ſtadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut diviſa aqua. Circumſpicientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi ſummas oras, & ex uno mari in alterum transfluęret. Huc igitur agitantes *navim* remis curſum fleximus, multoque labore trajecimus, quod numquam ſperaveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & inſula non magna, acceſſu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἐφορῶμεν ceterae. b Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* c Εὐπροσίτους] Ita eſſe in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. ſic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κινολόγος ἐκ Μωσέως, τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διαβάντων ἐκείνων. *V.*

* Κρειττόνων] Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Moſem a Lucian no pari non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἐφορῶμεν. Latinus interpres recte vertit quaſi ὁρῶμεν & ipſe legiſſet. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Baſileenſem* ſecundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter ſolet repetere, habet ἐφορῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. B.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem fruſtra quaeſivit *Salanus*; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐκεῖ τὸ, & εἰς τόδε *huc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis jungi, quis neſcit, ut *Long. Paſt.* I. p. 8. ἡ δὲ Νύμφη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo *Ælian.* X. 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epiſt. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, poſt praemiſſa tria feminina διακονίαν, χαρὰν & εἰρήνην. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum

ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, si possemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem esse putaremus, paullum progressi, stamus apud homines. At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem sociorum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil invenimus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, sed vinctos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemtionis erant casei multi, & sicci pisces, & cepae, & cervi qua-

παρ' ἡμῖν τ Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσηειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτία λησόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὑρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ὑπόῤῥωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τ ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τ θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μετὰ πάντες ὁπλισάμενοι (ὑπῆν γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους ἐᾶν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τ ἀνηρημένων ἁρπαζομένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν οἱ μὲν ἂν ἄλλοι, παρῄνουν σφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τ Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἅπαντες ὅτι λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν ἀγανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Reviv.* c. 13. ubi μίαν πάντων pro πασῶν. *J. F. R.*

13. Εὐπρόσιτ@] Antea legebatur εὐπροσίτους, prave. Ego mutavi. *M. du S.*

Εὐπρος. συν.] Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευσόμεθα, dedisse arbitror Lucianum προήειμεν, & sic interpretatus sum. *J. M. G.*

Εὐπροσίτως] Recte quidem *Solanum* conjeciisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ. . . ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in *Fr.* ita exaratum est, ut parum differat ab ϲὺ. *J. F. R.*

17. Καίτοι] Legendum potius καὶ τι *Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J. F. R.*

31. Κτενοῦμεν] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνομεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι, & paullo post λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν pro ἀνεστρ. & c. 46. εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον. ut alia mittam. Conjunctiones enim similia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut *Sallust.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diversus interdum conjunctionem sequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Postulare — ut senatum vocarent. curiamque ipsi circumsistunt.* Ac ne credas *postulare* ibi pro postularunt positum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — & pertentant*, aliaque similia. *J. F. R.*

ἄλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστῃ πώδας ἔχουσα, δύο μὲν τὰς ὀπισθίας, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ὑπὲρ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν διατρίψαντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ἴσης σημεῖα πρυφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τὸν πλοῦν καὶ τρόπον. ὕπτιοι κείμενοι ὑπὲρ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτοῦ ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς πόδας κατέχοντες, ἐμπίπλωσι τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ὑπὲρ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς· ἤτοι ἡμᾶς ἤτε ἠδίκουν, ἤτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες.

tuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paullo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntur; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique.

46. Ves-

56. Παιδιᾶσιν] Ὡς ἐπὶ παιδιᾷ τὰ ὕπερα τῶν ἰδίων ποδῶν παιζόντων εἰρηκε παίζων καὶ ταῦτα. * V.

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνεσθαι πεύκας ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τὸ δοθὲν γίνεσθαι τοῖς φελλοῖς πρὸς καυσίμων τῶν σωμάτων. V.

* At vide ne serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἔρωτ. c. 3. & not. M. du S.

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber*. Lib. XVI. c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, & *suber* κατ' ἀντονομασίαν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico *R. Constantinus*, & post illum *J. Hardouinus* ad locum Plinii laudatum. J. Cl.

55. Μεγάλα] Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. M. du S.

56. Παιδιᾶσιν] *Leop.* 136. M. du S.

Παιδιᾶσιν] At supra *Contempl.* §. 3. τὴν ἰδίαν σκέλαν, ἣ ἐκδύνει ἀλίγου τῶν ποδῶν, ubi *Solan.* similia ex nostro produxit. J. F. R.

58. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχουν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς.] Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem Auctoris non satis percepisse: Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis qui suberibus insidebant, tanquam de auriga vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (sc. delphini) *praeuntes trahebant subera.* H. V.

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat *Bergler.* ad *Alciphr.* Ep. I. 1. p. 7. J. F. R.

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην ἄνδρα pro Σκυθικὸν ἀνδρα ex *Aesch.* Prom. p. 5. & γυναῖκας φρυ-

ζειν

46. Vesperа jam ingruebat cum appuli-
mus ad insulam non magnam. Habitatur
ea a mulieribus, ut putabamus, Graece
loquentibus. Accedentes enim nos prensa-
bant & complectebantur, ornatae more me-
retricio, formosae omnes & juvenculae,
talaria vestimenta trahentes. Insula voca-
batur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hy-
damardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur
nos mulieres suam quaeque domum deduc-
cere, suumque sibi facere hospitem. Ego
autem cunctatus paullum, cui nihil boni
praesagiret animus, & circumspiciens accu-
ratius, video multorum hominum ossa jacere
& crania. Et clamorem quidem tollere, &
convocare socios, atque ad arma ire, non
placuit. Malvam autem depromtam mul-
tis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex
malis praesentibus. Non ita multo post
autem ministrante hospita, video illius non
mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

65 Ἑσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων προσήεσαν γάρ, καὶ ἐδέξιοῦντο, καὶ ἠσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ὑποσυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος ἐκαλεῖτο [a] Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὐτῆ, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποσχὰς, εἰ μή τι χρηστὰ ἐμαντεύοιμην, ἀκριβέστερόν τε περιέβλεπον, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοᾶν ἐπῆλθε, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἱκέτευον αὐτὴν ἀφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης ἀφικνουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ

a Καβαλοῦσα] Alii Καβαλοῦσα, *Coll.* b Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὶα, *Coll.* Nihil mutant Edd. c Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαβοῦσαι marg. *Alw.* & P. Διαλαβοῦσι *Angl.*

72. Καβαλοῦσα] Γρ. Καβαλοῦσα. *G.*

Ibid. Αὕτη Ὑδαμὶ] Γρ. Ὑδαμαρδία. *G.*

ζω ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἰλλάδα ἀφάλλω aliaque similia ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Locut. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τίχτω βάσανον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἕλλην πλέφαρον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Duker.*) *J.F.R.*

72. Καβαλοῦσα] An καβαλοῦσα, a κάβαλος, i. e. καβαλλόσυνα? *F.G.*

Καβαλ.] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικὸς, vel huic proxima καβάλιος, quam M. *Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικώτερος. Sed pone Regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit usus Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα id est καβαλλοῦσα dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδαμανίαν dedisse Lucianum, ἀφ' οὗ εἰς ὕδωρ ἀμπαύουσι τὰς γυναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J.M.G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. ἀφαλλοῦσαι. *J.B.*

74. Εἷλκον πρὸς ἑαυτὸν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιοῦτο] Interpres: *secum quemque singula abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπιβὰς μοι ὁ πορὸν, ὡς ἑαυτὸν ἄγων, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἐμᾶς. *H.V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Hesoum insula dederat Rhadamanthus. *J.M.G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτίκα, καὶ δήσας, καὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μέν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γάρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἑδόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλεσα. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὰ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως δὴ ἐπὶ ναῦν καταθέοντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τήν τε ἤπειρον ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην· προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναχωρεῖν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a] προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καί εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὴν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καί τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto enſe illam comprehendo; vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, ſed dicit tamen, ſe marinas eſſe mulieres, Onoſceleas (*Aſinicruras*) vocari: cibum ſibi parare ex advenientibus hoſpitibus: *inebriatos enim*, inquit, *ſopitosque in lectum adſcitae invadimus.* His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conſcenſo autem tecto, clamore convoco ſocios: congregatis indico omnia, oſſa oſtendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa ſtatim in aquam diffluens, conſpectum noſtrum effugit. Tamen experimenti cauſſa in ipſam aquam demitto gladium: hic aqua in ſanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digreſſi ſolvimus. Cum illuceſceret, continentem conſpicimus, quam conjicimus eam eſſe, quae ex adverſum noſtro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus eſſet, deliberamus. Atque aliis videbatur, poſt brevem deſcenſum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere verſus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum iſta diſputamus, tempeſtas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud diſſolvit. Nos vix, arma quisque ſua, & ſi quid forte aliud quis poſſet, eripientes, enatamus. Haec ſunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in inſulis, & in aëre, & poſt haec in ceto, & cum inde exiiſſemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσαράξας] Προσαρράξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν ἐν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδίσατον, μετὰ τὰ ἀνυπόστατα ἐπαγγελίας. *V.*

88. Ὀνοσκελίας] De hac copioſe Cœlius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pſellum. Interp. *Ariſtoph.* ad Ranas. *J. B.*

. Καὶ αὐτὸν] Καὶ abeſſe etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut ſolet, deſignat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

τὰ τελευταῖα, ὡς τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ὑπὸ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· [b] καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκλεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθών, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελών, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηκμακότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς ἀδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προαναιρημένον αὐτῷ τε τελευτῶν, τελευταῖον δὲ ἀναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐτὸς αὑτῷ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b. Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εἰρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποκτενῶν] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affichoper*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7: ἐθέλοις ἂν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀποκτεῖναι. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7. τιμῶντον ἄνδρα φόνῳ ἀποσκεδάσαιλο. *J. F. R.*

φόνον, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

Τὴν μὲν ἐν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐναλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τὸν τῶν πατρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ τῷδε χωρήσας τῷ ξίφει.

Ἐγὼ μὲν ἦν τι φαυλότερόν τι ὂν τούτοις ὤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀπηλλαγμένοις, ὡς ἂν οὐ τοὺς παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς μελόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρεσχών, ἐρήμου παντελῶς κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μέλαξυ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέρας ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος τέρεα τῶν νόμων ἀμοιβῆς, εἰς διεφύλαξα. ὁ μὲν ἐν ἀντιλέγων αὐτοσὶ, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὡς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνους τῷ θανάτῳ αἴτιον γεγενημένον.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ-

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio.

3. Ergo pro hisce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia acceptarum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos liberaverim, sed imminentium etiam spe malorum, libertatemque firmam praestiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quaeso paullulum, dum vobis, accurate licet scien-

a Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Vossius.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inscripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ἀκριτος δὲ μοι ἐς ἀνθρωπον πρὸς ἄλλο φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴ θανάτου δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, truculata.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, quum pater prae φιλοπατρίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis: *Vivens una cum patre injurius exstitit, mortuus parricidium commisit*; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. *J. J.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exulare jussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσωσιν ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι τὸ ἀφελεῖσθαι τὸ ἀλιτεῖν, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ἐρᾷς οὖν μὲ ζῶν ἔτι ἴδῃς πράγματα διδόντα καὶ φροντίζοντα καίπονον. Et Ἰκ. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱερεῖ χαρίζεσθαι δυνήσονται. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J. M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veteres conjecturae *Solomi* ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatio-

ſcientibus, ea quae ſunt in tyrannide enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quóque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri injurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras, & ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi; quidquid ille imperaret, injuſte agere; quos juberet ille, ſupplicio afficere; omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis reſpectu honore iſti

τῶν εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα· ἡ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τ εὐεργεσίας τ ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ἐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τ πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρέμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν ὀργὴν πολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τ ἡλικίας τὸ μὴ σφοδρότερον τ ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τ ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρός γε τ ἀρχὴν τ ἀδικημάτων ἐπὸ τῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, ἐ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ' εἶχεν ἐκείνῳ· φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκει ὅσα [b] κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτῦ, καὶ δορυφόρος τ τῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, τ μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ'

[b] Κελεύοι] Sic recte *Ba.* & *S.* Κελεύει male *J. Pt. Ald. H.* & *F.*

tione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & quum verſio ac nota Cl. *Geſneri* quoque ſic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus adpareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus filius* praeſtiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδος] *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Voſſius* Inſt. Or. IV. 2a. 3. tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11. f. τὴν ἐλπὶς τῦ φόβου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18. μειλάττων ἐλπίδας χρόνου, quod *Eraſmus* vertit: *quique in poſterum imminebant metus*; *Jenſius*: *futur. temper. horrores*: ſed quia ἐλπὶς φόβῳ additur, dices diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲ τόδε τὸ τέλος τῦ βίου εἶχον δ' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἁπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *J. F. R.*

64. Κελεύοι] Ita *Ba.* & *S.* Reliqui κελεύει. *M. du S.*

76. Τὸ-

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνῳ ἐξίστατο τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον καὶ τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτῆς παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὸ δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπῶτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τῷ φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἁφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπήνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον κατεστήκει. Ὅταν γὰρ αἱ τοῦ γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀίδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γεννησόμενον τῷ δήμῳ, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ἡ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γεννησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρούμενων, ἀλλ' ἀπέγνωστο

cessit, soloque imperii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subjectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τοὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F.G. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc est, *tyrannide vexatos.* AE.M. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum *J.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. du S.* Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε & τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & sic passim ap. alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a τυραννάω formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signif. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui insidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. *J.F.R.*

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel ca-

ſed ſpes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adverſus ita multos conandum eſſet.

7. Me vero iſta non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caedę tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum robur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio, videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipſa quidem tyrannis jam deſtructa erat, finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, ſupererat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmo-

πάντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

5. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ἕτους ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μὴ τῶ ξίφους ἀνῆκεν τῶ συμμεμαχημένῳ, καὶ τὸ μέρος συντέλυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μοι, τέλει τελευτέλῳ ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥαδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὴν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ὅτι τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἐμὸν, ὅτι τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ὅτι τὴν τοῦ παθέσεως τῆς ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γενικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ τέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄοπλος, ἀποβεβλημένος τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτῶ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπραχται, πάντα κατόρθωται, τίνα

---

a Σφαγῆς τ' ἰμῆς] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἰμαῖς. *Mare.*

caſtrantur plane, vel nervis certe *convulſis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum eſſe verbum ἀναστρέφειν, faciunt *ſpadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed eſt etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24. ἀπεστραμμένον, reſpondens τῷ כרות, atque τῷ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποστράδιας *Suidas*, τοὺς ἀποστραδιάτας, quibus jungit ἀποστράδιλας τοὺς ἀπηκοντίτας. Quae cum ita ſint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφίκους ἀποστρῶν & vertendum, ut poſui, utque *Eraſmus* jam poſuerat, a quo diſceſſum non oportuit. Quod ſi ἀναστρέφειν eodem modo accipi poſſe doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, ſi cui iſta diſpliceant, vehementer repugnaverim, ſi ἀναστρέφειν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *ſibi adjungere*, *quaſi ſurſum*, *in arcem ſuam*, *trahere*. *J. M. G.*

14. Τῆς ἰμῆς] Ταῖς ἰμαῖς. *Th. M.*

ἀν ὁ λοιπὸς κολασθείη τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένου, καλαιροῦντος καὶ κείνην τὴν σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μὴ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτῷ κερδαίνειν ἰδέτω, κολασθήτω, καὶ δεχείμωνον ἐχέτω τὸ ξίφος. τοῦτο τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην, ὁ δὲ, ὅσα ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τοῖς ἐμοῖς δράμασι.

Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θαρρεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἀρὰ δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους· καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν; καὶ ἀφ' ἑνὸς τολμήματος ἐμοῦ· καὶ ἐκ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατρὶ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ὑπὲρ τούτων, τὴν ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ὅτι μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ καλορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ ἀφαιρεθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ ἔργως ἀναξίαν κεκριμένην.

Οὗτοι δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

9. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse jubens universos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. Ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus commiquere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅσα ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τοῖς ἐμοῖς δράμασι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ intelligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut prose reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, καινὸν, καὶ ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἐμοῦ καλορθωμάτων. J. H.

Ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quam vir esset, loquitur. M. du S.

O

& accipere praemium ? neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non effendi ? non interfeci ? non liberavi ? numquis imperat ? numquis jubet ? numquis Dominus minatur ? numquis me maleficorum effugit ? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas ? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis ?

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti : at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an caussam illi mortis praebuerit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere

λαμβάνειν. ἐὰν γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς [a] παρ' ἐμοῦ ; οὐκ ἐβουλήθην ; οὐκ ἀνῆλθον ; οὐκ ἐφόνευσα ; οὐκ ἠλευθέρωσα ; μή τις [b] ἐπιτάττει ; μή τις κελεύει ; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης ; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν ; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, ἡ ἐλευθερία σαφὴς, ἡ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, ἡ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος ; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε δὲ παρεσχημένος ; εἰ γάρ τις [c] ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, ἀποχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῶν δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, ταλαίπωρος, κινδυνεύων, ἀνιώμενος, ἀναιρῶν, χολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου βασκαίνεις τὰ καλλιστεύματα ; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς ἐμὲ τὸ δῆμον ποιεῖς εἶναι.

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ εἰπέ μοι ; τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν ; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅστις οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

[a] Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμοῖ Fl. [b] Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττῃ Fl. [c] Ἐστὶ] Ἐστι sine accentu J. [d] Οἶδε] Ex L. Edd.

Ὁ δὲ] Masculi gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ἔργον. Sed vid. supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84, & 263; Ubi ὁδὶς γυνὴ, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referuntur; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam; sed *Solano* accedo, dicenti: *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. J. F. R.

82. Τῶν] Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus* : quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in ὧν, aliamve particulam mutandum. J. M. G.

τὸς εἰργασμαι τ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνη. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι καὶ τῷ τρόπῳ τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε [a] ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ὄντι, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, τίνα ἀνάγκην τ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τ νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου φονευ-

jam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum esse desierit? utrum a me illud habeat, quod desierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem tyrannum, objecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut deesse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum

a Ὅπως] Ὅπῳ male S. & Ald. Ὅπως recte J. H. B. P. &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. *Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus ejus fuit ministra.* Phyllis apud *Ovidium:*

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eumdem in Fastis ipsiusque Didus epistola:

Praebuit Aeneas & causam mortis & ensem.
Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι καὶ περὶ τοῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπῳ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses οὐ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μηκέτ' ὄντι, οὐ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶτοι προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *si fame obsedissem.* sed debuit bonus Noster, *si fame expugnassem.* J. J.

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriisse, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπῳ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. J. F. R.

4. Εἰ μηκέτ' ὄντι] Adleverat Cl. *Hemsterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσί, plura testimonia adfert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. J. F. R.

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Jens.* nota superiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemsterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Gesner.* ad *Quom. Hist.* c. 51. J. F. R.

16. Ἐλπὶς τῆ φίσει] Conf. hujus Diss. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuerat) ubi τῳ ἐλπίδι τῆ φίσει similiter dictum, alio *Thucyd.* testimonio ab *Wasse*; p. 486. 71. Hoc ipso vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. J. F. R.

19. Χρωμένου] Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus junctus infinito ἀναγκαῖον. Quam pronum fuerit ο mutare in ου, apparet. J. M. G.

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἐπόγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ, τὰ ἴσα ϵ τούτοις ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. μάλα δικαίως. ὁ γὰρ βουλόμενος τῷ πραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τ ἀδικίας] Vertitur, [*Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non nisi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat *minus valere?* Λῆρος, λῆρος. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro ὁ γὰρ legentis ᾗ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem

unum ſolum exquire; illud repoſce; circa illud curioſus eſto: quis impiorum relictus ſit? aut quae metus ſuſpicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris eſt, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

12. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini, niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblieus ſum, cauſſas mortis eſſe duplices, ſi quis ipſe interfecit; aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; coëgit autem, & cauſſam caedis praebuit;

μένε; ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν λέλειπται, ἢ τίς ἐλπὶς τῦ φόβυ, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένυ, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὸ ὅτι τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

Ἐγὼ δὲ καὶ τῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ ἀπὸ τῆς πολλῆς δυλείας ὑπιλέλησμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτυ εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex, *ejus, qui tantumdem commiſerit, eſſe impunitatem.* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ δ' ἀθλίας, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo facto uterque adſpexit; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interfector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus ſecum adfers.* pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ἐπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat, duobus ſatrapis & praefectis creatis.* in *Toxar.* c. 12. ἔστι μὲ ὦ Τόξαρι, ὑ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οὐ σοί, ... τὸν διηγημένον παρασκλασμένῳ τοὺς λόγους. *Eſt quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem ſolerti acumine.* Aelianus VI. Poikil. c. 11. Οἱ δὲ τὸν Φίλιππον, δηλονότι πεπιωμένον αὐτῦ. pro πεπωκότος. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐπίγονοι τῦ στρατεύσαντος ἐπὶ Θήβας πεπωμένοι. Sic πεπωμένος οἶνος apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυρρηνοὺς ὑφ' αὑτοὺς πεποιημένους. &c., τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐαν ὑμεῖς παρασκλασμένους ὦσιν. Sic πεποιμένος paſſim pro domino, quum proprie is ſit ποιμήν. Nec in Participiis tantum, ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo, ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Ἡ μὲν γε βακχικὴ ἔγχυσις κεχύμενον τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro κεχύκασι. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥάβδον τινὰ πεποιημένον θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς τεθνεώτας. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἐπεποίκει pro ἐποίησε Noſter in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo: iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασί γέτοι Φειδίαν, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλογίζεσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἑαλωκὼς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur, *Abſumptum*, καθαναλώσαντα; nec ſentiam cum Vulcanio, emendanti καθαναλώσαντα. Ego exiſtimem, quia καθαναλώσασθαι, quamvis in activa forma, repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino, καθαναλώσασθαι, *abſumptum.* Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum ſupra poſuimus, diſtinguendus eſt: vulgo male, ἢ παρὰ γὰρ ἀφορμὴν τῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Noſtrum, Εἶτα τὸ μὴ ἴσους ἀποτίνεσθαι, καὶ κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖ, ᾗ εὐθυμῶς ἀφεῖς θήλεις, ἢ δὲ κατὰ τὸ αὐτὸν τοῦτο τρόπον οὐ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὁμοίαν ἀξιοῖ τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata eſſe, atque adeo ejus ſignum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicidam cenſes, & neutiquam abſolvi vis? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit, licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt, non iisdem dignum cenſebis, quibus dignos cenſes bene meritos?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀποτινύσασθαι, non ἀποτίνεσθαι. Sed illud κατὰ τὸ αὐτὸν τοῦτο τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, *pari ratione, mereri praemium cenſendus eſt hic, qua ille* (qui caedis auctor fuit,) *vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt.* ſive, *eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτὸς τις dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. J. J.

νάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀλιτηριάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] εἰ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ [c] ἧσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας, καὶ πεττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν ἑκὼν ἀποκτείναντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ἀδεμιᾶς ἀφειλῆς θέλεις; τὸν δὲ καὶ τὸν αὐτὸν [d] τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, εἰ τὴν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς εἰ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ῥᾳδίως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *suppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis: Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* feciisse, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deest καὶ in Edd. b Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AIW.* ut conjecit *Marc.* c Ἧσον] Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. d Τοῦτο] Τοῦτον *Marc.* & *Vorst.* male. Τούτῳ servant *J. Fl. B2. H. P.* &c. e Ὑμεῖς] Sic recte *J. B2.* & *S.* cum Cod. L. & margine *AIW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. *J. F. R.*

Ibid Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ἔτι. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσον] Sic P. & L. εἰ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat *Vorstius*, qui illud ἧσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τὸ πεπραγμένον & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deest*, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. *J. M. G.*

30. Ἧσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne* . . . *aequalem*; *non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Cl. *Gesneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam εἰ γὰρ — ἴσον composita, sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἧσον explaniorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipso levius censeri audax consilium*, vel potius: *conatum* iftius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla

Steph.

plura libenter fuisse daturbs. Tum tu caeso tyranno, ei qui causſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasionis, sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne exstirpatum.

14. Et jam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermissum

τι. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ τεθνεῶτι, τῷ δ' αἰτίαν τοῦ θάνατος ὄντι τῆς σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιὼ δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας, ἢ τῷ δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαιτεῖς; καίτοι ὁ γε νόμος, ὡς φῄς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ μέσα δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; οὐχὶ ἐξελάσας τὸν τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνος; καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καθεῖναι ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, ἡ φυγή, ἡδὲ δευτέρα ἐπανάστασις ἐλπίς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ

Steph. in Thes. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Gesnero* adversor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Josephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν οὐ μετρίαλλα σάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (sic enim pro ἴσχυον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πενηροὶ, τὴν ἁρπαγῆν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Cl. *Jensii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio an sententiam fuerit mutaturus, si *Solani* mutatam lectionem vidisset. Adsentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hist.* c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδείας significet: *ejus esse impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus: ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς est *licentia ipsa*. *J. F. R.*

32. Ἀποκτεινοῦσα] Non rejicio vulgatam; sed commode ἀποκτείνασα legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τὸ αὐτὸν τοῦτῳ τρόπον] *Marcilius* pro τοῦτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. *Xen.* K. Π. 2. ὑμεῖς δὲ εἰς μὲ τὸ αὐτὸ ὑμῖν σκοπεῖτε. Et in *Sympos.* p. 893. εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ. Imitati sunt Latini: *Horat. Invitum qui servat, idem facit occidenti.* *Ho. K.*

35. Αὐτὸν τοῦτον τρόπον] Clar. *Vitringam* & *Jensium* recte contra *Marcilium* sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hist.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐπὶ τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Dicker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* significare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus testimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δῶσι, ἔφη. Quod *Suet.* Galb. XX. dicit: *obtulisse ultro jugulum.* Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea quae mox cap. penult. sequuntur: ἀποσπάσας δὲ τὸ σφαγῆς, καὶ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod *Erasm.* ibi recte verterat: *avulso igitur ense e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ χρῄζει ἡδὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Groh.* recte reprehendit Interpretem, qui haec, *undam eandem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foes.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *jugulum* significare, ex *Pollace* tradit; ideoque id versioni inserui. *J. F. R.*

47. Ὑμῖς] Quamquam *Parisina* habebat ἡμῖς, in versione tamen recte expresserat, *vos*. *J. F. R.*

51. Μᾶλλι δὲ σοι πῶς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus; de quo *Cic.* Fam. 9, 10. *Te hoc scire volo, vehementer populum falicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam earum scierit. Nunc quaerere desierunt, quamdiu perierit. Satis putant se scire, quod sciunt.* *J. M. G.*

τ' προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην πρὸπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τ' κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τ' τ' πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην· ἆρ' ἦν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τ' ἀφ' μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; Οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ τούτῳ ἔτι μόνῳ, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει· [a] ἔκ γε τ γνώμης αὐτῆς καλεῖσθαί με, γέρας ἀξιοῦν, ὡς εὐεργέτιδι λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τέλυραννοκλονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν προσδοκεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δὲ, ὃ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τ τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾴστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φυγὰν ὑποβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ ἔργων, τοῦτό ἐστιν. ὁ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φυγεῖν τὰ καὶ συνέχοντα τ τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα ἤδη κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τοῦ τυράννου προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ἐκεῖ τ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων

sit: & si quid desit eorum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii hujus, etsi utile *patriae* non evenerit, & de *solo* ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium?* in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod supereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circ-

[a] Ἔκ γε] Ex L. Ἐκ τε Edd.

77. Ταῦτα, ἃ καὶ] Hic deest verbum τολμῶ, aut simile quid. *F.G.*

78. Ἐν γε] Sic P. in reliquis est ὦ τε. *M. du S.*

Ibid. Τῆς γνώμης μόνης] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐκτιμᾶθαι τ γνώμης, μόνος &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. *M. du S.*

Ibid. Καλεῖσθαι] An προσδοκᾶσθαι? *F.G.*

Καλεῖσθαι] Accipio καλεῖσθαι judiciali significatione, ubi significat *stare in judicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis JCtis usitatum. *Thucyd.* I, 131. καθίσασα ἑαυτὴν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ἐκτιμᾶθαι τ γνώμης] *Solanus* in *J.* aliter distinxerat

circa ſe habebant; cuſtodibus, ſatellitibusque univerſis. Nihil jam adjicio; ſed in hoc rurſus maneo. Praeſidium ſuperavi, vici ſatellites: tyrannum cuſtodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an inſuper caedem a me poſcis?

16. Verum ſi caedem quoque poſcis, neque haec deeſt: neque incruentus ſum, ſed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipſo vigore conſtituti, & omnibus formidabilis, propter quem iſte quoque ſuperior erat inſidiis, in quo ſolo habebat fiduciam, qui pro multis ſufficiebat ſatellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, ſed inhonoratus poſt tot ac tanta ero? Quid enim ſi ſatellitem unum, quid ſi miniſtrum tyranni unum, interfeciſſem? Quid vero ſi ſervum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, aſcendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipſum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus aſperior, & implacabilis dominus, & ſuppliciorum exactor crudelior, & in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres univerſorum & ſucceſſor, quique multum extendere calamitates noſtras poſſet.

17. Vis hoc ſolum a me perfectum? vivere autem & effugiſſe tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque ſuſpectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero τῶν κεκραληκότι, κἀκείνῃς ἅπασιν προσενηνεγκότι. οὐδὲν ἔτι προσίθημι, ἀλλ' ὅτι τούτων αὖθις μόνῳ· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ὅτι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν φόνον;

Ἀλλ' εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ᵇ ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφαγήν, νεανίσκος ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβερῷ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ὅτι τηλικούτοις γέγωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρων ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; ὦ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν προφονευθέντα αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων καὶ διάδοχος, καὶ ὅπως τάχιστα τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαί μοι; ζῇ δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ὅτι τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; ὦ δώσετε; οὐχὶ καὶ κἀκεῖνον ὑφεωράσατε; ὦ δεσπότης; ὦ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφά-

ᵇ Ἀναίμακτος] Sic *J. Ald. Fl. Fr. Bz. S.* Ἀναίματος *P. H1. & 2.* in qua ἀναίματος correxerat *Geſn.* Hanc variat. *Solan.* omiſit.

xerat & correxerat haec; ſcilicet ſic: ἐπεχείρησα, ἐπιφέρω δ' γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, δ' γνώμης μόνης &c. ut ſenſus eſſet: *ſuſcepi negotium, periculum feci; propter ſolam adeo voluntatem ſolus praemio dignus ſum.* ἴσχυσα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. *J. F. R.*

88. Οὕτω ῥᾷστον] Malles fortaſſe, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia ſic uſitatius poſt adverbia intendendi; ſed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, ſtudio videtur ῥᾷστον ſuperlativo gradu poſuiſſe, ut non facillimum, ſed maximum & difficillimum facinus id fuiſſe praedicet. Neque contra linguae genium eſſe, ut rarior ſit locutio, patet ex faceto *Lucillii* verſu in *Anthol.* L. 2. c. 32. Οὔτω κουφότατος πέλε γαῖά σοι, ὡς ἐπολύμβα &c. *J. F. R.*

97. Κατάρωσι] Vide quae de hoc verbo dicta, ſupra hoc T. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 12. pr. adde mox c. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. *J. F. R.*

32. Δεσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *J. F. R.*

φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσαι· ὁ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρου φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅσῳ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ὅτι τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ [a] προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρόν, ἀλλ' ὂν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματι καὶ λύθρῳ ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμοῦ τυράννου, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· [b] τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τὴν ἄλλων οὐδεὶς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ἀποθανεῖν οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων

caput ipsum rei cogitare. Quod enim iste me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu &* cognitione privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

a Προβασανίσας] Προβασανίας male *J.* b Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.] Haec desunt in *H.* Adsunt in *J. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *AIW.*

41. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τὸ νεωτέρων. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοῖς δὲ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in aetatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud *Diog. Laert.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθοῦσι dicitur virgo cum nubilis est. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, voluerintne marg. *AIW.* notare Coditis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur; quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* desunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ οὗτος] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori respondet: σκόπευε, ὦ οὗτος βούλῃ, παίπαλε, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ οὗτος, εἰ σωζεσθῆναι βούλει, λαβὲ ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. *J. F. R.* 66. Τὰς ἐπὶ τοῦ] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνου μελλόντου pro *metu futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, c. 3. τὸ τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος. & c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόβου. Sic etiam *Chrysostom.* 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' ἀ. ἐ. τ. σ. quo animum referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. *J. Quom. Hist.* & c. 61. *f.* & *Lang. Past.* III. p. 99. παρ' ἃ

habuit merito ; videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in arεἶχε, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον πρακινδυνεύοντα τῇ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἑαυτοῦ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἤπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιζόμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τῷ ζῆν ὄφελος ἐκ τῆς παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα παρέσπασα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ἀδυράμενος, δακρύων, πεπεισμένος τέκνου ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρὶ καὶ τὸ δεινόταθον, αὐτὸς ὑφ' αὑτοῦ, ὅσῳπερ θανάτου αἴκιος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

Πῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

e Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παρεχόμ.? *M. du S.* f Ἐπ' αὐτὸν] Ἐπ' αὐτὸν *Pall.* g Πρὸς] Sic *Pall.* Περὶ *F.* & P. & marg. *Ar.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* h Ὅσῳπερ] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὥσπερ male *F.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *F. F. R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe; quae eum mori cogerent. Ἄπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα παρέσπασα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, maerorem* (τὴν λύπην ſcilicet), *dolorem, deſperationem, metum, temporum infecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *F. J.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *F. G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro ὡς & περὶ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Fenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *F. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripti. In impreſſis παρὰ, excepta *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὡς ἐδὲν] Hic locus integer non videtur. *F. G.*

Καὶ παρὰ τὸν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *F. F. R.*

73. Ὑφ' αὑτοῦ] Ὑφ' αὑτῷ erat in P. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὑτῷ adſpirare voluiſſe. *F. F. R.*

πρὸ τῦ τυράννυ τίς ἐχρήσαλο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέςειλεν; ὦ ξίφ☉ κοινωνὸν καὶ μεθόδοχον τῶν ἐμῶν καλορθωμάτων, μετὰ τοσῦτυς κινδύνυς, μετὰ τοσῦτυς φόνυς ἀμελώμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκῶμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνυ τύτυ τὸ τιμὴν ἤτυν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, ὡ ἀνόπλῳ ὄντι τῦ καιρῦ κατειλημμένῳ, ξίφ☉ τῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλ☉ τῆ ἐλευθερίας συνήργησε [a] πατρὶ, τῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον [b] νομίσαλε, δεσπότῃ ὕτω δημοτικῦ κτήματ☉ οὐκ ἂν ἠμείψαδε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψαλε; οὐκ ἂν τὸ ξίφ☉ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκαλε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσαλε;

[c] Νῦν μοι ἐννόησαλε, οἷα πεπουηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆ τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμῦ φονευόμεν☉, καὶ τιλρωσκόμεν☉ πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τῦ σώματ☉, ὡς ἂν μάλισ'α λυπήσειν ἔμελλον τὸν [d] γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆ πρώτης θέας [e] διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ὀπτωμέν☉ τὸν γεγεννηκότα, ὦ βοηθὸν, ὦδὲ σύμμαχον, ἥδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀδύνη, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus eſt? quis eum iſti immiſit? o gladie particeps & ſucceſſor praeclare a me factorum, poſt tot pericula, poſt tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc ſolo honorem a vobis peterem; ſi enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehenſus eſſet, gladius hic meus miniſtravit, & ad finem libertatis *reſtituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum ſcriberetis? non ipſum enſem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixiſſe ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum ſpectaculo perturbarem) ipſe quidem miſerabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim ſenem eſſe & imbecillum) ſed ſpectatorem malorum domeſticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, ſed reliqueram huic actori

a Πατρὶ] Conſtans lectio. *b* Νομίσατε] Sic habent Edd. omn. *c* Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere τὸν μὲν, reliquas τὸν μου. *d* Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. *γεγενηκ.* uno *v.* excepta *S.* mutant Edd. priſcae. *e* Διαταράξειν] Διαπαράξειν P. & marg. *AIW.* Nil

89. Πατρὶ] Leg. πάντη τῦτο. *F.G.*

90. Νομίσατε] Ἐνομίσατε. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσαλε] Fuit eum putarem legendum πάντως. Sed nondum ſic ſatis ſanus erat locus. Nunc autem veriſſima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσατε] Quia ſequentia verba omnia ſuum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidiſſem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor ſim eorum, quae ſupra non ſemel de augmento fruſtra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Geſner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed ſi quid mutandum, poſſis etiam νομίσατε legere, ut ſit, *judicaſſetis*; nam vel ſic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & ſenſus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipſe quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: ſed quoniam ad donaria in templis ſuſpenſa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appenſus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic ſupra Ἔνυαν. c. 8. ſtatuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνῆσαι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipſe artifex in partem honoris videtur venire. *J.M.G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic deſiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ὁ

ri mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) superveniens autem ille, vidensque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit? per te, fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit; & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit ensem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfeciſti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed*

καλαλιπὼν δὲ τὸν γεροντικὸν τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος· ὀπίσω δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλησμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ χαλεπὰ, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀπολώλεμεν, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει; μῶν σοῦ, τέκνον, προαπολωλότος, ἢ μήτι ὡς γέροντα καταφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι καλάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, μέλον τὰ πάντα τῷ παιδὶ διαπρᾶξαι. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καλαλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τὴν σφαγὴν, καὶ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μέν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, πατρὶ πενθοῦντι παραμύθιον. ἐλθὲ, καὶ προσβολικῇ χειρὶ δυστυχοῦσι συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τάξιν προέλαβον τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἄν, ἀλλ' ἢ ὡς τύ-

f Προπαρεσκ.] Προπαρεσκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. g Πρώτως] Forsan πρώτου. h Ἀλλ' ἢ] Hunc esse constantem lect. notat *M. du S.*

ὁ παιδίσκος, ut interpres exposuit. *F. G.*

Συμπαιδόφρος] Non adeo desideratur οὖς vel παιδίσκου, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est: Ἐκεῖ μὲν φονεὺς ὁμοδόφου, ὁ μὲ ἀποσφάξων. Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φονεὺς ὁμοδόφου legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μέ, quod ἐκεῖνος inservit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρεσκ.] Vid. si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προπαρεσκ. pro προπαρεσκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρώτου aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἢ] Delendum istud ἢ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἢ] *Solanus* particulam ἢ deletam cupit; Nec ego desiderarem, si abesset; Verum, etsi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Aristoph.* Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonasmum addi. Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut Æsop. fab. 2. Aquil. & Scarab. ὀμνύειν αὐτὸν κατὰ τοῦ μιγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ κλαπροφορῆσαι τὸ μικρότατος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea Edit. Æsopi. Sed ἢ μὴν in jurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsan hic scribendum ἀλλ' ἢ ut significet *certe quidem*, cujus significatus exempla *Stephan.* jam dedit in Thes. *J. F. R.*

τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξειν ἐπιδικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, καὶ δυνάμενος, θαῦμα μὲν, ἀδυνάτων δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περικεχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀναπεπταμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ θριάσιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγένηται τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διηκονήσατο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράμασι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτὸς· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

ranus habiturum me vindicem: nunc vero sic orbus, nunc ut is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium cotidianum deficeretur.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Jovi sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

a *Μαρτυρόμενον*] Sic *F. Fl. Bz. H. P. 8.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen *μαρτυρόμενος* legend. b *Διηκονήσατο*] *Διηκονήσαλο Fl.*

57. *Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν*] Vertitur: *gladium adigit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro *ἐπῆγε ἐπεῖ-* γε legendum. *B.G.*

Se-

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianeae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, *cum non pareret, denuo* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν [a] ἐξέμαθε· μανέντα τ' πατέρα, ᾧ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκῳ δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμηνῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

ΟΥ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος ἔστιν ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ὅτι τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ χαλεπώτερον τῶν δυστυχῶν, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναμαι πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

[a] Ἐξέμαθε] Ἔμαθε C. [b] Ἀποκηρύττεται] Ἀπεῖδον λέγουσι. vult *Jensius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem species tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J.M.G.*

Ἰάσασθαι κελεύόμενος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. aa. ita loquentem legimus patrem: Θεραπεύειν προστεττόμενος ὑ θέλεις, ᾧ δῆτ' οὖν ἂν ἄξιος εἶης ἀποκηρύττεσθαι, ἀπειθῶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere jussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus fis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum postumus instaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται. *Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν excidérat. *J.J.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lect. & notas *Gaevii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ὀργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ὀργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ὀργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζομαι & hic verum esse. *J.F.K.*

16. Τοῦ-

τος, οὐκ ἐθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται· ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ [a] τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα [b] ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὰ μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥστε ἐξ οὗ τοῦτ' ἀναλη-φθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσών [c] τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι ὤκνουν· πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ [d] βοήθειαν· ὅταν δέ τι ᾖ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὸς ταύτης εἰκότως ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπὶ τῇ μήτρυιᾷ, καλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ. ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττομαι [e] ὑπουργεῖν οὐ δυνα-

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b Ἰασαίμην] Sic *J. P. H.* &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* c Τῆς] Ita bene *P. B2. Fr. S. A.* Τοῦ male *J. Ald. Fl. H.* d Βοήθειαν] Τῶ βοηθ. *H2.* e Ὑπουργεῖν] Sic *J. H.* &c. Ὑπεργ. *P.*

16. Τοῦτο τοῦ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic secutus sum. *M. du S.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῦς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. *M. du S.*

29. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ πατρὶ ἀναγκαῖος &c. *M. du S.*

61. Προστρώμενος δὲ — μὴ δὴ ὀργιζομένῳ &c.] Pro Μὴ δὴ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet μὰ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi li vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui hanc furoris principium existimarent) & minae, & volitatio mali. haud ita multo post in-*

va-

dinem; tum propter imbecillitatem artis, non poſſum. Verum enim vero juſtum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non poteſt, ea nec omnino promittat.

μένῳ, [f] καὶ δὶ ὑποβολὴν τῆς νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν ἐ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὰ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, μηδὲ τῆς ἐχθὲς ὑπισχνέμενον.

3. Propter quas cauſſas prius me abdicaverit, facile ex praeſentibus perſpicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, ſatis reſpondi ipſa vita, quae inſecuta eſt: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere noſtro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egreſſus autem domo judicium mihi magnum, & ſuffragium verum fore ſperabam vitam poſt ea agendam, ſi appareret multum me a patris illis criminibus abeſſe, qui & in optimis ſtudiis elaborarem, & cum viris verſarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & ſuſpicabar jamtum illud non ſatis mente conſtantis patris *indicium*, quod injuſte iraſceretur, & falſa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium iſta putarent, & minas, & quaedam quaſi praeludia mali non multo poſt ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

45 Δὶ ἃς μὲν ἦν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μέν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τὰ ἐμά. ὁ μὲν δυσάγωγός τε καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καλαιςχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ ἀγανακτοῦντι ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μὴ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τοῦ τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς ἐ σφόδρα [i] καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυ-

f Καὶ] Comparet in *J. H. P.* aliisque; abeſt a *Fl.* *g* Ἀπολογήσομαι] Ἀπολόσομαι marg. *AiW.* *h* Ἤδη] Sic *J. Pell.* Μὴ δὴ Edd. priores. Μὴ Δί *Marcil.* *i* Καθεστηκότος] Sic Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Καθεστώτος P.

vaſuri, odium ſine cauſa; &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντίθεναι tamquam ſubſtantiva ſunt conſideranda; veluti ſaepe infinitivi, etiam ſine, caeteroquin ſolenni, articulo ſumuntur. *J. J.*

Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεναι] Locus hic ſanus non videtur. *F. G.* Ita in nott. Mſſ. *Gujeti* conſcriptum invenio; nempe συντίθεναι pro συντίθεναι, quod unde habeat, non video; συντίθεναι enim ubique conſtanter invenio; ſed forte eſt aberratio ejus qui has notas deſcripſit, & menda quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὴ δὴ quod h. l. pro ἤδη legebatur in *Edd.* de quo ſtatim agetur. *J. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς ἐ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί, ὡς ἐ σφόδρα. Similis menda etiam *Demoſthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jenſio* conjecturam probo, ſed illud inſuper arbitror, excidiſſe articulum τὸ ante ἀδίκως, quo reſtituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus ſum. *J. M. G.*

Ibid. Μὴ δὴ] Alii aliter: ego ἤδη legendum cenſeo. Vide tamen Ὀργ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὰ Δί recte *Geſn. profecto* verterat; ſed quia ἤδη ex Cod. eſt, id recepi, & *jam tum* repoſui. *J. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem aſperam.* *F. G.*

σκυθρωπὸν, ἢ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δέησιν ποτὲ προσεδόκων.

triste judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec fane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam.

Ἀποδημήσας οὖν, ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ τῇ ἀλλοδαπῇ ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ [a] προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς [b] φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅσόν γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενέσθαι ἐμέμενα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν εἰσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραληκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τῆς ἐχούσης προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκραληκόσιν. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

4. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi, neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui superati jam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audaciter

a Προθυμίᾳ] Προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata nostra faciunt *J. H.* & Cod. P. b Φιλοκρινούντων] Φυλοκρ. male *Fl.*

80. Φιλοκρινούντων] * Διακρινόντων. διακριναζόντων *Seager.* *V.*

* Φιλοκρινόντων pro φιλοκρινούντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. *J. F. R.*

80. Φιλοκρινούντων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. *M. du S.*

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut judicat Cl. *Casaub.* ad Athen. I. 1. Ἀθήναιος ὦ ὁ τῆς βύβλου πατήρ, dicens: Non ha-

ter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως [c] ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς καληγορίας παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβερὰ μὲν, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τοιήρεις ἐκεῖνον ἀφικείμην. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πολλὰ ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ὑποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσοντα τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ὀπτχειρήσεως. καίτοι καλοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ ἀφορμήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀπιστεῖν, ὡς ἀμυνόμενόν τὸν πατέρα φαρμάκῳ, ἢ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν ἦν εὐθὺς ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῄνει δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ ἐμοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ ἐκείνῳ σωφρονοῦντι. ὅτος δ' ἦν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον [f] εὐφρανε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοὶ ἐλυπῆ δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδο-

[c] Ἐνέχεον] Ἐνέχεον male *J.* sola. [d] Δὶ] Sic cum reliquis etiam *J. Fl. H.* Δὶ rectius marg. *AIW.* [e] Μελλήσας] Μιλήσας Edd. priores, demta *S.* [f] Εὐφρανε μὲ] Et sic habere *J. Fl.* cum *H.* notat *M. du S.*

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *socerum* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *J. F. R.*

98. Οἱ φασι] *Hippocrat. περὶ τέχνης. A. V.*

3. Ἔνεστιν] Videtur aliquid excidisse: aut qui sit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M. du S.*

Ἔνεστιν] Videtur *Solan.* ἔνεστιν *masc.* gen. accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *J. F. R.*

9. Τῷ μισεῖν] Usitatius τῷ μισεῖν; sed uti tum subauditur ὄντα, ita jam intellige ὄντι. *J. F. R.*

23. Δὶ] An Δὶ? *M. du S.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μιλήσας unico λ. ut & in Περσ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41. 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ. ut Υαλ. α. c. 9. *M. du S.*

ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθὺς τινῶν χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μετ' μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παράλογον. ἐχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν [a] παρεφύλαξα· οὐ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ὁπωσοῦν παλαιὸν τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ἐνοικιρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὸ μέσον [b] ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ὅτι σημεῖα τοῦ ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο [c] καινὸν ὅτι τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γοῦν τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνο μᾶλλον παροξύνεται· ὅθεν καὶ αὐτὸ τοῦτο, τὸ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ὅτι τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαχθ enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσοι. οἷον τῷ πολέμου τὸ παράλογον, καὶ ὅτι ἠγώνιστο πολὺς παράλογος. Δημοσθένης δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει ἢ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis κοινὸν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καλαχρήσασθαι σοφιστικῶν, οἷος εἶ σύ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνον tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνον, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R.*

56. Ὅθεν δὲ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίαν ὄψιν] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν ὄψιν varie accipi, *merebatur*, *digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν ὄψιν] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem; & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque causſam, neque modum novit, curare illam jussit, atque idem infundere ei medicamentum: putavit enim unum esse furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae similem curationem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri posse ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fateor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, & mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, causſam apud illum dicam, & pro me, & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut sciat, non jam

τ γυναῖκα [d] ὤκτειρα [e] ἀξίαν ὖσαν, καὶ τὸ προσῆκον δυστυχοῦσαν.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (ἃ γὰρ οἶδεν ὅτε δεχὴν τῦ κατέχοντος κακῦ, ὅτε τ αἰτίαν, ὅτε τὸ μέτρον τῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. [f] ὡς τὸ γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ μίαν τ νόσον, καὶ ταὐτὸν πρᾶγμα ταυτὸν, καὶ τὴν πλησίαν τ θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τ γυναῖκα, καὶ [g] ἡττᾶσθαι ὑπὸ τ νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδόναι τ ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τ ἀσθένειαν τ τέχνης. καὶ [h] πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις· ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τ τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν ὅτός με ἀποκηρύξαι βούλεται, ἵν' εἰ-

[d] Ὤκτειρα] Ὠκτιρ. L. [e] Ἀξίαν ὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. *Alw.* [f] Ὥστο] Ὡὐτο *Fl.* [g] Ἡττᾶσθαι] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἡττῆσθαι L. [h] Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχειν *Fl.*

79. Καθ' ὃν ὅτος μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν αἱ ἀγῶσις, ἐν πρώτοις δὲ ὁ λόγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ὁ δ' ὦ δέκτωρ, μὴ δοκεῖ τοῖς νόμοις δὶς ἀποκηρύττεσθαι τ αὐτὸν. P.

sereat, adparet ex c. 2. ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ χρῆσθαι γὰρ ἦν. *J. F. R.*

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis objecerit: at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τ τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id quod res est. Ego vero, quantum potero, causſam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea.* Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare ajo, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causſam dicere incipit ante, quam id, unde causſa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori codice. *J. J.*

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, &, si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis judices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si pauciſſima post haec verba audiant. *J. M. G.*

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi ὡς ἂ quidem occurrit; verum aliter constructum; qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. *J. F. R.*

δὴ οὐκ ἔθ' ὁμοίαν ἴσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ὅτι πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τοῖς παισὶν προήσεται, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τιὼ τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ἤδη γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρίσταμθας, καὶ τὸ μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸ δὲ οἰκέτῃ πιστεύσαν ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ ὄντι ἡγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγῳ ἀποδίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνῳ ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν οὖν ὅ μοι ὀνειφέρει, καὶ [b] ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, [c] καὶ χρησαμένῳ τῇ ταύτης ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὸ

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae caussas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

19. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl. J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀπεξέστασον οὐδὲν καλαλύπτει)] Ὅρα πῶς δ' ἐπαΐδευκα λέγειν τὸ ἴδιον τῇ λεπτογράμμῳ στοχασμοῦ ὑπαμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὸν στοχασικὸν ὁ καλιγραφὸς πρόσωπον ἐστοχάσατο τὴν ἁπλογίαν ποιῆται, ἀλλὰ τομίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solan.* in marg. conferri infra *Διικαστ.* c. 15. ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad caussam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχει τῇ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγῳ ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Duker.* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, videque eum & λόγον & λόγους διδόναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relinquitur, si semel ejus potestatem dederit, & ei permiserit? Quomodo enim non ridiculum est, cum ipse quis sibi legem imposuerit, & ipse eam probaverit, rursus ipsum eam abrogare? Quomodo vero

νόμως; φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦθ᾽ ἦν, καὶ τῇ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ᾽ αὖθις ἐπανῆγες εἰς τὴν οἰκίαν; τί δ᾽ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τῇ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. εὐ γὰρ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς [a] ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, οὐδ᾽ ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν καλάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] ἀλλάττοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ [c] γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, [d] καὶ τότε, ἂν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ᾽ ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας.

Μὴ δῆτα, πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκόντι τὴν ἀναληψιν ποιησαμένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἵνα τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀναλάβῃ, καὶ ἵνα τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἐξωρος ἤδη, καὶ ἔσαλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ [e] προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ ποῦ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαstus est? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas judicia; neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & judices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, alusti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indesinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, majus jam est potestate patria.*

11. Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

a Ἀνάγεσθαι] Σανάγεσθαι marg. *A*1. b Διαλλάττοντας] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus*. Habent & *J. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. c Γεγέννηκας] Recte sic *P. S.* Γεγέννηκας *J. Ald. H. Fl.* d Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M. du S.* e Προδεδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *A*1*W.* Προδιδαπ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit? quum Ἀλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille Ἀλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Soulius* noster, quum Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύσαντι τὴν γνῶσιν; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac Ἀλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa Ἀλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύσαντι τὴν γνῶσιν, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. τῆς ἔτι δικῶν, ἀπαλ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

κριοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς κληρωτῆς λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὸ κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμεῖναι, εἴ τις τούτους αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν ὀφείλει δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. ὥστε δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἀξίως ἐδόκει τῷ γένει, τοῦτον εὖ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείλησο, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμελανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἀλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσῆκε, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια; ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' ᾧ ἀφῆκάς με, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μεθεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ὅπερ τῆς τελευταίας, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει σοῦ ἦν, ἔθεμεν δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναί σοι ᾠόμην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν

f Τούτους] Ita *Ald. J. H. Fl. P.* Τούτοις P. *g* Ἀνείληφας] Ἀνήλειφας male *J. Ald. Fl. H.* B2. Correxit *S.* *h* Παρητήσω] Sic bene *J. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* *i* Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *J.* Addidit etiam marg. *AIW.*

ἀπαλλαγῆναι, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Aretaeus Cappadox L. I.* Περὶ διαφορῆς ὀξέων παθῶν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες λάθοι ψυχροῦ διαλλάξαντο τὸ ὕδωρ. Et ne credas forsan ibi διήλλαξαν, *transilierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. Διαλλάξας Μακεδονίαν. *Praeteriens*, *transiens Macedoniam*. *J. F. R.*

61. Προδιδαπανησθῆναι] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselingianae*, quum Edd. minus apte haberent προσδιδαπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Cl. *Gesn.* ut ex ejus versione adparet: & licet προσδιδ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ἵνα προσδιδαπανησθῇ potius dicendum fuisset. *J. F. R.*

73. Ἀνήλιφας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀνήλειφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μέ] Deest alterum σι ante ἀποκηρ. aut pro Θέμενος, legendum Θέμενον. *M. du S.*

89. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus*. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. *J. M. G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad I. *Ver. Hist.* §. 4. *J. F. R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. ἡ δὲ φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τὴν μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἶτ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκει, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; εὐδαμῶς. τὰ γοῦν τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀπεκήρυξας, ἐκὼν ἀνέλαβες, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύττει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν πρός γε τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὖν εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τὴν οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me exclusit: jam ve-

a Αὖ] Πάλιν marg. *AIW.* b Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. c Οἷον ὄντα] Ὃν τινα L. & marg. *AIW.*

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra, rursum* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τὸ ἰσόμοιρον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 276. Οὐδ' ἦν μοι πάλιν αὖθις ἀπήσει θυμὸς ἀγήνωρ. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; εὐδαμῶς· τὰ γοῦν τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τοὺς τοιούτους αὖθις ἀφαιροῦσθαι τὴν θεραπείας ἐκείνης. ἐὰ-

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

χὴ εὐεργέτλω γεγενημθόν, ἅ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριςότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, χὴ τηλικῦτον κίνδυνον ἀμπεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεαζ, ἃ θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχονλα, ἀλλ' ὕτω ῥαδίως ὀπιλελῆζ. χὴ ὅπι τ ἐρημίαν ἐλαύνειν, τ d ἐφηθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβληλο, e μὴ μόνον f δ' ὃ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ χὴ σώσανλα, χὴ σωφρονεῖν ωζσκευάσανλα;

Οὐ γὰ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ ωεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τ τοιούτων νῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' εἰ χὴ ὅτ@ ἀγνοεῖ τὰ τότε, ωάντες ὑμεῖς ἴςε οἷα ωοιῦντα αὐτὸν, χὴ ωάσχονλα, χὴ ὅπως ἀμακείμενον, ἐγὼ ωεζελαβὼν, τ μὲ ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τ δ' οἰκείων φευγόντων, χὴ μηδὲ ωλησίον ωροσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς χὴ καλῆγορεῖν δύναζ, χὴ ωεὶ τ νόμων ἀμελέγεαζ. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ ωάτερ, τὸ ωεζάδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε ωαρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ὄςι, ωρὸς τ ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. ὃ δίκαιον ἦν τοιαύτῳ g μοι γενέαζ ἀντ' ἐκείνων τ ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus

d Ἐφηθέντ'] Sic *Ald. J. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφηθέντα P. e Mη] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. f Δ' ὃ] Δὲ ὃ marg. *AIW.* g Μοι] Μη *J.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c.

ὀδ' ἕνα λόγον ἔχονλα] Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις οὕτως ἀμοιβεσθαι, ἃ θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχονλα. Paullo poſt: ἐλαύνειν τ ἐφηθέντα &c. verto, *ut abigat eum qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L. Bos.*

21. Ἐλαύνειν, τ ἐφηθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum praeter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H. V.*

Ibid. Τὸν ἐφηθέντ'] Ἐφηθέντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui jure ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίως δικαίου. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφηθέντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo δικαίως *delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίως locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ι & μ itemque φ & ν miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τ μηνθέντ' ἂν δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *J. M. G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὁρᾷς γάρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὖσαν τὴν γυναῖκα, καὶ πανωλεθρίᾳ ἐχούσαν, οὐκ ἰόμενον, μισεῖς, πῶς δὲ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, καταφαγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τοιούτων δεινῶν ἀπηλλαγμένον; σὺ δέ, ὅστις ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένον κολάζεις, καὶ ὅπερ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ὅπου τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

Ὑμεῖς δέ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν εὐεργέτην τοῦτον κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθε. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ἡμαρτημένη χάρις, εἰς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν παρόντων καλαφρονεῖν, διὰ ἐκεῖνα δὲ προχείρως τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία τυγχάνοι, ὡς τὰ μὲν ὄντα καταφαίειν τὰ μὴ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem juste agatis. Etenim si maxima nunc peccata commisissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promtu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intelligit, prae-

a Ὅτι] Ὅς Ex. *Fl.* Ὅτι P. cum Edd. b Σωφρονίσαντα] Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονισαντα enim vulgo Edd. c Τυγχάνοι] Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνει Edd. priores. d Ὅς] Deest in *Fl.*

65. Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνει. *M. duS*

73. Μεῖζον — εὐεργεσίαν] Admisissem lectionem marginis *Aldinae* μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίᾳ in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis μεῖζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis conjiciat etiam μεῖζον sic usurpari, sed hoc non satisfaciet. De μείζω *Mercerus* ad Aristaen. epist. I. 7. ubi ἑτέρᾳ πολλῷ βελτίω — ἄγρᾳ legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia consensum video per„ petuum in omnibus his vocibus, ut eas non infle„ ctat, quamvis contra Grammaticos canones. In„ fra Ep. XII. τῇ βελτίῳ βίου. XI. Καλλίῳ. XIV. „ μείζω". Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum; verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic significet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. *J. F. R.*

91. Εἰκοστὰ τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ] In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθα παθὼν μοι; πόσα κάμοῦ παρόντα; ὑπηρετοῦντα, καιροφυ-

praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjeciſſent, ſeque impares morbo faſſi eſſent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum exiſtimo, quod neque filius eo tempore, neque neceſſariam habens curationis cauſſam, ſed in libertate conſtitutus, alienus, naturali neceſſitudine ſolutus, tamen non neglexi *patrem*; ſed ſponte, invocatus, meo ipſius inſtinctu veni, opem tuli, aſſiduus fui, ſanavi, excitavi, patrem ſervavi meum, cauſſam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia ſedavi, legem diſſolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore oſtendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipſum *quaſi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore oſtendi. Quae enim ſubiiſſe me, putatis? quantum laboraſſe praeſentem, miniſtrantem, tempora obſervantem omnia, cum nunc viribus ſummis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Eſt vero omnium in Medicina hoc periculoſiſſimum, curare tales, & ad ita conſtitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amiſi, vel deſpon-

παρέχημαι, καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι ὁμολόγουν τὴν νόσον.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίαν τὴν θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος τὴν φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως [f] ἐπῆλθον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτῷ διεφύλαξα; καὶ ὑπὲρ τὴν ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τὸν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν ὅτῳ ὀπισφαλεῖ καιρῷ τὸν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μὴ τὴν τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, χειροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκοῦσα τῇ τοῦ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τὸν τέχνην ἐπάγουσα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὀπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν ὅτῳ ληφθεῖμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τὴν λύσσαν, ὀπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλία-

e Μεῖζον] Sic *J. Fl P.* Μεῖζω marg. *AlW.* f Οὐ] Οὗ male *J.* g Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *AlW.* h Πάθους] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλαττοῦντα, νῦν μὲν εἰκοῦσα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγουσα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti verſio: *Quam multa me feciſſe arbitraminì, quantum & exhauſiſſe laborum? dum aſſideo, dum obſequor, dum opportunitatem obſervo? nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴν eſt patris vehementia? Nil poterat abſurdius. πατρὸς ἀκμὴν Graecis eſſet patris vigor, cum in ipſo flore virium & aetatis eſt. Verti haec non poſſunt, quia nihil Graecis ſignificant. Legendum eſt εἰκοῦσα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, eſt cum morbus eſt vehementiſſimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδὸν κακὸν, cum remiſſius eſt malum, cum inclinat nonnihil morbus. Uſus eſt Lucianus proprio medicorum verbo, ſic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, eſt cum maxime ſaevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognoſt. ubi docet quae ſit ἀρχὴ τοῦ πάθους, ſeu νοσήματος initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum eſt vehementiſſimus, & ἄφεσις cum inclinat, & minuitur. *J.G.G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certiſſimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, ſecuti ſumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus ſum. *J.M.G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τοῦ Φαρμάκου.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι Φάρμακον; πολλὰ γοῦν πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τὰ ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ὀπινοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, [a] ἅτε οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾴδίως πειθοῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, ἅτε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχηλοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ὀπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαλαγώνιστοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενόμενοι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπαχμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾴδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν δὴ ταῦτα πάντ' ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα, di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ὅπερ] Ὥσπερ P. Vulgat. servant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεκόδισε marg. *AIW.*

99. Ἀντεξεταζόμενος] Et sic habere cum *J.* etiam *B2. H.* & *Fl.* notarat *Solanus.* Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. f. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιλαξόμενος mutare voluit; sed defendit Cl. *Hemsterhusius* vulgatam Lectionem, quem vide; & cognosces hic quoque aptissimum esse hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τῇ νοῇ] Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τῇ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere ruentem.* *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν. quum οἴομαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν. quod Interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil esse Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum jam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo efferveſcente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurs.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὴ] Placet conjectura *Soulii*, sive *Solani*, ἢ δὴ legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit; sed tum potius mutato accentu ἤδη demonstrative

flictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua lubidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me caus-

καὶ πάθῳ ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ φυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ οὗτος· εἰ δὲ τὸν εὐεργετήκοτα παῖδα τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν ἀφαιρεῖται, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τιμῶ φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παραρρᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατρὸς, μισῶν οὗτος ἀδίκως· ὦ παιδὸς, φιλῶν οὗτος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦμεν, δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς νόμους παραρρᾷ, οἳ τοὺς ἑκὸν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἢ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἐχὰς εὐ-

e Εἰ] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *M. du S.* *f* Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. *g.* Γεγεννημένων] Γεγεννημ. *J. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς ἂν οὐχ ὅτω.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi *si* praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J. F. R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alciphr.* I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀδῆ βίον. *Amplecti metu expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J. F. R.*

46. Γεγεννημένων] Supra c. 10. hujus Dissert. idem *Justinae* mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J. F. R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem supra T. I. *Pro lapsi.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inserere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως Θεοῖς, ἀλλ' ἔθ' ἀνθρώποις δίξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I. 35. Τάνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἰσχύοντων ἔσεσθε — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβοῦν βελτίωσθε. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ἵνα — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos* de Ellips. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro *de Ambiguit.* Tit. NON. p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. existimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non posse, nisi sequente particula negativa. *J. F. R.*

90. Οὐ-

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας ἐσφέρῃ, καὶ ἀποδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τὴν φίλησιν. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλοπαίδας νόμους, ὡς μισοπαίδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις πατὴρ τοῖς νόμοις καὶ τῇ φύσει.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. ἐ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὴν εὐεργέτιν, ἀδικεῖς τὴν φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλοπαίδας εἶναι θέλοντας, ἐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ὅτι τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τοῦ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν παίρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτιν ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας ἀποστερεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis. male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

a Πρὸς τοῦ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. Οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω] Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. J.*

91. Ὅ, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί τὴν πάντων αἰτίαν] Αἰτιᾷ. *Th. M.* *Ibid.* Αἰτιᾷ] Ferri vulgata lectio αἰτίαν non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *Bz.* αἰτιᾶται, minus concinne. *M. du S.*

Al.

20. Jam vero ad ipſam quoque cauſſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet judicio? Sed vos, judices, jubet conſiderare, magnisne & juſtis de cauſſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt.

21. Primum quidem quod ſanitate reſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit; *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praetermiſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τῇ αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὸν νομοθέτην ἀναδραμεῖν τῶν γραφῶν. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τὴν εὐεργέτην προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησίν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. ἐχέτω τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς τῆς μανίας εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρός, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴς καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὴ ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀποκοίτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἡτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μήτηρ· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησίν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

b Συγχωρήσωμεν] Συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. *c* Νομοθέτης] Νόμος marg. *XIV.* *d* Ὑμᾶς] Recte ſic Edd. plurimae & P. Ὑμῶν male *Fl.* *e* Αἰτιᾷ] Sic *Marc.* Αἴτια, Edd. male. Αἰτιάσασθαι *B2.* *f* Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτιᾷ] Facile obſecundavi *Marcilio* & *Solano* ſic legentibus, pro vulgato αἴτια, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic jam videtur legiſſe *Eraſmus*, vertens: *quod accuſat*, etſi verba τὰ μὴ ταῦτα δὲ in verſione neglexit. *F. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in *Dearum judicio* ſeu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelligit, quid *Solanus* velit dicens, melius ſic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Deor. Judic.* inſcripti; ideo paucis dicam quid ſit: erat in aliis Edd. ſic interpunctum ἀπαιτεῖς, ἦ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ἦ φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam Edit. *Junt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere contigiſſet.

προστάττω, ὦ Σέλευκε, καὶ σὺ τοῦτ' ἤδη ἄξιος εἶ ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ἴσως διαφθήσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς οὐ πάντα προστάττειν ὅτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὐδ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τὰ προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὰ κατ' οἶκον ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ὀπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῆς τεχνῶν, καὶ τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, ἃ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἐν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὰ μὲν ἁρμονίαν κρῦε, τάδε δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μὴ· ἆρα ἄν τις

curare eam jussus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paullum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*; alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, in primis si ipse pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem si pictori pater injungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non:*

num

a Κελεύῃς] Ex P. est. Nam abest ab Edd. Κελεύοις tamen etiam marg. *AIW.* ὁ Τοιαῦτα] Sic in marg. *Ald.* correctum, quum τουτω tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. d Ἆρ'] Deerat in *S.* Aderat in *J. P.* &c.

tigisset. Verum recte Cl. *Hemst.* ibi ab *Junt.* lectione recessit, & ὅτω pro ὅ dedit, vid. §. 9. *Dear. Jud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio; *Solanus* enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cujus tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non supereft. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. *M. du S.*

33. Ἐπεί τοι ἐν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲ τέκνον γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφῷ scribendum; quod observavit quoque Interpres, *Jam si cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo post, ἆρα ἂν ἀνώτερον legendum. Exciderat in sequioribus τὸ ἄν, quod antiquiores servant. *J. J.*

34. Γραφεῖ] Ita emendandum, post *Vorstium* & Cl. *Fenstum*, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφεῖ. *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅτῳ σεμνότερόν ἐστι] A conditione artis Medicae, cujus studium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Erasmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅτῳ σεμνότερόν ἐστι] Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hujus cap. At servos fuisse medicos JCti probant ex L. 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. *Zurhio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum servum regium . . . esse corruptum*, Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur Doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

ἀνάγκης δοκῆται ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα [c] προνομείαν [f] ἔχειν τῆς τέχνης δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδέν, μηδὲ προστάττεσθαι πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ὑπόπτευμα· μηδ' εἰς δουλείαν [g] γενέσθαι νόμῳ, μηδ' εἰς φόβον, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίῳ, μηδ' εἰς ψῆφον, καὶ παιδὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς εἴρητο, καὶ ἀφειδῶς ἔλεγον, εἰ βούλομαι, καὶ δεσπόζω δυνάμῳ, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ παιδὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος οὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ δὲ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσεσιν, εἰ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δίκαις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πεισθέντα τὸν ἰατρὸν χρὴ, καὶ κελευσθέντα, βουλόμενον, καὶ φοβηθέντα, ὅπως τὴν θεραπείαν οὐκ ἀγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· παιδικῆς δ' ἀνά-

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

[c] Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. *Προνομίαν Vorst.* [f] Ἔχειν] Εἶχεν *F.* male. [g] Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *F. F. R.*

44. Προνομείαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M. du S.*

Προνομείαν] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum ει in *Aldina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίαν adscripserat; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *F. F. R.*

63. Παιδικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae ἢ, ante ἀτελὴς quadantenus sanatus videatur. *M. du S.*

Παιδικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in Ed. *F.* ante παιδικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἀτελὴς in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Paris.* fuit, cum in *F.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer ἢ planioris stili causa ab *Solano* insertum, ut legas: ἄμοιρος ἢ ἀτελὴς ἢ τέχνης. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: παιδικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελὴς ἢ τέχνης. construendoque, *immunis illa ars compulsionis patronae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. *F. F. R.*

ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπερ γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

Ταῦτα μὲν οὖν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτην δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καὶ ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πάντα ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐᾶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐκ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ [b] προσκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδέν σοι πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων ὑποδιοικεύην; οὐδ' ἡντιναῦν· ἀλλὰ πένομενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ τοῦ τῶν διδασκάλων ἐλεεύμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα ὑπῆρχε τῆς πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰ-

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum odocendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *praesidii* habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cogna-

to-

a Προνομίας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed *Προνομίας* marg. *AlW.* b Νυνὶ δὲ] Νῦν δὲ *Fl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. c Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *AlW.*

69. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plut.* in Solon. *G.C.*

72. Καὶ ταύτην] Male fame hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτην] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. *J.F.R.*

78. Μεμαθηκά σοι — οὐδὲν πρὸς] Transponantur. *F.G.* Mens *Gujeti* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμαθηκά σοι, οὐδὲν πρὸς σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. *J.F.R.*

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti* o pater, *nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. *J.M.G.*

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex sit oratio *Gujeti* more in or-

di-

torum. Pro his igitur uti arte mea postulas, & dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum dominus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam possem reposci.

25. Non sane debet beneficentia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, caussa constitui, cur invito imperari possit: neque illa consuetudo existere, ut qui semel aliquem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos constituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipsis dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministrandi: quo quid fieri possit injustius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere; etiam si ea mihi iste imperaret, quae possem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* necessi-

κείων, καὶ ἀποστροφὴν συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν [d] ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐχὼν ἢ προφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ [e] τῇ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι [f] δυνάμενον.

Οὐ δὴ δεῖ τὴν εὐποιΐαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἐπεὶ δεσπότας ἂν ὅτῳ καθ' ἡμᾶς εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροληπτότες, καὶ μισθὸν [g] τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν [h] προδεδωκότες· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς ὕστερον ἀγέστησα; ἆρα τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καταχρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν ἂν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι ὅτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν

[d] Ὅτ'] Ὧ *Vorst.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* [e] Τῇ γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* [f] Δυνάμενον] Nihil se varietatis hic reperisse testatur *Solanus.* [g] Τὸ δουλεύειν] Τῷ δουλ. P. L. & marg. *A1.* [h] Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P, Προδεδωκότας *Fl.* Προδεδωκότας *Grom.* Προδεδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἴσχον possis legere, παρῆν. Nam ω facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρῆν tum ad patrem pertineat, sensusque sit: *primus artis meae fructum percepisti, nihil a te* (de tuo) *ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I. jam diximus, & Petav. ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Gesneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J.F.R.*

89. Ὅτ'] Videtur *Vorstius* illud ὅτ' accepisse pro ὅτε positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅτε de tempore enim quaestio hic est. *J.F.R.*

92. Τῇ γε] Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενον] *Reposcere possem.* Verte, *reposci.* *F.G.*

93. Δυνάμενον] Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu sunt. *J.M.G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etsi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τῷ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri necesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τῷ mutassent iidem codices. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Necessario legendum προδεδωκότες. *J.G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, cum velle προδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προδεδ. Ac fateor non displicere ejus conjecturam. *J.F.R.*

νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτῷ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ τὸν τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαξε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ ἐτοῖμοι μὲν ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον δὲ δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσεσθε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ἁπλῆ πλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἅπασι πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς πολλοῦ τοῦ μὴ βούλεταί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, καίτοι ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶν. ἀλλὰ τὰ μὲν τοῖσδε, τὰ δὲ τοῖσδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει· διαφορὰ [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπλασμένα· τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κρατούμενα ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tate *coactus*, parerem. Nunc vero jam considerate etiam, qualia sint istius imperia. *Cum enim me sanaveris*, inquit, *furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo affecta*, sic enim arbitratur, *& ab aliis similiter deposita; possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque naturas morborum esse similes, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse. Sed ferte me de hisce rebus philosophantem, nec ineptam, aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempestivam earum rerum disputationem oputate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non sunt eaedem, licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque consistentia; diversos sane & magnitudine & specie morbos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse facilia, & curationi opportuna; alia autem plane desperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἶτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *J.* & marg. *A1.* restitutum. Deest enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἥτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junt.* sola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἁλισκόμενα] De corporibus intelligere, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. εὐαλωτότερα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καλαλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ πιεζόμενα. *V.*

54. Ἀναφύσται] Ratio postulat, ut, *Mf.* volente, legas, ἀναφύσει) εὐθαλὴς εἶναι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύκαρπος. *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus.* non ἀναφύεται. ut editi; mox idem codex πρός τι τούτων διαφορὰν pro vulgato διαφοράν: recte, &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis oppositio, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τ' αὐτὼ ἔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅπι παντὸς εἶναι σώματος, ὑ σωφρονούντων, ὐδὲ λελογισμένων, ὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὅστίν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὶ τῷδε, ῥᾴδιον [c] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, ὑ πυρὸν, ἢν τ' αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, ὑ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, [d] ἀναφύσει, εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, ὑ πολύχυς καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, ὑ λιθώδει γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα τοῖσι τοὺς ὑποδεξαμένοις τόποις, ἢ εὐφορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ἐπιβὰς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τ' ἐν ἅπασι σώμασι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τ' θεραπείαν ἴσην.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις ἐοῦσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου [f] διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τ' ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, ὑ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιῇ τεθραμμένα, ὑ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, ὑ θερμῶν ἀπορίᾳ, καὶ ὑγρῶν πλείστων ὑπερροίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν τ' ἀνδρείων, ὑ ταῖς νόσοις

[e] Ἰᾶσθαι] Et sic habere Edd. principes, notat *M. du S.* [d] Ἀναφύσει] Ita restitui ex *F.* & *L.* Ἀναφύσεως enim male *Fl. Ald. H. B2. Fr. P. S. A.* [e] Εὐάλωτος] Sic recte *Ald. B2. H. P. S.* & *P.* Εὐαλὴς male *F.* & *Fl.* [f] Διαφορὰν] Ita restitutum ex Cod. *P.* & *B2.* ac marg. *AlW.* Διαφθορὰν enim cett. male habebant.

& *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, & viriles.* *F. G. G.*

Ἀναφύσεως] Sic praeter Mf. Gr. L. etiam Editio *Junt.* vide *Zoryc.* c. 2. *M. du S.*

55. Εὐάλωτος] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *F.* in rejicienda earum lectione εὐαλὴς, conferat supra *Zoux.* c. 4. pr. & infra *de Dom.* c. 4. aliaque. *F. F. R.*

68. Διαφορὰν] Mf. Gr. P. & *B2.* Alii omnes libri διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐαλωτότερα] Confer supra n. 27. *M. du S.*

σοις [a] ἐκκείμενα, ἢ τ' ἴασιν ἐ θεμιώνια, ἢ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ὅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, ἢ κῦφον, ἢ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τ' τῦ σώματος αὐτῦ δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τῦτο καλολιθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν πᾶσι τοῖς ἰατρῶν τ' ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τὐνμέσῳ, βίῳ παντὶ, ἢ πράξεσιν ὅλαις, ἢ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθει ὅτι ἢ γυνὴ ἅσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τ' μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ ἢ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χώρισας ὥσπερ ἔστι ἢ [c] ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστῳ σκόπει. ἢ γὰρ ἡμεῖς, ὅθεν ἐν ἀρχῇ τ' λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τῦτο πρῶτον ἐπισκοπῦμεν, φύσιν σώματος τῦ νοσοῦντος, ἢ κρᾶσιν, ἢ τίνος πλείονος μετέχει, ἢ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηβηκός, ἢ μέγα, ἢ μικρὸν, ἢ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, ἢ πάντα τὰ τοιαῦτα. ἢ ὅλως ἂν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τι, ἢ ὑπισχνούμενος.

Ἐπεὶ ἢ τ' μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, ἢ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν παραφρονεῖν, ἢ παραπαίειν, ἢ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τῇ

posita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur.

29. Injustum ergo fuerit a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus quam multum intersit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: sed separa, ut etiam est in natura: quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius excentrae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel aspe-

a Ἐκκείμενα] Μᾶλλον ἐκκ. *Vorst.* b Τὐνμέσῳ] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. c Ἐν] Sic P. L. & marg. *Alw.* Ὅν Edd. Ὄν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καλολιθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

85. Τὐνμέσῳ] P. & L. τῷ ἐν μ. Sed nescio an sic satis etiam consulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τὐνμέσῳ] Nescio quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione codicis P. modo recte construas. Τὐνμέσῳ enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum quod intercedit*; adeoque & discrimen quod interest inter res vel homines, ut hic; cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Cl. *Gesneri* jam satis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἐστὶ, ἢ ὃν] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρισας ὥσπερ ἐστὶ, ἢ ὃν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ ἢ ὄν; Mf. optime: ὥσπερ ἐστὶ ἐν τῇ φύσει. sed *cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὄν. Reliquae

asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causſae in viris aliae, aliae in mulieribus : ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus ; verbi causſa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum* ; in senibus vero calumnia intempestiva , & irrationabilis ira , contra familiares saepe ingruens , primo perturbare *solet animum* , deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant , quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens , aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim sub cineribus quasi glisscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit : nihil enim illa oderat : veruntamen tenetur, neque a praesentibus *malis* sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit , si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem , persequere. Quin illud , pater , non pigebit dixisse : etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret ; ne sic quidem ita facile attingerem , nec promte medicamentum auderem infundere , fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur , esse quoddam in privignos odium novercis omnibus , quantumvis bonae sint, & commodae sint.

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηραχόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, [d] γέρουσι [e] δὲ διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν ἐξέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει, μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα ξυνθυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις ξυνέχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, [h] μισοῖ τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδ' οὕτω ῥᾳδίως προσῆψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὸ δυσφημίαν ὁρᾶς ὡς οἷόν τε πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρη-

d Γέρουσι] Γέρουσας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omn. e Δὲ] Καὶ *Fl.* f Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. g Οὐδὲν] *Vorſt.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. h Μίσει] Sic etiam esse in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὅτ. *M. du S.*

Ἐκ] Non reddam rationem lectionis mutatae , res enim ipsa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ὃ adspirate ; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ὃ spiritu leni habet aeque ac aliae. *J. F. R.*

7. Παραφοιτᾷ, καὶ ἀθυμίαν, καὶ λυττᾷν, καὶ μαιμᾷν] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas , ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit , non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. *J. G.*

14. Γέρουσι] L. recte. In aliis γέρουσι , quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα , quod mox sequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum est , erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit , in quibus κατ' ὀλ— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet , idem Cl. *Gesnerus* in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur : ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ξυνθ. &c. *J. F. R.*

χρηται, καὶ τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα οὖν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χαρήσαντος τοῦ κακοῦ, ἢ τὰ φαρμάκων ἀδυνάτων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, ὅπως ἔχει καὶ πάνυ σοι τελεσικῶς λέγω· ὅλον ῥᾷον ἔξει, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου· διὰ τοῦτ' ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καλεπείγεις, καὶ κακοδοξίᾳ θεραπεύειν θέλεις. ἔασον δὲ τὴν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κακὸν σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅταν μὴ γένηται, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ ὅπου λείψω τὴν τάξιν, ἣν τοῖς παισὶν ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν [a] πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἀπιστῶν τε νόσον, καὶ [b] ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, βλασφημεῖν, καὶ βοᾶς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι πάτερ, [c] τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πώποτε] Ita etiam exstare in *J. H. B2.* & *Fl.* notat *M. duS.* b Ὑπομιμνήσκεις] In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *J. Ald.* & reliquae. c Τοιαῦτ'] Ταῦτ' *Fl.*

57. Ἠδ] Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. c. 44. μόν' ἂν ἡμᾶς τὸν ἴσον τάξιν λιπεῖν. *M. duS.*

62. Ὑπομιμνήσκεις] Quia *Parisinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπιστᾷ quoque non in ἐπιστᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπιστᾷ jam esse secundam personam ab ἐπίσταμαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: *Aristoph.* Plut. 60. χαλεπὰς ἐκπυθόμενος, *morose interrogas:* ibid. 1056. Βούλει — πρὸς μὰ πωλῇ σαι; pro βούλῃ. Et *Equit.* 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φράσον ἡμῖν, πῶς πωλεῖσθον; *Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & ει forment, ut ibid. *Plute* 21. Οὐ γάρ με τυπτήσεις. (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὕομαι; verum & παρέξει *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρέξῃ. Item θρόνου pro θρόνῳ quod ex *Sophocl.* Aj. 638. profert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 63. Ed. *Haganae*, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Editionum cum omnibus reliquis consentientium hic major esset

PHALARIS PRIOR.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae

Ἔπεμψέν ἡμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἀξοῦλας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ἐπὶ μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς [b] ἐντεῦθεν Ἐγώ, φησιν, ὦ Δελφοί, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νενόμισμαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἡ τῶν ἀγνοούντων ἀκοὴ παρέδωκεν, ἐντὶ [c] τᾶς πάντων ἀλλαξείμην ἄν. μάλιστα δὲ πρὸς [d] ὑμῖν, [e] ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ

a Δυνάστης] Alii Δυναστεύς *Coll.* Nil mut. *F. M. H. P.* b Ἐνθένδε] Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἀνθένδε *F.* Ἐνθένδε etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. c Τᾶν πάντων] Πολλῶν. & sine articulo, *Coll.* d Ὑμῖν] Sic recte *P. F. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Antiq.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* e Ὅσῳ] Hanc esse constantem lectionem notat *M. duS.*

2. Δυνάστης] Γρ. δυναστεύς, ὅτοι βασιλεύς. *G.*
6. Ἐντεῦθεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Γρ. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξείμην ἄν. *G.*
13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τοῦ δεῖνος. παρέδρισις δὲ τὸ δηλ. τὸ ὁπωσοῦν μὴ γυμνὸς, τὸ δὲ γυμνὸς μὴ δίκαιον. ἄντικρυς καὶ τὸ σύνοικος γυνή, * συνοικεῖ δὲ, δηλονῆ. *V.*

* Συνοικεῖ] In συνοικῶ mutarat *M. duS.* non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύω aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat; at si hoc

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ἐπωμωμόκατε hic verior quam ἐπωμωμόκασθε; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri.* quod in ἀναστάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, ἀλητεύειν & βοᾶς dicens. *F. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. duS.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpres. *F. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Pro ὑμῶν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῖν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius.* Pejus in Florentina, ὑμῶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *F. F.*

13. Ὑμῶν] Etsi *Salm.* Ed. ὑμῖν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, neque ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Graeviana* Editio eandem errorem adeo fideliter secuta sit, ὑμῖν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *F. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem frustra quaesivit *Solanus*; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Differt. *pro Lapf.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξυνίζωμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *F. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Fac. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adiisse non pigebit. *F. F. R.*

τῷ Πυθίῳ, καὶ μονονὺ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ. ἡγοῦμαι γάρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν Θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι ὅπῃ παρελογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. Θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, ἀμελαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ ὁ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοσίᾳ ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, [a] ὀπιεικὴς, καὶ μέτριος. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσε μοι τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ὀπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἤδη τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὸ αὐτοῦ ἅμα καὶ τῆ

Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perfugium & ſecu-

[a] Ἐπιεικὴς] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*
27. Δημοσίᾳ] Πρόπολις τοῖς πολλοῖς. *G.*
29. Ἐπιεικῆ τε ⊕ μέτριον] Ταπεινὸν ⊕ συγχαμαιτικὸν. λέγεται δὲ ⊕ μέτριος ὁ μεμιξιφιλίᾳ ἔχων ὑσίαν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. *G.*
30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ ⊕ αὐστηρὸν. λαμβάνει δὲ ⊕ ἐπὶ τοῦ (2) ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μὴ πίνα διπλόην ἔχοντος, μὴ δὲ (3) ἐπισκιάσεως ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἁπλοῦ ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρραφοῦ ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπίπαν ⊕ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν ⊕ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ ὁ τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παρόντας μάρτυρας ἐπιτεθῆναι. *V.*
33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξάπαιλος (6) Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δυσφώνου ὀφείλεις. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ἐξόνεις μόνον, γράφε γὰρ (7) κατ' ἀμφότερα. *V.*

(1) Ἀπατῆσαι editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*
(2) Ἀληθωτικὸν] Sic reſtituit idem ex *G.* & *C.* cum ante editum legeretur ἀθλητικὸν.
(3) Ἐπισκιάσεως] Et hoc reſtituit idem ex C. n. enim medium ap. *Cler.* omiſſum.
(4) Ἀλλ' οἷον ἀντὶ] Pro his verbis ἀλλοῦν αὖτ' legitur in C. *M. du S.*
(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in C. *M. du S.*
(6) Ἀττικὸν ὄν] Τρόπου ὂν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*
(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ] *Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες.* *J. B.*
30. Αὐθέκαστον, ἀδὴς] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδὴς, qui Οὐδὴς Atticos, Οὐδεὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς ὁ τῷ Φάλαριδι πρῶτος βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον ἀδὴς ἀπεκάλεσε μοι. Ubi in

curitatem inveni, eandemque ſimul ſalutem civitatis, ſi vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos inſidiatores, tum civitatem ſana ſequi conſilia cogerem. Erant etenim non pauci qui iſta laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & conſilium ſcirent meum, & conatus illius neceſſitatem. Hiſce adiutoribus uſus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, ſed obſequi; imperium vero ego tenere, civitas ipſa ſeditionibus eſſe libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui inſidiati mihi fuerant, exercui, quamquam neceſſarium talia audere, in principio poteſtatis maxime. Humanitate enim, & manſuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice ſperabam ad obſequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus ſum hoſtibus, & conſilio atque convictu plerorumque uſus ſum. Urbem porro ipſam videres magiſtratuum negligentia perditam,

τόλῃ σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμην τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστέλλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καλαναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν ἐπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳδίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τότε οὖν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δὲ [c] ἀσφαλείας ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπεισμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβόλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

b Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες, *Coll.* *c* Ἀσφαλείας] Reſtituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαιρήσιος enim Edd. priores omnes. Sed reſtitutam lectionem etiam confirmat marg. *A i W.* *d* Προεστώτων] Sic *Fl. J. B2. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καλαπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, (8) ἐπήγαγε τὴν ἐτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*

40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*

(8) Ἐπήγαγε] Ita dedi ex C. & diſtinctionem addidi; nam ἐπήγαγε miſere erat in editis; ſed nondum ſanata ſic omnia credo. *J. F. R.*

50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαῖον ὄντος. *G.*

53. Αὐτὴν κἀξισοτιμίας ἄν.] *G.*

55. (9) Ἐσπεισμὴν] Ἐφιλιούμην. *G.*

(9) Ἐσπεισμὴν] Ἠσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. eſt. ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλούμην quod in *V.* erat.

in poſterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magiſtri* lectio corrigenda eſt. *J. F. R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαι— *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo ſcribendum ſit ἡ πόλις δὲ ἀσφαλείας, *civitas erat ſine ſeditionibus*, hoc eſt, civitas erat tranquilla & pacata, ſedatis omnibus turbis, diſſidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae conſecuta ſit ejus principatum. Atqui non laus eſt, ſi legas ἀπαιρήσιος, ut in editis legitur, ſed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀπαιρήσιος] Angl. ἀσφαλείας. *J. B.*

Ἀσφαλείας] A. G. P. & L. pro eo quod in impreſſis omnibus eſt ἀπαιρήσιος. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suſpicor Lucianum ſcripſiſſe προφεστώτων. Nempe ait Phalaris, ſe, quum videret, urbem ipſam negligentia eorum, qui ante ſe praefuiſſent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreaſſe, & aedificiorum inſtaurationibus exornaſſe. Sic ſtatim magiſtratus dicuntur οἱ ἐφεστότες & praefectus ὁ ἐφεστὼς. *J. J.*

Προεστώτων] Non quidem ſpernerem quod Cl. *Jenſ.* adfert προεφεστώτων; ſed quia conſtans eſt vulgata lectio, nec abſurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jenſ.* ſcribat προεφεστώτων & ἐφεστώτων penultima correpta,

γην, τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπιῤῥοίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τείχῶν [a] περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τὴν νεολαίας ἐπεμελήθην, καὶ τῶν γερόντων [b] πρεσβύων, καὶ τὸ δῆμον ἐν θέαις καὶ ἀγωνίαις, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις, διῆγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων ἁρπαγαὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων [c] ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτικὴ τις [a] ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, [c] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμάτου ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιοῦτον

quum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam suscepi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res posset*,

a Περιβολῇ] Περιβολαῖς marg. *A1.* b Πρεσβύων] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρεσβύων *J.* c Ἐπιπέμψεις] Ἐπίπεμψις marg. *A1W.* d Ἀπειλὴ] Recte sic *P. B2.* & 1. & *S.* Ἀπειλὴν male *J. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διεσκόπουν *P.* Prius servant *J. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Παύσαιτο *Vorst.* Nil mut. *J. Fl. B2. P.*

61. Ἀποκάσεσιν] Ἤγουν ἀναγόρσεσιν. *V.*

63. Προσόδους] Εἰσφοράς, αἰτήσεις, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης. Ἐτεοκλῆς. *G.*

64. Ἐφεστώτων] Περισκοπῶν. *G.*

65. * Νεολαίας] Ἡ τῶν νέων λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄθροισμα τῶν νέων. *V.*

66. Προυνόουν] Ἐπεργητικῶς. παθητικῶς. μὴ γινώσκω. *G.*

67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τοῦ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. *V.*

68. Διῆγον] Ταυτοπαθῶς. ἀλλοπαθῶς. *G.*

Ibid. Ἢ ἐφήβων] Ἔφηβοι λέγονται οἱ μέχρι τῶν ιὰ. ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. *V.*

69. Ἁρπαγαὶ] Μετάστασις ἐγγραμμάτου ἀδόρατος τῇ ἄρχοντι παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὰ δέκα. *G.*

71. Ἀποτρόπαια] Φάσκειν ἐ μισεῖσθαι ἄξιον. *G.*

Ibid. Ἀκοῦσαι] Ἀκουσθῆναι. *G.*

73. Ἐσκοπούμην] Ἐπεργητικὸν. παθητικόν. *G.*

74. Ἐννοῶν] Ἤτοι ἐγώ. *G.*

77. Τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ὁ ὦδε κοινοῖς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἐπαίνεσε, τόδε, τιθέασιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὄπισθεν πρὸς τὸ κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδ' ὅπως γένηται τόδε τοῦτο ἐγένετο. *G.*

* Νεολαίας] Νεολαίη habebant edita. Νεολαίη mendose C.

rerum, non video; propemodum tamen & *Solanum* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidique α recte in omnibus conspici. Nam quum contractum sit, ex ἐφεσηκότες & ἐφεστώτες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἑστώτες, ideoque non dedita opera & altesum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. *Evang. Matth.* VI. 5. ἑστῶτες προσεύχεσθαι. *Apocal.* X. 5. εἶδον ἑστῶτα. *J.F.R.*

69. Ἁρπ. ἐκτυπ.] De eo quod Scholiastes monet, vide *Tac.* Annal. III. 44. *M. du S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret: *averser haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* positum *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit,

si

ſet, ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere, ac de inſidiarum defectionisque ratione diſpicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, jam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & in primis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

αὐτῆς τινὸς θεραπείας δέησθαι ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καίγὼ μὴν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσαντο ἐπ' ἐμέ, καὶ περὶ τῷ τρόπῳ τὸ ἐπιβουλῆς, καὶ [g] ἀποστάσεως [h] ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἠθροίζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀσυλείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσαντες ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ τρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὸ ἐπιβουλῆς. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων.

Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ὅπως

[g] Ἀποστάσεως] Alii ἀποστασίας *Coll.* [h] Ἐσκοποῦντο] Ἐπεσκοποῦντο *Coll.*

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ ἰδιώτης, ὡς φησι Πλάτων. *G.*
80. Εἶχον] Διεκείμην. *G.*
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. *G.*
82. Ἀποστάσεως] Γρ. ἀποστασίας. *G.*
Ibid. Ἐπεσκοποῦντο] Παθητικὸν ἐ ἐπιχωρικόν. *G.*
Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι φιλία. *G.*
83. Συνεκρότουν] Συνῆγον, συνωθίζοντο, συνίστων. *G.*
84. †Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. *V.*
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐπικλητικῶς. *G.*
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μὴ θυμοῦ ὁρμώμενοι ἐ φονεύοντες. λέγουσι δὲ αὐτόχειρες ἐ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. *V.*
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φωραθῆναι ποιήσαντες. *V.* (Διερευνησάντες, καλαλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. *G.*)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπωλίζοντο antea legebatur. merito emendavit *M. du S.*

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Prometh.* c. 1. σφυρηλάτου ἀκούειν. *figulus vocari*, & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exigit; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καίγὼ] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι καίγὼ ἔ &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas, id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptius hiſce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Pariſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt, quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe; ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi: unde forſan evenit, ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *inepto*, *deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ. *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρονικὸν de *obſoleto*, *inepta*, quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. f. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοί, ἐπὶ τῷ αὐτῷ δεῖσαι νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πραχθέντων μοι συμβουλεῦσαι.] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione verſati ſitis, puto vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci, hac tam ſtulta verſione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenſes, qui nunc animis eumdem illum metum poteſtis concipere, velim mihi con-*

ὅπῃ τῷ αὐτῷ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ σοι τὸ τότε πραχτέων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε [a] ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν σοὶ τὸ παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα πας' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατέ τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναίαν δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μελετᾶν ἐκείνους· ἑαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὰ ἐς τὸ βέλτιον ἀσφάλειαν προσάγειν; ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τοῦτ' ἐποίησα, μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐ-

in eodem metu *animis &* cogitatione conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis aliquam in re praeſenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conſpectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum ſit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam ſtatim ultima ab illis ſubiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi ſunt* cariſſima? an iſta quidem plane ſtupidi hominis eſſe *cenſetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laeſi aſſumta, illos ulciſci, mihique pro praeſenti facultate, futuri temporis ſecuritatem praeſtare? Haec, novi ego, mihi conſuleretis.

6. Quid igitur poſt ea feci? Arceſſitos noxios, & cauſſae dicendae copia illis facta,

a Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. b Γυμνὴν] Conſtans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσοντα] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἠλιθ.ου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀνεπιθήτου. *G.*
Ibid. Γενναίαν] Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενίσασθαι ἐ δυνατά. *G.*
13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐκεῖνον] Μετὰ τοῦτο. *G.*
16. * Μεταστειλάμενος] Μέλαστμελάμενος. *V.* (Μηνύσας ἐ ἀγαγών. *G.*)

* Μέλαστειλάμενος] Μέλαστολάμενος erat in Editis; ſed correxit *M. du S.*

conſilium veſtrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forſan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adſcripſit γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere.* Opinor mentem Luciani fuiſſe *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὸν χεῖρα. *J. G.*

Γυμνὸν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὸν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id ſit nudus; ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλω πατρὶ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδοίμην Θεινομένην. Et Γ. 306. —— ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπάσσαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſmum praepoſitionis ἐν ſtatuere poſſis, quia ſaepiſſime ὀφθαλμοῖσιν ἴδιαζ ſine praepoſitione dicit. In noſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif. *coram videre*, nec praepoſitio commode abeſſe poterit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſſe ſtatuas, quod ὄψιν ſufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἁρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pſeudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

cta; prolatis argumentis, plane de ſingulis convictos, quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum, aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrum prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam veſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Graecos, καὶ τὰς ἐλέγχους προσαγαγών, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ οἵοτ' ἦσαν ἀρνεῖσθαι, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὴ ἐμαυτὸν, ἀφίστημι· ἐκείνων δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πρὸς πότερα ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· [c] συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας [d] ῥιπτούμενον, ἃ μὴ ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῇ ξοάνῳ ἥψατο, καὶ κατηγοροίη δὲ [e] ὑμῶν πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλ-

[c] A Συνελόντες ad οἷς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. du S.* [d] Ῥιπτούμενον] Alii ῥιγνούμενον *Coll.* [e] Ὑμῶν] Sic recte *P.* marg. *A1. S.* & *L.* Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἔξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες ἢ ἀρνούμενοι καθόλου. *G.*

33. Ῥιγνούμενον] Γρ. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μόνους ἔθεον τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα λέγουσιν τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ἄσαιλας ὁπὸ τῆς πέτρας τὸν Λίσωπον συκοφαντήσαντας αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφέναι ἀναθεσιμαίου Ἀπόλλωνι. *G.*

35. Κατέσπασε] Καθεγάλασε. *G.*

13. Ἐκ τῶν ἐόντων] Τὰ ἐόντα non eſſe, *quod ſupereſt*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque ſatis accurate redditum a Belgis per *id quod ineſt*; ſed ſignificare, *quantum res ſive facultates ferant*, — *quam maxime fieri poſſit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare.* *J. F. R.*

15. Συνεβουλώσαιs ἄν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*; Rectius *Opſopoeus*: *Haec — ſuaſiſſetis.* Eſſe enim hoc aoriſtis inprimis familiare, ut eorum indicativus ſubjunctive ſit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἄν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jenſ.* Lectt. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit *Jenſius*, ſubjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὅς' ἐφόβησε τα λάφροισί περ πολεμίζειν, male vulgo vertitur *terret*, cum ſignificet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — Ubi ſatis manifeſtum eſt, εἰσανέβησαν eſſe, *intro adſcendiſſent*, ſ. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. *Demoſth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὔτ' ἂν εἰ δίκαια ἐποίει, οὔτ' ἂν — ἔλαθε κ' διέφαλλεν. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Noſtrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Cl. *Geſn.* fecit. Et *Long. Paſt.* I. p. 20. ῥᾳδίως ἂν ἐκῶν λύκου ἀληθινὸς ἔλαθε. i. e. *lateat*, *latere poſſit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ κ' τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 658. Ed. *Periz.* minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνων. Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἠγανάκτει *indignaretur.* pro ἀγανάκτει, & ποιήσομαι pro ποιοῦμαι contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ ὑπάντου πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσαι τοιαύτῃ βασάνῳ. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζουσιν ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ὑπάρχει, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyranni-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ *Coll.* b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. Ba. P. S.* Καταγελάσεσθε *J.* unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rursus *J.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὅμως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Pell.* Forte ἀπαξαπάντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξάπασιν voluit.

40. Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φασὶ τῶν Κυψέλου ὄντα τὸν ζ'. μὴ ἦν σοφὸν, Κορίνθου δὲ τύραννον. τοῦτον ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ εἷς τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ εἷς αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἁλίγιστοι. Χίλων Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, καιρὸν φύλαττε. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλείονες κακοί. Θαλοῦς Μιλησίου, ** ἐγγὺς παρὰ δίκην. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνέκειτας.
† Τὸ] Πᾶν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιττακοῦ] Πιττακῶ male Edit. *Clerici.*
§ Πριηνέως] Πριένει Exc. *G.* Prienei C.
¶ Πλείονες] Πλείονες *G.* Πλείονος κακοί. C.
** Ἐγγὺς] Ἐγγύα C.
†† Apopthegmata haec in versus redacta legas in Anthol. L. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Ἕπτα σοφῶν ἰρίῳ κατ' ἴχνος πόλιν, ἄνομα, φανέν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλον κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, αἰὲν ἄγαν, ὅτιμη γάνος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἐφράσσατο Ἀθήνῃς·
Τοὺς πλείονας κακοὺς δὲ Βίας ἀπέφαινε Πριηνεύς·
Ἐγγὺς φυγεῖν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ᾠδά.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ —— πέτρα] Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. *J. F. R.*

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσεσθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὁμως.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τοῦ Ε. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν ἑ . . . in *Junt.* est ὡς ἑ . . . quod videtur ex ὥστε ἑ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνώγκλω ἦν.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* consulendum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον ἐ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus *Phalar.* alilsque locis ibi indicatis.

Et

rannos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, *quasi* signa quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exsciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet quod subnascitur, &

τυράννοις σοφοὺς ἐοικότα φαύλῳ ὀνόματι δοκεῖν τι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Πυθίου ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τὰ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡ Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f [Ὡς] Ὡς *f.* *sola*, & marg. *Alii*.

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθα] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ λίμνῃ, αἰτιφόνα ὕδατα. Nota fabula. Quum videret Hercules septem capita rursus pullulare, jussit Iolao ἐκκαυτηριάσαι τὰς καινομένας. Hydrae autem Adrastus, ὡς τὴν κατὰ Θήβας ἐκστρατείαν, τὸ ἐκτύπωμα τοῦ τῷ σάκει . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἰχθυαῖς ἀσπίδ' ἐκπλεῖν γράφει Ὕδρας. *G.* (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ —— ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *J.E.R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epistolis Phalaridis. *J.B.* (i. e. p. Ed. Paris. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. sese extendit.) *J.F.R.*

73. Φέρειν] Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat Phalaris objectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum; qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures*, pergit, *exscindimus*, *tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates*, sive *occasiones*. *Cogimur autem . . . ac id quod identidem succrescit*, *evellere*, *& profecto exurere cum Iolao*, *si confirmatum imperium habituri simus*. Apparet, nihil minus hic quam φέρειν, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere*? Id certe optime respondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπικαίειν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exussit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *J.F.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ & ἐπικαίειν] Suspectum fuit Doctissimo *Jensio* illud φέρειν, pro quo legendum censuit, θερίζειν, *demetere*. Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cedere*. *L Bos.*

Φέρειν] Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B. 302. —— ἢ μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι. nihil, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *J.M.G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi*, *perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est, φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demosth.* adversus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia*; *nec ulla causa est*, *ob quam qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiscatur*. Ibi πεπονθώς non est qui in-

ἐκκόπτειν αἰεί, καὶ ὑπαιθαίειν, νὴ Δία, καὶ τὴν τοῦ Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ὑπικρατήσειν. τῷ γὰρ ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τοῦ πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως δὲ, τίνα οἴεσθε ὕστως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ὁσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ὁσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, ἀνάγκη δὲ πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον.

excidere ſemper, & urere Iolai inſtar; vincere ſi velimus. Eum enim qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo quam puniri difficilius eſt.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς ἥδιον μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ὑπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῴζειν τὸν ὑπιβεβουλευκότα; ἀδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σῴζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ὑπι-

9. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim injuſte quosdam punire, quam ipſe mori; ſcitote me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuſte egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe injuſte mori, an juſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliusne ſit injuſte mori, an injuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum

a Εἰς τὰ τ. ἰ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* b Δὶ, τίνα] Et ſic eaedem Edd. Δί τινα P.

invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. εὕδειν δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρισπείνης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere*, *quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hiſt.* 4. Immo potius Ck. *Hemſterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *adferre*, ut ap. *Long. Paſt.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* δέσποτα Νύμφης Φερούσης τι μᾶλλον modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Cl. *Geſn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους ſpoliare ſe invicem, vel potius *latrocinia exercere*, *praedas agere*. vid. *Scholiaſt. Thucyd.* p. 7. 33. Ipſumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jenſ.* etiam poſtea adſcripſit, & vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me initurus eſt gratias. 1o. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2o. abundat ἄν. 3o. ἀδίκως σῴζειν τ. ἰ. incommode admodum dicitur, pro

eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10 Ὅταν δὲ βουληθῆτε τεκμήριον εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖός ἐγώ πρὸς αὐτούς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὡς γε καὶ σκοπιὰς ἐπὶ τοῦ λιμένων ἔχω, καὶ κατασκόπους, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ φεύγουσι τὸ συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥστε καὶ ἀμέλει καὶ πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν πρὸς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὸ δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὸ ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸ πρὸς τοὺς ἀθρώπους φιλάνθρωπον, εἰ μή τι ἀφαιρεθείη, ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι ἀφαιρεθείη ἀδίκημα.

Ταῦτα μὲν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια.

Ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, χαίρειν ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ ὕστερον μανείην, ὡς τούτων ἐπιθυμῆσαι κλη-

e Καὶ οἱ φιλ.] Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοπούς] Κατασκόπους marg. *Ald.*

15. Πευθῶνας] Πάτρας, ἀδεσποτ. *G.*
24. Ὀθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοεθνείους. *G.*

30. Ὁ δ. τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος ἀφαιρεθέντος ὁ Χαλκουργός. *G.*

pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur ὑ βουλ . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Acciperet quam facere praestat injuriam*, inquit *Cic.* Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὰ, esse *se gerere erga aliquem*, *tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμιρώτατά, φασι, τὸ Ἡρακλεῖ προσπεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφθόνως προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μάτην — προσενέγκασθαι τὸν παρόντα θυμόν. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentleyus* scripserit. *M. du S.*

χημάτων. ἀλλὰ [a] Περίλα῾ ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπ῾ ὅτ῾ πάμπολυ τὴν ἐμὴν γνώμης διημαρτηκώς, ᾠήθη χαριεῖσθαί μοι, εἰ χαλκῆν τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντ῾ κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἦκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως μὲν αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνου πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου πεμπτέ῾ ὁ ταῦρ῾ τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλα῾ παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχει; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, καὶ καταχλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τουσδὶ πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βοός῾, σῦρε δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσει, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμεν῾· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνώδες, καὶ [d] μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, & ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur. Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mactandus hic taurus Deo. Adſtans autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem uſum praebeat? & ſimul aperiens pro-pe tergum bovem, ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc machinam, eaque clauſa, applicari has tibias jube naribus bovis, & ſuccendi ignem. Sic iſte ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum illa*

a Περίλα῾] Sic Edd. quas conſului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini *M. duS.* b Περίλαος] Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et ſic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μυκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλα῾] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiaſtem* Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I. ſub finem. *M. duS.*

Περίλαος] Tam ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari mereretur, num Πέριλλ῾ pro Περίλα῾ recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Caſandri eſt, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Geſner.* quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis *Suidas* ex *Demoſthene* etiam Περίλλ῾, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demoſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam ſit ſuſpecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demoſth. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Περίλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut veriſimile ſit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλα῾ genuinum nomen Graecum eſt. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perſ. *J. B.*

51. Προσθήσας] Ἀντὶ τοῦ προσθεῖναι. Attic. *J. B.*

Προσθήσας — σῦρε δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ μενεαίνων. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὀκόσοισι μὲν ἐν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λιπτῶς ἀμαιτέειν. & ibid. iterum, ubi tamen δὲ commode intelligitur. Adde *Aphor.*

le punitur, tibiae tu sonis interim demulcere.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exosus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam imposui: &, *Age sane*, inquam, *Perilae, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias sonent.* Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi jussi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius Musices primus ipse canas.* Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi jussi, ne intra moriendo opus polluereт, & insepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis misi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem

μὴν, κολάζεαζ, σὲ δὲ τέρπεαζ μέλαξὺ καλαυλεύμενον.

Ἐγὼ δὲ ὡς τῦτ' ἤκυσα, ἐμυσάχθην τ κακομηχανίαν τῦ ἀνδρὸς, καὶ τ ὀπίνοιαν ἐμίσησα τῦ καλασκευάσματος, ϗ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. ϗ ἄγε δή, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ἡ ὑποχεσις ταῦτά ὅτι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθών, τ ἀλήθειαν τ τέχνης, καὶ μίμησαι τὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ ϗ ἃ φῂς μέλη, ἅμα τ αὐλῶν φθέγξεζ. πειθεζ μὴν τύτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, καλακλείσας αὐτὸν, τῦς ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τ ἄξιον μισθὸν τ θαυμαζῆς συ τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τ μυσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. ϗ ὁ μὲν δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων τ αὐτῷ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, ϗ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τ ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἀναποθανών, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον χη κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τ βῶν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναλεθησόμενον τῷ θεῷ· ϗ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τ πᾶσαν

f Καταυλεύμενον] Καταλούμ. male sola *B*3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri μίμνετε* intelligere queas, ita alibi καλεῖν omissum statuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam Graecissantem p. 386. qui plura congessit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τοὺς αὐλοὺς τούσδε] Sic *Long. Past.* 2. p. 67. μιμησόμενος τῦ παιδὸς τῶνδε, ϗ τ Νομφῶν τῆσδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hist.* I. pr. Et alibi non semel. *J. F. R.*

57. Ὡς τ μ κολάζοαζ, σὲ δὲ τέρπεαζ μέλαξ καλαλούμενον] Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλέω est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλακηκεόμενον, id est delenitum, sensu manifesto & apto. *J. P. a G.*

59. Καλαυλεύμενον] Hic vero mirari subit eruditissimi Viri caecitatem, cui tam turpiter pravum unius Editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Parisiensem* Ed. quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usurpat Ὀρχ. c. 2. & Διαπ. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλούμενον] Ita esse in *H. B*2. *Fl. Ald. Fr. P.* & *A*. Sed male καλαλούμενον in *B*3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquisitione, ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. c. 2. & Διαπ. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, sed irrito, hunc locum emendantis ei ansam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab *Opsopoeo* concinnata tamen hoc verbum sic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delectaris*. At his scriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

88. Ἐ-

σαν διήγησιν· τῷ ἀναθέντι ἐμοὶ τέκνωμα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ὀπτίνοιαν τὴν ἐκείνου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὸν πρῶτον πεῖραν τῆς μουσικῆς.

Ὑμεῖς δέ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῆς πρέσβεως, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷός ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς πολλὰς ἐς κακίαν ὀπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαον κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τῆς τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὸν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πρόσχῃ μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστευθῆναι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυρόντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, [a] προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

jussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius commentum, meam justitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum Musices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod justum est feceritis, si pro me cum Legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo *oblata sunto*. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere jussi sumus, vera omnia & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam jam mentiendi causſam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causſa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, &*

a Προσήσεσθαι] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Προσάξεσθαι P. L. & marg. *Alii.*

88. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ] Non est, ut Interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in Navig. ἐν καλῷ τῆ πόλεως. *Aelian.* V. Hist. L. 2. 13. ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipsi, p. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι. & sic *Dem.* 173. A. μὴ προσάξεσθαι τὴν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φαλ. β. c. 3. N. δ. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Ῥητ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipſoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiſeritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo juſtiſſimoque donario privaveritis.

εὔξασθε ὑπέρ τε τ᾽ Ἀκραγαντ⟨ῖ⟩νων, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδ⟨ος⟩, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκλυτος ἀποπέμψητε, μήτ᾽ ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματ⟨ος⟩.

PHALARIS ALTER.

NEque cura mihi Agrigentinorum hoſpitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hoſpitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum cauſſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Οὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοί, πρόξεν⟨ος⟩ ὢν, οὔτε ἰδιόξεν⟨ος⟩ αὐτῷ Φαλάριδ⟨ι⟩, οὔτ᾽ ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλήσεως φιλίας ἐλπίδα· τὰ δὲ παρόντα ἀκούσας τῶν ἥκόντων παρ᾽ αὐτοῦ, ὀπαδοὺς καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ᾽

2. Πρόξενος ὢν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ᾽ αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσύλους τοὺς τῆδε πολίτας κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἐνὶ ξένος. ἀσύλους δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τ᾽ πόλεως ξένος, ὅπως ᾖσι᾽ ἂν ὦσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μέντοι πάτριοι τ᾽ ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς ἀλλοτρίους τινὸς πράξεως (6) τισὶ γιγνομένους καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τοῦ ἐς τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ ἀλλότρια (8) τὰ καλαβυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷστον προάγοντας. ἢ ἐπὶ τ᾽ χειρόνων παρέλκει τοῦτο (9) καλαχρησαμένων ἅτε λοιπὸν τ᾽ μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσιόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μόνα φασὶ, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων (11) παραδόσεως τυγχάντας ὁμόσιοι, (12) καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχωσιν οἱ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα ὡς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας εἴσι υἱοὺς ἢ οἰκείους (13) προσδέχωνται, ἕτεροι δὲ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους ἔτι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαύκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὡς οἰκία τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξειέ τι τ᾽ χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ. . . . . *V.*

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀσύλους] Ἀσύλους C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἐνὶ] Ἰδίως ἐνὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro *idiων ξένος* quod in Vulgato erat. Ἰδίων . . . . ξένος *G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἤθος? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι πάτριοι] Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίσι γινομένους] Οἱ γίνονται in Ed. *Clar.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τοῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat.

(9) Καλαχρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Clar.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολιτικὸν] Πολιτικὰς C.

(11) Παραδόσιος τυγχάντας] Sic C. Παραδόχης τυχόντας miſere in Editis π. τυρῦντας. V.

(12) Καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατρᾶσιν *G.* Πολλοὶ ταῖς πρώξισιν V. Unde πολλοὶ καὶ πρώξισιν fecerant editores priores.

(13) Προσδέχωνται] Προσδέχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξεν⟨ος⟩] Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον, multae, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξεν⟨ος⟩] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τοῦ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν· ἢ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ὀθνείας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [a] δημιουργὸς ἡμῖν [b] προθεῖναι τὴν σκέψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ [c] ὅσῳ τῶν τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὤν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μητ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἀφαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀναθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς [d] ὃ προσησόμενον τὸν θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. b Προθεῖναι] Προσθεῖναι marg. *A1W.* c Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *A1.* Ὅσον Edd. d Οὗ] Μὴ marg. *A1W.*

17. Δημιουργὸς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργὸς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τοὺς δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* differte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII. 22. Consule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47. *M.du S.*

23. Καὶ ὅσον τῷ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς ἀσεβείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopœo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσησόμενον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εὐδία] Sic L. melius quam quod in reliquis est αὐδία. *M.du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲ τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πιστεύειν φύσει πάνυ πιστεύειν διηνεκέσι. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἢ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπισάμεθα καθηγησῶ] Pro μὴ ἃ meliori ordine ἃ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basilensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem juſtum jam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, & mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum eſſe, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus.

Ὁ μὲν ἦν Πύθιος, ἤδη τοι καὶ τῷ ἀναθήματι ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτό, μετὰ τῆς ἀγωγῆς ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τἀναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρραν καταῖραι.

Ὧν καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μονάρχου εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τοῖς ἄλλοις κόσμοις τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώτατον, τὸν μεγαλοπρεπῆ ὕτω δῶρον θεῷ, καταδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεχρῆσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατεθέναι ἄξιον.

Ὁ μὲν ἦν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου συνοδεύσαντα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς παθεῖν φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως [h] αὐτοὺς, ἃ μὴ ὅπιστάμεθα, καταγορεῖν.

Εἰ

[e] Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *AIW.* [f] Ἐμυσάττ.] Ἠμυσάττ. *J.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. [g] Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *AIW.* Εὐδίῳ Edd. priores. [h] Αὐτοὺς] Sic *J. Fl. P. S.*, Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *B2.*

ultima, *Etenim incertum eſt verane dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praeceſſit. οὐχ ὅπως ſignificat *nedum*. Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* *J.J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem ſunt *Benedicti*. Nam in *Baſileenſi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Opſopaeus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum eſt, injuſte ſceleris accuſemus.* Certe haec lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab praecedenti χρὴ) *nedum ipſos qua ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J.G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *B2.* In reliquis αὐτοὺς. Verſio noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipſos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. [i] Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noſter; quumque Cl. *Fenſ.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. ſed cognovi veteres

Εἰ δ' ἦν τι χ᾽ πέπραχ᾽ τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν· χ᾽ δέον θύειν, [a] χ᾽ τ' ἄλλα θεραπεύειν τ θεὸν, χ᾽ συναλοιθέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τ ὑπὲρ τ Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη χ᾽ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, χ᾽ ὅπως νῦν ἔχει, χ᾽ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ προσμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ἁπλῶς πάρεστι ταῦτα· χ᾽ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, χ᾽ ὁ Πύθιος, χ᾽ τὸ χρηστήριον, χ᾽ οἱ θύοντες, χ᾽ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γοῦν τἀληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς [c] αὐτοὺς λέγειν, χ᾽ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τ ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν χ᾽ ἀνήροτα φύει τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς ἐ μόνον τὰ πρῶτ᾽ τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus jam judices esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria si quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium mare juste aut injuste tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos *Graecos* nascuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *A1.* & *J.* nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *J. H. Ald.* c Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae.

P. J. B2. H. &c. jam sic habuisse, solamque adeo *Salmuriensem* ejusque adsectam *Amst.* male dedisse μὴ ἀ. *J. F. R.*

69. T' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit rejectio vocalis brevis, ejusmodi elisio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est ejusdem naturae atque crasis & contractio in uno verbo. Margo *A1.* rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet Lector has minutias persequenti. *J. F. R.*

79. Πέτρας γεωργοῦμεν] Πυθῶνα τε πετρήσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adscripta erant in marg. *Ald. Wesseling.* *J. F. R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* vers. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiastes docet *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — χ᾽ ἀνήροτα] Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paras.* & *Rhetor. Discal.* natum a fabula Insularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyss. IX. *Horat.* & *Lucianus.* *G. C.*

Ἄσπαρτα — χ᾽ ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Wesseling.* ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adjungenda videatur: & haud scio an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum est, ita jam adjecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen *Solanus* sic vult, morem gessi. At cum

tur, bona nobis praebet ; ſed ſi quid apud Phrygas , Lydos , Perſas , Aſſyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipſos Hyperboreos, *naſcitur*, Delphos omnia perveniunt. Et ſecundo poſt Deum loco nos colimur ab omnibus , & abundamus , & beati ſumus. Haec antiqua ratio , haec adhuc obtinet , & utinam ita vivere non deſinamus !

9. Recordatur autem nemo unquam ſuffragium de donario apud nos latum , nec prohibitum quemquam , quo minus ſacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipſum , puto , ſupra modum auctum eſt ſacrum , & abundat donariis. Quare nec in praeſenti novandum quidquam , neque praeter patrium morem lex conſtituenda , ut ſcrupuloſe judicentur donaria , & eorum quae mittuntur origo inquiratur , unde , a quo, & qualia ſint ? ſed accepta ſine operoſa quaeſtione dedicare , tum Deo miniſtrantes , tum religioſis.

10. Videmini autem mihi, Delphi, ſic demum optime de praeſentibus judicaturi, ſi primum conſideraveritis, de quot quantisque rebus ſit quaeſtio. Primo quidem de Deo,

ἢ Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε ὄντα βιῶντες.

Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὐξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ περὶ τὰ πατρία νόμον καθιστάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

d Ἕλλησιν] Reſtitutum ex L. & marg. *AtW.* Deeſt in Edd. prioribus. e Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. *Φυλοκρ. Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam , num ipſe hunc Codicem inſpexerit , an ejus collationem tantum ab alio acceperit , dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ ſolum ; ideoque fere alterutrum parentheſi incluſiſſem. Sed quia amplius deliberanti melius viſum , ſi utrumque conjungatur, quia ſe ſic vere Graecum facit, ſuosque Acragantinos Siculos partem quaſi adhuc Graeciae eſſe, faretur, a quibus ſe ſejungeret, ſi ἄλλοι abeſſet, ideo utrumque jam adeſſe malui. Sic *Demoſth.* ſaepiſſime ἄλλους Ἕλληνας ait , ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etſi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienſibus diſtinguit , ad *Hellada* propriam reſpiciens. At Phalaridem ſuos cives Graecis adnumerare , patet ſupra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεσθε. c. 7. παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime ſe habet. *J. F. R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐπορούμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui ſerio haec verba legit, mirum ſi non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres , Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν. *Ac ſecundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur , & opulenti & beati ſumus.* *J. J.*

Ibid. Μετὰ τὸν θεὸν] Μετὰ τὸν θεὸν ἐ εὐπορούμεν *Salm.* Ed. alieno loco ; ceterae enim Edd. εὐπορούμεν uno verſu ſerius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jenſii* correctio melius intellecta confirmetur. *J. F. R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean *Φυλοκρινεῖν* , ut eſt in Anglicano Cod. *per ſtirpes donaria diſcernere*, ſequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J. B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4. quamvis ibi *Fl. φυλ . . .*, ut hic A. habeat. *M. du S.*

ἱερῇ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῆ μαντείῳ· ἔπειτα, ὑπὲρ τ πόλεως ὅλης, καὶ τ συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ὅπη πᾶσι δὲ, τ φήμη πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium; exiſtimetis, non novi.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τ θεὸν ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τ ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, χαιρολομήσομεν; καὶ ὁ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ τ πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & ſacer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεσῶν male *Fl.* ſola. b Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιήσωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *AIW.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τ θεὸν] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam hoc *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *J. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιστάναι] *F. Gujet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νῦν τε κἀμοὶ θανεῖν ὅρον. *J. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τ γνώσκ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit *Origenes.* Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένηϑ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεϑα, κρίνεαϑ, 40καὶ ἐξεταζεαϑ, τὺς ἀνατιϑέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τῦ παλαιῦ ἔϑυς, τῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαϑῶν [e] ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναλιϑέντων, καὶ ὑπὲϱ τ' ὑπάϱχυσαν δύναμιν ἐνίων δωϱυμένων 45τ' Θεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὺς δοκιμαϛὰς, καὶ ἐξελαϛὰς ὀλιγήσελε τοῖς ἀναθήμασιν, ὀκνῶ μὴ [f] ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμαθησομένων ἔτι, ὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον [g] αὐτὸν καθιϛάναι, καὶ ἀναλίσκονϛα, καὶ καλαδαπανῶντα, ϖαϱ' αὐτῦ κρίνεαϑ, [h] καὶ ὑπὲϱ τ' ὅλων κινδυνεύειν. [i] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

1 Σὺ μὲ ἴσως, ὦ Φίλταλε Κέλσε, μικρόν τι τῦτο καὶ φαῦλον οἴῃ τὸ ϖϱόσταγμα,

[e] Ἐμπέπλησται] Ita recte P. B2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπίπλαϛ male J. [f] Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic J. item H. B2. Mld. S. P. & P. Ἀπορίσωμεν Fl. [g] Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. [h] Καὶ ὑπὲϱ] Καὶ μὴν ὑπὲϱ Vorſt. male. Sic notat M. du S. [i] Ἢ τίνι] Ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Οὗτος ἐϛὶ Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακϱὰν φλυαρίαν ϲὺν ὀκτὼ γϱάψας βιβλίοις. ᾧ * ϖϱὸς ἰσάϱιθμον ἀντεξαγομένῳ ϖϱόϱϱητον, ὁ σπουδαιότατος αὐτῶν Ὠριγένης, μεϲοὺς ἁπάσης σοφίας & εὐσεβείας † ἐξυφαίνῳ λόγους, καὶ λῆϱον ἀποφαίνας τὸ θαυμαϲὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

* Πϱὸς ἰσάϱιθμον] Sic ex C. reſtituit M. du S. πϱωτάϱιθμον enim ante legebatur.

† Ἐξυφαν.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυφασμένους.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ ϖαϱειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουϱείους· τὸν μὲν ϖϱότεϱον κατὰ Νέϱωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδϱιανὸν & παλαιότϱοπον. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *anno.* Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Sedis:* Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὡϛ ἂν ἀϕ' τούτων εἰκάσαι τις δύναιτο μαγείαν εἶναι, τὸν οἶδε εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γϱάψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσε] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae.* *M. V. la Croze.*

3. Ἀλ-

μα, προστάξειν τ' Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ [a] ἀπάτας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι τὸ δέ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, ὑμεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ἐστὶν, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθε [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ἐπιστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὸν Αὐγείου βουστάσιον, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήραντα πειράσομαι, ὀλίγους ὄντας τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίρου τὸ πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τριακόσιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Αἰδοῦμαι μὲν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμης γραφῆς τυχεῖν ἄνδρα τρισκατάρατον· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ὅπως τοιαύτης ἱστορίας, καὶ πράξεσιν ἀνδρῶν,

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &, quae deerunt narrationi imputare *& adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

a Ἀπάτας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A1.* Ἐπινοίας *B2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀπονοίας *Heinf.* b Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. ἐν κακίᾳ P. & *Angl.* c Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. d Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμυθητος marg. *A1W.* Ἀμύθητος P. e Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τοῦ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἱστορίας αὐτοῦ] Ἐπινοία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπίνοια. *Th. M.*

Ibid. Ἐπινοίας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἱστορίας. *M. du S.*

Ἐπινοίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστασίου] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis*. *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πάντων.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γ'] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

οὐκ ἀναγιγνώσκειν πρὸς τὸ πεπαιδευμένον ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶν, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτῃ ὀπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἕξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ πᾶσι ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι πάθων, ἀπελογήσατ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ καὶ βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῃστευεν, οὐδὲ τὴν Μυΐαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἴδην καταλεχών, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λελατρῴδηκε, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τοῦ αὐτοῦ.

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τῶν-

f Οὐ Μυΐαν] Nil mut. Edd. *Myeiam Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς δὲ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τὸν Σαββατὰν ἦν. ἔστι δὲ ὁ Ἐπίκτητος ὁ Στωϊκὸς ὁ τὰ ἠθικὰ φέρων) * κατὰ τοῦτον ἦν. *V.*

40. Οὐ Μυΐαν μόνην] Πότερον τὴν Ὀρχομενίων Μυΐαν, ἣ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον φασκων † Μυΐσιον, ἢ τὴν Βοιωτίαν; *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Cler.* Ad Antoninos neque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad *Arrian.* c. 13. *M. du S.*

† Μυΐσιον] Μυΐσιον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam.* Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ Μυΐαν μόνην] Quae ſit illa Minya regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. Μυΐας γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae Μυλίας dicebatur, non Μυΐας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, Μυσίαν. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μυΐαν] Τὴν τῆς Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μυΐαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. *v.* 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον δὲ πάνυ λάσιος, κάμμυν τὸ μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ προσθετον ὑπεικείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη θυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ ζαρκὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἡδίστου τε ἅμα καὶ λαμπρότατον καὶ ὅλως, εὐδαμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

Τοιὸς δὲ μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόλμης ἐργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑποβολὴν ἑκάστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβλημάτα ἔχων, αὐτίκα μάλα τὴν πό-

etiam tibi ostendam, & magnus erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae se ferret: Colore candidus, mento non nimis hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa assimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox suavissima simul & splendidissima: & paucis ut absolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat.

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Hercules, & Jupiter depulsor, & servatores Jovis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus, quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & solertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curiositas, & docilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum urebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in potestate haberet, mox famosissimae

[a] Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. [b] Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *F.*

52. Πρόσθετον] Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud *Philostratum* recensentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum apposite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet προτροπαίους, mendosum est. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς ὅτῳ πλουτεῖν γένοιτο. *Æschylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ἆρά τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδοιμι.

Ex quo *Plaut.* Asin. act. 3. sc. *Agedum.*

Ar. Hem adspecta rides? utinam male qui mihi volunt sic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conf. ad *Liv.*

Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum.
Gentibus adversis forma sit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *F. B.*

71. Κίρκωπας — Εὐρύσατον] Nobiles facinorosi. Meminit horum & *Æschines* adversus Ctesiphontem: ὅτε γὰρ Φρυνώνδας, ὅτις Εὐρύσατος, ὅτι ἄλλος ὁδὶς ποτὲ τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. *Erasmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κίρκωπας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρύσατον] Vide *Erasmum* in proverb. ὑφ' ὧν τύπτῃ. *Vorst.* Scholiastae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδαν] Pravitate notum fuisse Scholiastes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Aristodemum intelligat, nescio; plures enim sunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σώστρατον] Eum intelligit, de quo supra N. d. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥουτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *F. B.*

Ῥουτιλλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ὑπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτῷ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

70 σοφία Ἀλεξάνδρου ἀκρότατον ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ † Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ [c] Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ [d] αὑτοῦ 75 λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιον εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ † γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ καὶ τοῦτον ἐγεγέννητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με 80 νομίσῃς ἐφ' ὑβρῇ ταῦτα τῷ Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτὸς [e] εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα † ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πυθαγόρᾳ λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ 85 ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν ἐστιν, ὅμως συναγάγοι ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο † Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Ἀλαζόνα τύπωσον [f] ποικιλώτατόν τινα τρόπον 90 ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπορ-

[c] Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλιανῶ Fl. [d] Αὐτοῦ] Sic recte B2. Αὐτοῦ ceterae. [e] Εἰς] Sic Ald. P. H. Πρὸς J. [f] Ποικιλωτάτῳ] Ποικιλοτάτῳ Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι οἱ Βοιωτίαν διέτριβον, Οἰχαλιῆς ὄντες γένος. * Σίλλος δὲ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενος. ἐπίφθονοι δὲ ἄγγελοι, ἐπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κυκλώπων ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δή φασιν ὑπὸ θεοῦ. Συναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν Ἀλεξανδρείαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, παρὰ δὲ καὶ προδότης ὑπονοεῖται. Ὁσαύτως καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ † πονηρίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μικρὸς καὶ καπάτυγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

* Σίλλος] Sic C. Σύλλος V. Σώλλος Edita. M. du S.

† Πονηρίᾳ] Ita mutavit Solanus, quum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. J. F. R.

[a] Ibid. Αὐτοῦ] B2. In reliquis prave αὐτοῦ. M. du S.

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. Nihil ad nostram hanc, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, ne comparandus ad illum est. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. J. F. R.

83. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discès. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. M. du S.

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimon. Cl. Duker. ad Thucyd. VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μόριον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Polluc. L. IV. segm. 165. J. F. R.

89. Ποικιλοτάτῳ] Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Ἀλαζόνα τύπωσον ποικιλοτάτου τινα ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτου. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλώτερας αὐτὰς, &c. J. J.

Ποικιλωτάτῳ] Cl. Jensii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. M. du S.

ὀρθορχιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, εὐεπίβολον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκρίσιν τῆς βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. εὐδεὶς γὰρ τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ὁπιεικέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ [b] ἀφελέστατος. ὅπι πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς [c] προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ὀπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μείζοσιν ἐπέχειν τὴν νοῦν.

Μειράκιον μὲν ἦν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ὁπὶ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνου-

perjuriis, malis artibus compositam, agilem, audacem, periculis se objicientem, laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his; quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniisset, non sic ab eo discessit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & adhaec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret.

5. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene *P. B2.* & marg. *A1W.* Βολήσεως male *S. A. J. H. Ald. Fl.* b Ἀφελέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* c Προσῆν] Πρῶν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *A1W.* Δεομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo post pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet *Basilaeensis* anni 1545. *J. J.*

Βουλήσεως] In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Junsium* monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum, V. versus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illustrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπίχειν τὸν νοῦν] Jussit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magistrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπίχειν eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπίχειν modo esse ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipsi, & *Elsner.* ad Act. Apost. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπέσχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Bosium* sentiat, & non ὀφθαλμοὺς, sed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant *Elsnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. *J. F. R.*

5. Ὡς ὑπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex stipula conjicere*; recte quidem quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyss. Ξ. vs. 214. ita scribens, Ὡς γὰρ ὑπὸ τῆς καλάμης ὑπέρω νοῆσαι τὸ καλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, ὕτως ἐκ τοῦ προσβύτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν καλλονῆσαι. *Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet.* Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paullo supra docuerat, quum proprie notet τὸν ὑποστέλλοντα τὸν ὑποκείμενον σῖτον (sive, ut *Hesychius*, τὸ ξυλῶδες τῶν καρπῶν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκμῆς ὕλημα. aetate effoeta; quemadmodum & καλάμη interpretatur item *Hesychius.* *J. J.*

6. Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] *Homer.* Odyss. Ξ. 214. *M. du S.*

8. Δεομένοις] Angl. *βουλομένοις.* *J. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. c. 17. & passim apud optimos scriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — καὶ ἐπῳδὰς] Conf. supra *Mued.* c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπιγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπιγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *J. B.*

13. Ἀναπομπὰς] *Deconvertes.* ἀναπέμπω *emitto*, *sur-*

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & theſauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingenioſum puerum, & ad ſuarum actionum miniſteria paratiſſimum, non minus ſuae cupidum malitiae, quam ipſe florem illius aetatis deperierat: inſtituit illum, & adjutore, miniſtro, atque famulo perpetuo uſus eſt. Caeterum ipſe ille publica quidem profeſſione medicus, ſciebat non minus quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remiſta bona, aſt idem mala multa;

Quorum iſte omnium heres & ſucceſſor factus eſt. Fuerat autem magiſter illius & amator Tyaneus genere, ex familiariſſimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

ρῶν, καὶ χάριτας ὅτι τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀνακομπὰς, καὶ κλήρων, ἀγωγὰς. ὅτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν ἑαυτῷ πράξεων ἑτοιμόταλον, ἅμα μεῖον ἐρῶντα τῆς κακίας τῆς αὐτῷ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶν, καὶ ὑπηρέτης, καὶ ἀγαπώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δὴθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ καὶ [g] Θῶνος τὴν Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ ἀγαθὸς [h] αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τῆς Ἀπολλωνίου τοῦ [i] Τυανέως τοῦ [k] πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν ἐν-

e Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. *Fl.* f Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. g Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. conſtanter. h Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. i Τυανεῦ] Τυανεῖ *J.* ſola. k Πάνυ] Τῷ πάνυ *Mare.* Nihil mut. Edd.

ſuaſum mitto, Etym. *F. G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi ſe ſuis incantationibus theſauros alte ſub terra defoſſos, ſurſum evocaturos. *J. F. R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaeſivit diligentiſſimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυής, ſi paradigmata grammatica ſpectes, ut ἀληθὴς ἀληθῆ. & εὐφυῆ *Voſſius* etiam margini *Baſil.* 2. adſcripſerat. Verum neuter videtur attendiſſe ad exceptionem, quae εα purum tam in α quam η contrahi monet, ſic ἰγνῆ & ἰγνᾶ utrovis more dici, & poſterius quidem frequentius. Grammatici jam tradidere. Conf. *de Salt.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J. F. R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J. B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyſſ. Δ. 230. Sic ſcribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifeſto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctiſſimo *Philoſtrati* interprete, nomen id fuiſſe Tyanenſi (ad p. 148.) quem Aegyptium inſuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem eſt, apud *Philoſtr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem ſuorum arcanorum Apollonio Noſter tam diſerte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis eſt apud *Homerum*, praecipue Odyſſ. Δ. quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio miniſtrant. *G. C.*

Φάρμακα] Hunc verſum vid. ibid. Odyſſ. Δ. 232. *J. F. R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ἐστὸς. *J. B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th. M.* Hujus vitam 8. libris *Philoſtratus* deſcribit: hunc *Hierocles* Chriſto aequiparavit: contra quem Euſebius ſcripſit. *G. C.*

27. Ἀπολλ. τοῦ Τυανεῖ τοῦ π. σ.] Secuti hic ſumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deeſt in noſtris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & ſimul magus, cum Apollonio Tyaneo diu verſatus fuerat, qui paullo ante centeſimum a Chriſto nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc diſcipulus Alexander: unde facile patet, initio fere ſeculi ſecundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum ſeptuagenarium deceſſiſſe ſub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex ſequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo neceſſariam exiſtimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J. F. R.*

28. Τραγῳδίαν] Non ſic de eo ſentiebat *Philoſtratus*, qui viri vitam conſcripſit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inſcribi jure potuiſſe cenſebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiſſ. certe *Philoſtr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι πατριᾶς ἄνθρωπον λέγω;

goedium noſſent. Vides e qua tibi ſchola hominem narrem?

Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, ἐν τῇ Τυανέως ἐκείνῃ ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφειν ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ἐδέησε [a] ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ τῶν καθιέντων ἑαυτοὺς εἰς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρᾳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιῆσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς ταχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ δέοντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ, ἣν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρίς τε τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὸς καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχουσα.

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum jam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeſtigiis utentes, & opingues hominum (ſic ipſi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hiſce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, ſed quae amabilis eſſe vellet, cum inveniſſent, annonae quantum opus eſſet ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam ſecuti ſunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic viſis draconibus ingenti ſpecie, man-

a Ἐπενόει] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χορογράφῳ Fl. c Ἔπεσιτ.] Ἄπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ἐδέησε ἐπενόει] Sic Liv. de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, ſed Carthaginis jam excidia agitabat animo. M. du S.

36. Χρονογράφῳ] Forſan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. M. V. la Croze.

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. c. 4. ubi καὶ συγγραφέως & λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic ſequitur cap. 10. hujus Alex. Sed prius malim. J. F. R.

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? M. du S.

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere Gujet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. J. F. R.

37. Καταρατοτέρᾳ] Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. F. G.

39. Παχεῖς] Sic pag. ſeq. & pag. 481. J. B.

Παχεῖς] V. Ariſtoph. p. 670. A. Et Noſtrum c. 9. M. du S.

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisque aliorum teſtimoniis probat Reverend. Elſner. ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. J. F. R.

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. noſtrum ſupra de Merc. cond. c. 9. & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII. p. 473. τὸ ὄναρ — ἴν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur ἀίνητας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. Ael. V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. Amſt. (Ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; quum non ſufficeret Vulcanii verſio, *in Arabas, populoſam gentem*. J. F. R.

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21. κεκαρμένους τὰ νῶτα & τὴν ἀγοστόν. Sic paullo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους & τὰς καρδίας προεξυρημένας. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis Macetin vel Macetam proprium unius mulieris nomen intelligeret. J. M. G.

42. Μακέτιν] Nomen eſt non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασοὺς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατεῖσθαι ἀνέχεσθαι, καὶ θηλάζειν μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται) τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ξυμφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντι συγκαθεύδουσαν αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἓν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἀρχὴ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεῖλον τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὸ πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ σοφωτάτην οὖσαν, καὶ

d Δυεῖν] Δυοῖν P. Δυεῖν *Ald. H. Bz. Fl. S.* recte. de *F.* vid. nott. e Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

ſieris, uti priores interpretes verterunt; ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαίᾳ] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellæ dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαίᾳ] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum Ez. *Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *F. E. R.*

47. Εὐδαίμονος] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *F. B.*

56. Τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Dion.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupantur. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυεῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυεῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῖν. *Vorſt.* in *Bz.* etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Juntina* fuerit, neſcio, nam *Splavius* eam ſic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in varianti. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuiſſe in *F.* Sed *Solanum* correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυοῖν παιδίων. Et δυεῖν νεοῖν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 34. *F. F. R.*

73. Καὶ

καὶ Δελφοὺς ὕστω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὸ ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' ὃς προεί-75 που τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φαιτώντων [a] ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους τρέφοντες, καὶ κυκῶν-80 τες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. [b] ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον85 διεφάνη τῆς ἐλπίδος.

Τεντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ὅτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδό-90να ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικοῦν, οὐκ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁ-πάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ95

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedicere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander

suam

a Ἐς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μειζόνως] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικοῦν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς ὕστω] Προσυπακουσίον κρίνεται τὸ μαντεύσεσθαι. οἷον καὶ Δελφοὺς ὕστω κατανόησαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὴν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. §. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Rulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλούσιοι] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad *Mort.* c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ex. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Διψ. c. 2. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

ſuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui ſi quis modo illis ſe oſtendat qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam caeleſtium quendam, illum adſpiciant.

οἴκοι πρὸς κρίνοιτο, λέγων, ὅτι ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδειξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, κατοικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴς, ἢ τυμπανιστὴς, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας.

10. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt, in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

Ὀλίγης δὲ δεηθέντος ἀντοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτειμιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἁλῳστοιτήσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χαλκᾶς ridicule *f*.

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν ἀτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι ἴσθι. *V*.

cat. *f.F.R.*

95. Τὰ οἴκοι] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M.du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. ſupra dicta ad c. 6. *f.F.R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπικρότει. Sed noſter Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐπικτυπῶ cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi κοῖλ' ὄχεα κροτέοντες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* *f.F.R.*

5. Κοσκίνῳ — μαντεύομαι] *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. *G.C.*

Κοσκίνου μαντεύομαι] Paroemiogr. *f.B.*

Κοσκίνῳ — μαντεύομαι] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Ἔτι δ' Ἀγροιὼ τἀληθέα κοσκινομαντεύεις. *F.G.*

16. Μίτεισιν] Praeſens pro futuro; ſic εἶσι pro ἴσται & ſimilia, vid. *Fenſ.* & *Hemſterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Commentt. ad *Ariſtoph.* Plut. 70. ubi Ἄξιμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemſt.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Paſt.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄξιοι τοῖς Μηθυμναίοις σὺν ἀγαθῷ πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuiſſet: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄξιμι τὰς αἶγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit an fut. 2. vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 65. ἀπολῶ pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. *f.F.R.*

λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὡς ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ τὴν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τὼ γονέα ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinjectum gerens candidum, falcem geſtans qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *J.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. *b* Γὰρ] Sic *J. H. Fl. B2. S. Ald.* *c* Προεισπέμπεται] Προπέμπεται *A. P.* At prius recte Edd. vett. *d* Καὶ μεσόλ.] Καὶ deeſt in Edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *A1W.* & *J.* & *Fl.* *e* Ὄλεθροι] *Heinſ.* & *Gujet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed malem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *J. B.*

29. Προσπέμπεται] Angl. προπέμπεται. *J. B.*

Προεισπέμπεται] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt adſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paullo poſt omittitur ante ἁρπην. *J. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate Edd. aut Codd. etſi adjectivum ὀλέθριοι ſic ufitatius, & pluralis ſubſtantivi ὄλεθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. *J. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*

Περσίδης] Parum abeſt quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. *Ariſtoph. Veſp.* 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adjectivum quoque. Poteſt ergo jam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. *J. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur ὅστις, nullo aut certe Luciano indigno ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aeſculapii filius. cujus ſe filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, ſi lubet, Orig. c. *Celſ.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aeſculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Στύσθαι] Male in Angl. Cod. στίλλεσθαι vocem στύσθαι alibi interpretor. *J. B.*

Στίλλεσθαι] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem ſententia, melius, quam ut in impreſſis eſt, στύεσθαι, ſenſum vulgatae aperiet *Ariſtoph.* Lyſiſtrata, eundem fere quem alibi per οἶτρον φέρεσθαι, aut ſimile quid effert. V. Οτ. c. 33. bis, & 51. Sed nec caſtior ſolum vox στίλλεσθαι, ſed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior & noſtro familiaris. V. Νεκυ. c. 2. 3. & paſſim. *M. du S.* (At verſio Cl. *Geſn.* στύεσθαι ſervat.)

44. Εἰ-

Perſides genus hic, Phoebo carusque, videtur,
Divus Alexander, Podalirī ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,
Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,
Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος ὗτος ὁραῖ,
Διῖ δ' Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.
[g] Οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] στέλλεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. [i] εὑρήθη δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,
Εὐξείνου Πόντοιο παρ' [k] ἠιόσι ἄγχι Σινώπης,
[l] Ἔσται τις χθὼν Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τριστῶν δεκάδωντε,
Πέντ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς-

[f] Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *AIW.* [g] Οὕτως] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. [h] Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *A*1. Στύεσθαι Edd. omnes. [i] Εὑρήθη] Εἵρητο P. A. Vulgatam ſervant *J. Fl. Ald. P. H.* &c. [k] Ἠιόσι ἄγχι] Ἠιόσσι ἄχρι *J.* ſola. [l] Τετράκυκλον] Τετράκικλον male *J.*

50. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονὰς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ε, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, εἶναι, νοεῖ ὅτι τὸ * ἀνδρὸς, εἰ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν τὸ αὐτῷ γράμματον ἐναριθμήσας εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε λέπτα τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνον ἔνεστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενος καὶ λήγων πέντε εἰς πέντε τελευτᾷ. *G.* (Legendum τριακόσια, & ἑκατὸν pro μζ', ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

* Ἀνδρὸς] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλεξάνδρου; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ε non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εἵρητο] Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. *J. B.*

48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*

Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος vel ἀλεξητὴς *auxiliator*, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *J. F. R.*

Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Ἀδριανουπολίτης. *Auſoniorum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητὴρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96	
Λ. 30.	8	24.
Ε. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
—	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*

Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. IW.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, ἀφ' ὅλλοῦ εἰς τὴν πατρίδα ἀφίκετο, καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τε βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν ἀφομαλαξαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι ὑποφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὥστε θριξὶν ἵππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ὑποκλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἵα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὥστε τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων πρυπῆρχε, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ὑποφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος.

12. Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Dracónis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bisulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus.

Ἤδη δὲ ἀρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ὅπου τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

a Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὖτη Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & *Aristoph.* Plut. 1046. Ἔοικε δῆτα πολλοῦ χρόνου γ' ἥκειν. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit.* Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam vides*, is diu non vidit. Fidem facit *Long. Past.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ ὁ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πειράσειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ — *horum illas omnino post longum intervallum esse visuras.* F.F.R.

59. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. F.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 58. exhibebimus. M. du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catull. Catagraphosque Thynos.* F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* est in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. observatt. *Vossii* p. 63. J.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De Aesculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M. du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὖτη. M. du S.

79. Συλλειβόμενον] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμενον. J.B.

88. Ἐνθαζόντες] Angl. ἐνθαζόμενοι. J.B.

90. Διξομούλῳ] Καὶ τὴν πόλιν ἐμανάριζεν, αὐτίκα μάλα διξομούλῳ ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμανάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo διξομούλῳ. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ᾄδων (ὃ ψιλοδημαδὶς) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret.* J.F.

Διξομούλῳ] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si διξομούλῳ dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspi-

que collecta, vel caeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ ὑρανῦ πεσὸν) ἐνταῦθα καλαπίθη) χήνειον ὠὸν πρoκεκενωμένον, ἔνδον φυλάτ[τ]ον ἑρπετόν τι ἐκτιγέννησε· καὶ βυθίσας τῦτο ἐν μυχῷ τῦ πηλῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάτ[τ]ετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τ' ἀγορὰν πρoπηδήσας, δρέπανα δὲ φέρων τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τῦτο, καὶ τ' ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τ' κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τ' πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [a] δειχομένην ἐναργῆ τ' θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρυσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἀνεκρόλο, καὶ πρoσεκύνει. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τὺς ἀνθρώπυς, σὐκ εἰδότας [e] ὅ, τι λέγοι· πλὴν τῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τ' Ἀπόλλωνα καὶ τ' Ἀσκληπιόν.

I Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τ' ἐσόμενον νεὼ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τ' [f] πρoκεκονομημένην

[b] Συλλειβόμενον] Συνελιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθιαζόμενοι A. P. L. & marg. *A1.* Nil mut. Edd. [d] Δειχομένην] Δεξομένην *Fenſ. Pelt.* quoque an *δειχομένην*; idem habet & marg. *A1W.* Sed δείκ. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι κὴ λέγοι marg. *A1W.* [f] Πρoκεκονομημένην] Sic P. R. ſive B. & *Fl.* Πρoκεκοσμημένην Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείρουσι] Ἀντὶ τῦ ἀγυρτεύοντες. *G.*

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adpariturum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἔδειξε τ' Δία; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἔκκειν magis movet, & quod δείκ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — Θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. I. 196. pro *data dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὰ, κὴ δεικνύμενος, ait: δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eas autem dextra prehendens* &c. Ideo inquam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐνεθήπεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Πρoκεκονομημένην] Cæteri Cod. πρoκεκονομημένην. *J. B.*

Πρoκεκονομ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, πρoκεκονομ. In P. & Codd. B. mendoſe πρoκεκονομημένην. In reliquis πρoκεκοσμημένην. *M. du S.*

μδύην τῆ χρηςηρίω πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνες τε ἦδεν Ἀσκληπιῆ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλη τῆ φωνῆ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχη [a] τῆ ἀγαθῆ εἰς τὸν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥαδίως ἐμβαλὼν, ἀνιμᾶται μὲν τῶ ὕδατος καὶ τῶ πηλῶ τὸ ὠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειςο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ τὸν ἁρμογὴν τῶ [b] πώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τῆ ἑρπετῆ ἐκείνῃ ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἔχας ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυρὸς, καὶ πλοῦτος, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτοῦντες παρ' αὐτῆ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a Τῆ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & P.

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τ' ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχη ἀγαθῆ] Flor. τύχη τῆ ἀγαθῆ. *J. B.*

Τύχη τῆ ἀγαθῆ] Non temerario conſilio illud τῆ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' ἐκ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula* (*nam id matris nomen fertur*) *neque ex cornice*, quae ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *adiculas*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Eraſmus:* quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγενημένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena homini-bus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui pla-ne Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & ab-

γέννηλον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς [c] γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ὠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅσον οὔπω ἦν, ἐπὶ τῇ φήμῃ αὐτίκα μάλα πολλοὺς τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ἐπεπλήρωτο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας [d] προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ἐκ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὑπὸ κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένον, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ [e] αὐτῷ τραχήλῳ περιελίσσας, καὶ τὸν ὄφιν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προεχύσθαι αὐτῷ, καὶ καμεῖν τὸ μέρος ὑπισύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ἀποκρύπτων, ἀνεχο-

c Γεγεννημένον] Γεγεννημ. Edd. priores. d Προεξυρ.] Προεξυρ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. e Αὐτοῦ] Sic cum *F.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτοῦ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ ἐκ πρόβατα] Τὸ, μονονουχὶ διαλλὰ εἰκὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἐκ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. *V.*

gato γεγεννημένον; nam eſt a γενάω· ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo ν alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγεννημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γίνομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῷ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverteto. *J. F. R.*

32. Ἡμέρας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nôram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σιωπῶντες) τὸ ἑσπέριον. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (ἄγας) τὸ ἑσπέριον. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξηρημένων legendum ſit, ἐξηρημένον, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξηρημένων. Itaque ſequitur πρόβατα, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐκεί-

χομψὺς πάντα ἐκεῖνος, προὔφαινε † ὀθονίην κεφαλὴν καὶ θάτερα τῶν χιτώνων, ὡς δῆθεν ἐκείνῳ τῷ Φαινομψὶ πάντως ἔσαν.

Εἶτά μοι ὑπενόησεν οἰκίσκον ὑ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τέλαραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρεμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι [a] καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ [b] τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τὸν Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονηρῶς εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. † δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐκ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

Ἐνταῦθα ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

scondens, sustinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum se praebebat, omnino esset.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum satis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculsorum: & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiisse eumque humana forma *capitis*, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & antè quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius; quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent.

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso Dracone, (nam hoc

a Καὶ ταῦτα] An καὶ τὰ αὐτὰ? b Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* c Νεαρώτεροι] Νεωλαίτεροι *Fl.* & marg. *AsW.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναῖον. οἷον ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, * κατέαγε τοῦ κρανίου.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας μέρος. *G.*

66. Πονηρῶς εἶχεν] Ἀττικοὶ ὁ ἐπὶ σωματικῆς ἀσθενείας ὀξύνουσι τὸ † πονηρός. *V.*

* Κατέαγε] Κατέαγεν erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etsi credo posteriorem diem hanc distinctionem inveniisse; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a πόνος & πένομαι. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. *J. F. R.*

49. Ἐκείνου] Τῷ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρωπόμ. ὃ ταῦτα, ὃ θιασῶν, absurde prorsus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Συμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyss. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆος φαεινῆς. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα ὃ τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abes-

se

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset conjiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe jam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse.

παρεῖχε τοῖς βυλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτῆς ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτῆς Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅτῳ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύναλο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένον, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δ' ὅλον πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύναλον.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus esset, & vultum haberet humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata: & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino jussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander:

Κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέρρει, ἑκάστου τὴν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ γενόμενον ἴδοι τὸν θεὸν, καὶ ὕστερον ἁψαίλο μετ' ὀλίγον παμμεγέθης αὐτῆς γεγενημένην, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος γραφαί τε ὅλι τύτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπετέθη· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου, καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Tertius ecce, Glycon, sanguis Jovis, atque hominum lux.

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

19. Et cum tempus esset ejus rei, propter quam instituta fuerant omnia, *nimirum*

Καὶ ἐπειδὴ χρόνος ἦν, ἕνεκα τὰ στάντα ἐμεμηχάνηλο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις,

d Πρὸς ταῦτα ἢ τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. J. P. B2. Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* e Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AiW.* Vulgatam servant priscae Edd. earumque lectio est melior. f Γενόμενον] Sic jam gemino *v.* recte Edd.

se credo; verum quia facilior est omissio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38. ταῦτα ἢ τὰ τοιαῦτα προμηχανᾶτο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Past.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. *J.F.R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M. du S.*

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cusos cum imagine, & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Goltzius* in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M. du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet; quam supra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M. du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam salutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. II. 39. Et *Aristoph.* Pl. 69. confirmat. *J.F.R.*

ρος, ᾗ θεοπίζειν παρ' [a] Ἀμφιλόχῳ τῷ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τὴν Ἀμφιαράου, ἢ ἦν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, καὶ πανήρης ἀπηλλαχὼς, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν ὧν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσοιτο ὁ θεὸς, ῥητήν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, [d] ἓν δέλτο ἂν τι μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καλαβράσαντα τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, dieque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores. b Μαντεύσοιτο] Μαντεύεται *F.* sola. c Ἡμέραν] Deerat in Edd. excepta *F.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινὰ. At quod edidi est in P. Τίνα ἡμέραν ἐκέλευε προειπών. G. d Ὃ ἓν δέλτο] Ὃ δέοιτο marg. *Mill.*

6. Ἀμφιλόχῳ] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἔκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἐν τῷ Μαλλῷ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῷ) πάλαι τὸ κλεινὸν ἀμφιλόχου χρηστήριον ἔχρα δ' ὀνειράτων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἐναγοῦς ἀνδρὸς ϵ μητραλοίου υἱὸς ὤν. Ἔκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*, cujus meminisse ait *Anistidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Πλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. Ἐπὰ δ' αὐτὸς ἡμῶν τῶ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μνησύνις κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπηλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολοὺς] Conf. iterum infra Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obſignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipſe autem in adytum ubi deſcendiſſet, (jam enim aedificatum erat templum, & parata ſcena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dediſſent, & auditis quaſi a Deo omnibus, libellum *cuique ſuum* ut ſignatus fuit, redditurus, reſponſumque illius ſubſcriptum (inſcriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogaſſet.

20. Erat vero machinatio iſta, viro quidem qualis tu, &, ſi non eſt inſolens dictu, etiam qualis ego ſum, manifeſta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obeſae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

20 καλασημήνασ χηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, ἐς τὸ ἄδυτον καλελθὼν (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, ὑπὸ 25 κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ᵉ ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸ ἀποκρισιν ᶠ ὑπογεγραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο.

30 Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲ οἷον σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἷα ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὰ ῥῖνα, τεράστιον,

ᵉ Ὡς] Inſerui ex marg. *AtW.* Decrat in Edd. ᶠ Ὑπογεγραμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *AtW.*

22. & 54. *J. F. R.*

14. Ἐκεῖθεν ἦν τὸ ἐσδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλιξανδρ. προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικνουμένοις, ὡς μαντεύσ. ὁ Θεος, ῥητήν τινα πρόκλησιν] Mſ. ῥητήν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προκλησιν. forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνέῳξε προκλησιν. *definitam diem ſurrexit praedicendo.* ſurrexit praedicens certam diem, qua Glycon ſit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illuſtrem *Ezechiëlem Spanhemium* diſſertatione tertia, de uſu antiquorum numiſmatum. *J. G. G.*

16. Ῥητήν τινα] Scil. ἡμέραν. *F. G.*

Ῥητήν τινα] Quia *Solanus* ſic juſſit, & tribus teſtibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in ſimilibus locutionibus, vid. *L. Bos p.* 59. Verum poſt ῥητὴν omitti; uno hoc Luciani teſtimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etſi omitti poſſe non nego. *J. F. R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* niſi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam *Codicis Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis deſcriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνευ τοῦ προκλησιν i. e. ſine verbo προκλησιν. Ita etiam ſtare poſſe ſententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod ſentio dicam; venuſtior ſenſus absque προκλησιν, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσ.] Ed. *J.* habet μαντεύεται. *M. du S.*

Ibid. Ἐκέλευσε] *Tacit.* An. II. 54. Colophone ſacerdos numerum modo conſultantium & nomina audit. *M. du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino *tò quaſi* inſerui, quod Cl. *Geſn.* haud aegre feret. *J. F. R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula ſua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. *M. du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & ſequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falſum eſſe; Clauſi enim & obſignati libelli tradebantur, & eodem modo redebantur, fictumque miraculum in eo ſolum conſiſtebat, quod Oraculum intelligere poſſet contenta, non laxatis vinculis ac ſignis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam reſponſa debebant extrinſecus inſcribi, non intra librum ipſi quaeſtioni ſubſcribi; alioqui enim fraus nimis craſſa etiam ſuſpecta fuiſſet multitudini. Et Lucianus artificium clam reſignandi libellos detegens, diſerte prodit pſeudopropheram ea quae quisque ſciſcitabat ſic legiſſe, inſpexiſſe, non addens ibi quoque ſubjeciſſe reſponſum, quod non omiſiſſet, ſi verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem ſigna tollendi, rurſus ait: impoſtorem ſigno ſublato *libellum legiſſe*, ac ſtatim denuo clauſiſſe. Ubi rurſus narratur, *lectum tantum libellum*, de *ſubſcriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, ſed poſtea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγρ. tamen verum eſt, nec ſignificat adeo locum, ubi ſcriptum ſit reſponſum; ſed relationem ad quaeſtionem propoſitam. Et ſic rurſum eſt hac Diſſ. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compoſitis ſolet reſponſum ſignificare, ut in ὑπολεῦσι, aliisque, ut ap. *Aeſop.* Fab. 69. καὶ ἡ ὃς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑπαντιχοῦσα, *occurrens.* quod ad noſtrum tamen ſcopum idem eſt. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ λύκος, & alibi. Sic *ſuſcipere* pro reſpondere, *Virg.* VI. 723. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς ἔπος] Hic ſignificat *pro re nata*, vel *ad rem adpoſite*, quod quidem notum. Nam etſi *carmine* reſpondere ſolitus ſit, & locutio οὐδὲ πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem ſit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν ſignificare *carmine conſcribere*, non video. *J. F. R.*

33. Κορύζης μεστοῖς τὰ ῥῖνα] Saepe utitur hac phraſi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M. du S.*

ϗ [a] πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. Ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας τὰ σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, ϗ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μὴ πολλῷ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. ϗ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἔτι ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

Τίνες οὖν αἱ ἐπῳδαί; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ λιπτήκων, ἐξαίρει, ϗ μὴ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, ϗ τὴν αὐτῷ τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἑτέρα δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευασὸν δὲ τοῦτο ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, ϗ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, γιοσα, & undique incredibili similis. Excogitatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interrogationes singulas, & quae viderentur ad eas respondit, tum involutas iterum & obsignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia?*

21. *Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *J.* Ed. Πάντη cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.

54. Σκευασὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπευτικοῦ. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *J.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη] Adscripserat Cl. *La Croze:* vid. nott. *Zacagnii* in Disputat. Archelai p. 27. Sed non satis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *J. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βρυττίας, ut in versione exhibuit quoque *Erasmus.* Sed ex illa ipsa literae *tau* duplicatione odoror dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ *Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Insulse ad oram libri sui retulit Cl. *Sponius poix Beritienne.* *J. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid sit collyrium, σκευασὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagacissime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Florentina. *J. J.*

Βρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioscor.* vel Βηρυττίας v. *Strab. Vorst.*) Secuti sumus scripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis Βηρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. Βήρττιοι. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ διαφανοῦς] *Suidae* Φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab *Aristoph. Scholiasta* describitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso *Arist.* satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. *Suidae* & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditissimus *Lud. Kusterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia *Lemery.* Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής? Crystallum ne an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo judicium sit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros gluti-nant, injectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ δὲ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾷ ἐκείνῃ γενομένῃ, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ὑπιθεὶς τὸ κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄχυσον· [d] τιτάνου δὲ εἰς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παχυτέρου) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ὑπονενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς περὶ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ πρὸς θεμένῳ, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἦρχε δὲν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

c Ἀπέματτε] Ἀπεμάττετο marg. *AlW.* d Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S.* e Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *El.* Nihil vulgatam mutat P. f Ἦρχε] Sic P. Ἤρχη Edd. priores.

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τοῦ Ἀριφανοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τὴν ὑάλου λύσιν; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, **Venetianiſchen tripel** vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἔχρη δὲν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐπιτιθεὶς χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπιοίσῃ πραγμάτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, atque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem veroſimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἔχρη] P. In reliquis ἴχρη. *M. du S.*

συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ [a] εἰκαιστικὸν τῇ ὀξυνοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προέτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ ἀφαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀκόπως τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπάς, καὶ πλήρων

dabat divina, multa hic prudentia uſus, & probabilitatem adjungens commentis ſuis, qui perplexa quibusdam & ambigua reſponderet ad interrogationes, aliis vero plane obſcura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipſi videbatur: alios autem vel dehortatus eſt, vel impulit, prout melius eſſe conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta ſciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad laſſitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

a Εἰκαιστικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. b Εὐδοκίμουν] Sic *Fl. J. H. B2.* legere notat *M. du S.* Sed & *Ald.* ac *P.* ita habent. c Κυτμίδες] Κυτῶδες male P. Nihil mutabant Edd. d Αἰγείου] Ἀρκείου Edd. priores. Αἰγέου Codd. L. G. P. & marg. *AIW.*

80. Εἰκαιστικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. *M. du S.*

81. Λόξα & ἀμφίβολα] Vid. *Orig.* contra Celſum p. 53. Ed. Cantabrig. *M. V. la Croze.*

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat *Solanus* legendum ἠυδοκίμουν. Sed in hac diphtongo non ſemper opus eſſe augmento, nec in aliis, vid. ſupra ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ad verbum τετάχαλο. Adde Cl. *Jungerman.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμην aeque dici atque ἠυχόμην. (Immo frequentius) & ſic εὔχοντο *Homer.* Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter verſum non poteſt dici abjectum. Idem ex *Heſych.* & *Pind.* adlatum vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etſi dixeris ἠν magis Atticum eſſe, quod tamen non ſemper opus eſſe in noſtro obſervavi. *J. F. R.*

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oracultum varia medicamenta praeſcripſiſſe aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuiſſe contra laſſitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον, fatue interpres: *ex adipe ſuilla confectum*, cum ſit *ex adipe urſina*. ἄρκτος urſus, ἀρκτῖος, urſinus. ſed in Mſ. legitur αἰγείου *caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non ſatis liquet. Nam & urſinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus proſunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis conſtat. Nec ἄκοπα ſunt tantum remedia contra laſſitudinem, quamvis proprie eo nomine illa ſignificentur, ſed & quae ad dolores corporum, & tumores ſcirrhoſos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc eſt ἄκοπον oraculum ſeu impoſtor juſſit adhibere πρὸς ὀδύνην πλαδροῦ, *ad dolorem laterum.* *J. G. G.*

Ἐκ λίπους ἀρκείου] Benedictus *adipe ſuillo.* Certe accuratior Eraſmus *urſino adipe*: etſi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omiſſio literae ταυ, ipſe Lucianus in Demonacte oſtendit, a quo ait Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα, ὃν Ὀνώμαλον, ὅστις ἀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixiſſet, λίσσεις ὃν ἐπιμανῆναι) λίσσεσι, ἀλλὰ ταῦροι ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιβόρυται, καὶ πρὸς ὅλην τὴν παίμνην ἀῤῥήτου πλήρωσι στέρματος. τί δὲ, ἐ συῶν μὲ ἰσόνας μιλιαδιάκουσι κάπροι, in ſequentibus reddit, ὃν ἐρῶσιν ἀλλήλων λίσσεις ὑὸν ἄρκτοι, καὶ σύες. *J. G.*

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκείου, quod idem eſt atque ἀρκτίου, ſanum ſenſum exhibet, eligat id qui voluerit, quique urſinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo conſiderato & ego vulgatam praeferrem. *J. F. R.*

94. Ἔσται πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. *J. Elſner.* ad probandam phraſin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis*, *impetrabitis.* Recte quidem; verum non omnino haec Luciani ſunt eadem; ſed tantum, haec *evenient*, *fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσαι πάντα, ἦν δ' ἐγώ. *Fiant omnia* (ſcil. quae juſſiſti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phraſi Novi foederis, dum dativus acceſſerit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ κοινὸν ἐκεμόνας χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elſner* ibid. adfert. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quaſi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Sed Alexander vates meus me rogabit.* *J. F. R.*

98. Δραχμὴν] In reliquis Amphilochum fere imitatus, ſed longe praetergreſſus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum successiones in futurum semper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, si voluero ego, sique Alexander Propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Constituta autem erat etiam merces unicuique responso, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuisse hunc reditum; ad septuaginta vel octuaginta millia quotannis congessit, dena vel quindena responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est, neque in thesauros reposuit: sed cum

ἀφαδοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, εἴ τε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν [e] δὲ [f] οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸ πόρον τοῦτον, ἀλλ' [g] εἰς ἑπτὰ [h] ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, [i] ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τοῖς ἀνθρώποις [k] ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. ἐλαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνῳ, οὐδ' εἰς θησαυροὺς ἀπετίθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοῖς

e Δὲ] Illud δὲ inserui ex marg. *A1*. Decrat enim in Edd. f Οἰηθῇς] Sic restituit *Selan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A1W*. Itaque firmatur conjectura *Jensii* & *Vorstii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. g Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J.* Εἰς recte ceterae. h Ἢ ὀκτὼ] Ita reposui ex marg. *A1W*. pro vulgato Editionum καὶ ὀκτὼ. i Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. k Ὑπὸ] Ἀπὸ *J.* sola.

tio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo calidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa pridre summa majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ' ὀβολώ.] Vid. supra c. 19. δύ' ὀβολοῖς plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue sunt usi. Sic noster *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τοῦ χεροῖν. Ubi post δύο plurale habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem usitatius in membris quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὼ θεῖν ἀμφοτέρω, at contra paullo supra, δύο ὄφθαλμοὺς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congessit Frater optimus *G. O. Reitzius*, in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. vers. 182. ab Scholiaste notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι ait, δὲ λέγουσι συμπροπεδύκασι ἐκ Φαίακων. τῷ εἰδὼς ἴδοιμι τοιμήριον ἦτορ ἐμοῦ τῷ Πατρὶ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ καὶ πλείονα αὐτὸν τιτάχθαι· οἳ δὲ ἐπὶ τῶν μὴ τέτταρα ἢ χρειμάτων ὅσοι θεοὶ εἶσ' οὐ ὀλύμπια δῶμα ἔχοντι, καὶ οἳ ἐπὶ, τὼ πατέρ κρίνοντε δύο δὲ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἴσμεν quod est Il. Δ. 367. pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἴσμεν positum, recte pluribus demonstrat Clar. *S. Clarke* ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua *Clarkius* tacet; etsi rursus ei adsentior versum illum Il. I. 182. Τὼ δὲ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyssem* solos referenti cum *Schol. Victorius.* Nam exemplum illud Scholiastae quod ex Odyss. Θ. 48. est petitum, ubi Κούρω δὲ κρίνοντε δύω δὲ πεντήκοντα βάτην. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta Ibant*, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* sine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, *illi duo ibant*, & *quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, ea nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur; etsi discretio ibi major, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit; nam omnis quidem dualis est pluralis, at non invense. Si qui autem certius constet, dualem nihil aliud esse quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Κείνω μὲν μετάμοι, κατ' ὄρεσφι φίοντες — συμβάλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Οἰηθεὶς. *F. G.*

Οἰηθῇς] Quaestum, quem Alexander Impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθῇς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸ πόρον τοῦτον. *Constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium; neque quaestum hunc fuisse exiguum*, &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἄμα, quod ut non spernendum, ita animus elegans existimo. *M. du S.*

28. Ἀνα-

λὰς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ ψευθήνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ὀπισθογραφίστας, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἐνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

multos jam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

Ἤδη δέ τινας καὶ ὀπὶ τ' ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λῃστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι δυνάμενος, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη τεθνεῶτας ἀναστήσειε. δρόμῳ οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Τιέμεναι κέλομαι τ' ἐμὸν θεράποντα προφήτην.
Οὐ γὰρ μοι κλεάνων μέλεϊ ἄγαν, ἀλλ' ἐπόφητε.

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:
Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώραντο πρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἳ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

a Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet ὑπὸ forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. b Ἀναφέροντες] Ἀναιφέροντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναιφέροντες] Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid.* in ἀνέφερον; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναιφέροντες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7. Ἐρμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναφέροντες] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναιφέροντες aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀνανήφων ἐαυτῷ. *Dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormierę; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod crevisse jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μολυβδίνας] In omnibus legitur μολυβδαίνας, quod

ſpargere, quos lapidibus juſſit abigi, ſi propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus deſidet in coeno*. Deinde miraris, ſi ad magnam *gloriam* elatum eſt oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Univerſim implacabile ipſi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim juſtius pugnaret homo praeſtigiator, & portentoſarum fraudum amans, veritatis autem inimiciſſimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perſpexiſſet, ſolusque verum in illis vidiſſet? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri neſcius; ſic enim ipſum appellabat, inimiciſſimus, qui juſte omnia iſta pro riſu & ludibrio ſibi haberet. Propter ea etiam Amaſtrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod ſciebat, Lepidum, & alios illi ſimiles plures, in ea urbe eſſe: nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero auſus etiam eſſet fratri Senatorii viri reſpondere, ridicule diſceſſit, cum nec ipſe poſſet reſponſum fingere cal-

ἕκιστα βλασφημεῖν, ὃς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεων ἔχειν τὸν θεόν. τῷ δὲ Ἐπικούρῳ, ᾧ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένῳ γάρ τινος τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; [c] μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ὅτι μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείας φίλος, ἀληθείας δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀληθεια εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τὸν περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμώδησε ποτὲ Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, [d] καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτι αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

[c] Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *AIW.* Μολυβδαίνας Edd. *Pariſina* etiam majore litera, quaſi nomen proprium eſſet. [d] Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἄτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἀλῴσκων (ἴσως διάῤῥοχος) *G.*

quod ferri cum non poſſit; mutandum cenſuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic *μολυβδαίνας*, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, ſine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, *μολυβδαίνῃ ἐοικυῖα ἐς βυθὸν ἔρσεν.* Quod Scholiaſt. interpretatur *μολυβδίνῃ, ἐρμιᾷ.* At ſubſtantive ponitur apud *Homerum.* Revera tamen adjectivum eſſe, patet ex aliis ſignificationibus, ut cum pro plumbeis vaſis ſive ollis uſurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus.* Et an non adjective uſurpat noſter infra, l. c? Quidquid ſit, etſi μολυβδίνας hic uſitatius eſſet, ego nihil mutare auſim. *J. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipſe pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἄτεγκτος] Sic rurſus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τοὺς περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt Phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magiſtratus, an Philoſophus; aut privatus ſed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

ὅτε τ ποιῆσαι πρὸς χαιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γ αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενον ὕειον πόδα μὴ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐδίειν, ὅτως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῆ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τ δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ [b] κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μείζονας ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέχειτο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα ὑ χαλεπῶς γε φάνων δέτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τ κεφαλῆς ἐκείνης τ μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ φωνῆς διὰ

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere ſibi poſſet. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet ſuillum pedem, cum malva paratum, ſic dixit,

Malvaca porcinae ſacrato vaſe cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, oſtendit draconem rogantibus, non totum, ſed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in ſinu, ubi videri non poſſet, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promiſit ſe loquentem etiam Deum illis praeſtiturum, oracula reddentem ſine vatis excipientis miniſterio. Commiſſis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad ſimilitudinem humani fabricatum, transmiſſis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata reſpondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μεν ὧν marg. *AIW.* b Κόλπου] Κόλπον marg. *AIW.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. du S.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαϊστὶ μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διείρας] Διείρω, ἐπιθάλλω. *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino *malva*, μαλβαναῖς, μάλβαξ. *AE. M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. Μάλβαξ forte eſt ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρια intellige χρία, ut σκυλάκια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui reſpondet *cuminare* h. e. cumino adſpergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcumque farinae adſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in κυμινεύε alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeſtare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſuimus interdum verſiculos multum deteriores his, quos dederat *Eraſmus*, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J. M. G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Guyeti* Mſſ. invenio. *J. F. R.*

72. Μειζόνως] Confer ſupra c. 8. f. *M. du S.*

75. Γεράνων] Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, *Thomas Irſonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II. aula, &. Rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput conſulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) Cum ſubito adoleſcens ex nobilium famulitio, qui tum ſpectabant, in proxime adjaceus cubiculum irrepens hominem oſtubo admoventem, & clamantem conſpicit; neque ullis muneribus & promiſſis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit ſacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaeſtionibus, dictaſſe, & revera inſpiraſſe. Rem totam *Irſonus* ipſe ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. du S.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *aſperas arterias*, i. e. guttura, fiſtulas cartilaginoſas reſpirationi inſervientes. Sic enim uſitata vox Medicis. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. *J. F. R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. du S.*

84. Ὁ γοῦν Σάνρωτος δοθεὶς ὑπὲρ τ ἐς Ἀρμβρίαν εἰσόδου]

lum Aeſculapium accidente. Vocabantur oracula iſta vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, ſed veſtitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

ὀθονίῳ ἐκείνῳ Ἀσκληπιῷ προσπιπτούσης. ἐκαλεῖτο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

27. Itaque illud Severiano datum, de ſuo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipſum quoque fuit. Adhortans illum ad impreſſionem *faciendam*, ſic dixerat:

Parthosque Armeniosque haſta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τοῦ αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολήν, ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων προτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Deinde cum perſuadere ſibi paſſus ſtolidus ille Gallus, irruptionem feciſſet, ſed male

Εἶτ' ἐπειδὴ πειθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ γρα-

[d] Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *J. Alld. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hiſt.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβηριανῷ haberent.

δου] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæſus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam ſub Trajano floruit, ante ejus impoſtoris tempora, & hic paulo poſt Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus eſt, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πειθοῦς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ στρατία ὑπὸ τῶ Ὀθρυάδου κακίαν. Nam hæ voces, ἀπήλλαξεν, κακίαν, non mihi videntur aliter poſſe intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod ſciam, antiquorum memoravit, niſi forte aliquid muſſitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ ſuppreſſit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda ſunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, caſis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vaſtaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter ſymphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priſcus & Avidius Caſſius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuiſſe Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illuſtratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Perſarum *Othryades*, quod tamen Græcum ſonat: & non dubito aliter apud Perſas expreſſum fuiſſe; ſed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad ſuum ſonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illuſtrantur ex tractatu, quomodo ſcribenda ſit hiſtoria, ubi memorantur *Severianus* & *Priſcus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter ſcribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis ſatis nota. quia ſcilicet *v.* conſonantem litteram ignorant Græci, ſæpe per Y. exprimunt. Sæpius per B; eandem non raro etiam per diphtongum ου. Eundem autem virum eſſe, cujus nomen tam varie ſcribitur, res ipſa clamat. Vide tamen, quæ hac de re vir eruditiſſimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inuſtam *Xiphilino*, quaſi quæ apud *Dionem* legerat, data opera ſuppreſſiſſet: ſic enim ipſe ſui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ὃ σαφέστατα δὲ ὑδὶ τῶ μὲν Ἀντωνίου ἄρξαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γαμβρὸν ἐποιήσατο, ἔπραξεν ἔτος αὐτὸς, καὶ ὅσα ἔτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τῶ πενθερῶ περιφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic deſcriptum voluimus, ne ſocordiae noſtrae imputetur, ſi in multis, quae Luciani tempora ſpectant, & res in iis geſtas, obſcuri aliquid inveniatur. Noſtrum enim divinare non eſt, ubi ſilent hiſtoriae. Obſervandum autem hinc imprimis eſt, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuiſſe Alexandrum, cujus oraculum tanta de re conſuleretur. Paulo poſt tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruiſſe oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Conſulendi hac de re curioſi noſtrae aetatis nummorum ſcrutatores. Nec audiendi tamen qui aſſerunt divinitatis ſignum eſſe coronam radiatam. Id enim non ubique ſaltem obtinuiſſe, vel hic locus

[a] στρατιᾷ ἐπὶ τῷ Ὀθρυάδῃ καλαχοπείς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, εὖ γὰρ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτωνός τις ἀνὴρ τόξῳ ἄπο λυγρὸν
Πότμον ὀπιπροΐεὶς, σαίσῃ βιότοιο φάος τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μὲν μελαχρονίους χρησμοὺς ὅτε θεραπείᾳ τῶν κακῶς προληθεσπισμένων, καὶ ἀποτελευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τοῦ τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησθ' νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ [b] Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ὅτι τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.
Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

[a] Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani*. στρατιᾶ Edd. priores. [b] Μαλλῷ] Δίλῳ P. & marg. *AIW*. male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατιᾶ corrupte, niſi quod *J.* στρατιᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδῃ] Idem eſt qui in Συγγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum. Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, eecidiſſe animadverteret, delebat illico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Medicis & Perſicis ſimiles, quae meliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, καὶ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Δισ. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymaeum ſcilicet. V. Ἀστρ. c. 23. & Δίκ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πιλάζεο &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis demuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius*. V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet. c. 29. τὸ εἰς Διδύμους ἱερὸν dicitur *Stra„ boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμέως τῷ εἰ βραγ„ χίδαις

tis eorum, qui ad ſe venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rurſus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum ora-
cula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuiſſet oraculi fama, & in Romanorum urbem incidiſſet; nemo fuit, quin alius prae alio feſtinaret; alii quidem venientes ipſi; alii vero mittentes alios: & in primis potentiſſimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quaſi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honeſtus, & in multis magiſtratibus Roma-

τo, πολλὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τεμῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκύσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, Θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τῶ μαντείε τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλε ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥυτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [c] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

[c] Πράξεσι] Reſtitutum ex G. P. L. & marg. Ar. Τάξεσι Edd. priores.

„ χόδους. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pſeudom.* & *Jamblich.* „ de myſter. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, „ qui virgam tenentem, vel ſedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua „ haurientem vaporem futura canere dicit προφήτευε. „ Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud „ conſultum fuiſſe *Sozomenus* meminit; atque haec „ ea aetate ſola erant clara oracula: obticuerat enim „ ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* ſupra ad c. 19. allegato patet. *Pauſ.* in Att. 33. ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoſcit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Pauſ.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὧν πρῶτος & κορυφ.] *Demoſthenes* dixerit, ὧν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐπαινέτης, ut ait in Or. adv. Ariſtogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥυτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuiſſe quidem virum egregium, ſed ſuperſtitioſum. Ῥυτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς & ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honeſtus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*, ſic interpres. ſed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, ſive bello, ſive domi geſtis. *J. G. G.*

Ῥυτιλλιανὸς] Hujus apud Hiſtoricos mentionem nullam invenio; niſi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Baſaeus* dicitur: ſunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale eſt quod uterque videtur per omnes ordines ad ſummos tandem honores perveniſſe: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque ſumma: denique quod nomen *Ruſi Baſaei* facile cogitari poteſt ex alio corruptum. Sed haec, ut ipſe nolim ambitioſe aſſerere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non ſit, conjecturas propoſuiſſe meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indigniſſima interpretatio utriusque interpretis *compluribus in praliis Romanorum ſpectata virtutis.* Nam neque haec deſcriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte & *in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſatus.* Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum debuiſ-

τασμῷ, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκὼς, [a] καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ὀπτολυ παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. ὡς οὖν τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρῷ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ὃν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανῆσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμελῶς ἔτι πλείω

nis probatus : ſed circa Deos *religioſo* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret : miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar ad-

[a] Καὶ] Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *J.* & marg. *AIW.*

buiſſent loco vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions*. At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ὡν ἵνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελειοτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *J.G.*

Ibid. Τάξεσι] Vertitur *praeliis*. Verte *magiſtratibus*. *F.G.*

Τάξεσι] Ἀπὸ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς κἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. *Graevii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (niſi enim fallor, requireretur πολεμικαῖς τάξεσι) ſed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio*. Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum ſui dantes*. *J.J.*

Πράξεσι] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξεσι legitur. *M.duS.*

Πράξεσι] Quia *Soulius* noſter jam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam : Ἦν δὲ ὁ Πέρτινὰξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, τὰ δὲ πολλὰς στρατιωτικὰς τε καὶ πολιτικὰς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum ; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi ; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξητάζεσθαι autem pro εὐδοκιμεῖσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J.F.R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M.V.la Croze.*

Ibid. Ἀληλιμμένον που λίθον] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ ἅτερ ξύλου καὶ πάντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & *Apulejus* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Caſaubono. Ipſe *Theophraſtus* ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe ait p. 47. C. tangit & alibi noſter ; ſupra Ἔπισκ. c. 22. infra ἰακλ. c. 12. *M.duS.*

Ἀληλιμμένον που λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium *Floridorum Apulejj.* ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* obſervatio. *J.M.G.*

53. Γέροντα] Mortuus eſt *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem ſeptuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium acceſſere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus*. Conſtat praeterea in nummo *Antonini* pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander ; niſi ponas ſenes poſt 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. *M.duS.*

62. Καθ' αὑτοὺς] *De ſuis rebus futuris.* *F.G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F.G.*

63. Πομπὴν — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum, ξενίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam conjiciunt.

τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν τῷδε τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γὰρ τὸ ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

3. At ille qui amicus eſſet plerisque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miſerat, partim etiam de ſuo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque ſolicitat, qui ſtatim ipſi quoque feſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter blande qui exciperet venientes, hoſpitalibusque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renun-

Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὤν, ἔρχεται, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρ' ἑτέρων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτοῦ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν ὅτου, καὶ τὴν αὐλὴν τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὑτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

b Αὐτῷ] Αὐτοῦ *J. Fl. H. P.* *c* Ἐνέπλησε] Ἐνέπλησε *J. Pell.* *d* Ξενίοις] Recte ſic P. ut *Jenſ.* voluit, ξενίαις enim Edd. *e* Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell.* Εὔνους ἐργαζόμενος marg. *A I W.* Editionum αὐτῷ in αὑτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξενία, quae Latinis *Lautia*. Scripſi autem in poſito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὑτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula ſpiritus.) Interpres plane nullam hic τῶ, αὑτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὑτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare*; & ſic verti debuit. Vide omnino, Studioſe Lector, politiſſimas *Graevii* Lectiones Heſiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τῷ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat Vir Cl. cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in *Macrobiis* T. III. c. 7. ἐργάσασθε σεαυτῷ τῇ ἀρίστῃ μάγειρόν τε ἅμα, καὶ ὑγιαινόταλον βίον. *Parveris tibi victus ratione, longiſſimam juxta & ſaluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τῷ, ἐργάζεσθαι uſu mire convenit ipſum verbum *exercere*, ita ſumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. I. S. I. Menedemus ait, ſe vendidiſſe

Ancillas, ſervos, niſi eos qui opere ruſtico
Faciundo facile victum exercerent ſuum.

Lis quidem inter eruditos eſt de hujus loci quum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus[1], aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exercirent*, auctoritate potiſſimum *Feſti* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τῷ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu conveniat, nihil videtur cauſſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τῷ, ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam atque illuſtrem. IV. nimirum ποικίλων, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ ὁ τοῖς τιλείοις ἠργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum pictura expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τίλεια certaſſe victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter Pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praeminm*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος diſtinxiſſe;

ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν Θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τῦ μαντείυ καὶ [a] αὐτῦ ψευσομένυς.

[b] Ἀλλὰ καί μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τῦ παρόντος λήρυ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ὀκνηρὸν καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ἐπιχειρίυς, καὶ μονονυχὶ δήλυς ἀφ' ὧν δέοι ἔχοι τὰς ἐρωτήσεις, μεμνημένυς οἷα ἦν ἃ ἤροντο. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τὰς πλουσίυς καὶ [d] μέγα δυναμένυς τὰς φύσεις συνθάρρεσθαι. ἐλάμβανεν ὧν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτὰς ἐντὸς ἔχει τὰ ἀρκύων.

Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥυτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· συνθαρρυμένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προσήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτῦ; ἔφη

tiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui mitterant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent se intra illius retia conclusos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem perveniisset, *Quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. *b* Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A1*. Deerat in Edd. *c* Συνίης δὲ, οἷας] Ex emendat. *Solani*. Συνιὰς δ. ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνιῆς etiam marg. *A1*. *d* Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc significetur *certamen*; illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. ostendit *H. Stephanus*, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξυνίους] Sic L. Reliqui prave ξυνίαις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμενοι αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *suis rebus favens. faisant cela pour son interêt particulier.* *F. G.*

Ἐργαζόμενοι] Si plures libri addicerent, non respuerem illud ξύνους, quod marg. *Aldinae Wesselingianae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Clar. *Jens.* ait, *Graevium* virum Cl. probasse, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut sit: *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. solus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forsan συνίει. *F. G.*

Συνίης δὲ οἷας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celsum*, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, Lectori, quid sub Imperatore Philosopho rogaturi fuerint Optimates, conficiendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more resignanti

istud

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro susceptа oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Πυθαγόρην, πολέμου τε μέλος χάλκεον ἐξοχον ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, ἃ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τὰς αἰτιωμένους, ὡς δὲ ὠφέλιμος ὅτως ἐληλεγμένῳ τῷ χρησμῷ. ὁ δὲ Ῥουτιλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, ὡς διὰ αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί ταύτην μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου;

Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ τίνα ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου μετὰ ταῦτα Μένανδρος.

Εἶθ'

e Τὴν τίνα] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* f Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex L. & P. insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. *Cassium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*. . . . . V. *Volcat. Cass.* I. & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* scriptam.) In *Fl.* est συνιὼς. quod ad nostram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Συνίησι] Hiatus est in parenthesi illa notae *Soulianae*, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss. inveni. *J. F. R.*

Συνίησι] Omnes, quantum scio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic οἷα & τὰς πύστεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίης δὲ οἷας — τὰς πύστεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πόστις πυνθάνεσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μίμψιν μίμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum *Herod.* c. 3. λόγους ἴλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἤρετο δὲ ἰφάσθης. *Quom. Hist.* c. 6. ἀρχὴν ἀρκτέον. Item *Long. Past.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τὴν ψυχὴν — ἐτίμησε, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμους ἐκτελέσαντες τὸν ἀγῶνα. p. 86. ἤριζον ἔριν ἐριζικὴν. L. III. 113. rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλην. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρην] In veteri inscriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amstel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παχὺ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium est, ut in *Quom. Hist.* c. 13. Sed ὠφελὸς & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἰνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀχαιὸ c. 26. cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τὴν τίνα ψυχὴν] Frustra *Solanus* varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνα τὴν ψυχήν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

Εἶδ' ὡς πῆ φαίνῃ, μὴ δ' ἔσται ἡλιὰς ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἠὲ τοῖς ἑκατὸν λιχάδανλας.

Tum, qui nunc vivis, radius post omnia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολίᾳ, [a] οὐδὲ θεμένας τὴν θεῶν ἐπαγγελίαν.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

Καὶ ἦν ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἓν ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε ἐν τοῖς γάμοις, ῥητῶς ἔφη·

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σελησιάδος τε θυγατρός.

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Διεδέδακτο δὲ πάλαι λόγον ὡς ὁ θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· ἢ γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτὴν ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δὲ οὐδὲν [b] μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλιανὸς, εὐθὺς ἐπεμπεν ὅπως τὴν κόρην, καὶ τοὺς γάμους συντέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, [c] τὴν παρθένον Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τὴν ἐπιφανίαν εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. At

a Ἡλιὰς] Ἰλιὰς male P. Nil vulgatam nutant *F. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *F.* c Μελλήσας] Sic recte *F.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. d Τὴν παρθένον Σελήνην] Τῇ παρθένῳ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P.

18. Τὴν δὲ Σελήνην] Εἰς τὴν Ἐνδυμίωνα * λεγόμενον τὸν ἐν Ἄλβῃ βασιλεύσαντα, ἐφοδεύσας ὑπὸ σελήνης μου- Στύπτει. *V.*

* Ἀλβάλλαν] Ἀλβάλην male fuit in Ed. *Ciar.* correxit *M. du S.* non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὃς καὶ] Ὡς sep. habet *V.* Unde conjicio scripsum fuisse ὅπως καὶ. *M. du S.*

6. Ἡλιὰς ἀκτὶς] Sic Dorice ἀκτὶς pro ἀκτὶς. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Λιχάδανλας] Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt. ê* tantum haberet, consului Edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod *ê* extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνῃ] Hac de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus,

36. At ille cum semel res Italicas attigisset, majora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adjuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit: erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo:

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae huius remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ παύσασθαι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμῳφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, εἰς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνούμενος αὐτοῖς. Ἕνα δὲ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος·

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ θύρῃσι πολλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πολλοῖς περῆκεν. τύχῃ γάρ τινα τύχῃ αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλοντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ ὅτῳ ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαρρύνοντες τῷ ἔπει, ἠμέλουν, καὶ ῥᾳθυμότερον διῆγον, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ νόσον συντελοῦντες, ὡς

e Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae *μείζον ἀεὶ προσενόει*. *f* Χρησμοφόρους] Χρησμολόγους marg. *AlW.* *g* Ἀκερσεκόμης] Ἀκερσεκόμας P. Nil mut. Edd. *h* Πολλῶν] Sic P. & marg. *AlW.* Πυλῶν Edd. vulgo. *i* Ἦν] Aderat in *J.* & marg. *Al.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque observari velim, *Alexandrum* uxorem non duxisse antequam munus illud suum prophetiсum susciperet; quod etsi disertis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. *Μείζω*] Flor. *μείζον ἀεὶ προσενόει*. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. *Λοιμοῦ*] De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. & sequentibus v. supra ad *Συγγρ.* c. 15 *M. du S.*

38. *Ἀκερσεκόμης*] Etsi & *ἀκειρεκ.* bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* Il. I. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. *Πυλῶν*] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est *πυλέων*. *M. du S.*

49. *Τῷ χρησμῷ — συντ.*] Durior phrasis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] Τῶν χρησμῶν margini *Vatic.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. conspirare in *χρησμῷ*, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἅπαν τι ἱερουργεῖν συντελῶν, legitur; quod Cl. *Heinsius* vertit: *Sed veteri nescio cui instituto hi dumtaxat credit.* Itaque tamen *χρησμῷ* hic idem valebit quod εἰς *χρησμόν*, & significabit, *nihil addebant ad oracula, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum *συντελεῖν* proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Aelian.* V. Hist. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ὁ μόνος εἰς ἱερὸν ἅψυχος συντελεῖ δυσέρωτι. *Qui non solum ad pascendos oculos adjuvare* (contribuere) *potest.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic ὀδὲν συνελοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil ad juvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis caussa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant, ut est in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ δ' ἀνοῦντι ἐκ θεὸς συλλαμβάνει — τ' πόνου. Et ap. *Soltiss.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ὡς ἂν ἔχοιεν προμαχομένας αὐτῶν [a] τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.

50 qui haberent propugnaturas pro se illius syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσαλο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καταλαμβάνεσθαι.

37. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratorum, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent.

Καὶ πρὸς μὲ [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετάς τε γάρ τινα συνίστα, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς αἰεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲ τῇ πρώτῃ, [e] πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίνετο.

38. Et ad *res* Italicas haec & similia praeparabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auspiciis!* Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque

a Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. b Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκειρεκόμην *Fl.* vid. nott. c Τὰς] Τοὺς *B2.* sola. d Προεμηχανᾶτο] Προεμήχανε τοῦτο P. e Πρόρρησις] Sic recte *P. H. Fl. B2.* Προῤῥήσεις *F.* male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *F.G.* Et sic jam dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς] P. solus ante συλλαβὰς. *M. du S.*

51. Ἀκερσεκόμης] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀκειρεκόμας. Isthm. I. & sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud *Philost.* 885. *M. du S.*

Ἀκερσεκόμην] Nota haec *Solani* pertinet ad superius Ἀκερσεκόμης. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notatur; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. *Hag.* inverse quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter consuluisse. Vid. pag. praeced. No. 38. *J.F.R.*

60. Τὰς σὺ] *B2.* τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. profitetur. *M. du S.*

Τὰς σὺ τῇ Ιτ.] Videtur legendum τὰς σὺ τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Τὰς σὺ τῇ Ιτ.] Intellige πόλεις. *F.G.* De hac ellipsi conf. *L. Bos*, p. 132. *J.F.R.*

62. Δαδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. *M. du S.* At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. *J.F.R.*

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. *F.G.*

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleusine dicebant ταῖν Θεαῖν v. *Casaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἐκὰς ἐκὰς ὅσοις ἀλιτρός. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam *Orig.* c. Cels. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. *M. du S.*

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & impostoris patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse hujusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles aut otiosos, imo

que ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* Multitudo universa subjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

ἀγγέλο. καὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανός. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*sacularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens jacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro Luna-Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri, osculumque ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* Multitudo universa subjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ [g] μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ ὁ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ μὲ καθεύδων ἔκειτο, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τοῦ ὄροφος ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ῥουτιλλία τις ὡραιοτάτη, τοῦ Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ἀληθοῦς [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, φιλήματα

[f] *Ἐπεφθέγγετο*] Ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] *Γάμος*] Ἔρως P. [h] *Ἔρως*] *Γάμος* marg. *A1.* [i] *Ἡ*] Deest articulus in *Fl.* Adest in *J. H. P.* &c. [k] *Ἐκείνης*] Ex Mss. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratuum Imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert hujus rei caussam *Lactant* minime respuendam, quam si lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανὸς — φυγέτω] De Christianis aliisque, ab his sacris arceri solitis plura congessit Rev. *Jac. Elsn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hist. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Persarum Regem ab Magis judicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiarius uteretur. Verba ipsa ex *Julian.* Epist. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τῷ θεῷ] Formula jam a Christianis desumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. supra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανούς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de usu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diss. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥουτιλλία] Fictum nomen putarim, quo superstitiosam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. supra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elsner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non esse hoc Poëticum, ut putabat *Gataker.* Adde & nostrum *Tyrannicid.* c. 17. ἐν ὀφθαλμοῖς δίκας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμοὺς vid. Fratr. *G. Ot. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλιθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τοῦ ὀλιθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legisse videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve est quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλιθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματα δ' ἐγίγνετο. cum rectius Mss. ἐκείνης ἀνδρὸς sc. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mss. G. secutus sum; libri

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ πλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν [a] κόλπου ἐπράθη. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῆλθε πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] Ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, [d] καρβατίναις ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, Ἰὴ Ἀλέξανδρε.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκός, ὑπὸ χρυσοῦ περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τὴν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως διά τινα τῶν μυροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἶτα Πυ-

culaque intercedebant in medio; & complexus; si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander.*

40. Saepe autem in illa sacrum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumpositā, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum*

Py-

a Κόλπου] Recte Edd. Κολποὺς P. *b* Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic; neque paullo post in ead. voce. *c* Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίναις. *d* Καρβατίναις] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἐκεῖνον omnes habent. *M. du S.*

91. Κόλπου] Cod. P. male habere κολποὺς notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τίττιξ ὑπὸ τῶν κόλπων τὰς χλόης ἐπήχησεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὸν Χλόην ὑπὸ τοῖς κόλποις εἶχε. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυν ἀπὸ στέρνοιο, δύω δὲ δάκωμι κόλπω. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J. F. R.*

96. Εὐμολπ. — κήρ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Cas.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίναις] Id est *vilis crepidas.* Catull. *F. G.*

Καρβατίναις] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίναις] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327. *J. F. R.*

99. Σκοροδάλμην] Vide *Aristoph.* Ἵππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεῦ Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοθι δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεύη, δίης φρενὸς ἔτι δόρπος.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀπαμύνειν.
Ἐς Διὸς εἰσι, Διὸς βλωθρὸν κράνος.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοθι δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεύη, δίης φρενὸς ἔτι δόρπος.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀπαμύνειν.

Καὶ

Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus meus alma perinde reditque:
Vatis ac est animus Jovialis e mente profecto:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Πυθαγόρᾳ ψυχὴν ἔχει ἀφ' ὑ χρυσοῦν μηρόν,
εἴτε ἄλλην ὁμοίαν [a] αὐτῇ, καὶ τὸ ζήτημα
τοῦτο αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ
βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·
Πυθαγόρου ψυχὴ, ὅτε μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, [i] δίης φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν [g] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι [i] παιδίων μιγνυμένους, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γενάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς μὲν πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγειλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμαζέντας, καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους

[a] Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl. H. P. Bz. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *Ar.* [f] Δίης] Sic Edd. plurimae. Διὸς *J.* & marg. *A1.* Δὶς *Sebol.* [g] Ἀνδρῶν] Sic recte *El.* & P. Deerat in *J. H. Bz. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A1W.* [h] Διὸς βληθ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. [i] Παιδίων] Ita esse in *J. Fl. H. Bz.* notat *M. duS.* Sed & est in aliis. [k] Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοπόλους *H.* Θεοπόλους Στοιχείους adscriptum marg. *A1W.* [l] Ὑμνήσοντας] Ἡμνησ. *J.* male.

15. Δίης] Ἤτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν εἰς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, morituram: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. προεῖπεν δὲ (Ἀλέξανδρος) ἀφ' ὑ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῶσαι οἱ μοῖραι πάντα αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθήσεσθαι, κ.τ.λ. *Ubi vera praedixisse Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fata sibi destinatum esse, deinde fulmine in Ilium, mori.* *J. F.*

Παθαγόρου ψυχὴ] Vid. quae *La Croze* supra habet ad c. 33. *J. F. R.*

15. Δίης] Etsi eodem redit, legasne Δίης an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adeuntius respondeat sequenti εἰς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove ortus anima ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ὸς acutae offenderentur, vulgatam non movi. *J. F. R.*

16. Ἀνδρῶν] Ed. *El.* sola. *M. duS.*

18. Καὶ πάλιν] Illud καὶ πάλιν in iis quae supra hoc loco inspexi Editionibus, *P.* nimirum, *Ald. Bz. J.* & *S.* male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Εἰς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rursum*, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime fecisse, in Lect. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. *J. F. R.*

Ibid. Εἰς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Εἰς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. *J. F. R.*

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet *P.* Θεοπόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Στοιχείους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen

γάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφερούσας πεμφθῆναι. ὃς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπετοίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτῷ γόμαλι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· καὶ ἐκαλοῦντο [a] ἔστοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχουν τεκνοῦσθαι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανῆ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

a Οὗτοι] Deest in *El.* Adest in cett. & Cod. P. b Ἤυχουν] Ἠύχοιτο male pro ηὔχοιτο marg. *Alw.* vel ἠύχοντο. c Ἀληθῆ] Ex *f.* Ἀληθῶς cett. minus recte. d Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακερδῶτος P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπετοίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi καὶ πολὺν δὴ ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὴ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὴ recurrebat. Et ἐπετοίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi διδυμάων est *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδ. ἔτη] Conf. supra Ἰσ. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμαλι ἀσπάζωσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ἠύχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ηὔχοιτο ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *f.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανεῦ] Mox ὁ Τίφ. recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐν Τίφ] Τιὰς πόλις Παφλαγονίας τῇ Πόντου. *Steph.* Τίειον, τὸ, *Strabonis*. *F. G.*

53. Ἐγὼ δὲ ὃς Ἀσκληπιὸς νέος. ἀλλὰ παρ' ἐκείνου τὸ πρότερον; πῶς λέγεις; ὦ θ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Τίω, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ [e] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τό τε ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν [g] προπάτορα τὸν Ἀπόλλω [h] χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, ὡς γὰρ θέμις. ἐγὼ δέ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης ὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διελέχθη. ὅπι τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀπίσοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

Ἐνα

e Δέσποτα] Δέσποτα male *J.* sola. f Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Δυδύμοις male *J. Fl. H. Fr. Ald.* g Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* h Χρησμῳδοῦντα] Χρησμοδοτοῦντα *J.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Λέπιδον τοῦτον ὁ Ἀριστοκλῆς καθολικῶν Ἐπικουρείων ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νῦν, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J. G.*

Ibid. Ἄλλος] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glycon, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἄλλος] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Λεπίδῳ] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὸν Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι τῆς Γαλατίας, ὅτι θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκλονότας τὸν υἱὸν αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοὺς οἰκέτας ἀπώλειαν, θηρίοις δὲ ἢ σοὶ ῥᾳδιοδώρητον. τοιοῦτόν τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίῳ ἀναγομένῳ, ἐπείθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ πειθόμενος ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae caussa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

a Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. *A*1. Vulgatam servant *J. Fl. H. P.* &c. b Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B*2. *S. P.* Ἀποπλεύσας *J.* c Κλύσματος] κλυσμ. minore *κ* Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεινὸν] Ἴσως ἐνδέχου τῷ ἀνδρὶ ὄντος τύραννα τὸ κύριον * εἰπεῖν παρητήσατο. *V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inseruit idem, sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *J. F. R.*

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus. *J. F. R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus.* At si Ptolemaeum consuluisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον lavabant. Vide quae notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J. P. a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adscendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. *J. F. R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita? *F. G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis, terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Consule Cl. *Humphr. Prideaux* Hist. P. II. L. II. p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani satis aperte indicantibus sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & condemnatio, poſt quam adfuit juvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, juſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

[d] δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆϛο, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλονϛες αὐτῷ τ̃ ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ καλαδίκη· μεθ' ἣν ἐπέϛη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τ̃ ἀποδημίαν. ὁ μὲ ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγαναχτήσας ὅτι τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τ̃ ὀνείδους τ̃ ἀληθειαν, ἐκέλευε τὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτὺς εναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ [e] Ἐπικύρους κληθήσεσθαι. τ̃ δὲ βάλλειν ἐξαρξαμένων, Δημόϛρατός τις Ἐπιδημίτ[f] τῷ Πόντῳ, πρῶτος ἀνιχνευθεὶς, ἐρρύσατο τ̃ θανάτου τ̃ ἄνθρωπον, μικρῦ δεῖν καλαλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσύτοις μεμηνόσι, καὶ ἀδικουμένοις ὑπὸ Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲ κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλεσμένων κατ' τάξιν τ̃ χρησμῶν (πρὸ μιᾶς δὲ τῦτο τ̃ θεσπίζειν ἐγί-

[d] Δὶ] Sic omnes praeter *J.* quae ϛ. [e] Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *J.* quae ἐποικούρους. [f] Τῷ Πόντῳ] Τ̃ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγω, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τ̃ Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *J. M. G.*

92. Διαφθάρθαι] Sola *Amſt.* male διαφθάρθαι, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γ'ε] Ed. *J.* in aliis δ'. *M. du S.*

Δὶ] Cur illud ϛ pro δὶ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *J. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρείους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρείους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *J. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *J. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. πολλοὶ δὲ, in ϛ mutarat, ex una *J.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. δὶ quoque uſurpat, ubi & ϛ locum haberet; & ubi id in ϛ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) ἢ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τ τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἐδεῖτο γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον· ἦν γὰρ ἡ μεγίστη λοιδορία.

Ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τὰ τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας εἰς τ ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὑπὸ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καθαφλέγων, καὶ τ σποδὸν εἰς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ὑποφθεγξάμενος·

pridie quam responderet) atque interrogante praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti, illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis cremavit, quasi ipsum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζει *Fl.* b Τῷ] Τὸ vult *Marc.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Solani.* Κεφαλαιῶδες *J.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἴδει γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο ἰῶνθε λέγουσι * Ἀθμαῖοι, ἀντὶ τοῦ κατὰ πᾶσαν τ γῆν, ὁ φαμὲν τόπον ἐπὶ τόπου. *V.*

* Ἀθμαῖοι] Sic recte V. pro Ἀθμαῖοι, quod erat in Ed. *Clerici.*

† Θεσπέτης] Δεσπότης male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

25. Κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † θεσπέτης ἦν καὶ ἔτος ὁ ‡ ἐπὶ καιρῷ τ αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγκεμπατάβρος Λουκιανὸς τ Ἐπικούρου αἱρέσεως. *V.*

‡ Ἐπὶ καιρῷ] Ἐπικαλῶν pessime Edit. Ἐπὶ καλῷ. V. unde ἐπὶ καιρῷ fecit *M. du S.*

sisset, statim subjicit: Πολλὰ δ' ἂν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretiosae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; sed an *enim* non etiam hic eodem rediret? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forsan τότε. *F. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *solum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorst.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῆν *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas sententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, nisi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum existere acerrimum ac molestissimum *Plut.* in Sympos. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pseudomantem impulit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philosophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη. & *Brod.* p. 501. Thes. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δειδὶ] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Δειδὶ] Est etiam in P. L. & Ed. *J.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δειδὶ, uti *Mer.* c. 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque servavi. P. non agnoscit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δειδὶ] Qui ὕδατι introduxere, forsan decepti sunt a voce sequente σκύλλῃ, quam pro σκύλλῃ monstro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem lustrandi ritu ope *taedae & scillae*, vid. supra T. I. p. 466. sive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemsterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τ Ῥωτιλιανὸν] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τ Ῥωτ. εἰδ. πάροδον] Sic omnes libri, nisi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* desunt εἰδωλιμοῦντα πάροδον, in ejusdem vero loci impresso posterius vocabulum omittitur. In P. non est ἡ. Locus est sane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam scripturam sequare, quid erit, ἐπὶ τ Ῥωτιλιανὸν

Edico decreta ſenis comburere caeci;
Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam a ſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲ καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ ἀσεττῶν ἐπιθυμιῶν· νῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντίθεν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [d] οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἔν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ οὗτος μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, [e] καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν [f] εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] ἀφικέμενος χρησμὸν τῦ ἐν

[d] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. Ba. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *J.* marg. *A1.* Et Codd. A. L. Ὕδατι ſine ὑπὸ P. [e] Καὶ τὴν] Sic Edd. omnes. Sed *Pell.* καὶ delet. [f] Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

τὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne* ad *Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Here. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem.* Phil. III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus ἀφὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani.* Vel *patroni ſui. Vorſtius* παρ' ὀδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, eum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ οὗτος μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, ἀφικόμενος χρησμὸν, τῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀναμένοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius.* In editione tamen Florentina omiſſo τῦ, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. J.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τῦ ἐπιβασιν e margine in contextum traductum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Jenſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παράδον legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem.* pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάροδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κβάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸ χρησμόν.

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Ἐς δίνας Ἴστροιο [a] διπετέος πολεμοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιὼς Κυβέλης θεραπόντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐραλεινῇ.

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & , quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τὼς μὲν λέοντας, ἐκπηξάμενοι εἰς τὸν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που καὶ ὀκτὼ ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ πρὸ μικροῦ τοῦ πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τῶ Κροίσῳ χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς θλιβομένης ὑπὸ τῷ πλήθει τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum ha-

a Διπετέος] Διπ. *Vorst.* Nil mut. *Fl. Ald. J. P. B2. H.* *b* Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* sola. *c* Δισμυρίων] Δυσμ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. *d* Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *e* Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπεισρεόντων marg. *AIW.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεισρ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M.V. la Croze.*

59. Γενομένων] Facessent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol. 4. Justini.* *M.V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20. *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturni vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?
Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

τὰ ὀπτήδεια ἀφορμὴν μὴ ἐχούσης, ὀπτῶσι τὰς γυναικείας καλουμένας χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, ἀμύητοι σαφεῖς τὰς πολλάς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τελαγμένας, καὶ μάλιστα εἴ τι δεδασμὸν ἐργότερον τὸ βιβλίον καλεσφραγισμένον. ὁ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ πάνυ τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μιαρὰς οὐκ ὀλίγας ἐκλέγοντες παρὰ τοὺς τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβανόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ ἀφελύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ἐπώμιον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἕκαστος.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε παρόντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, τοιόνδε καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅττις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελῃθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγῃ καθ' ὁμῶμα
Δοῦλος πρωτογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὀπτύεις γὰρ ἐκεῖνον, ὅθ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

Ἀν-

f Παρακοδομιῶν] Παρακωῶν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παρακινδήνων male A. Παρακινδωνιῶν *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπελθὸν] Sic *F.* Ὑπιλθὸν reliquae. Ἔδελθον male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπυες cett.

72. Πολλὰς ἐπιῤῥιόντων] Cod. Angl. πολλὰς ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσριόντων. *F.B.*

83. Παρακινδωνιῶν τὸ ὑπελθόν] Angl. Cod. παρακύδηνον τὸ ἔδηθλον. *F.B.*

Ibid. Ἐπελθὸν] Sic recte Ed. *F.* vulgatae vero ὑπιλθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M du S.*

Ἐπελθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usitatum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *F.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τῆς ἀγελης ἐπὶ σαλεύειν deduci. *F.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. *F.F.R.*

3. Ὤπυες] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ὠπήιες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. *F.F.R.*

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ὅπλ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν
λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράαις ἃ
ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istum.
Triſtia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & ſuppoſita cubili
Ad caput: eſt horum tua conſcia ſerva Calypſo.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διέλαράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπυσεν ἄν, συνεὶς τὴν ἄπιστον αὐτῶν;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo poſt non deſpuat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Σύρισι, ἢ Κελτίσι, [b] ὃ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Διὰ τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τὸ τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τὸ χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ καὶ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυ-

51. Verum reſpondit ſaepe etiam barbaris, ſi quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus eſſent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipſa oracula, ut interea per otium ſolverentur libelli ſecure, invenirenturque qui

a Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AIW.* b Οὐ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg. *AIW.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δείδοιντο P. A. Δίδοιντο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Heſych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δέδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δείδοιντο, A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam ſcripturam ut meliorem ſequor. *M. du S.*

Δόσιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς eſt interpretari oracula. Sed hac de re hic ſermo non eſt, verum de reſignandis caute, & iterum obſignandis libellis eorum, qui oracula poſcerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Eraſmo* factum video, accipio illos libellos, ſ. tabellas, in quibus ſubſcribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo poſt χρησμοὶ ὀπτῶ ſunt *quaeſtiones*, ſive *petitiones oraculorum* octo. *J.M.G.*

28. Μόρφι] Angl. Cod. ſic habet hanc barbariem, ſive, ut ipſe alibi dixit, ἀσαφῆ & ἄσημα.

Μορφιῦ βαργούλω ἰχὶ ἀγχιπίχιψι φάο δι. *J.B.*

Μόρφι] Si qui ſint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monſtri ſit. Sed ſi aliquid ſcitu dignum ſub hiſce barbaris vocibus latuiſſet, Luciano non defuiſſent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidiſſet. Si Illyrio non Scythae datum fuiſſet, crederem ei promiſſam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a noſtro in *Macr.* c. 10. *M. du S.*

Μόρφι] Corruptiſſima haec eſſe, ipſa varietas ſatis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba οἷς σκιὰν uncinis arcerem: verſum dare qualemcunque, auctori propoſitum fuiſſe apparet. Hunc omiſſis οἷς σκιὰν, & adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praeſtat Anglici codicis lectio, quae & ipſa hexametro concluſa eſt. Quid vero ſibi velint verba barbara, & corrupta inſuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica ſi ſint, quin qualiacunque ſint, modo ſint humana, delegarim meo ſuffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritiſſimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Ariſtophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium eſt. Verum, quando hic ſum, neque illud diſſimulandum, quod jam ſequitur oraculum, perſonarum nominibus ita diſtinctum, videri cohaerere ſuperiori, quod in Calypſo finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omiſſum eſſet. *J.M.G.*

Μόρφι &c.] Veſtigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Gloſſario Germanico*. Vel in ſpecimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipſiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori maruſa* ma-

qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rursus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra versum, *Retro abi: qui enim te misit, interfectus est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam sunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi sunt, audi. Interrogante me, *An calvus sit Alexander?* & curiose obsignante atque manifeste, subscribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rursus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub nominibus diversis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei caussa veniret?* responderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, scripsit:

νάμψοι ἕκαστα, οἵῳ καὶ ὁ τοῦ Σκύθη δοθεὶς χρησμὸς ἦν·

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ
[f] λείψῃ φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναχώρει ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ἅμα τῷ γείτονι Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάγγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκυσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημηναμένου σεσήρηκε, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμὸς τυχοῦσι, Σαβαρδαλάχου [k] μάλαχ' Ἄττις ἄλλος ἦν. Καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὰ αὐτὰ ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ παιδίσκου, ἐρωτηθεὶς δὲ ἐφ' ὅ, τι ἥκει, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς:

Κυτ-

[e] Μόρφι] Μορφοῦ βαργύλου ἰχὶ ἀγχινίχιψι φάος Bl. A. [f] Λείψῃ φάος] Λείψι φᾶος Fl. [g] Ἄλλως] Sic P. Fl. B2. S. Ἄλλος J. Ald. H. Fr. [h] Ὅλως] Ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. A1. Sed prius Edd. habent omnes. [i] Προσελθόντων] Ἐπαχθέντων marg. A1W. & P. Nil variant Edd. in vulgata. [k] Μάλαχ' Ἄττις ἄλλος] Μάλαχα ἀττίαλος Fl.

40. Σαβαρδαλαχούμαλαι] Ἀπόλλων γὰρ τὸ ἀπιφάντου ὑτραπελίας. V. O

mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv.* mori. *mork* mors, (unde forsan μορφεὺς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse; tantum tamen forsan adparet, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum est ad καλασημηναμένου. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paullo supra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id conjectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum, existimo, qui Heri jussu quasi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano est observatum. *M. du S.*

46. Ἐφ' ὅ, τι ἥκει] Frequentius ἐφ' ᾧ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut *Aristoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἰδεῖν. Noster supr. *Hermot.* c. 50. σὺν ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίσασθαί τινας — ἐπὶ καλλιόσει τῷ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. *Casaubono* potiorem visam testimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elsner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet utro-

[a] Κυτμίδι σε [b] χρίω κέλομαι, δροσίην [c] τέ κε Λητῦς.

Cytmide te jubeo ac Latonae roribus ungi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκροάσατο, [d] ὡς ἑρμόσειε τῷ πέμψαντι, εἴτε οἱ πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸ Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ἄδευε.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος τοῦ δεινοῦ χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσει μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, ὅτε γῆς, φασὶν, ὅτε ἁρμονίας ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἀφ' ὑστέρου αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἑρμόνῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὄαρος χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praestigiator Alexander?* octo mihi responsa misit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimicissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

55. Et

a Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. *AiW.* b Χρίεσθαι] Sic *Fl.* & *P.* Χρίεσθαι *J.* & cett. c Τέ κε] Sic *Ald. P. Ba.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium, sit ne unum, an duo vocabula. Τέκε quasi a τίκτω esset, *J. Fl.* d Ὡς ἑρμόσειε τῷ πέμψαντι] Ἑρμόσειε τοῦτον ἐς πλόον *A.* e Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρόδη † τοῦ, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωέμεναι male relatum in sedem suam retraxit *M. du S.*

† Τοῦ] Et hoc pro τις, item πρὸς pro ἐς quod in Edit. fuit, restituit Idem.

utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56. f. ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει. *J. F. R.*

48. Κυτμίδι] Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίην, quod substantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ scribendum; sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est qui ὧν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli δροσίην & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus, quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ὧν respiciet? *J. F. R.*

Ibid. Χρίεσθαι] Χρίεσθαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in Edd. prisci, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσαι & χρῖσον ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Λητοῦς] An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *J. F. R.*

50. Ἠκηκόει] Post hanc vocem sic legitur in Angl. Cod. ἑρμόσειε τοῦτον ἐς πλόον. *J. B.*

60. Καὶ τὸ γιγν.] Τὸν ἐκκαίδεκα ὀβολούς. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſumma infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

Καὶ ὅλως ἔχθιστον εἰκότως ἦν ἐγὼ χαρείσῃ ἐσελθόντα με ἐς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνον εἴην ὁ Λυκιανὸς (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, ὧν τὸν ἡγεμόνα τῆς Καππαδοκίας, φίλον τότε ὄντα, λαβὼν, ὡς με καὶ προπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταπέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προτείνει μοι κύσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικρὸν δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος χρεπτὼ, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μεταπησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τὰ

f Εἰόθει] Restitutum ex P. Ἐώθει Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστὸ male *J.* *h* Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσέ τε *J.* sola.

Καὶ τὸ γιγνόμενον] Recte *Gujetus*; etsi alibi γιγνόμενα & γινόμενον, *merces, reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J. F. R.*

62. Πιστώσας τῇ ἀποπομπῇ τὸ μισθοῦ] Confer *Th. Magiſtr.* *M. du S.*

69. Ἀπέτρεπον τὸν γάμον] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M. du S.*

73. Νυκτιπλάνους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M. du S.*

86. Κῦσαι] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum küſſen, ut recte exiſtimat Frater *G. O. Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non ſemel. *J. F. R.*

87. Εἰόθει] Sic P. In reliquis ἐώθει. *M. du S.*

88. Δήγματι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J. F. R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J. F. R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι ἃ τὸν ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλεύσαμεν] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, qua ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſua-*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ [a] ὅτι μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο δὲ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

de cauſſa, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

Εἶτα δή με ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὁπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ ἅμην[c] ἁπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν [d] πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἁρμόσαντας ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συν-

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in

a Ἐπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. *Fl.* c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *J.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρον] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον Edd. priores. e Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *AIW.*

ſerim Rutiliano. *J.G.*

Ibid Πάνυ μοι] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀνιᾶλαις; *J.F.R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *J.B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet; porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *J.M.G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἔνυπν. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareret, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponnes, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim meminit ipſo *Eun.* fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συνηγ. ex quo patet in illum A.C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸν πόντον. *J.G.G.*

17. Πόρον] L. & *Fl.* Sic Ἱσ. α. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον. ut Ἔν. δ. 8. ἐπὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅτῳ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ᾧ & ἐφ' ᾧτῳ promiſcue dici. *J.F.R.*

32. Καλαθίμβῳ δὲ ἡμᾶς ὁ Αἰγιαλεύς, ὃν καὶ ὁ καλὸς Ὅμη-

in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praetervavigantes cum inveniſſem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habe-rem: jamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philo-

ναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον [f] προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῇ ἡλικίας καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα.

Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ πλεονάσας εὑρὼν [g] Βοσπορανούς τινας πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ὑπὲρ κομιδῆς τοῦ ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιεστῶτα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ [h] δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζομαι εἰς τὴν Ἀμαστριν, μικροῦ τοσοῦτον· ἐλθὼν ἀποθανεῖν. ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ [i] πρὸ τοῦ ὑπερβολὴν ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔλαττον ἡγούμενος διὰ τὸν τρόπον μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ

[f] Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. [g] Βοσπορανούς] Sic *Fl. H. P. Ald. B2. S.* Βοσπορηνούς *J.* [h] Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *AIW.* [i] Πρὸ] Πρὸς male *J.* soia.

Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν] *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui sit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν ὧν μακρὸς, πλείονα ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἣν μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρώμνάν τ' Αἰγιαλόν τε & ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Γράφουσι δέ τινες Κρώμνάν Καβίαλόν τε.

Aegialus est littus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. sed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J.G.G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. *G.C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diss. 8. p. 90. *Davis.* Ἀφ' ὧν ὥραν τὴν μελῶν, καὶ τοι μικρὰν οὖσαν ἐμέλαινεν. Locus *Homeri* est in navium Catalogo Il. B, 855. *J.M.G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat nummus apud *Spanh.* 490. quo Vir Illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus est autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. supra notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 26. *J.F.R.*

ὑπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παῦσαι. Ἀφ' ὧν τὸ πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην ὑπὸ [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ ἀφηκιμένου.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μεταονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] παλαμήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

sophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei?

59. Cum

[a] Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* [b] Ὁρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & *marg. Ald.* [c] Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι junctim. Ἐνδέον τι pejus *P.* [d] Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κόψαι ignorant cett. [e] Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρπὴν *Fl.* male. Ἅρπην male etiam *P.* At *P.* cum cett. Edd. recte ἅρπαν. [f] Παλαμήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam suos libros *Athenaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum noster 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην ὑπ' ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ ἀφηκιμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud ἐν δέοντι pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲν μίχρι τὸ τήμερον ἡμέρας, ὑδενὶ πώποθ' ἡ ἐν δέοντι κέχρησθε. *J. F.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lect. hic notare; qui in *J.* ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellips. p. 72. adductis nihil addere opus sit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων, vide *Joannis Hardvini* viri in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefactō ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

Προειπὼν δὲ ἀφ' χρησμῦ περὶ ἑαυτῦ, ὅτι ζήσαι εἴμαρ αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα ϗ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, ὑδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίυ υἱὸς, ἀφ' σαπεὶς τ πόδα μέχρι τῦ βυβῶνος, ϗ σκωλήκων ζέσας, ὅτε ϕ καὶ β ἐφωράθη φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ὑπερέχειν αὐτῦ τ κεφαλὴν ἀφ' τ ὀδύνην· ὃ δὴ ἀν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ ὑχὶ τ φενάκης ἀφῃρημένης.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Τοιῦτο τέλος τ Ἀλεξάνδρυ τραγῳδίας, ϗ αὕτη τῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ ϗ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ ϗ τ ἐπιτάφιον αὐτῦ ἄξιον γενέσθαι τῦ βίυ, ϗ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ τῦ χρηστηρίυ

g Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. *AIW.*

70. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι ϗ Ποδαλειρίος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς λίθῳ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γένος. ὁ δὲ σηπεδὼν * ἀφ-βέβρωται τ πόδα. *V.*

* Διαβέβρωται] Sic rursum correxit idem, quum διαβέβρωται ante legeretur.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίταις. *J.G.G.*

Ἰωνόπολιν] *Sponius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: IωNoΠoΛEITωN ΓAYKωN. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis Illustris *Spanhemius* aeterni operis 4, 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Νόμισμα] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ABωNOTEIXEITωN ΓAYKωN.

III. L. VERI IΩNOΠOΛEITΩN. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Harduin.* numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίταις *Spon.* l. c.

Spanh. 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichitῶn exhibet. *M. du S.*

63. Στέμμασι] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *In insula.* p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἱεροφυλικὸν ϵ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανοῦσθαι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. φαῦλον ἔλαχεν ὃν τ στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Κεραυνῷ βληθέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπισχεῖν] *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4, 2. *J.M.G.*

81. Τὸν ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipsi p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eumd. p. 81. *J.F.R.*

87. Καὶ

γίω τ̃ συνωμοτ̃ῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅτι ἀφικοιτο πρὸς τ̃ Ῥουτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προχειρίσαι αὐτ̃ῶν, καὶ ἀφαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τ̃ῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὢν, ὅτε ἰατρῷ πρέποι, ὅτε πολιτῇ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ̃ προφητείαν φυλάττων μέχρ τ̃ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis susciperе deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

Ταῦτα, ὦ φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, χαριζόμενος σοὶ μὲν ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτι τε σοφίᾳ, καὶ τ̃ῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ὀπτικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅσῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρου [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τ̃ φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ ἀφαδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτ̃ῇ τ̃ ὁμιλησάντων αὐτ̃ῷ γενομένῳ. οἷσ-

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis caussa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi caussa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* b Πολιώδης] Sic *S.* ejusque asscla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. c Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῷ correxerat *Solanus* male. d Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret ἀφαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τ̃ῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τῳ] Lege αὐτῷ. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

QUandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrûm insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, & quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

ΕΠεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτῃ καλὴν κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος καλὴν κατηγόρησας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ὑπὲρ φαύλου καὶ γυναικείου πράγματος μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] καλὴν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῆς, καλὴν κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

KPAT.

---

e Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσι male *J.* Conf. supra c. 47. nec M. g Ἐξ ἀρχῆς] Sic *P. B2.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.*

f Καλὴν κατηγορῶν] Ἀποστρῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd.

que enim ullum est ei suspicioni fundamentum. *J. M. G.*

98. Θαυμάσας ἔχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοι τί ἄλλο σὺ σεαυτὸν ἐπαύσαι εἰδὼς; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid potest laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. alter locus habet: ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἰδὼς θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Hesiod.* Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Aristoph.* λαθὼν ἔχων & similia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialect. p. 79. C. Et Comment. Aristophanis. Et in *Budaei* Comment. *J. F. R.*

4. Τιμωρῶν] Angl. *beholden.* *J. B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. supra c. 47. *M. du S.*

9. Κατηγορῶν] Ἀποστρῶν. *Th. M.*

Κατηγορῶν] Emendatione nihil opus, optime se haec habent. *M. du S.*

Κατηγορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀποστρῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites conjungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut belgice dicimus, sive *te ipsum fefellisti*, vel, si mavis, *imprudenter feceris, accusans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *nesciebas ipse quid faceres*; omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & ὑφ' αὑτοὺς ἡμᾶς λαθάνομεν οἱ λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λήσεις ἁπλούμενος, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Aristoph.* Nub. 241. Πέφυκ' οὖ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἅλαδε γενέμενος; & *Aelian.* V. Hist. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑσκυάμου φάγωσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἂν τι λάθωμεν ἐπισφαλώτερες. *J. F. R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum allusione ad generalem Stoïcorum thesim. *J. B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκὼς, [a] ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καλαυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆτι μαλακαῖς, καὶ ἁβρασιν ἀχολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ κρότοις, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵοις σοὶ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε θυθόμενος ὡς ὑπὸ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni imutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetudine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinosissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta, & pedum (*scamillorumque*) strepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui similem decentes. Itaque ipse ego cum audirem tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem otuam, sed molestе tuli, si Platonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis similis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in circulis ti-

a Ἀφέμενος] Ἀφήμενος male *A.* sola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενον habebant. Sed recte μ delevit *M. du S.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιληκὼς] Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιληταὶ discipuli, vid. *Liban.* epist. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magistr.* sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut *Epict.* Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀσπάσῳ πηγῇ. *Aelian.* 2. 38. γαυσῖναι μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. *Aristoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. *Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ οὐκ ἀρκεῖ μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ χρὴ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν. Vid. & nostrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκὼς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abjicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis justa. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφήμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opsopoeus: *Remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustinens in theatro omnium posticas famas excipiens.* Ab interpolatore rectе haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, *tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris*. *Plutarchus* in libello, cui titulus est: εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. Τὸν πολιτικὸν ἐνδύσαντες τὸν λιστὸν ἐ καταχλίνοντες εὐσχήμονι ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum*. *Cleomedes* lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀχρήμονι μέθῃ καταυλούμενον. *In magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans*. Eodem sensu dixit *Athenaeus* ψαλλόμενον Στρατόνικον *auscultans comorem Stratonicus*. quem locum frustra Erasmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accus.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter scribat, καταυλόμενον, sine diphthongo; quum sit a καταυλέομαι, —οῦμαι. neque καταύλομαι usquam reperiatur; neque ipse in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in subsidium vocat, sic invenerit. *J. F. R.*

19. Ἐθῆσι μαλακαῖς] Confer supra ad I. *Ver. Hist.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναβρ.] Commodius legeretur, ἐναφρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. du S.*

22. Φαίδρας ἐ Παρθ. ἐ Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulysse spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes col-

tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

35 κυκλικῶν αὐλητῶν, ᾗ τ' κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾴδοντων, ᾗ μάλιστα τ' σεμνῆς τραγῳδίας, ᾗ τ' φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἄφρ ᾗ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται.

Πολλῆς ὖν, ὦ γενναῖε, τ' ἀπολογίας ὅσοι δέησει πρὸς τὺς πεπαιδευμένους, εἰ βέλει μὴ πάντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, ᾗ τ' τ' σπουδαίων ἀγέλης ἐξηλλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσῃ τὸ πᾶν ἁμάρτημα, καὶ μηδὲ τ' ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ἐνδέχεσθαί σοι. πρὸς δὴ τὸ παρὸν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τῦ πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. ὅρᾳ δ' σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνε, ἀλλὰ ᾗ ἡμῶν, εἰ μή σε χθ' τ' Ὀδυσσέα τῦ λωτῦ ἀποσπάσωμεν, ὅπῃ τὰς συνήθεις ἀγωγὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ὑπὸ τ' ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλλιχημένων. καίτοι ἐκεῖναι μὲ, τοῖς ἀσὶ μόνοις ἐπιβέ-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. *e* Δέησει] Δέησῃ W. Nil mut. Edd. *f* Δὴ] Δ' ἂν W. *g* Μόνε] Ex *Fl.* & M. dedi. Μόνον Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. *M. du S.*

23. Ῥόδῃς] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι ᾗ τιτιζομένοις] Mallem *ad pulsationes strepitusque citharae*, quam cum Interprete reddere, *cum citharae pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis*. Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ ἐ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana*. Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H.V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Differt. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem Κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ μὲ γὰρ ἰκαλῆτο Κρουμάτιον, ᾗ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. *J.F.R.*

32. Τὰ ἄπτα πτερῷ] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλητῶν enim ibi nuncupat, *Philostratus* p. 589. ὁπόσοι ἦν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ἀρχησῶν δὲ αὖται τὸ ἐπίταιρ, φανῆναι ἄν. &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα. νόμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea*. *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμον modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. f. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i.e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. *J.F.R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J.F.R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. & Δήμων. c. 65. *M. du S.*

48. Μόνε] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kust.* ad Aristoph. Pl. 33. *J.F.R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyss. I. 91. *M. du S.*

βλευον, ἢ ἀφ' τοῦτο κηρῷ ἐδέησε πρὸς τ πλεῖν αὐτῆ. σὺ δὲ ἢ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλῳ δεδιλῶσθαι.

ΛΥΚΙ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς χαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε πρόδειγμα τ τ Λωτοφάγων ἢ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτῳ μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. πρᾳ' ὅσον τοῖς μὲ τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, ἢ τ Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τ τε ἐδωδῆς, καὶ τ ἀκροάσεως τὸ πιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τ ἡδονὴν πρᾳπολὺ ἡδίω πεφηνέναι, ἢ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. ἐ γὰ εἰς λήθην τ οἰκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τ κατ' ἐμαυτὸν πεπτωκα, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνῆσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτερος, ἢ τ ἐν τῷ βίῳ διαλικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερφθέμεν νεῖται, ἢ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνη ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ἢ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ γὰ δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπολείπεται auribus, propter quod cerà opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in ſervitutem videris redactus.

4. LYCI. Vah, Crato, quam aſperum in nos laxaſti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque diſſimilem eorum protuliſſe mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum guſtaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium eſus illius auditionisve propoſitum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo ſuavior viſa eſt, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domeſticarum, neque ignorantiam mei ipſius incidi; ſed ſi absque cunctatione dicendum eſt, multum prudentior & perſpicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas eſt, qui vidit illud ſpectaculum:

Doctior is patrias lapſus pervenit ad oras.

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi eſt, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Graviſſimum enim hoc eſt, quod neque curationis ul-

[a] ὅλῳ] Sic W. ὅλως Edd. priores. [b] Σοι] Deerat in Edd. inſerui ex Cod. W.

56. ὅλῳ] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] Etſi vulgatum ὅλως quoque bene ſe habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλῳ danti, quia exigui eſt momenti, & quia poſterius illud tamen aliquanto eſt elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαὶ, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam aſperum canem tuum in nos ſolviſti*, neſcio quam Latine. *Aſper dens* apud *Phaedrum* eſt acutus, ſic apud *Tac. aſperare arma*, pro ſamiare. Melius ſane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede ſunt conducti: οἷδα δ' ἐγὼ κ ῥήτορα τ καρχάρον. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. ſupra T. I. p. 694. ſive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τ καρχάρον. Et T. 2. *Quom. Hiſt.* c. 43. τὸν μὲ σοφιστὴν κ κάρχαρον. Rurſus *bis Accuſat.* c. 33. ὠκαιλωσεν — ἢ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui ſupra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τὸ πιτίμιον] Conf. ſupra T. I. p. 657. ſ. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. ſolus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etſi W. ſolus ſuppeditat, tamen adprime hic adpoſitum eſſe, nemo negaverit; eleganter enim ſic interponi pronom. σοι, μοὶ & ſimilia, niſi ſatis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demoſth.* eleganti pleonaſmo, pro Cteſiph. p. 444. E. λάβοι μοι τὸ ψήφισμα τ Ὡρειτῶν. Noſter in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σοι ὁ πάτηρ — πέπονθε. Verum & μοὶ quaſi πλεονάζον interdum valere παρ' ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rurſus magis παρέλκον apud noſtrum ſatis ſaepe ſupra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοὶ κ αὐτὸς ἐνδους — ἀπειλήφομαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδον. Vid. & c. ſeq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ ὕτως αἰσχρὰ, καὶ κατάπτυστα.

ΛΥΚ. Εἶπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς φὴς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καὶ ληγορῆντος, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τύτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὀδὲν δέον καλακλωμένῳ; ΛΥΚ. Σύγγνωστά σε ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα σχολάζοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τὼς ὀφθαλμὼς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάξιος ἂν, μὴ ὑχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτηδείῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-

c Ἐξ ἴσου ἡμῖν ᾖ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. d Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. e Ἧν] Οὖν *P.* male. Ἧν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τιρψάμβῳ] *Homer.* Odyſſ. M. 188. *M. du S.*

Τιρψάμβῳ] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. *J. M. G.*

Τιρψάμβῳ] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ὄγε τιρψ. in Edd. vero *Luc.* Τιρψάμβος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἰχρὰ] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriae. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione εἰς ὀδὲν δέον καλακλωμένῳ eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ἀφαιρεῖσθαι ἄφρα ἰκείμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Reviviſc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλεθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. λόγῳ addit, dicens: ὅσον λόγῳ βοῆς ἕνεκα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & λόγῳ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκόσῃ ἄπαγλα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὄφαιμιν ἄρα ἰχοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀναγχοίμην ποτὲ, ἐξ ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβαχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ ἃ ἐν αὐτῇ καλὰ, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τὰ ὁρῶντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ δείστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲ οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, μᾶλλον δὲ νόσου τοῦ αὐτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καὶ ἀσκηδάσαι με, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην [b] λειτουργίαν ὑποσχέσθαι, καὶ παρέχειν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρέχειν τὴν φάυλαν δυνάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, ſi quid tale unquam ſuſtineam, quam diu quidem hirſuta crura habuero, & mentum non vulſum: itaque tui me jam miſeret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omiſſis maledictis hiſce, audire me de ſaltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona inſint, & quam non ad delectationem modo pertineat, ſed utilis etiam ſit ſpectantibus, & quot ad res inſtituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat ſpectantium animos, dum pulcherrimis illos in ſpectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem oſtendit. Quod enim etiam cum muſica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehenſio illius, ſed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium eſt, ad furioſum hominem audiendum, qui morbum laudet ſuum. Interea tu ſi velis nugis me tuis perfundere, paratus ſum hoc tibi amici miniſterium ſubire, & praebere aures, qui ſine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci poſ-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. Fl. B2. P. S. recte. Ῥυθμίζει male Y. H. Ald. b Λειτουργίαν] Λειτουργίαν Ald. Sod in marg. Λειτουργίαν adſcriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὄφαιμιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο ἐ σόλοικον δοκοῦν. ἄφελε γὰρ, μὴ ὄφαιμι εἶναι αἰτιατική. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τόπον φθάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται ὁ Φιλόλογος, ὡς ἐ ἐπὶ τῶ, ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ § ταῖν χεροῖν ἀθλικοῖς ἀνάμασιν ¶ ἀρτεμικὰ ἄρθρα προστέρνουσα. V.

Μὴ ὄφαιμιν ἄρα] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρας ἐ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ὅτου Ὄλυμπον, ἵνα εἰς τὸν ἅ μακάρων ἵκοιτο. ὄφαι γὰρ ὁ Φιλὸ τοὺς παλαιοὺς τῶ οὐρανοῦ πύλας, ὥστερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πασῶν χαρίτων τέλειοι κ. λέ τοῦτο Φιλίσκου εἰκοσι β'. περὶ ὥρων ἔτου λέγω. Τὸ μὲ ἐστὶ τῆς ὥρας εἶναι. τὰς τῶ οὐρανοῦ πύλας Ὅμηρος ἀφῶμεν εἰδέναι ἐ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι τῆς ὥρας, ὅτε τ' αἰθέρα ἔλαχε. ὥρα τ' λόγου Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηνᾶς Δειπνοσοφισ. ιά. (p. m. 682. E.) Φιλόγυ τ' τὸν Κύπρια γραψάμενον ἔτω πως λέγοντα. Ἱμαντία (ap. Athen. ἱμαῖα) μὲ χρείας τότε αἱ Χάριτές τε ἐ Ὧραι (in Edd. legitur Αἶραι) ποίησαν κ. ἔδυσιν ἐν ἀθηναίοισιν. οἷα Φέρουσ' Ὧραι ἔν τε κρόκῃ ἐν δ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῷ θαλέοντι ῥόδων τ' ἐνὶ ἄνθεϊ καλῷ. κ. τ' ἄλλα. Θεόφρασος τ' ὥρας ἅπτεσθαι λόγου ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et Athen. II. 27. in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὄφαιμιν [μὲ τ' καιῶν] ἵκοιτο ὁ τὸν θέρμους φυγών. (Ad quem locum vid. Caſaub. L. II. 14.) G.

* Σημαίνει ἢ τὸ] Ita dedit M. duo S. pro vulgato σημαίνει ἢ τῶ.
† Τόπον] Ita correxi ex C. Τὸ πόν V. Τοπίον M. M. duo S.
‡ Ἀττικῇ] Καὶ ὁ Ἀττ. erat in Ed. Delevit καὶ ὁ Idem.
§ Ταῖν] Sic recte C. Τῶν male P.
¶ Ἀρτεμικὰ ἄρθρα] Ἀρτεμικῶ ἄρθρω C.

2. Μὴ ὄφαιμιν ἄρα ἱκοίμην] An ſic: μὴ ὄφαιμιν ἀφίκοιμι. Τὸ ἀφικοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam ſumtus. F. G.

Μὴ ὄφαιμιν — ἱκ.] Vide ſupra ad 9. & VI. M. duo S.

Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴση γὰρ κατ' ὀλίγον· εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὁ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκή, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐτακτος ἁρμονία, τὰ πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τὸ πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προδήκης τυγχάνουσα, τῶν ἔσχεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπιτετελεσμένης, καὶ γεγενημένης ποικίλον τι, καὶ πανάρμονιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

8. [d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡδεῖσαν τῇ τέχ-

[c] Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* [d] Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J. F. R.*

Μὴ ἄρασιν ἄρα ἰκείμην] Non omnia intelligo, quae *Guiet.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph.* Lysistr. 1036. Μὴ ἄρασιν ἔκοιδε, ait, Εἰδὼς τὰ κατάρας ἀρχαίως ταῦτα γοῦν φαίνεται, ὦ Ϛ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς σὺ τῷ Ἥρᾳ Ϛ Διὸς λελάγῃ — — καὶ πάλιν σὺ τοῦ περὶ ὀρχήσεως μὴ ἄρασιν ἰκείμην, εἴτε τοιοῦτον ἀναχώρημα καὶ οὐδεὶς ἐν τοῖς μὴ ἄρασιν ἴκοιτο ὁ λῴστος ἐκείνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὴ ἄρας ἰκοίμεθ'. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ἄρας pro ἄρασις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id convertit: *pessime pereat*, & conf. notas ipsius ac *Solani.* Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J. F. R.*

5. Ὡς νῦν γε Ϛ σε ἤδη ἐλεῶ] Interpres: *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J. F. R.*

23. Ἀπὸ κηροῦ ᾠδικούσιν τὰ φαῦλα δυνάμενον] Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ᾠδικούσιν, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός του. *H. V.*

32. Χθὲς Ϛ πρώην] Vide Paroemiogr. *J. B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater cariss. in *Belg. Graecisf.* p. 537. *J. F. R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὔτοι πω ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ πω, ἀλλὰ τῷ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J. F. R.*

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κυρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὠνῆσθαι τῆς τέχνης αὐτούς. οἱ [b] γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σώτρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρησὶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτό, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἑπτὰ ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστῆρα πολέντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ὅτε γὰρ ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

a Κυρῆτας] Sic Edd. *F. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur; si *Salm.* Ed. putat. b Γὰρ] Γὴ M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. c Ἐν ὅπλοις] Sic *F. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Κελεῦσαι] Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *F. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πυρίλλην vocat *Callimach.* hym. εἰς Δῆλ. *F. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *F. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνη τὸ πρ. πιπ.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένον eodem modo. *F. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan.* *F. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exegetides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὰ δὲ χορεύματα Ἀρτέμιδος τῆς Μυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ὄργανα ἔστιν Ἀρτέμιδος τὸ ἐπίθετον Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἑορτάζουσι, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδος ἀρχούσθαι in sigil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis pugo, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

75 μόν@ ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τ῀ ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ κ᾽ ἄλλους τ῀ν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, κ᾽ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι

80 τ῀ Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μ῀ παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ ἀγαπρέπαντα ὅτι τῇ ὀρχηστικῇ, κ᾽ εἰδ@ τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. κ᾽ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμεν@, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι,

85 ἢ ὅτι τῷ κάλλει, κ᾽ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ῀ Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε κ᾽ εἰς ἔδαφ@ κατέῤῥιψε.

90 Λακεδαιμόνιοι [d] μ῀, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὧδε Πολυδεύκους κ᾽ Κάστορ@ χαρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ κ᾽ τοῦτο εἰδ@, ἐν Καρύαις τ῀ Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μ῀ μουσῶν ποιοῦσιν,

95 ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν κ᾽ ῥυθμόν, κ᾽ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· κ᾽ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ῀ μάχην ὁ αὐλὸς [e] ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν κ᾽ ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς [f] αὐτοῖς κ᾽ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις [g] δ' ἂν κ᾽ τοὺς ἐφήβους αὐ-

τ῀ς

[d] Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. [e] Ἐνδίδωσι] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & *H. P.* &c. [f] Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. [g] Δ' ἂν] Δ' ἂν νῦν ἔτι W. & κ᾽ ſupra ſcriptum eſt.

ſigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia *ἐνδιδόναι* alibi plerumque eſt *retrocedere*. Sed recte ſe habet de ſono muſico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθίζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι ποιὸν μέλος ὁ τοῖς πατοῦσι, κ᾽ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis impertienti cantum*: licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοὺς ἐφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. du S.*

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. du S.*

τῆς ἐμείων ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσιν. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσωσιν, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κύκλοις ἐοίκασιν ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα πολεμικὰ, ἅμα μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

11. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μέλλουσιν ὀρχήσεσθαι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἔρωτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάζατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι παίουσιν.

rum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Baccho & Veneri gratos.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

a Παίσωσιν] Παίσωσιν ἀλλήλους Edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus.* b Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abeſt καὶ a reliquis & ab M. c Φασιν] Nil mutat *F. Fl. H. P.* & M. d Κωμάζατε] Sic *Fl.* Κωμάσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis colluctati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis colluctari deſiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *F. G.*

Ibid. Παίσωσιν καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκωμάζοιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus accenſentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque IA. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κάμπαζον ὑπ' αὐλοῦ, Τοῖσι μὲν παίζοισιν ὑπ' ὀρχηθμοῦ ἐ ἀοιδῆς. κ. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, ἁδὺς ὀρχήσεως. *F. M. G.*

18. Κωμάζατε] Ita optime Fl. pro eo quod in reliquis eſt κωμάσατε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἕνα] Quid hoc ſit, diſce ex *Kallimach.* c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque poſitas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius.* *Apuleius* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe / & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *F. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρεία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum mo„ do ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae ſcripturae varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. *Sui*„ *dam* tamen ſequendo videtur potius ſcribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεῖα adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεία ψυχη. Ac ſane in emendatis codici„ bus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *F. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις] *Erant & illis Gymnopodiae, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδὸς, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χορηγὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον τό-

12. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream juvenis, juveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo decenter ſaltare ſuum ſexum docens, ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt.

Ὁ δὲ ὅρμος ὀρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσους ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται· ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poëta *in caput ſaltantes* appellat, chori duces. Et quae rurſus ait in clypeo, *Saltantes juvenes converrebant*

Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀπηγωνότι σοι παρίημι καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγεμόνας τοῦ χοροῦ καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον.

e Ἀνδρίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent *F. Fl. P. H. Ald.* M. *f* Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοπαιδίαι male Edd. priores & *g* Ὁμοίως] Ὅμοιος *Graev.* male. Nil mut. Edd. res. *h* Κυβιστητῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυβιστ. Edd. prio- *i* Αὐτῇ] Inſertum ex W. Deerat in Edd. *k* Ἐδίνεον] Reſtit. ex *Homer.* Ἐδίνεον male Edd. Luciani priores.

τέσσαρα. *Ageſilaum adhuc puerum cum Lacenica ſaltatio propageretur, in qua pueri nudabantur. chori praefectus conſtituit in parum honeſto loco.* Vide *Joſ. Scaligerum* ad Euſebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi oſtendit Hieronymum quoque legiſſe Γυμνοπαιδίας, & vertiſſe *nudipedalia.* de Caryatide vero, ſeu ſaltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meurſii Lacon.* lib. 11. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meurſium* in Orch. qui emendare primus juſſit. Feſtum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo ſaltatio. Nudi ſaltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Ageſil. *Thucyd.* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Muſica. τούτων γὰρ εἰσηγησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τοὺς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipſo M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαιδίαι, uti & apud *Suidam*, mendoſe. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαι] Nimis ſaepe occurrit apud optimos ſcriptores γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meurſianam*, quo duce *Kuſterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπαιδίαν, γυμνοπαιδίων ſubſtituit. Γυμνοπαιδίαι ſunt apud *Herodotum* 6, 67. Feſtum & ſtatum diem fuiſſe apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipſa ratione certaminis aliquid diſcere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Pariſ. Γυμνοπαιδιῶν τι ἐστὸν [f. ἔστις] ἡ τελευταίας, καὶ τῶ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἕνδον ὅτε πρ. τ. λ. deſignat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Ageſil. p. 1118. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδῶν ſpectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Ageſilai, it. de Muſica p. 1078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παρημμένη ἐς τὴν τραγικὴν ὀρχήσιν. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ δ' ὀρχοῦν) αἱ παῖδες πάντες π. τ. λ. ſunt enim pluſcula. Nec aliter eſt apud *Pauſan.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαιδίᾳ poſſe forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii cauſſa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. eſt etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὅμοιος legit, neſcio num dedita opera, an caſu, ſed mutatione nihil opus, ut ex verſione ſatis adparet. *J.F.R.*

30. Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non eſt peculiaris aliquis liber hoc titulo inſcriptus; ſed pars Il. Σ. in qua deſcribitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυβιστητῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipſe Homerus recte. *M. du S.*

35. Αὐτῇ] W. ſolus. *M. du S.*

36. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi eſt ἐδίνευον. *Th. M.*

Ibid. Ἐδίνεον] Locus eſt in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἐδίνευον. Unde error Luciani ſcribentis, omnes enim

νεον. ὡς τι κάλλιστον τοῦτο τῷ Ἡφαίστῳ ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσεως χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ζῶντας τρίβωνας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτοῖς μάλιστα θαυμάζοντα ποιεῖται τὸν Ὀδυσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τὸ ὀρχηστικὸν ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προτάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτοῖς, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς ἀριστεύσασιν ἀνίστασαν. Πρόκριτε γάρ, [a] φησι, προορχηστὴρ ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι [b] τὰν εἰκόνα ὁ δᾶμος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.*

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio; ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησι] Φασιν W. b Τὰν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἰδίνεον. *J.B.*

Ἐδίνεον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἰδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἰδίνδεον, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M. du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Πηδήματα, συσχοῦς τῶν ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *J.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M. du S.*

50. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M. du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μυείσῃ] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ὀρχηθμοῖσι ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρησκὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *J.M.G.*

59. Ὄργια συνιᾶσι] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *J.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μάστυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῆ τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita*: ἀλλ' ὅπως ἂν ἔτι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμύητα μὴ αὐτὰ ἐξορχήσῃ τοῖς ἀτελέσι λέγειν. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χορὸς συναλλόντες ἐν αὐλῇ τῇ ἱερᾷ οἱ μὲν ἐχόρευον, ἐπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod alios praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ἐπορχοῦσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *J.G.G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *J.B.*

Ἐξορχοῦσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Δωρ. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini Lexico*, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſth.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria*

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla eſt ſine ſaltatione, cum nempe Orpheus & Muſaeus & qui optimi erant illa aetate ſaltatores, ea conſtituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus poſuerint, ut cum rhythmo & ſaltatione homines initiarentur. Rem ita ſe habere, ipſa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant myſteria, extra *ſacrum chorum* ſaltare vulgo dici.

16. In Delo autem neque ſacrificia ſine ſaltatione *peragebantur*, ſed cum hac & cum muſica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praeſtantiſſimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur ſcripta his choris, vocabantur

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν ἁδεμίαν ἔστιν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καλλιπαμβύων αὐτὰς, ὃς τε κάλλιστον καὶ [c] τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ὕστως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τὰς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

Ἐν Δήλῳ δέ γε καὶ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες [d] ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπῆρχοντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γῶν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσμαθ',

[c] Τοῦτο] Τοῦτον male *J.* ſola. [d] Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

rid evulgare ſignificarit, quia qui ſaltationes myſteriorum coram nondum initiatis imitando repraeſentarent, foras eliminarent, non minimam myſteriorum partem, quae, quantum conjicere eſt, in iſtiusmodi rebus ſcenicis ſita erant. Vide *Alexandri* Impoſtoris initia a noſtro deſcripta c. 38. 39. & 40. fabulam quaſi mutam agi exiſtimes, in qua ſpectatores ipſi chorus ſunt, quibus adeo & canendum & ſaltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter ſaltandum data opera femur ejus nudatum ſit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inſcriptio orationis Ariſtidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores myſteriorum*, modeſte ſed ſolide refutatus a Normanno p. 589. ſeqq. Iebb. ubi varium hujus verbi uſum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Selanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι ſignificare *myſteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τοῦ Θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχούμενος, τῶν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμεινας. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleuſiniae myſteria profanarunt, capitale judicium ſuſtinuerunt*, (*ſubſtituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim ſacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipſe in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionyſ. Areopag.* Eccleſiaſt. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Caſaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde noſtrum c. 72. ὑπ' αὐλοῦς, &c. In aliis prave legitur ὑν. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etſi ἐν αὐλῷ defendi poteſt, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpoſitum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱστορηθέντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμον βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῦς & σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. §. προῆγε τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. Noſter infra hac *Diſſert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῖς & κυμβάλοις. Item ſupra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θηριώμασι, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis teſtimoniis adduxit *H. Viſtringa*, quem, qui plura deſiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. five p. 360. No. 81. rurſum tria quatuorve alia teſtimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχεῖσθαι] Ὑπορχεῖσθαι non eſſe *ſubſaltare* vel *ſaltationem aliis accommodare*; ſed *cantum accommodare ſaltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipſum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores eſſe illos ὑποφχουμένους ac magiſtros ſaltandi, quos ſequantur reliqui. Nimis apertus eſt locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνίταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων —— ὅθεν καὶ ὑποχήματα τοιαῦτα ἐγράφοντο. Add. *Plutarchi* locus, & ipſe indicatus a *Spanhemio*, de Muſica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compoſitione eam vim, quam in ὑπόδιγμα, ὑπογραμμός, ὑποτύπωσις, & ſimilibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit ſaltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μαλα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπλητο τῶν τοιούτων ἡ λύρα.

hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici.

Καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχονται τῷ Ἡλίῳ, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὸ χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῖν εἶναι τὴν εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνα πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσῃ τὸν Ἡλιον ἀσπάζονται, χηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία· διὰ καὶ τούτοις ἱλεῶν τὸν θεὸν δίς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς ἡμέρας.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem; sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tam incipiente die tum occidente.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφεῖη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τὴν κεφαλὴν (ταύτην γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus fit, & saltatione hostem ante terruerit.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῇσι Αἴγυπτον καλαβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

a Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως εὐθύμου μέλος ἐλέγετο, καὶ ὃ οἱ παλαιοὶ τὸν ὑπὸ αὐτοῦ μὴ πολλάκις ἐλεύσεσθαι. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A.V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F.G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, χηματιζόμενοι ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim prosilientes.* χῆμα enim vel χημάτιον erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum χηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον ἀφανίσητε ἀφ' ὑμῶν τὸ χήμαθ' ὑμῶν. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴσως ὁ χηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὀφ' ἡδονῆς οὐκ ἔμαθον κινεῖσθαι, αὐτὸν τὸν σκέλη χορεύειν. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *F.B.*

1. Καὶ δένδρου δόνημα] Et *arboris quassum* vertit interpres, *malleum arboris motus*, cum ventis agitatur. *F.G.G.*

18. Ἐδωνὶς δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab instituto Isiacorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δυόμενον πολεμιστὴν, καὶ τιτάνων εἶναί τινα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιηκόσι, τὸ ἐνόπλιον παιδεῦσαι, ὑπὸ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*,

culatae magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, ineſt. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipſumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empuſam etiam illam in ſexcentas ſpecies verti ſolitam, ex eo genere hominem a fabula eſſe traditam.

20. Praeter haec neque Romanorum ſaltatio oblivione praetermittenda eſt, quam generoſiſſimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio eſt, Deorum bellicoſiſſimo, Marti, obeunt, graviſſimam ſanctiſſimamque.

21. Bithyna autem fabula & iſta eſt, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

γεν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου σάλημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος θαυμαζόμενον πρὸς τὸ θαυμαστότερον, τῇ φύσιν αὐτῆς διηγήσασθαι, ὡς γιγνομένων ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστι. ἴδοις τ' ἂν ἂν αὐτοὺς πρὸς τὸ αὐτὸν καιρὸν ἐκείνης ἀλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Προμηθέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον εἶναι τὸν μῦθον θαυμαζόμενον.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερασύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτῃ τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτῃ.

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, ὃν πάνυ τῶν Ἰταλικῶν ἀλλότριος, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον νο-

δ Ἐμπουσαν] Ἐμπούσην W.

ve, ſeu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello ſuperius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῶν μονῶν κινήσεως, ἀλλὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατρούς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐπῄδει τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ἐποίει τε καὶ κατὰν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ παραφυλάττειν καιρόν. *Attalus Philometor herbas venenatas ferebat*, &c. *& ſemina & fructus eorum elaborabat videre & cognoſcere ſuo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνην πεποίηται, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἔργου καὶ τέχνην αὐτῷ προσκόψαι. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda iſta Luciani ſunt: *Quae Priapum, deum bellicoſum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hunc artem feciſſe ajunt, ut in armis ſaltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* F.G.G.

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deeſt verbum *fuerì*, aut ſimile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. M. de S.

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum *fuerì*, λέγουσι, vel ſimile quoddam deliderari, apertum mihi videbatur. F.M.G.

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρὼς, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πρίαμαι, πριαμος. I. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & ſic porro. Item a πρίω, πριάτω, πρίαπος idem. F.G.

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clariſſimus *Iſaac. Caſaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. F.B.

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλιον παιδεύειν] Animadverte ſodes, quam lepide poſſint interpretari. Opſopœus, *unum ex Idais Dactylis illud opus factum, rebus militaribus inſtituendum fuiſſe, quem Mars* (agnoſce alieniſſima & Græcis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idais, opus illud factum ad rerum militarium inſtitutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi poſteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν [c] Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπειργάσατο· καὶ ὅτι τούτῳ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτην αἰεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου παραγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ θεάσεσθαι ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφεύροντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον ὕστατον μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

[a] Πεποιημένων] Sic *J.* Πεποιημόνων reliquae & M. [b] Τὸ] An τὰ? *M. du S.* [c] Ἄρη] Ἄρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. [d] Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B*2. quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημόνων, & verte, *unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armata saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396. *J. G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. *M. du S.*

22. Πεποιημένων] I. e. ἠσκηκότα, *exercentem*. *F. G.*

Πεποιημένων] Sic Ed. *J.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημόνων. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox θεᾶσθαι ἀνδράσι τέχνῃ τὸ πραγμα πεποιημένους. *M. du S.*

Πεποιημένων] Sive πεποιημόνων legens ad Priapum referas, sive π——ων, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne πεποιημένον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum saltare docere,*) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem quod Belgae dicunt: ɜɒn werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. *Gronov.* πεποιημ. corrigere, adsentior Reverendo *J. Elsnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed *Plut.* in Thes. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic στίχην ποιεῖτο τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Gronov.* 18. *J. F. R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένῃ supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth.* c. 2. & 9. *J. F. R.*

24. Πέρα τοῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J. B.*

Πέρα τοῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile ὑπὲρ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemster.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J. F. R.*

31. Διονυσιακὰ] Copiose *Long.* περὶ ὕψ. lib. 2. *J. B.* *Ibid.*

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, καλήγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ὅτι τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδειὰν ὠφέλιμον παρεχομένου. θαυμάζω δέ σου καὶ εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγξεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὁμήρου τὰ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καλὰ λέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅτε ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἀλ-

[e] Παιδειὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδιὰν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν *P.* [f] Ἥδιστα] Ἡδὺτα male *J.* [g] Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βαυχικὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βαυχικὸν dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γενικωτάτων] *B2.* γεν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γενικώτατόν δέ ἐστι τὸ, γένος ὄν, γένος οὐκ ἔχει. *M. du S.*

Γενικωτάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γενικωτ. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σιννίδα, καὶ Ἐμμέλειαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.B.*

Κόρδακος] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. εἰς Νεφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σιννίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio ἐμμέλεια i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὑτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδιὰν] Sic optime M. *Fl. B2.* non παιδίαν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδιὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantr. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum P. Edit. & reliquis Παιδίαν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in *P.* eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *puerilem* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδίαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδίαν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνου καὶ φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

J.G.G.

Ὕπνου &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. ὨΙδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano,

Ἄλλων γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

Istum namque Deus commisit bellipotentem,
Hunc alium choreasque, & cantus amabilis ornat.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδή, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ εἰκὸς ἦν εἰς δύο διαιρήσας ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ἅτε παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἑωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τ' ἐπῶν τοῦτο φησὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι φησὶ κρήνην ἰοειδέα ποσὶν ἁπαλοῖσιν [b] ὀρχεῖσθαι, τοῦ πατρὸς τ' βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τ' ὀρχηστικήν.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum ductant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumelioso de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνήρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τ' ὀρχηστικήν, ἀλλὰ καὶ μαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὐ-

25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putа-

a Ὀρχηστύν τε] Ὀρχηστήν τε male Edd. *J. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. b Ὀρχοῦνται] Ὀρχοῦντο *P.*

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ἐρικυδέϊ καὶ ἀοιδῇ. Item *Odyss.* Υ. 134. Et vel decies alibi. *J. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *J. B.*

Ἄλλῳ μέν] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* A. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν & ἀοιδήν.

Sed Od. A. 421.

Οἱ δ' ὡς ὀρχηστύν τε & ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *J. M. G.*

62. Ὀρχηστὴν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὴν ἑτέρῳ κίθαριν & ἀοιδήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis adsuit. Reperitur autem in *Od.* duobus in locis; A. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' ὡς ὀρχηστύν τε & ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρῳῇάδες τέρπουσι.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὴν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχηστὴν] Sic scribendum, non ὀρχηστὴν ex *Homeri* locis ab *Salano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom.* Il. Π. 617. *J. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα ποσὶν ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, & βωμὸν ἐυδμήτοιο Κρονίωνος. *J. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopœus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur ἰοειδὴς ἀκτὴ cum rebus ferrugineis; nec cur colorem ferrugineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poeſi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

ρυθμίας ϗ εὐμουσίας, ϗ κιθαρίζειν ἐμμελῶς, ϗ εὐσχημοσύνῃ τῇ κινήσει, ϗ γέρων ἀνὴρ, ἐν τῷ παιδευτάτων μαθημάτων ϗ τοῦτο ἡγούμενον εἶναι· ϗ ἔμελλέ γε ἐκεῖνον δεῖ ὀρχηστικὴν ὡς μετρίως παιδάσεσθαι, ὅσον γε ϗ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ἄχνυσι μανθάνειν, ἀλλὰ ϗ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, ϗ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνον ἄρτι ἀνερχομένην ἑώρα [d] τότε τὴν τέχνην, ϗ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ὄντι μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν ἂν προσεῖχε, ϗ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδίδαξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν ϗ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι ϗ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον [f] τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ ϗ [g] τρίτης, Σικιννίδος

c Ὄχνει] Ὀκνεῖ W. male. d Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. e Αὐτοῦ] Sic recte Fl. H. F. Αὐτοῦ male J. f Τραγικὴ &c.] Τραγικὸν & κωμῳδικὸν Fl. Nil variant cett. nec M. g Τρίτης] Ex P. reſtituf. Τρίτη Edd. male.

vel Opſopoeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ὕπνου οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν. ὡς αὐτοσαδεῖ βαδίζειν. Vide, quae in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. *J. G.*

Περὶ πρώτου &c.] Ex *Heſiod. Theog.* 3. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχοῦνται] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. P. nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. *M. du S.*

77. Ὑφίζοις ἄν] Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. 5. 11. ὑφίστασθαι εἰς τῶν ἐπῶν ἔργα. *Ariſtoph.* Nub. 1507, Τί δ' μαθὼν ὑφίζεται γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἐφεσ. c. 48. Vide etiam Ἐπ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 48. B. Ἴσθι τι ὀρχεῖτο συνεχὲς, τῇ τῶν σώματος ἰσχίῳ λοιστιλεῖν ἐγκύμονα τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς ϗ Ξενοφῶν ὁ σοφιστὴς φησίν. Locus *Xen.* ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. *M. du S.*

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph.* Συμπ. 511. *M. du S.* Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἐκάστων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. *J. F. R.*

85. Καὶ ἔμελλέ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. ϗ ἔμελλέ γε ὥστε ἀγωνιστήσειν. *M. du S.*

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem*. *M. du S.*

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. *M. du S.*

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτου. *M. du S.*

Τρίτης] Videtur legendum τρίτου, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur ὃν τὸ κωμικὸν ἢ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, ϗ τὸ τραγικὸν ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, ϗ τὸ σατυρικὸν ἢ ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum ſatyrica poeſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. *J. M. G.*

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti

δ᾽ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τὴν ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὴν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ καὶ τοῦ ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον [d] ἠσκημένος ἀνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ὀπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς τάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετῷ καὶ ὀπιτεχνητῷ παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο uno verbo *Ald.* c Πρώτου] Sic *J. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *J. Pell.* d Ἠσκημένος] Ἐσχηματισμένος *J. Pell.*

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere *ἐς* denuo intelligendum; jam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Cl. *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquiescet, scio. *J. F. R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3. *M. du S.*

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικοὺς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. *J. F. R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide *Plut.* 2077, 2. & nostrum Ἀπαιδ. c. 8. *M. du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica persona. *F. G.*

17. Ἠσκημένος] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pellesii* scripturam ἐσχηματισμένος. At forsan Lucianus dederit πέφυκεν. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & *Steph.* Thes. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Amplissimus *Cuperus* Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba; nam πρόσωπον ἐπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: *personae tectus longiore quam pro modo capitis.* *L. Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀνακλῶν] Ad verbum *refringens* se & *infringens* interdum *circumcinens*. Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. ᾠδεῖον autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἐμβεῖα hic memorantur, meminisse oportet, qui tragoedias non solent legere, jambicis scenariis majorem partem constare Tragoedias &c. *J. M. G.*

28. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν] Interpres: *ac soli voce semet obnoxium praestans.* quis intelliget? malim: *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem red-

de-

deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus *in scenam* ipse Hercules solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales sunt Davorum & Tibio-

ἔχοιτο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀναχλῶν καὶ καλαχλῶν, ἐνίοτε καὶ ᾠδαῖς τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ πολὺ γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ᾖσι, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, βδελυσσόμεθα αὐτοῦ, καὶ μήτε τὴν λεοντῆν αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ φέρει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅτῳ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ [e] αὐτῇ [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

[e] *Αὐτῇ*] Nil mutant Edd. vett. [f] *Νενόμικεν*] Hoc ex W. restituit *Solan.* Νενόμικεν Edd. priores.

dere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* sit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicujus auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid fit perperam σολοικία τὸ ἁμαρτές. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. supra §. 2. *M. du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείων πρόσωπα] Haec ultima sic vertit bonus *Obsopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, imo ridicule: putavit scilicet legendum δᾴδων, vel ex δᾴδων per crasim posse fieri δᾴων, ut ex περάτων, κεράων, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? meraе nugae & aegri somnia. Lege cum majuscula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* sunt quaedam gens in Persia pastoralem vitam agens. Τίβιοι vero sunt Phryges. Nam teste *Suida* Τιβία ἐστὶ Φρυγία ὅλη. Universa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάος suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit *Obsopoeus*. *J.P.a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον &c.] *Palmerii* notae subscripserat *Solanus*: *Philostr.* Εἰκ. Αἰσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῶται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλλοκότῳ τῷ πλείστῳ ὑποθέσεσιν, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occasione addo: *Olearium* in notis Philostr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Davi* ἀπὸ τοῦ Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάοις derivare, qui Δάοι sint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῇ νενόμικεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impressis νενόμηκεν. *M. du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte castigavit *Obsopoei* versionem eruditissimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi. Θρᾳκιστικῆς κιθαρίσεως, Γέτικῆς, καὶ Τιβίου, καὶ Φρύγιος, καὶ Θρᾴκιος ἀργυρώματος. Philostratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τοῦ Δάου. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Aristophanis*, ἀσιδὸς σὺν τῇ κωμῳδίᾳ αἰσχίστας Πυρρίας, Σανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτης. Syncesius ὁ θεῖος Ἡρώδης & θεμιτὸς υἱὸς Σωσίας τοῦ & Τιβίου

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχηστῆ σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, καὶ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆ βοῶντας.

rum & coquorum personae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus sit, non opus est uti dicam. Manifesta enim sunt ista his, qui coeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est, & subjectae actioni apta! non hians ut ille, sed clauso ore: nam multos habet pro se clamantes.

Πάλαι μὲ γὰρ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ [a] κινυμβώων τὸ ἆσμα [b] ὠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius visum est alios illis succinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διαφερόμεναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, [c] τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, ejus rei hanc aio esse caussam, quod praesidibus certaminum major res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam caussam dicere

a Κινυμβώων] Κινύμβων *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ὠδὴν ἐπετάραττεν] Nihil mutare *M. S. J. H. Fl.* & *P.* notat *Salm.* c Τῆ] Abest a *Fl.* d Προστέθεικεν] Προστέθηκεν *Fl.*

βίους ἀπίδοτε. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ἂ Τίβιος τάμιον αὐτῷ ὕτω μέγαν ἀφύσησεν ἰχθύς; Praestat etiam ut statim vertas ὁ κεχηνὼς δὲ ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, sed occlusa.* Illae hiantes personae dicebantur *Manduci.* vide Festum. *J.G.G.*

Ibid. Δάων ἢ Τίβ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τίβιος enim ἄλλο ἢ Φρυγία *Suid.*) *Vorst.* (Τιμ. c. 14. inter servorum nomina & Τίβιος recensetur) Idem. Adduceit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ κομικοὶ τοὺς αὐλητὰς τὸ μὲ πλέον λαὸ τῆ γένους ἰκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν ἢ ὁμοίως ἐκάλουν δὲ ἢ τὰ ἐξ ἐπιθέτου. ὡς λαὸ τῆ χρώματος μὲ Πυρρίαν ἢ Ξανθίαν. λαὸ τῆ τρόπου δὲ παρμήνα, καὶ Πιστὸν, καὶ Ἀρίμανα. ἐκάλουν δὲ ἢ λαὸ τ' ἐμπειρίας, οἷ ἦ ἀντισοφὸ τ. αὐλητῶν ἐξ ἢ ἐ τοὺς Νεωτερικοὺς ἀνόμαζον. *Photius* in Heladii excerptis in suo μυριοβ. *Vorst.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Dawes* & *Getas* a Menandro in scenam productos nominat. *Philostr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χαῖραι γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀφικόμην τ' πλείσιν ὑποθέσεσιν, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. *M. du S.*

Δάων] Δάων cum ι subscripto habent Luciani Edd. *P. S. A. J. B2. Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec *Palm.* in nota sua id addit, nec in *Philostrato* est expressum, nec in *Strabone*; neque eo opus esse arbitror. *J.F.R.*

Ibid. Μαγώων] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis differuerunt. Ego personam *cocqui* in comoediis vulgatam fuisse, ex *Athenaeo* & *Menandri Philemonisque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Casaub.* not. *M. du S.*

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum *Alex.* c. 4. *M. du S.*

61. Ἐναγώνιος] Conf. supra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut insciliae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ὑπὲρ τ παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαι ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας f παρέχωμαι. ἐ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τ πλείστην ἀξιοτριβὴν τ γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, ἐ ὀνόματα αὐτῶν καλαλέγοντες, ἐ οἷα ἑκάστη, ἐ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, ἐ πολυμαθείας ταύτην ἀπόδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲ τ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειροκαλόν τε, ἐ ὀχληρὰν, ἐ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, ἐ διὰ τοῦτο παρίημι.

Ἐπεῖτα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐνοεῖν ἐ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ἐ πᾶσαν ὀρχήσεως πρόοδον γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον τ σκοπὸν ὑπεθέμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς b γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τῷ λόγῳ, τοῦτό ἐστι, τ νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, ἐ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ ἐ χρήσιμα συλλαβοῦσα ἔχει, ἐ πάλαι ἀρχαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδοῦναι, ἀλλὰ κἀ τ Σεβαστὸν

---

e Ἀμαθίας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forsan quaesivit num quae ἀμαθίας haberent, ut mox. f Παρέχωμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παρέχομαι. g Πολυμαθίας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. plerique & M. Γενικωτ. *P.* & *Ba.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. a G.*

65. Πόλις εὐ Ἰταλίᾳ] Haec urbs Chalcidici generis Cumae. *J. B.*

72. Πολλοὶ . . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τὴν πολύπλοκον ἀξιοτριβῆ] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV. S. 99. & seqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθίας] Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθείας exhibendum, cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23. παιδικὸν & παιδικὸν, antiquiorum Edd. consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθῆ *seri studiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθῆς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *Ba.* & *P.* Vide supra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognosces quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici ν. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδοῦναι] Conf. supr. I. *Ver. Hist.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi opposita illa verba ἐνδοῦναι & ἐπιδοῦναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Καισὰ τ Σεβαστὸν] *Godofredus Malinus* Clarissimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentia.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint. di-

βαθὺν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελεώταλον καρπὸν, [b] ὅσῳ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπετετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] θερμαυστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμπόσιον, μὴ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀποδοκιμάζει, διαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῆς [e] τὰ ἀχρηστότερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι.

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercendi solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laborioſos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θεμέλιοι] Θεμέλια L. Prius habent Edd. b Ὅσῳ] L. recte. Ὅσον Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαυστρίζειν] Τερμ. male J. Recte ceterae per Θ. cum Cod. M. d Παρέλιπον] Παρέλιπον W. e Τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θάτερα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Augusti tempus.* J. B.

Κατὰ τὸν Σύλλαν] Vide *Casaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorst.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipsii* notam. *M. du S.*

Κατὰ τὸν Σύλλαν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & venustam induxisse novitatem. interrogatus ab Augusto*, Quae saltationi contulisset? *respondit*,

Αὐλῶν συρίγματ' ἐστὶν, ὄμματ' ἀνθρώπων.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K. 13. Juntanus; de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Λυδῶν non cogitasset. J. M. G.

97. Ὅσῳ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅσον habet. *M. du S.*

99. Θερμαυστρίζειν] Furiosam saltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Eust.* ad Od. Θ. *Meurs. Orch. Hesychium* jubet videre *Vorstius.* *M. du S.*

Θερμαυστρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meursius*, quamquam ita, ut potius materiem congessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὴν Θερμαυστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Eustathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναπηδήσαντες ὡς ὄψ-

tibi engarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὃ τῶν ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων ὄσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὰ ἀκρότατον ἀφικνεῖσθαι, ὃ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, τὴν γὰρ ἀλαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄχαιρον [h] αὐτῇ νενόμικεν. ὃ μὲν οὖν ἀπὸ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἦθός τε καὶ πάθος ἐπιδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμεῖται φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. χρὴ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα [l] τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν λαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτική, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτική, καὶ

g Γεωμετρικῆς] *Metricῆς* W. h Αὐτῇ] Ita cum *J.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* i Ὧν] De hoc idem notavit. k Πολύμνειαν] Πολύμνιαν M. Nihil mut. Edd. l Τ' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τε ἔστα.

ὕψος πρὸ τῦ καθιστχθῆναι ἐπὶ γῆν ὑφ' ἑλλατγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐπαίειν, ἃ δὴ θερμαυστρίζειν ἔλεγον. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον] dictam puto a *grunnis* volatu, vel *gyris* quos per lascivium ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. s. 30. *J. M. G.*

Θερμαυστρίζειν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. s. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θερμαυστρεί τε βρέμεται ὑφ' Ἡφαίστου πυρφόρος. Unde concludit, Θερμαυστρὶς etiam legendum, non Θερμαστρὶς, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, & unde verbum Θερμαυστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J. F. R.*

1. Γέρανον] Instituta haec saltatio fuit a Theseo; repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. De-

scribit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* *A. V.*

3. Φρύγιον] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A. V.*

10. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.] *Plato* Legg. II. 576. *M. du S.* Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *J. M. G.*

25. Γεωμετ.] In W. *μετρικῆς* tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam adsui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφέστηκεν] Significatio haec, pro *abhorrere, alienum esse*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J. F. R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ἃ ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα. M. etiam τ' ἔοντα. *M. du S.*

Τὰ τ' ἔοντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. *J. F. R.*

καὶ τὴν ἀφανῶν σαφηνιστικήν. καὶ ὅσῳ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Pericles dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῆς τῆ Κλεοπάτρᾳ ἡ Αἰγυπτίαν. τοῦτῳ γὰρ τῷ ἀφωρισμένῳ μοι ἐπιορίζω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ ἀφ' μέσου μάλιστα ἴσως, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, Λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τῶν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & promta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πύ-

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid voveat dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?
M. du S.

Θουκυδ. — αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si numquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem sine nota varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἧσσον οἶμαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφροδ. γονὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λητοῦς ὠδῖνας] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. R.*

69. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς ὑφιστάμενον πτύσει τῶν ἀστῶν] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μέσον τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πτύσει τῶν ἀστῶν] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάρνακα &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάρνακα μίαν] De qua fusius Συρ. c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus*: lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Ἰάχου] Sic W. recte. In reliquis Ἰάχου. *M. du S.*

Ἰάχου σπαραγμὸν] *Phurnutus* f. *Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho f. Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Phurnutus*, Μυθολογεῖται ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχουσι τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

78. Ἀθη-

ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & aream unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

ϱὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μὴν ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸν μεγάλην ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν· καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ ἔριν τὴν περὶ τὴν Ἀττικῆς, καὶ [d] Ἁλιῤῥόθιον, καὶ τὸν πρῶτον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

b Ἰάχου] Scripſi ex W. Ἴαχου male Edd. *F. Fl. H. B2. P. S.* c Ὅσα Ἡφ.] Sine περὶ Edd. etiam *Fl. F. H. P.* d Ἁλιῤῥόθιον] Edd. priores ἁλιῤ. minore *a*.

67. Καὶ μὴν ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας *νήσους ἄλλοτε ἀλλαχοῦ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (ἐδέδει γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτικα ὖσαν ὑποδέχεται δὲ ὀργὴν ὁ ἀπειλὰς Ἥρας) ‡ ἔση τῶν § ἄλλων καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἱδρίζωθη. Διὸ αὐτὴν μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ὅτι δῆλη γεγονυῖα τῇ ϥ παχίᾳ σάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ λεπτὸν τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἰσοφεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. V.

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν οὖν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τῷ ἐδάφους τῷ νεῷ, καὶ περὶ αὐτὸν ** αὐτὸν γεγράπται λεπὸ συνθέσεως λίθων. καὶ τοῦτο ἴφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς. V.

* Νῆσος] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίτικα] Sic M. non ἐπίτικτον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτικτον V. & C.

‡ Ἔσῃ] Ἔσι M. prave. *M. du S.*

§ Ἄλλης] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλης in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλλης. *M. du S.*

ϥ Παχίᾳ σάσει] Sic habent C. & M. Παχιότητι Ed. *Clet.* Παχίᾳ σάσει mendoſe V. *M. du S.*

** Αὐτὸν] Sic V. & M. recte. In Impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἄθην. καὶ ὅσα Ἡφ. ϲ Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλοψ. c. 3. & Οἰκ. c. 26. *M. du S.*

80. Ἕρμ.] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἑρμ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἁλιῤῥόθιον] *Et Halirrothium*, de quo ad *Pauſan.* hæc omiſit Interpres. *J. B.*

Ibid. Ἁλιῤῥόθιον] Vid. *Suid.* v. ἀρεῖος πάγος. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago judicata eſt: quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C, Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ πρότερα δὲ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων δηλῶν.

Ἑξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως [d] πόθος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Athenienſium, pauca sane speciminis ergo de multis omissis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Nisus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. b Τὰ] Sic recte W. Decrat enim τὰ in Edd. c Σκύλλα] Σκύλα W. c Πόρ] Nil mutant Edd. nec M. Πόθ vult *Graev.* d Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτιλ male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Thesei is filius, cujus fabula mihi ignota est. V. *Paus.* 343, 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert *Plut.* in Thes. p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei, &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaesivit *Solanus?* ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα ὁ Δημοφοῶν ὁ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus; nam duo diversi sunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noster, cum ad Athenienſium res gestas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος ὁ Μίνως πόθος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* legendum censeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδυσις] *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosiliebant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδυσις] Vinc. Opsopœus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem *Bourdelotius* cætera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιῤῥόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantumdem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδυσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἰδίλωσε . . . . ὑπὸ γῆς ἄνδρας μάλιστα ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθοπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνίσυλλαν ἐκ γῆς ἄνδρας ἐνόπλους, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδυσις] Vix operae fuisset adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, &

ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ ἡ γυναικὸς αὐτοῦ ἡ Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, ἡ Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν [g] Δαμάτριον φυγήν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἶναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic *P.* recte: σπαρτῶν minore σ. plurimae. *g* Δαμάτριον] Δαμάτοντιον *Marc.* male. Nihil mut. *Fl. H. F. P.*

tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *fatorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *fatorum* illorum *ortus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est, sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *F. F. R.*

8. Μανία τοῦ] Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M. du S.*

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγή] Cic. *Tusc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* ad quem vid. *Davis.* p. 215. No. 7. *F. F. R.*

13. Σφαγή] *Apollod.* II. p. 44. B. *M. du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M. du S.*

16. Σθενέβοιαν] Anteam *Hom.* vocat, Tragici Stenebocam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M. du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pausan.* in Corinthiacis. *F. G. G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pausan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιον περὶ τῆς ἐπιθαλαττιδίου χώρας κ. τ. λ. *F. M. G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Fast. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falsa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac supra T. I. *Dial. mar.* IX. *F. F. R.*

Ibid. Τῶν Νιφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Δαμάτριον φυγήν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & Δαμάτριον audacter cogitare, conjiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγήν, ut in Lexiphane, ἀπεμυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10. τῷ διερῷ γένει αἱ πόλεις, τῷ δὲ μιβλαρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia. ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρῆσθω. τὸν δὲ κριὸν χρυσοῦν δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθεύονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, sed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *F. G.*

19. Ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Δαμάτριον φυγήν] Τὴν Δαμάτοντιον φυγήν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. Συγγρ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pausan.* 274. 23. *M. du S.*

Ibid.

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμους, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴν, καὶ Κλυταιμήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης ἀφ' ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιόταλα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτοῦ εἴσεται τὴν Δανάης [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὴν ὑπὲρ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προκηρυχθέντα, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τούτων μὴ ταῦτα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἴσεται καὶ τὴν ὑπὲρ θαλάμων ὑπόβουλον.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὸν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ὑπογραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propterea

[a] Δέρας] Ἀρνίον W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. [b] Πελοπείας] Πελοπίας W. [c] Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. [d] Παρθένευσιν] Sic *J. H. Fl.* & M. Διαπαρθένευσιν P. male. [e] Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. [f] Προκηρυχθέντα] Hoc habent *Ald. B2. H. Fr. P. S.* & P. Προειρημένον *J. Fl.* & M. [g] Κασσιέπεια] Sic recte *J. B2. H. Fl. Ald.* & M. Κασσιόπεια *P. S.* & *Vorſt.*

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίον. W. & *Fl.* (L. etiam inſerit ἀρνίον.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίον; ita ut credas & δέρας & ἀρνίον in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *J. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *J. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *J. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γέννησιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γέννησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γένεσιν. *J. F. R.*

37. Προκηρυχθέντα] In M. *Fl.* & *J.* προειρημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προκηρυχθέντα— confer Ep. Δ. XIV. *M. du S.*

ea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, & quae in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

Διὸς ὅτι τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ ἡ τοῦ Πάριδος ξένισις, καὶ τοῦ Ἑλένης ἁρπαγήν, μετὰ τὴν ὅτι τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιάδικῇ ἱστορίᾳ, ἡ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γὰρ τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δράματα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεί, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωι τετολμημένα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [b] Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσείου πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ [i] Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῶν μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ τοῦ Παλαμήδους ἐπιβουλή, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ ἐπὶ τέραις ἀπώλεια.

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ἀρ-

[b] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. [i] Τηλέγονος] Τηλέγονος *f.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. [k] Ἀφορμὰς ἡ Ἦλις] Καὶ ἰδίας ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. F.

38. Ὧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio*. *f. G. G.*

39. Κασσιέπεια] V. Υπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & *Vorstius* Κασσιόπεια reponere jubet. *M. du S.*

Κασσιέπεια] *Vorst.* in marg. *B2.* correxerat Κασσιόπ. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασσιέπ. testatur *Steph.* in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio aucto. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαίου in Latinis Codd. *Ptolomaeus* scribi. Κασσιέπεια iterum scribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem ap. *Eratosth. Cyren.* c. 16. Κασσιέπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Cassiepeia* Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. *f. F. R.*

49. Τυνδάρεω] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. sunt enim qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. nostrum Θ. δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* consuli *Sext. Empir.* p. 272. i. e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Πανύασις δὲ, λέγει τὸ παιδὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. *f. F. R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F. G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. *M. du S.*

74. Οἰνό-

ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλίστους θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναὶ, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ἀποδημία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκηται τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὸν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὸν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τῆς Κρήτης θεῖπολον.

que pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Callisti in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter sub mari.

49. Verum etiam in Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque sibi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

a Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. rae male Ὕφηλος, vid. nott.

b Ὕφαλος] Recte ὕφηλος minore υ. *Fl. S. A.* Ceje-

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philostr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον τὸν Δία] Quid hi in Elide designarint, me latet. *M. du S.*

79. Πανὸς γοναὶ] Vid. supra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teste *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν] Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celsum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque si vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire sepulchro:
Quem senior vates avium clangore repertum
Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus unguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minois filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυίδου μαντικὴν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noster etiam Hy. I, nominatim & c. 8. fine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοθ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plat.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Περίπαλον] Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Interpres: *Meleagrum*, *Atalantem*, *Dalum*, foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. scribe Δάλον, & interpretare. *Meleagrum*, *Atalantam*, *& titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit
Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum*, *Atalantem*, *Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis oblideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem*. Tor-

ris

90. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

Κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καλαλαμβάνει· † Ἀλθαίαν, † Μελέαγρον, † Ἀταλάντιλον, † δαλὸν, καὶ ποταμὸν καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν, καὶ Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ † μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Εἶτα Νέσσου καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ † ἐν Οἴτῃ πυρά.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

Ἔχει καὶ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, † [d] Ὀρφέα, † ἐκείνου σπαραγμὸν, καὶ † λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν † ὀπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, καὶ † Αἷμον, καὶ † Ῥοδόπην, καὶ † Λυκούργου κόλασιν.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχει, † Πελίαν, † Ἰάσονα, † Ἄλκησιν, † τὸν † πεν-

c Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν. d Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφέα *J.*

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτω δαλὸν τινα αὐτοῖς ἐπανατείναντας δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J.F.R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et νῦν λιμένας fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιπαρὸν νήσων Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι, observat ibi *Spanhemius*. *J.F.R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adpositae diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδυσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἰλαίαν ἐκ τῆς σύκης, ἃ ἐκ πρώτου ἡ γῆ ἀνίδωσι, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδυσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J.F.R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχινάδες εὑρὼν ἔτι τὴν πλάνης ἠνέσχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit.* Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J.G.G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπην] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκησιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν † πενε.] Verosimillimam Leopardi emendationem, πεν in νέον mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἰσφεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ὑ μιᾷ νηΐ, κατὰ τὴν πολὺν περὶ τῶν Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero val-

πεντήκοντα [a] νέων τόλον, τ' Ἀργὼ, τὴν λάλον αὐτῆς τρόπιν.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τ' Αἰήτου, τ' Μηδείας ὄνειρον, τ' Ἀψύρτου [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παραπλῷ γενόμενα· καὶ μὴν ταῦτα τ' Πρωτεσίλαον καὶ τ' Λαοδάμειαν.

Καὶ εἰς τ' Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ καὶκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ὁ θυγατρὸς αὐτῆς μέχρι Περσῶν πλάνη καὶ τὰ ἔτι λοιπὰ, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ πᾶσα αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ὁ Πέλοπος χρεωργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

Εἴσει δὲ καὶ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τ' Φρυρὸν τ' χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeternavigando: & post 10ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora 15adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes elo20ctri lacrumas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

[a] Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νηῶν enim male Edd. priores. [b] Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νηῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὸν τ' πεντήκοντα νηῶν τόλον. *quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit τ' τ' πεντήκοντα νέων τόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. τόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii Ὅς τε τόλον ἐγεμονεύε, antiquus ejus interpres: τόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξεως τινὸς προβλήματος πλῆθος, εἴτε ἐπὶ πολὺ, εἴτε ἐπὶ βραχύ, καθὸν καὶ πάσης ἁρμάδος καὶ μείζονος διηγεσάμενος. ἐνταῦθα δὲ τόλον τὸ τ' μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. *J.G.G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M. du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλον — τρόπιν] Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat noster, ea est ὐλαλος Ἀργὼ apud *Orpheum* v. 243. Propius ad nostrum *Apollod.* I, 524. ἀλλ' ἡ αὐτὴ

Πηλίας Ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπισταμένη νήκεστα.
Ἐκ γάρ οἱ δέρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀπὸ μαντὸς
Ἴφθιμοι Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἡμερόεντι φηγῷ.

Similia sunt ϕ 580. seqq. Ἀδελφεαὶ νῆσαι ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἰδάλων χαμαιτυπῶν ἄπο βροτησίων ἠϊόνων Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi cecidêrunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare duci &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτου] Solis filius, Medeae pater. *M. du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M. du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. δ. XXIII. *M. du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M. du S.*

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω δὲ ὁ Γραμματικὸς δύναται λέγειν ἐπὶ ἐπιχωριστικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλων, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabricius*. „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ 1. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I. 4. 57. — *carmi-* „ *na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permoviset.

Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium susceptа sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

59. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

τὸ Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸ Γηρυόνην, καὶ τὰς ἐξ Ἐρυθείας ἐλάσεις τῶν βοῶν.

Οὐκ ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸ Καινέα λέγω, καὶ τὸ Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὸ Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη γενέσθαι τε Ἀντιπάτρου, καὶ ὑπὲρ Σελεύκου ὑπὲρ τῶν Στρατονίκης ἐρώτων.

Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μέν, συμβολικώτερον δὲ ὑπὸδείξει, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

c Ἐρυθείας] Ἐρυθίας W. Nihil nostram lect. mut. *J. Fl. H. P.* d Ὅσαι] Sic *J. H. Fl. B2. P.* & M. e Καινέα] Κυνέα W. male. f Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. *AIV.*

Complura enim alia veterum testimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. *Hemst.* si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. *J. F. R.*

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit *Solanus* noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id & habere, & significare quidquid, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι Θεοί τε καὶ Ὀλύμπου Ἕδραι. Il. A. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem. *J. F. R.*

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit *Ovid.* Met. III. 331.) *Lexicis. Hyginio. Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. ad XXVIII. *M. de S.*

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginium tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illum modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἵνα δὴ ἐς τὸ Λεχαῖον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ ἐγὼ τῇ παρατριβῇ θέλγουσα μόλις ἔπεισα, ἐξ ἡμισείας ἀφέλωμαι με τὸν ἡμίσεων. Nimis vero ille *Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιάζουσας. Idyll. XV. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. *J. G. G.*

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. *M. de S.*

31. Μεριζόμενον] Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, τὸ ἥδυ, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, fecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. *J. M. G.*

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. *M. de S.*

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in *Evang. Luc.* cum *Quintilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. *P. Horrens* in Prooem. Miscell. Crit. *J. F. R.*

34. Στρατονίκης] Respicit historiam de qua ad Συρ. c. 35. & Συρ. c. 17. *M. de S.*

δὲ τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μετεσκεύασεν.

Εἴσεται δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τὰ περὶ Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῶν τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅτε ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸ καιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτελαμενμένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δεῖξαι ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

vero amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

[a] Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. B2. P. S. Ἑαυτῶν male J. Fl. H.

41. Ἑαυτὸν] M. & L. B2. P. & seqq. Edd. In Fl. & veteribus plerisque *ἑαυτῶν*, prave. *M. du S.*

59. Ἀναγκαῖον & ὅπερ] Utrique adscripserat *Solanus*, & Fl. sic legere cum J. & H. Forsan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur *Tyrannic.* c. 11. 3. quod ὥστερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod *Obsoporus* in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores factitare consueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. *J. F. R.*

63. Χρησμὸς] Tangit *Plut.* 910. 1. & *Orig.* c. Cels. p. 63. 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλίοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. *M. du S.*

64. Καὶ κοφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud *Plut.*

Καὶ κοφοῦ συνίημι, καὶ ὑ λαλίοντος ἀκούω. *J. B.*

Καὶ κοφοῦ συνίην)] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. *J. G. G.*

Καὶ κοφοῦ] V. *Herodot.* p. 11. f. *M. du S.* Vel Ed. *Basil.* p. 9. ubi haec legas: ὑ Πυθὶη σὺ ἐξεπίστῃ τὸν λόγυ τόδι.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης.
Καὶ κοφοῦ συνίημι, καὶ ὑ φωνεῦντος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. Λαλίοντος] Operae pretium videtur existimasse *Solanus* in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λελοῦντος dicere solet: sed quia *Herodoti* lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλίοντος ibi ap. *Herodot.* non occurrat. *J. F. R.*

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit *Diog. Laërt.* in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Seneca* de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philostr.* p. 163. ubi vide notas, & nos ad Tox. c. 27. *Suet.* etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀπαιδ. c. 19. *M. du S.*

67. Καλλιγόραι] Constantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἰκαλλιγόραι edendum jusserat; sic enim in *Junt.* adscripsit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: ſed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a ſpectatore ſaltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem ſaltatorem.

λῆσθαι, μηδενὸς ἐξηγητῆ δεόμενον. ἀλλ' ὅσῳ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ̀ θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφῆ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλέοντος (τῆ ὀρχηστῆ) ἀκούειν.

63. Quod etiam Cynico Demetrio acciditſe aiunt. Cum enim & ipſe ſimilibus argumentis, quibus tu, uſus accuſaret ſaltatoriam, dicens tibiae & fiſtularum & percuſſionum acceſſionem eſſe ſaltatorem, qui nihil ipſe ad actionem conferat, ſed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus inſit, faſcinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei ſunt, veſtem Sericam, & perſonam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus ſaltatoris, quod per ſe nihil eſſet: ſaltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, ſed ſi quis alius, & hiſtoriae memoria, & motus decentia, praeſtans, petiit a Demetrio rem aequiſſimam, puto, ut ſaltatorem, neque interprete opus habeat: ſed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a ſpectatore ſaltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem ſaltatorem.

Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τ̀ Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὅμοιά σοι [c] καληγόρει τ̀ ὀρχηστικῆς, λέγων τῆ αὐλῆ, καὶ τ̀ συρίγγων καὶ τ̀ κτύπων, παρεργόν τι τ̀ ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ὑδενὸς αὐτῇ νῦ προσόντος. τ̀ δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσώπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τ̀ ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆ ὀρχηστῆ πρᾶγμα. ὃ τότε καὶ τ̀ Νέρωνα εὐδοκιμοῦντ ὀρχηστὴν, οὐκ ἀσύνετον, ὡς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως καλλει διενεγκόντα, ἐδεήθη τῆ Δημητρίᾳ εὐγνώμονος ἄτλου, οἶμαι, τ̀ δέησιν, ἰδεῖν ὀρχήσεως

[b] Λαλέοντος] Et ſic cum *F. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* [c] Καληγόρει] Nihil mutare *F. Fl. H. Bz.* nec M. notat idem. Sed ἐκαληγόρει volebat. male, vid. not. [d] Γοητευομένων] Sic reſtitutum ex L. P. ut *Fenſ.* recte conjecit. Γοητευομένοις enim Edd. priores & M. [e] Τερετίσμασι] Τερετίσμαῖς *Fl.* Prius eſt in aliis & M. [f] Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ὅτος ἐπὶ τῆ Σίβωνος ἤκμαζεν. ὃ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

Sed ſemel in errorem ſe abduci paſſus, & bis, ter alibi eundem errorem ſequitur; nam καληγόρει verum, ἐκαληγόρει falſum eſſe, vid. nos ſupra ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 7. ubi teſtimonia compluria dedimus. *F. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις.] Diu, fateor, hic locus me torſit, ut bono inde ſenſu fruerer. Tamdem decerno, eum eſſe corruptum, reſtituendumque id, quod quantum proſpicio, genuinum eſt; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Eſt oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, ſaltatorem prorſus nihili eſſe faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, ſed plane neſcio quod ἀνακόλουθον dedit, operae pretium erit, eam vertiſſe. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem eſſe ſupervacaneam quamdam tibiae, fiſtularum, & pulſationum acceſſionem, qui nihil ipſe ad fabulam conducat; at moveat inſulſum, ſtolidum, nihilque ingenioſi habentem motum; dum homines faſcinentur iis, quae actioni extrinſecus accedunt, veſte nimirum ſerica, larva decora, tibiaque & laſciuis cantibus, cantorumque ſuavitate; quibus exornari actionem ſaltatoris, ubi ipſa per ſe ſit prorſus nihil.* Quam diverſus hinc abit Benedictus! Immo ſi verſionem inſpicias, nullum plane inde ſenſum eruas: quod in poſteriore hujus periodi parte jam oſtendit Cl. *Gronovius.* *F. F.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Fenſii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipſe M. γοητευομένοις. *M. du S.*

76. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opſopoeus: *quibus exornaretur, nequaquam ſaltatoris eſſe officium.* Benedictus: *quibus exornari ſaltatorem nihil eſt opus*, ac ſi legiſſet hic μὴ δίον. Sed temere. Et illi non hactenus accuſaverunt, tanquam ornamenta ſaltatori non convenirent, ſed ipſum ſaltatorem eſſe rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare ſenſum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem ſaltatoris, quum ipſa in ſe nihil prorſus eſſet.* *F. G.*

81. Ἐδεήθη τῆ Δημητρίου εὐγνωμοσύνης ἄτλου, οἶμαι, τ̀ δέησιν, ἰδεῖν

χόμενον, ἔπειτα καλήγορεῖν αὐτῷ, ἢ ὑπέ-
σχετό γε ἄνευ αὐλῶν, ἢ ἀσμάτων ἐπιδείξε-
σθαι αὐτῷ· ἢ ἔπραττε ποιήσων· ἡσυχίαν γὰρ
τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ
τῷ ὀρχηστρίδι τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ
ἀρχήσασθο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως μοιχείαν,
Ἥλιον μηνύουσα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύουσα,
καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τόν τε Ἄφρο-
δίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύουσα, καὶ τοὺς ἐφε-
στῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδημόνην
μὲν τὴν Ἀφροδίτην, [a] ὑποδεδυκότα δὲ καὶ
ἱκετεύουσα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ
πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερηδέντα
τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τῷ
μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γάρ, καὶ με-
γάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· Ἀκούω ἄνθρω-
πε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δο-
κεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ,
βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ αὐ-
τοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅτῳ [b] μέγι-
στον ἔπαινον ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τις γὰρ
ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων [c] βασιλικός τις ἀν-

tantem se videret, deinde accusaret: promisitque, se absque tibia & canticis coram sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamillae* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrisque, Veneri ac Marti, injicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecumque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his quae fierent delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio, inquit, homo, quae facis, non solum video: sed ipsis mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam

fui

a Ὑποδεδυκότα] Ὑποδεδυκόνα W. Nil mut. J. Fl. H. P. b Μέγιστον] Μέγιστον male B2. c Βασιλικός] Sic J. H. Fl. S. B2. &c. & M. Leg. βασιλέως adscripsit M. du S.

δίνων] *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequissimam postulavit. Sic Æschines κατὰ συνηθῶντος δικαίωμα ὀρθῶς ποιήσων δίκαιον non magnam a vobis petemus. J. G. G.

86. Κυπτοῦσι] Interpositum *scamillae* (fluctuant libri inter *scamillae*, *scabillae*, *scabellae*) non aegre ferent, qui legerint *Rubenium* de re vest. 2, 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σιδηρᾶν ὑπόδημα ad eundem usum laudat noster infra §. 83. J. M. G.

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Canab. obs. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. M. V. la Croze.

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eas χειροσόφους, & Lexiphanes *Lucianus* pag. 534. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cetera quae ad saltationem spectant, ut de Bancismo, Betacismo, Hermo, & aliis fusius alibi. J. B.

6. Βασιλικός τις ἀνὴρ] Bene monet Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Ruang. Joan. IV. 46. Ibi enim legas: ἢ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Bosius* ita commentatur: „ Non putem per βασιλικὸν „ intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed „ potius *quempiam ex genere regio, agnatum aliquem* „ *Herodis.* Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellan„ tur. *Lucianus* de Salt. (hi l. ut vides) *Achillem Ta„ tium* L. VII. p. 447. dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. „ Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φῦλον μὲν γυναικῶν, γένος δὲ βα„ σιλήιον. *Ammian.* XVI. c. 12. *His sequebantur po„ tissimi proximi Reges numero quinque, regalesque de„ cem.* Ad quem locum videatur *Valesius*". Addo *Chrysost.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui uterumque designari posse ait; his verbis: Ἦτοι τοῦ γέ„ νους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἴσην ἔτυ καλῶς ἔχον. J. F. K.

10. Ἡμιόλιον γάρ τις ἂν, ἰσόχυρον συνῆν] Pessime sic nostra ex editione Salmuriensi, quum optime Basileensis (ἡμιόλιον γάρ τις ἂν ἰσόχυρον) συνῆν. J. G.

11. Σανίσιν] W. recte. Reliqui σανίδαις. M. du S.

Σανίσιν] Vix dubitassem sic scribere vel sine codice. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf. superius *Quom. Hist.* c. 37. ubi σανίσιν quoque Edd. priores pro σανίσιν. Sed recte σανίσιν ibi c. 44. Et *Abdici* c. 15. atque alibi. Licet rursus pro eo σανί-

nus

ſui cauſſa ad Neronem venerat, ſpectabat cum aliis ſaltatorem illum ſaltantem ita dilucide, ut, licet ea quae cantabantur non aſſequeretur, ſenni Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beneveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Quî nam tibi utilis ibi eſſe poſſit?* *Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

θρεπτὸς κατά τι χρέος ἦκεν ὡς ἡ Νέρωνα, ἐθεᾶτο μὲν τὸν ἄλλων ὀρχούμενον ἐκεῖνον, ὅτῳ σαφῶς ὀρχήσεται, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων (ἡμέλλησε γὰρ τις ὢν ἐτύγχανε) πάντων συνίει. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ δώσειν ὑπιοχνουμένου, τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δὸς τὰ μέγιστα εὐφραινῆς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἄν σοι χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐκ ἐμογλώττους, καὶ ἑρμηέων ῥᾴδιον εὑρεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινος δέωμαι, ἀλλογενέων ὄντος ἕκαστά μοι ἑρμηεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα.

Ἡ δὲ πλείστη ἀσχολία καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ εὐσχημοσύνη ἐστὶν, ὡς ἔφην, τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. οἶδε γὰρ καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη, τῷ ἐοικέναι τοῖς εὐσχεμονουμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπω-

d Σενίωνι] Reſtitutum ex W. Σενίωνα Edd. priores. *e* Οἰκίαν] Sic eſſe in *J. H. K. S.* & M. notat *M. du S.* EH & in P. aliisque. Quid tum? *f* Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. *g* Οἶδε] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaeque plerique. Οἶδα *J.* Οἶδεν M.

nus legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. *J. F. R.*

21. Καθίκετο αὐτοῦ] Sic ſupra Ἔρμ. c. 83. *M. du S.*

25. Κατὰ τὰ ἀ. τ.] Ut Πρ. λ. c. 2. Τιμ. c. 33. & paſſim. *M. du S.*

27. Οἶδε] Interpres Οἰόμενος legit ἤδη, vertit enim *At haec.* *F. G.*

Οἱ δὴ] Nemo haec, quid velint adſequatur. Ed. *J.* pro οἶδε vulgato legit οἱ δὲ. M. οἶδα, legendum οἱ δὲ γοῦν ἐν οἷς ἐπαινοίμεθα &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Iuractus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἤδη. *M. du S.*

Οἶδε] Puto dediſſe Lucianum ἴσασι, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἶδε transiſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

Οἶδε] Illud οἶδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aeque in αἶδε — ἐπαινοίμεθα ac in οἱ δὲ — ἐπαι. Aeque inquam in οἶδε, quam in ἤδη mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt quid Lucianus reliquerit. Cl. *Geſnero* οἶσθα optimum videretur, ſi cum ἐπαινοίμεθα ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id noſter ſaltem adhibere non ſolet. *J. F. R.*

28. Τῷ ἰσιένας τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat.* Opſopoeus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec ea agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, cœlaturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque ita interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim* (n. εὐσχήμονας) *ſe in illis magis laudari ea, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quam non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſeratur. *J. G.*

Τῷ ἰσιένας] Id eſt quaſi ἐν vel ἐπὶ τῷ ἰσιένας *dum*, vel *propter ea quod ſimiles ſe gerant.* Sic *Herodian.* III. 1. 5. τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους. *Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde &c

Abdic.

δὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων [a] ἀρι-
στέων, ἢ τυράννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσθαι.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου εἰπεῖν
περὶ τούτοις ἀπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα
τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρ-
χηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] ὑποκρινεῖται, καὶ
ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου ἁπλῶς. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ προ-
γίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς
πετραίου νόον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ
προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ
πάθη δεῖξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐ-
παγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζό-
μενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα,
καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyranni-
cidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in
unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
bari de hisce rebus dictum referre. Videns
enim quinque personas saltatori paratas, tot
nempe partium erat actio, & unum modo
videns saltatorem, interrogavit, *Quinam
saltaturi & acturi reliquas personas essent?*
Cum vero audisset, eundem acturum, &
modos praeiturum omnes, *Nesciebam*, in-
quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
unum, animas autem multas habere.* Haec
Barbarus.

67. Non absurde autem Itali saltatorem
appellant Pantomimum, (*imitatorem o-
mnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, beluae
in saxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens
urbes populosque frequenta*, & saltatori ne-
cessaria, oportetque rebus adhaerescentem
familiarem se *& quasi* domesticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum mores atque affectus se demonstraturam atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furentem alium, affectum alium tristitia, & sua u-

num-

a Ἀριστέων] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notat *Solanus.* b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inserui ex W. Aberat enim ab Edd. c Ὑποκρινεῖται] Ὑπορχρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θεόγνις φησι, πολύπου ὀργὴν ἔχε πολυπλόκου ὃς πέτρῃ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος ἰδὼν ἰφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, si recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ὁ τοῦ μιστῶν ἐμέ. *J.F.R.*

30. Ἀριστέων] Non satis assequitur una vox Latina vim quae subjecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum sed *optime*, comparatione aliorum, gesserunt rempublicam. Latina declamatorum schola *fortes* vocat simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. *J.M.G.*

40. Ὁ] Ita W. solus, vulgatam qui sequuntur *solum* vertant necesse est. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos scribimus; si Graece sciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter scriptum.

Ποντίου θηρὸς χροτὶ
Μάλιστα νέον προσφέρων
Πόσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] *O fili Polypi*, Theognis. *M.V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἴσχων quod W. suppeditat nihili esse, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Desumsit enim ex *Theognidis* versu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teste *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

μεμετρημένως. τὸ γὰρ πρωτοξόταλον, τὴν αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ ἀφὴ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ πανμιγῆ τὴν ἀπ' ἐκείνου σκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem eſt ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναχρέων ἀπὸ

e Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ..] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ἔνιοι ἄλλαι μουσικαὶ ἱστορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐναμιλλοι Νικοστράτου τοῦ Φιλοστράτου τοῦ * ἐν τῷ ἐπὶ σοφισταῖς διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἱρώνιαι ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐπὶ λόγων ἀποφαίνουσαι ἡδονήν. M.

* Ἐν τῷ ἐπὶ.] Lege τιμιωτέρῳ. *M. du S.* Ah potius ἐν τοῖς Γ πανηγυρικοῖς; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος. ubi certe ἴσχε in verſu locum non haberet. At in ipſo *Theognide*, verſ. 216. ſic legas:

Πουλύποδος ὀργὴν ἴσχε πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πίτυν
Τῇ προσομιλήσει, τοῖον ἰδὼν ἰφάνη.

Quod quidem nihil refert, verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Συγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα ἢ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστον non eſt *quispiam*. Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἀκούσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ὑπὸ τῦ θεάτρυ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ὑπο-κρινόμενον, ὀρχηστὴν τὰ αὑτῦ παιδικὰ, Οἷόν με, ἔφη, θεάματος ἠμέρωσε φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ τὰ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ὑποδείκνυῃ, τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας μιμῆται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τῦτο [a] μήν γε ἐν ἅπασι μέρεσι τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ καλὸν ἐπαινῦντος, καὶ μέρος [c] τρίτον ἀγαθῦ τάττοντος καὶ τῦτο εἶναι. ἤκουσα δέ τινος καὶ σεμνότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται.

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τὰ μὲν τὸ τερπνὸν, τὰ δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶλλον τῦ τερπνῦ γίγνεται. τῦσῳ γὰρ τῦτο ὁρᾶν ἡδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, ὃς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque. frenis quaſi moderatur, quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat

a Μήν γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* *b* Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. *c* Τρίτον] *Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio. *d* Αὐτὴ] Αὐτὴ W. *e* Ὑπισχνουμένων] Ὑπισχνουμένων *J. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. *Demon.* c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 267.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 150. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat.* Polit. p. 506. A. *M. du S.*

92. Τῦτο μήν γε] An τὸ χαλιναγωγῶν τὸ πάθος? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Nic. Nic.* I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: καὶ μὰ σφόδρα καλλιφωνεῖν χρηστόν, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶδα. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Enn.* quem *Mervillius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. G.*

99. Ἤκουσα δέ τινος καὶ σεμνότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ

tat & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu acciduntˑ ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi videtur

'βπιδείκνυ], ἥ μὲν ὧν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ θεατρικὰς ἀγωγὰς, καὶ σκηνήματα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε ἐν μικρᾷ θεῖποιοῦν τοῖς σώμασι.

Πῶς οὖν ἐν παναρμονίῳ τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θέλγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσεσι, μᾶλλόν τε ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀκοὴν; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλῶν καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει παλαῦσαί σοι πάρεστιν, ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, 'βπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

Ὃ δ' ἔστι μάλιστα 'βπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν 'βπιδείκνυσθαι, ὁμοίως θαυμάσιον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

[f] Εὐχερὲς] Εὐχερεῖς *Pell.* [g] Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς Edd. vulgo. [h] Μὲν] Inſeruit *Solan.* ex W. Aberat ab Edd. [i] Γὰρ] Reſtitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in Edd. prioribus.

ὑπὲρ δὲ τῶν ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juveniliter affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ὅτι (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μὴ σιωπῆς πάνυ ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ εἰ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* *J.G.G.*

Ibid. Περιττότερόν τι ναυσιδομήσου] *Magnificentius quid dicentem.* *F.G.*

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J.G.G.*

26. Ὑπ' αὐλοῖς] Conf. ſupra §. 16. hujus Diſſert. *J.F.R.*

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς προείπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν διανοῆσαι, καὶ χαρῆ μάλιστα ἐσοχάζ Φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τὰ δέοντα ἀγαγωστικὸν, καὶ τὰ κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animam pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, πρὸς τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη δοκῶ μοι ὑποδείξειν. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου διαμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμέλρ ἀκριβῶς· ὥστε πολύσαρκος, ἀπίθανον γὰρ, οὐδὲ λεπτὸς εἰς ὀφρυόλην σκελετώδης γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δῆμου τινὸς οὐ φαύλου τὰ τοιαῦτα διασημαίνεσθαι βοᾶς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὀρχήσεσιν μάλιστα προσβεύουσα, ὥστε διατηρεῖ τὰ λεγόμενα, καὶ τὰ γιγνόμενα ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν λαθαλανθάνειν. μικρῷ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat. Par-

a Γὰρ] Inseruit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ἐπιτηρεῖ] Ἐπιτ. *Jens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra *Alex.* c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανον.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante τοῦτο, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀστυάναξ] Legendum omnino ὅτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀστυάναξ] An. οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον οὐ ζῇν σὺ πονηροῖς ἤθεσιν pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum leno sies.* Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita subsistere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὅτος legeris. *J. F. R.*

71. Κατανία] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis hesterno. *Herodianus* in V, καὶ προσβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξυνεχῶς μὲ ἐλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς

Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes; *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transscende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes.* Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi caussa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quasi ad normam possent exigere.

77. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consiste-re, ubi opus est, possit.

78. Non abhorrere autem saltationem nec ab illa usitata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum at-

ἐν γὰρ ὀρχηστῇ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτορ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέ ποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ σιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πολλὰ μεγάλα πειρωμένου, Δέομεθα ἔφασαν φείσασθαι τὴς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς [d] ἴδῃς, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητος δὲ τὸ μὲν τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπη χρὴ, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τοῦτο δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν [e] ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἐκάστου τὰ μιμή-

σεων

[c] Φεῖσαι] Φῶσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φείσασθαι *J. Fl. Ald. H.* &c. [d] Ἴδῃς] Εἰδῇς W. [e] Ἀθλήσει] Αὐλήσει male B2. & 3. Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *J. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. *V.*

τοῖς τείχεσι.' *J.G.G.*

76. Τῆς θυμέλης] Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J.M.G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diversa a saltatione. *F.G.*

Χειρονομίας] At quis hoc nescit aut negat *Gujetus?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo saltat sobrius.* *J.F.R.*

89. Καὶ Ἡρακλέους τὸ αὐλήσει καλῶν] Lego en ἀσκήσει, & sic etiam legisse videtur Interpres. Aliquis posset etiam jure suspicari legendum esse κακῶν; nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. *J.P.a G.*

Καὶ Ἡρακλέους τὸ ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει sic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non respiceretur, caussae nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioso* usurpari, *Stephanus* in Thes. dudum docuit. *J.F.R.*

90. Ἀθλήσει] Verissima lectio, quam non vidit *Palmerius.* Extat autem in M. & omnibus impr. excepta B2. & 3. *M. da S.*

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελὴ δὲ αὐλητική. *V.*

σεων ὀπιχῶν. Ἡροδότῳ μὲν ἓν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὦτων καὶ ὀφθαλμῶν προσεστιν.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπην ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανόν, καὶ κατ' Ὁμηρον, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πάντων. σημεῖον δὲ τοῦ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται· ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστοι μέρος ἀπάντων ἐπιλαθόμενοι [a] ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐκ ὀκνοῦντες αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον ἢ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adsunt.

79. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint *naturae nostrae*, quae fiunt *in saltatione*, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrumantur saepe spectatores, quum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica licet sit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut statо tempore universi reliquorum omnium obliti, totos dies sedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & pastores spectent: saltantque ista etiam generosissimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abest ut pudeat *ejus rei*, ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Desunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.

Ibid. Τοῦτο ἡ παροιμία, ἀλλ' ἐκ παροιμίας * μετείληπται τοῦ, ὡδὶν φασι πρὸς τὸ Διόνυσον. V.

* Μετείληπται] Παρείληπται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus testis unus, quam auriti decem.* ὁ λογοποιὸς ὁ Σύριος ὅτα εἶπεν ἀνθρώπου ὀφθαλμῶν ἀκριέστερα. *Jul.* Imp. ad Leontium. *A. V.*

1. Νηπενθές τε & ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. *G. E. Stahlii* Dissertationem. Item *Retr. Petiti* Differt. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Amplissi. ac Doctiss. civit. nostrae Senator *Casp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχείρωται] Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jens.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non semel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philostr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram ostenderet, & ὦ γῆ ὁ terra, vultu in caelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, ὅτις τῇ χειρὶ ἐνελοίκισεν dicens. Alium hujus vocis elegantem usum vidisti jam supra in *Nigr.* c. 18. *M. du S.*

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum ὁ. 18. *Nigr.* id jam est §. 31. sive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλο-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, jam ostendi: mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae insciția, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *justum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto tales propter saltatores, ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς εἶπον τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῆς. τὰς μὲν ἐν σώμασι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ ἐν ψυχαῖς, ἔστω διατηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῆς ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρύθμως μέν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γενέσεις ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγορῶν. καὶ ἄλλον τὸν Σεμέλην ἐπικρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην αὐτῇ εἰκάζε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπὸ γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, ἠμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τὴν τέχνης ἑκάστου δρῶντας.

81. In universum autem oportet undi- Ὅλως δὲ τὴν ὀρχησιν δεῖ παντάχοθεν ἀ-

---

c Ἐπιδείκνυται] Ἐπιδείκνυται male *J.* Cett. recte ut edidimus. d Τῷ] Ex W. insertum. Aberat in Edd. e Αὐτῇ] Αὐτὴν W. f Ἀμαθῆς] Ἀμαθὲς male *Bz.* Prius est in *J. M. El. P.* & *M.*

25. Μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad *Quom. Hist.* §. 48. *J.F.R.*

27. Οἱ δὲ εὐρύθμως μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα] Obscure interpres: *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodas?* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriore vel priore repraesentat.* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. *J.G.G.*

29. Τὰς δὲ Διὸς γενέσεις ἐρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraesentans*, & videtur legisse, τὰς δὲ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γενέσεις, id est *nativitatem, natalitia.* *J.P.a G.*

33. Γλαύκῃ] V. c. 42. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Γλαύκην] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex *Apollodoro* I, 28. Misit Medea inductae sibi a Jasone Glaucae πέπλον μαρμαίροντα φλογὶ καὶ ἀμφιθέτου κηδεμονίαν τῷ βαλόντος πατρὸς καὶ λέκτρα καταφλέγει. Periit itaque simili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. *J.M.G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὀρχησιν δεῖ παντάχοθεν ἀκριβοῦν, ὡς ἂν μὴ τὸ πᾶν αὐτῆς ἐμφερὲς συμμετρον· αὐτὸ δικαίως ἰσχνὸν. ἀκινησιφόνητον· ἀνεπιλήπτον· μυθικῆς ἰλιακῆς· οὐ τὴν ἄριστα καταμαθόντα τὰς ἐνθυμήσεις. ἔξω τῶν παιδίων. βαδίζειν τὰς ἐφέδρας· ἀνθρώπινα μέλεσι.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, οὐ τὴν ἄριστα καταμαθόντα τὰς ἐνθυμήσεις? Malae distinctionis vitio haec laborant, quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino hoc decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τὴν ἄριστα καταμαθόντα τὰς ἐνθυμήσεις ἔξω. τῶν παιδίων βαδίζειν· τὰς ἐφέδρας ἀνθρώπινα μέλεσι. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque

πηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἅπαντα χοράντηλον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν χείστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν τ' παιδείαν βαθὺν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς ὅταν ἔκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῇ ὀρχήσει ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἁθρόοι πρὸς τὸ ἔπαινον ἐχέονται, τὰς δ' ἑαυτῶν ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς ἐγίγνετο. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀδόκητα πρότερον ἠγνοηκότες διδαχθέντες.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

que perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cognitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edocti que quae ante ignoraverant.

82. Existit autem quemadmodum in ora-

a Ἐλλιπὲς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu, nihil mutant *F. Fl.* b Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & *M.* Παιδίαν *F.* c Αὐτοῦ] Αὐτῷ Edd. priores. Correxit *M. du S.* d Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὑτοὺς *F.* e ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτόν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undique esse tersum & limatum, ut omnia sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia convenions; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis;* (sic verto τὸν παιδείαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic Βαθὺς ἀγὼν ἱππικὸς apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Allobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanium*, cujus sententiam in voce Ἐρεσχελοῦς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἰλλόγιμοι & ἀνδρεῖοι. Conjiciunt Eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοήσαι in eodem hoc libello §. 74. Μηχανικόν τι γὰρ & σοφὸν, καὶ ξυντόνου, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιρὸν μάλιστα ἐπιτυχεῖν φημὶ δεῖν αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. σωφρονεῖν ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari, is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Past.* L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kuhnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. *Ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γίνεσθαι, ὥστε*, &c. Kuhnius *legerat* ὀξύ. ὀξὺν βλέπειν enim *esse, quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim, ut verum sit, ὀξὺν βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & ἁμιλλᾶ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὀξὺν βλέπειν. ita namque foret

hoc

ratione, sic in saltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par est contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque feritatem producunt.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, sed qui nescio quo fato in indecentem actionem per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem egressus est, non ut ageret jam furentem, sed furere ipse facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea solea humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstantis & victoria sibi placentis ca-

ὀρχήσῃ ἡ πρὸς τ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τ μιμήσεως, καὶ πέρα τῆς δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τῆς ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων.

Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, σωφρονοῦντα μὲν τἆλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ [f] ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπέκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχεῖσθαι γὰρ τ Αἴαντα, μὴ τ ἥττονα εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τις ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τ τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τ ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τ ὑπαυλούντων τ αὐλὸν ἁρπάσας, τῷ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτι καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντι διεῖλε τ κεφαλὴν καθιππικῶν καὶ

[f] Ἤ τινι] Εἴ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτείνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. V.

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τ καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνοις διαιρουμένου γάρ τινος τ ἀκριτῶν * νέων ἐκμιμουμένους ἄτους ἰάλεμον τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τ ζῆν μὴ ἀντεχομένῳ τοῦ πάθους, ἀλλὰ συνεκπεσεῖν τῇ ἐλεεινῷ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* νέων] Νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. J. F. R.

† Ταυτῇ] Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, velati τάυτῃ Attice, pro τὸ αὐτὸ. Malim tamen ταύτῃ. J. F. R.

haec dictio, si audiretur Vir Cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *Homo quidam sic culus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut*, &c. hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἐπινοῆσαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἐπίνοιαν, σύνεσιν ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῶσιν, &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344. — ὁδ' ἄρ' ἔην Ἀγαμέμνονι Ἀτρεΐδῃ, ὅ τε ἐ ἐξόπιθεν πέλεν φάος ὀφθαλμοῖσιν. *Cujus oculus acutus est ad perspiciendum.* J. J.

Ὅλως — — βαθὺ] Clariss. *Jensii* interpunctionem omnino necessariam & quam *Solanus* quoque in *Justina* ex ejusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Parisina* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter singula adjectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in Paris. quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. J. F. R.

50. Ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καθοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὶ ὥσπερ κάτοπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. J. F. R.

83. Διαῖδι τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. M. du S.

καὶ εἴγε μὴ ὁ τῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμαίνετο τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήνουν καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐφικνούμενοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὅτι τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ὑποκαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὁ γοῦν Σχεδεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γοῦν εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτοῦ τινα ὥσπερ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἄγαν μιμήσεως εἰς τὸ τοῦ πάθους ἀληθεια ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista feciisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] Μαστιγώσῃ] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παραπαίοντι] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium ὑφαντασίωτος est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. Καταβὰς] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. Μαστιγώσῃ] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. Ἐπὶ μανίᾳ καταγνωσμένων] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 11. (*votatum* voluit) aitque *Bezam* durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo καταγνωσμένον poni. Nam cum καταγνώσεως proprie sit, *cognita causa judicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: καταγινώσκειν — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere redi issent. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καταγινώσκειν τινὸς ἀνανδρίαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano verte-

84. Ipſum quidem ajunt, cum reſipuiſſet, adeo poenituiſſe factorum ſuorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, ſeque veri ipſe furoris damnaret. Et ſatis aperte hoc declaravit ipſe. Cum enim rurſus Ajacem ut ſibi ſaltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis eſt ſemel inſaniiſſe.* Maxima vero illum moleſtia adfecit adverſarius in certamine & artis aemulus. Cum enim ſimilis illi ſcriptus eſſet Ajax; adeo decenter, modeſte adeo ſimulavit furorem, ut laudaretur, quod manſiſſet intra terminos ſaltationis, nec ebrioſo quaſi furore actionem violaſſet.

10. Καὶ αὐτὸν μθύτοι, φασὶν, ἀναιήφαντα ἔτω μελαγχολῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ὑπὸ μανίᾳ καλεγνωσμθύον· καὶ ἐδήλωσέ γε τᾶτο σαφῶς αὐτός. αἰτθύντων γὰρ αὖθις τ συρασιωτῶν αὐτὸν τ Αἴανλα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς; ᵇ παρασησάμενος τ ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐςιν ἅπαξ μανῆναι. μάλισα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνισὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἴαντος αὐτῷ ᶜ γραφέντος· ἕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τ μανίαν ὑπεκρίναλο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τ τ ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τ ὑποκρισιν.

Haec tibi, amice, pauca de plurimis propoſui ſaltationis opera atque ſtudia, ne omnino aegre feras me cupide illa ſpectare. Si vero in partem venire ſpectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & inſuper ad furorem usque amaturum ſaltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te eſſe venene.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ὅπη τηδεύμαλα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρῶντι κῶς θεωμθύῳ αὐτά. εἰ δὲ βελήθείης κοινωνῆσαί μοι τ θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ᵈ ὀρχησομανήσοντά γε πρόσθεν. ὥστε οὐδὲν δήσομαι τὸ τ Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς ᵉ ὅτι σιὼν τάδε φάρμαχ' ἐθέλχθης.

Θελ-

ᵇ Παρασησάμενος] Παραστησάμενος L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* ᶜ Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. ᵈ Ὀρχησομ.] Hoc ex W. reſtitutum. Ὀρχησομανησόμενον Edd. priores. ᵉ Οὕτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* eſſe ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. ε. μ. καλεγνωσμένον. *tamquam qui ſe vere* (juſte) *inſanum judicatum*, vel *inſaniae damnatum, accuſatum*, ſentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τ συρασιωτῶν] Interpres rurſus ita vertit: *ſiquidem poſtulantibus iterum aequalibus*; ſed male: συρασιωτῶν enim hoc loco aliud ſignificat, & uno quidem verbo Latine dici vix poteſt ejus vocis ſignificatus, *fautor* tamen maxime accedit, ſed generalius ſumitur. Συρασιώτης ille eſt, qui a partibus ſaltatoris ſtat, qui illi favet, & eſt ex ejus factione. Nam diverſae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mneſteri, alii Paridi favebant, & ſaepe ea de cauſſa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, & compoſita συρασιώτης. Verte igitur: *Poſtulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. a G.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τ συρασιωτῶν] Sed *Benedict.* jam ſic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis ſociis.* *J. F. R.*

16. Παρασησάμενος τ ὑποκριτὴν] Benedictus *hiſtrionem in theatro agens*, idque verborum ſerie multis modis commutata. At Opſopœus ſequutus Luciani ordinem *adhibito repraeſentatore*, quem ſenſum ſane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus eſt *alii laudabant*, nec maluit retinere Opſopœanum *alii ridebant?* quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παρασησ. τ ὑποκρ.] In L. παρασησάμενος ſed nihil muto, elegans enim eſt ſenſus Vulgatae; Ἰσαρ. c. 17. Z. τρ. c. 29. & paſſim ap. Noſtrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅτις, quod reducendum exiſtimo. *M. du S.*

32. Θαῦμά μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Uſus noſter etiam ſupra T. I. *Caſapl.* c. 14. quam dictionem & Germani ſic uſurpant, caſune an ex traditione, quis dixerit? Potuiſſet tamen frater *Belgae Graeciſſanti* inſerere. *J. F. R.*

Ibid. Οὕτι] Non modo adſcripſerat *Solanus* ὅτις eſſe in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Luciani male ὅτι habere. mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γάρ, ἢ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νοῦς σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἐδὲ ὀλίγου τῶ Κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅταν γὰρ ὁ Ὅμηρος τὸν Ἑρμοῦ ῥάβδον χρυσῆν λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὃν αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ πρόσθεν θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*
Mulcet quem inbuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Μῶν] Ita habere *F.* cum *Fl.* notat idem. Sed habeant & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅ τι divisim scribo. *J. F. R.*

36. Ἐμπεδώτερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀνώνυμον legere apud *Isaacum Vossium*, & πάνυ. *J. G. G.*

ΛΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut laterculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Lucîani temporibus magno cum eruditorum fastidio, solîti usurpare.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοπρόσωπος loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. a, C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggredererne versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lycinе, liber ille

ΛΕξιφάνης ὁ καλὸς μὲν βιβλίῳ. ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἔχει τη-

(1) Νὴ Δί'] Φασὶν οἱ περὶ (2) Πολυδεύκη τὸ ὀνομαζόμενον, λόγους τινὰς Λουκιανοῦ, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ὧν τινα (3) λόγων ὠφελιμώτατα, σαφῆ δὲ λέξιν ἀ-

διάκριτον ὑφιεμένην, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρῆσθαι. ἐπεὶ δὲ συγχρόνω ἀμφω Λουκιανὸς δὲ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Pro. Sol.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec addi-tur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum*. *J. F. B.*

(2) Πολυδεύκης] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* errasse ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγων] Λόγοι in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνω in σύγχρονα mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. B.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici, sed circum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῷ putare illum voluisse dicere. Nempe ου ea actis sono ad ο inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque καινόζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *sociatatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Fosui ego *mustum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμὸν, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi angues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque καινόζηλα. Quin sunt, ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de pluribus *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amus talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licentes fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui καινοζήλοις. *J. M. G.*

1. Ἀξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τῶν ἐμῶν [a] κομιδῆ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι καὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς ὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυτα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τῶν αὐχμῶν τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νῷν τῶν συγγράμμάτι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ τινὶ ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ τῶν τάπασιν ἀποκλει-

ne, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum. LYC. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis? LEX. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus (*Gr.* Cypſeli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignoſce mihi, ſodalis, multum enim de muſto habet muſteum. Sed dic mihi quod ſcripti conſilium eſt? LEX. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis. LYC. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Vi-

a Κομιδῆ] Aberat ab Edd. Inſertum nunc ex B. & W. *b* Κυψελόδυτα] Sic Edd. omnes. Κυψελοῦντα Mſ. RG. *c* Νεοχμὸν] Νεχμὸν *S.* male. Recte aliae νεοχμ. *d* Τὸν] Τῷ *Fl.* & W.

3. Τηνικόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τριὰ ταῦτα ἐπιῤῥήματα, πέρυσιν, τῆτες, νέωτα. ὡς ὃν λέγῃ τις (1) γίνεται χθεσινὸν, ὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι (2) τῷ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' ὃ (3) καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔστι ἀπὸ τοῦ νέον καὶ τοῦ ἔχω, νεοχόν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦ μ.

7. Κυψελόδυτα] Κυψέλη λέγεται ὁ τὸ (4) ὦτον ῥύπῳ. λέγεται δὲ τὸ (5) κεραμεοῦν ξυέσομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσω λον. νῦν δὲ τὸ ῥύπον ἀκουσίον. *V.*

14. (6) Ἀνόητος] Ἀνελογίστως. *V.*

(1) Γήτεται] Γήρυται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τῷ αὐτῷ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἐπὶ αὐτῷ.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὶς χρῆται enim erat in Ed. *Cler.* Καὶ τὸ νεχμῶ ῥῆμα C. *Abb.* & *V.*
(4) Ὦτον] Antea miſere legebatur αὐτῶν.
(5) Κεραμοῦν] Sic reſcripſerat *Solanus* pro vulgato κεραμίου.
(6) Ἀνόητος] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀπολογίστως pro vulgato ἀπλόγιστον. Ἀπλογίστως. M.

3. Τηνικόν τι] Ὡς ἀπὸ τοῦ χθὲς, χθεσινὸν, ὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον ἤτοι τῷ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde σατάνιοι πυροὶ leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. *J. B.*
Τηνικόν τι] Τῆτες, τητινός. *F. G.*
Τητινόν] De hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot ſunt iis ſimilia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. *M. du S.*
Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωτὶ ἐφυασμένον, ἀφ' ὃ ἐστὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νεόχον. Hæc dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέον, προσφάτου, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφὲς. *J. B.*
7. Κυψελόδυτα] MS. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magisque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιδύσεται ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψελλὶς (ſic enim apud *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Pacem) ὁ τὸ ὦτον ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀτραχρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. *V.*

7. Κυψελόδυτα] Κυψέλη λέγεται ὁ τὸ (4) ὦτον ῥύπῳ. λέγεται δὲ τὸ (5) κεραμεοῦν ξυέσομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσω λον. νῦν δὲ τὸ ῥύπον ἀκουσίον. *V.*
14. (6) Ἀνόητος] Ἀνελογίστως. *V.*

νεῶν καὶ τῶν ἀγγείων οὐ μὴ τοὺς ὄφεις λάπτιθεν), sic dictum ἀφ' τὸ κεκρύφθαι τὴν ἔλιν, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad *Ariſtoph.* εἰρη. sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſellus rex Corinthiorum Æthionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγένητος ὢν ἐκ μητρὸς κύψελλ) οὐ τοῦ κυψέλη. Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pauſan.* Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait ὕτε Κύψελός τις ὕτε Περίανδρος. Vid. Scal. ad *Euſeb.* *J. B.*
9. Τὸ νεχμὸν] Corrige νεοχμὸν. *F. G.*
Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *J.* (non invenio ibi) *M. du S.*
10. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος οὐ αὐτῷ] Benedictus *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *convivium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. *J. G.*
Ἀντισυμπ. τὸν Ἀρ.] Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν Δειπνολογιστὴν ὁ Ἀθηναῖος ζῆλῳ Πλατωνικῷ. Οὗτος

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam giros faciemus in*

ποίμην ἢ ἐγιάσεως πέχλαρ· γάρ τινος ἔσεσθαι οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς. ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ὀπισθύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μέλαξυ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

e Εὐαρχ⊙] Sic Edd. & M. Ἐυάρχ⊙ *f.* vel ſaltem dubie.

20. Πεδοῖ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πέδον κατάβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥήτωρ ἢ ὅτων λέγει (8) κυψελὶς, καὶ τὸ ὑφασμένον ἀγγεῖον, (9) ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται. ἐν ᾧ δὲ ὁ Καρύστου τύραννος ἀρτιγάμητος ὑπὸ τῆς μητρὸς καθειρχθείς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἦτε κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, ὑφ' ἓν τὸ πρόσωπον τῶν ἄλλων ἐξέθηκεν. *V.*

26. Εὐαρχ⊙] Τὸ μὲ εὐαρχ⊙, τὸ καλὸν ἀρχὴν ἔχον (10) εὔλογ⊙ δὲ, τὸν συνθήκων εὐάρμοστ⊙, εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμ⊙, τὸ ὑπερεχέτω ἀόμματι ἐ λέξει (11) χρώμεν⊙. *V.*

30. Ἢ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inſerui. *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυψελὴ. M.

(9) Ὧ] Ἐν ᾧ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογ⊙] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novam itaque ſcholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſcholio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογ⊙] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutatu, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμεν⊙] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Salan.* non addens ex quo Cod Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

tempus ἀρχῆναι. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Mſcr.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit *ἐρωτικὰ*, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ εἴρωνα] Τὸν εἰρώνευα. *F. G.*

20. Πεδοῖ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τὸ πέδον. *J. B.*

22. Ἐπισθύστρα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥήτωρ *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὐαρχ⊙] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμ⊙] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμεν⊙. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. B.*

30. Ἢ δ' ὃς] Pro ἦν δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἥλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θερεσθῆναι, καὶ λουσαμένους, ἀριστοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φασώνια, καὶ ῥύμμαλα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τὐπίλυτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε που τλιὼ ἐγγυθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλιπύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus eſt ungi in ſole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem guſtare. Et jam eundum. Tu vero puer, ſtrigilem mihi, & pellem, & linteá, & ſapones, claſſe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim eſt quod lavaturio: nec enim ſatis bene

ne

[a] Λυκείῳ] Λυκηίῳ W. [b] Στλεγγίδα] Στλεγγιδα *J.* At vulgatam ſervant cett. & M. [c] Τί] Male omiſſum in *J.* [d] Ἐλιπύσεις] Ἐλυύσεις M. & *Fl.*

33. Εἴλῃ θέρεσθαι] Ἁλίᾳ δ' αὐγὴν ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V.*

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον ἅτινι καλεῖ. (1) φασώνια δὲ ταινίας λέγει ἐθονίνας. ῥύμματα δὲ σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. (2) ἔχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαι τὰ ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ σκευοθήκῃ βαλανικῶν. ἐγγυθήκην δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἔστιν ἀσφαλῶς ἐχεγγύους (3) καλαθεῖται. *V.*

40. Ἐλιπύσεις] Ἀντὶ τῆς ἐπίσχεις, καλαμαύσεις. *V.* (Βραδυνεῖς C. *Abb.* Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τῆς πορείας δυνάμεθα. *V.* (δύναμαι V. alter.)

(1) Φασώνια] Φασν. C. *Abb.*
(2) Ἐχρῶντο] Ἐχρῶντο editum erat; mutavit *M. du S.*

(3) Καλαθεῖται] Aut ἐστὶ ... καλαθεῖται, aut ἐσθὶς legendum eſt. *M. du S.*

33. Ἡλιοκαὲς] Uſitatum magis ἡλιόπυστον, κεκαυμένον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione uſus.* *J. B.*

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλῃ θέρεσθαι] *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 48. στρωθήσεται, ἔστιν ἂν δυνατὸν τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. *curae eſt, ſicubi poſſimus apricari*, ut vertit *Bergler.* qui & hoc Luciani, & *Ariſtoph.* Eccleſ. 64. adducit. *J. F. R.*

34. Ἀριστητέα] Περιστέα. *J. B.*

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Perſii* & *Apulejî*: dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum ſuppellectile omnes dixerunt. *J. B.*

36. Καὶ φασώνια] Intelligit veſtem cubitoriam, ſive κωμωιμάτιον, diminutum a φάσων, τὸ λινοῦν ἁμπεχόνιον. *Heſych.* *J. B.*

Φασώνια] Alias φασσώνια. Etym. φάσων, σινδών. φασσώνιον λινοῦν τι ἢ τοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἱμάτιον τῆς γυναικός. &c. ἢ προσώπου τι ἱμπλαστῶν. λέγεται δὲ ἅτινι καὶ τὸ ῥάκος Ῥωμαίοις ἱμάτιον. *F. G.*

Ibid. Ῥύμματα] Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit *Caſaub.* ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiaſt. *Ariſtoph.* Acharn. *J. B.*

Καὶ ῥύμματα] *Heſych.* Ῥύμματα, σμῆγμα, καὶ ἡ σμηματοδοκὴ, σμηματοδόκη. *F. G.*

Ibid. Ναυστολεῖν] Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τὐπίλυτρον κομίζειν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. Sic *Ariſtophanem.* Theſmoph. junxit ναυστολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ παραλείπων κομίζειν. *J. B.*

37. Τὐπίλυτρον] *Mercedem ablutionis. F. G.* Recte *Gujet.* olim enim vertebatur: *ablutorium.* *J. F. R.*

38. Ἔχεις] Quia ante ἴσχις diſtinctionis nota nulla in *J.* erat, *Solanus* parenthefin fecerat ab ἴσχις ad ὀβολώ. Sed nos Pariſinae & reliquarum diſtinctionem ſervavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγγυθήκην] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Caſaub.* c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *J. B.*

40. Ἐλιπύσεις] Διατρίψεις *Heſych.* dicitur etiam ἐλιπύσεις, ἔτι ἐσχήσεις, λήψεις, ἐπίσχεις, χολάσεις. Vide Interp. *Ariſtoph.* Theſmoph. *Pollux.* *J. B.*

Ἐλιπύσεις] *Leop.* 20. *M. du S.*

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *J. B.*

Τρίπαλαι] Utitur *Ariſtoph.* Equit. 1150. Τρίπαλαι καθῆμαι. *J. F. R.*

Ibid. Λουτιῶ] Ἐκβαπτῶ λουτῶμαι. *J. B.*

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *J. B.*

42. Τρέμω] Ἀφιεμένων. Hanc vocem interpretatur *Erotianus.* illud eſt quod apud eundem Erotianum Lyſimachus vocavit σφηκτῆρα, ut emendavit Doctiſſimus *Chriſtianus* ad Erotian. & ad *Ariſtoph.* *ubi.* vocat poſtea τὸ ὄμφαξ fine hujus pag. *J. B.*

43. Ἀστρώσῃς] Sic vocem hanc interpretatur *Heſych.* τὸ ἐπὶ τῶ ἵππου ξύλον ὁ πρατῆρες οἱ καπηλόμορα τίθε-

ται

ne habeo ; & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula vectus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui : deprehendebam enim operas aestivam cantionem minuentes, partim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant & ipse manibus laborem adjuvissem, illos quidem dereliqui, cum fri-

τε γὼ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴ τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀσράβης ὀχηθείς. ὁ γὼ ἀσραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ κὴ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὼ τὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴ θερινὴν ᾠδὴν· τὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ ἄνωθρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνυς μὲ ἀφῆκα, τῦ τε κρύυς ἕνεκα, κὴ

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲ τὸ τρῆμα τὴ ἕδρας· οἱ δὲ τὸ λπὸ τούτου μόχρι τὴ ἀρχῆς τῦ βαλάνου χωρίον, ὃ κὴ ὑποσαῦρον καλοῦσιν. ἐσὶ δὲ ⊂ γραμμὴν ἔχον ἰσανεγκυίαν, ὁμοίαν βαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀσράβης] Ἀσράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τὺς μὲν τὰ σισαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγ⊙ ἀσραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ κὴ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τὺς ἐλαύνοντας τὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀσράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. λπὸ τούτου κὴ (6) ἀσραβηλάτας τὺς παῖδας τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ὕτω κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐσὶν ἄλλεσθαι. μονόποδι γὼ τί ἄλλο εἰς κίνησιν σφᾶς ἀποβλέποντες, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι δὲ ἀντὶ τῦ μονόποδι πηδῶντι. *V.*

49. Ἄνθηρα] (7) Τὰ χείλη τὴ πολαμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι (8) ἔνικμα κὴ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τὴ διερῶν. ἄνθηρα μέρ⊙ τῦ κήπου. G. (Scholion sequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Ὑπεζύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monstroso ὑπερισχθησαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγ⊙ dicitur, ut *Amor.* c. 44. ἀζύγ⊙ κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀσραβηλάτας] Ἀσραβηλάτης male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum visum est maculatum, prout in MS. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum insciti Librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene est quod quae hic esse debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνθηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνθηρα, μέρ⊙ τι τῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet sic legi debere, sed inter portentosas voces quae ex oscitantia Librarii natae sunt, latet vox γναπτάλιας, cujus sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat justa, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔνικμα] Recte sic restituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴτιγμα. *J. F. R.*

τὰι δὲ ⊂ ἐπὶ τὴ ἀναβατικῶν ὄντων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖσον μὲ τὴν σαμαλιηγὸν ἡμίονον ὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σαμαλιηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex sequentibus ἀσράβλω posuisse ἀντὶ τῦ ἡμιόνου, sequitur enim ἀσραβηλάτης ἐπέσπερχε ἤτοι ἱππολόμ⊙. *J. B.*

Ἀσράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀσράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. αὐθὺς ἀπεσμένην πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τὴ ἀσράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiasta Luciani, aliisque *Lysiae*, *Demosth.* & *Athenaei* testimoniis docet, ἀσράβλω Atticis *mulam* significare, *currui non junctam, sed qua vehimur, equitamus.* Conf. & *Hesych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμ⊙, dicitur & ἀσκωλίζων *Hesych.* apud quem rescribe ἀλλόμβοι ἀσκωλιάζειν. Illud est quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κεκμηκὼς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* & *Hesiod.* de his rusticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνθηρα] Τὰ χείλη τὴ πολαμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνθηρα] *Hesych.* ἄνθηρον, ἄκρον, κὴ τὰ χείλη τὴ ποταμῶν. *F. G.*

ὑ ὅτι καύμαλα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύμαλα. ἐγὼ δὲ προελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, ὑ [a] γηπαττάλυς τινὰς ἀνορύξας, ὑ τῷ σκανδίκων, ὑ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (ὕπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὀπὶ τ ἀγράδην, [d] ἐδάρην τ ὄρρον. ὑ νῦν βαδίζω τεθορυκτιασμένος

goris causſa, tum quod eſſent uſtiones: noſtri autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni ſibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, erutisque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus excoriatus ſum in perinaeo, & nunc incedo cum

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανώσ.] Λίχν. *Fl.* d Ἐδάρ̣ην] Edd. priores ἰδάρ̣ρ̣ην male.

52. Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶ κρύους γινόμενα ἐγκαύμαλα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώμαλα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες ὁ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὅσπριον. τὸ δὲ ἰδάρ̣ρ̣ω τ ὄρριον ἀντὶ τῶ ἀνισόρ̣ρω, ἐτρίβ̣ω τ ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λεπιθόπωλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἀληλισμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, ὑ τὸ τῶ ὠοῦ ἀχρόν. γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς ὑτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σίλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ ὑ ἐγκρυφίας ἄρτοί εἰσιν. ὁ μὲν ὢν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῆ σποδῷ ὀπτημένος, γήτια δὲ τὰ κρόμμυα. εἶδος δὲ τὸ (6) ᾠὸ τετραχήλιον, ἀπὸ τ ὄπωθεν, κρίας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τ τράχηλον, ὑ μυάλισμα τ βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ (7) σκυβάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνάμψαι δὲ, τὸ τῶ σκιατηρίου τ σκάφης ἤτοι τῶ ὡρολογίου (9) μίσον ἐπαιτητικὸς κανόνιον λέγει, ὁ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μίσον ὑ κοῖλον τῶ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. καριμάσαι δὲ τοὺς σύγκλυδας οἶμαι, ὑ συρφετώδεις φησί. βύζιν δὲ ἐπιῤῥημάτικῶς ἀκουστέον τὸ οἱονεὶ ἀφ̣ὼ τὴν συτιχείων τῶ ὄχλου ὁ τὴν πίλησιν παραβεβυσμένως ἐσάναι, ὑ ὠθεῖν τι ὁ ὠθίζειν. τοῦτο δὲ τὸ ὠτίζειν σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τ ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακῶν δὲ τὰ ὁμμάλια φησὶν, ἀντὶ τῶ (10) φαρμάκου ἤτοι ἰατρίας διὰ ζ. *V.*

55. Γηπαττάλους] Γρα. γῆ παττάλων. *G.*

56. Σκανδίκων ὑ βρακάνων] Εἴδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες ὁ βράκανα. *V.*

Ibid. Βρακάνων] Δύσπλειλα λάχανα. *V.* Ἄγρια ὁ δύσπλυτα *Coll.*

57. (11) Κάχρυς] Ὄσπριον. *V.*

(1) Σίτηρον] Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀληλισμ.] Ἠλοιμένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λεκυθόπωλις eſt.)
(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirare invenio. *Suidas* autem in λεκυθόπωλις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ὅσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*
(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρῖον enim male hic antea edebatur.
(5) Σίλγη δὲ] C. *Abb.* σίλγη δὲ † πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*
(6) Περιτραχήλιον] Διερτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *M. du S.*
(7) Σκυβάζειν] Κυνίζειν ante edebatur, quod correxit Idem.
(8) Σκάφη] Ἐστὶ σκάφη ante legebatur: ſed ἐστὶ delevit Idem.
(9) Μίσον] Μίγα Exc. *G.* Μίσον cum V. C. *Abb.*
(10) Φαρμάκου] Φ——ῦ. V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*
(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύμαλα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus aduris.

Sic apud *Long.* lib. 3. ποιμεν. κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον ὁ αὖρα βορείου ὑπέκαε. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶνος ἄρα, ὑ τὰ δένδρα σωτόμους
Ἐκ τ πυρόγρως τῶ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύμαλα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύμαλα] *Uredines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύμαλα uredines, *des jarſures.* F. G.

54. Ἀρώμαλα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάμαλα, γεπημαλα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*

55. Γηπαττάλους] Γηπάτταλοι, εἴδη λαχάνων. *J. B.*

Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt inſigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*

56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſto-*

cum dolore & ſudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aquâ plurimum. Gaudeo autem feſſus ablui.

ὀδυμῶς, καὶ ἰδίως θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι ἀφανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ὑπερπλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαλον [e] ἀπολυόμενος.

3. *Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſorum venditricem, aut ſalſamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occurrat*

[f] Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸ παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με προσμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ὑπὸ τὰ [g] Σίλγη ἀπαντᾶν.

e Ἀπολουόμενος] Edd. Ἀπολαύομαι W. & *Fl.* f Ἀποθρίξ.] Ἀποθρίξ. Conj. ap. *B.* g Σίλγη] Nihil mutant Edd. nec M. Γίλγη *Meurſ.*

62. Διαπῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. *V.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπολις ἢ τὰ ἀλληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ἐγκρόν. *V.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) ὑτιλεῖς

(12) Ὑτιλεῖς] Εὐθαλεῖς Ed. *Clor.* Correxit *Solanus*, non indicans unde: ſed facile erat e re ipſa, & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert; ſed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis

68. Τὰ σίλγη] Κοινὰ διπητήρια. *V.*

in Ed. *Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυπόπωλις vel γρυπότωλις mutandum foret; ſi γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* ſequitur, verum eſſet. *J. F. R.*

(13) Γρυποπώλῃ] Forſan Γρυτοπώλῃ. *J. F. R.*

riſtophani mater Eurip. Σαμιδιόπωλις dicitur. *F. G.*

Ibid. Βρακώνων] *Heſych.* Βράκωνα, τὰ ἄγρια λάχανα. *F. G.*

57. Κάχρις] Ὄσπριον. *J. B.*

60. Ἐδαίρῳλω] Ἐδέρλω. *F. G.*

Ἐδαίρῳλω] Quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum ἐδίρην. Nota vocis δέρω ſignificatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi ſummum podicem*, melius ad intellectum: ſed volebam propius adſequi verbilegulum Lexiphanem. *J. M. G.*

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Caſaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπολουομ. *M. du S.*

65. Ἀποθρίξομαι] Quidam legunt ἀποθριξόμαι, depilabo. *J. B.*

Ἀποθρίξ. — τὸ παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* *F. G.*

Ibid. Αὐτὸς τὸ παῖδα] Puto hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ὧν ἐς αὐτὸς ὡς τὸ παῖδα. Ἢ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρίξομαι. Λεκιθοπώλιδι quae ſtatim ſequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, ſi credimus ſcholiis ad h. l. & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 427. *J. M. G.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀλληλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλοῦσα. *J. B.*

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιδοπώλιδι. *Heſych.* Λεκὶς, παροψίς. *F. G.*

Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum cenſeo; niſi quod majus Λ. quod in *Pariſ.* erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili eſt: nec obſtat quidquam, quin cum Scholiaſta *Ariſtoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυμαιοπώλῃ. *Kuſterus* ad Ariſtoph. Plut. 427. ubi λεκιθοπωλὶν occurrit, ait: „ Mirum eſt, Lucianum inter re„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani ſuo tribuere p. 822. Ed. *Amſt.* „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea uſos fuiſſe vel ex „ hoc loco *Ariſtophanis* conſtare poſſit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. *J. F. R.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντα, ἢ ἰχθύδια σὺν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quisquilias quae γρυμαίαι ἢ γρυμίαι. de qua dictione *Caſaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Mileſ. *J. B.*

Γρυμαιοπώλῃ] *Heſych.* Γρυμαίαι ἰδέαι, καὶ ἀγγεῖόν τι σκευωθήκη, σὺν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκεύαρια, ἃ καὶ γρότλα λέγομεν. Locus corruptus eſt apud Heſychium. *F. G.*

68. Ἐπὶ τὰ Σίλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo iſto, perobſcurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σίλγη πόλις ἐν Πισιδίᾳ, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκαπόνουν, ut teſtatur *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ διπητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt: detorta ſane metaphora, qui-

τᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν ὑτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτλω τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶδον τυτονὶ, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τῶν βοὸς τὸ πολύπλυχον ἔγκαλον, καὶ φάκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄδαλον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἢ δ' ὃς, σίλλος, ὦ δέσποreret ad panes. *Sed opportune hic ipſe adeſt, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios ſubcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero*, inquit ille, *ſtrabus, here, factus ſum,*

a Λωγάνιον] *Vorſt.* Λαγάνιον.

70. Πυριάτλα] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκρυφίας. ἀπὸ τῆς σποδοῦ ἀπτημένος. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτραχήλιον ὄπιθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸ τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται δὲ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενον κάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ (3) Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ ὁ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ ἡθώνιον. τὸ δὲ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ δὲ λαμπρίδας φασί.

75. Σίλλος] Ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν. *J.F.R.*

(2) Λωγάνιον] Λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M.du S.*

(3) Ἰτυκαῖος] Ἐν πρώτῳ Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύχη enim Ed. *Cler.* & *d* aberat. *J.F.R.*

dam hic legunt τ' ἀσιλγῆ mendoſe. *J.B.*

Ibid. Τὰ Σίλγη] Loci nomen Athenis. *F.G.*

Ibid. Σίλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γίλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γίλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτλω] Τὸν σὺ κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτλω idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes.* *J.B.*

Πυριάτλω] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F.G.*

Πυριάτλω] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτῃ ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτλω etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτῃ legit & exponit, τὸ ἐφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυριεφθὸν &c. *J.F.R.*

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J.B.*

Ἐγκρυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθυα, γήτεια. De quibus *Heſych. Suid.* *J.B.*

Ibid. Καὶ Φύκας] Legendum Φύσκας. *Heſych.* Φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F.G.*

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐπιτραχήλιον, τὸ ὑπὸ τῷ τραχήλῳ, τῷ βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J.B.*

Οἶδον] Οἶδος τῷ τραχήλῳ τῷ βοὸς τὸ κάλλιστον. *Pollux.* *F.G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγάνιον. *Heſych.* λαγώνια, λαγοῦ κρέα. *F.G.*

Λωγάνιον] Lege λαγώνιον, i. e. λαγῶα κρέα. *A.V.*

Λωγάνιον] *Heſychius*, λωγάλιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸ τράχηλον κάλασμα. *Suidas*, Λωγάλιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἦθος. *J.M.G.*

73. Φάκτας] Α φάγω. i. e. φρύγω ſeu φώζω. *F.G.*

74. Ἄδατον ἐποίησας] Ἄδατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄδατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere.* De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum.* *J.M.G.*

75. Ἦ δ' ὃς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J.F.R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J.B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς. *Heſych.* ἀνδίλλω cognatum. *F.G.*

79. Ψύτταν] Α ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψύττα, ἐπὶ τῶν ταχέως ἀναπνεόντων λέγεται. Igitur ψύτταν καλαστέον, ταχέως ἀναπνέων. *J.B.*

Ψύττα] Ψύττα, ἐπὶ τῶν ταχέως ἀναπνεόντων λέγεται. *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn. 2. t. p. 839. Ψύτται καλαστέον. utrobique ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F.G.*

Ψύτταν καλαστ.] Vid. nott. ad *Is. a.* c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα ω. Vid. *Eurip.* Κυ. 565. A. *M. du S.*

Ψύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ θεωρῶν· σὺ δὲ πῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρ' Ὀνομακρίτῳ; ἦ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ᾠχόμην, [b] ψύτταν καλατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾤεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε καὶ

[b] ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. ταχέως *Vorſt.* Ψύττα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχέως. *V.* Sed in altero eiusd. Cod. ſic legas: Ὠχώμην ψύττα] Ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀφικόμην. Sed M. Ψύττα κ.] Ταχέως ἀφικόμην.

Ibid. Καλατείνας] Ἀφικόμην. *V.*

80. Λαλαγεῖν] Τὸ δὲ λαλαγεῖν τὸ σῶμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάσιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαρυτέρα δὲ τοῖς ἀνδριαντερίοις προτίκρουσιν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτταβίζουσι ἀπιτέλει. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαλαγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσον ἵστανται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρου ὁ ζυγὸς πλάσιγγας φέρει, ἀνδριαντερίων ταῖς πλάσιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοιγαροῦν λαβὼν εἰς τὸ σῶμα ὑγρὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας (7) τὰς γαύβους, ἀφίησι λάξ τῆ χειλίων ὑπὸ μίαν ἀγαγόντα τῷ ὑγρῷ κατὰ τῆ πλαγίγγων. αἱ δὲ δεξάμεναι κοῖλαι ὄσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τῷ ὑγρῷ φέρονται κατὰ τὰ ὑποκειμένων ἀνδριαντερίων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μίαν ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦσιν ἠχεῖν ἀπτελοῦσιν, εὐφραίνει τε (8) ἔρωτας, ὡς τῆ παιδικῶν κλεινοεχοῦντα. ἑρμῆκα γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῆ πλαγίγγων ἡ λάταξ λάθοιμάρτοι, ἠττᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῆ παιδικῶν ἡμελῆσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριαντέρια μάνις. Οἱ ἀκριβέστεροι δὲ περὶ κοττάβων λαλαβοῦντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, (10) καλακτὸν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν κατωκτὸς τοιοῦτος. ἦν (11) τι οἰονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσαπτόν τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' ᾧ ἔδει πεσεῖν τὴν καλαβακουμένην πλάσιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενέσθαι σοι τὸ καλακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν τι (12) τὸ λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὑδάτος ἐτίθετο, ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλεόντων, ἅπερ ἦν καταδῦναι ταῖς ἀπὸ τῶν γομάτων προιούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγκαπιδίζω καθ' αὐτὸν κόττάβου ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάσιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάσιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) (13) πλάσιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πεπακίσκιον λεγει. ἐὰν δὲ μόνου τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τῶ (14) μάνιν πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κοτταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον (15) εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντος τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶ (16) ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζωνται. (17) οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὰς ἑαυτοῦ ἐπερείσας, ὑγρᾶς ἀφίει τὴν λάταγα, ὡς ἰνίους μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι ἐκ τοῦ τῇ σωτηρίᾳ κοττίζειν λάθρᾳ τούτου (19) βαρβαρῶς καὶ (20) παρακεκομμένως εἰρῆσθαι. *V.*

(5) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτταβὸν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κόττα-βον. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Cler.* male τὰς. Et mox δὲ omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρωτας] Lege ἐρῶντα. *M. du S.*

(9) Ἀνδριαντέρια μάνις] Ἀ —— τέρια μάνις. V. Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. *Jac. Gronov. d.* μάνης M.

(10) Καλακτὸν] Καλακτῶν ante editum, & mox iterum δὲ omiſſum. quod praeeunte *Selano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τὶ —— ἔχον] Τι & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τὸ λυτηρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λυτρῷ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάνιν] Μάνιν ante edebatur. Sed μάνιν legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγαγόντων] Εἰσαγόντου Ed. *Cler.* male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paullo poſt τεθέντος in τεθέντος etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀποστάσεων] Lege ἀποσάξεων. *M. du S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. ὅτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαρβαρῶς] Βάρβαρον editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρακεκομμένως] Lacuna eſt in V. hunc in modum παρα —— εἰρῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύτταν κατατείνας] Suſpicabar legendum ψύττα κατατύνων, atque ψύττα eſſe ὀνοματοποιηθὲν, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῷ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαλαγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδός ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque *Heſych.* λάταξ, ὕφος κοττάβου ὁ ἀπὸ πετρίου γενόμενος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Tzetz. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὸ κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάθοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Φίλινος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος αὐτοσὶ [a] ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολυσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μὴ τῇ σύρφακος βύζην [c] ὠθιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ὑπιτεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ δακρύδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμακίτιδος δεῖται, καὶ ἐκκάθηρον τὴν σμῆν, ὡς θριδακίνας μὴ ποιήσητε ἡμῖν.

4. *Ego vero ad ſiccam unctionem diſcedam.* *Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus ſequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus eſt ne in turbido aliorum ſordibus balneo abluamur, poſt Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida eſt, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum ſum, & medicamenta deſiderant oculi, atque dito, & expurga mactram, ut lactucinas nobis ſubigatis.*

[a] Ἑψόμεθα] Ἐψόμεθα *Exc.* Ἐψίμεθα L. [b] Μέσην πόλον] Μέσην τὴν πόλον W. non comparet artic. in Edd. [c] Ὠθιζόμβοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἴδη ἄρτων αἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Ἀνὰ λουτροῦ ἀλείψεις ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] Τῷ ὡρολογίου

(1) Κάρδοπον] Κανδόπον editum legi; ſed ex Luciano mutavi. *J.F.R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψασας editum legeretur.
(3) Μέσον] Μέσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, niſi aliquid

(3) μέσον, ἤ σκιὰ διήκυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βύζην] Ἐπιῤῥημαϊκῶς γὰρ τὸ ῥίζεσι σημαίνει, καριμάντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *V.* Κακῶς ἀλγέιμαι τοὺς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωται] Ἐτάραττον. *V.* Ἐπιτεταράχθαι. C. Ταράττεται. σκοτίζεται. B.

exciderit. *M. du S.*
(4) Βύζην] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo poſt συγκλύδας pro vulgato συγκύδας.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Heſychium*, apud quem reſcribe ξηραλειφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J.B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronoſol.* c. 8. Ita vocat hemiſphaerium in quo γνώμων oſtendebat horas, inquit *Salmaſius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσῳ autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, ſed ſolſtitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Diſſertatione oſtendit *ὁ πάνυ.* *M. du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην. Ubi Doctiſſ. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J.F.R.*
Ibid. Μέσῳ πόλον] Ἡ πόλος, i. e. ἐπιφάνεια τῦ ὡρολογίου. *F.G.*
Μέσον τὴν πόλον] Copioſe de hoc loco diſputat *Salmaſius* Exerc. Plin. 446. ſeq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone ſolſtitiis tantum indicandis comparatam. *J.M.G.*
88. Λουτρίῳ] Τῷ ἀπολούμενοι, ῥυπώδει ὕδατι. *J.B.*
Ibid. Τῶν Καριμάντων] An ſervos intelligit, compoſit. ex κάρη, & ἰμὰς lorum. Noti ſunt κάρις genus ſervile. Τὸ Καρίμαντις vocab. Comicum videtur. F.G.
89. Μετὰ τῆ σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου & χυδαίου. *J.B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *J.B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωσθαι] Ταράττεται, σκοτίζεται. *J.B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J.B.*
93. Φαρμακίτιδος] Φαρμάκων δεῖται. *J.B.*
Φαρμακίτιδος] Quid ſi φαρμακίτιδι legendum, ut deliderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. *J.M.G.*
96. Ἀπερυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὰ αἵματα τῶν ὀφθαλμῶν. *J.B.*
97. Λημαλέους] Διώγρους, ἀπὸ τῦ λημῶν καὶ λήμων, quae ſunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πιτυιγυῖαι συστάσεις ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. 371. *J.B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adſpirate. *J.F.R.*
2. Ἀποθημένοι] Ἀποδυσάμβοι τὰ ἱμάτια. *J.B.*
Ἀποθήμβοι] Ἀποδύομαι exuor. *F.G.*
Ibid. Ἀκροχειρισμῷ] Genus luctae ἀκροχειρισμὸς

qua

que Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

χᾷ; ϗ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς παράξας, ϗ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ϗ [d] μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

5. *Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:*

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καπειδήπερ ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημυόι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ϗ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκίτι τι W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. *V.* In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τίθεικε ἀλλ᾽ τὸ γελοῖον.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. *V.*

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. *V.*

2. Ἀπηθημυόι] Ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἐθύμαλα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δέ μοι αὐτὸς ταῦτα, τῷ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀλαπλάττειν, (7) ὃς ἐ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνδρίσκων προφάσεις ἐ ἀλαλίπει. *V.*

(5) Παιγνίμων] Παιγνιόμων C. *Abb.* Παιγνίμων. V.
(6) Τίθεικε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τίθηκε enim vulgatum erat.

(7) Ὅς] Ὡς editum erat; ſed ὃς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*
(8) Ἀνηρ. προ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως ἀρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκροχείρους dicti ἀνδροφόνους. *J.B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F.G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccollare.* Hanc luctae ſpeciem Boeotii vocant βατραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάτραχας τοὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατίσχειν. *J.B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F.G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J.B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J.B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἀμειλάμβανε τὴν κοιλίαν τῷ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. *J.B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίην vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. ſ. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. ſ. 17, 23, 8. κωρυκοβολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται κεγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν ϗ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται δὲ τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὅσε τὸν θυμὸν κατὰ τὸ ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον δὲ χερσὶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἴρουσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὅσε ἐπιμηκαίνειν ἀπεχωροῦντας αὐτῷ, ϗ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελάντατον ἀφίασιν αὐτὸν ἔχω τῶν χειρῶν ἀπόσασις, ὅσε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποτρίψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμασι σὺν τῇ προσελεύσει. τὰ δὲ ὑγιαίνοντα ἐπιπλεῖον οἰκείσασις (videtur leg. ὀκειλάσις vel ἀθίσασις) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὅσε σὺν τῇ προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσίχοιτο, (f. προσίχοιτο) ἀποριφεσθαι, (f. ἀναριφεσθαι.) Ποτὲ μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ φέρειν, τὰς χεῖρας ἀναπετάσασις, ἄλλοτε ἀποστρόφοις κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (ſaccum, Σύλακον, diſerte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecillorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἴρουσι, ex no-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους καλαυωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καλαιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλος ἄλλα ἐῤῥῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποζωσάμενος, ἐξυόμην [d] τὴν κεφαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ ὁ κηπίων,

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictione usi) *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* (lusissemus in) *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente* [15] *facta* (pectebam) *quippe non in simiam, sed in*

a Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. b Καλαιονηθέντες] Καλουηθέντες W. c Ἄλλος] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοσε enim Edd. cett. d Ὀδωντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀλλήλους ἀφετρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὁ ποιοῦσιν εἰώθασιν ἐπὶ τῶν παιδίων οἱ (2) νικῶντες ἀναβαινοντες ἐπὶ νῶτον (3) τοῦ ἡττημένου, ἔνθεν καὶ καλαυωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες σὺν τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν (5) φησὶ πύελον, σὺν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡσεὶ δελφῖνες τὰς κάρας κυϊσκῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν δὲ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κηπίον δὲ καὶ σκαφίον εἶδος κουρᾶς. *V.*

15. Κήπιον] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλοις editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νῆκτες C. *Abb.*

(3) Τὸ ἡττημένου] Τὸ ἡττημένους erat in Ed. unde *Solanus* τὸς ἡττημένους fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τὸ ἡ——υ inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato *συμποσίῳ*, recte quidem; sed ex conjectura, credo. *J. F. R.*

(5) Φησὶ] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo & hic & alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur τῷ *dicit* & *dicunt* vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt*, *ferunt*, ponitur. *J. F. R.*

tione ἐ αἰῴρας) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversi, tergum objiciunt.* *J. M. G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil.* 5. Æneid. *Plut.* in Thes. *J. B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — πέδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. *J. F. R.*

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῷ τὸ ἀράξοντος χήμαλι. *F. G.*

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀλλήλους ἀφετρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J. B.*

11. Τὸ ψυχροβαφὲς] Τὸ σὺν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτιθέν. *J. B.*

Ibid. Διελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυϊσήσαντες. *J. B.*

13. Ἄλλος] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοσε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Casaubon.* loco citat. ut & illud sequens ὁ κηπίων. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ σὺν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hesych. Pollux*, *Suid.* *J. B.*

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίων] Κῆπος seu κηπίον tonsuræ species. *F. G.*

Κηπίων — σκαφίον] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίῳ tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura σὺν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bourdelotio* laudatus, cujus locus est Ὄρνιθ. 807. *J. M. G.*

17. Τὸν κόννον] Τὸν πώγωνα, *menti barbam. Hesych.* *F. G.*

18. Ἐθερμοθράγει] Τοὺς θέρμους ἔτρωγε. *J. B.*

Ibid.

in ſcaphium tenſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

6. *Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de*

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν εἰ πρὸ πολλοῦ τὸ κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὴν νῆστιν, ὁ δὲ ῥαιὰς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυζίλατο τὸν ἰχθυηρὸν ζωμόν, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐῤῥόφει τὸ κριθῶν.

Καπειδὴ χωρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνδ). τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

e Ἐμυζιλατο] Ἐμυζίλατο W.

16. Σκαφίον] Εἰδος κυνῆς. *V.*

23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἣν ἀναπαύσαν (1) φασίν. ἀσκώντας δὲ, ὁ ὑτιλὴς κράδδατος, συμφορῶν δὲ λοιπαίζων εἶπεν τὸ (2) ἔρανον. *V.*

Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκώντας ὑτιλὴς κράδδατος. *V.*

(6) Φασὶν. ἀσκ.] Φασὶν δὲ ἀσκώντας antea legebatur.

(7) Ἔρανον] Οὐρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἔρανον V. & C. *Abb.* quod monente *Solano* recepi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν νῆστιν] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. *J. B.*

Τὸν νῆστιν] An jejunium', i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? *F. G.*

20. Ἐμυζίλατο] Ἐμυζιλᾶτο legendum videtur, a μυζιλάομαι. *F. G.*

Ἐμυζίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μιμιμυλιμβόει habet, i. & v. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μιςύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλοῦνται. &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μιςύλλῃ & μυςίλῃ a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μιςύλη, μιςύλλη, & μυςίλη: Et μιςυλλᾶν ſcribi ac μυςιλᾶσθαι. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μιςυλλᾶσθαι & μιςυλλᾶσθαι. Sed μεμυςιλημένοι etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μιςύλλειν & μιςύλαι adferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυςίλειν ſimplex aeque rectum eſſe ac μυςιλᾶσθαι contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ ἰχθυηρῷ ζωμῷ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J. B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λάπας *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J. B.*

Ibid. Ἐῤῥόφει τὸ κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. *J. B.*

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. *F. G.*

23. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος τισὶν ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρουσι τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πεποίηται τοῦνομα ὡσεὶ τὸ ὀκλάζ, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitæ. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J. B.*

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτελεῖς κράδδατοι. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδα vertit. *J. B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J. B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. *F. G.*

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ λοιπαίζων εἶπε τὸ ἔρανον, pro ἔρανον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J. J.*

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφορὰν, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολὴν *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορῶν δὲ λοιπαίζων εἶπε τὸ ἔρανον, vel τὸ ἐράνου τὸ ἔρανον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J. M. G.*

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J. F. R.*

σκευάστο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὖεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ ταιάδ[b] ὑος τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ [c] ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ ταιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττῶται. τὰ δὲ ἔνυδρο-χίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πωλικὰ τῆς ἐκ

collationibus. *Parata autem erant multa & varia, & bifida* (pedum extrema) *ſuilla, laterum pulpae, ſumina, & porcae foetae inteſtinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex ſartagine, & alliatum, & abyrtace, ſimilesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὖεια] Πολλαὶ Ϲ ποικίλαι Ϲ δίχηλαι ὖειαι. W. b Ὑὸς] Ὑὸς *J.* ὗς cett. & M. c Ταγήνου] Τηγάνου ap. B. Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὖειαι] Τὰ τῶ ποδῶν ἄκρα τῶ ὑῶν, ἀδύνατα ὄντα κ (2) ἐδώδιμα. ἀσκεύτως Ϲ αἱ χελίδες τὰ ἀπὸ τῶ (3) πελῶν τῶ ζώων εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκροτάρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶ (5) σκελῶν τῶ ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκροτάρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ ταιάδ[b] ὑος] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶ (7) ζώων ἐσκεύαζον οἱ τῶ παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι, συγκάττοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν, καὶ ᾠδύνιον αὐτοῖς βράμματα. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶ ζώων ἐσκευασμένον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἀπὸ ταγήνου, τὸ ἅπαξ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) τηγάνου. μυττωτὸς δὲ ἐστι κρέμμυα λεῖα σκορόδου καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦται δὲ αἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες, ἀπηδὸν δὲ ἀλεκτρύονα, ἢ τὰ παρόμοια. λαπτὰ

γράμματα δὲ βοῦν, ἢ τὸ γράμμα ἀποβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδοὺς ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν λεῖα καρδάμου καὶ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν λεῖα καρδάμου Ϲ πράσων (10) Νυμφοδώρος δὲ ἐν τῷ τῶν βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τὸ κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ἅπαξ Ϲ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐσθιόμενον βρῶμα, ὡς Ϲ ἐν τοῖς ἐστιατορίοις (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτὰς, ἀμυάλοις καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνων αὐτὸ τοῦτο, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παρακεῖνται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι (15) πίτυλλα. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὖειαι] Reliqui hoc, etſi ab textu Luciani diſcrepat; quia dextra opera ſic ab Scholiaſte potuit ſcriptum eſſe: veram quod ὖεια ſpir. leni editum eſſet, id tamen mutavi. *Suidas.* Ed. *Hag.* accensus prioris quoque aliter poſitus; legimus enim δίχηλα ζῶα. βέτ. ἴλαρος &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδωδὴν. V. Πρὸς ἐδωδὴν. M. Sed vulgata melior. *Suid.* ἐδωδὴ. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωσίμων. Sed in *Suid.* ἐδώδιμον. βρώσιμον, reſtribendum exiſtimo. *J. F. R.*

(3) Κελῶν] Σκελῶν in Impreſſ. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῆκας dedit Idem; qui & ἅπαξ inſeruit, & φασὶν pro φησὶν reposuit.

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Α φα —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Τηγάνου] Τηγάνε editum erat. Sed mutavit ex C. *Mſſ. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſiſſent. Unumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem effecti verbo variato, recte feciſſe putavi *Solanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττῶται] Μελιττῶται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec ſeptem verba usque ad φησὶν ſupplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoſcebat *Cod. Mſſ.* Τινὲς M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημὶ V.

(14) Σημαίνων] Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ. ſed mutavit *M. du S.*

(15) Πίτυλλα] Πίτυλλος B.

26. Ὗεια] Πόδες χοίρεια. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* *F. G.*

Ibid. Ἡτριαῖα] Copioſe vir Clar. *Iſaac. Caſaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἡτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἡτρίδια, τεμάχη Comicis. *Pollux.* *F. G.*

Ἡτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Caſaubono.* Reperitur autem etiam apud *Ariſtoph.* in Theſmoph. partem ſuillorum inteſtinorum ἑτριαῖα vocabant. *Caſ.* *M. du S.*

Ibid. Ταιάδ[b] ὑος] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Caſaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulvam*) *foetumque abdomina porcae. Martinl.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ τηγάνου. Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interpr. *Ariſtoph.* ad Equit. *Heſych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Convivio*. c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo. Legend. *Heſych.* Sed fortean Luciani ſtylo fuit λοπὰς, de qua dictione copioſe au-

cto-

& Copaicae (anguillae) & gallina domestica, & gallus qui jam canere desiit: & piscis convictor. Ovem autem etiam habuimus tostam in furno assatam, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Vernm panes erant siliginei non mali, & alii de novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera tum quae sub terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non senex, sed de uvae, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum tamen percoctum.

d σαργάνης, ἢ κωπαΐδες, ἢ ὄρνις σύντροφος, ἢ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδός, ἢ ἰχθὺς ἔνδον τροφίτης. ἢ οἶν δὲ ὅλον ἐπτοχαῆ εἴχομεν, ἢ βοὸς λειπογνάμονος κωλῆν. ἄρτοι ῥᾴδιοι ἦσαν σιφαῖοι, ἐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νεμήνιοι, ἔκ τε ἡμέροι τῆς ἑορτῆς ἢ λάχανα τά τε ὑπόγεια, ἢ τὰ ὑπὲρ φῦ· οἶνος δὲ οὐ γέρων, ἀλλὰ τῆς ἀπὸ βότρυος, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Po-

d Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἐν τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. οἶν δὲ ἐπτοχαῆ τὴν κλιβανίτιδα ἄρνα. V.

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παραοικότα. V. in Fol.

35. Ἐπτοχαῆ] Κλιβανίτιδα ἄρνα. V. in Fol.

36. Διατογνώμονος] Τῆς τὸ γνῶμον διαπαλαίοντος. V. in Fol.

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

stores quos nuper citavi. J.B.

Λοῦς] Da foi cuit. F.G.

28. Ταγήνου] Ita omnes Impressi & M. Sic in Somn. c. 38. ἰχθὺς ἐν ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. M. dn S.

Ibid. Μυττωτὸς] Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυμὶς μυττωτὸς ἰέρι ἐν σκορδίῳ. J.B.

Μυττωτὸς] Moretum. F.G.

Ibid. Ἀδυρτάκη] Clar. Casaubon. ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Est enim hic ἀδυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐν πυρίοις, ἢ πράσοις & aliis oleribus, unde apud Hesychium ἀθυρτακιστὰς, ὁ τρίμμασιν ἢ ἁμάρμασιν καὶ σκευάζων. J.B.

Ἀδυρτάκη] Hesych. ἀδυρτακιστῆ. τῷ τρίμμασιν ἢ ἁμάρμασιν καὶ σκευάζοντος. F.G.

29. Καρυΐδια] Aliis παρυσίδια, quod idem est, intelligit autem ἀμύγδαλα ἢ τραγήματα καλυπτά. J.B.

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare solent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῆς θρύου, ἢ ἀπὸ τῆς τρίσεως, Hesych. effertur autem haec dictio vel per ι. vel per υ. ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἰνθρυμματὶς. J.B.

Θρυμματίδες] Placentae genus. aliis intritum. F.G.

30. Θρύα] Quidam simpliciter per θρύα intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπιθρύματιον, leg. Casaub. ad Athen. c. 24. lib. 3. J.B.

Ibid. Μελιττοῦτται] Πάσυλοι, μάζαι μέλιτι δεδευμέναι, quae & μελιτόεσσαι. J.B.

Ibid. Ὑπογύων τὰ σιλάχια] Vocant σιλάχια ὅσα ἄπεδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. J.B.

31. Σιλάχια] Piscium genus cartilaginosum a σιλῶ, σιλάχω, σίλιχος, σιλάχιον. quod nocte luceant. σίλας. F.G.

Σιλάχια] Σιλάχια piscium genus cartilaginosum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σιλάχια· ἔστιν κυλλότατα ὅσα λατίδος ἐστὶν ἧττον, ἢ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τῆς σίλας: quod ejus cutis noctu luceat. σιλῶ, σιλάχω. σίλαχος, σιλάχιον. Galenus de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ ἢ λαμπρὸν ἐν τῇ πυκνῇ τὸ δέρμα ἔχει τοιοῦτον ἐπὶ ζώων (σιλαχίων). Plinius ait, hujus vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est: cum ea usus fuerit Hippocrates: ut ad Aristotelem Jul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX. c. 24. Selachen appellavit Aristoteles primus. Occurrit autem haec vox apud Hippocr. L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de femine. AE.M.

32. Τεμάχη] Κόμμασια dernes. J.B.

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάναι δημοὶ ἐν πλέγμασιν ἐγγεγραμμένοι, ἢ κωπαΐδες· αἱ ἀπὸ τῆς κωπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. J.B.

34. Ἀπῳδὸς] An senex? F.G.

35. Παμέσιτος] An altilis, domi enutritus in piscina? placet. F.G.

Παμέσιτος] Vertebatur tam in Paris. quam Salmur. Piscis parasitus, quum vertendum fuisset opsonium, ut me monuit Frater optimus G. O. Rentz. J.F.R.

Ibid. Οἶν ὅλον ἐπτοχαῆ] Ἐν κλιβάνῳ ἐπτηθότα. J.B.

36. Διατογνώμονος] Qui ne mutque pius. F.G.

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terrae? F.G.

41. Ἀγλεύκου] Ἀφρῶδες. J.B.

Ποτήρια δὲ ἔκειτο πάντοῖα ὅτι τῆ [a] δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, ἡ [b] τρύλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὴν χέρκον, καὶ βομβυλιὸς, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπια, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔτομα. τὰ μὲν Φωκαΐθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μύτοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens (angusti collli) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* (prae levitate) *& testam membranae* (instar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant,* &.

a Δελφινίδος τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. b Τρύλης] Τρύλις W.

42. Δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται ὡς πρὸς τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ λοξὸ μέτωπος· ὁ τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον (1) ἀποκρύπτων. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ἀναλωθοῦ τούτῳ καλαχρησαμένου τῷ εἴδει τῶν ποτηρίων. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' ἧς ἐς εὐλαβῆ αὐτὰ κίκλησκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. διρροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μέν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα ἐς πλατέα. εὔτομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ (4) καὶ ἐπάγωγον ὑμενόστρακα. κάμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μέν, βαθέα δὲ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα ἐς ἀβαθῆ. γραμμαειδικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. (5) κυλικείων δὲ τὸ δεχτικὸν, ὁ πολυπαστότατον καλοῦσιν. ἀκρεθόρακτ δὲ, ὁ μύσας πως μεθύων. διποδίφης δὲ, ὁ στωμύλος· ἀπὸ τῶ (6) τὰς δίφρους διφᾶν. χρυσοτάντους δὲ, τὸ χρυσοχόον φησί. λεῖρον, τὸ γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἠδὺ εἶναι, παρόσον (7) καὶ τὰ ἄνθη λείρια φαμεν. ἐλαβίαν τὸ ἐνότιον, ὡς δὲ τὸ τοῖς λαβοῖς τὰ ὦτα ἐπαμῶσθαι. πόδας τὰ ψέλια. ἄδικοι ἡμίφαιν ἐς ἄλογον, τὸν δίκας μὴ ἔχοντα ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχιγλαττίαν δὲ, τὸν ἀργὸν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸ εὐπρόσιτον, ὡς δὲ τὸ εὐκόλως ἅπτ τὰ ἀπαχολούτων ὁρᾶς. ἄχρηστα τὰ καινὰ, εἰς ἃ οὐδεὶς ἐχρήσατο. εὐπτίριον δὲ, τὸ λεπτὸν ἐς λάδινον ἱμάτιον. ἀρρητοποιοὺς ἐκκωμίων λοιδόρων εἶπε τοὺς τελεστὰς, διὰ τὸν μυστηριαδίων αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τῦ Μέντορος ἐσκδυσμένου. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. *V.*

Ibid. Διροκύπελλα] Τὰ μακρὰ μέν, εἰς χάνας δὲ τύπῳ (9) ἐξηργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκεια. *V.*

Ibid. (10) Εὐρυχαδῆ] Βαθέα ἐς πλατέα. *V.*

47. Εὔτομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύζων ante editum erat.

(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro *καὶ* quod in editis erat, non addens unde, nec opus est. Mox iterum *καὶ* legebatur ante *βομβυλιὸς*, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim *καὶ* & recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J. F. R.*

(3) Ἐλαφροτ.] Ἐλαφρωτ. in editt. male. Et paullo ante quoque male *ἀνεμιφόρητα*.

(4) Καὶ] Jam *καὶ* in editt. abfens inferuit *M. du S.*

(5) Κυλικείων] Κυκλίκιων editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J. F. R.*

(6) Τὰς δίφρας] Δίφρων, & fine articulo Ed. *Cler.* Muravit *Selan.* non addens unde. Sed ex altero *Vossiano* eum id haufisse video, quod postea exhibetur. *J. F. R.*

(7) Καὶ] Ai male edita Schol. Correxit *M. du S.*

(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*

(9) Ἐξηργ.] Lege ἐξειργ. *M. du S.*

(10) Εὐρυχανδῆ] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*

(11) Κυμβία] Κυμβία bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit mensa cum argento.* Casaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J. B.*

Ibid. Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua *Wesser.* ad *Petron.* locum cit. *J. B.*

Δελφινίδος] An δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae *ἱλαπτικῆς*. *Martial.* gloss. VI. *F. G.*

Δελφ. τραπ.] *Mensam populorum* Servius vocat. *Casaub.* Animadv. in Athen. *A. V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῷ κάτω τος. *J. B.*

44. Καὶ τρύλης] A *τρύω cavo*, unde trua & trulla pro truula trula, τρύλης, ut a ξύω ξύλη i. e. *radula.* Τρύλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. *F. G.*

45. Κέρκον] Leg. *Hesych.* *J. B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Vespas. *J. B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Casaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥαδιακὸν, ὃ περὶ τὸ ἰδίως Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ὀλίγαι πίνοῖεν, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ὀλίγα βομβυλίου μετρὸν πάζοντες. ἴσως δὲ καὶ ζῶόν τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακοῦν. *J. B.*

46. Θη-

& phialae minutae, & literata pocula : itaque plenum erat pocularium (poculorum armarium.)

8. *Sed lebes camini ſupra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide : atque intro volvit nobis aliquis pediſonam* (ſaltatricem) *& trigo-*

50 Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

Ὁ μὼν τοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. πίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βακχαρίδι. καί [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τ' ποδοκτύπην, καὶ τρι-

c Κυλικεῖον] Sic marg. *A1W.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλικειον correxerat *M. du S.* *d* Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *A1.* Βακχαρίδι Edd. *e* Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύκλησε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ϵ ἀδαῆ. *V.*
Ibid. Γραμματικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, ὁ (13) ποτηροπλύστιν τὸν καλοῦσι. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ὸν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπέτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπέκειμεν. *V.*
54. Ἀμυστὶ] Ἄνευ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἴδει σύντριμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίτρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, ὅτου ἀπὸ τοῦ χρήματος καλούμεθα. *V.*
56. (16) Κύκλησί τις] Εἰσίφερε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J. F. R.*
(13) Ποτηροπλύστιν] Ποτηρολύστιν antea lectum peſſime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλύτην, uſus diverſiſſimi. *J. F. R.*
(14) Ἐπέτρεπεν.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἐπέκειντ. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλησί τις] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

46. Θηκιλῆς ἔφη] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Caſaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J. B.*
Θηκιλῆς] Θηκιλέους τείχους, κύλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Eraſm.* in Adag. Θηκιλέους φίλος. *A. V.*
Θηκιλῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Caſaub.* Thericlem alii τορευτὴν, alii figulum faciunt. Conſule etiam Eruditiſſimi *Bentleji* Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Εὐφυχαῖς] Πλατέσι. *J. B.*
48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότητα λεπτότητα. *J. B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα καὶ βαθέα. *J. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ϵ ἀδαῆ. *J. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J. B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βομβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔπαθλον, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλλως. τὸν ὄψον εἶπε τοῦ ποτηρίου γέγραπται
Πρότερον ἦν δὲ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ὅτε συντέθλασμένον σφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τι γράμματα.

Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus: frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata eſt, ab ſe cautas cuja ſint. Caſaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *J. B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον, εἰρῆται δ' ὅτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριαλήθης. *J. M. G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Junt.* non ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Caſaub.* adſtruit Doctiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J. F. R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Chriſt.* ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. *J. B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπέτρεπε] Ἀναβρίπιζε. ἐπέκειτο. *J. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσον πῶς μεθύοντες. *J. B.*
55. Βακχαρίδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. *J. B.*
Βακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. *Dioſcor.* 3, 51. βάκχαρις βοτάνη ἐς θαμνώδης, εὐώδης, καὶ σταφυλοειδής. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. *J. M. G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύκλησεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*
Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *J. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

τριγωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὸ [a] κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, [b] ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ λικίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος [c] ἐῤῥιχνεῖτο σὺν γέλωτι τὸ ὀσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελυμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νώτου [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠκάταξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτούς, τί ποθὲν ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν δὴ Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, [f] λεῖρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλλόβια, καὶ πέδας τῇ [g] θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ ἅμα τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείκνυμι ἀφίγμαι. Ἐγὼ δὲ ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, ἀλλ' ἄλλα εἶχον

nistriam (psaltriam) *Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam.*

Erat

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A1.* b Ἐπιφόρημα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. c Ἐῤῥιχεῖτο] Ἐῤῥιχεῖτο ex marg. *A1W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥιχοῦτο cett. Edd. d Ποικίλος] Πικίλος *J.* male. e Ὠκάταξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. f Λεῖρον] Λῆρον W. g Θυγατρὶ] Sic W. *B2. P.* Reliquae Edd. Θυγατρῇ.

63. Δικοδίφης] Ὁ συνήγορος, ἀπὸ τῆς τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λεῖρόν τινα ἐκρότουν] Ἦτοι γυναικείων κόσμων, ἢ ἐθημάτων (2) ποίκιλον καὶ ἀνθινὸν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσιον κόσμου, ἰδιότροπα τῇ ὁράσει τὸν ὄψιν. Διὸ ἐκ λειριώσας ἔπα (3) Ὅμηρος φασίν. ἢ ὑπερεχ λῆρον φασὶν τὸν ἀβλαχίαν ἀφὸ τοῦ πέρα τοῦ δέοντος ἀβουλον. τέρπεται δὲ νῦν ἐστὶ λῆρον τῆς θηλέος κόσμου, ὡς φέρεται τῆς χρείας καὶ παρέλκουσα. *V.*

Ibid. Ἐκρότουν] Ἐνέτριβε. *V.*

68. Πέδας] (4) Φίλιας. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχοον Ed. *Cler.* male.
(2) Ποίκιλον] Ποικίλων ante editum. *Solanus* ποικίλον inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *J. F. R.*
(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152. *M. du S.*
(4) Φίλιας] Φίλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ χήματος καλούμενον. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J. B.*

Τριγωνίστριαν] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνισμὸς, & τριγωνίσμα, ut κιθαρίσμα. *F. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὸν κατήλιφα] Κλίμακα, ἱκρίωμα. *Hesych. Poll. J. B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἱκρίωμα exponit *Hesych. F. G.*

58. Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀναθεών. *J. B.*

Ibid. Ἐπιφόρημα] Ἐπιφόρημα *ballatio*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. *Athen. Pollux. F. G.*

59. Ὁ δὲ λικίνδα ἔπαιζεν] Παῖζε τὸ λικμᾶν, ἢ λικμᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, παρὰ τὸν λίκνον ὀρχεῖσθαι. *J. B.*

Ibid. Λικίνδα] Λικίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. *Hesych.* λικμᾶν, τὸ παρὰ τὸν λίκνον ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F. G.*

60. Ἐῤῥιχεῖτο σὺν γέλωτι τὸ ὀσφύν] Diceret Petron. *risu latera commovebat.* lego enim ἐῤῥιχοῦτο. ῥιπτοῦσι. *Insultando lumbos agitare*, inde ῥιπὸς de quo Grammatici. *J. B.*

Ἐῤῥιχοῦτο] An ἐῤῥιπτοῦτο? Placet. *F. G.* In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* erat: ἐῤῥιπτοῦτο, vid. *Suid.* Ego quoque fic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non mutarit: sed cui ipsam ἐῤῥιπτοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J. F. R.*

63. Ὁ κατὰ νώτου ποικίλος] An insultis in dorso notis, μαστιγίας, *flagris.* *F. G.*

64. Ποικίλος] Non notassem *J.* ποικίλος habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. *J. F. R.*

Ibid. Ὠκάταξις] I. e. ὁ ἀνεβλαβὴς, παγκρατιαστής. *F. G.*

Ὠκάταξις] Corrige, ἀτοκάταξις, & vid. nos ad *Laert.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. E. C.) *AE. M.*

Ὠκάταξις] Jam probaverant *Menagianum* emendationem, qui ad *Diog. Laërt.* 5, 67. multis rebus fumat ἀτοκάταξις, hominem cui in certamine gymnico fractae effent aures atque contritae. Cum vero pafles Eudemus ita morae fuae rationem reddat, ut videntur in culina operam dediffe Damafiae athletae: potius

Erat enim, aut ſcitis, ſine judicio, ſine oratione dies, cum igitur linguiſtitium eſſet, neque admitti verba habebam, nec aquae denuntiatum ubi acciperem. Cognito autem, viſibilem eſſe (adiri poſſe) *Praetorem, ſimatis veſtibus inuſitatis* (novis) *boni ſtatuminis, calceis autem ingeſtis* (novis) *extuli me ipſum.*

10. *Deinde ſtatim incido in ſacigerum & hierophantam & reliquos infanda* (ſacra occulta, myſteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominaſſet, idque cum bene ſciret, a quo tempore conſecrati eſſent, anonymos eſſe nec jam nominabiles* (nomine ſuo appellandos) *qui ſacro jam nomine gaudeant. Non novi*, in-

ἦν ᾗ ἡ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐν ἐχεγλωττίας ὄσης, οὔτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρομειῶται. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ἔοπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα [h] ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαιδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς, δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ὅτι τὴν δεκάνην, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ἀνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ ὅτου ἱερώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ,

[h] Ὑποδήματα] Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. ſola. Et mirum quod Amſt. non imitata ſit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. V.
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐν ἐχεγ[λωττίας ὄσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. V.

(5) Εὐπίστρια] Sic V.

75. Ἄχρηστα] Καινά. V.
Ibid. (5) Εὐπίστρια] Λόγια καὶ λεπτά. V.

tius eſt ut credam, ad normam quaſi illius conſictum & eadem percuſſum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo ſcriptore uſurpatum, ἀοκάταξις, non illepidum, ſi in loco ponatur, coqui epitheton. *J. M. G.*

67. Λαῖρον] Intelligit γυναικεῖον ἱμάτιον, παρὰ τὸ ἰδὺ λῦσαι. Ut quibusdam viſum eſt. *J. B.*

Λαιρόν τινα] Λαρόν τινα lego. *Heſych.* Λαροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχυσώμενα. *F. G.*

Ibid. Ἐλλάβους] Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiaſt. *Ariſtoph.* & *Pollux.* *J. B.*

68. Πέδας] Χειροψέλλια. *J. B.*

69. Ἐπιδύπτιος] *Ad repotia* vertitur. Verte: poſt coenam. *F. G.*

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικαστικόν. cum juſtitium eſt. *J. B.*

Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M. du S.*

72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τῶν γλώττων. *J. B.*

73. Ἡμερόλεγδον] Ἡμεροδόλεγδον legendum videtur. vel ἡμερολεγδόν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. *F. G.*

Ibid. Ὑδρομειῶται] Πρὸς ὕδωρ πεμπόμενον τὸ μέτρον τῶν λάξων. Quod patroni dicerent ad clepſydram, nota res. *J. B.*

75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς *aſſus*, & *viſibilis*. Jocus in ambiguo. *E. G.*

Ὀπτὸς] Idem, ſed jocoſe apud *Athen.* 388. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδὲν ἐχρήσατο. *J. B.*

Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum uſi ſumus. *F. G.*

Ἄχρηστα] Hunc ſolocciſmum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M. du S.*

Ibid. Εὐπίστρια] Inepte etiam εὐπίστρια appellat calceamenta. Eſt enim textrinae vocabulum, & veſti ſubtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. Λεῖον δὲ τὸ λειγόμενον εὐπίστριον ὕφασμα ξυπάγοντα ἐξ αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τὰς εὐπρόσους ὑφαντικὰς συνδύσεις. Hic fatuus ὑ . . . ὐ . . . elegantes calceos ſignificans dixit. &c. *Caſaub.* ad Athen. 188. *M. du S.*

76. Ἀῤῥήτοις] Μέτοχα φορήματα. *J. B.*

Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) eſt pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέφησα, in perniciem abii. *Caſaub.* ibid. *M. du S.*

79. Ἀῤῥητοποιοῖς] Τοῖς τὰ μυστήρια τελέταις. De quibus locus alius dicendi. *J. B.*

80. Ἀγδὴν] Τάκτικῶς. Vox Cretenſis de qua vide Interpr. 12. tabul. *J. B.*

Ἄγδην] Obtorto collo, *par les epaules*. *F. G.*

81. Ὀνόμαζεν αὐτοὺς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντου καὶ ἐκείνου τὸ χρόνου ὅσις ἂν τοῦνομα, ἃ μοι δοκεῖ λέγειν· ἐτέλει ἢ τὰ τοιαῦτα γράφειλα. *J. M. G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τ' Δεινίαν· ἐκάλει δ' ἓν με85 quam, *quem dicas Diniam. Vocabat igitur*
τὄνομα. Ἔστιν, ἦ δ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκιραφείοις *me nomine. Est*, inquit, *in foris aleatoriis*
[b] ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τ' αὐτολη- *cepivorus homo, ex illo genere qui lecythum*
κύθων, καὶ τ' αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κεριῶν, *ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt,*
ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, *semper horrido capillitio sunt, endromides aut*
ἀμφιμάχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδω-90 *baucides soleas semper gerens, habensque tuni-*
κεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λὰξ ποτήσας ὤ- *cam utrinque manicatam. Quid ergo*, in-
χετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως *quam, *deditne poenas aliquo modo, an jacta-*
[c] αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. Ὁ γοῦν πρα- *tis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui*
τηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι [d] καρπώ- *tum saltaverat, jam immotus est. Praetor e-*
δεσμά τε αὐτῷ θεὶς, καὶ θεράπαιναν ἐν95 *nim, licet segregare* (& subducere) *se vellet,*
ποδοκάκαις, καὶ [e] ποδοστράβαις, ἐποίησεν *& manicis circumdatis & collari, in cippis & ner-*

a Σκιραφείοις] Σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλος] Ἐγκαμψικίδαλος W. c Αὐλούμενος] Ἀλούμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπόδ.] Καρποδ. W. e Ποδοστρ.] Παιδοστρ. W.

91. Ἀμηγέπη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον ὅσον δή τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἀκφεύγοντι τὴν τραπεζαν, θερμοτοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους (1) φασὶ τοὺς ἐξοις ῥῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην λέγ γενναιότητα ἀβεβοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ θερμαιον, καὶ ποδοκάκαι, αὐλοῦσις εἰσὶν, αἱ μὲ χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πεπλεκται. οἷον τὸ (3) ὑπεδαλλαν ὁ πορδαλεὺν, ἀ δύλα πᾶσιν. ἀκροκυνδρὶς δὲ τὸ ὀρθρινὸν (4) φῶς, ὅτι σκοτίας ἔσης. Θεοσχερία δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι θεοχολωσύνη. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηγχόνησα. ἐκλὰξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, αἰονεὶ λοβρίχων, ἢ βοῦ καλῶν ὁ συρίφων, (8) ὁ λὰξ τοῦ λακωνίζειν δηλονότι. συηχὴς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰχρᾶς τὸ αἰδοῖον τ (9) πόθος γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινὶ. (10) σκοπάδιον δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) Σκόπα ἔργον, τ θεωνύμων δ' ὁ ἔτος ἀγαλματοποιός. *V.*

Ibid. Λὰξ ποτήσας] Ἐπὶ τ ἐνιχημώνων (12) μεγάλως συμφορᾶς θαῤῥαλέως δὲ ταύτας (13) ἐκδύντων λέγεται τοῦτο, ὡς ὁ σὺ τραγῳδὸς Σοφοκλῆς, ὃ δ' ποτ' ἂν γένοιτ' ἐν ἀσφαλεῖ πόλει, σὺ δ' τὰ μὲ δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λέγδην ποτοῦσαι, κοὐδεὶς δ' ἀνὴρ λαβὼν παιώνιγμα χερσὶν ἥγα (14) κηδεύοι πόλιν. *V.*

(1) Φασὶ] Sic M Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλου] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Ὑπέδαλλον] Ὑπέδυλλον M.
(4) Φῶς] Recte sic *Solan.* pro absurdo vulgati φησὶν.
(5) Παίζοντος] Παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηγχόνησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὁ] Aberat ab editis, & λακωνίζειν, pro διαυλεῖ. Mutavit utrumque *M. du S.*
(9) Πόθος] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πο θος Edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G.
(10) Σκοπάδιον] Σκοπάδιον Edit. *Clav.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκόπα] Σκόπα Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλως] Μὴ tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐκδύντων] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐνδύντων. Item mox τοῦτο correxit, cum legeretur τοῦτω.
(14) Κηδεύοι] Κυδοίη Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ἓν μι τ.] Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκιραφείοις] Τοῖς κυβευτηρίοις, λὰξ τὸ σὺ σκίρον τὸν λὰξ τριβὴν ἔχειν. *J. B.*

Σκιραφείοις] *Hesych.* Σκιράφιον τὸ κυβευτήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαψικίδαλος] Κίδιλον, κρέμμυον. *Hesych.* *F. G.*

Ibid. Αὐτοληκύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (consuli potest *P. Colvius* ad L. 2. Floridorum Apuleji; ubi hanc vocem copiose explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. p. 75. C. *M. du S.*

88. Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχύδια, καὶ ποιήματα αὐτελῆ. *J. B.*

Αὐτοκαβδάλων] Αὐτοκάβδαλον ἄλδρον, τὸ ἐκ τύχης φυόμενον, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοχύδιον. *Suidas.* *F. G.*

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis *Hesych. Tertull.* *J. B.*

Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομὶς, calceus cursorius, cursoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca, quae confirment *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim *Pollux* 7, 93. αἱ ἐνδρομίδες ἰδίων τ' Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94. αἱ δὲ βαυ-

nervo illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & apes pretium animae dare volebat.

11. *Me autem, Eudemus* inquit, *summo crepusculo arcessivit Damasias, Athleta olim & multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* (cujus statua est in foro) *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέβδυλλέ τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελεν.

1. Ἐμὲ δὲ, [f] ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεπέμψατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἐξαθλος ὤν. οἶδα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν ἑψητῶν, τὰ δὲ εὐῶν, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μεμέ-

[f ᾿Η] ᾿Ηο marg. *A*1. male. [g Πιττῶν] Sic dedi ex *J. El.* & M. Πυττῶν Edd. cett.

βαυκίδες πολυτελὲς ἐν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *J.M.G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit *Pollux*. *Hesych.* vult βαυκίδες ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effoeminatos. leg. *Casaub.* ad Athen. c. 4. lib. 4. *J.B.*

90. ᾿Αμφιμάσχαλον] ᾿Ιμάτιον. *J.B.*

᾿Αμφιμάσχαλον] ᾿Αμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἐλλειπῶς, ἀμφιμάσχαλος. i. e. tunica utrinque manuleata. ingenuorum vestis; cui opponitur ἱπομάσχαλος, servorum indumentum. *F.G.*

91. ᾿Αμηγέτη] Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. *J.B.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Θερσιτικῶς εἰρηκώς. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ κυήσας. *J.B.*

Λὰξ πατήσας] *Gaignant au pied.* *F.G.*

92. Καὶ μὴν ὁ τὸν αὐλοῦρδον ἤδη ἄμπεδος ἦν] Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, jam immobilis ac tacitus est.* Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λόγοις βαλλόμενον, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἄμπεδον, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλάμβδον, *hactenus vagans.* *F.G.*

Ibid. Τὸν αὐλοῦρδον] Λόγοις βαλλόμενον. *J.B.*

94. Αὐλοῦρδον] Verti quasi legeretur ἀλλόμβδον saltans, exsultans lascive, ut respondeat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλοῦρδον melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. *J.M.G.*

Ibid. ῞Εμπεδον] Δεσμῶτα. *J.B.*

῞Εμπεδον] Ἐν ταῖς πέδαις. *F.G.*

94. ᾿Ατιμαγελοῦντι] Ἐξωρίζοντι, ἀτιμαγέλον, dicitur taurus ὁ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπάδισμα & ψελλίσμα intelligit χειρόδισμα & τραχηλόδισμον. *J.B.*

᾿Ατιμαγελοῦντι] ᾿Ατιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. *Theocr.* Hic ἱφωτικῶς positum est pro incarcerato, vincto. *F.G.*

Ibid. Καρπώδισμα] Lege καρπόδισμα. *F.G.*

1. ῾Η δ' ὃς] Pro ἤφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. *J.B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Nικρ. Δ. X. bis. *M. du S.*

3. Πολυνίκης] Πολλὰ νικήσας. *J.B.*

4. Οἶδα τὸν χαλκοῦν] *Nosti hominem qui aereus stat in foro.* *F.G.* Recte *Gujetus*; nam & sic *Alciphr.* I. Ep. 30. s. χρυσοῦν στήσαιμαν. ut alia similia omittam. *J.F.R.*

5. Τὰ μὲν ἑψητῶν, τὰ δὲ εὐῶν] Παροιμιώδης videtur. *F.G.*

6. Πιττῶν] Πυττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ἀνακάταξις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὐειν quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πίσσειν, πίττειν, πίκτειν, *coquens* cognatum significatione est, & a πισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὐῶν ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ἀνακάταξις, aut etiam ἀποκάταξις huc convenire possit. *J.M.G.*

Πιττῶν] An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἱκανὸν γὰρ αὐτὸν πρότερον ἐπεπίττουν χρόνον. *Satis diu ante ipsi hoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *J.F.R.*

μέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τ̃ ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῆ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοεχθίᾳ κεθεὶς, ἀπῆγξεν ἑαυτόν. κ, εἰ ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ὀπισθὰς, [a] ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τ ἐμβροχῆς, ὀπιπολύτε ὀκλάζ ωδακαθήμενος, [b] ὀπινύοντων τ ἄνθρωπον, βαυκαλῶν, καὶ ἀμφικωδωνίζων, μή πῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τ φάρυγα. τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καλαθίσκοις αὐτῆ τὰ ἄκρα [c] διεπίεσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τ καλαπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τ μύρτωνα καὶ [d] κινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα [e] πεώδη καὶ πό-

tum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque genicularim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compressus, elisus) *esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.*

12. *Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive contre-*

a Ἀπηγχώνισα] Ἀπηγχόνισα Edd. priores. Ἀπηγχόνισα M. b Ἐπινύοντων] Ἐπινύοσων W. c Διεπίεσα] Δίεσπα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Σχινοτρ.] Σχινοτρ. W. e Πεώδη] Πεώδη W. & Mſ. *Bourd.* Nil mut. *H. J. Fl. P.*

22. Τὸν μύρτωνα καὶ * χινοτρώκταν] Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς ὕτως ἐκαλοῦσιν. ὕτοι γὰρ χῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τῆ μὲν προκάρος ἐναχημοσύνῃ. *V.*

* Σχινοτρώκταν] Σχινοτρώστραν & μύρτινα Editt. male.

9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] *A troublé la fête.* *J. B.*

11. Θεοεχθίᾳ κεθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρωθεὶς. *J. B.*

14. Ἐμβροχῆς] A βρέχω ἐμβροχὴ ductum est. *F. G.*

15. Ὀκλὰξ] Homerica dictio de qua *Eustathius* & cæteri Grammatici, ἐπὶ γόνου καμφθείς. *J. B.*

16. Βαυκαλῶν] Διαθρύπτων ἢ βαῒ καλῶν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur næniæ. *J. B.*

Βαυκαλῶν] Βαυκὸς, ἡδὺς. βαύκαλος idem. βαυκαλᾶν est κατακωμῴζειν, μετ' ᾠδῆς κωμῴζειν. *F. G.*

Βαυκαλῶν] *Leop.* p. 129. *M. du S.*

Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano εἰ ψοφοῦσιν εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὦσ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter ἀμφικωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τῦ συσρέφειν. *J. B.*

Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνιστος qui exploratus non est. Ἀμφικωδωνίζω idem. *Pollux.* *F. G.*

19. Ἄκρα] Ἄκρα ὑπεσπίλιας pro ἄκρα πλάγια fortasse. *F. G.*

20. Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συνεχὴς τὴν φάρυγα. Attamen pro διεπίεσα in MS. Cod. reperitur δίεσπα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. *J. B.*

22. Λακκοσχέαν] Λακκόπρωκτον, λακκοκαλαπύγωνα. De qua voce *Aristoph.* Athen. lege *Hesych.* verb. λακκοστίδα. *J. B.*

Ibid. Μύρτωνα] *Turpem illum & mollem*, sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* Lysistr. *J. B.*

23. Σχινοτρώκταν] Τὸν χῖνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐωδίαν τῦ σόματος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen *Hesychius*, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent: εὐώδωσι τὸν χῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἵνα τῆ λαμπρότητι τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. *J. B.*

Σχινοτρώκταν] Lentisco dentes purgantem, i. e. ostiosum. *F. G.*

Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur σύφιον, ἢ μαλάττιον, ut *Hesychius* & Scholiast. *Aristoph.* ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. καὶ ἅμα παραγόμενον ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχίστων. Sic apud *Theophrastum* Charact. περὶ βδελυρ. ἐκπο-

trectantem, ſi quem bene vaſatum, & improbe mutoniatum ſenſerit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: ſed Deam, inquit *Eudemus, adorans, Diana enim illis eſt in media aula, ſcopadeum opus, hunc igitur ſupplicantes, Damaſius & uxor illius, ſenex jam, & cana caput accurate, obſecrabant, ut ſui miſereretur: at illa ſtatim innuit, & ſalvus erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adoleſcentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & ſagittas, quod his gaudet: ſagittaria enim, & procul-jaculans, eminuspugnans eſt Diana.*

13. *Bibimus ne igitur,* inquit *Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini,*

ἑαυτὸν ἀΐδηται [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέ. ἀλλά τοι γε τ' θεὸν, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [g] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τ' κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ φαινῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τ' νεανίσκον. ἀνέθεσαν ἓν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γὰρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλεμαχος ἡ Ἄρτεμις.

[i] Πίνωμεν οὖν, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ [k] παρηβηκότος, ἣν

[f] Μν ἐῶν] Sic Edd. & M. Μὴ ἐῶν melius marg. *AtW.* [g] Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδιον. [h] Δαμασίας] Reſtitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. [i] Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani.* Πίνομεν Edd. priores. [k] Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H. B2. P. Fl.* Παρυβηκ. *J.* male.

31. Πολιὰς] Πίπαιξ· τὸ πολιὰς· εὐθεῖα γάρ ἐστιν. οὕτω ἡ πολιὰς, τ' πολιάδος. M.

39. Παρηβηκότος] Προσυπακουστέον οἴνου. *V.*

ὑπαντήσας γυναικὶ ἐλευθέραις ἀναστυράξῃ δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾷν interpretantur χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον quam ſignificationem ſequutus eſt *Jac. Micyll.* Interpres. *J.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Ariſtophanes* ex quo *Heſychius* interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τῇ ὑπογαστρίου ἐ τῇ χύσει ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐκεῖνοι οἱ τὰς ὄρνιθας ἀναύμενοι. *J.B.*

Ibid. Παιδὴ] MS. παιδὴν. *J.B.*

Ibid. Πάδωνα] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim ſimpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctiſſimum *Chriſtian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλοὶ ad *Ariſtoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *J.B.*

25. Μν ἐῶν] An ναὶ μὴν ἔν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. *F.G.*

Μν ἐῶν] Corruptus haud dubie locus; ſed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi ſordibus non contaminaturus. *M. du S.*

Μν ἐῶν] Non intelligo illud μν ἐῶν. Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & ſimilibus locis nimium ſapere vel docere. *J.M.G.*

26. Λεκαλέ] Λεκαλίφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *J.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam ſint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parentheſin & notis ejus incluſas, quod prorſus faciendum eſt, ut fecit paterna manus. *J.G.*

28. Σκοπάδειον] Τῦ Σκόπου ἔργον τῦ ἀγαλματοποιῦ. De quo *Plin.* *J.B.*

Σκοπάδειον] Τῦ Σκόπα. *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* inſignis marmoris ſcalpendi artifex, unus ex iis, qui Mauſoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M. du S.*

32. Ἐπένευσεν] Erant tum ſatis humanae ſtatuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. poſt quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipſa Diana eſt, quod notum, τὸ μὲ πρῶτον ἐμπεσὸν τὸ ἄγαλμα, εἶτε (f. εἴτε) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu conſtantibus congeſſit plura *Anto. van Dalen* p. 210. ſeq. Et notum eſt, quid paſſim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *J.M.G.*

Ibid. Καὶ σᾶς] *Et voti compos.* *F.G.*

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πίομεν. *M. du S.*

39. Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. *J.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti. *F.G.*

ἦκω [a] ὑμῖν κομίζων, καὶ τυρῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ἔτι σφραγίσι [b] θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] εὐπυνδάκωλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τε πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν δέξαίμην, κἄτά σοι τὸ παιδοβορικὸν καλῶ ὅτι σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τὸ ποτὸν [e] συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· ἡδὺ γὰρ ἄκαιρον διατεθὲν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτι καὶ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀπιφίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεχελεῖν ἀλλήλοις συχνάκις, [h] λαλιγγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὔδημος, ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ἔτι σφραγίσι θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, εὐπυνδάκωλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τε πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ καρηβαρεῖν δέξαίμην, κἄτά σοι τὸ παιδοβορικὸν καλῶ ὅτι σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τὸ ποτὸν συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· ἡδὺ γὰρ ἄκαιρον διατεθὲν ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτι καὶ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀπιφίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ ἐρεχελεῖν ἀλλήλοις συχνάκις, λαλιγγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὔδημος,

ovobis attuli, & caſei recentis maſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lintea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum (paedagogum) *contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compaſtum atque minime pervium vaporibus caput habeam.*

14. *Poſt potum autem connugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus Attici ſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula ſit loquelae. Ego vero, inquit Endemus, frigus enim eſt, lan-*

a Ὑμῖν] Ἡμῖν male *F.* ſola. *b* Θριπηδεστάτοις] Sic *F. H. Fl. P.* &c. Θριπηδότοις W. *c* Εὐπυνδάκωλα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυδάκωλα Edd. Ἀπυδάκωλα P. *d* Καρηβαρεῖν] Καρηβαρῶν Edd. priores. *e* Συνυθλήσομεν] Συνυθλησόμεθα W. ſolus. omiſſo οἷα. *f* Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *F.* quae ἐνοινοφλύειν. *g* Ἐρεχελεῖν] Ἐρεχηλεῖν *Fl.* & W. *h* Λαλιγγάνη] Λαληθιγγάνη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. *V.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς παλοῦμεν (1) δρυπέτεις. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν λεπάρωσι τῷ δένδρῳ, ὑ σκιάζον) ἔτος. νάυσας δὲ τοὺς καλυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα σίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεφαλιηθέντων, ὧν ἀφὴ τοῦτο καὶ (2) κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλου ἀναδεδεμένου. ὃ ἡ νῦν συνήθεια (3) χορδὴν λέγει. (4) παιδοβοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὸν πεπλεγμένον πίλοις ἐξεστιαμένον. *V.*

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνυθήσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. *V.*

(1) Δρυπέτεις] Δρυπέπεις Ed. *Cler.* male. Ἔστι λέγειν ἃς λέγομεν δρυπέτεις. Cod. *Abb.*
(2) Κρωβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κροβυλώδη enim ante editum erat.
(3) Χορδὴν] Sic V. Χορδὴν C. *Abb.* Χορδὴν M. & B.
(4) Παιδοβοσκὸν] Παιδαβ. antea editum, male.
(5) Συνυθ.] Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. *F. B.*
Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Θρᾴττης. *F. G.*
Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius*: Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſideam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικιλὸν reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲ ἐπιμήκη τυρὸν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *F. F. R.*
42. Σφραγίσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculatis.* Dico ad *Pauſan.* *F. B.*
Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. Θριπόδρατον (leg. Θριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. *F. M. G.*
43. Νάυσας] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νάυσαις, quas καλυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *F. B.*
Νάυσας] Alias καλυμβάδας. *F. G.*
44. Ὀξυόστρακα] Teſtis aſperis, ſigillatis. ὀξὺς λίθος aſper. *F. G.*
Ibid. Ἐμπυδάκωλα] MS. Regius εὐπυνδάκωλα, πυθμένα καλὰν ἔχοντα. *F. B.*
Ἐμπυδάκωλα] An ἐμπυνδάκωλα; a πύνδαξ, πυθμήν. *Heſych.* *F. G.*
Εὐπυνδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωλα recepimus. P. vero ἀπυδάκωλα, nec ipſum ſpernendum. *M. du S.*

46. Κρω-

lubentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum : & calefactus lubentius audirem manuſapientes illos, & tibicinem, & barbitiricinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Eudeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis, quaſi ora carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam fermentaturit, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti, ac ſi quis trium verborum onerariam navem, ſecundo navigantem, ſinuatis velis ſcaphae, felici curſu per ſummos fluctus latam, dimiſſis quibusdam tenacibus accipitribus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuoſum illud curſus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, ſi volueris, na-*

μῶ, χρύος γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ξυντυχάζοιμι· καὶ μὲν χειμαθὴς εἰμὶ, οὐ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκροῖμι τῶν χειροσόφων τούτων, τῆς τε αὐλητῆς, καὶ τοῦ βαρβιτῳδοῦ.

Τί ταῦτα ἔφηδα, ὦ Εὔδημε, ἢν δ' ἐγὼ· ἀλογίαν ἡμῖν ὀπιτάττεις ὡς ἀχρόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωσσισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾶς, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἐρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καλαιψῶν ἀπὸ γλώσσης ἅπασας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν ἐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένῳ τοῦ ἀκατίου, εὐφορουσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἕκτοράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ ῥόμβου τὸ ῥᾴθιον, φθόνῳ τοῦ εὐημερίας. ἐκεῖνα, ἦδ' ὅς, σὺ μέν, εἰ βούλει, πλεῖ

i Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. k Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾶς] Ἀντὶ τοῦ λέγων ἐπιθυμεῖ. *V.*

70. Εὐφορουσαν] Ἀντὶ τοῦ (6) εὐφορῶ τῷ πνεύματι φερομένη, ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίως τοῖς κύμασιν ἴτε

(6) Εὐφορῶ] Φορῷ tantum Ed. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διολισθαίν.] Διολισθῖν,... male legebatur in edit.

(7) διολισθαίνουσαν· ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροβόλια (8) φασί. *V.*

(8) Φασὶ] Sic dedi ex C. *Abb.* Φασὶ *V.*

46. Καλαϊδιγάᾳ] Ὁ χόρδωνος καλοῦσι. *J. B.*

51. Συνθλίσομεν] Συνφλιαρίσομεν. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνσοφλύσειν] Quidam interpretantur εἰς οὖν φλυαρῶν τριῶν τάβλα, ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἐρίζειν εἰς τὴν σοφλωγίαν, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Καλαϊδιγάᾳ] Παρὰ τὰ λάλος, ἴδμαι, & γάιος. *F. G.*

Καλαϊδιγάᾳ] Non vidi, qui aliter legat, quam καλαϊδιγάᾳ, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo, puto, nimiam audaciam noſtram accuſabit, ſi dicamus λάλος ϑηγάᾳ legendum, ſolo ι in η mutato, quod jam Luciani aetas, nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Σιδηροβόλοι utitur ϑηγάᾳ Sophocles, cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notat *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra de *Salt.* §. 69. χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἐπαινέλις. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρόσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾶς] Τουτέστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut M. Fœlix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀνηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλαϊψῶν] A καλαίφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Ulyſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλαϊψῶν ἀπὸ γλώττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καλαϊψῶν hoc non a καλαίπτω derivandum, quod *fecere*, qui *abluturus* reddiderunt, ſed a καταίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora, ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν: ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius, qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφορεῦσαν] Φορῷ ἡ ἐρίῳ πνεύματι φερομένην. *J. B.*

Ibid. Ἀκροκυματοῦσαν] Μετρίως τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τῆ ἴσχειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ τὴ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τῦ Ὁμήρε Ζεὺς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας, ὄψομαί σε φερόμενον, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τῦ ἀνέμε καλῶς φυμένην.

viga & nata & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis ſpecula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento ſecundo flatu impelli.

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες καὶ πότε καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξεληλύθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιομβόμενος ὑφ' ὧν καλεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπήει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, ἠλέησά σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπλωκότα, καὶ νοσῦντα νόσον τὴ μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi ſum & nauſeo, ac niſi celeriter evomuero haec omnia, quae recitaſti, Corybanticum, ſcito, morbum nacturus mihi videor, circumſonantibus, quibus perfudiſti me, verbis. Quamquam primum ridere illa ſubibat. Cum vero multa eſſent, & ſimilia inter ſe omnia, miſeratus ſum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidiſſe e quo fuga nulla ſit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili eſſe percitum.

Ζητῶ ἓν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπε καλαχλείσας εἶχες τοσῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ ἀλλοτρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορωρυγμένα πόθεν ἀνασπῶν, καὶ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήνλησάς

17. Quaero igitur apud me ipſe, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen abſurdorum diſtortorumque nominum concluſeris, quorum partem quidem ipſe feciſti, partim vero ſepulta alicunde eruiſti, *ut ex jambico illo tibi dici poſſit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudiſti,

a Ἠλίου] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλίγου male *Fl.*

75. Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] Πέπαικ) τῷ κακοδαίμονι * τὰ προσακτικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἴτι τὸ λοιδ ἡ λῆθμης κακόν ἡ τριαρμένου πλοῦ. τὸ ἀπόγειος πίνειν. διπλοῦς δὲ λόγος τούτου, † ὅτι ὡς ληθῶντας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Κατουρουμένῳ] Καὶ τοῦτο πέπαικ) λοιδορητικῶς πρὸς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν δὲ τοῦτο καὶ κατὰ τῆς φαρμακοῦ τὸ καλουρουμένου. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως λοιδ ἡ, πῶς ὅμοια, παραμοίας. *V.*

* Τὰ προσακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προσακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in editt. addidit *M. du S.*

77. Ὁμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκραι vel *Φάλακρα* ſpeciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo; Ἴδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* F G.

80. Καλουμενῳ.] Id vitium eſt, quod *Philoſtratus* λόγων ἰδίαν κατυγλωττισμόν vocat, ut optime ab Interprete obſervatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Κατουρουμένῳ] Ut caetera in hac metaphora navigationis abſurdiſſima & vere καλόζηλα ſunt, ita hoc praeſertim : κατουρεῖσθαι eſt *permingi*, ſed de nomine ὄρος & ὄρνις dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales ſunt luſus in ἔκτορες, ἰχθύες, & aliis, in quibus ſcilicet etyma dum ſpectat, alienam & novam ſignificationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermiſi pleraque ob cauſſam quam dixi : ſed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abſtinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, serva quacunque demum ratione licuerit.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

μὲν, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ [c] οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγονλι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθῆ εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὴ ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τῆ πάθους ἀμφιῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τ' συμφορὰν, καὶ ὑπὸ τ' ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων μὲν πάσχεις, ὑπὸ δὲ τ' πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεεῖσθαι.

Ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τυτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τ' ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τύτῳ ἐγχειρήσαντές σε, καὶ ἀμφιλεχθέντες ὑπὲρ τ' νόσου, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραπλησίους ὥστε σὲ ἠμυμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας Φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, καὶ τυτονὶ Λεξιφάνην παραπλησίων ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λῆρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ τινὶ φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τυτονὶ Λυκῖνον, ὃς παρεῖφανῶς μακκὸς, καὶ ἄνδρας

b Εἰργασμένον] Sic W. Bz. S. & P. In reliqq. male εἰργασμένον, ne Fl. & H. quidem exceptis. c Οἰκεῖον] Ita recte P. cum Fl. Bz. & M. Εἰκεῖον male J. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. d Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεεῖσθαι. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἶδε καὶ τὸν τυτονὶ Σώπολιν ἔχομεν. ὁ γὰρ ἂν ἁμαρτὼν ἢ παροινήσας (μικρὸν γὰρ τύτό γε) ἀλλ' ὑπὸ πλήκτων ἢ λιμφώδους ὀλους, τοῦτο μὲν περὶ τὴν πολιτικὴν πραγμάτων διάθεσιν ἀσαφὲς ἄν. καὶ χαλεπῶ καὶ δυσμεταχείρισον ὅσα γε τοιαῦτα παροῦσης καινότητος ἐπιζάλλει ἄν. πῶς γὰρ ἂν τοσούτου εὑρέσεως ἀλλοῖρου; τίνων Οἰταίων ὀρῶν, τίνων Ἀντικύρας φρενιτίδων ἐπιδεηθησόμενον τὸν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας ἢ πίτακων ἂν παρασχῶν ἑαυτοὺς ἀσινεῖς διασωθησομένους; ἅτινα ἅπαντα καλαπόρως κακοδαιμονοῦντα, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν ἢ ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνεσιν ὑπερουμένων. ἐγὼ ὅπως ἐνάμιλλον εἰσθαι φαίνομαι, ἀλλ' ὅδ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθω. τὸ τῶ ‡ Ὁμήρου ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μισθύουσι ἀνὰ σόμα ἀξιφορμίσου. ἡμῶν τοι πατέρων μήκ' ἀμείνονες ἐγχόμεθ' εἶναι, καὶ ἐ ἀλλοῖς μὲ, κατὰ τὸ χάρισσα δὴ. M.

26. Μακκὸς] Μακκοῦς τὸ μωραίνειν. Ἀκκὼ γὰρ γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ ἀμβαλλομένη, ἣν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ ἀμλίγειν. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὸς λελέχθαι ἀκκοῦς ἐ μακκοῦς. G.

‡ Ὁμήρου] Il. Δ. 405. M. du S.

99. Ὅλου] Vid. *Plutarch.* de Herod. malignit. p. 859. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. K.

22. Νόσῳ ξυόντα] Ita συνεῖναι λιμῷ *fame laborare* supra in *Phal alt.* §. 8. ξυνίναι πενίᾳ. *Tim.* §. 12. De permutatione autem τῷ ἐνὶ & ξυνὶ meretur videri Cl. *Hemsterh.* ad *Jud. Voc.* §. 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. J. F. R.

26. Μακκὸς] Μάτλω ἀκούει. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui intex-

ἄνδρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλισθογνωμεῖν οἴεται, ἢ τὸν Μνησάρχου τοῦ Σάμιον, [c] σιωπὴν καὶ γλωττάργιαν ἡμῖν ἐπιβάλλει, ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μεγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ χρὴ τοῦ [d] φυεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι [e] ἢν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ καὶ ῥινασήσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούειν. καὶ ἤδη γε ἄπειμι πρὸς τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι συνθάνομαι χρόνῳ ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε ἐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατός ἐστι.

homines cordatos labi ſententia arbitratur, ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

a Πεφρενωμένους] Legendum πεφρόν. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. b Ὀλισθογνωμεῖν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθογνωμοσῦν. c Σιωπὴν] Deeſt in *Fl.* d Φυεῖ] Φυεῖ *Pr.* male & *A.* Φυῇ vett. Φυεῖ M. e Οὖν] Γοῦν W. f Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πεπιστευμένην σιωπήν. ἐπίτηδες δὲ τὸν Ἀθηνᾶν εἶπε τὴν αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὁ ἐπὶ τῶν καλακρίτων ἡ συνήθεια λέγει. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπεύχομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεται τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύειν ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ * κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, καίται ῥινασήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐπεὶ οὖν τοῦτο ῥινανλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διαστροφῇ τινῶν ἐ χλεύῃ ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίχεσιν τῶν καταμηνίων πάσχουσαν. *V.*

* Κινουμένου] Edita κινούμενα. Conſentit *M. du S.*

terpretantur τὸν μανικοῦς φροντῦ, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται. Cætera communia ſunt. *J. B.*

31. Χρῦ ἐ τῦ φυεῖ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſtillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Grœcos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) *G. C.*

32. Φυεῖ] An κῦ? *Heſych.* κῦ· τὸ ἰλάχιστον. *F. G.*

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo*, *omitto*. Heſych. ὄττευζ, πλησμονίζεζ. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτὸ. *F. G.*

34. Ῥινασήσειν] *Iraſci.* Martial. *Fumantem naſum vivi tentaveris urſi.* *F. G.*

Ῥινασήσειν] Verbum ῥινασήσω nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐσηρὸς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant nares*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥινανλήσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *J. M. G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δὲ ἰατρὸς μαλθακὸς ὢν σοφιστὴς ἀκάθαρτον φησὶ γυναῖκα, ἧς ἐπέχρισέν τι τὰ γυναικεῖα. Obſervat tamen *Caſaub.* ἀκαθαίρειν eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

cans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Nescio quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias & loquare. LEX. En obsequor, & bibo, phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

ὡς δή τι μέγα ὄν, εἶτι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς ἀφαιρούμενος. ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μιχράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατ' ἐμὲ θεὸν ἤδη τῷ χολατρίβῃ τινὶ φάρμακον τυτὶ κεκραμένῳ ἀπήειν, ὡς πιὼν ἐμέσειε. φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείθηταί μοι, καὶ πίοι, καὶ [g] ῥᾴων ἔσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τυτὶ τὸ φαρμάκιον. δέδοικα γοῦν μὴ [h] πτῶμα γένωμαί τοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πῶμα. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη [i] φρονοίης, καὶ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. [k] ἐγγαστρίσθου τινά ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

[g] Ῥᾴων] Sic W. cum jota subscripto, sine eo Edd. [h] Πτῶμα] Πῶμα W. & Fl. [i] Φρονοίης] Nihil hic mutare J. Fl. & H. notat M. du S. [k] Ἐγγαστρίσθου] Sic Edd. quod J. pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ βυθοῦ exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίσθου; sed adscriptum ἴσως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: ὁ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' ἰδίαν φθέγγεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλάττειν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi γλάττειν pro γλῶσσαν dici; jam γλᾶττειν ipse ait & c. 25. &c. Si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemst.* ad *Jud. voc.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pseudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhet. praec.* c. 16. ubi γλάττης. ut alia omittam. *J.F.R.*

57. Ῥᾴων ἔσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾴων ἔσῃ signif. *sanaberis*, *melius te habebis*. Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 186. ὅποτε ῥᾷον ἔχει (ἡ γυνὴ) κἂν μυριάκις πίῃ τῆς φαρμάκου. Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Cels.* praef. p. 10. *J.F.R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euriclem*, cujus *Aristoph.* mentionem facit his versibus:

Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν·
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς καμψιδικὰ πολλὰ χἀσιόδια.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo arioli ἐγγαστρίται & Εὐρικλίται vocabantur, *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. *G.C.*

Ἐγγαστρίσθου] Sic Edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθου. *F.G.*

Ἐγγαστρ.] Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a *Vossio* etiam animadversum fuisse video. Et adi *Clem. Alex.* p. 9. A. Καὶ τοὺς ἐσθίειν ὠμὰ τοὺς πολλοὺς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους. *M. du S.*

Ἐγγαστρίσθου] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστριμύθῳ concinnavit ἐγγαστρίσθου, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. *J.M.G.*

Ἐγγαστρίσθ.] *Solanus* correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem; sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστριμύθοις *Brod.* Misc. IX. c. 19. Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. ί. adfert: καὶ ὅτι τῇ φθόῃ ὑπεψόφουν, ὥσπερ οἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμενοι. Quod *Galenus* edisserens ait: ἐγγαστρίμυθοι, οἱ καλούμενοι τῇ κόμῃ φθεγγόμενοι, ἀφ' οὗ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγεσθαι. *Engastrimantis* (pergit ille) autem & *sternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν βαβαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μῶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾶτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ ἦδ' ὅς, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῆρε, καὶ δήπουθεν, καὶ συνεχὲς τὸ ἄτα. βίασαι δ' ὅμως, καὶ κάθες εἰς τὴν φάρυγγα τὼς δακτύλως, ὑφέπω τὸ ἵκταρ ἐμέμεκας, οὐδὲ τὸ σκαφδιᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τεντάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι, ἀλλὰ ἔτι πολλὰ ὑπολέλειπται, καὶ μεστή σου αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω ἔφερε χωρήσειέν τι ἔνια. ἡ γοῦν [b] σιλληπαρδία, μέγαν τὸν ψόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη γε καθαρὸς οὗτος, πλὴν εἴ τι μεμυδήκεν ὑπολειπόμενον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κᾶτα. Tum post illa, ἦ δ' ὅς & ἀμηγέπη, & λῆρε, & δήπουθεν, & frequens illud ἄτα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἵκταρ evomuisti, neque σκαφδιᾶσθαι, neque τεντάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιλληπαρδία enim magnum crepitum edet cum spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue & doce quae dicenda sunt.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπόν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ λόγου, καὶ τοῖς πλήθεσιν

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de caetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. b Σιλληπαρδία] Ex W. & Schol. Σιλλητ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. d Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. sine augmento Edd. priores.

72. Ἵκταρ ἐμέμεκας] Πλαίσιον τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκαφδιᾶσθαι, σημαίνει τὸ μὴ χώρημα ✱ διατείνεσθαι. V.

76. Σιλληπαρδία] † Σιλληπαρδῶν παρὰ Σώφρονι τὸ σφυρῶν ϵ ἀδρύνεσθαι. ἔοικε δὲ ἔτι ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ παχυμερὲς ἀφεῖλαι αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν δὴ τὸν αὐχμὸν ‡ φρονῶν, ἔρευγόμενος αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ § τῷ λοιπῷ σῶμα ἐπιφυσᾶσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἐπιλελαμπρύνθη ὑπὸς ϵ ‡ φρονῶν ἐ μέτριον ἴσχεσθαι. V.

✱ Διατείνεσθαι] Sic etiam C. Mb. M. du S.
† Σιλληπαρδῶν] Σιλληπαρδῶν M.
‡ Φρονῶν] Sic restituit Salm. Nam φρενῖν habebant edita.
§ Τῷ ἄκρῳ.] Τὸ ἄκρον. M.

sis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulsu vaticinatur. falluntur qui putant engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero Auctores *engastrimythum* cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. *Pollux*: καὶ ἐγγαστρίμυθον Σοφοκλῆς, τὸν ἐγγαστρίμυθον καλεμένων. *Aristophanis* in fucis commentator, ἔστι δὲ ὁ ἐγγαστρίμυθος λόγιτας Ἀθήνησι τὰ ἀλλοῖα μαντεύόμενος ἀφὶ τῶ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. *Plutarch.* περὶ τῆς ἐκλελοιπ. χρήσμ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους ὑφηλίας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem facetam historiam, quomodo ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; sed longiorem quam ut inseratur. *J. F. R.*

67. Μᾶν] Vid. *Themistii* Or. I. in Soph. laudatam a *Cresollio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. du S.*

70. Ἄτα] Sic supra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἄτα non ἄτα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem *frequens* id ἄτα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J. F. R.*

72. Σκαφδιᾶσθαι] I. e. *pandiculari*. *F. G.*

73. Τεντάζεσθαι] *Hesych.* Τεντάζουσι, πλατύνουσι. *F. G.*

76. Ἡ γοῦν σιλληπαρδία] Scribendum puto σιλλητ- δία per unum λ. sic certe apud *Hesychium*, Σιλληπαρδῶν,

omnia fuge, & aversare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magistrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus sis & fragilis.

23. Haec si feceris, & pauxillo tempore insciticae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis numerari dignus sis. Ante omnia vero hoc

εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲ ταιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τ ἀρίστων ποιητῶν, καὶ [h] ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνὺς, μέτιθι ὅπῃ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς, ὅπῃ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν χερσὶ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ἐκ γὰρ τούτων ἄπαιστα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς [i] ὑπὸ τ κοροπλάθων εἰς τ ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος [f] μὲ τῷ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, σηλινός τε καὶ εὔθρυπτος [g] ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τ ὅπῃ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑποφεύξῃ, καὶ μὴ καιδεδαιεὶς μεταμαθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ ὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ ἀφ' ὁμοίου [f] ὅπῃ τῷ χείρονι τοῖς δείλοις ἔσῃ, Ἕλλην καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τ μηδὲ [g] βαρβάρων ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

[h] Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. [f] Χείρονι] Χείρων marg. *AlW.* [g] Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιλληφδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιλληφδία & Σιλληφδῶν. In quo scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν ὑποφίαν τ λίξεων ἐ τὸ μίγμα ἐπὶ ταύτας φορτῶν. Emendo φορσῶν. *J.F.*

Ibid. Σιλληφδία] *Hesych.* Σιλληφδῶν, σιδηροποδῶναι, χρυσῶν. ἀφύσσεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. *F.G.*

84. Προσδοκοίητε] An προσδοκοίητε; *F.G.*

Προσδοκοίητε] Sic W. Cod. Impressi omnes προσδ. *M. du S.*

Προσδοκοίητε] Vulgo editum προσδοκοίητε, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jens.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adsentitur, etsi supra in *de Salt.* similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe jam dictas. Conf. c. 24. *J.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonasmo infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

87. Κἂν] Leve est quod monendum habeo. Κἂν cum puncto subscripto erat in Edd. quod ego delevi; nam sine jota scribere id soleo, quando pro κὴ ἐὰν positum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Past.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν ταῖς παγκάλοις ταύταις λοιδορίαις. Idem III. p. 118. ἢ κἂν ἐπ' αὐλῶνι σιγᾷ. At ubi pro κὴ ἐὰν sumitur, differentiae caussa jota addo. *J.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τ κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις] Sane interpretes *quae a lutifigulis ad forum finguntur.* Nescio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.* *J.G.*

5. Μεταμαθάνων] Vulgo vertebatur *dedisce re*; non male quidem; sed plus inest in Graeco, signif. enim simul *nova* disco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Aristoph.* Plut. vers. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *J.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime referre satagit, facit se obscurissimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sis.* *J.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τὸν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ ἐπιτηδεύειν ἐκεῖνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὴ τοιαῦτα καλαπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ πρέπουσά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο.

mihi memento, ne imiteris Sophistarum, qui paullo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa consectaris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime jam relictus es.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἂν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν καὶκεῖνό γε μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι γε πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων [c] προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα καλλωπιεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ προσθῇς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τὸ

24. Tumor vero & jactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & insectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum judicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur plane necessarium non

a Ἀνεμῶναι] Et sic habere *J. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B1. 2. P. & S.* Ἴεσθαι male *J.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρεσκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τοῦ Πλάτωνος Δημοσίωνος δεκτὸν παραλαβεῖν. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρακελεύεται θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) *G.*

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophistæ passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat eos esse evidentem discipulorum perniciem. *G. C.*

13. Παιδεύειν] Interpretantur *depascere*: neutrum bene percipio. Suspicor σπεύδειν fuisse, quod studium & curam intentiorem significat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis posterioris π in δι transire. *J. M. G.*

19. Χάρισι] *Hesiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G. C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati tristiori idem Plato suasit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Casaub.* notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. *M. du S.*

22. Λαρυγγίζειν] V. AG. X. 130. *M. du S.*

28. Λέξεων] Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad scribendum animum appellunt. *M. du S.*

Ibid. Προπαρεσκ.] M. & *B2.* recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipsa *Fl.* prave etiam *Typ.* c. 21. scribit. *M. du S.*

Προπαρεσκευασμένος] Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος; sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat *Jensius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *J. F. R.*

35. Οὐ μάλιστα] An θυμάλωπα; i.e. *torrem*. *F. G.*

Οὐ-

non sit. Ut super οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, projecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos risere.

25. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedissequos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντώμενος & καθεσθείς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata scribentes ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris com-

3 ὑμάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ προκειμένῳ. καὶ οἱ μὲ ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τῆ ξένη πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς 40 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι Ὑπεραττικὸν εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴ φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένον, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγ- 45 καταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει σοῦ γῆς δῦναι ἠυχόμην, ἀκούων σου ὑποδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ὡς λέγεις· δουλάρια δὲ, καὶ τὰς ἄρρενας τῷ- 50 ν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆτος, δουλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπταλο, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, οὐδὲ μελοποικὰ τῶν Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατ' γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σά, ὡς περὶ μέ-

d Ἀπαντώμενος] Ἀπαντόμενος W. e Μελοποικὰ] Sic Edd. & M. f Δὲ] Abest a Fl. & M. Adest in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde spero, me assequi posse quid haec sibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Hesychium* inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄπα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit ὑ μάλ' ὄπα. Verum abjeci ὑμάλωπα non magnum, cui repugnaret articulus τὴ & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπεραττικὸν] *Philostr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λέγων δὲ ἰδίαν ἐπόησατο — ὑ καταγλωττισμὸν, καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; solet autem saepe in difficilioribus aberrare. *J. F. K.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terrae obrui, quum scilicet existimarem χιτώνιον* &c. Luciani sunt haec. F. G. Vertebantur olim: *qualia sunt illa πῶς οἴει;* &c. Sed pessime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην] Conf. infra Ἀπαιδ. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρεῖον. *Hesych.* F. G.

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μελοποικὰ] Ne Lucianus ipse aut ejus larva peregrinum se prodat, lege μέτροικα. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶτταν] I. e. ξυνηθεῖς & inusitatis verbis scribentes. ὅσα γάρτοι τῶν ὀνομάτων οὐ μὲ τοῖς πάλαι χρόνοις ἐν συνήθη, νυνὶ δὲ ἀσίτα ἐστὶ, τὰ μὲ τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. *A. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philostratus*, ut supra visum est hac Differt. c. 17. λόγων ἰδίαν καταγλωττισμένην vocat. quod ex *Suida* & Aristophanis *Scholiaste* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλαχοῦ γλώττας μεμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις ϖροβάλλειν, καθάϖερ ὁ [a] Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, ϗ ἡ τῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, ϗ εἴ τις ἔτι τούτων τ' φωνὴν κακοδαιμονέστερος· ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, ϗὴ μεταμάθῃς, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τ' λιχνείαν καὶ λιμοδουλίαν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ ϖροθήκη, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄγγελός ϗ ξυνὴς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς εἶναι τυγχάνεις. τοῦτο δὲ ϖλέον τῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τ' γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνόν ϖοιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἷα δίκῃ δι-

EUNUCHUS.

PAMPHILUS.

UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

[a] Δωσιάδου] Ex emend. *Solani* Δωσιάδα Edd. priores & M. [b] Ἄριστα] Καὶ ἄριστα S. At cum vulgata facit W. [c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *J. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiads ara.* Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. *G. C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae.* Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Leid.*

Suidas Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσιάδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *Le Clerc.* *J. H. R.*

59. Λυκόφρονος Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. *M. du S.*

15. Ὅλως ἀμαύρως βλασφημῶν] Παροιμία ἐπὶ τ' ὄχλου θορυβώδη ἀκόλουθος χαρακτήρ. Sic apud Gallos *une chanſon de geſte.* *J. B.*

Ὅλως ἀμαύρως βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; αὐτὸς ξυμπαρῆν, inquit, ὅλως ἀμαύρως βλασφημοῦντε πανταχόθεν ἀλλήλω, καὶμεγάλοις ϗ ὑπερφυσιν ὀνόμασι. Dictionis hujus origo [ἀμαύρως βλασφημῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

καζομένη παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας διακάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σοφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καλεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦτοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ γραμμάτων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορήσαντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταιοι, καὶ σοφώταιοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἡδέσθη, καὶ μέλλοι τι φθεγξάμενος, εἰς ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κωμικὸν εἴη τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ἐριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ οἱ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τῷ ἅμα τι περίπτοι, καὶ ἐπὶ μαχὴν ἐκκυρήσοι εἶναι, ἔσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' ὧν παροιμία, τὰ ἐξ ἁμάξης. ἔτι δὲ ἐν ἰδιώταις πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι * παρακολουθοῦσα τῷ εἰωθότι, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλονικοῦντες. V.

18. Διαφέροντο] Διεμάχοντο. V.

* Παρακολουθοῦσα] Ita dedit Salm. pro vulgato παρακολουθοῦσης.

theatenses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos, ... *J. F.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lect. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 28. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J. F. R.*

23. Ψηφοφορῶντες ἦσαν] Ita videtur concepisse structuram Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις pro ἐκράτησε, Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οὐ γὰρ ἦν κάλαθος. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum primus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορῶντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J. F. R.*

31. Συν-

ΛΥΚ. Συντέταχ᾽ ἡμῖ, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ὐφαύλη χτ᾽ γέρη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ [a] Ἐπικυρείοις, [b] ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τῆ Περιπάτυ, τὰ ἴσα τύτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντ᾽ αὐτῶν τινᾶ, ἄλλον ἀντικαθίσαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τ᾽ ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, ὐ βοείη τις ἦν, χτ᾽ τ᾽ ποιητὴν, οὐδ᾽ [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι χτ᾽ τ᾽ ἐνιαυτὸν, ἐφ᾽ ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτῶν ἔναγχ᾽ ἀποθανεῖν, τ᾽

3. LYC. Conſtituta ſunt, quod noſti, Pamphile, ab imperatore ſalaria non contemnenda generatim philoſophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, inſuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum ſurrogari, probatum ſuffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, ſecundum poëtam, *neque victima*, ſed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi iſta, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικυρείοις] Ἐπικουρίοις W. b Ἔτι καὶ] Ἔτι δὲ καὶ W. c Ἱερήϊον] Sic P. ſola. Ἱερεῖον cett. & M. d Μύριαι] Μυρίαι male L.

39. Κατὰ τ᾽ ποιητὴν] Ἐκ τ᾽ X. τ᾽ Ἰλιάδ᾽ τῦτο. G.

31. Συντέταχται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipſo, ut putant, anno, quo Athenis initiatus eſt, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philoſtr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philoſtratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud ſtipendium, vide ſtatim hoc ipſo capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philoſopho? *F. G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ἐκ pro ὑπὸ infra *Demon.* c. 51. Et ſic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμόνων ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεσταμένων. *Dionyſ. Perieg.* de ſitu Orb. verſ. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιον εἶεν ἀμοιβήν. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὸ, *Long. Paſt.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἴσχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur: *gravabantur datos ſibi a ſenatu principes.* Sed & ibi ſimul ſignificare poteſt: *principes e ſenatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J. F. R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De ſalariis rhetorum vid. *Gronov.* P. V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium ſunt quadraginta millia H. S. ſ. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem ſucceſſionem ortae nonnunquam ſint, ſuo exemplo docet Eunapius in Proaereſio p. m. 131. *J. M. G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τ᾽ ἀρίστων] *Philoſtratus* quidem Herodi eam poteſtatem a Marco cum primum conſtitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipſe Profeſſorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaereſio de philoſophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἐπ᾽ ἀρίστοις κρίσεσι &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τ᾽ ποιητὴν] Carmen eſt *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus eſt:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, ſed Turni de vita & ſanguine certant.
G. C.

Κατὰ τ᾽ ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ὐὸν. *J. B.*

Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Il. X, 159. ἐπεὶ ἢ ἔχ᾽ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην, Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* ſatis firmant interpretationem noſtram. ἱερήϊον, quam *porcellum* reddidere alii. *J. M. G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etſi nihil intereſt quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Pariſinae ſoli obtemperaverint, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noſter. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* eſt; at quum verſus non ſit, dices ad rem non verba reſpexiſſe Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemiſſo vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem eſſe formandam. *J. F. R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano ſummam tradit *Philoſtratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲ Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τ᾽ Στοᾶς ὧ τῦ σοφωτάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκ᾽ τῷ Ἡρώδῃ κρῖναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Profeſſores, ſed non eo ſtipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Veſp. c. 17. *Primus e fiſco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena conſtituit.* De Philoſophis nihil. Nec ſatis aſſequor quibus rationibus inducti viri quidam doctiſſimi erraſſe in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen ſummam tradit *Tatianus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae ſumma quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris majorum suorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τὸ ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, τῶν χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος καὶ κινδυνευούσης, τῶν ἱερῶν πατρώων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν εἶναι τοῦτο. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φαι-

a Τατιανῶν δεῖ τὸ ἐνεῦθεν] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat, si Aristophanis *Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressolius* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Martum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 68a. Plura vero *Salmasius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse*, *eisque annuum salarium tribuisse*: qui *μυριάδες ἰτριοφόροι* erant *μυριάδας δραχμαὶ*, ut observat Salmasius, allato etiam hoc ce Luciani loco. „ *Μυριάδες* autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia, aureos vero qua„ dringentos, at nostrae coronatos millenos. *Tatia„ nus* tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, „ & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus „ ab Imperatore constituta sunt salaria, paullo am„ pliorem eorum modum agnoscit. nam *ἰτριοφόροις χρυ„ σοῖς ἑξακοσίοις* eos in stipendium accepisse dicit; „ quae sexcentorum aureorum summa, non *μυριάδας* „ *δραχμῶν*, sed *μυριάδας ἑξακισχιλίας* continet. Quid igi„ tur statuendum? An *τετρακοσίοις* (mendam ei ve„ ci subesse oportet, L. *πενταπλασίοις*——) pro *ἑξακοσίοις*, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus au„ reorum conveniat cum illis *μυριάσι* Luciani & Phi„ lostrati? . . . . Sed nullis correctionibus opus. Fa-

Tom. II.

„ to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Phi„ losophis, breviter ac rotunde *μυρίας* dixisse, cum „ tamen darentur *μυρίαι ἐξακισχίλιαι*. Sic majorem „ numerum expressisse contenti, minorem & excur„ rentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exem„ plis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus". *Μυριάδες δραχμαὶ* talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius*. p. 54. Cl. *Dodwellus* diss. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani, probat enim quae Salmasio placuerant.) *Casaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart. Apoll.* II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. Soph. p. 565. & 593. de voce *δίλογ.* B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS. *M. du S.*

μυριάδας] *Bonditt. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellips. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. *Τὸν ἕτερον*] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. *M. du S.*

46. *Γελοῖον*] Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano *γελοῖον ἦν ἐν ἐκείνοις*. *M. du S.*

47. *Ἐμονομάχουν πολλαχοῦ*] Hic *Ἐμονομάχει λέγεται*, qui pecuniam efficit *μυρίῳ ἢ πολλαπλασίῳ*. *J. B.*

53. *Τρίτον τι ἀγαθὸν*] Conf. *supra de finib.* §. 70. *M. du S.*

φασὶ γὰρ ἦν ταῦτα· καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

Τὰ μὲν ταῦτα δὴ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, ἅτε ἐπιτάφιον τῷ τεθνεῶτι ἐκείνῳ ἡγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφίρριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶσθα δὲ λέγω, ἢ ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν· τὰ μὲν δὴ τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδεδείκτο, καὶ ὅτι τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἰς-χέλιοι· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν.

Τὸ δ' οὖν τέλος τοῦ δίκης ἐς τοῦτο προέβη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ὅπῃ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μὲν εἶχον βλασφη-

55. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est.

4. Quae autem post consecuta sunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli ejusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo causae huc evasit. Diocles omisso ostendere sua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si judex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis ha-

a Τὸν] Τῶν male J. Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστοτέλους ἀναπέμπει, ὃς ἐν τῷ ἱστορικῷ συντάγματι μέρος τι εἰσήνεγκε τοιοῦτον. V.

60. Ἀμφίρριστοι] Ἐπιφιλόνικοι. V.

* Ἀριστοτέλη] Salm. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλους, sine auctorit male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. §. 21. vers. 23. in Ἄρεα, tamen Ἀριστοτέλη usitatius quam Ἀριστοτέλους. Vid. Diog. Laërt. L. V. §. f. & 8. m. & 10. Δημοσθένη. Quamvis ibidem 12. Ἀριστοκλέα, Ἀντίπατρον, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. J. F. R.

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta esse credam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. M. du D.

61. Βαγώας] Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est Dominam servandi cura Bagoum.* G. C.

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. sic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. J. F. R.

84. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas esse.* Quam potest quaeso sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorsus esse nefas eum id velle. J. G.

88. Ἰφῶν

haberent conviciorum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, addu-cebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

μιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τ' ἀρχὴν δεμιτὸν εἶναι τοῦ Βαγώου [b] μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, ἢ τ' ἐπ' αὐτῇ δρῖτείων, εὐνοῦχον γε ὄντι, ἀλλὰ τῶν τοιούτων ἐκ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθ' ἥξει, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν [c] αὐτῶν, καὶ περιῤῥαντηρίων, καὶ τ' κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξιὼν ἐκ τ' οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, ὅτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τ' εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ περατῶδες, ἔξω τ' [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΗΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῄς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τ' ἀδοξίαν ταύτης καταγορίας ἀκούων. τί δ' ὁ πατὴρ; ἆρα τ' ἡσυχίαν ἦγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΑΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δουλείας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) πολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἰδίων φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον [e] ἐμφθεγξάμενος, ἠδίκαια ποιεῖν ἔφη τ' Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγαγε τὴν Ἀσπασίαν, καὶ Διοτίμαν, καὶ Θαργηλίαν, συνη-

b Μεταποιεῖσθαι] Nihil mutare *J. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* *c Αὐτῶν*] Sic recte *Fl.* & *P. Αὐτῶν J.* male. *d Ἀνθρωπείας*] *Ἀνθρωπίας J.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & *M.* *e Ἐμφθεγξάμενος*] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

85. *Μεταποιεῖσθαι*] *Ἀπτεσθαι. V.*

88. *Ἱερῶν αὐτῶν*] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* ea de re afferat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.*

89. *Περιῤῥαντηρίων*] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. R.*

91. *Δυσάντητον θέαμα*] Vid. *Thes. Gr.* II. 509. & nostrum *Ἐφεσ.* c. 39. & *Ἀσωτ.* c. 17. *M. du S.*

11. *Ἀσπασίαν*] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule *Menagium* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit *Eiκ.* c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. du S.*

Ibid. Διοτίμαν] Vid. *Menag.* De qua noster *Eiκ.* c. 18. *M. du S.*

Ibid. Θαργηλίαν] Vid. *Leid.* Diction. & *Plut.* Pericle 300. *M. du S.*

συνηγορήσασαι αὐτῷ· καὶ τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καὶκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ θέλων, καὶ τὰ ὁμοίως μελετᾶσθαι, εἶρξεν ἄν, εἰ καταπλαγεὶς αὐτῷ τὴν φήμην τοῖς πολλοῖς δόξαν· καὶ τινας καὶ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἰρημένους τε τοῦ Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅτι τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ ἀγωνία καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ὁ φάσκων Φιλοσοφίαν [f] παρελθεῖν, καὶ νέων προφασίσειν ἐγχειρισθῆναι [g] ἀξιῶν· τῷ μὲν καὶ σῶμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, στόμαχα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ ἀνθάπτεσθαι βαλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ τὸν βασιλέως ἐπιφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνοῦχος, καὶ τῆς βακτηρίας χεῖρον εἶναι, τὸν μὲν καὶ

gelia, quae cauſſam ipſius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

8. In his agebant judices, & caput cauſſae jam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Πρ. ὁ ἀπὸ Πελαγόνων τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ θέλων] Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἶτε ἤν fine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *F.* d Καὶ] Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & P. notat *M. du S.* e Ὄν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὼν *Vorſt.* At vulgat. ſervant *H. P. B2. Fl.* Παρεγγυᾶσθαι W. Sed fuit prius ν—ν. g Ἀξιῶν] Nil mut. *F. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Coll.* videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. F. Fl. P.* & M.

31. Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Εὐναιδῶν] Ἢ ὁ τετμημένος τὰ αἰδοῖα. *G.*

33. Βακτηρίας] Βακτηρίας μείζους, ἀνάστος, * γυναικώδη. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſſam dixit; teſte *Philoſtrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus) de quo vide *Δίωνα.* c. 13. & *Χάρ.* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. a. f. Ubi autem legerit *Meurſius* in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lect. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. du S.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημαϊκὸς recte, vid. ſupra, 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. Et *Piſcat.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ὁ ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ὁ ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philoſtr.* vitt. Sophiſtarum I. 8. de *Favorino* praedicantem, eum utriusque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod *Gallus* cum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μαζοὺς κρύπτει. Videtur autem per jocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Conf. *Olearii* notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philoſtrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἶτε ἤν ὁ τὰ ἀφροδίσια μιλτοῦτο] *Henricus Valeſius* ὁ μάντις ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ ἐθέλοι, & quidem peropportune. Sed quod mi-

quando experetos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instar , quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente , Non corporis hoc esse judicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri , atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum , Atarnensem tyrannum , usque eo , ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas , Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent , lepide hoc , ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πειρᾶσθαί τοῦ ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, ᾗ ἀμφίβολόν τι [i] ζῷον εἶναι κἀν ταὐτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.

Τοῦ δὲ ἑτέρου λέγοντος εἶναι μὴ κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, ᾗ δ' γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλον, εἰ δὲ ἀφορμὴν τινα πρὸς αὐτὸν ἀνδέξαιτο δυνάμενον, εἰ δὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἂν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γῆν φέτο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βα-

i Ζῷον] Ζῶον W. cum puncto subscripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam F. P. H. M.

42. Εἰ δ' Ἀριστοτέλης] Γράφε ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum , non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἰ δ' ἐκεῖ] L. & Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* , Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson* , Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud πρὸς abesse , non modo quia ab καί τινας , ad versum inde duodecimum usque , duodecies repetitum πρὸς legas ; sed quia καί τινας ἐ αὐτὸς jam pleonasmus est , (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* aliique , vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies πρὸς habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. B.*

25. Παμπλεῖν — ἀξιῶν] *Vorstius* pro παμπλεῖν in suo Codice rescripsit παμπλέον , uti & in W. prius fuit , nunc autem ὑπογγύαιον. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor , quod tamen in omnibus reperio , legendumque ἔξω. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam* , qui Ἑρμίαν , falsis rationibus ductus , scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat : sed arripuisse videtur calumniam , de qua ibi *Laërtius* , & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII. " Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait : Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus est Hermiae tyranni regia* : cujus historiam *Xyland.* dedit ante , in nott. ad *Strab.* *J. F. B.*

51. Διαφθείρων] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρωτ. c. 15. *M. du S.*

βαθέως κρίνειν δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεισὼς (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοί γε τὰς γνάθους λείους, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τἆλλα εὐνύχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιντο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτέ, ὡς ὁ [b] Ἄξων φησίν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο χρησφύγετον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ καλῃγορίᾳ τοὺς τότε δικαστῶν, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ καὶν παλινῳδῆσαί μοι [c] δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

Τούτων δὴ λεγομένων, ὡς μὲν πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ [d] τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ ὅτε συγκαλαθεῖσθαι [e] τῷ μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν καλῃγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν ὃ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν ἡδονὴν παρεσχηκώς. τὸ δ' ὃν τέλος τι ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

barba prolixa judicari philosophos oportere, caprum justius praeferri omnibus.

10. Inter haec tertius alius superveniens, cujus nomen in obscuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iste levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis caussa.

11. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret. PAMPH. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo judices de illis decreverunt?

12. LYC. Non in eadem omnes erant sen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H. B2. P. M.* ὅτι legend. adscripsi. *Solan.* b Ἄξων] Sic minore *a Fl.* Cett. Ἄξων majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & W. est. Δοκῇ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Desunt haec duo male in *Fl.* Adsunt in cett. Item in M. & P. e Τῷ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τῆς μοιχ. W.

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ὁ φυσικοὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. *V.*

59. Οὗτοι] Miror quid hic in mentem venerit viris doctissimis *Vossio* & *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bogoa enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philostrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1, Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ὁ μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiast. *Aristophan.* Νεφελ. *Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ὁ φυσικοὶ οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. *J. B.*

80. Τυχοῦσαν] Vid. not. supra ad *Pisc.* c. 17. *J. F. R.*

90. Ὀπύιον] Ὀπυίων. *F. G.* Secutus sum scripturam Cod. W. & Ed. *Fl.* ac monentem *Gujetum*, quia sic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere causam in Italiam.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum causidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ἀλλ' οἱ μὲ ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀγυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὸ ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταπεμψάμενοι τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας γέλως κατεῖχε, καὶ ἠδεῖς ὅστις ἀπὸ τῆς γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτῶν, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

Καὶ νῦν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασι, γυμνάζεται, καὶ σκευάζεται, καὶ καλλιγορίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ἐνοικονομεῖ, ἐναντιώτατον αὐτῷ καὶ ὅτι καὶ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιοῦν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὴν ἀντιδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καλαλέγων. ἑτέρα δὲ Βαγώα, ὡς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἀφ' χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τοὺς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη μὲν, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας δεῖσθαι κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὅστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, μὴ τὴν γνώμην, μηδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκήματος] Et hoc habere *J. Fl. H. B2. P.* & M. notat *M. duS.* *g* Ὀπυίειν] Sic W. & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. *h* Μετὰ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Salm.*

87. Τάγε πρὸς τὸ ὄρχεων] Βάλλ' εἰς κέφαλας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ὀπύω sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. ὀπύω quoque est editum. Sed in Indice ὀπύω tamen expressum. *J.F.R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀποπέμψαι τὴν δίκην] Que la cause fut renvoyée en Italie. *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. duS.*

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

ΑΜφί τε οὐρανῷ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b] αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c] αὐτέοι περὶ οὐρανῷ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d] ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐκ ἔσθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὁκως ταύτῃ τις μανίοσύνην [e] διεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f] πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καί ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g] ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων [h] βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισι

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. [b] Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. [c] Αὐτέοι] Αὐτοῦ Edd. priores. [d] Ἀληθηίης] Ex emend. *Jenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. [e] Διεκτέον] Nil mut. Edd. & M. [f] Πᾶσι] Forſan πᾶσιν adſcripſ. *M. du S.* [g] Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. [h] Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Γρ. Ἀστρολογίης. *G.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Ἀ—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique ceruitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ οὐρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῷ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. iterum αὐτῷ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθηίης, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B. *J. J.*

5. Ὑποθημοσύνην] Δόγμα. *V.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Cl. *Jenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Jenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέοι] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέοισι §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Ionas, ſi fides Editionibus, quam cum ε interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτῳ ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, φύτοις, τούτων, τούτοις, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέοις, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis ſentiunt, tum ſi quando in homines incidunt falſa divinantes, & ſidera accuſant, & ipſam oderunt aſtrologiam, eamque neque ſanam neque veram arbitrantur, ſed diſciplinam mendacem & ventoſam, inique, ut mihi videtur, ſentientes. Neque enim fabri inſcitia, fabrilis ipſius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, muſicae ipſius eſt inertia. Sed iſti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per ſe ſapiens eſt.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus conſtituerunt. Cauſſa illis partim ſapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus ſapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi ſors commoda. Semper enim illos ſerenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, ſed in una eademque tempeſtate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem ſemper

τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπιτυρέωσι ψεύδεα [i] μαντευομένοισιν, ἄστρων τε [k] καθηγορέωσι, καὶ αὐτιὴ ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν ὅτε ὑγιέα ὅτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ [l] δοκέειν, φρονέοντες. ὅτε γὰρ τέκτονος ἀϊδρείη, τεκτοσύνης αὐτῆς [m] ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες τῶν τεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ [n] σοφή.

Πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ ἡ τῆς οἰκήσεως [o] εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη ἀμείβεται· οὐδὲ τῶν ἐτησίων τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσι· ἰδόντες [p] ὦν πρῶτα τὴν σελήνην οὐκ ἐς τὠυτὸ

i Μαντευομένοισιν] Μαντευόμενοι Edd. priores male. k Καθηγορέωσι] Sic M. a recent. manu. Κατηγορεῦσι Edd. l Δοκέει] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δικαίως male Fl. m Ἀφυίη] Ἀδικίη W. ſolus. n Σοφή] Σοφίη Fl. Nihil mut. Edd. nec M. o Οἰκήσεως] Sic Edd. praeter Fl. quae οἰκίσεως. Οἰκήσιος M. p Ὦν] Sic reſtitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & ſupra.

17. Ἐπικουρέωσι] * Ἐπιτύχωσιν. V.
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. V.
23. Ἀφυίη] † Ἀδικία. V.

26. Πρῶτον] Παρὰ τὰς πᾶσιν ἀνθρώποις χρόνου δυκοῦντα ταῦτα. Χαλδαῖοι γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐκληρία. V.

* Ἐπιτύχωσιν] Ἐπιτύχωσιν ante legebatur; ſed recte in C. ἐπιτύχωσι. M. du S.

† Ἀδικία] Corrupta haud dubie vox. M. du S.

que reſtituendum, quia eum adfectare vult videri, ut poſtea non ſemel monere cogor. Interim hic nihil mutare ſum auſus, quia deinde eodem modo conſtanter legi video, quoties demonſtrative & ἐμφατικῶς ipſe ſignificatur, non relative; nam ſic §. 10. αὐτῷ ὑμῖν. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρί. J.F.R.

8. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.] Ellipſis acculativi αὐτούς, vel πάντας. Sic *Epict.* Sent. 116. p. 144. Αὐτοὺμὸν ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia ſimilia vid. ad *Amor.* c. 36. ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἑαυτὸν φευγόμενον, οἷς ἐπιχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ, μέμφομαι ὁκόσοι ſimilis eſt ellipſ. *Terentii* in Ad. II. 1. 43. *Minime miror, qui inſanire occipiunt ex injuria.* Ubi quoque intelligendum relinquitur *illos*, veluti in phraſi, *mittere qui nunciet*, omitti ſolet, *aliquem.* Vid. *Vechn.* Hellenol. p. 68—71. J.F.R.

13. Ἀπίκετο] Recte monuit Cl. *Jenſ.* ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adſpirationem bene omiſerant. Vid. *Herodot.* L. I. ipſo princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενον, ἀπικνέεσθαι &c. J.F.R.

17. Μαντευομένοισιν] In Impreſſis eſt μαντευόμενοι; ſenſus & dialectus poſcunt μαντευομένοισιν. Quod cum ſcripſiſſem, inſpecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. M. du S.

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta morem geſſi *Solano* ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exſpectandam cenſui. Etſi Ioniſmus ille miſeram interdum cacophoniam parit, ut ap. *Hippocr.* Aphor. 20. Sect. II. Ubi terminatio iſta in σιν & σι tribus verſibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὁκόσοισι νέοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἐπιγυρώσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι προσθυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται. J.F.R.

18. Καθηγορέουσι] Lege καθηγορέουσι, uti & in M. emendatum eſſe video. In reliquis κατηγορεῦσι. M. du S.

33. Ὦν] W. uti Dialectus poſcebat. In Impr. ὖν, quod commune eſt. M. du S.

Ὦν] Cum notatum reperiſſem Cod. W. ita habere pro vulgato ὖν, nullus dubitavi id hic & ſupra recipere. Sic enim Iones ſolere ὦν pro ὖν ſcribere, vid. ap. Cl. Mait-

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοίῃ [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τυτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ πάρεξ ἠελίου ἔρχεται.

apparere, ſed plures accipere ſpecies, & in aliam alias formam verti: viſa eſt illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt cauſſam harum rerum, quod non ſua lunae lux, verum a ſole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστοι [d] ἐπιτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ἅτινα ἐδόκεεν, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque ſiderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, ſoli enim reliquorum ſiderum moventur: naturamque illorum & poteſtatem, & opera, quae ſinguli efficiunt. Impoſuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, ſed *ſigna ipſarum naturarum*.

Ταῦτα μὲν [f] ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν ἐοῦσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ τοῦδε σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ὅτι μέζον ἤγειραν μέτρα τε τῶν ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡμέων

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conſpexerunt. Poſt vicinis ſuis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera abſolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, menſuram motus uniuscujusque ſignarunt, & annorum numerum, & menſium atque horarum ordinarunt. Et menſium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἄλλοίῃ] Ἄλλῃ τῇ *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. *b* Ἄλλῃ μορφῇ] Ἄλλῃ μορφὴν *Fl.* ſola. *c* Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. *d* Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύουσιν *F.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. *e* Ἐν δὲ] Conſtans Edd. lectio. *f* Ὦν] Οὖν Edd. priores. *g* Μηνέων] Sic *Fl.* P. & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο. *V.*

Maittair. de Dialect. p. 34. Ideoque & ſic dedi mox §. 5. etſi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ὦν erat in P. *F. F. R.*

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλην μορφὴν. *F. B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas cenſeo has voces. *M. du S.* f. οἱ δὲ. *F. F. R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ἅτινα ἐδόκεεν, ἀλλὰ σημήια] *Non quae eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Eraſmus vero, *non illis quidem utcunque viſum eſt confictis, ſed quae nota rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia ejus quid eſſent quidque efficerent. Ἐδόκεεν non refer ad Aethiopas, ſed ipſas appellationes & nomina. Videbantur eſſe nuda nomina forte data, quum tamen ſub illis laterent σημήια. *F. G.*

52. Μέζω] Recte pro μείζω. Et mox rurſus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialect. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. *F. F. R.*

55. Μηνῶν] An μηνίων, ut ſupra? *F. G.*

Μηνίων] Sic ſcribi poſcit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M. du S.*

Μηνίων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno verſu ſuperius tamen μηνίων recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego ſaltem non dubitavi ſic reſtituere. *F. F. R.*

58. Ἐμήσαντο] A μοίδομαι. *F. G.* Non addidiſſem, niſi ut adpareret Scholiaſtae ἐμηχανήσαντο expoſitionem eſſe, non aliam lectionem. *F. F. R.*

61. Οὐδ' ἅμα] Corrige οὐδαμῶ ut infra §. 19. *F. G.*

Οὐδαμῶ] In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum cenſeo πλανήτες κινέονται. *M. du S.*

Οὐδ' ἅμα] Lubens itaque huic & *Solano* auſcultavi, atque in verſione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Geſn.* qui *nec ſimul*, ex vulgata reddiderat, non aegre ferret; nam res eſt parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutaſſem, ſi quae litera fuiſſet mutanda; at quum

conversio fuit, anni autem sol, atque solis circuitus.

6. At ipsi alia quoque his multo majora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus se, duodecim partes resecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus diversisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *nomine illo* signaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*, placant. Sane etiam taurum in honorem caelestis tauri colunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem illorum depascatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴν ἐγένετο. ἕτερος δὲ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡλίου περίοδος.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μείζω τουτέων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς περὶ, καὶ ἀστέρων τ' ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐστάθεων, καὶ ὑδαμᾶ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. ἐπὶ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβεσθαι, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ μὴ σιτέεσθαι, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· μηδὲ τράγον κτείνεσθαι ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι φιλάσκουσι. [o] ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ [p] περὶβ ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοισι χρῆμα [q] ἱρώτατον, τὴν χώρην βοσκόμενος, καὶ οἱ

h Εὐσταθέων] Εὐσταθῶν *Fl.* W. & marg. *AIW.* *i* Οἰκεῖα] Οἰκία M. *k* Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est in *Fl.* *l* Τέων] Τῶν M. & Coll. *m* Ἱρὰ] Ἱερὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. *n* Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* *o* Ναὶ μὴν] Et sic Edd. cum M. *p* Περὶου] Sic *J. H. P.* &c. Ἱερείου *Fl.* & M. *q* Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τῶν] Τούτου. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοσχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere quod aliquanto melius visum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Addititia videntur. *F. G.*

Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum injuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum οἰ τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subjicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Οὐσία lego. *F. G.* Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur respicere ad *coelestes domos*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco sunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τῶν] I. e. ἀφ' ὧν. F. G. Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verbi ἔτυχε vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata: sed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Distinctionem, quae post τἄλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ie. A. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Osiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Isida colitur sub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἐκεῖ μαντήιόν τε ἀνατιθέασι, σημήιον δὲ ἐκείνου τοῦ ταύρου μαντικῆς.

culum ibi constituerint, signum divinationis illius *caelestis* tauri.

Οὐ μὴν πολλοὶ δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήιον τοῦ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τ' ἠέρα καὶ ἐς τὴν [a] τουτέου σοφίην εἴρηλο, [b] ὥστε τ' Ἄμμωνα, ἢ ὅτοι κριοπρόσωπον ποιεῦνλαι.

8. Non ita multo post Libyes etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipsum quoque ad caelum ejusque sapientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu sibi faciunt.

Ἔγνωσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, ὅτοι μὲ λέγουσι καὶ πρὸ τ' ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος [c] ἀπίκελο.

9. Agnoverunt autem horum singula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perveniisse.

Ἕλληνες δὲ ὅτε παρ' Αἰθιόπων, ὅτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τά δὲ ἀπηγήσαλο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τ' λόγον [d] προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ [e] ἱρολογίην, οἵη δὴ καὶ ἐκείνου. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τ' τ' κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλελο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τ' λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη [f] Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de astrologia quidquam audiere: sed ipsis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit, sed ad incantationem & sacramenta quaedam, sola mens illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra canebat. Lyra autem septem chordarum quae esset, errantium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, par-

a Τουτέου] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπίκελο] Ἀφίκελο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνεγκεν *J.* Προηλ. *B*2. e Ἱρολογίην] Ἱερολογίην Edd. priores. Et mox ἱρὰ. quod similiter mutavi. f Ὀρφέως] Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc est *arenarius*. Jupiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit *Strabo*. *G.C.*

83. Εἴρηλο] An ἤρτο, ab ἀείρομαι? Placet. *F.G.*

Ibid. Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τ' Ἄμ. Cætera hujus dissertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Groniis, plurima interpretor alibi. *J.B.*

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τ' γὰρ Ἀμ. καὶ .... Vide Ἔκκλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. *M. du S.*

Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Tenui mutatione πρὸς mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. *J.M.G.*

84. Κριοπρόσωπον] Aliter *Q. Curtius*. *F.G.* Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. *J.F.B.*

87. Δοκέει] An δοκέειν; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς εἰκῶ pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & sic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ὅ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὦν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος ἀδίκημα ἐπαισίστατο. Idem XIV. 4. Τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, εἰκῶς — φέρων. *Plutarch.* Themist. p. m. 113. F. ὡς ad-

partem ipso in caelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico causas nosses, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

μοίρην ἐν αὐτῷ ὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον [g] ἐν μέσῳ ἕζεται [h] ἴκελος ἀείδοντι, μὲν χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· [i] καὶ τὴν ἕκαστον. εὖ τ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τυτέων, οἵη ἐκείνου ἀοιδή, οἵη δὲ καὶ ἡ λύρη, οἷος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ οἷος λέων, Ὀρφέως [k] ἐπαίουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ ὐρανῷ δέρκεο ἕκαστον τυτέων.

11. Ajunt vero Tiresiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos dixisse ferunt, errantium siderum alia quae sint feminina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

Λέγυσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύνης περὶ πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέυσι· τῷ καὶ μιν δίφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέυσιν, ἄλλοτε μὲν θήλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα.

12. Atreo autem & Thyeste de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte astrologiam & caelestem sapientiam vehementer sectabantur: & commune Argivorum regnare eum apud se decreverunt, qui altero quantum ad hanc sapientiam esset praestantior. Hic Thyestes quidem arie-

Ἀτρέος δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῆς [l] πατρώης βασιληίης φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν [m] Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τῆς ὐρανίης μάλιστ' ἔμελε. καὶ τὸ [n] ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης

[g] Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* [h] Ἴκελος] Sic W. Εἴκελος Edd. [i] Καὶ τὴν ἕκαστον] Constans Edd. lectio & M. In *J.* comma est post τῶν. [k] Ἐπαίουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαΐουσιν *J. l* Πατρώης] Πατρῴου *Fl.* Nil mut. cett. nec M. [m] Ἕλλησιν] Ἕλλασιν misere *J.* sola. [n] Ξυνὸν] Κοινὸν *Vorst.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *V.*

addit, dicens: αὐτὰς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατίλιγγι. *Aristoph.* Plut. 736. ὡς γε μοι δοκεῖν &c. *J. F. R.*

88. Ἀπίκετο] Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et sic mox §. 26. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 21. 24. & 29. *J. F. R.*

6. Ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πολλὰς λίθας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Sponius*. *J. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ἐν in Impressis, & ipso M. *M. du S.*

Ibid. Ἴκελος] Etsi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος & ἴκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic *Hippocr.* sexcenties, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

11. Καὶ τὴν ἕκαστον] Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

τῆς μὲν χριὸν σφίσι τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενον, [a] ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστην γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ τὸν ἡλίου περὶ καὶ τῶν [b] ἀνατολέων αὐτέου λόγον ἐποιήσαλο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀνθιδρομέουσι. καὶ αἱ νῦν δύσιες δοκέουσαι τῷ κόσμῳ δύσιες εἶναι, τοῦ ἡλίου [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιληά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσανλο, καὶ μέγα κλέος ὅπη σοφίη αὐτέου ἐγένελο.

Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω· πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι [e] ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτῃ τῇ σοφίῃ μεθέπονλα, ὑψηλά τε φρονέονλα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέονλα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ.

Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέουσι. ναὶ μὴν καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθηναῖον (ξείνη μὲν ἡ ἱστορίη δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσαλο, καὶ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτοῦ καληγήσαλο.

tem illis, qui in caelo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyesti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum tenere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videatur, solis ortum esse. Haec illum dicentem Regem suum Argivi fecerunt, magnaque fuit sapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto autem illum sapientiae hujus studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in caelum non equi opera adscendisse, sed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira historia: sed puto illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδιξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀντιδρομέουσι] Hoc *Solan.* ex W. substituit pro vulgato Διαδρομ. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππου W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑωυτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑωυτοῦ male *S.* Ἑωϋτοῦ *Fl.*

45. Μετέπονλα] Διώκονλα. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέστ.] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*
37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis Διαδρομ. minus apte. *M. du S.*
49. Δι' αἰθέρος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τὸν κριὸν τὸν Διάφριον φυγήν. *J. F. R.*
52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*
Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foeminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*
Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λέκτρῳ. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praecessit enim Ἀγύοχα παρθένον αἰδοίην. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταούσῃ Ἥσκειν εἴρια καλὰ — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποχέλζ δυσκλείδεα βοῦς ἐπὶ νηῶ. Sed quonam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θαύμαζεν δ' Ἀχιλεύς, μὴ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἴγνυ, pergit illico: Παλλὰς δ' Ἀθηναίη, δυσὶν δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aeque construere: *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi. *J. F. R.*
53. Ἑωυτοῦ] Servavi lectionem Ed. *P.* quam recte se habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere possis ἑωυτίου. Puncta vero diaereseos quae in Edd. antiqq. in ϋ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑωυτὸν editum est, ubi in vett. tamen recte ἑωυτὸν. Sed & alibi non semel apud eumdem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑωυτῶν. *J. F. R.*
55. Χριὸ-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

55 Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταθαλίᾳ [h] χρεόμενος, καὶ οὐκ [i] ὀπτικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τῦ λόγυ, καὶ ἐς πέλαγος κατλυέχθη [m] ἀβύσσων πρηγμάτων· τὸ Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέυσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέω ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκῇ καλέυσι.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

60 Τάχα δὲ κ' Πασιφάη παρὰ Δαιδάλυ ἀκύσασα ταύρυ τε περὶ, τῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένυ, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τῦ λόγυ ἀπίκετο, ὅθεν νομίζυσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ὀπτικὴν διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν [p] σεληναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, [p] δρόμυ τε αὐτέων περὶ [q] κινήσεως, καὶ [r] δυνάμεως.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην 75 [s] διετάξατο.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

Φαέθων δὲ, τῦ ἡελίυ δρόμον ἐτεκμήραλο, ὐ μὰν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα [t] λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [t] τάγε ἀγνοέοντες, ἡελίυ παῖδα Φαέθοντα δοκέυσι, καὶ

h Χρεόμενος] Χρεώμενος *Heinf.* i Ὀπτικτὰ] Ἐπίκτητα *Pell.* pro ἰφικτὰ Ionice. k Πόλον] Πολλὸν W. l Ἀληθηίης] Ἀληθείης *Fl.* m Ἀβύσσων] Ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. n Αὐτέω] Sic Exc. Αὐτέου L. Αὐτῷ Edd. priores. o Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. p Δρόμου] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμου L. q Κινήσεως] Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. r Δυνάμεως] Sic rursus *Fl.* Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. s Διετάξατο] Συντάξατο W. t Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀταθαλίᾳ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*
56. † Ὀπτικὴν] Μίτρια. *V.*
77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβίῃ. † Ὀπτικὴν] Ὀπτίλα Exc. *G.* lege ὑπτιατά. *M. du S.*

55. Χρεόμενος] An χρεώμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτέων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr.. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Idemque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur Ovidius Lib. 2. Metam. *Plat.* Timæo, *Arist.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. I. XI. *J. F. R.*

79. Ἡελίου] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. *M. du S.*

χὴ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ὐδαμᾶ πιστὸν διηγέον-
ται. ἐλθόντα γὰρ μιν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν πατέρα
αἰτέειν τὸ τοῦ Φαετὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ
δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τὸν ἱππασίης τὸν
νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα,
ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοσε μὲν πρόσω ἐλαύνει
ἡνιόχευεν, ἄλλοσε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρόμε-
νος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος ὁκοῖ-
ον ἀναχετὸν διέφθειρεν. ὑπὲρ τοῦτο δὴ τὸν Δία ἀγαναχτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι
Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελ-
φαὶ θεῖσασαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἐς
τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον γα-
λάουσιν. οὐκ ἔστω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον
[a] αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα
ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ
μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ ὀ μάλα τι πείθομαι.
πῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τὴν
Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρε-
ος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ὅτοι ἕκαστοι αὐτέων [b] θεοφιλέες
[c] ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ
Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης
[d] ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ
γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, ὅτοι ὅκως

80 thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret, illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubjeciſſe. At 85 Phaëthon conſcenſo curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indi- 90 gnatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc ſunt populi, lacrumamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adjungere. Ne- 95 que filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt.

20. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere filium 1 Aeneam fuiſſe Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, naſcentesque hunc Venus, hunc Jupi- 5 ter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. *b* Θεοφιλέες] Θεοφιλεῖς male *J.* *c* Ἐγένοντο] Γένοντο W. *d* Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψαν W.

83. Ὑποθέσθαι] Διδάξαι. *V.*

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. *V.*

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etſi βαλέειν ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἠγείραι. *J.F.R.*

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra ſingularem Noſtri *de Electro* Diſſertationem. *J.F.R.*

99. Αἰνείλω] De eo *Euſtath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. *G.C.*

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum eſſe; at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum uſitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. *J.F.R.*

8. Ἴωνα] Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic dedi contra Edd. Vid. ſupr. §. 10. *J.F.R.*

18. Ἀτ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris ſapere, meminerit Iones adſpirationem tam in adpoſitione quam in compoſitione negligere, videatque teſtimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 134. & praeced. *J.F.R.*

19. Ὁρίσω] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὁράσω, quia & ὁρίων non ὁράων ſcribitur conſtanter deinde c. 24. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Διὸ δή μιν ἐγάνας λ. ὁ. π.] Sic infra in *Saturn.* c. 7. διὸ καὶ πεπεῖσθαί μοι οἱ πολλοὶ ὀλίγαις.

26. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. du S.*

Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς] Plato Theaet. p. 119. A. τὴν χρυσῆν σειρὴν (Il. Θ. 19.) εἰ δὲ ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέουσι, καὶ [f] χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ ἀφραονοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεμόνος, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

Οὔμουν οὐδὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ νωθρὴ τε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηιδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεται. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ αἰθέρος, τάρταρος καλέεται.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror.* Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἡμαρ εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην καὶ τοῦ Ἄρεος [i] αὐτέου καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δὲ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

e Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. f Χροίην] Sic *Solan.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. g Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. h Ὁρέεται] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. i Αὐτέου] Αὐτοῦ vulgo.

18. * Νωθρὴς] Ὀκνηρά. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἰσόρησεν. *V.*

* Νωθρὴς] Ita dedit Idem pro vulgato ἀνωθρὴς.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

34. Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πολεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἐνίτεινεν. *V.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eunuch.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* addiditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericam*, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ σφαῖρα ἡ κινουμένη ὑπὸ ἡλίου, πάντα ἰσχὺν σώζεται τὰ ἐν ζωῇ τι καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 19. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ἕτεροι τοὺς κύκλους τοὺς πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ἣν ἀνατάσει μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡλίου nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit piuscula Astrologica sine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι· ἐν ἄλλοισι δὲ ἄλλοισι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διορίσαλο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἀφ' οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα [b] μαντήιοιν ἐχρέοντο, καὶ δ' πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' ὅτε πόλιας ᾠκιζον, ὅδε τείχεα περιεβάλλοντο, ὅτε φόνους [c] ἐργάζοντο, ὅτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ πάντα μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ καὶ δὴ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὴν προφητείην, σύμβολον τὴν παρθένου τὴν οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν περίων Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα [d] ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν

tum efficit, *ac veri aliquid habere oſtendit.* Aliis vero verſibus opera uniuſcujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi ſunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer iſta quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: ſed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent ſingula. Etenim neque oracula illis expertia aſtrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caeleſtis virginis ſymbolum: & Draco ſub tripode vocem emittit, quoniam inter ſidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis eſt Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipſum quoque a caeleſtibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res ſanctiſſima illis viſa divinatio eſt. Itaque Ulyſſes cum in errore illo ſuo laboraret, verum audire cupiens de rebus ſuis, ad inferos deſcendit, non *Cerne-*

a Αὐτέων] Bene ſic Edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. b Μαντήιοιν] Μαντηίοισιν M. c Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. Εἰργ. *Jenſ.* d Ἱρώτατον] Sic reſtitui ex W. Ἱρωτάτου Edd.

36. Αὐτέων] Cur hanc ſcripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* ſic ubique reſcribere auſit? ubi ἑωυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἑαυτοῦ & ſimil. eſt perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, αὐτοῦ & τοιοῦτος, craſis frequentius eſt expreſſa in Edd. etiam antiquis, quam per dialyſin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel ſexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῦσι *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. ſit ἑων & ἑωυτ-, pro οὗ & οὑτ-, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rurſus Aph. 3. S. I &c. *J.F.R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντηίοιν] M. Suſpicabar aliud mendum ſubeſſe; nam mox Singulari numero effert, ſed videtur de Aſtrol. cogitaſſe. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auſpicato condendis obſervavit Vir ſine honore non nominandus *Ez. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. *v.* 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Jenſius*, εἴργ— ad Ἑρμ. c. 71. Sed quid de φόνους ſtatuendum? Ego πολίμους voluiſſe ſuſpicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ez. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illuſtr. *Plat.* Νομ. V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid Ἐργάζοντο] Obſecutus forem Cl. *Jenſio* in *Hermot.* monenti εἰργ. hic legendum, ſi in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepiſſet: at cum Ionibus maxime proprium ſit augmenta tam temporalia quam ſyllabica negligere, ut ἀμείψαλο, ἐργάζοντο, ἤλυ. &c. &c.

meret ut functos vita ; illaetabile regnum ; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves ; mortuis multis praesenti-6 bus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum, sustinuitque sitientem 7 matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena 7 luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa administrari.

26. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam ; 8 sed amentia quadam & insipientia dicunt ipsa se Luna esse antiquiores.

27. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi : sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut 8 inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

ἀίδην ἀπίκεσθο, σὺκ ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ θεσπιομέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τ χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τ μητρὸς τ ἑωυτῦ, τῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ἐ πρότερον ἀφῆκεν ἑδενὶ, ἐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθ, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνέσχεθο διψῶσαν ὁρέων τ μητρὸς τ σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκυργ[o] τ πολιτείην πᾶσαν ἐκ τῦ ὐρανῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσαθο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τ σεληναίην πλήρεα γενέσθ· ἐ γὰρ ἴσην [g] ἐνόμιζεν εἶναι τ δυναστείην, αὐξανομένης τ σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ' αὐτέῃ διοικέεσθ.

Ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα σὺκ ἐδέξαθο, ἐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγυσι καὶ τ σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲ ὦν πρὸ ἡμέων ὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲ αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγυσιν ἀνθρώποισι τέλ[o] [h] εὑρεθ μαντικῆς. ἐ γὰρ εἶναί μιν ὅτε πίστιν, ὅτε

[e] Ἡ] Οἱ W. [f] Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. [g] Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. [h] Εὑρεθ] Et sic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J. F. R.*

47. Πρὸ ἂν δὴ πόλεως μαντεῖον ἀνοῖσαι] De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J. F. R.*

52. Καὶ δράκων] Conf. Historiam Danielis de Dracone Babylonio numinis instar culto, sed objecto bolo medicato ab ipso intetempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis adnexa est. Adde Illustr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad *Aristoph.* Plut. vers. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiasten* Aristophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J. F. R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἱρώτατον] Recte hic Cod. W. Ἱρ. Peccant ubique Impressi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκυργ[o]] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari scribit *Plutarch.* Praelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. *Erasm.* in Adag. *Accessit luna.* *G. C.*

74. Νόμον] Hujus exemplum insigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In summam morum immanitatem efferati sunt, quod caeteris omnibus amplectentibus astrologiam, caeterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G. C.*

ἤτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ σφῶν μὲν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων ὀλιγωρίην [a] ὥρην ἔχειν ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· τοὺς δὲ χρείη τὰ περιφορῆς ἀναγκαίου.

illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μέν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. ὑπὸ γὰρ τοῦ μοίρησι δοκέοντα ἐπέρχεται.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἱλέουσι, παρεργον δὲ σφίσι τὴν κινήσεως τὴν κατ' ἡμέας ἕκαστον ὑπαγίγνεται. ἢν ἐθέλῃς ἵππῳ μὲν θέοντι, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀναπαλεύεσθαι, ἢ

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὥρην] Ὥρην Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. *H. Fl. J. P.*

89. Ὥρλω] Φροντίδα. *V.* 99. Σφετέρην] Ὁδὸν. *V.*
91. Χρειὴ] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. *V.*

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis *M. des S.*

89. Ὥρλω] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Συρ. c. 19. *M. des S.*

Ὥρλω] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adipirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἀρταιότητος. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥραν, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. *J. F. R.*

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etli c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater *G. O. Reitzius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. *J. F. R.*

13. Χρεομένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum, utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἰχρίοιτο quoque hac Dissert. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. *J. F. R.*

14. Ἀφιξόμενα] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia: τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας ἀφιξόμενα, προκόπτειν εὐφρανέει· τὰ δὲ ἀγχοίουσι φαῦλα, ὑμαρίως δέχονται. ὁ γὰρ σοφιστὴς ἀγχοίουσιν ἐπέρχεται.* In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγχοίουσι (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus contingunt mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρέων τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἡγίσται mirum ni Auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγίαται ut §. 3. ἀσκίαται, & ἀσαγίστας §. 22. *J. J.*

Ἀφιξόμενα] Sic dedi pro vulgato ἀφιξ— ut Ionismus adpareret. Nam recte adipiratio omissa erat supra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. ubi ἀπιχομένους & ἱσαπιχνέας ter, quater occurrit, ac deinceps millies. *J. F. R.*

15. Τὰ δὲ φαῦλα, ὑμαρίως δέχονται. ὁ γὰρ σοφιστὴς ἀγχοίουσιν ἐπέρχεται] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiun-*

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

κάρφεα δονέει; οὐδὲ τὸ τῶν ἀνέμων τῇ δρόμῳ, οὐδὲ δὲ τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεται; καὶ ἐκ μικροῦ πυρὸς [c] ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, τὸ δὲ πῦρ οὐδὲ δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τῇ ἡμετέρῃ θάλπεσθαι· ἀστέρων δὲ εὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μὴν τῇ ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐόντα ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀπορρεόντων [d] πρηγμάτων· ἀλλὰ τοῖς [e] χρεωμένοις τὰ δὲ ὠφελέει, τὰ μὲν ἐόντα εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι [g] ἀγνοέουσι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηϊδια καὶ πρηέα [h] ἡγεῖται. τὰ δὲ ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν οὐπολαμβάνω.

c Ἀπορρόη] Ἀπορροίης *Fl.* d Πρηγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne *Fl.* & *Ald.* quidem excepta. e Χρεωμένους] Sic W. Χρεωμένους Edd. f Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. g Ἀγνοέουσι] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in sedem suam retractum. h Ἡγεῖται] Vulgatam hanc servant etiam *Fl. H. Ba. P.* & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς ὁ καῦφος χόρτος. *V.*

15. † Εὐμαρέως] Ῥαδίως. *V.*

† Εὐμαρέως] Εὐμαρίως ante editum erat.

piuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχοιτο. οὐ γάρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quâ longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio quae sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscripsit ἀξυνέτοισι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. *adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus superveniunt, sed* &c. *J. G.*

Τὰ δὲ φαῦλα ἐ. δ. οὐ γὰρ σ. ἀγν. ἐ.] Sic recte M. *Fl. S.* & *A.* Reliquae Edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. *M. du S.*

18. Ἡγίαται] Ita cum Cl. *Jensio* credidi legendum pro vulgato ἡγεῖται. Etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. ὁμολογιέτω legitur. Ac de *Articulis* p. 91. μυθολογοῦσι. Item γνιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —ίαται non εῖται dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀναιτιμοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19. βαλιῶ, ubi & βαλίω potuisses conjicere. *J. F. R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετῇ ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ὡνῆσθαι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. ὧνπερ ἓν ἦν Σωκράτει ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺς ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ἐπίπονος

DEMONACTIS VITA.

1. DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. *Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, *eodem tempore*, *Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυᾶ] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφυῆ. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra ἰσφυᾶ. *Alex.* c. 5. ac *de Salt.* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudoman.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωκράτους — ἐπίσταμαι αὐτῷ] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἠελίοιο non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine, & silvestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

γεννὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπρεπῆ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἢ ληστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & juvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philosophorum.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ᾖ μνήμης εἰς τοῖς δεῖσθαι τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιόταλοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν [a] ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμετέρων βίων κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλῶν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενον.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ οὐσίαν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπερῶν

[a] Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπτου εὐνῇ in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπτους, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπτου id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque caetoris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ὑ ἐπὶ πόας εὐνῇ *cubile in gramine.* Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ φ πόας. Et sic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπταί μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. *M. du S.*

Ibid. Μέγιστος] VIII. pedes teste *Philostrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαίθριος] Vid. *Plut.* 483. f. Noster Mar. c. 7. ὐπαίθριος scribit. *M. du S.*

14. Ἐπίπους] Vide *Jensium.* De diaeta agresti. *Philostrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adscripserat *Gesn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτος.] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praefatione, *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi pro virili & me ipsum consuluisse.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: *& ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπερῶν γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν] Vertenda sunt: *Eras itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset, ad philosophiam animum appulit.* ὑπερῶν γενέσθαι non est *excelsiorem fieri*, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ φ τῶν πολλῶν δόξης ὑπερῶν γένοιτο. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τοσούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τῶν ἀντιπεπραγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπεριδὼν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Cl. *Jens.* not. ad *Vit. Aust.* Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. vers. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ Διονύσου ἴσή τις ἑορτή. &c. pro, *sed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, *Bergl.* ad Alciphr. II. 253. *J. F. R.*

31. Ὑπερ-

ὑπέρανω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ γε Δημώναξ, οὐχ ὑπό τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, προκληθείς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων. ὅλον δὲ προέδωκεν ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τῆς ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν.

Οὐ μὴν [b] ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς ταῦτα [c] ἦξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τὴν πλείστων

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπποις male *J.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *AIW.* c Ἦξεν] Edd. priores ἧξεν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τοῦ ἀπροχειδιάστως. *V.*

31. Ὑπεράνω γενόμενος] Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus*, *contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *J. M. G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῶν ideo inserendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἐπιτ. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Consule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὸ δὲ γλαφυρὸν εὐφόρως εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἑτοίμως. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed erat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γὲ Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praecept.* *G. C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Paroemiog. *J. B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. fecerituque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦξεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἧξεν. Vid. & Δραπ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄκρως

exercebaturque dicendo : tum ſectas philoſophorum non pauxillum, neque extremo, ſecundum proverbium, digito attigerat, verum ſciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum ſubegerat. In univerſum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, ſe non amplius ſibi ſufficere, de vita ſponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de ſe ſermone.

5. Philoſophiae autem non unam aliquam ſpeciem ſibi reſecuit, ſed multis in unum commiſtis, non ſatis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam ſe applicuiſſe, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopenſem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipſum, & oculos in ipſo defigerent vulgo homines, ſed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, verſabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμνηλο, ϗ λέγειν ἤσκηλο, ϗ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ χ' ἡ παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁ-ψάμενος, ἠπίσταλο, ϗ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, ϗ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνηλο, ϗ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ ϗ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καλαλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς [d] ταὐτὸ καλαμίξας, ϗ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν· ἐώκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὁμοιοῦσθαι, εἰ ϗ τῷ σχήματι, ϗ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τ' [e] Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, ϗ τοῖς χαράγμασι τὰ ἐς τ' δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιλο ὑπὸ τ' ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδιαίτως ἅπασι, ϗ πεζὸς ὢν, ϗ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχος, συνῆν ϗ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Ταὐτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέα] Σινωπέα male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη. *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic ſupra, *Quom. Hiſt.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elſner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, ὃ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γνώσῃ δὲ τροφῆς μηδὲ ἄκρῳ, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *J.F.R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud ϗ δὲ quod fruſtra alibi ſuſpectum fuit commentatoribus, vidimus ſupra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hiſt.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elſner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: ϗ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut, *quin & vos teſtabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani teſtimonio non omiſſo, adducit. *J.F.R.*

63. Ἐς τοῦτο] Non dubito, quin legendum ſit *ἐς ταὐτὸ*. ſic certe interpretatus ſum. *J.M.G.*

Ἐς ταὐτὸ] Quod Clar. *Geſn.* conjecit, id *Solanus* quoque ſic emendaverat: & quia neceſſaria eſt emendatio, vel ſine Codd. auctoritate ita edidi. *J.F.R.*

67. Οὐ παραχαράτλων τὰ] Dicit Demonactem imitatum eſſe Socratem, & frugalitate Diogenem, ὃ παραχαράτλων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, ϗ ἀποβλεπόμενος ὑπὸ τ' ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδιαίτως ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis reſpiceretur, quibuscum verſabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* παραχαράτλειν τὰ ἐς τὴν δίαιταν. *non eſt adulterare quae ad victum pertinent, ſed non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Joſephus v. ἀρχαιολογίας, παρίβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, ϗ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domeſticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus ſic vertit: *Tranſcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Syneſius: ϗ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράτλοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J.G.G.*

Καὶ τῷ μὴ τῆ Σωκράτους εἰρωνείαν ἀ-
προσιέμενον, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεστὰς
ἐπιφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσωμι-
λήσαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας
ὡς ἀγεννοῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τ' ἐπιτι-
μήσεων ἐκφεύγοντας, πᾶσι δὲ ὑπ' εὐ-
φροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέρους πο-
λὺ, καὶ φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
εὐέλπιδας.

Οὐδεπώποτε γὰρ ὤφθη κεκραγὼς, ἢ
ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, εἰ δ' εἰ
ἐπιτιμᾶν τῷ δέοι, ἀλλὰ τὰ μὲν ἁμαρτη-
μάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι
συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν
ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα
ἰωμένων, ὀργὴν δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας ἀ-
χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ
ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ
πταίοντα ἐπανορθοῦν.

Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν
οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτοῖς
ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δο-
κοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πε-
νίαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ
γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι
παρεμυθεῖτο, οὐχ ὁρῶντας ὅτι μικρὸν
αὐτοῖς παύσει μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δὲ

6. Socratis quidem illam diſſimulationem non admittens, ſed plenam Attica quadam gratia conſuetudinem prae ſe ferens. Itaque ſic ab eo diſcedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque aſperitatem reprehenſionum ejus refugerent: ſed prae voluptate quaſi immutati, decentiores multum, & hilariores, & ſpei in futurum melioris eſſent.

7. Nunquam enim viſus eſt clamare, aut ſupra modum contendere, aut indignari, neque ſi quis reprehendendus eſſet: ſed peccata cum perſtringeret, ignoſcebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, ſanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem eſſe peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

8. Hanc vitam cum viveret, pro ſe ille quidem nullius rei indigebat, ſed amicos in iis, quae e re eſſe judicaret, adjuvabat: & ſi qui illorum felices *ſibi* viderentur, ſubmonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut ſenectutem, vel morbum accuſarent, conſolatus cum riſu eſt, qui non viderent, poſt puſillum temporis ceſſatura quae ipſos contriſtarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea diſſimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. *G.C.*

78. Παντοίους] Alio ſenſu uſurpare ſolet. Vid. N. Δ. 21. *M. du S.*

82. Οὐδεπώποτε] Id plus eſſe, quam οὐδέποτε vid. ſupra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solana* prolatis ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. *J.F.R.*

16. Οὐκεῖον] *Homo ſum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συὼν ἰνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τ' ὠφελείας ἐλπίδα ἁμαρτάνειν] Sic diſtinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, συὼν ἰνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμενος. Interpres hic iterum turpiſſime ſeſe dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum ſolummodo conſuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter ſpem obſequii delinquere.* Nihil inſulſius, ſi Graeca ſpectes, & mentem ſcriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, converſans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe verſabatur: verſabatur autem cum omnibus, non omnium tamen uſu peraeque delectatus) *iis ſolis ſe abſtinens, quotquot ei viderentur ſupra omnem ſpem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio ſperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, **daer geen ſalf meer aen te ſmeren was.** *J.F.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συὼν ἰνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν &c.] Diſtinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συὼν ἰνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur conſuetudine quorundam ex iis, devitans ſolos, quicumque.* Quemadmodum hic Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret; in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Athenienſium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καλαλήψει.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυλανεύειν. καίπου καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὲν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐφαρμόζων.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ δῆμος, τε σύμπας, καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτόν, καὶ διετέλουν, ὡς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτοῦ, καὶ μισῶν ὑπ' ἐνίων τοῦ κοινοῦ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο δι' τε τὴν

[a] Καλαλήψ.] Καλαλύψ. male *P.* [b] Ἔμελε] Ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte ut edidimus. [c] Πολλοῖς] Πολλῶς male *J.* sola.

Lucian. ἔχαιρε συνὼν ἰδίοις, ita *Xenoph.* K. Π. II. 15. ἥδομαι συνὼν τούτοις. *L. Bos.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, &c.] Distinctionem a *L. Bos* propositam sum secutus, pristinam abolendo. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopaeo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles verbiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* *J. G.*

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri.* *J. F. R.*

22. Κωμικὸν] *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in notis ad Nyp. c. 4. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. *J. F. R.*

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) *L. Kuſt.* Vid. Ἀμοιβ. c. 8. *M. du S.*

28. Οὐ μισῶν τοῦ δήμου τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μισῶν respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim vertī, ut verba jacent. *J. M. G.*

29. Τοῦ δήμου] Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuret. *M. du S.*

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ [a] Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων τοῖς Ἐλευσινίοις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον [b] ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατ' αὐτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γοῦν τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτῃ ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τοῦ τελετῆς, ὅτι ἂν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσειν πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψειν αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἄν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντας, πρᾴους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου δεξαμένους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ μὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιεργήσατε.

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque consurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus & pura veste indutus cum in concionem prodiisset, partim concinne, partim vero asperius quam pro suo instituto caussam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem sacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienſes, ſi non prius ei ſacrum feci; neque enim indigere meis, illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi caussam eſſe* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, ſi mala ſint myſteria, taciturus non eſſet apud non initiatos, ſed dehortaturus illos ab orgiis, ſin bona, indicaturum prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienſes qui jam lapides contra ipſum haberent in manibus, mites illi & propitii ſtatim ſunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti ſunt, ac demique admirati ſunt: quamquam in principio ſtatim ſuae ad illos orationis aſperiori paullum uſus eſſet prooemio. Nam, *Athenienſes*, inquit, *cum coronatum me* (victimae inſtar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hoſtia non litaſtis.*

Βούλομαι δὲ ἔτι καθεξῆς τοῦ εὐτόχου 12. Volo jam ſubjicere quaedam acute pe-

a Μέλιτοι] Μίλητοι Fl. male. Cett. recte. Conf. ſupra Ἀνυτ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit M. du S. c Η] Deeſt haec particula in Fl.

33. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε] Contrarium docet Xenoph. in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. Baſil. Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua ſacra faceret, nihilo ſe putabat minus praeſtare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hoſtias caederent. J.F.R.

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελεταῖς. F.G.

36. Ἀναλαβὼν] Forſan ἀναβαλὼν; certe Noſtro ἀναβολὴ eo ſenſu frequens. M. du S.

42. Οἶδα γὰρ διότι] Minus. Fœl. Octavio. J.B.

62. Ἀπὸ Φαβωρίου] De quo Philoſtrat. Lib. I. Sophiſtar. G.C.

Ἀπὸ Φαβωρίνου] Φαβωρῖνος Latine ſcribendum Favorinus (non Phavorinus) ut jam pridem monuit Jenſius; eſt enim Romanum nomen a favor, ut Cenſorinus, a Cenſor &c. Olearius ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. I. §. VIII. p. 489. J.F.R.

65. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν ταύταις μελῶν] Sic haec verba bonus Opſopoeus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μέλη de membris accipiendum eſſet. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non minime faciles.* Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam exploravisse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτῶν λελεγμένων ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, ἀφ' ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι [d] ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτῶν, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτῶν; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκεκυμμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἦκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἀλλοτε δὲ πολὺ ὁ αὐτὸς [e] προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; ἢ ἀπιὼν ἤδη πως [f] αὐτῷ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

Τῷ δὲ Σιδωνίῳ ποτὲ σοφιστῇ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, ἐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἐὰν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἐὰν Ζήνων ἐπὶ [g] τὴν Ποικίλην, ἀμφιτρίψω· ἐὰν Πυθαγόρας καλῇ,

[d] Ποιοῖτο] Sic recte Edd. Ποιοῦτο P. Ποιοῦτο Ex. *Fl.* utrumque male. [e] Προσελθὼν] Προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit & vett. Edd. —ων habent. [f] Αὐτοῦ] Αὐτῷ P. L. & *J.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὐτῷ *Bz.* [g] Τῇ Ποικίλῃ] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generosa.* *J. P. a G.*

71. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ] Male Interpres: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. *AE. M.*

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *AE. M.*

Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Eὐν. No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philostr.* p. 541. & Nostrum Eὐν. c. 7. *M. du S.*

78. Αὐτοῦ] P. L. & Ed. *J.* Reliquae αὐτῷ, nisi quod *Bz.* αὐτῷ fecit. *M. du S.*

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγενείου γὰρ τοῦ προσώπου ἦν γνάθους εἶχεν, inquit de eo *Philostratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83. Σιδωνίου] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostratum* frustra quaelivi. *M. du S.*

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. *J. B.*

Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. *M. du S.*

λῃ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων ὅστις, ἔφη, προσιπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνός δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεθιζομένου αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τὸ συλλογισμῶν τὴν λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα τέχνον, ὅτι ὡραίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου [a] ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ὅτι ἐθηλυ ἄφθη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἔναγος [b] τετυπημένος, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ τις καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τῆς δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ὀλκὴν καὶ

lebo: ſurgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & ſophiſticam interrogationem proponente, ejusque ſyllogiſmi ſolutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo luſum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monſtrabo!* cum riſu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam deriſus ab illo, quod in florida veſte, Olympionices licet, viſus eſſet, caput illius lapide percuſſiſſet, & ſanguis efflueret: praeſentes quidem indignari, quaſi unusquisque ipſorum pulſatus eſſet, clamareque, ad Proconſulem eundum eſſe: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconſulem; ſed ad Medicum.*

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro propoſita poſtulabat, ut qui perdidiſſet, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *F.* male. b Τετυπημένος] Et ſic *F.* cum *Fl. P. S.* &c.

99. * Τῷ τὸ ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει γὰρ τὸ †περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰς ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ‡ ἣ σπέρμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in ſedem ſuam reſtituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic reſtituit idem ex C. quam περαῖνε eſſet in Editis.

‡ Ἢ σπέρμα] Tria illa poſteriora verba deerant in Editis, ſupplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνῃ] Legendus Doctiſſimus *Flor. Chriſtian.* ad *Ran.* Ariſtoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνῃ] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arceſ. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνει] Neſcio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν eſt dialecticum, ſignificatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonſtrare ex ſumtis quibuslam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir. Math.* 8, 436. Inde eſt ἀπέρατος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περαίνειν etiam obſcoenum eſt, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4, 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virumne habes?* pro: *Et ſane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐθῆτα — ἀνθεινὴν] Innuit hiſce Lucianus, ſolis Ludorum victoribus id conceſſum. Vid. quae ſupra ad *Nigr.* c. 8. a me ſunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Aau-

ma; & imagine; eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus, ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipſius annulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!*

αὐτῦ, ϗ λίθον, ϗ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν ὄν τις μειρακίσκ@ ὡραί@, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ ὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, ϗ τ ἑαυτῦ δακτύλιον φύλαττε, τῦτον γ οὐκ ἀπολώλεκας.

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde, ſed effeminatum fractumque, *Saluta te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.*

Τῶν δὲ ἀπὸ τ c Ῥωμαίων βυλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ d ὡραῖον, e θηλυδρίαν δὲ ϗ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ὑτοσί· ϗ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, ϗ σῦ ἄξι@, ϗ τῇ μητρὶ ὅμοι@.

19. Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτ δέρματι φιλοσοφῦντα, οὐκ f Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' g Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου.

20. Interrogante quodam, *Quis ipſi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

Ἐρωτήσαντ@ δέ τιν@ τίς αὐτῷ ὅρ@ εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τ ἐλεύθερον· ἐκείνυ δὲ φήσαντ@, πολλὺς ἐλευθέρυς εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τ μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γ ὡς τὸ πολὺ τύτοις δεδυλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καταγνοίης τὰ τ ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ ὄντε ἐλπίδ@,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίου male *F.* d Ὡραῖον] Ὡραῖων male *F.* e Θηλυδρίαν] Θηλυδρ. male *B2.* f Ὀνώρατον] Ὀνώρατον *B2.* ſola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκησίλαον male *P.* ſola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τ ἀφιεμένυ ἀπίσκωψε· ϗ γ δακτύλι@ λέγε) ϵ αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adſcripſerat *M. V. la Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemſterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* ſolemne eſſe tractationem eorum quae neſcit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνώρατον] Latinum nomen eſſe certum eſt; aſpirare tamen noluimus, ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi, repraeſentarem. Niſi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνόρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνώρατον] An fuit οὐχ Ὀνωρέτον, Latinum nomen, *Honoratum?* *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt mutatione, quam *Ed. P.* excogitavit. Certe ſic iocus peribit, quo ad Philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem alludo. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arceſilas* vel *Arcteſilas*; nam ἄρκτ@ ſignificat *Urſum.* Et ſic ſupra in *Alex.* vidimus ἀρκεῖος & ἀρκτεῖος. Quare ſi *Pariſ.* Edit. hic Ἀρκτεσίλαον pro ſuo Ἀρκτησίλαον dediſſet, non video cur jocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* ſine τ. compluribus locis ſcribitur. *Perſius* vero Sat. III. 79. *Arceſilas.* At in nomine ficto quis dixerit praeſtetne Ἄρκτεσ— non Ἄρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. ſupra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δ, ὅτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντων καὶ τῆς ἀναιρῶν, καὶ τῆς ἡδέων.

Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ὀνειδιζόντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ δ' κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ μὴν καὶ φυσικόν τινα περὶ τῆς ἀντιπόδων ἀμφιλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ὀπὶ φρέατος ἀγαγὼν, καὶ δείξας [a] αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντιπόδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῆς ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλοιτο, Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν ἀγορὰν, καὶ ὄψει με ἀπὸ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικρῷ τῷ φαρμάκῳ πεισθέντα αὐτίκα δοῦναί μοι τὸ ἄργυρον· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρῴδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους [c] παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-

las neque ſpe neque metu dignas, cum deſinant omnino moleſta pariter & jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) reſpondit, *Peregrine, non agis hominem?*

22. Verum Phyſicum quendam, de antipodibus diſputantem, excitavit, & ad puteum deducto oſtendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais eſſe Antipodas?*

23. Cum aliquis magum ſe eſſe diceret, & carmina habere potentiſſima, quibus perſuadere poſſet omnibus, ut praeberent ſibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae ſum: &, ſi vis, ſequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis eſſet.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem ſuum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adſtare tanquam conſcenſuro, & coenam

a Αὐτῷ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ P. b Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* c Παρίστασθαι] Παρίσασθαι male *J.* ſola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo abſurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & verſionem ipſam poſtremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante ſic male interpuncta legebantur: ὁ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν & φυσ. τ. π. τ. ἀντιπόδων ἀμφιλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus*. *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τ. ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum ſententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riſerunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc ſaltem diſcere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, riſum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. poſtquam excitaſſet (Phyſicum illum) non vero *ſurgens*, ut habebat verſio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus θαύμαζε, legitur; quo quid abſurdius dici poteſt? Niſi forſan θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluiſſe legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipſum contextum non mutaverit; ſed quia deinde rectius conjicit, etiam θαῦμά γε legi poſſe, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρῴδης] *Atticus*. Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pauſan.* & alii meminere, & *Philoſtrat.* in Sophiſt. *G. C.*

Ἡρῴδης] Notiſſimus hic ex *Philoſtrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomaſtici auctor annos vixerat LVIII. teſte *Philoſtrato* in ejus vita p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo Criſpinam ducenti ſcripſiſſe tradatur a *Suida*, poſt an. Chr. 178. mortuum oportet ſtatuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philoſtratus* ad Commodi ipſius imperium deducit, cum tradit eum ſuggeſtu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Veriſimum igitur eſt, quod a Doctiſſimo Philoſtrati interprete acute obſervatum eſſe video, alium *Pollucem* intelligi, eumque aut ſervum, aut libertum He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfere tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.*

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

63 σκευάζεται, προσελθὼν, φησὶ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τοῦ πάθει αὐτῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

[d] Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. Ἀπιόντος δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, ἐπ' ἂν εἰχέ τινα, εἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μάταιον ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

Καὶ μὴν καὶ ἐκείνων καταγελᾶν ἠξίου, ὧν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων, ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑφαντικῶς ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μέν σε ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώ-

d Ὁ δ' αὐτὸς] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas venantis positisse ait, quod huc facere existimo. *M. du S.*

63. Ὀχήμα . . . ἰὼν ἀπαλ.] Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνεκείμεθα σφῶν θαυμάσιον, καὶ τοξεύματα, καὶ θηρεύσιον. τὰς μὲ τὸ θηρεύειν, τὰς δὲ ἐπ' ἀγρῶν, τὰς δὲ πρὸς πυγμῆς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, σὺν ἀφύσσῳ, ἀλλὰ ξὺν ἁρμῷ τῷ αὐτοκάλωτος, ἢ κισσοστεγεῖ. *M. du S.*

Ibid. Συνηγωνίζ. αὐτῷ] An Παλαιστὴν; F. G.

64. Δεῖνον παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἰδεῖν. Sed in *Act. Apost.* X. 10. καὶ ἔπεσε γενέσθαι παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Jac. Elsn.* hoc Luciani aliudque ex *Castpl.* aliisque adfert, qui probet προσευξάσθαι esse *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorstius* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὡς ἴσα γνησίοις ἐκτήσατο. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τριῶν . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epist. XXXVII. ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἔφ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲρ τῦ υἱῦ. Πάνυ, ἔφη, χωφὸν γοῦν pro filio, Utique, inquit, surdum judicas ἡγῇ τ' Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται καὶ τεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκύειν. Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.

Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφως κομιδῇ [a] ἀπαιδεύτως ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τ' μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τ' δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

Ἀγαθοκλέους δὲ τῦ Περιπατητικῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτὸς ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν Διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μήν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se & primum dialecticorum, Quin tu*, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθήγυ δὲ τῦ ὑπατικῦ, ὁπότε ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς τ' Ἀσίαν ἀπῄει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδή τ' ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τ' Δί', ἔφη [b] ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse*; *Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apol-

a Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. b Ὁ Δημ.] Sic *Jens.* & B2. Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτους. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγυ δὲ τῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρισβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τ' ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τ' Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, [οὐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic B2. recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲ μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μετάπεμπτος] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casauboni* ad eum locum notas.) Hinc est quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*; joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος] Interpr. *ut regis esset praceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. *Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσήχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonauta.* Nam Apollonium & ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος . .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος ὁ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Cresollius* Thea-

31. Apollonium aliquando Philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis caussa cum Imperatore esset: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum suis Argonautis.*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπήει μεταπεμπόμενον, ὡς ὑπὲρ παιδείας τῷ βασιλεῖ συνεσόμενον· Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *sed ut omnia.*

Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατον αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατον, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem esse animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

Περὶ μὲν τοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον ἐκ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, ἐκ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

34. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam causssam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τελετιοῦ αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

c Ῥηγίλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλλαν Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67.) sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota sunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυται μὲν ἑκάστων χρημάτων, ἀεὶ γίνεται, ἕ, τι μὴ ἐκ προόντων ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ ἐξαμείβεται ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλλαν, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν ἐκ Π. *Th.M.*

Ῥηγίλλαν] Recte vidit *Marcilius* in his verbis ἐκ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλλαν ἐκ Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Cl. *Salmasius.* *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuse *Salmasius* ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philostrato* observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coss.* p. 90. Duas filias amisit ex IV. liberis (Inscr.) Apud *Philostr.* p. 558. leguntur tantum *tres.* Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, conjicit *Salmas.* p. 96. vid. *Salmas.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miscel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiisse constat. Vid. *Joh. Mass.* Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo *Philostratus* in vita ejus p. m. 551. ipse Herodes se ὑπερεπῃνῆσαι λίαν ἐπαινούμενος, ait ibid. 556. & paulo post; παρὼν αὐτῷ πομπὴν ἐξετιθεμένῳ τὸ πένθος. Inscriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini A. 1722. cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina. *M.du S.*

23. Πολυδ.] Vide supra ad cap. 24. *M.du S.*

Ibid. Ἑστιᾶν.] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Maxp.* c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V. c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis licuisse, si cui tantae suppeterent facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. *Exscr.* c. 22. *M.du S.*

26. Προρρήσεως] Ergo integra ea non est, quam habemus. *Alex.* c. 38. *M.du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Insignis ea de re est *Euripidis* locus, interpretibus non satis intellectus in Rheso 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barnesio* aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M.du S.*

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ ἀφ' χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναδραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καλαβρωθῇς; [a] κἄτα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καλαδαπανᾶσθαι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καλαφαγών.

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τῷ δὲ εἰπόντι, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

Καὶ μάντιν δέ ποτε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ὀβολῷ μανθανόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τὸ μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαί τι δυνάμενος τὰ ὑπερχλωσμένα, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον δ' αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, ταῦτα ἔσται, τί σε δύναται ἡ μαντική;

Προσβύτῃ δέ τινι Ῥωμαίῳ εὐσωματοῦντι, καὶ τὸ ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάταλον ὑποδειξαμένῳ, ἠρόμην, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐσχόλως παρεσκευάσμην. ἐρομένου γάρ τινος ὑπὸ χλευασμοῦ, εἰ χιλίας

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.*

36. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*, inquit, *talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas.*

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut quis mutare aliquid possit de fatis, parum nimis exigis, quantumcumque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?*

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *ligneum si hostem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas ligno-*

[a] Κἄτα] Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κἆτα *F.* & *P.* sine puncto subscripto. [b] Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *Ba.* Εἰδὼν *F.* & reliqq. male. [c] Ἐφ' ὅτῳ] Ἀπ' ὅτου *Ex. Fl.* At vulgatam etiam servat *P.*

37. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet.* Opsopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet sæpius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Græcis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ὁ δὲ ἐν τῷ σώματι γυμνασικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐκείνῳ ἡ διάνοια τῇ ἐγκυκλίῳ ἐγκυβεῖν καιρὸν ἦγε, τὸ σῶμα ταῖς ἐλλιβάνοις ἀσκήσεσιν ἐκτείνων. *F. G.*

42. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν] Scribendum ἰδών quod sequiores depravarunt, cum primæ editiones recte habeant. *F. F.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην] Vid. supra Ὀρχ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάταλον] Idem voluit *Theophrastus*, si ejus quidem fœtus est, cap. Περὶ ὑψηλοῦ βίου, p. 7. B. quum ait, eum τὸ μανικὸν ἀνδρίαντα παίζειν. *M. du S.*

58. Σοῦτον — τὸν στρόβιλον] In Edit. Blancard. Τὸν *Magistri* τὸν στρόβιλον male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι hæc Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc sensu ap. LXX. persæpe, ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ ἐστάθμα αὐτὸν ἔστησε τὸν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀμασσίους σίκλους. Alibi plene ἵστημι ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut *Job* XXXI. 6. *Esai.* XLVI. 6. &c. *F. F. R.*

69. Πρόσωπον] Sotades apud *Stobæum* idem dixit.

Εἰ δὲ βασιλεὺς πόρνας, ὡς ὑπὸ λύκων.

[a] Ἀν μοιχὸς πτύῃ, φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖ) κρατῇ εὐθυσοῦς.

[b] Ἀν ῥᾴπαται, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον ἔχον.

Vid. *Grotii* Flor. p. 115. *M. du S.*

72. Ἰκὼ

rum cremaverò , Demonax , quot ibi minas fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres ; reliquum omne fumus eſt.*

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitioſe loquenti, cum diceret : *Imperator Romanus me civitate honoravit : Utinam* , inquit, *Graecum te potius quam Romanum feciſſet!*

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi ſuperbientem , ad aurem illius inclinatus , & prehenſa veſte oſtenſaque , *Haec quidem*, inquit, *ante te ovis geſtabat, & erat ovis.*

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur , & ut timidum aliquis accuſaret , *Dic mihi*, inquit, *an pro patria ſubiturus eram?*

43. Interrogante quodam , *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi reſcribam.*

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret ſcriptum a ſe epigramma unius verſus, quod teſtamento juſſiſſet ſuae columellae *ſepulcri* inſcribi : ſed quid prohibet ipſum poriere ,

Terra cape Admeti tritum , Deus exiit ipſe!

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, πόσας μναῖ ἂν καπνὸς γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν τῶν καπνός ἐστι.

60 Πολυβίῳ δέ τινι, κομιδῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ, καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τὴν Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

65 Ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύφων, ὅτι τῇ πλάτει ἡ πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτῷ πρὸς τὸ ὦς, καὶ τὴν ἐσθῆτα λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβαλον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβαλον.

70 Ἐπεὶ μέντοι λουόμενον ὤκνησεν εἰς τὸ ἕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ τοῦτο ἔμελλον;

Ἐρομβῖνον δέ τινα, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμενον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ.

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κελεύειν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ τάφῃ, ὁ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου λύτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

γε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ βέβηλα * ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιαφόρου δὲ τοῦτο ἐς ἄδηλον, ποίαν τινὶ εἰσγράψαιτο αὐτὸν † φρατρίαν, ὧν πολλῶν φρατριῶν ἐν Ῥωμαίων πολιτείᾳ συγκεκροτημένων· οἷον Οὐϊττίων, Φλαβίων ‡ Λυρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. ἐπὶ δὲ § καὶ πάσης ἐπολλογραφήσῃ εἰς ἄν. ἀλλ' εἶπεν ἅπερ ἅπαντες ἴσχυον εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσγραφῇ πολιτείᾳ. ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τῶν ἀφρίσου ἐκπλαγόντες καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ δὲ αὐτὸ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὃ ἐκεῖνος ὁ Δημώναξ ὀπτάλλῳ διηθούμενον, ἅμα δὲ ἐς σκάπτην, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. V.

* Οὕτως] In V. erat ἔ, & iterum Schol. 8. quod ego pro ἔστιν ſtare exiſtimo. Vide illic notam noſtram. *M. du S.*

† Φατρία] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φατρία & φρατρῶν Edit. *Chr.* Et melius cum ρ ſcribitur. *Del. du S.* (an ἐποίᾳ —— φρατρίᾳ; ut mox πολιτείᾳ. *J. F. R.*)

‡ Λυρηλίων] Sic dedit *Solanus* , ſine auctoritate , ſed bene ; nam Ἀβριλίων edita ; quae tamen non mutaſſem , ſi mea ſolius auctoritate haec edere ſuſcepiſſem. *J. F. R.*

§ Καὶ πάσης] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec ſunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura , καθαρὸς enim habebant edita , nec varietatis quidquam notatat *Solanus* noſter. *J. F. R.*

72. Υἱὸς πατρὶ αὐτὸ πάσχειν ἔμελλον] Non inepte ad ſenſum tranſtulit d'*Ablancourt* : *Il ne s'agissoit pas*, dit-il , *de mourir pour ſa Patrie.* Quaſi diceret ; nam , ſi id ageretur , ſatis patientem ac fortem me praebuiſſem , nunc nolo eſſe male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτῳ] Fruſtra hominem usque adeo obſcurum quaeſieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ ἐ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet verſio. Verum tu Latine potius dicas : *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noſter in Dipſad. cap. 6. Et *Ariſtoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

45. Videns aliquis in cruribus illius qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me momordit.*

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμονίων τινὰ ἰδὼν τῶν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.*

Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηλι, ἔφη, εἰ μὲν εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτης.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ὠμοῖς ἀλλή-

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινα] Ἐρώτιζον δὲ ἑαυτοὺς λάκωνες τιλοτρόμοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀποκάπτει. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. προσαποθῦναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτὸ Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον φίλεγε, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opsopœus; *cum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad λακωνίσειν Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut ædem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰναχ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater G. O. *Reitz.* bene animadvertit, vertendum; *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηλι, ἔφη, εἰ μὲν εἶ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτης] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίου ἄνευ κρίσεως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθηλι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δανάη. *M. du S.*

98. Τρίβωνα μὲν ἐν ὥραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κυνιδίου] Melius τρίβωνα μὲν ἐν ὥραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κυνιδίου, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίβωνα μὲν ἐν ὥραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κυνιδίου] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenensis celeberrimus, fortè

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

Θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ὁ ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας, ὑπέρογκον ἱκετραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

Ἐπεὶ μύτα πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ πρὸς τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηλικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. Ἦν μὲν γὰρ τῶν τετιθευμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον·

δ Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὸν βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἀνδὶ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἄρασθαι ἀλγοῦσι ὡς ὑπερεῖσαι διόδρων. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* ſedi ſuae reſtituendum, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρασθαι dedi, pro vulgato τὸν μάθον. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ οἰκήματον τοὺς ἀνδρείους, καὶ λέοντας ἀπεικάζοντες ‡ ὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. *V.*

‡ Οὕτως λέγειν] Οὐ λέγει editum ante, ſine ſenſu, eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari ὕτως λέγειν exiſtimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

te fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τ' βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἀνδὶ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον κεκραγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπερον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἔργ. f. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum ſuo ὅλμῳ recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπερον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς *vectis*, κόρυφον *ſcopae*, ſic ὕπερον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἐρμηνείας S. 119. κοσμούμενον ὕπερον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo; ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγότα, &c, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiſcum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtitutus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philoſtrati* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κακοδαιμονίᾳ προσχρῶνται τῇ πάλῃ δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπὲρ μισθοῦ τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίειν, καὶ συμπλοκῶν, ὧν αἷς ἀφεγγίτοις χρῆ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοὺς ἐς τύχης εἰς τὸ ἄκλοτον ἄλλως ὀρύττειν. οἱ δὲ αὐτοὶ ἐς ὀφρῦν προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα τρυβλοῦσι, προσόντος τοῦ πυκνοῦ ἐναλλαξ· τοῦτο γὰρ τῇ παγκρατιάζειν ἴργα, πλὴν τῷ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πεττευομένων τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de *Mercede Cond.* c. 33. *J. F. R.*

ὅλον· Κυνικῷ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καλλιγορήσαντι αὐτῷ, καὶ εἰς πραότητα μεταβάλλοντι, ἀγανακτήσας, καὶ [a] καλασπαδῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ γοῦν φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ εὐτυχὴς παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιος ἐστί; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube,* inquit.

Ἄλλῳ δέ τινι τραλοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄριστα ἄρξῃ; [b] Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non irascatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

Ἐρομένου δέ τινος εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μυρμηξὶ τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur,* inquit, *formicis favos strui ab apibus?*

Πρὸς δὲ τὴν Ποικίλην ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένου, Ὀψέ γε, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τετιμῆσθαι τὸν Κυναίγειρον.

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero sane,* ait, *statua aenea honoratum ab Athenienses Cynaegirum.*

Καὶ μὴν καὶ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

a Καλασπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* b Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὸν αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσε μετιμίας, ἧς ἐκ αὐτὸς σοι τὸν ἐπιμέμφεται, τ' αὐτὸν δὲ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μιᾶδᾶν χρισμᾶσι. *V.*

* Τὰς] Τὰς male Edit. *Cler.*
† Μαδᾶν] *Madδᾶν* C.

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρον πέπτωκεν Ἀθηναίοις ἐν τῇ ‡ περὶ Πέρσας ναυμαχίᾳ, πολλοὺς περὶ Πέρσην τὸν χάρακα ἀπολέσας. *V.*

‡ Πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Solen.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχεῖ. *J. F. R.*

24. Δρωπακισθῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων ἔθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Opsopoei, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Graecis distinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτως. *M. du S.*

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tp. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν ἐκ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἀπὸ τοῦ Περιπάτου ἰδὼν ἐπιτολὺ τοῖς Περιπάτοις ἰδιωτρίβον-

multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus.)

57. Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui*

Ὀλίγου τοῖς Περιπάτοις ἐνδιαλρίβουσα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περιπατητικοῦ.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ὀλιγωρήσας ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγχθεὶς οὕτω πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἕρμινον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ [c διὰ στόματος] καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἕρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων περὶ ζήλου τοῦ πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσησθε, ἢ μὴ τοῦ ἐλέους τὸν βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

c Διὰ στόματος καὶ] Ex *Fl.* sic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας κατύττει Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ὑμῶν πρᾶγμα θεᾶσθαι; *V.*

βαντα, ἀλλ' ἴσιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius.* περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes.* διατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὴν καὶ] Supra §. 46. καὶ μήν τοι καὶ. §. 56. rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi persaepe, ut ex Indice adparebit; si Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare jussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kusterо* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἕρμωνα] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ διὰ στ. *M. du S.*

60. Ψηφίσωσθε] Ψηφίσησθε. *F.G.*

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Vide quae supra ad Τιμ. c. 25. annotata sunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτης, μήτε Διογένης εἰκόνα ἀναθεῖεν.

Ἤκουσα δέ αὐτῶν ποτε καὶ πρὸς [a] τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ οὐδὲν ἂν νόμων βελτίους γίγνοιντο.

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς κυνικόν τινα δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ δοκοῖεν τῶν φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμασιοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.

Ἔζησε δὲ ἔτη ὀλίγα δέοντα τοῦ ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.

59. Audivi illum quondam ad jurisperitum iſta dicere: *Inuæiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

[a] Τῶν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. B2. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τῶν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δέοντα τοῦ ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. *Menip.* c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφοίτησιν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινος ἐπιφάσιν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quali Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes Θεοῦ ἐπιφάσιν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνεια enim Θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐπαγόντων τὸν παρ' ᾠδὴν] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀγωγ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunaei 309. Par. vero Ed. 95. ubi & *Comtoclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἔρρει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, feoerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam moriturο adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De

jam egressus esset; invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat,
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρως ὤν, ἀκλητος εἰς ἣν τύχοι παρίων οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, μᾶλλον ἐπικλύστων θεῖόν τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ χειροπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸ ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ πόλει Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μεταγνωκότας, εὐθὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ὑπηρετεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων ᾠδὰ,

Λήγει μὲ ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ὑποχόμενος ἀπῆλθε τῷ βίῳ Φαιδρὸς, καὶ οἷς ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὀλί-

[b] Ὑπηρεσιῶν] Ἐπιστατεῖν Fl.

voce ἀναγόνιος vid. Ὀργ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Περ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἀναγόνιον — ᾠδὰ] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154, b. & 394. *Gall.* itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero ᾠδὴ, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J. M. G.*

10. *Λήγει μὲ ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας*] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J. G.*

Λήγει μὲ ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscripserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲ ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλῆς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	Ἰσαθι κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας·	Ἔθνεα πολλὰ	Οἵ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολίμοισιν	Τίλῳ ὀλίζης
Μηκέτι μέλλειν	Δαίοις ἔγχε	Θεσμοὶ βιωτῆς
Ἀλλ' ἀκούοντες	Θηξάντες, ὁμοῦ	Οὔς τ' ἀστὶ βίους
Τὰν ἡμετέραν	Γοάμης τε μύγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοὰν	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρησὰ φίλους

Τίχμας βιότου. —— cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. F. G. Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Salm.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J. F. R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαίνου δὲ ἐκείνῳ, τί δὴ οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προϊεθεῖναι τηλικοῦτον ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπὶπολὺ ἐπένθησαν, καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνησαν, καὶ ἐστεφάνωσαν εἰς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. Ὅπου γοῦν τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν Φιλοσόφων. Οὗτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμισαν αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

66. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De sepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam utilis sim.*

67. Verum Athenienses & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi caussa, rati sacrum etiam esse, in quo sederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes *feretro* ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Christianum Simonem Lithum Missenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. p. 173. *M. V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se projici jussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fusius etiam a *Cicerone* narratur Tusc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lysias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἔθαψε δημοσίᾳ, *publice, sive funere publico, sive publico luctu.* de luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisdatum ad *Martial.* & *Pers.* *J. B.*

26. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον] Bona fide, potuistine nasum hic continere Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse ἡ ὠμαρίας εἵνεκα Helenam suam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non esse Luciani sed alicujus qui Lucianum supervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse *Aristaneti.* Incertus Interpres lectorem curiosum saepissime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. *initium* tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit Lucianum non esse ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus sit hic foetus nec ne, ambigo. Certe si Luciani opus sit, juvenile est; priusque scriptum, quam facilem quem in eo miramur & versatilem stylum consecutus esset. Ne dicam jam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superscripsi personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Cl. *Hemsterh.* in Dial. *Contemplant.* ubi Parisina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur; in hisce enim est licentia. *J. F. R.*

1. Παιδιᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδιας, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδιᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδίας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte scribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θούμητος] Larva sit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστίδης] Milesiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Crasso p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Trist. II. 413. V. *Angel. Polit.* Misc. 16. Scripserat etiam historiam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστίδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστίδου legeretur, cujus Milesia, *s.* Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία apud Rustium illum

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehementer ejusmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulcisque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores juro, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam

ΕΡΩΤΕΣ.

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΕΡωϊκῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμᾶς τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὔκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεται. σπεύδουσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίενται. πάνυ δή με ὑπὸ τοῦ ὄρθρου ἡ τῶν ἀκολάστων σου [d] διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [e] καλεύφρανεν. ὡς ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑποκηλεύμενος. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐ-

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *F.* Λυκίνου & Θεομνήστου *B1.* [b] Παιδιᾶς] Sic recte *Fl. P. B2. S.* & P. Παιδίας *F.* [c] Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἡωθινοῦ male *F.* [d] Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. [e] Καταύφρανεν] Sic *P. B2. Fr. Fl.* & M. Καταύφρανεν *F.* Κατέφρανεν O. [f] Ἀριστείδης] Ἀριστείδας ἐνόμιζον *F. Pell.* [g] Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῶς male *F.* [h] Εὑρέθη] Εὑρέθη marg. *AIW.*

6. * Ἀσθενὴς γὰρ] Ἄλλως, καὶ φυσικῆς διανοίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ οὐ γινόμενα πάντα λέγει τὴν τῶν ὕλης αἰσθήσεως, οὐκ οἶδα τί ἐστιν †ὑποφέγγεται τὰ εἰδὴ ἐνδιλεχῶς, ἀδὴ τὰ τοῦ ἐναντίου ‡ ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία § ὑστερεῖ τινα ἄσπερ προμηθεῖται τὰ λοιπὰ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ὄντα ἐνεργείας. ταύτῃ γε δὴ, καὶ τῇ αὐτῇ μοίρᾳ ἐκατέρων ὑπαλλαγῇ ¶ σώζεται δὲ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ὄντα κεκμηκὸς ἐπαναγόντος τοῦ ** ἐπεισιόντος, τῇ τοῦ ἐναντίου καλαδοχῇ. *V.*

* Ἀσθεν.] Ante ad verbum *ἡρωϊκῆς* minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

† Ὑποφέγγεται] Ἀποφέγγεται olim editum. Correxit *M. du S.*

‡ Ἐπεισόδου] Ex M. ſic reſtituit Idem, nam *ἐπεισόδου* abſurde editum ante.

§ Ὑστερεῖ] Ὡς ὑστερεῖ vulgatum ante; ſed mutavit *M. du S.*

¶ Σώζεσθαι] Reſtitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male.

** Ἐπεισιόντος] Sic dedit *M. du S.* pro vulgato *ἐπιόντος.*

lum in Craſſi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. ſeq. (vid. *Politia.* Miſcell. c. 16.) nota ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibusdam narratas eſſe. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Mileſias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald. 1. Weſſel.* adſcriptum erat. Vid. *Politian.* c. 16. Miſcel. *J. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe εὑρέθης vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπὸς. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ ὄντως τὰ μὲν λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. σὺ δὲ ἀγνοεῖς δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τὸν λόγον τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἂν μοι, ὦ Λυκαῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ ψυχικὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτοῦ κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ στῆναι θελήσωσιν, ἀνόπλῳ αὐτοῦ ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. χθὲς γὰρ ἐκ τῶν ἀντιπαιδικῶν ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους κριθείς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ὀπτασίαις βουκολοῦμαι· ἀμφίδοξοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ ὄντως μοι] Εἰ μὴ *Mars.* & mox delet μοι. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γοητολογεῖν, ἢ ἢ περὶ ὑμνολογεῖν marg. *A1.* b Ἐφεῖται] Ἀφεῖται *Vorst.* & *Pell.* & marg. *A1.* c Ἅπασαν αὐτῶν] Αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mutat M. *B2. J. P.* &c. d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. *A1.*

33. Βουκολοῦμαι] Καταπτύχομαι. *V.*

17. Εἰ ὄντως μοι] Interpositio (εἰ ὄντως μοι λέγειν ἔοικας) sed rescribe (εἰ μὴ ὄντως λέγειν ἔοικας) *Th. M.* Εἰ ὄντως μοι λέγειν ἔοικας] Notabili verbone haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur *si abunde mihi dicere videris*, quum nec in Graecis sit μοι vel ἐμοὶ, nec loquutionis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ ὄντως λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia & inutilia *me dicere existimas.* Ut de mercede conductis, ἵν' τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα & ἀργοὶ & ὄντως εἰσίν. Et rursus ibidem, κἂν ἴν τι τούτων ἰδίως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ ἀπόλητο & ὄντως εἴη. *J. G.*

21. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Caesar. *J. B.*

24. Προσήσεσθαι] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. *J. F. R.*

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Catull.* *J. B.*

31. Ἀντιπαιδικῆς ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντίπαις ἔτι ὤν. modo *pueritiam egressus.* Ut Cl. *Jensius* observat in Lect. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντιπαιδὰ exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer.* Exempla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναυσος, στρατιώτης βίος, ἄρρην πόθος, vid. ap. eumd. *Jens.* ibid. Etsi eorum nonnulla quae adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemsterh.* in *Somn.* l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus.* *J. F. R.*

35. Κάρηνα] Unde habeat nescio. *M. du S.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; assiduusque nunc hujus, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ σωτῆρες, inquit, ἀπορῶ ἐπέρχεταί μοι, τίς ὀργὴ Ἀφροδίτης ὁ χόλος, εἰ μὴ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait se non esse Heliaden, id *Scholiastes* de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba ejus sunt, Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπεὶ Ἡλίου ἦσαν οἱ μύθοι· Ἀφροδίτης ταύρου ἐρασθῆναι. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab *Apollodoro*, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum

quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate supercilioſus, ut irritáverim implicabilem hanc Deae iram.

τὸς πρωτέρους, ἄρχον᾽ δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τ᾽ πολυμφυῆς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ᾽ Ἰόλεων βοηθὸν ἔχοντ δυνάμενα. πυρὶ γὰρ ὁ σθένος᾽ πῦρ, οὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ᾽ ὀδενὶ κόρῳ παύε᾽. ᾗ συνεχὲς διπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς ὕτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· ὁ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τ Θεῦ τ ἄπαυστον ταύτῃ ὀργήν.

3. LYC. Desine fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mor-

ΛΥΚ. Πέπαυσο τ᾽ ὀπλάστυ ᾗ δυσχερῆς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, ᾗ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, ᾗ μὴ παίδων f τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι ᾗ καθαρσίων τάχα δεήσῃ πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα-

e Τοὺς πρωτέρους] Sic Edd. Τῶν πρωτέρων M. & O. voluit.

f Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλος marg. *AiW.* Τὸ κάλλος forsan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου ἔσχε τὴν μάνιδα· Ἀφροδίτης τούτου ἠράσθη. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ ἐ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτος Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀπεκύτους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. *V.*

num deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδὼν, τοῦτον μὲ ἐμήνισε Πασιφάῃ ἐμβαλὼν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρανομίαν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progenium ejus semper fuit inimica.* sic *Hygi-nus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vs. 14. ubi, *Venus vehementer doleus*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus sapit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam dura sentire debeat Venerem; non puto cum simpliciter respicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta & infelicissimis amoribus corripuisse. *J. F.*

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit *Seneca* in Hippol. vs. 124. *Stirpem perosa solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque probris omne Phoebaeum genus Onerat infandis.* ORTW.

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Λ—— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, τιμὴ praeferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. *Gesneri* quoque ad id sit adcommodata. *J. F. R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 280. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, σιτίσω τὸ καλόν. Ubi *Bergler.* hoc Luciani aliaque similia adfert. *J. F. R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀποφ. c. 21. f. Et Κρονοσολ. c. 24. *M. du S.*

57. Ἄλλας

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' ἐχὶ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομίζεις, ὅτι σοι ὁ θεὸς ὀδυσ- 55
αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, οὐδὲ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν [c] τρυφὴν καθειμένη, ἀγχριδὸν δ' ἠσκημέ- 60
νης κόμης ἐπιμέλεια. τὰ γε [d] μὲν ἐρωτικῶν ἱμέρων [e] καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ [f] γλυκὺς ὀδὰξ ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειρᾶσας [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴσην δὲ ἡδονὴν τὸ παρεῖναι καὶ 65
τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς [i] καὶ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἐρῶν ἦρξατο, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχέως [l] ἀνεγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; fruëris jam potitus. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. B2. P. Aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων J. b Ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald. quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μὲν] Μὲν M. Sed a recentiore manu. e Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O: & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ J. Pell. g Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in Edd. h Ἴσην δὲ ἡδονὴν] Sic recte P. L. B2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat M. du S. i Καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim J. male. l Ἀνεγραίνοντο] Ἐγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάτας. V.

* Πλάτας] Πλατείας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. Ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἅλας vero M. & V. utraque. M. du S.

58. Λιπαραὶ παλαῖστραι] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu.* Sed Vir Illustrissimus, Ex. Spanhemius, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere πορφύρᾳ· ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν πορφύρᾳ καθειμένη, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis elavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρεις χιτῶνες, Aristanet. Epistol. 15. libr. 1. leg. Xenophon. 8. Paediae. Diod. Sic. libr. 2. omnes. J. B.

60. Τρυφὴν] Ante Ill. Spanhemium jam conjecerat Casaub. ad Athen. 839. 25. legendum esse πορφύρᾳν. Vide tamen Eurip. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. Sen. II. *quod laxior usque in pedes tunica demissitur, tunica est.* Casaub. ad Theophr. 239. M. du S.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη] Πορφύρᾳν elegans & dignum vel Luciano vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. J. M. G.

Ibid. Διαπεπ. δ' ἠσκημ. κόμης] Athen. XII. 526. A. διαπεπλεγμένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. M. du S.

Ἀγχριδὸν] Illustr. Spanhem. ad Callim. p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo„ ce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἀκρι„ τα, ut ab eodem dicitur, διηκριβωμένα, ac inter alia „ ναυτιλίην τε ἀγχριδὸν ἔξειπεν, *navigationemque di„ stincte inquiris.* Lucianus vero Amor. p. 1021. Ed. „ Salm. Ἀγχριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης, *eximia autem* „ *composita coma.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, ἀγχριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non secus". De Parisinae Interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit: *Eleganter composita coma*, non male. Quamquam re-

ctc

bant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

70 m ἡ φωνὴν δ' ἴσην τῇ n Λυκάμβῃ θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῆ τῆ σχήματος εὐθὺς δῆλος ὁ ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆ ἀφ' ἡ Ἀφροδίτῃ περιπλῷ λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ ἡ θυσίαν ἐντελῆ φυλάξῃς.

ΘΕΟΜΝ. Βυφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, p ὥς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῆ 80 ἡ q ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲ ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινῆ r καταθεῖσαι χόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μῶσα τὸ συνήθες μεταρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενῆ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῶν πάθους ῥέποντα 85 ὁρῶ,

m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. n Λυκάμβου] Μικάμβου male O. Vulgatam ſervat M. B2. J. P. &c. o Ἧς] Ἦν male O. ἦς cum puncto M. p Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. q Ἐτήσιον] Ἐτήσ. J. r Παραλαθοῦσαι] Et ſic habere J. Fl. B2. & S. notat M. du S. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A1.

cte *Spanh.* ait ἀγαθὸν ſignificare *eximie*. Sic enim & *Homer.* Il. M. 103. Οἱ γὰρ οἱ ἔσαν ἄριστοι ἀγαθὸν εἶναι ἄριστοι — *eximie fortiſſimi ceterorum*. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio *diſtincti*, vel *diſcriminis*, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — ἀγαθὸν eadem ratione ſignif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita ἀγαθὸν *eximie*, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. *Ovid.* Art. III. 137. & not. Cl. *Burmanni* ad Art. II. 303. Nam etſi *diſcrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἡσυχιότητα additur; adeoque parum intererit, vertasne *elegante*r, *eximie*, an *diſcriminatim*; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. *J. F. R.*

Ibid. Ἡσυχιότης κόμης] Conf. ſupra *de Salt.* c. 27. *J. F. R.*

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet *Suidas* inter Heſiodi opera γυναικῶν καταλογος ὁ βιβλίους ι. quo reſpicit hic Noſter. *M. du S.*

Ibid. Καταλόγου] Qui inſcribebatur ἠοίαι. De quo viri Clar. *Daniel Heinſius* & *Joannes Meurſius* ad *Heſiod.* Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum *Heſiod.* ſic in Lapith. Ἢ οἵη πὸτ' ἄρ ἦγε. *J. B.*

68. Τῶν ἀμιάντων αἱ βολαὶ] Sic infra c. 15. *Ariſtan.* Epiſt. 1. *J. B.*

69. Ταχεῖαι ἀνυγραίνουσι] *Alciphr.* I. Ep. 28. ταχεῖαι βλέπεις βλέμμα, ubi *Bergl.* plura de molli illo adſpectu, licet illud βλέμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. *J. F. R.*

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1. & 2. *M. du S.*

77. Βουφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: *Callimach.* Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — ἐ γὰρ

Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ θεὸς ἠδὲ τὸ δεῖπνον
Τῇ πὸτ' ἀρηϊφίλοι συνέτιλε Θιοδαμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. *Philoſtr. Virg.* L. 2. *Lactant.* L. I. c. 21. *G. C.*

Βουφάγος] *Philoſtrat.* tabul. Theodam. *J. B.*

Βουφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. *Aelian.* V. H. I. 24. unde & παμφάγος *Orpheo* in hymno ajunt dictum. βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. *Lil. Gyrald.* 282. f. vid. *Apollod.* p. 53. B. 60. AB. *M. du S.*

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. *Athen.* lib. I. *J. B.*

ὁρῶ, πότερος ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ τοίνυν ἀκκισμὸν, ὦ φιλότης, ἧν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra causſam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἡ δ' ἐπαγγέλλεταί [c] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑπογυίου τὴν [d] ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' ὁ παλαιὸς ἐξ [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτοιν [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῷ ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνος ὤν, διττὰς ἄρυσαι μισθὰς,

Τὸν μὲν βυκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν

5. LYC. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta potest contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

Sed alter supra modum puerorum oblectaba-

a Ἰσορρόπως] Ἰσοῤῥοπτ. O. Vulgatam expressit M. B2. F. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑπογυίου] Ὑπογύου male F. Fl. d Ἀλλ' ὁ παλαιὸς] Ἐσὶ ὁ παλιμὸν marg. AIW. e Ὅτου] Ὅτι M. f Συντόνως] Σωιὸν O. W. Fl. F. Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλωμένου F. Vulgatam tuentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & Fl. notat M. du S.

92. Ἀκκισμὸν] Προσποίησιν. V.

97. Ὑπογυίου] * Ἐκ τῆ ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσφαλον, νεωτὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου ὃ μετ' ὀλίγον. V.

2. Ἐναυλον ἔχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μετεμεσονυκτίου † ἠνεχουμένην. V.

5. Ἄρυσαι] Δαμβάνεις, ‡ δέχῃ. V.

* Ἐκ τῆ ἐγγὺς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. *Solanus*, qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι scriptum ubique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. J. F. R.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante supplevi. J. F. R.

‡ Δέχῃ] Aberat ab Ed. *Cler.*

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' ὁ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. J. M. G.

Ἔγωγ' οὖν —— ὁ παλαιὸς] Locus integer non videtur. F. G.

Ἔγωγ' οὖν —— ὁ παλαιὸς] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' ὁ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. J. F. R.

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου τὴν ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' ὁ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' ὁ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* J. G.

Ἐξ ὑπογυίου τὴν ἐπιχ.] Th. Marc. quoque hic aliquid corrigere voluit; sed cum plane eadem verba repetat, quae

batur amoribus; barathrum judicans Venerem muliebrem: alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis *tuae* occasione, quae utrisque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc discedens e regione tibi considebo

Aeacidi intentus, dum cessat fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorassem, & Jove hospi-

Θήλειαν Ἀφροδίτῃ βάραθρον ἡγέμων, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν δὴν μαχομένοιν παθοῖν ἀγνοθετήσας ἄμιλλαν, ὑδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ὑπηφευφράνθην. καί μοι τὰ τῆς λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν δὴν [i] ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ τοῦδε [k] ἀπθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, τῷ [l] τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι. [m] ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε [n] ἐπανατὰς ἔνθεν, ἀπαλλιχρὺ καθεδοῦμαί σου

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων. Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελῳδίᾳ [o] περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι [p] πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναυτῶν σκάφος [q] εὐτρέπιστο, τούτων τῶν [r] δικρότων, οἷς μάλιστα χρῶνται [s] Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παροικισμένον. ὡς δ' ἐνῆν, πάντας θεοὺς προσκυνήσας, τὸν Δία ξένιον ἵλεω

i Ἐπιτιμήσ.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *A1.* k Ἀποθέμενος] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *J. Fl.* l Τὸ] Deest in M. & O. m ΘΕΟΜΝ.] Desunt sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. n Ἐπανατὰς] Ita dedi ex W. Ἀπανατὰς Edd. priores. o Περαίνειν] Πέρανε *J. Pell.* p Πλεῖν] Abest a W. q Εὐτρέπιστο] Punctum erat post hoc verb. in *J. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* r Δικρότων] Sic recte *J. Fl. P.* &c. Δικρότων male *S.* s Λιβυρνοὶ] Λιβυνοὶ male W. post Λιβυρνοὶ.

27. Δικρότων] Δίκροα, δύρη, πλοῖα μοναίρη ἐστὶν, ἃ ἐκ δίκροα καλεσκεύασται. Τινὰ δὲ ἐκ τοῦ πρύμνης ἐκ τοῦ πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις § ἴσχυσι· ὅπως αὐτοί τι μὴ μισθαρνοῦσι ἐκ ἐπιπλέωσι ἐκ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῷ πρόσπλῳ ἐκ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλουσι. *V.* In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων] Δίκροτος ἡ δύο αἱρεσίας ἔχουσα.

§ Ἴσχυσι] Legendum videtur ἴσχουσι, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἔσχηντο, quod vertit *instructae erant Aemilius Portus.* *J. C.*

Ἴσχυσι] Cur *Suidas* emendandus sit, nullus video, ἔσχυσι enim recte se habet, & recte vertitur, *instructae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex *Suida* emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἔσχυσι quoque in C. reperiri testetur *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadversionem sic abire sit passus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim sine accentu scriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑποτυίου correxisse, pro ὑποτυγίου. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Vorst.* ὁ λίαν ἐκ παλαιοῦ. In M. nihil subsidii. *M. du S.*

1. Συντόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* συνιὼν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν Δ] &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπανατὰς] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Δέγμενος Αἰακίδην] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Δικρότων] Vox δικρότων nihili est; si enim esset ab δίκρως, foret δίκρων. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur δικρότων. Nempe δίκρεις vocantur etiam δίκροα, quod notum. *J. J.*

28. Λιβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἴλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου [a] στρατείας ὀπικαλεσάμενον, ἀπ' ἄστεως [b] ὁρικῷ ζεύγει κατῆειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενον (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀναπαῶς διεζεύγνυτο) τὴν πρύμνης γῆν ὀπίσω ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τῷ κυβερνήτῃ. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μὴ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸ ἱστὸν ἐκ τοῦ μεσοκοίλου [d] ἀπάραντες χαρχησίῳ τὸ κέρας [e] προσστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας καὶ τοῦ κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, πρέμα [f] σιμπλαμένῃ τῷ λίνῳ, κατ' ὀδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα, βαρὺ τῷ κύματι ὑποδρυχομένῳ καὶ τὴν σχίζουσαν [g] αὐτὸ πρῷραν.

Ἀλλ' ἃ γε μὴν ἐν τῷ πλῷ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, χωρὸς ἂν εἴη μηκύνειν. ὡς δὲ τὴν Κι-

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret, mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de tertora in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ci-

a Στρατείας] Ita marg. *A*1. Στρατιᾶς Edd. priores & M. b Ὁρικῷ] Ὁρικῇ *J. Pell.* c Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐπείμαινον A. L. P. W. d Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀναρῇ Edd. Vide notas. e Προσστειλ.] Προστειλ. Edd. priores. f Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. g Αὐτὸ] Ita restitutum ex Obd. L. marg. *A*1. *Ven.* 2. & *B*2. Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. h Παιδιᾶς] Παιδείας W. male.

42. Ἀναρῇ] Ἀναρὸς, βραχὺ, ἐξὺ. ὃ οὐκ οἶδα τί * κυῦραι. ἀναρᾶς, ἐπίῤῥημα, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. *V.*

* Κυῦραι] Legendum ex *Suida*, διακυῦραι, *quod non potest fieri*, nisi forte scripserit Scholiastes, χφοὶ λαμβάνοθαι. *J.C.*

Κυῦραι] Legendum κῦραι, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄστεως] Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. ἐπείμαινον. *J.B.*

41. Μεσοκοίλου] Hic deest τὸ ἄραντες participium, aut quid simile. *F.G.*

42. Ἀπάραντες] In impressis & Schol. ἀναρῇ. In M. ἀναρὴ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. *Vorstius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀπαράντες adscripserat. Recte autem *Gujetus* divinarat deesse participium. *J.F.R.*

Ibid. Προσστείλαμεν] Malim πρόστειλαμεν. *F.G.*

Προστειλάμεν] Ita *Vorstius* & *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προστείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F.G.*

Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Gujetii* emendationem videre contigit. *J.F.R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kuster.* Cod. L. *V*2. & *B*2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχεῖς] Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχεῖς — ἔρους] Nempe respicit ad foedus illud Athenienſium & sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ τῶν μακρῶν (Περσῶν) πλοῖα ἐντὸς φασηλίδος ἐπὶ Κυα-

νέας

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigiſſemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae; donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitium mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λικίας τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆς Παμφυλίης κόλπου, Χελιδονέας ὑποφθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τὰς εὐτυχεῖς τ' ἀπὸ Ἑλλάδος ἄρους, ἑκάστην τ' Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενύμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· ἐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι τ' Ἡλιάδος ἀφάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τῆς μελαξὺ πλοῦ ἀναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν δὴ ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, σχολὴν ἐβάδιζον, ὑποφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τ' ὄψεως, Ἡρωϊκὰς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσερρύησαν, ὀλίγου ἀφορμὴ πα-

ἰ Χαίροντες] Εἰκάζοντες marg. *A1*. *k* Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *J.* male. *l* Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος W. *m* Ἀν——ος] Sic Edd. & M. Ἀν——ους *J.* male. *n* Προσερρύησαν] Προπροσερρ. male *B*. *o* Διαφόρου] *Solan.* ita reſtit. pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίαν. *V.*

59. † Ἡλιάδος] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ἔστιν πολὺς ὁ λόγος. M.

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. ſupra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

71. Ἀνανεούμενος] Ἀναπαύσας, ἀναπαισίσας, ‡ἀναμηθεὶς, ἀναγείρας, εἰς ἕτοιμον ἐλθών. *V.*

‡ Ἀναμηθεὶς] Hoc & ſequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

νίων. Sunt autem *Chelidoneae* inſulae ſubjectae Phaſelidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ἔνθεν Κυανέων, ait, τὴν Χελιδονίων μακρὰ νῆσος ἐκ χαλκεμβόλου μὴ πλέοντι. Quorſum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra *in Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob ſerenitatem coeli ſacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Noſtrum Z. Tp. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adſumſiſſem, ſi plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. fine *μ.* ſcribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus ſequutus *Bourdelotium*, & vertit, *ſtatim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui ſupervenere*, idque exemplo editionis *Baſileenſis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσερρύησαν. Mirandum profecto eſt, ſi tres propemodum utique praecipui acceſſerint ſic ad Lucianum, eos ſic ſubito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuiſſe *parvo diverſi* vel diſtantes ac propemodum pares. Quod ſi verbum de-compoſitum eſt in ſcriptis, non eſt cur contemnatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum reſtituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipſo M. legitur, διάφοροι? Aut quem ſenſum hic edit? Nihil ſane ad rem *enarrantium diſcrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam reſtituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προὐλάμβανον.

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

Ἤδη δὲ τοῦ θέας ἄλις ἔχοντι, καὶ ἀγανοῦμαι μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ὅτι ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, ὡς ὑδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ὀπτοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον [a] ἁπλοϊκόν. προηγμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προίστατο, καὶ ταυτησὶ τοῦ ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, ὑδί ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· [b] ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ καθήρατο. [c] πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, γήθει καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ' [d] ὁποῖα [e] φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερον ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν θᾶττον, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἔστιν ὑμᾶς παρ' [f] ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν [g] ἔριν ἐγείρητε· ὕστερον δὲ ἐπειδὰν ἐμὲ ἴδητε ἐν τοῖς ἐκείνων, τότε καὶ ἐμὲ ἐπισκοπεῖτε.

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causſam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femeinei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam;*

a Ἁπλοϊκὸν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A*1. b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοῖτο W. c Πόρρωθεν] Ita Fl. P. aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθε male *J*. d Ὁποῖα] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν ποῖα enim erat in *P*. e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλοῦ *B*2. f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A*1. Luciano redditum. Ἐμοῦ Edd. priores. g Ἔγειρητε] Sic *P. Fr. B*2. Ἐγείρητε *J. Fl. V*2. *S*.

81. Κομμωτικῆς] Κομμωτικὰς, ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ κόπτω, κόμμῳ ὁ κεκομμένος τριχῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ὀκ ἀσειργίας κόσμῳ, καὶ κομμωτικὸν ἐδητέρας. *V*.

ce utitur in Ἑρμ. c. 81. utitur & *Theophrastus* in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀξιφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laërt.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφορον] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀξιφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia*. Ἡ μικρολογία apud *Theophrastum* Char. 10. ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀξιφόρου, vel ut est in MS. τοῦ ἀξιφόρων. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in *Hermot.* c. 81. μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum ο in ου legere liceat ὀλίγου ἀξιφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖν, *parva mercede hoc facit*. Sed nondum ausim quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel ἀξηγητὰς φράσεως ἐγχωρίων appellavit *Aeschylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere*. Cic. Verr. 4. 59.

Mon-

xam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, viciſſim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, ſorte decernetur. Placent iſta.

10. Itaque illo die convivator ego, poſtridie Callicratidas, & poſt ipſum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifeſta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formoſis pueris erat inſtructus, & unusquisque prope ſervus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipſum manerent; cum primum vero prima barba denſarentur genae, diſpenſatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus ſaltatricularum & muſicarum chorus ſequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae ſacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praeſente, niſi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa ſuſpicio non caderet. Erant igitur iſta quoque, uti dixi, ſatis aperta ſententiae utriusque ſpecimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae ſunt, non *tamen* ut exitum haberet diſputatio. Verum cum diſcedendi tempus

ησιε. ταῖς δὲ ἑφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ δ᾽ ἀποκριθεὶς ὁ πρότερος δοκεῖ ταῦτα.

Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγώ, τῇ δ᾽ ὑπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ᾽ αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὴ κἀν τούτοις ἐναργῆ τὰ ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ παῖδα ἀγένειον ἦν, μέχρι τὸ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες. ἐπειδὰν δὲ ἰσχνοὶ αἱ παρειαὶ φυκιοῦσιν, οἰκονόμοι, καὶ τοῦ Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μισθαρνῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς δὲ ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπόπηλιξ ὀψοποιὸς ὀρθεία, τοῦ χρόνου ζηλοῦντος ὑπόψιαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ᾽ ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ᾽ ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ᾽ ἐπεὶ

χθὲς

h Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorſt.* & M. a recent. manu. *i* Ὑπογραφέντος] Haec eſt ſcriptura Cod. P. Et Edd. *Ba. Fr. Va. P. S.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *J.* tenent *J. P.* &c. *k* Αὐτοῖς] Αὐτοὺς P. marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam

7. Ἑστίασιν] Συμπόσιον. *V.*

23. Ἀψιμαχίαι] Σκιαφαὶ μάχαι. *V.*

Monſtrator talis eſt Lucano IX. 979. quae loca jam laudata ſunt *Spanhemio* diſſ. I. p. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum eſt. *J. M. G.*

84. Προηγεμονεύων γὰρ πολλῶν λόγων πράττετο] Baſileenſes vertunt: *nam ſe velut ducem atque anteſignanum in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, niſi quod *anteſignanum*. Benedictus, *nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Graecis eſt, nec προηγεμονεύων in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Senſus eſt. *Nam praeipue his civilibus* h. e. noh doctiſſimis & elaboratiſſimis, *orationibus praerat*. *J. G.*

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοῦ, quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ibid. Ἐγκίρνατε] Veteres Edd. ἐγκίρνατε, prave: mutavit *Ba.* *M. du S.*

3. Ὁ πρότερος] Optima haec ſcriptura. Quam autem obtrudit *Vorſtius* ὁπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repolita) minus concinna videtur. *M. du S.*

10. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς] Pro hac ſcriptura in W. eſt ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl.* & *J.* In P. vero & reliquis ὑπογραφόντος αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *Fl.* ſit αὐτοῖς, noteturque ut diverſa ſcriptura. *M. du S.*

13. Χαρίεν κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere ſervorum, qui corpore placuerunt, inſtituamus:* & Palladii I, 6, 18. *Agri praefulem non ex dilectis tenere ſervulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praeſentis expectat.* *J. M. G.*

17. Ἀκμῇ] Vide, ſi lubet, Scholium. *M. du S.*

26. Ἐκφ

χμρὸς ἦν ἀνάγειν, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς [a] ἐπηγόμην. διενοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θέαν, ἣν [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν προθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ [c] Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀφροδίτου· ἄρτι τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, σὺν ἀγελαστῇ τῆς χειραμυλικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. σοὶ δὲ Σωστράτου, ᾧ τἄλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅτι τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὴ μὲ ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ

esset, navigationis illos socios; quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi caussa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. ἐπιγόμην W. Ἐπιγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. ἰ.] Τῷ Ἀ. ἱερῷ W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in *J. V*2. *B*2. & *S*. notat *Solan*. Sed & est in *P*. &c. d Συνήθεις] Συνήθως *J*. sola.

25. Ἀνάγειν] Ἀνάγειν λέγομεν τὴν ναῦν, ὅτι ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V*.

27. Ἀπαίρειν] Παραγυιόδαι. *V*.

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπιγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπην. *M. du S.*

Ἐπιγόμην] Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi, assumsi comites*. Vulgatum ἐπιγόμην ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal*. I. p. 36. f. Ed. *Lips*. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθὲν cod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg*. in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. *Ver. Hist*. c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀφροδίτου] Quid sibi vult τούτου τὸ Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile*. An τούτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀφροδίτου. error ex repetita syllaba του natus est. *Ac ubi decrevissemus in Cnidum spectandi caussa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* *J. F.*

Ibid. Τούτου τὸ Πραξιτέλους &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἀφροδίτου Πραξιτέλους εὐχερείας ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr*. p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς, i. e. συνεχὴς, *assiduus*? Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς positum videtur. id est συνεχὴς *assiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *assiduis, frequentibus* osculis. *AE. M.*

35. Τὰ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ὅτι θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἂν, οἶμαι, [c] τὴν Κνιδίας Ἀφροδίτης τὴν ἐν Θεσπιαῖς [f] ἀντικαταλλαξόμενον ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [h] τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ [i] εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν πέριξ ἀέρα συνωρόφων. πλεῖστόν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, πᾶσάν τε δέσποιναν αὐτῆς, δαφνίλης πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετείληχεν. ἐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνῳ πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμιχλο

[a] Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τ. Κ. W. [f] Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμ. W. [g] Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. [h] Τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ] Pro his omnibus αἰ Ox. [i] Εἰς] Ἡν marg. A1. [k] Α] Duobus verſibus omiſſis καὶ tantum O. Et paullo poſt ἤ τε in eodem eſſe notat *Solan.* non addens quo pertineat. [l] Πυκνοκ.] Πυκνοκ. *J.* ſola, [m] Μετείληχεν] Μετάληφε marg. A1W. [n] Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφρυγῶντα Edd. omnes male, [o] Ἀνεμέμιχλο] Ἀνεμέμηκλο male *J.*

59. [*] Σφριγῶν] Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωμάτων. ἀκμάζων. ἀνθῶν. *V.*

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V.*
Ibid. Ὥρια] Κατὰ καιρόν. *V.*

* Σφριγῶν] Σφρυγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφρυγῶν al.

35. Τὸ ἱμαλικὸν ζεῦγος] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſtan.* pag. 229. ſic infra c. 20. *J. B.*

37. Κεραμοβλικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμοβλικῆς ἀκολασίας] Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *figilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεῖς apud *Heſychium* explicatur per λυχνοῦργος, ut legendum monuere docti pro λυκοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *J. M. G.*

39. Σωφράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἀδελφός] Non ſpreviſſem ἢν pro εἰς, ex *marg. Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἢν. *J. F. R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίαι — εἰς ἃ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ.* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *J. F. R.*

Ibid. Α] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰ] Πολιὰ θρὶξ, ἐλλειπτικῶς. *F. G.*
Πολιὰ] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰς & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰς προσηκουσα κὴ γήρας ἀρίστην μαρτυρεῖ. *J. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Voſſius*. In reliquis σφρυγ. *M. du S.*

κλο ϗ τὰ καρπῶν μὲ ἄλλως ἄγονα, τ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε ϗ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, ϗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολ῀ Ἀφροδίτης, ἡ τ θεᾶ πάλαι Φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μὲ Διονύσῳ, ϗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρασον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ἐνταῦθ' [g] ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθ θέλουσιν, εἰς [i] ἃ τ μὲ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόο῀ δ' ὁ πολίτικὸς ὄχλο῀ ἐπανηγύριζεν, οὕτως Ἀφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίττων] Κυπαριττὸς W. male. b Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter *J.* quae κηττὸς. c Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. d Κατηρτῆντο] Καθηρτοῦντο O. Nil mutant Edd. *J. P. B2.* &c. nec M. e Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλεις. f Ἦν] Ἦσαν *J. Pell.* g Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *J.* h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλησίαι *J.* i Ἃ] Conſtanter legi notat *M. du S.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἀχαμπτα. *V.*

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὴς, κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῆ * διπλοῦν, τεχνικόν τι ἐ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. *V.*

* Διπλοῦν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τι. Supplevit utrumque *M. du S.*

71. Ἧσσον εὐφραίνουσιν] Ἧσσον εὐφραίνουσιν. *Th. M.*

Ibid. Ἧν] Praeferrem lectionem *Pell.* ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 207. —8. *J. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet δύδρα vel φυτὰ, vel εἰκάμαλα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. du S.*

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupr. 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd.* frequenter. e. c. I. 59. τρίτον ἐς Μακεδονίαν, ἐφ' ἅπερ ἐ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὴν ἐλαίαν ἐ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνέδυκε (ſive δύδρα ſ. aliud quid intelligens) *Aret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίη ἐ πρῆσις, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνοι & ἀσκοὶ. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοτρύχους, κιλεύσας ἀποκεῖραί τινα αὐτό. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοτρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequen-*

ſa-

13. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ⟨ται⟩, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑποφαῖνον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ὑδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὸ αἰδῶ [k] λεληθότως ὑπακρύπτειν. τοσοῦτο γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε τὸ ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ὑπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ μετὰ ταύτης δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμών, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυ-

k Λεληθότως] Male *Amst.* Λεληθότος. *l* Ἐμβοήσας] Ἀναβοήσας W. Nil mut. *Fl. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότος] *Lacuna. V.*

† Παρὰ] Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλληθότως scriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀστίτυπον] Ἐυστίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ est glossa glossae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λαθὼ. esse referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis subst. cujusvis generis subjungi Latinis, tralaticium est, ut *Sallust.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata sunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenses — quo praesidium imposuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hist.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μὲν ἀγροικῶν] Τοῖς ἀγροικοῖς opposuit τὸ πολίτικον ὄχλον, notabili discrimine. *Th. M.*

Τῶν μὲν ἀγροικῶν] Mirum est Lucianum opponere τοὺς ἀγροικοὺς τῷ πολίτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem significant, etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τὸ μὲν ἀγρωίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus taliaquotidie in suis sylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior usus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀστικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chrysost.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσῳ. *M. du S.*

Ἀστικῶν στοιᾶς ἐπιφ.] Τοὺς ἀγροικοὺς & τοὺς πολίτικους ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. *J. M. G.*

Ἀστικῶν] Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lectt. aut emendatt. in marg. solet addere, in ipso textu υ superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Tp. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιῶσα] Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λεληθότως] Perperam redditur, *oblita sui.* Est enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λεληθότως] Quod *L. Bos* in pristina versione reprehendit, id Cl. *Gesn.* ex se jam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας usitatius esse, eoque iterum c. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non sequor; nam & ἐμβοᾶν recte se habet, iterumque sic infra Noster, *de Luctu* c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τῇ Στύγι. Sic & ἐμφθεγξάμενος *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὴς hic pro λιπαρὴς positum videtur. i. e. assiduus, frequens, σωιχης. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. supra. c. 11. λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod

δυνατὸν ἐκτείνων τ αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κατ' νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' [a] ἀμφίθυρος [b] αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τ θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατ' νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας οὖν ἔστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τ ὄπισθεν εὐμορφίαν θαθρῆσαι.

Δόξαν οὖν [c] ὅλην τ θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης δ θύρας ὑπὸ τῆς κλειδοφύλακος [d] εἶναι πεπιστευμένης γυναικὶ, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη δ θεᾶς κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μ τ μεταφρένων εὐρυθμία, ὡς δ' [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειροπλήθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τ γλουτῷ αἱ σάρκες ὑπεκυρτοῦνται, μηδ' ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεφαλμῶσαι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμμῶσαι [i] πιότητα· τ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ

tum poterat cervice, illam deoſculatur. At ſilentio adſtans Callicratides intra animum admiratur. Eſt autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & ſic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo eſt per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo eſt, pulchritudinem perſpicere.

14. Cum ergo placuiſſet, totam videre Deam, ad poſticum aediculae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita cuſtodia erat, ſubitus nos ſtupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum,*

a Ἀμφίθυρος] Ἀμφίθυρος male *Fl.* & *J.* b Αὐτῆς] Deeſt in W. Et quae ſequuntur alio ordine collocata, ſed non diſtincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλην] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deeſt in *J. Ald. Fl.* d Εἶναι πιστ.] Ἐμπιστ. ſine εἶναι W. e Ὅση] Hic rurſus pergere Mſ. Ox. notat *M. du S.* usque ad ῥυθμία. f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλισμον *J. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Πιότητα] Sic reſtitui ex *B2. B1.* & *S.* Ποιότητα enim *J.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρεῖ poſitum non negaverim; Ita & hic eodem modo poni, aliqua ſpecie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis.* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus oſculis*, durius videtur, & geſtui hujus oſculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.] Quum non ſatis diſtincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jenſii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. ſunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. ſupra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoſcunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. du S.*

12. *Al* σάρκες] Sic ſolet plurali num. efferri σάρξ, quando de muſculis eſt ſermo. vid. *Foës.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et *Ariſtot.* Hiſt. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σὰρξ εἰς σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῆ σφοδρᾷ θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπετήγει, ταχεῖρόν τι ἐ ῥεῖον ὐ τοῖς ὄμμασιν πάθος ἀνυγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πάθος in Mſ. ſcribitur πάθος, & ſic ſcripſit dialogi hujus auctor. ταχεῖρόν τι ἐ ῥεῖον ὐ τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, eſt *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus.* hoc eſt laſcivi motus indice. Ταχεῖρον proprie dicitur de oculis laſcivis, qui petulante mobilitate produnt laſciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

rum, nemo dixerit quam ſuavis ſit riſus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem usque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus.

15. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cujus deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi poſſent, ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηρῷ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέλαμψις ἄχρι ποδός, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· ὥσθ' ἡμῖν γ' Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ λαβοῦσης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τῇ Καλλικρατίδᾳ βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ἔπαθε τῇ σφόδρα θάμβει ὀλίγου δεῖν ἐπενήχετο, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῇ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι μὲν λατέρᾳ μηρῷ σπῖλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐλεφαντίνῃ κνημῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτῇ τ' ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ὠμὴν τῷ λίθῳ τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ὅτιν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένην Φυσικήν τινα [o] κνημῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τῷ Πραξιτέλει ἐθαύμαζον, ὅτι τῷ λίθῳ τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἧττον ἐλέγχεσι δυναμένοις μέ-

ξε-

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rurſus deſunt in Ox. *l* Πάθος] Hoc repoſui ex L. P. W. Πένθος Edd. omnes habebant. *m* Πάθος] Sic jam Edd. *n* Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. *A*1. *o* Κνημῖδα] Accentum ſic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὄκκ' ἴσορᾷ τὰς μοιχάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμοῖς, ὅτι ἃ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Caprarius quando capras intuetur eoeuntes
Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.

Vetus Scholiaſtes exponit λαμπύονται, φθείρεται. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, eum in hoc ipſo dialogo vocat τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia juncta.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνεύειν ἢ γλαῦκα, τιτύσκεσθαι οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo diſſert. 19. τὸ ὀφθαλμῶν ἐκτετικὸς, pro quo *Juſtinus*, *cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret.* τάκεται ὀφθαλμοῖς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae erat captus: ἐπὶ πόθητο ποτικῶς ἔχοντα, καὶ ἀμφιφορέων ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχερὸν γεγενημένον. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro ταχεραὶ κόραι. ſunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχερόν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impreſſis autem πένθος. *M.du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rurſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος reſtitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obſtat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. *Philoſtr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipſum juvenem intelligo. *M.du S.*

ρεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῖν ζάκορος ἀπίστου λόγου καὶ παράδοξον ἱστορίαν παρέδωκεν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ὀπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καλαρχὰς ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὴν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόλις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τηνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομύθης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεφοίτων μέμψεις.

abscondisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δυσιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ τὸ ναὸν σαίρων, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἀγιστείας δόκησιν] Ἁγιοσύνη. καθαρότης. λατρεία. *V.*

* Ἡ] Ὁ est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξήρισκεν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. *J. F. R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παράδοξον ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. f. 4, 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas depereuntium exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομύθους λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομύθης &c. *Th. M.*

58. Ἀτραγάλους Λιβυκῆς δορκὰς] Inter delicatam supellectilem δορκαδίους ἀτραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. f. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δορκάδα Λιβυκήν vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὰς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἰδὼν τοὺς μὲν ἀτραγάλους δορκαδίους, τοὺς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλους δὲ χρυσίον. De his autem multa *Casaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀταριθμήσας] Melius forsan λογισθμήσας. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοπὸν] Forsan ἐπισκόπει. *M. du S.*

61. Τὴν θεὸν αὐτὴν] Jactus est, quem ipse describit. *M. du S.*

Τὴν θεὸν αὐτὴν κύβολ.] Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Casaub.*

ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ϗ μικρὰ τῦ πάθυς ἑαυτὸν ἀποβυκολῆσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλυς Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέτευε [h] ἐλπίδα· ϗ βαλὼν μὲ [e] ὀπὶ σκοπῦ, μάλιστα δ' εἰ πολε [h] θεὸν αὐτῷ εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλυ πεσόντ@ ἴσῳ ϗημαλι, προσεκύνει, [h] ὀπθυμίας τεύξεσθ νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως χ [h] τραπέζης ῥίψειεν, [f] οἰδ' ὀπὶ τὸ δυσφημότερον ἀναστᾶεν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαρώμεν@, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, ϗ [g] καληφεῖ, ϗ δι' ὀλίγυ συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ [h] πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῦ πάθυς ἐρεθιζομένυ, τοῖχ@ ἅπας ἐκαγάστε-

d Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. B2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* *e* Ἐπὶ σκοπῦ] Et ſic eſt in iisdem. Forſan ἐπισκόπυ. *f* Οἰδ'] Sic L. *P.* Οὐδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* *g* Καληφεῖ] Mallem κατήφει ἢ κατηφῶν.

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *jecerat.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καλαρώμεν] Verbum deeſt poſt τὸ καλαρώμενος. *F. G.*

68. Τὸν πρὶν ἀστοχίαν ἰθεράπευν] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum iuſra c. 32. dicitur ὁ ἐμπαλινόδης· *reditus, regreſſus*, ſive *via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῦ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τὸν ἀεὶ βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τὸ ἄπειρα πάμπολυ, *laborem inſequentem.* Sic ὁ σὺν ἀπόδοσις, ibidem c. 36. *Solutio quae non fit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium, res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *veluti validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita.* Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam .. videret .. urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὸν σὺν ἀπόδοσιν, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat oriri
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. J.

Τὸν πρὶν ἀσ. ἰθ.] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Merc. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῦ σφόδρα θάμβους, c. 33. τὸ παραυτίκα χαίρειν, & 36. τὸ ἄγαν φιλοτιμίας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

71. Καὶ

ρέστελο, ϗ πᾶς μαλακῆ δένδρῳ φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλης, ϗ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῇ Θεᾷ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ὀπιτάσεις [a] ἐπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆ ὀπιθυμίας [b] μαστροπός. ἤδη γὰρ ὀπὶ δύσιν ἡλίῳ κλίνοντι, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας ὅπισθε τὴν θύρας παρεισερρύη, ϗ τὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, ὀχεδὸν ὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ χαλὸς Ἀγχίσης καθειρχθη. ϗ τί γὰρ ἀρρήτω νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, [c] ἢ ἄλλο, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τὰ ἐρωτικῶν θειπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, ϗ τὸ σπῖλον εἶχεν ἡ Θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τὴν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασιν, ἢ κατὰ πελαγίῳ κύματος ἐνεχθέντα, πανταχῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τὴν ζακόρου διηγουμένης, μειδιάσας τῷ λόγῳ ἀκροασάμενος εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, & stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu conspecta sunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. *b* Μαστροπὸς] Sic etiam recte esse in *Fl.* & M. notabat *M. du S.* *c* Ἢ ἄλλος] Et sic esse in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *J.* etiam sic *P. S. Ald. H.* &c. *d* Διηγοῦμαι] Διηγῶμαι marg. *Ai W.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Aristan.* *J. B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. *F. G.* Scribitur & μαστροπὸς, vid. *Steph.* *J. F. R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaesivit *Solanus*? Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ὅ legend. disquiram in addendis. *J. F. R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *Ai.* διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra *Pisc.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat, & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί γὰρ ἂν εἰκῆ ἔχοιμι. De *Merc. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὕστατον κατολέξω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *caussa nulla est, quam id faciam*, i. e. *non faciam*. *Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ὀκνοῦσι τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. ϗ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. *J. F. R.*

1. Καὶ νῦν] Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διΐγημα mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὲς. *F. G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ νῦν δὴ τὸ ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ἐστι τοῦτο διΐγημα. non ἐναργὴς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam asserenda est *Herodiano*, apud

ait, *femina, ſi vel e lapide ſit, amatur! Quid vero ſi quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis ſceptris aeſtimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri ſimus, cum erimus Theſpiis. Et nunc jam ipſius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifeſtum eſt hoc documentum. Qui iſtuc?* interrogante Caricle, probabili admodum ſermone uti mihi viſus eſt Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otioſam uſuram nactum, adeo ut integram exſatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum ſaxo ſe applicuiſſe, qui vellet, ſcilicet neque anteriori eam parte eſſe feminam.* Multis igitur indiſcretis incaute prolatis ſermonibus, promiſcuum ego tumultum ſedans, *Viri*, inquam, *ſodales, modeſtum ſervate diſputandi ordinem, ut venuſta lex eſt eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro ſua quisque ſententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκοῦν τὸ ξύλον, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [c] Θεσπιαῖς γενώμεθα. ἡ πῦρ δὲ τὸ [d] ὑπὸ σοῦ ζηλωθὲν Ἀφροδίτης [e] ἐναργὲς ὅτι τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρωμένῃ τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραθεὶς νεανίας, παννύχιον σχολὴν λαβόμενος, ὥστ' [h] ὅλην τὴν πάθους ἔχειν ἐξουσίαν χορευθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βεληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [i] εἶναι τὸ ξύλον. πολλῶν δὲ ἀκράτων ἀφυλακτισθέντων λόγων, τὴν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τὸ κατὰ κόσμον [k] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ὁ νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες δὲ τῆς ἀστάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ δόξης ἕκαστος ἀποτεινάσθω· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ὀπτᾶν

c Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεσπιάσι W. & *Schol.* f Ὑπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata eſt potior. g Ἐναργὲς] Recte ſic M. B2. *F. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* h Ὅλην] Ὅλον marg. *A1.* i Εἶναι τὸ ξύλον] Μηδὲν τῷ ξύλῳ marg. *A1.* k Ἔχεσθε] Ἔχεσθ W.

1. Θεσπιάσι] Πόλει. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι. quem ſculpſit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic exiſtens, λαβοῦσα δῶρα παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti ſunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκράτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτεινάσθω] Ἐκτεινάσθω. Φιλονικείτω. *V.*

apud quem lib. I. c. XI. in digreſſione de Dea Peſſinuntia, ubi quum narratum eſſet, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaereſcens a ſola virgine Veſtali (Claudia) ſoluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ στόμιον τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. *Tan. Faber* in epiſtola noviſſimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐναργές, at fruſtra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δεῖγμα eſt *ſignum manifeſtum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τοῦ θεοῦ eſt quaſi manifeſtum Deae Peſſinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & ſequi rogata, ſecuta ſit. Hiſtoria eſt etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam ſupra c. 13. *Pſeudomantis*, civitatem accepturam eſſe ἐναργῆ τοῦ θεοῦ. (Recte contra *Fabrum* adſeris τὸ ἐναργὲς τοῦ θεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. *Schol.* χαλεποὶ δὲ οἱ δυσκολοι θεοὶ φανῆναι φανερούμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyſſ.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quieve ſigna manifeſta dabant ſuae efficaciae, *praeſentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem.* de uſu & praeſt. Numiſm. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Caſaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεστάτῳ, ἐνεργεστάτῳ. *F. F.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum ſequioribus habere, notarat *Solan.* Neſcio quare; neque varietatem deſidero. *F. F. R.*

15. Πέρας ἰδὲν] In obſervatt. Rever. *Fac. Elſner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέρας editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *F. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δὲ σχολῇ καλὰ χρῆς ἐὸν εἰς ἱλαρίαν, ᾗ μὴ τέρψεως ὠφελήσει δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες δὴ τῶν νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ὄπιθοι τοῦ ὄχλου) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὴ ἀρεμίας ἀκοῦσαι τε καὶ λέγειν [c] ἄφ' [d] ἧν βουλόμεθα, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἥξει τὰ ἴσα διοχλήσων.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκατανευσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδαιμίας με πιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ὑπὲρ συνουσίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἔνθα καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς δεῖ τὰ πρὸ πομπῆς ἀγωνιζόμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἥκομεν εἴς τι συμπρεφὲς καὶ παλύσιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, ἡδύς, εἰκών, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτίκα ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιάδα ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, [f] εὐθὺς ἐπάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ὑπακούσας, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν ἅπαντι μὲν ἔργῳ, καὶ βραχὺ δὴ ἰδίας πειθοῦς ὑπισάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πεττοῦς σου δέονται·

est mundi ad nivium; vtio autem debuimus ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otioſe audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus moleſtum nobis futurum.

18. Recte iſta dicere viſus ſum, & comprobantibus illis egreſſi ſumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at iſti cogitabundi, qui magnam intra ſe commentationem ſurſum deorſum volverent, quaſi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati eſſemus ad tecta undique & umbroſa ipſo aeſtatis tempore ſedilia, *ſuavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae ſtrepunt*, in medio, plane judicis in morem, conſedi, ipſam in ipſis ſupercilliis Heliaeam praeferens. Cum vero ſortem utrisque, de eo, uter prior diceret? propoſuiſſem, & Charicles priorem locum ſortitus eſſet, eum ſtatim ingredi orationem juſſi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, ſic fere exorſus eſt: Te, Domina, cauſſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae ſuadelae, adſperſeris, illico perfectiſſimum eſt. Amatorii autem ſermones praeter caetera te indigent, tu enim germaniſſi-

a Τῇ δὲ] Τῷ δὲ male *S.* b Ὄχλῳ] Deeſt in *W.* c Ἄπτ'] Ἀπ' *W.* Vulgatam ſervant *J. Fl. P. Ba. S.* d Ἧι] Ἧ marg. *Ai. W.* Sed eodem redit; ἧν enim aeque in tertia perſ. dici quam ἦ, nimis notum. e Ὑπερηχοῦσι] Sic *W. Ex. Fl. J.* Ὑπερηχοῦσι *P. P. S.* f Εὐθὺς] Εὐθὺς male *J. Fl.*

33. Σωφρίς] Ἐσοφρόνιον *V.*

23. Ἄπτ'] Conf. ſupra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non ſolis Poëtis in uſu eſſe. Veram ἅπτω ſpiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque uſu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἅττα pro ἅ τινα interpretatur, *quaecumque*, ἅττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J. F. B.*

31. Προπομπείας] Ego προπομπείας mallem. *M. du S.* *Ibid.* Περὶ τῆ προπομπείας —— Πλαταιᾶσιν] Refertur forte hoc certamen ad Daedala, ſolenne Plataeenſium, de quo *Pauſan. Boeot.* p. 547, 38. πληροῦνται, καθ' ἕκαστα τέλος τῶν πομπῶν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuiſſe. *J. M. G.*

42. Δη-

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius effet machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata est, maribus suas seminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum genituraе constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτὴν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρενσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἐν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν πρωμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως [g] πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ὀπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τῷ κόσμῳ, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τὴν πρὸς ἄλληλα τούτων ὀπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ὀπιστομύη δ' ὅτι θνητὸς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τῷ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δὲ μὴν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ Φύσιν ἐμηχανήσατο. [h] τοῖς μὲν γὰρ [i] ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τινὰ [k] δοχεῖον ὑποφήνασα. κοινὸν [l] ἐν ἀμφοτέροις γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν [m] ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ὑπὸ τὴν οἰκείας Φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ Φύσιν ἀρρενωθῆναι, μήτε τἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. [n] διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβα-

g Πρωτόρριζον] Sic P. aliaeque recte. Πρωτορρ. male J. h Τοῖς μ̀] Hic pergit O. i Ἄρρεσιν] Ἄρσιν Q. Vulgatam tenet M. J. Bz. P. &c. k Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. l Οὖν] Deest in W. Adest in M. & Edd. m Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec Bz. J. P. n Διὰ τοῦθ'] Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22.

42. Δεῖξαι τὸ πρόσωπον ἐρυθριῶντος] Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. J. B.

Ibid. Πρόσωπον ἐρυθριῶντος — ἀσχήμων] Fabius II. 3. 156. seq. *Cum judex dicere de caussa jusserit, lenicet consurgendum, tum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitandi mora — In hac cunctatione suus quandam non indecentis pudor*, caput mulcere, &c. J. M. G.

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόστομον infra c. 32. J. F. R.

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, quae proponit. Patet, quae sentio. J. G.

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. J. B.

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI. 11. ἡ αὐτὴ πίστις δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. L. *Bos* haec Luciani quoque adfert, ut memorat in marg. *Graev.* Cl. *Hemst.* J. F. R.

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, si Excerptis fides. nempe W. P. & L. M. du S.

βασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ [a] μέμυσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τ γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κτ\ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνης τῆς μεγέθους ἐς τὰ τ ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τ φύσιν αὐτὴν [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· [f] αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, ἔθ' ἃ δρῶσιν, ἔθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· κτ\ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείρανλες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μίσουσιν] Recte sic P. M. P. *V2. B2. S.* Μίλουσιν male *F. Fl.* b Ἐπειθάρχει] Ἐπειθάρχει W. c Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. d Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. e Παρηνόμ.] Παρενόμ. W. Augmentum adgnoscunt *F. Fl. P. S.* f Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοὶ L. g Σπείρανλες] Σπείρουλες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα αἰσχύνη in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem quod πάσας δίκας δίκαι μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τε γεραίραι τιμήμασι. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. rod. in Sen. c. 19. ubi is edidit: *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic *Act. Apost.* XXVIII. 10. οἳ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλει γοῦν πρὸ παντὸς εἰ τιμαῖς ἴσχυ. Quid ergo haeserit, nescio. *F. F. R.*

Ibid. Μίσουσιν] M. P. & Edd. plerique. In *Fl.* & *F.* μίλουσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζευγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. *F. F. R.*

87. Ἴσως ὁδοὺς] Sic Latini istud obscoenum *viam* & *locum* dixerunt. *F. B.*

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae scelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius sexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *F. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἰδοῦντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἴδοντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem indicant sequentia; non enim ἰδόντο, *non delectabantur*, dixisset, quum statim de voluptate modica addat. *F. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *F. B.*

99. Τοῦ-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

[h] Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας [i] ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι [k] σιδήρῳ [l] τὴν Φύσιν ἱερουλῆσαι· τὸ δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ᾧ ἦν ὀλιγοστὸν ὥσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς Φύσεως, οὔτ' εἰς [l] ὃ γεγέννηνται Φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' [m] ἐν νεότητι ὠδε μεῖναν ἀνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς [n] μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· [o] οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιδύντως ὀπτῶσα, μέχρι τοῦ [p] οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

[q] Εἰ δ' ἐφ' ὧν [r] ἡ πρόνοια [s] θεσμῶν ἔταξεν [t] ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μὲν γυναι-

[h] Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A1.* ex L. & *Ald.* Εἴτοις Edd. cett. male. [i] Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἡ *J.* male. [k] Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A1.* [l] Ὅ γεγένηνται] Ὅ τι γένηνται *J.* Ὅ γεγένηται cett. & M. Sed ν. medium duplicavi monente *Solano.* [m] Ἐν νεότητι] Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* [n] Μαραίνει] Μαραίνειν W. [o] Οὕτως] Hic rursus pergit O. [p] Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπεῖς Edd. [q] Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. [r] Θεσμῶν] Sic recte marg. *A1.* O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. [s] Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, εἴτοις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴτοις γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum ἐθίοις γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum εἴτοις intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

15. Εὐπρεπῶς] Ἡ μιαρὰ τροφὴ . . . μέχρι τοῦ οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Sceleſta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici poſſit, prolapſa eſt.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod ſi in iis, de quibus Providentia legem ſanciviſſet, unusquisque noſtrum ſeſe firmaret.* *J. F.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπῶς. Ox. Cod. ἀπρεπεῖς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπί τινι θεσμὸν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάττειν θεσμὸν ἐπί τινι πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutaſſis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἵστυξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret;

ταικῶν ἀν ὁμιλίαις ἠρκέμεθα, καὶ παντὸς ἀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει πᾶσι τοῖς ὑδὲν ἐκ φορπᾶς λογισθέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέαινιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βοσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἀῤῥένων πλησὶ σπέρματος. τί δὲ, ὑὸς συὶ μὴ εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, εἴθ' οἱ [a] ἀέρια ῥοιζοῦντες [b] ὄρνεις, εἴθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἵλκυσε λαῖτμα, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄῤῥενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καλαχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες δὲ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ [c] καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλόμενον, οὐδεὶς [d] ἔσται.

[e] Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς [f] καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' ὃν

lierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tempestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas salit: & aries universum gregem masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia persequuntur apri? & lupas lupi inscendunt? Universim dicamus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas sortem sortita sunt; sed neque *in* terra ullum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae consectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea consectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque unus *paullo post superstes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. B2. *F. P.* b Ὄρνις] Sic M. *Fl. F. P.* &c. Ὄρνις O. Ὄρνις male B2. c Καθ' ἕνα] Καθ' ἕνα male *F.* d Ἔσται] Ἐστί O. Vulgata est in *F. P. V2.* B2. & M. Sed supra est *s.* e Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rursus O. usque ad p. seq. f Καὶ] Abest a W.

20. Ἠρκέμεθα] Ἠγαπήμεθα. *V.*
21. Ἀμέλει] Διὰ τοῦτο. *V.*
34. Ἐπορέχθη] Ἐπορέγονται. *V.*

jam vero, quem θηρῶν ex Codd. restitutum sit, ἰμῶν non amplius volet. *F. F. R.*

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. *F. B.*

33. Λῆγω] *Manssionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quiesco, permaneo.* Nec enim *cessandi desinendi* notionem solam huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. *Long. Past.* p. 71. καὶ τὸ τέγγεσθαι ὃς οὐκέτι λαγχάνοι, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam.* Si quis vero a λάχω pro λαγχάνω *deriveat*, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Commentt. ad *Callimach. Hymn. in Jov.* vers. 80. ubi λάξω editum pro Dorico λάξω, λάξω vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. *F. F. R.*

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἰσί. In M. etiam, quamvis ἴσαι legatur, tamen supra adscriptum est *s.* Sed neutrum ego intelligo. *M. du S.*

Ibid. Διωκτέον] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *sectari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem *Hermot.* c. 77. & Not.

tis, quae puériles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervénerit, supplantari non jam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemtam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enim vero secundum magnum veritatis interpretem Homerum

nihil pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes: suavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praestat honore.

παιδικαὶ μὲ ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν [g] Φαναχίζονται· τὸ δ' ἥδη [h] κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττουσι, καὶ τὸ τῆς σώματος εὔμορφον αἰδέμονες φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἥδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτῆς πεῖραν οἵου ἐστὶν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίαν παραπέμπεσθε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ὅπου τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τὸ λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσεται, ἀκριῶν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺς δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι [l] τὸ καλόν; ἀλλά τοι κατὰ τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

— εἰδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [m] λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει [n] ἀγρομένοισιν·

Ἐξ-

[g] Φαναχίζονται] Sic W. recte. Φανακίζονται male *J. Fl. V.* *B.* *P. S.* [h] Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce *J. Fl. Mid.* Vulgatae adstipulantur cett. item P. & M. [i] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores. [k] Εὐθὺ] Εἰδὺς marg. *RVW.* [l] Τὸ] Τὸ *J. Pell.* [m] Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσσουσιν Edd. Luciani priores male. [n] Ἀγορεύουσιν] Sic *Hom.* *B.* P. &c. & M. Ἀγορεύουσιν male *J.*

Not. 46. *J. F. R.*

48. Φαναχίζονται] W. recte, in impressis φανακίζονται. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἥδη &c.] Ὑποφορὰ adscriptum in marg. *Ar.* & duobus versibus inferius: ὑπόφορα. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. *J. F. R.*

51. Καταδύσεται ὑπαχθεὶς] Lege ὑπαχθείς. *F. G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτούς. *M. du S.*

56. Πρὸς τὸ λογισμῶν τὸ αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσεται πρὸν ἔχοντος] Verto potius: *Cum ratio ipsius necdum judicare queat, quo se convertere debeat.* Quam cum interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ πρὸν pertinet ad ἔχοντος, non ad τραπήσεται. & ἔχειν πρὸν dicitur pro δύνασθαι πρῖναι. Infra c. 48. sensu contrario dixit Auctor, τὸν ἥδη λογίζεσθαι δυναμένου ἰλικίαν. & c. 24. Φρόνησις ἐλλιπὲς ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εἰδὺς] Eodem redire, scribasne hic εἰδὺς, an εἰδὺ, vid. infra c. 42. *J. F. R.*

62. Τὸ καλὸν] *Pelletti* licet scriptura blandiatur praevulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸ καλὸν servandum judicabis. *J. F. R.*

65. Εἰδός τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. Λεύσσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum*. In reliquis libris λεύσσουσι. *M. du S.*

72. Καὶ

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, [a]θεὸν ὡς [b]εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ὑπὸ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

Ἀμέλει τῇ καλῇ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται.

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

Et rurſus alio loco,

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, καὶ δικαιοσύνης, τῆς τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἷς τελείοις ἀνδράσι συγκληρον εἰλήχασι τάξιν, ὑδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάντα γὰρ ἔδει Φαίδρᾳ μὲν Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τ' ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδῃ εἰκὸς ἦν, διότι [c]ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τ' ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ φωναὶ πότου [d]ἐξορχοῦνται φωναί; τίς ἑρασὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ὑπειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ὑδέπω τὸν ἱερὸν Πλάτωνα φώγων[e] ἐμπίπλα, πᾶσιν ἐπέρασε· ἦν. μέλαθρος δ' ἀπὸ τῆς

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

e

a Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* b Εἰσορόωσι] Εἰσορόωσι *Fl. J.* c Ἠκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκρωτηρίαζε *J. S. H.* d Ἐξορχοῦνται] Ἐξορχοῦντο marg. *AIW.* e Ἐμπίπλα] Sic Edd. Ἐπίμπλα W.

89. Διαλύσεις] Τόπ. *V.* *Ibid.* Ἐπιτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. —— ἠκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* 6. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπιτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος] Benedictus *& vita tyrannidem videret.* Immo *vita imbianti tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ συνουσίου τοῦ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & ſubjicit καὶ μάν μοι πρώην ἐδόκει καλὸς εἶναι ὁ Ἀλκιβιάδης ὑμῖν, ἀνὴρ μέντοι ἔτι πάνυ νεανίσκος. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; σὺ γὰρ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινεῖς ἦ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ὥραν εἶναι τὴν ὑπηνήτου, ἣν νῦν

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τὸ ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸ λογισμόν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὸ [g] τοῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόκαλοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τοῦ ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαβὰς ἡδονήν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τὴν χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παρατρέχουσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι παυομένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

[f] Τὸν] Τὸν *J.* Τὸν cett. & M. [g] Τοῦ] Abest artic. ab M. [h] Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. [i] Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A1.* [k] Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. [l] Διηνεκὴς] Διωνεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1.*

8. Ὀξεῖα] Ταχεῖα. *V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ ἀφεκτὸν, καὶ ἀθρεκτέον. *G.*

ων Ἀλκιβιάδης ἦν. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἂν μόνοις τὸ σοφιστῶν κάλλιον φαίνοιτο; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλημι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαμ) editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & ἐπίπλατο fine μ in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπίπλωδι. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενον etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλαμ) & ἐμπίπλαμ). Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

λύπης τ' ἀφάνειαν ἐκπομπεύσης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τ' ὅλον χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τ' μείζονα ἀγαθὼν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τ' ἐχάτην ῥυτίδα [c] τῷ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τ' ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τ' νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρᾷ παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παχυτιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτῃ μελαδιώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τ' μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τῷ πάλαι μαλακῷ πυκαδὲν ἰξύλοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡσαφεὶ ῥυπῶντες. ἀλλ' ὅτι τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τῷ χρώματος ἐπιγίλβει χάρις, καὶ δασυλείς μὲν ἀπὸ τ' ὀβρύχων τ' κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρου-

fanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. Fl. J. B2. P. b Γυνὴ] O. male ξυνὴ. c Τῷ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῖν i. παρίημι male J. & Fl. Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A1. f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τῷ σώματος O. g Βοτρύχων τ' κεφ.] Τῆς κεφ. βοτρ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte M. B2. S. Ἰακίνθοις cett. cum Ald. in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρουσι] Sic etiam esse in Fl. notat M. duS. Est & in J. P. aliisque.

17. Ἥδιστα τὰ παρέλκοντα] In marg. A1. adjectum: Eurip. in Phoeniss. In Junt. additus versus, scil. 532. J.F.R.

22. Ἔχει] Eurip. Phoeniss. 532.

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά·
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ μπειρία
Ἔχει τι (Alii δίξαι. St.) λέξαι τ' νέων σοφώτερον.

Unde Ovidius Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet; seris venit usus ab annis.
M. duS.

31. Ἡμῶν] Lege ὑμῶν. F.G.
Ὑμῶν] W. B2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῶν. M. duS.

34. Ὑακίνθοις] Anacreon etiam habet p. m. 66. B. σιφνιώτικους ὑακίνθους. Vid. Homer. Od. Z. 231. & Ψ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98. unde liquet, nigrum colorem designari. M. duS.

40. Ἠλίκτρου] Electrum de auro purissimo exponit Cl. Spanhem. ad Callim. p. 684. & Sophocl. Antig. v. 1049. testem adducit. J.F.R.

Ibid. Σιδωνίας ὑέλου] Vitrum Sidonium. Strabo. F.G. (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) J.F.R.

43. Τοῖς ἀφατιθεῖσιν] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀφελὴς & ὁ ὑφιστάμενος e regione quasi ponuntur. J.M.G.

Ibid. Διατιθεῖσιν] Monitu Cl. Gesneri sic edi curavi, etsi ἀφατιθεῖσι sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. J.F.R.

49. Ὅθεν εὐρίθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μετέσχεν τράπεζα δαιμόνια] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano.

In

fuſae ſcapularum decus; partim circa aures ac tempora, pratenſibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis ſuccreſcente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praeſertim perſequamur, quae ſunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, ſolitariam vitam amamus; ſed ſociali quadam communione conjuncti, cum ſuaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde menſa communis inventa eſt, & pararium amicitiae menſam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaſium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim ſinguli pretioſis nos cibis implentes: ſed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congreſſus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τις· οἱ μὲ, βλιτύτιος κέχυν), μελαφρόταν κόσμον, οἱ δὲ παρ' ὅτα ϗ κροτάφους, πολὺ τ ἐν λειμῶνι ἠλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' [k] ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ἐπαφυομένης, ἠλέκτρου, φασίν, ἢ Σιδωνίας [l] ὑέλου λαμπρεγγέστερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' οὐχὶ τῶν ἡδονῶν ϗ τὰς ἀντιπαθείας μελαδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς μετιθεῖσιν οἱ πάσχοντες [m] εὐφραίνωνται); χεδὸν γὰρ ὡ [n] κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις ἀτριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδίω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, ϗ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ ϗ φιλίας [o] μέσιτις [p] τράπεζαν ἀμφιθέμενοι, γαστρὶ τ ὀφειλομένῃ ἀπομερῶμεν ἀπόλαυσιν, ὡ [q] μόνοι τ Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ὡδὲ καθ' αὑτὸν τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, ϗ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲ οὖν [r] γυναικεῖοι σύνοδοι, τ ἀπο-

[k] Ἀκαρῆ] Ἀκαρῆ O. Ἀκαρὲ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. B2. P. Fl.* [l] Ὑέλου] Deeſt hoc & ſeqq. in O. usque ad verſ. 4. cap. 41. [m] Εὐφραίνωνται] Εὐφραίνονται W. [n] Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. B2. V2. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* [o] Μισίτιν] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *V2.* quae *μισίτλω.* [p] Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W. [q] Μόνοι] Μόνι *J.* male. [r] Γυναικῶαι] Sic *Fl. H. J. B2. P.* &c. Γυναικῖαι *Vorſt.*

In Mſſ. recte ſcribitur: ϗ φιλίας μεσίτου ἑστίαν ϖαθέθμοι. Communis focus eſt uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris ſolivagis, quia ratione carent, quaſi eſſent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῶν ἱερὰ διαμάθμοι, ϗ μέσλα ἑστίαν τ ἰδίαν ἕκαστον οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἱπολιτεύοιλο νόμοις. *ſed ex aequo nobiſcum templum aedificatis & inhabitatis quisque ſuis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe poſt, ἀπὸ τ πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ex patria domo prodit.* *J. G. G.*

50. Μισίτιν τραπ.] *Plut.* 274. f. φιλίων ϑείων βωμὸς ϗ ἑστία. *M. du S.*

Ibid. Τράπεζαν ϖαθέθμοι] Retineo τράπεζαν hic, quae ϖαθετίθεσϑ poteſt. Focus domeſticus immotus, puto, eſt: quamquam non ignoro *foculum*, *quo foventur epulae.* *J. M. G.*

52. Θάσιον] Vid. *Ariſtoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τι τ χρόας ὄφεσκεν ἡδύ μου. ΧΡ. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiaſtae verba. Ἐπεὶ ϗ Θάσου ἦκεν Στάφυλος, ὁ ἐράμενος Διονύσου. Ἀμφότεροι γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος, &c. *J. F. R.*

57. Γυναικῶαι] Adſentior *Vorſtio γυναικῶαι* legenti; nam ut ipſi non ignotum fuit, Atticis adjectiva compoſita ac derivata in ος communi genere uſurpari, ita me non fugit etiam, Noſtrum adjectiva ab ſubſtantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικεία διαίτα. Aliique paſſim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre poſſim haud pauca eorum quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Salt* §. 70. Adde hic c. 30. vſ. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum ſubſtant. σωτήριον, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μοῖραν ὀλῆναι (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang. Luc.* XVIII. 18. & ſimilia perpetuo communia.) Ad noſtram diſquiſitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoſcit. Vid. eum L. I. c. 2. τ δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. *Dionyſ. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lipſ.* verſ. fin. τ ἀναγκαίου σταλίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλοις γὰρ ἐξίσω ἀφθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστὴς Τειρεσίας πρόσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσουσι, σκοπεῖν ὅλην τοῦ τε λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' [b] ἐκεῖνο μερισαμένους, ἃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρέχειν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ὅτι παίδων εἴποι τις, οὐχ ὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν ἀφθεὶς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑφισταμένῳ, κατ' ὀλίγας μὲν ὀδύνας, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ κατὰ χρόνον τὸ ἀλγηδόνος χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραίνεσθαι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίγεται, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται ἀπόλαυσιν.

Ὡς εἰ μὲν καὶ ὑμῖν χρήσκειν [c] δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [d] ἀπατεχισώμεθα.

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam: non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis in-

a Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. b Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. c Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *J.* d Ἀπ—ώμεθα] Ἀπ—ώμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi; feminini vero ἀναγκαίη exempla ap. *Herodian.* & in *N. Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκίστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2, quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικῖδι σώσοδαι etiam convenit *Suidae* illud, Θουκυδίδειος γραφὴ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —ἀγρίαν θῆρά μοι Γοργοῦς. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut Il. H. ἀμφιλύκη νύξ. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀθανάτῃ μήτηρ. Ne credas ἐ Ϲ ἡ ἀθάνατος perpetuum. *J. F. R.*

65. Του] Enclitice vel potius ἐντόνως positum pro τινὸς, vid. supra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gesn.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

67. Οὐκ ἂν εἰπὶ παίδων] Potest ita dedisse auctor; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si legamus pro οὕτω, ὡς, *nemo ita insaniat, ut in pueris ita* se rem habere *dicat*. *J. M. G.*

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὴ deleatur, satis commode omnia habebunt. *M. du S.*

Ibid. Ἀπατεχισώμεθα] I. e. *insectè simus*. F. G.

90. Τέχνασμα] Aliter interpungit *J.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπόρων ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀπῃ. Nostra autem diviso est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *J. F. R.*

95. Φι-

invicem, quaſi interjecto pariete, abſtineamus. Si vero decet viros cum viris conſuetudo, in poſterum etiam ament ſe invicem mulieres. Age jam, novum ſaeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam poteſtatem feminis etiam indulge: ſecum invicem, ut viri, coëant: laſcivorumque inſtrumentorum commenta ſubſtringentes, portentoſum ſterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obſcenitatis, ſublato pudore triumphet: gynaeceum omne noſtrum eſto Philaenis, ſemimares amores contra decus uſurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere maſculam, quam, quod in viris generoſum eſt, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ὑπονόησας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων συζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὴ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἥκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβαδικῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῖν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἐρῶσα ἀχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixiſſet Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra maſculos amores uti. Ego vero placide ſubridens conjectis in Athenienſem oculis, *Ludi*, inquam, *& riſus, Callicratide, me ſedere ra-*

Τοιαῦτα συντόνως μέλαξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐῴκει δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρώσας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸ Ἀθηναῖον ἠρέμα τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαίως καλεῖσθαι

---

e Ὁμιλησάτωσαν] Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B2.* Ὁμιλείτωσαν *J. Fl.* & *V2.* *f* Ἀναίδην] Reſtitui ex *J.* & *Fl. V2.* & W. Ἀναίδην enim in reliquis minus recte. *g* Καὶ] Καίτοι marg. *A1.* *h* Ἐώκει] Ἐοίκει marg. *A1.* *i* Καθαρσίῳ] Καθαρσίων *J.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. Edd. lect. tuentur M. P. *k* Τὸ ὀφθαλ.] Τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. *l* Ἔφην] Ex emend. *Selan.* & M. Ἔφη Edd. priores.

93. *Τριβάδης] Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, † οἵη ἦν Φιλαινίς. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] Ταύτην τὴν § Φιλαινίδα, ἦν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιριστρίαν καὶ τριβάδα. *V.*

1. Παθαινόμενος] Ἀγωνιστήσας. *V.* Παθαίνομαι ἀντὶ τοῦ ἀγωνιστῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνειν. *G.*

* Τριβὰς] Exc. *G.* τριβὰν.

† Οἵη] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur.

‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in ſedem retraxit *M. du S.*

§ Φιλαινίδα] Φιλαίνιδα habebant edita, quod correximus atque ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταιριστρίαν male editum fuerat.

95. Φιλαινὶς] Leucadia, *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impuriſſimae foeminae *Clem. Alexand.* Προτρ. 24. B. C. & *Tatian.* p. 122. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀσυνάσσα Βοσποράγη ἴφη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & noſtrum Ἀποφρ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; ſupra aliter uſurpaverat καθαρσίων τάχα δίκην. vide etiam Ἀποφρ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἴφλω. *F. G.*

Ἔφλω] M. optime. In impreſſis ἴφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

σαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ὑπὸ σπουδαιότερον ἦγμαι. χεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθηνάλω. καιρὸς ἦν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, [a] ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας. [b] Περικλέους δὲ πειθὼ καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθαλισμένας γλώσσας, [c] ἐν τῷ σῷ λόγῳ ἀφαιρεῖσθαι, μιᾶς ἢ ἐν Πυκνὶ δημηγορίᾳ ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν ἂν ὑπέσχον ὁ Καλλικρατίδης (ἐφάνη δὲ καὶ τῷ προσώπῳ μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχειν. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, τραγικὸς ἂν, ἢ προσέτης ἐχειροτόνησο, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων· χεδὸν γὰρ ἥδε αὐταὶ πρὸς [d] αὑτὰς, [e] ὁπόσαι περὶ λόγον καὶ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς ἢ τὸ λέγειν ἐξουσίαν [f] ἐφῆκεν, ἕτως

tus arbitrum, nescio quomodo a Charicli vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque Demosthenis in Philippi unius jam esse memorem.

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aëneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-

a Ἀπαιτεῖν] Sic *P. H.* &c. & P, Ἀπαιτεῖ *F. M.* & *V2.* cum *Fl.* b Περικλεῖ δὲ πειθὼ] Sic *Fl. Ald. Fr. B2. P. H. W.* Περικλέους δὲ πειθὼ *F.* & *V2.* Περικλέους δὲ πειθοῦς L. *S. A.* Περικλεῖον δὲ πειθὼ mutato accentu marg. *A1W.* c Ἐν] Ἐνι marg. *A1W.* d Ἑαύτας] Sic *Fl. H. P. S.* Ἑαυτὰς *F.* & marg. *A1.* e Αὐτῶν] Sic P. *F. S.* Αὐτῶν Ex. *Fl. P. H.* f Ὁπόσαι περ.] Ὁπόσαι αἱ περ. W. g Ἐφῆκεν] Ἄφηκεν marg. *A1.*

15. Περικλέους δὲ πειθὼ] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πείθων. L. & *Salm.* Περικλέους δὲ πειθῶ; quam sequitur A. Ed. *F.* autem & *V2.* Περικλέους δὲ πειθῶ. *M. du S.*

Περίκλειον δὲ πειθὼ] Sic legendum ex *Aldina*, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περίκλειος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείου τε πειθὼ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐν τῷ σῷ λόγῳ ἀφαιρεῖσθαι, τὸ ἐν τ. λ. Repetitio literarum earundem iv omissioni occasionem dedisse potest. *F. M. G.*

Περικλέους δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Cl. *Gesneri* congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Dissert. c. 27. ubi γυναικεῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus Editionum *F.* & *V2.* accentus, quae Περικλεῖον praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. *F. F. R.*

32. Τελέσιλλα] Confule *Meursium* Gr. fer. in Ἑορτικὰ, & *Plut.* 437. *Leop.* 58. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 374. *M. du S.*

Τελέσιλλα] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio V. Cl. *Joh. Christiani Wolfii* in unum collecta & *Vandenhoeckianis* typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. *F. M. G.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Ml. ἐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ. *Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellita illa, qua se jactat Lesbus, Sappho.* *F. G. G.*

34. Μελίχρουν αὔχημα] Hanc puto veram lectionem. Μελίχρων *mellitum*, *dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελιχοῶν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telesilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causſam egit. Verum enimvero quandoquidam virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe; quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte velut illa

μὴ σπουδᾶς ἀν εἶπον. οὐχὶ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [h] μελιχρον αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, οὐδὲ ἡ Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανὼ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς ἔτως ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ [k] ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ ᾧ ἡμεῖς τὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῖν πραχθῆναι· ἐπεὶ δὲ οἱ τοῦδε τοῦ τόπου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν [l] ἐπενηνέθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπασα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν [m] ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἔστιν ἔργον. εὐξαίμην [n] γὰρ ἄν, εἰ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπὶ κόον τῶδε τὴν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν φυεῖσαν, πρόσφυσιν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πολλῶν [o] ἀψάμενον Χαρίτων. αὐτὴ τάχα

[h] Μελιχρὸν] Μελιττοῦν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. [i] Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. [k] Ἄνδρες] Ἄνδρας J. & Ald. male. Cett. recte ut edidi. [l] Ἐπενήνεθησαν] Ἀπενήνεθησαν marg. A1. [m] Ἀρετῆς C ald.] Ἡδ. καὶ ὠφ. W. [n] Γὰρ ἄν] Δ' ἄν marg. A1. [o] Ἀψάμενον] Ἁψαμένου marg. A1.

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελιττοῦν. V.

49. Λυκείου] Τόπου. V.

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum ſive nigrum, cujus ὀπωπόρισμα eſt τὸ μελίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *J.M.G.*

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μελιττοῦν hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i.e. *venuſticem*. Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum; a corrigendo textu manum abſtineo. *J.F.R.*

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Ein. c. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται ἡ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. *Porphyr.* No. 19. & *Ritterſh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐξητάσατο πολλὰ πάνυ ὠδυρόμενον τὸν ἄνδρα, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. *J.M.G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *G.C.*

47. Συμπ. — πλατάν.] Conf. infra *de Dem.* c. 4. *J.F.R.*

48. Πλατάνιστον] Πλάτανον ἰσχνολογίᾳ vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὲ κομψότατόν τε καὶ πόας, ὅτι ἂν ἡμᾶς προσαιτεῖ ἱκανὸν πεῖσαι καλλιλογεῖσθαι τὸν σοφιστὴν παγκάλως ἔχειν. *J.M.G.*

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῶν [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τὰς παιδικὰς εὐφήμησεν ἐρωΐας, ἔτι τῷ καλῷ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

——— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαριτλέους ὄντι ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς ὁμολογήσομεν, [c] εἴξαντες ὀκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον εὐάνιε, χαρίσῃ προθύμως, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, ὁ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων [d] παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ ἐν ὅλῃ κόσμου τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ πελείμνιον χάος, ἐκεῖνο μὲ ἐς ἑκάτερα ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου [e] δεθὲν φρουρᾶς, ἢ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα μετάσας, παντὸς ἀψύχου

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδαφνῶν W. & P. Vulgata eſt in *F. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλείμμ.] Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. c Εἴξαντες] Νικηθέντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *Fl. P. W.* & marg. *A1.* Δεθὲν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaum*, & *Cal. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἡ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ θρέψαντες ὦ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F.G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. *L.K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (Χάος) μὲ ἐς ἑκάτερα ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, ἢ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδιαστίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe; ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δεθὸν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθὲις ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τὰ ὅλα φαῖεν ἂν σοι ὀρχήσειν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανέντα. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro aſſentiens, id minime aſſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris causla exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt meliori bus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε, ϗ ψυχὴν ἔχοντ⟨ος⟩ ἐγένετο δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου ϗ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀναγκαίας εὑρηνται φάρμακα. μόν⟨ος⟩ δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν, ἐκ ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντ⟨ος⟩ εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τ[f] παραυτίκα χρείας ἐπιδεῖται· ϗ πάντη τῶν ἀναγκαίων τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βί⟨ος⟩ ἀμαθὴς ἦν, οὐδέπω τ' καθ' ἡμέραν πεῖρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τ' δὲ ἀγαθῆς ζητήσεως ἐπείγων ὁ χρόν⟨ος⟩, ϗ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τ' ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἡυκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τ' κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιζητῆσαι συνηύξοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τ' [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

[f] Παραυτίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. [g] Ἠυκαίρουν] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. [h] Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Δεῖν] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δέον. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic rectè Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. Ba. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἀλλᾶ δύσπνοον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπερίζοιτο ζῆσα τροφὴν ἰχθυβόλος; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, aemor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix, aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. νῦν ἰσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῷ ἀγαπᾶν, ut apud nos, **boos lief nemen**. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix, aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μὴ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ὑστελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῶ καθ' ἡμέραν λιμῶ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῆ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεία, ἢ ἀπορίας οὐκ ἐῶσης ἑλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, ἢ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, ἢ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲ ἀλόγοις ζώοις μῆ χρόνον [a] ἐπέφυ, σπόρον δὲ πυρῶ ἢ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρῆσαι κατ' ἔτος ἐκκαίζουσα· ἢ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς τάχυος ἀμείνων.

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῆ μὲ [b] εὐθὺ τῶ βίω, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; ἢ σπήλυγγας ὀρῶν, χρύος καλαδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα καλώμαλα; ἢ δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ὅπῃ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲ ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [d] ᾠκίσαντο, ἢ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τ' χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, & sensim artes oistarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐφύη] Sic Edd. Ἐφύθη L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex J. & V2. Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥιζῶν. Παλαιὰ marg. AIW. d Ὠικίσαντο] Ὠκίσαντο W.

qui ἐντελ. legit, quod nec ego in ἐντελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. J.F.R.

7. Ἢ] Πόα scilicet. M. du S.

Ibid. Ἐφύη] Ἐφύθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀνεφύθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἐφύην habere. At cum φύω sit a φύθω formatum, facit ἐφύθην, in particip. φυθείς. Quare quod probum est, non sollicitemus. J.F.R.

12. Εὐθὺ τῶ βίου] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τοῦ Ἑλλάδος, in *Herod.* s. *Aet.* c. 1. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χωρεῖ εὐθὺ τοῦ πώλους. c. 46. vers. 56. ἄγει εὐθὺ τοῦ εὐδαιμονίας. J.F.R.

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, ἢ σπήλυγγας ὀρῶν χρύος καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα καλώμαλα. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi; ut *ol* πάλαι. Haereo, Lector, haereo. J.J.

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam J. & V2. debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥιζῶν. M. du S.

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V.G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I. 137. ἐπειδὴ οὖν τῷ ἀσφαλεῖ μὲ ἤμελε, ἐπείνῳ δὲ οὐ ἐπιτήδειον πάλιν ἦν ἀπιέναι ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τῷ μὲ πολλῶν — ὃ δὲ αὖθις — ὁ βίος ἤρξεν. J.M.G. Πα-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus caſis, ſublimia tecta, & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum, muta olim & profunda oblivione merſa, velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim, ſi quid inveniſſet, ſuo ſucceſſori tradidit: tum ipſa accipientium ſeries, addendo iis, quae didiciſſet, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat, ne plane ſeminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis hujus, pulchri amore accenſae, cupiditates vix ab ipſo, quod nihil imperveſtigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲ λιτῆς ὑφῆς, τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ὀλιγημύθου, ἄφνω ὖσα, καὶ βαθείαν ὀλιτεθειμμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως κατ' μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος γοῦν εὑρών τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ ἀποδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προσιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω τῇ παλαιᾷ χρόνῳ. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, [k] καὶ ὁ φιλοκάλου ταύτης ἕρωτος ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τῇ μηδὲν ἑαυτοῦ ἀνίχνευτον αἰῶνι εἰς τὸ φανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

[e] Κάλλιστον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. [f] Δύσεως] Sic *F. Pall.* Δύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς ap. eund. & Edd. [g] Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* [h] Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον *F. V2. Fl.* [i] Φθαρῇ] Φανῇ P. [k] Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *F.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μακρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος, ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ' ἡμῶν ἀδετοῦσι τὸ ζῆν, λύσις ἴσως τοῦ κόσμου, τί γὰρ ἔτι κόσμος ἀνθρωπίνης χορείας φορᾶς; *M.*

Παλαιᾶς] Etſi ſcio αἱ πάλαι ῥίζαι aeque Graecum eſſe atque παλαιαὶ, tamen obſecundavi *Solano*, quia ſenſus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam οἱ πάλαι ſunt quidem *antiqui*; ſed ii, qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius; ſed *inveteratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt παλαιὰν, natum eſſe poteſt ex Cod. qui παλαιαὶ habuit, aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato, hic vero non conveniente, propter ſequens αὖα κοιλώματα. *F. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo δύσεως, quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis tranſlate, nec opus tam alta figura, quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactae ſolutionem* vel laxamentum. *F. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφνω, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo diſcere eſt reminiſci. *F. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *F. F. R.*

Ibid. Λύσεως] Ego δύσεως ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Λύσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujetti* legebatur; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium; nam δύσεως auctor voluit. *F. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt τῇ ποικίλαι σοφίαι; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem τῇ ἐπιθυμίᾳ, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt σοφίαι ſequitur. *F. F. R.*

παιδεραστεῖν συναχμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὑρήθη, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνειν· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιγράφουσι χρόνους, ἐλάττω θατέρου. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ὃ δὲ αὖθις [a] ἐνευχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου κἀγὼ γελᾶν ἠναγκάσθην ἐπήει, Χαρικλέες ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ καὶ τὸ ἄγαν φιλονεικίας κἀμὲ ἐνόμισεν, γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεραλμύων τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησίν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκοι, κἀ σύες, ἀλλ' αὐτῆς ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· κἀ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

a Ἐνεύχολ.] Ἐνάχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. b Ὑπεραλμύων] Ὑπεραλμύων τε *W.*

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J. F. R.*

50. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῄει] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed hic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόχη τὴν αἰχίαν ὧν ἴδρυκα. *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae feci.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μνημονεύεις ὧν ἐφῶ. in *Sacrificiis*, ὑδὼρ ἀμιδὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἱμμωντίων οἷς ἅπαξ προειλόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν ἐπί μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τίλλοι ἐπίθηκεν, οἷς διενοήθη πράξειν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano.* Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθιάζ μὲ ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὀρᾶτέ μοι λελαλημένον, θαυμαστὸν ὅδον volebat *H. Stephanus* excidiſſe ὕτω [ὕτω λελαλημένον] & ἐφ' οἷς ὀρᾶτέ μοι eſſe idem, quod ἐπὶ τῷ ὀρᾶν μοι. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἀχθιάζ ἐφ' οἷς ὀρᾶτέ μοι λελαλημένον poſitum eſſe pro ἀχθιάζ ἐπ' ἐκείνοις, οἷς οἷς ὀρᾶτέ μοι λελαλημένον. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἐχεις ἄπιρ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro, Αἰτεῖς ταῦτα, ἃ τεύξῃ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸ, ἃ quandoque pro ἃ poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ἃ, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μῆ δικαίως ἄν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῶν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδ' ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἑκάστου οἰκων, ὁμοῦ ἐν τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ θαυμαστὸν, εἰ ζῶα ἐκ φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, μοῖραν ἔσχε προνοίας λαβεῖν δυστυχηκότα, προσαφῃρημένα τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γε φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τῶν πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας.

Μὴ

---

t Μίσῳ] Sic *Fl. H. P. S.* μέσῳ *J.* an μεσῶν *J.* voluit? *d* Ἰδίων] Ἡδίων *J.* ſola. *e* Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *J.* Τοῖς κοινῶς *P.* Τοῖς κοινοῖς *P. Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐράτων] Εἰ πάντα πρὸς τὶ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάμαθε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ἢ ἡ τῶν γυναικῶν μίξις *παιδοποιΐαν, ἡ τῶν βραμάτων ποικιλία τὸν σωματικὸν σύσασιν, ἢ ἡ ἱματίων τῶν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζώου σωτήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ἀσαύτως. † ἀλλ' ἐπὶ κιφαλὴν σοι τὸ δύσφημον ἄλογον εἰσάγειν τῆς τάξεως τὴν φύσιν Θεὸν. *V.*

* Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιΐαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus *V.* & *M.* delevit *Ed. de S.*

† Ἀλλ'] *M. Cod.* ἀλλ' ἐδὴν ἔχασε ταῦτον αὐτὸ τῆς μνησικῆς ἕξεως χρόνους ταύτης, ὃ σοι καὶ σφὶς μεγάλην ἀσυνεσιωτῷ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ σοὶ σφίτερον.

med. legas, Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο λαβόντες. pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro καὶ ἡ φύσις παρεῖχεν δόξη legens καὶ ἣν &c. *J. J.*

55. Οἷς ἐπεχεῖτο] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Aſtrol.* c. 1. μίμφομαι ἐκάστα σοφοί. *J. F. R.*

56. Ἐκλεπτὸν] Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Periz.* ad Aelian. III. 47. κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τύχην. *J. F. R.*

57. Λαμπαγίζων] Vide ſupra c. 22. *M. du S.*

Λαμπαγίζων] *Aeſchini* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90. ἐπάρας τὸν φωτὸν καὶ γιγηθὼς, καὶ λαμπαγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4, 7, 6. *J. M. G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5. extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *J. M. G.*

67. Καὶ μέσην ἑστίαν τῶν — οἰκων] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημήτηρ· διὰ τοῦτο τὸ πάντας τῶν μέσων λαχεῖσα τόπον ἡ γῆ, τάττεται καὶ μονῆς οἰκία ἑστὶ τοῖς ἄλλοις. Caeterum ἑστίαν ſ. *Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσην ἑστίαν referam ad δωμάτων, ac legam οἴκων ἑκάστου, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc edi-

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀχολάστῳ βίῳ συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τὸ σεμνότητος ἡμῶν καλαπόμπευε, μηδὲ τὸ ἐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεμαθήκοτι· ὅμως δ' ἔν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ ὑστερότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, ὃς καὶ μίαν ὁδὸν φοιτᾷ, οὐδὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μέν, ὡς ἂν εἰκάσαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, οὐδενὸς αὐτῷ τὸ ἀφρόνειν δυναμένου λογισμοῦ, πολλοῖς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου ἀγαθοποιοῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεων τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διὰ γὰρ ὄντως τὸ τραγικὸν πνεῦμα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐκ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲν ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Δημ. c. 13. *M.du.S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. *M.du.S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum in marg. *Aldi.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύο & ἑκατέρους, posterius enim recte in W. ὑ μὲν ἐσθλὴ, autem reliquimus, & ἐσθλὴ δὲ, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν. *M.du.S.*

8. Οὐ μὲν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὲν ἐσθλὴ ἐριδων γένος ἐστὶν ἐπ' ἀνδρῶν,
Εἰσὶ δύο. τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἀτιμοτέρη. πολὺ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate scripti sunt. In primo ἐσθ', non ἐσθὴ legendum; in secundo vel ἑκατέρους, ut plerique editiones Hesiodi; vel ἑκατέρους, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Gronovius*, legendum. Sed & δύο, non δύω, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Ἔργοις vs. XI. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐριδων γένος, &c.

J.J.

17. Τὸ μηδὲν οἶδε] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν οὐ-δενός. *J.F.R.*

18. Ἵνα πῶς μαίνωμαι] Jam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸ σοφόκλειον Εὐριπίδῃ] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ χρὴ, inquit, βρότειον ἔθνος σπείρειν γόνῳ, Οὐκ ἂν γυναικῶν χρῆν ὠθεῖσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιβάντας σοῖσι τοὺς θεοὺς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Πατέρων πρίασθαι σπέρμα, τῷ τιμήματος τὸς ἀξίους

quoque utilitatis ſimul & noxae ambiguus Deus eſt, Pudor, inquam,

Et multum prodeſſe & laedere idoneus idem.
Nec contendendi genus unum eſt, ſed duo terras
Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;
Alteri ineſt labes: in partes pectora ſcindunt.

Neque igitur mirum eſt, ſi affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinoſa, & ſapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctiſſimi viri ſententia, ut abſque congreſſu cum mulieribus, in templa & aedes ſacras venientes argento & auro liberos ſucceſſionis cauſſa emeremus. Neceſſitas enim grave cervicibus noſtris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum eſt ratione eligamus, cedat autem neceſſitati utilitas. Liberorum tenus numerus ſunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων.

Αἰδώς, ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὲν [a] οἶδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ὅτε γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴ μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ὀπιμωμητή. Σχίζῃ δ' ἀνδίχα θυμὸν ἔχουσιν.

ὧδέν ἂν εὐδοξοῖ, εἰ πάθος χρεστὴ κοινὴν προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλλιᾶς, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα ὡς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν καὶ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τοῦ γυναικὸς συνόδου, φοιτῶντες ὅπου ἱερὰ, καὶ ναοὺς, χαλκῷ, καὶ χρυσῷ τέκνα [f] ὑπὲρ τῆς εὐδοκήσεως ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] γὰρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κρείττοσι [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

a Οἶδ'] Οἰδὶ Edd. priores. b Δύω] Reſtitut. ex *Heſiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. c Ἐπαινήσειε] Ex cod. nam ἐπαινέσειε Edd. Luciani priores. d Φησι] Deeſt hoc verb. in W. e Ἵνα ὡς] Nihil mutant *F. Fl. Fr. P.* & M. f Ὑπὲς] Ita dedi ex marg. *A1. F. V2.* & L. Περὶ cett. & M. male. g Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *F.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* h Αὐχένα] Αὐχένων L. i Ἡμῖν] Ἡ μὲν male *F.* & *V2.* k Πειθαρχεῖν] Πιθαρχεῖν W. l Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτω male *F.* m Ἔστωσαν] Ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae ſpiritum tenuem ſervant. n Ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ *Fl.* ſola. Ἐν δὲ etiam P.

ἐξέσις ἴσως κ. τ. λ. *F. M. G.*

20. Εὐριπίδου] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expreſſum locum reſpicit, qui mihi non ſuccurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & ſeqq. Sed poëtam ipſum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae ὑπὸ, & ipſe M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς] Sic legendum ſine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim eſt ὑπὸ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, *a ſucceſſione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium eſt. *F. M. G.*

23. Γὰρ] Senſus videtur poſtulare δὲ, maxime, ſi ad praemiſſum μὲν reſpicias; ſed viciſſim δὲ habuimus, ubi ex conſuetudine γὰρ potius locum haberet, ſupra 2. *Ver. Hiſt.* c. 2. ὑφίσταμεν δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo neceſſarium arbitror, ut mutatione opus ſit; nam ſi ſequens ἂν ſpectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At quum propter ſcripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis eſt ſcribarum aberratio, nihil definio, ſed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ ſine ſenſus diſcrimine reponere poſſis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πῶς πιστεύω χρὴ — ἢ ἐπιστᾶθε ὁμοίως μαντεῦῃ γὰρ ἀσφαλίστερον τὸ τοιοῦτον. *F. F. R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* — *Nos numerus ſumus. Eurip. Tr.* 476. *M. du S.*

32. Ἀλ-

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιθο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινῆς γυναι-
κὸς [a] ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲ ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος ἀλ-
λότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρ-
θρον ἂν ἴδοι τις ἀνιστα μένας γυναῖκας, [b] αἰ-
σχίω νομίσῃ θηρίων τὴν [c] πρωΐας ὥρας ὀνο-
μασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς
οἶκοι καθείργυσιν αὐτὰς, εὐθὺς τὴν ἀῤῥένων
βλέπομένας· γρᾶες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ
σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσαι,
ποικίλοις φαρμάκοις [e] καλαφαρμακεύσασαι
τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀ-
κράτου ναμάλι τὸ ὑπνηλὸν ἀποσμήχαμεναι
χάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς
πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν φαρ-
μασμάτων συνθέσεις, τὴν [f] ἀνδὴν τοῦ προσ-
ώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ὅτι δημο-
τελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλην τῶν ὑπηρε-
τουσῶν ἐγχειρίσαι, λεκανίδας ἀργυρᾶς,
καὶ προχόους, ἐσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν
φαρμακοπώλῃ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

apage ne mihi sit mulier. Quis etiam bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones suavem faciei colorem, laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, & gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-

fe-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραϊσμένης Ex. Fl. b Αἰσχίω] Sic Ex. Fl. H. P. B2. Fr. S. Αἰσχίους J. V. & L. Item marg. AiW. c Πρωΐας] Sic L. & marg. AiW. Πρὸ μιᾶς Edd. priores. d Δυσκληδονίστων] Hoc dedi ex J. V2. ex marg. AiW. & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... Edd. cett. omnes. e Καλαφ——σάσαι] Καλαφ——σῶσαι W. f Ἀνδὴν] Ἀιδὴν Fl.

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθὴς; F.G. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posses quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφὴ, τὸ ἄγαν φιλοτιμίας, & multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, caussae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα τοῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. J.F.R.

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam* hoc Luciani loco, aliosque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone*, *Aristotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elsn.* ad Hebr. I. 2. J.F.R.

36. Αἰσχίω] Ad θηρία refertur. F.G.

37. Θηρίων —— δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ ποιητῆ τῷ πρώτῳ ἐ δυσφήμῳ κληδονίσμαλι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὁρασθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *ferendus dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* J.M.G.

Ibid. Πρωΐας ὥρας —— δυσκληδ.] Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδονίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. M. du S.

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teste id factum voluit; versionem itaque similiter a me mutatam haud fini-

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterſoriae facultates , aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζει).

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἑρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καλλαχρίνουσαι φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει), τὰ γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τὴν ἑλίκων εἰλότητα ἀγκυλέχει· καὶ πείργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφελκυσμῶναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταξὺ μιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μελαφρένων οἱ ὄπισθεν ὀπισαλεύουσι) πλόκαμοι.

Καὶ μὴν τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τὰ σαρκὸς ἐνδοτέρω τὰς πόδας ὀπισφίγγοντα, καὶ λεπτοφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθῆτος, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν

g Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν Fr. Vulgatam firmat M. Fl. H. J. &c. h Ἀναλίσκ.] Ἀναλύσκ. male Fl. i Ἐφελκυσμώναι] Ἐφελκυσμ. W. k Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. A1.

ſiniſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat : *ante horam primam* ; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. J. F. R.

44. Τὸν ὑφηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum exiſtimo. M. du S.

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa Fr. cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... J. F. R.

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. M. du S.

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσσει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio , i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum , propter lactum & florum ſimilem colorem. J. F. R.

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem , negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum , *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres , ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium , velle videri nudas , & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem , diverſo nimirum reſpectu : volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis , moechis ; obtentum quaerunt apud virum, apud ſeveriores &c. J. M. G.

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe , recepiſſet credo , quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe , confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι , non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. J. F. R.

τ̃ ἀμόρφως προπεπωκότων [a] μαζῶν, ὃς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κ τ̃ λοβῶν, πολυτάλαντον [c] ἠρτημένας βρίθος, ἢ τοὺς [d] περὶ καρποὺς [e] καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στέφανη μὲν κύκλῳ τ̃ κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς ἀστέρος· πολυτελεῖς δὲ τ̃ αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. καὶ ἄχρι τ̃ ποδῶν ἐχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τῆ σφυρῆ γυμνῆ, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ [f] περίσφυρα σκέλη περιπεδῆσαι, ἢ τοὺς ἐν τοῖς ἀστραγάλοις ἐνορύξαντας ἐπὶ τοσοῦτον ἀνακρεμάσαι, ὅσον ἐπιβαίνειν μόνον τοὺς δακτύλους τῆς γῆς. ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ τοῦτο μὲν ἴσως ἀπανθρωπότερον ἔδοξεν εἶναι τοῖς ἀνδράσιν· ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐπαινοῦσι τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐπιτρέπουσι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἰδίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Καλλίδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδης ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, ἐξ ὧν ἐκεῖνοι τὰς ἀφορμὰς ἔχουσι τοῦ ζηλοτυπεῖν, καὶ τὰ ἄλση καὶ τὰ ἱερὰ ἐν οἷς ἐκεῖναι τὰς ὁμιλίας ἐποιοῦντο, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιδεδώκασιν ἐν τῷ βίῳ, ὥστε ἐνίοις ἤδη καὶ ἀπαγορεύειν τὰς γυναῖκας ἐξιέναι, ἢν μὴ ἐπὶ τὰς θεοὺς μόνον, ἢ ἐπὶ τὰς ἑορτὰς τὰς ἐπισήμους, ἢ ἐπὶ τὰς ἐξόδους τὰς ἐπὶ τοὺς τεθνεῶτας. ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἐπαινῶ τὸ μέτρον· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐνίοτε ἐπιδημοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἐν τοῖς ἐπιτηδείοις ἐκείνοις καὶ ἀναπαύσεσι τῶν πόνων, ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων τῶν ἐν τῇ γεωργίᾳ, ἐν οἷς ἐκεῖνοι ἀναπαύονται τῶν πόνων, ἐν τούτοις καὶ αἱ γυναῖκες ἀναπαύονται τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ πόνων. ἐν τούτοις οὖν ἐκεῖνοι

pediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspergat.

42. Quae igitur post tantum apparatum vita est? Statim exitur domo, & spectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina salutatum eunt*, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

θαι. g καὶ πειδὰν αὐτῷ ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει ἀλαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ὀπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τ' ὑπέρλευκον αὐτῷ καὶ ῥόδινα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος h ὀπιφοινίξῃ.

Τίς οὖν ὁ μετὰ τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τ' οἰκίας i ἔξοδοι, καὶ πᾶς k θεατὴς ἐπιτρίβων τὰς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ l Γενετυλλίδας, ἢ τ' Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τ' δυσ-

g Καὶ πειδὰν] Καὶ πειδ' ἂν *F.* Κα' πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B2. Fr. P.* &c. h Ἐπιφοινίξῃ] Φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. i Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδοι *F.* Ἔξοδ᾽ O. k Θεατὴς] Θεῶν τις marg. *A1.* male.

99. Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς * τοὺς θεατὰς ἀλαστόρειν τὰς χλιδώσας † γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ὅτινι ‡ δὲ τούτῳ † ἀλαστόρουσιν ἐοικέ μοι τὰς ‡ ἀμφολίους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ καὶκίνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας § κωμάσαι εἰς Λακεδαίμονα εἶλε Ἑλένην τὴν Μενελάου. *V.*

* Τὰς θεατὰς] Τὰς θεατὰς Exc. *G.*

† Διαστόρουσι] Lege διαστόρει. *M. du S.*

‡ Ἀμφολαίους] In Exc. *G.* legitur Ἀμφιλίους. In V. ἀμφιλίους. In M. ἀμφολίους. Ex quibus omnibus satis constat scriptum fuisse ἀμφολίους, de qua voce consule *Suidam.* *M. du S.*

§ Κωμάσαι] Donec melius quid suggerant Codd. lege κωμάσας. *M. du S.*

„ si vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ 'ς Πάνος, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδ'. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile „ appareat. — Unde in Luciano sic legit: εὐθὺς λὰξ τ' οἰκίας ἴξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertitque: *statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus est corruptus, quae: εὐθὺς — ἴξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ— — quasi spectatorum nescio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem, Κωλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani satis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *J. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deesse videtur. *F. G.* Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατὰς facta fuerit, nihil hic deerit. *J. F. R.*

Ibid. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel simili modo. *J. M. G.*

99. Κωλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ, vide *Eur.* c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pausan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Aristoph.* ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. *M. du S.*

Κωλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti potest commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin & *si usus posceret*, alibi significat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ ἐκ πρόκλησις διόλου συκοφάντας, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωτα. Sic etiam in Nostro T. I. p. 654. f. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξωτιάζοιλας, recte Cl. *Gesn.* convertit: *si res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* *J. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina sunt apud *Aristophanem*: de quibus vide *Pausan.* in Atticis. *G. C.*

δυσέρωλα κῶμον ἐπὶ τῷ σοιμδίῳ τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, ἢ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπλα μυστήρια. ἢ γὰ τί δεῖ [a] σφιπλέκειν ἀγαθοῦ ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρὰ καὶ πολυτελὴς μὲ [c] νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετ' ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' ἐδὲ τῇ φάρυγγι αὐταῖς παδέχεαδ δυναμδύε τί σιτίον,

storem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria: Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. Bz. P. H.* &c. Περιπλέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. σφεπλέκειν. b Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. c Νὴ Δία] Restitui ex G. & M. Καὶ ἐδὲ Edd.

2. Συνέρωλα Κῶμον ἐπὶ τῷ σοιμδίῳ] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσκωμος ille Deus Comus fuerit. *J. M. G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J. F. R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθὺ. Εὐθὺς ita positum habuimus motio, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς πιτομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρω. Et I. 1. p. 6. sed εὐθὺ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J. F. R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, ἢ πολυτελὴς μὲ Ϲ ἐδὲ τράπεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἐδὲ; Repone ex Mss. ἢ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J. G. G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἐδὲ videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam ἢ ἐδὲ vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογεύον᾽] Hic aliquid desiderari videtur. *F. G.*

14. Διηγούμδαι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διηγούμδαι] Potest defendi διηγούμδαι. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἱτεροχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσεδοῦς βίου, de quibus hic agitur, ϑηλύτητι μὴν γέμουσαν; itaque solicitor putare, non esse ab auctore διηγεόμδαι, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *J. M. G.*

14. Τοὺς ἱτεροχρωΐας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? F. G.

Τοὺς ἱτεροχρωΐας ὕπνους] Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE. M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἔϛι] Ἔχει legendum videtur. Sic interpres. *F. G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρείαν vel χρεία pro χρεῖος adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρεῖος τινος i. e. *indigus alicujus rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖος in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J. F. R.*

21. Εἶτ' ἀ δικ.] Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Jambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt,

Εἶτ' ἀ δικαίως προσεπικατέλαδόμδον
Γράφουσι τ Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' ἐδὲ ἓν
Ἀγαδόν. ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς ϑεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὃ πολυτίμητοι ϑεοί,
Εὐ μιαρόν. γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθρι. λοιπὸν γὰ ἐπιθυμίαι. ἢ γαμηλίῳ

Δε

ſcribendi cauſſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget.

43. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Prometheа

ἄχροις δακτύλοις ὑπογράφεσθαι, τ' ὠδα-
κεμένων ἕκαστον ἀπογεύον᾽, νύκτας ὑπὲρ
τούτοις διηγεῖσθαι, καὶ τὸς ἑτερόχρωτας
ὕπνους, ἐξ ἧλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ'
ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεία ἐστί.
Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τ' δὲ
πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ
μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καλαράσει᾽ ἂν Προ-
μηθεῖ, τ' Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν·
Εἶτ' ἐ δικαίως προσπεπταλευμένον
Γρά-

ἀ Διηγεῖσθαι] Sic eſſe in Edd. & in O. atque M. notat *M. duS.* Διηγέμενον invenio notatum in marg. *Ai.* ᵉ Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *J. Ba.* &c. & M.

Λίχνε μοιχὲς ἐπτυφῶν. εἶτ' ἐπεβουλαὶ
Καὶ φαρμακείαι, κ' νόσοι, χαλεπώτατος
Φθόνος, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τ' βίον γυνή.

In verſu tertio pro vulgato γύνετ', ex Baſileenſi ſcripſi γύνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασεν, ſcribendum. Septimum & octavum non habere ſuos numeros, palam eſt; at iis reſtituendis ita, ac a Menandro profecti ſunt, ego non ſum. *J. J.*

Εἶτ' ἐ δικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium eſt, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditiſſimus.

Εἶτ' ἐ δικαίως προσπεπατ[αλαλυμένον]
Γράφουσι τ' Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γύνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἀγαθόν; ὃ μισῶ σῦμ' ἀπαίδας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν ὧ πολυτίμητοι θεοί,
Ἕν᾽ μιαρὸν γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθρᾳ τὸ λοιπὸν κ' ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λίχνε δὴ μοιχὸς ἐπτυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, κ' νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τ' βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Prometheа
‡Clavibus affixum ad rupes CAUCASII?
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei facratur? Quod omnes credo DEOS odiſſe,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit? Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum graviſſimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Verſionem hujus ῥήσεως, & textum ipſum, edimus ut ab Anonymo eruditiſſimo exhibitus eſt in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clar. *Clericus* nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite tranſtulit, *ſcribunt*. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud *Senecam* in Controverſiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Verſu ſecundo *Grotius* ſic interpolavit,

Τί γύνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim γίνεται *repertum eſt* Graecis unquam ſignificat: neque *facem* reperit Prometheus, ſed ignem. Sententia eſt, quam nos in verſione expreſſimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδα ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis τὸ Προμηθείοις, in *Prometheі feſto*, celebrabatur. Vide accuratiſſimi *Meurſii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo ſpectantia ibi collegit, excepto hoc ipſo *Menandri* loco. Ex his autem colligas, ſolam Lampadromiam Prometheo inſtitutam fuiſſe, nulla ſacrificia. Mox verſu quinto, apud Lucianum eſt, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν: unicam enim formavit, non plures.

Idem verſu quarto, ὃ μισῶ δ' οἶμ' *interpoſuiſſe* δ' *ait, ad ſenſus connexionem.* Atqui illud δὲ jam verum ſenſum, qui a me erutus eſt, impedit & corrumpit. Verſus autem ſequentes ſic interpolavit;

Μάλ' ἄλλο λοιπὸν κ' αἱ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τι μοιχὸς ἐπτυφῶν λίχνε.
Εἶτα δ' ἐπεβουλαὶ, φαρμακεῖαι, κ' νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τ'
Βίον γυνή.

Μάλ' ἄλλο dicit ſe dediſſe, pro λάθρᾳ, *quod nullo ſenſu legebatur.* Sed veteres Editiones habent λάθρια; Un-

Γράφουσι τ̀ Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, [c] ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθριος, τὸ λοιπὸν [e] ᾗ 'πιθυμίαι...
Γαμηλίῳ [f] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφᾷ,
Καὶ [g] φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' ὃν ζῇ πάντα τ̀ βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς ἔτος θυμήρης;
Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τ̀ ἄῤῥενα τ̀ παίδων ἀγωγήν. [h] Ὄρθρι ἀναστὰς ἐκ τ̀ ἀζύγου κοίτης, τ̀ 'πὶ

Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus scelestum! Ducit aliquis conjugem:
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
Gravissima, aevo femina omni quam fovet.
Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi est?

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe lecto, re-

a Γίνετ'] Γένετ' male *S.* Deficit rursus O. fere usque ad fin. hujus Dial. b Οὐδὲ ἓν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* c Ὃ μισεῖν] Ὃν μισ. *J.* male. & marg. *A*1. Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divisa restituimus. d Λάθριος] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθριος *J. Fl.* marg. *A*1. Μάλ' ἄθλιος *Grot.* e Γὰρ] Ἀρ' marg. *A*1. f Λέχει] Λέχει τε marg. *A*1*W.* g Φαρμακεῖαι] Φυρμακίαι *J.* h Ὄρθρι] Ὄρθριος male *J.* & *Fl.* Ceterae ὄρθρου cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐκκουλαὶ, prorsus ejecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus *Grotium* postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloecismum incidisse τ̀ πάνυ; qui νόσων χαλεπωτάτων φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceres: *Gravissima morborum invidia.*]

Hinc διδοῦχος Prometheus apud *Philostr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic scripserat *Solanus*, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare Editionem istius Anonymi, sive *Phileleuth. Lipsiensis* consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui sic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris sic semel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per festinationem licebit. *J. F. R.*

Εἶτ' ἂν δικαίως] In tot diversis conjecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195. fragmentorum Menandri dedit post *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de conjecturis eruditorum hominum suum cuique judicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. *J. M. G.*

Εἶτ' ἐν δικ.] Aliter quidem dividit hos versiculos Cl. *Jens.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant in Ed. P. & ap. *Menandr.* quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege κ̀ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὃ μισῶν] An sic? ὃ μισῶν δ', οἶμ' ἅπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὃ μισῶν οἶμ.] *Fl. Fr. B*2. *P. S.* In *Venet.* utraque inseritur δὲ post ὃ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Gesn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασσεν, quod & servandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ſerra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τ' ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς [k] ἐπωμίσιν φθόναις συῤῥάψας, ἀπὸ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται [l] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, καὶ σπειρῆσι κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καλαψίχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικὴν δέοι [o] φοιτᾶν, εὐμελὴς [p] λύρα. Πᾶ-

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* *k* Ἐπωμίαις] Ex A.W.P.L. Ἐ—οις Edd. *l* Κάτω] Deeſt in *Fl.* *m* Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *A1. Gr.* Ἀπώντων Edd. priores. *n* Καλαψίχειν] Καλαψίχειν W. Καλαψύχειν *Fl.* *o* Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φυτᾶν male *J. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. *p* Λύρα] Αὔρα perperam *J.*

28. Τὸ — λάχης] Vide Anonymi notam. Neura vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Λάθρι⊙ τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & Λάχης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λοιπὸν ὕ ἐπιθ.] An ſic: τὸ λοιπὸν ὕ ἐπιθυμίαι καὶ καὶ μοῦχος ἐτρυφᾶν γαμηλίῳ λέχει; *F. G.*

29. Γαμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὲ inſeruit poſt λέχει. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐπιβουλαὶ] Εἰτά τ' ἐπιβ. Poſt τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαρμακᾶαι] In Edd. P. hic verſus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιβουλαὶ. Et χαλεπωτάτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἰ. φ. κ. νόσων. *J. F. R.*

Ibid. Δὶ νόσων ἰχ— τά τη.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διώκει] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτονίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſommum, inquit, τὴν ἰφθὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας. ἀπὸ τ' πατρωίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non pueriles. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας. & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσκοι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λιπτόν. Sic *Demoſtheni* κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὴν ἰφθὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἐπωμίαις περ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πόρτῃ ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Περόναις] De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἀπάντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Juntina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν. conſtituit finem verſus, ac των initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius ſit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικὴν] Scil. οἶκον, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἥκετ' ἐν εἰς ἱμοῦ τήμερον. Noſter *Hermot.* c. 32. εἰς Πλάτωνα, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipſ. v. εἰς, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. Εἰς τὸ

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ Διάνοια τ ἐγκυκλίων ἀγαθῶν χορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλεσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τ νεότητα ἐωλοδαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιείς, καὶ βέλη δι' εὐτόχου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος [b] ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τ ἐναγωνίων πόνων ἀποψαλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' ἃς λιτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὴ μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ὅτι Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τ ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τ πράξιν ὁρίσῃ, τ γαστρὸς ἀνάγκῃ τ ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμοῦσι [d] ὅτι χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐρασὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' ἔτω τυφλαὶ μὲν αἱ τ ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τ Διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τ ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vesperа finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte *Fl.* b Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G. c Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. d Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθόνου W. L. Nihil mut. *J. Fl. H. P. S.* e Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praestat.

τε τοιούτων τινῶν ξυνικῶν & ἰφεσρίδων παλαιλινεις. ubi pro ὡς τε *Berglerus* legi vult ἐπί τε. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινας; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem I. 18. pr. ἀκούω γάρ σε λοιδόρων, (vel potius λωρεδῶν) γυναικὸς ἰρᾶν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur: *& ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit *Bergler.* ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, εἰς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τῆ οἴκει exponendum servarem. *J. F. R.*

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. *J. M. G.*

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον] In Mf. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονέομαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. *J. G. G.*

62. Ἰδρῶ-

ris, divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei; ſed vicinus Dis Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἐπαστὴν δὲ ἀς. Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς ἀθανάτῳ θνητῷ διώκοιμι σώματι. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες ὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαλίκρὸν τὸν φίλον καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν. εὐξαίμην μὲν ἂν ἐρᾶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου, τὸ τελευτῶν ἀλύπως εἰς γῆρας ἀφεῖσθαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσασθαι βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, ὁ νόσος ὀπτφαύσειεν αὐτοῦ, κάμνοντι συμπάσχω, καὶ ἅμα χειμερίου θαλάττης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· κἂν τυραννικὸν βία δεσμὸν περιάψῃ, τὸ ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λῃστὰς ἢ πολεμίους θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὁπλισαίμην καὶ ὡς δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ πραγμένοις ὀπιθήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας ὀστέα, μηδὲ τὸ κωφὸν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.

Ταῦτα δ' ὁ πρῶτος χαράξειεν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ φι-

---

f Λαλοῦντος] Recte ſic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος *f*. *g* Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. f. P. H*, &c. Νόμος, νόμος Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * ἄλγημα, *V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Cler.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *J. F. R.*

62. Ἰδρῶτες] Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *J. F. R.*

68. Σωφροσύνῃ ἀσπάσαιτο] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. οἷον ἐστι — σωφροσύνῃ ἀσπάζεσθαι. *J. F. R.*

71. Ἡδίους ὕπνους] Ὕπνους plur. num. ne mireris. Dixit & *Long. Paſt.* I. p. 27. τὸ ὕπνου ἡδίονος. Ut poëtas omittam. Adde mox c. 49. *J. F. R.*

75. Τῶν ὀμμάτων βολαὶ] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi: ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ. *Alciphr* III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυναγωγὴν. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τι ἐν ἀρθμίαι ἐ πυρώδεις βολαί. Verum ſi recte dicas, *vel coecus hoc videat*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *J. F. R.*

82. Ἀπαλίκρὸν τὸν φίλον καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαλίκρὸν] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kuſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphûs, apud *Longinum*. *M. du S.*

89. Νόσος] Anglic. νόμος ἐπιφαύσειεν αὐτῷ. *J. B.* 3. Κωφὸν] An κοῦφον? videbimus in addendis. *J. F. R.*

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδη συνῆψε· θεὸν δὲ τῆς πρὸς ἀλλήλους φαθῶν [a] μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῆρεν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας φοινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅτε τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τὴν γῆν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ θεστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἀφρὸν [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐπημέλει,

[d] Πέπλοις τε πρυμνάλυπτον [e] εὐπήκτοις [f] ὑφαῖς,

οὐκ ἐρατῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. ἡνίκα γὰρ ἐκρίθη θατέρου μένοντος ὅπως τῷ φονευθῆναι, τὸν ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομίζοντα γράμματα, μιμεῖσθαι ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζωῇ ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos, occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Oreste, tanquam di-

a Μεσίτην] Edd. & M. *b* Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. *c* Ἐπημέλει] Ἐπεμέλει male B2. & P. Ceterae recte cum M. Ἐπημ. *d* Πέπλοις] Πεπλων *Eur.* Nil mut. *Fl.* nec M. *e* Εὐπήκτοις] Bene *P. V2. Fr. B2. S.* Εὐπήκτους *J. Fl.* *f* Ὑφαῖς] Ὑφάς. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδιανύμενος] Ἐνδιάνυμαι ϵ ἐπιδιάνυμαι ταύτον. ὅτου ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος δῆλος ἦ γυθόμενος. *V.*

7. Συνεξέπνευσε] Correxerat *Solan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. *J. F. R.*

10. Μεσίτην] Fuit cum μισίτην mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. *M. du S.*

14. Ὀρέστην ἐλαυν. φοιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Æschylum*. *G. C.*

Ὀρέστην ἐλαυν. φοιν.] Ex *Oreſt. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald. 1. Wessel.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐλαυνούσας φοινὰς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

24. Ἀφρὸν ἀπέψα] Ἀφρόν τ' ἀπέψα. *F. G.*

Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐπημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant *B2.* & *P. Eurip.* Iphig. Taur. 311. *M. du S.*

32. Ὑπὲρ

dignior qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— cui juvenescit equus, pueriique ministrant,
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphicae, ὡς Πυλάδῃ λαβεῖν ἀξιωτέρῳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς, ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲ δέλλον [g] δίδου,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὅστις [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ὅτι τὸ ἡδὺ λογίζεσθαι δυναμένῃ ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθὲν, ἀμοιβαίως ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι πότερος πότερον ἐραστὴς ὄντος, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τοῦ φιλήσαντος εὐνοίας ὅτι τὰ ἐρώμενα ὁμοίως πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ ὃν τῷ καθ' [l] ἡμᾶς βίῳ ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθὲν, ἐκ παραδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καλλαβὲν κός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς διανοίας παραφυλάττομεν. ὅλως γὰρ ὡς ἀληθῶς κτῆμα τὸ τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα χέρσοι
Τὸν φιλέοντιν.

αἴνιγμα μὲν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γοῦν in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] *Gl W.* k Φιληθὲν] Φιλεῖν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὀ.] Haec omnia omissa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *P. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι. *G.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διεπέμψω μοι τῷ βασιλεῖ τὰς ἐπιστολὰς, αἷς ἀπέγραψε. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῷ καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. supra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀκριβῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, [a] ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελῶν προσήκατο.

Δεῖ δὲ τὸν νέον ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ὅτι τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κείροισιν ἐπ' ὄμμαλα λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ἄρισε παιδοφιλεῖν.

Ὧδε νέων [b] ἐράοιτε, πόλιν κεύανδρον ἔχοιτε. Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως [c] εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοιτε εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλασσόμενοι τὰ τῶν φιλεῖν πάθη· πρὸ βάλλεσθε δ' ἐράσιον ἔρωτα προσκαλούμενοι, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mortales Socrates viros*, qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos o qui pueros oculo pastante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote, virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a [a]Ὃς ἅμα] [a]Ὃς οὐχ ἅμα W. b Ἐράοιτε] Ἐρώντε W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Εἵνεκα] Εἶνεκεν W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rursus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J. F. R.*

Ibid. [a]Ὃς ὑπὸ] Vide B. πρᾶος c. 15. & quae illic a me annotata sunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τύμνῳ ἡγάπα κοιμωμένῳ χλανίσκιον. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris chlamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: *Philostr.* Epist. 44. ὢν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὰ πλούσια ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. namque eum induxit commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* *J. F. R.*

76. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἔρχιος est, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχίᾳ dabit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Benthejus*) qui habetur Memor. Socr. I. 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J. M. G.*

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐράοντε. *J. B.*

79. Εἵνεκα] Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Idem tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra *De Dea Syr.* c. 14. καὶ Σειρηνάμους εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ἕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & passim. *Herodot.* εἵνεκεν p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, εἵνεκα. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili est; κακόφωνον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam εἵνεκα & εἵνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita εἵνεκεν καὶ inveni in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκα tamen sequente vocali non scriberem. *J. F. R.*

88. Al-

mum vivendi tempus, turpi nulla conſcien-
tia in *animo* habitante; nobilis autem poſt
mortem ad omnes fama exit. Si vero fides
habenda philoſophorum filiis, aether poſt
terram excipit hos, qui his rebus ſtudue-
runt; atque, ad vitam meliorem mortui,
praemium virtutis habent immortalitatem.

τῆ ζῆν χρόνῳ, ἀδεμιᾶς ἀπρεπῆς συνειδή-
σεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μετ᾽ θάνατον
εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ
φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν
ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλῶντας. εἰς δὲ
ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τὸ ἀρετῆς
γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

50. Iſta Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protuliſſet, Chariclen, dicere volentem denuo, repreſſi: quod tempus erat deſcendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid ſentirem pronuntiare vellem, perpenſa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, ſodales, orationem quisque ſuam videmini deproperaſſe; ſed perpetuae profecto & robuſtae cogitationis aperta haec ſunt veſtigia. Vix enim quidquam eſt eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, ſi fieri poſſet, ille co-*

Τοιαῦτα τῆ Καλλικρατίδη σφόδρα νεανικῶς συμπλοκησαμένη, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν βαίνειν ναῦν κατιέναι. δεομένων δ᾽ ὅ, τι φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι᾽ ὀλίγου τὸν ἑκατέρου λόγον ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, φημὶ, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσκευάσθαι· διηκριβωμένης δὲ, καὶ, μὰ Δί᾽, ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ᾽ ἐστὶν ἴχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύναται παρήκαλε. καὶ πολλῆς μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πολλῶν δ᾽ ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὥστ᾽ ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθαν. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *Al.* Φρονεῖν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκατέρων W. *g* Ὑπογυίου] Ὑπογύου *Fl. J.* M. *h* Δί᾽] Δία *Fl. i* Ἐρρωμένης] Ἐσκεμμένης marg. *Al.* *k* Πολλῆ] Sic *Fl. P.* &c. recte. Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omiſſa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Πρόδικου τοῦ Κείου. ὃς ἐπικαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iſte vir fuit πανοῦργος & πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χίοι γὰρ & Κῖοι inter ſe belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium ſe dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam ἀφ᾽ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος. eſt enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, οἱ δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mſ. *Coelum poſt terram eos excipit, qui iſtis rebus ſtudent. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis conſequuntur incorruptibile.* Vulgo ſine ſenſu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii eſſent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil eſſe, nec id ſignificare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J. G. G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impreſſis eſt, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. οἱ δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. *J. B.*

96. Φρονοίην] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipſo M. Φρόνοιεν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τι φρονοίην] Sic legendum ſinderet ſeries orationis, & ſi libri omnes Φρονεῖν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipſi ſentiant, judex pronuntiet, an ſuam ut ſententiam, ſuum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a deſcribente, in Φρονεῖν mutari Φρονοίην, praeſertim cui Attica forma Φρονοίην pro communi, Φρονοίμι, non ſatis eſſet familiaris. Sed jam bene ſic dederat *Aldus*, a quo operae poſteriores, & interpres, male receſſerunt. *J. M. G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noſter ſic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Geſnerus* tam ſponte, quam ex *Aldina* ſua recte vidit, cumque res ipſa flagitet, non haeſitavi in deſerenda vulgata Φρονεῖν. *J. F. R.*

7. Θηραμ. —— κοθ.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνῆσεν οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐκέκριμαι διοκλεῖσαι, τὸ μάλιστα ἁρμόττον εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶσι· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασταῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑποκατηφῆ τὸν Χαρικλέα, παμμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, τροπαῖα σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλὰ νεναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ τὰ νικητήρια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in omulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

a Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* b Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶνται *V.* c Ἐφείσθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. d Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. e Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *Al.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. f Τὰ νικητήρια] Τὰ πινάκια W. male. Τὰ Νικήσια *Fl. B2.*

19. Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις] Ἡ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ᾧ σὺν νικῶσαν ὁ Δημοσθένης ὕστερος ἐνίκησεν. ἢ * ὡς ἡ Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης † Ἀφροδίτης. διὸ ἐν πολλοῖς τὸ Κορίνθιον ἡ γυμνικὴ μίξις. Ἀθηνῶν δὲ ‡ παιδεραστία κεκμήκοντι. ὅτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῶν ὄντι μιαρᾷ ἐν Δημοσθένους. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inseruit *M. du S.*
† Ἀφροδίτης] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτου.
‡ Παιδεραστία] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ σωφροσύνη, notavitque τὴν pro ἡ prave fuisse in V.

11. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego *Kob.* majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait; Θηραμένης — Κοῖλον δὲ ὑπόδημα εἶναι, καὶ Κόθορνον. Λουκιανὸς Ἕρμωνα Ὡς ἐγγὺς ἂν συζαίμην, εἴπερ ἦν τὸ δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *J. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν ὠφελιμώτατον κακόν. *Optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐγγυᾶσθαι de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *J. F. R.*

17. Παιδεραστῶν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat; ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερον. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ ἀφατριδὴ, καὶ τὰ ταῦτα τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐσχηκότα, τῇ δὲ ὄντι διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὸν ἔωλον ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ἐκεῖσε σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων [i] ἀφατρίζειν ἐν τῇ Κνίδῳ φόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενον εἶναι τὸ νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' ὢν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, κἂν δὲ γέλως καὶ παιδιὰ ᾖ, παντευφραίνειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ [k] παιδερασταῦ καλωφρουμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

[g] Παιδιὰν] Sic *F. Fl. H.* &c. Παιδιάν W. male. [h] Κόροιβον] Κόρυβον M. [i] Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ ἀφατρίδιον ᾤ. ὁ. τὸ βραχὺ. W. [k] Παιδερασταῦ] Παιδιερασταῖν W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δὲ ὄντι] Τοῦτον δὲ τρόπον. *V.*

50. Καλωφρουμένους] Ὀφρῦσι μειρακίωδες. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδερασταῖς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φιλοῦντος ἀνασπάσας, προσεῖπε σφόδρα σεμνῶς] Sed Mss. ἱλαρῷ προσώπῳ φιλοῦντος. quod quis non amplectatur? *Athenienses hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρῷ] Ἱλαρῷῷ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τὰπιτήδεια] Perperam in novissimis editionibus legitur, Ἐτύσσετο αὐτοῦ τὰ πτήδεια, pro quo recte in antiquioribus τἀπιτήδεια. *J.J.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μιλιτιάδ. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit *Solan.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὲ, τὸν ἀπὸ dicit, eumque ἀφ' οὗ τὸ μέλι sic dictum ait. *J.F.R.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiastes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τοῦ παιδερασταῦ] Florent. Codic. τῷ παιδερασταῖν. *J.B.*

58. Κλι-

ὀπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν ὑ πάνυ θυμῆρες ὡόμην, ἐρήδω παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντάλειους δίκας ὑποφέρειν, ἢ τοῖς ὄμμασι τὸ κάλλος μονονυχὶ προσκλύζοντος, ἔξὸν δρύσασθαι, [a] διψῆν ὑπομένειν. ὑ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ὐδ' ἀπαλικρὺ καθήμενόν ἢ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεάσηται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δὶ ἄκρων γοῦν δακτύλων κἂν μόνον θίγῃ, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν ἀφθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτῳ πεῖραν ἐπάγει φιλήματος, οὐκ [b] εὐθὺ θέλεγον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ φαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα πρὸς τὸ [c] παρῆκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις μὲ ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἕως ὅτε ἢ ἀφαγέλλων ἡσυχῇ τὸ στόμα. τῶ δὲ χειρῶν ὑδεμίαν παρίησιν ἀργήν· [d] αἱ γὰρ φανεραὶ [e] τῶ [f] αἰδητῶν [g] συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ [h] λαθρίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet; & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim cuiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem congluti-nent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Διψῆν] Διψεῖν Ex. *Fl.* Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν *P.* & *Fr.* cum jota subscripto, quod in *H.* & *J.* non adest. b Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *AiW.* c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta *J.* quae παρᾶκον, quod & in marg. *AiW.* adscriptum. d Αἱ] Ἡ *J.* male. *Ai* cett. & M. marg. *A1.* habet ἡ. e Τῶν αἰδ.] Μετὰ τῶ αἰδ. M. G. Μετὰ P. Non agnoscunt praepositi. Edd. f Αἰδητῶν] Ἐδεσμάν L. g Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ *Fl.* h Λαθρίως] Λαθραίως Ex. *Fl.* Λάθρι marg. *A1.*

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, ebo, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema* LINEA *amare, haud nihil est. Ter.* Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* συμμικτα.) *Vorst.* Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶσ πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
Ἔπειτ' ἐπεθύμησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον· ἄτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.

M. du S.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legasne εἰθὺ, an εὐθὺς, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. *J.F.R.*

71. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.] Ex Mss. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μὲ τῶ αἰδητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰδητὰ. Vulgo μὲ omittitur. *J.G.G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μητρῶν προοιμιαζόμενος κατὰ τὸ κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν] Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio juxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις ὑμόρφου μειρακίου αὐτόν, εἰ ὁ μὲν τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, ἢ ὁ μὲν τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἴφη μοι, σὺ μὲν τοὺς ἀφροδισμοὺς ἔχε μειράκιον. *Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem o adolescens habe interfeminales pulsationes.* Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδεραστῶν vide quae notavit vir & amicus summus *Aegidius Menagius* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. *J.G.G.*

81. Κωμικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. *M. du S.*

83. Ma-

paullum ultra naturam tumentes, & durius-culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperitos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates, sub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus est, ut e regione sederet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

τὴν Φύσιν ὑπερβαίνοντας πιέζει. ἢ σφιγγόσης γαστρὸς ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ὑπεδράθη ὁμαλῶς. μὴ τοῦτο ἢ πρωτόχνου ἄνθος ἥβης. ἢ τί τὰ ῥηθ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, καὶ τὰ κωμικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μελεησολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπήρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς παιμανέτωσαν· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄρα, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀγκῶνα καθέζεσθαι.

Δέγμενος Ἀιακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
ἀλλ' ἦν καὶ τὰ ἐκείνων φιλίας μεσίτης ἡδονή.
γέννων γῶν Ἀχιλλεὺς τὸ Πατρόκλου θάνατον,
ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,
Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων·

τὸς

ι Ἀμφιλαφὶς] Ἀμφιλαφῶς L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* k Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψιύσμασι male *J. Fl.* l Παιμανέτωσαν] Ita dedi ex P. Παιμανέθωσαν Edd. male. m Εἴ τις ἄρα] Εἴπερ τις marg. *Al.* n Οὐδὲ γὰρ] Iucipit rursus O. o Κατ' ἀγκῶνα] Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀγκαλικὸν Edd. p Μεσίτης] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης Edd. priores. q Καλλίων] Καλλίῳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adsentitur P.

83. Ἐμοί μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ & ἱπάρλε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης & πρωΐλης ἀπόλοιο. M.

83. Μιλησιολ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* I. ep. 34. pr. Ἐξ ὧν φιλοσοφεῖν ἐπινόησας, σεμνός τις ἐγένου & τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non est oblitus: item ex *Dial. Charont. Merc.* & *Mort.* ὑπὲρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *supercilia supra capitis verticem habere. J. F. R.*

87. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄρα, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione Philosophorum, παιδεραστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aeacida potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μεσίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μεσίτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Politissimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι. *J. J.*

Μεσίτις] Cod. Mss. Ox. & W. uti emendare jusserat *Menagius*. In omnibus impressis μεσίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam versiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici versiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter est, sive senarius; nam Καλλίων facit initium versus se-

τὺς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ φίλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα [a] φήσ τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγειν, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καλαβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ἔστ· τἄλλα δὲ, τὰ ἐμοὶ ὦτα πόρρω ἀπωκιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τῆς παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ἔστιν, [c] ὑφάπτειν τῷ θεῷ τὸν πυρόν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὰ ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἦ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαθον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

[a] Φήσει] Φησὶ W. [b] Ἀφέμενοι] Ἀφίεμεν W. [c] Ὑφάπτειν] Ὑφάψαι O. Vulgatae ceterar. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνος Th. Mag. v. Γοργὼ. [d] Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαθον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. Th. Mag. Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. XII. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μηδὲν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M. du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμάσας Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c. 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M. du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτό τι ἔπαθον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale uſu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione dirigiuerim. POL. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigeſcere. LYC. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis quam ſtatuae ſunt, immotum redditura eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο μικρὸν δέον λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπόφυές τι τὸ θέαμα φὴς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεθαρμόσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ δακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδωμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον σου καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ τοσαύτης μόνον ἀπίδῃς εἰς αὐτὴν, ἀχαρῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. κατὰ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον χάριεν, ἢ αὐ-

---

e Κεχηνότα] Κεχηνότα male *J.* f Ἐκ τοσαύτης] Ἐκτοσαύτης male *J.*

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας παρὰ τὸν Σμύρνας, ὃ καὶ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου γενέσθαι. *V.*

---

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum eſt ἐν hic pravum fore. Sed ſcire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noſter, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου γενέσθαι. Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabuloſae, quae ait Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβαις ἀπολιπόντα παρὰ τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ Διὶ εὐξαμένη τὸν μοχθὸν εἰς λίθον μετέβαλεν, ut plura teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phraſis γενέσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a Scriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienam eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Eſai.* XLII. 16. ποιήσω αὐτοῖς τὰ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem eſſe, legasne τοιοῦτον, an τοιόνδε, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Παγγῶσι] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus cum concreſcunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεθαρμόσειεν] Reverend. *Jac. Elſner.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐνδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. πηρίσματα δακρύων, ὕστερ παῖδες. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ τοσαύτης] Habuimus idem ſupra *Merc.* c. 19. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemſterhuſius* in marg. Ed. *Graev.* adiri poſſe *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Παῖδευσις δὲ πᾶσα πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obſerv. *Boſii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Poſt autem fructum pacificum reddit*,

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ κεῖνη [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποφῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύσῃ, ὦ Λυκῖνε, τερατίου τι κάλλος [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλεῖσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀδύνητός τις ἐπαινέσαι δόξω, ὥστε τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνοῦχόν τι πλῆθος, καὶ ἄδραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τὄνομα ἐπύθου σύ γε, ὅτις καλοῖτο; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι Ἰωνίας ἐστί. τῶν θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum; si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

a Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *J. Fl. B2. V2.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. b Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττου male *J.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucun-*
„ *dum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fru-*
„ *ctum libertatis*. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur
„ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud
„ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲ ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι.
„ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius*
„ *est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pa-*
„ *cem facis* &c." Hucusque *Bos.* At *Obsopoeus*: *& fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* θάνατον ἥκιστα βίαιον, adeoque *lenius*, *placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καρπὸς εἰρηνικὸς pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῇ, ἐν χαρᾷ. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὰ τραύματα ἥττον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante ἀλλ' δὲ κεῖνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἴτ' ἂν Ἡρακλεία τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἑλκυστικὴν ἴσχει.

J. B.

31. Οἴει] Attice pro οἶμαι, quod in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πεύσει *audies.* Et vers. 60. ἐκπυθόμενοι *interrogas*, ac sexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναῖοι] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos istius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καὶ

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] ὅτε ὡδιακολυθήσας, ὅτε τ' Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε [g] ἀποδείξοις τῷ λόγῳ, τάχα γὰν ἂν ὅτω γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ἤτησας, ὦ τὴν λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστά γε τὴν ἐμήν, ἐμφανίσαι ὅτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀκρότυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [h] ἦν τὴν ὄψιν; εἰ γὰρ ἀπιφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τ' εἰκόνα, ὅπως ἂν τ' γραμμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν τεθνεῶτες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

e Ἐπεὶ] Ita jam optime *J.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* *d* Οὗτε] Οὔτε male *J.* *e* Ἐκεῖνον] Omiſſum in *J.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* *f* Ὅστις] Ὅστις *J. Fr. Fl. B2. P.S.* Ἥτις ἴσως L. *g* Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in P. *P. J.* &c. *h* Αὐτὸς] Οὗτος adſcripſerat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] *Ζωγράφων ἰώμασιν παλαιῶν ἐ σεμνῶν. G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ.* T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S. ἐπὶ* prave legitur. *M. du S.*

Ἐπὶ λίθου] Lege *ἐπὶ λίθῳ.* F. G. Et ſic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi *ποιεῖν λίθου* ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Tr. D. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. *πολὺ πλῆθος εἰκότων ἐ ϑηραπαινίδων ἃς συνεκπέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναιξίν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐ μνήμης ἠξίουν, οἱ δὲ μισοῦντες ἐ μεγάλην.* Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nanciſci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege *αὖτος*, vel *αὐτό*. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὸ Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑποληφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατόν, ἀγάλματι. τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἐξηγήσομαι. σὺ δὲ (ταύτην γάρ, ὡς φῄς, εἶδες) εἰπέ μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἄν, ὦ Λυκῖνε, ὀλιγωρότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον καὶκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἢ καὶ ἐπιγράψαι τοὔνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polystrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum statuae clam cum relictus esset in templo, coiisse, quoad ejus fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidisti, age, mihi illud quoque responde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti? POL. Equidem omnium, Lycine, sim negligentissimus, si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem. LYC. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam saepius. LYC. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam hastae.

5. LYC.

[a] Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adscriptum marg. *f.* Sed in Κνιδίων consp irant Edd. [b] Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigisse ab Athenæo esse proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris simulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. *Val. Max.* *G. C.*

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἔρωτ. c. 11. 13. multa legisti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noster vocat Ἐπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον.] Historiam habes Ἔρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortensi vel potius in hortis posita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. *G. C.*

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. *M. du S.*

89. Καλλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Dosandran* pro *Sosandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III. *Sosandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen sortitam credit *Pausanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui est in arce Athenien sium, λίμνης nuncupato, unde & *Dionys.* λιμναίας. *G. C.*

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pausan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δώσει] In omnibus legebatur δώσῃ. Prave, cum loquatur is ipse, qui Imaginis effictor est. *M. du S.*

Δώ-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta ſines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

c ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν d δέησιν. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τῆσδε ἐπιδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μέλαθρον κοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παλαιὸν ἐπιδεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπάδουσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, τὴν ἐκ Κνίδου ἥκουσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἐδεῖτο γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δέησεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὴν ὀφθαλμὸν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κε-

c ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. d Δεήσῃ] Δεήσει legendum monebat marg. *F.* Sed in δεήσῃ conſpirant Edd.

Δεήσῃ] *Solan.* δεήσει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δείσειν conjicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque ſe haberet, veluti οἰῇ pro οἰῇ (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σύ γε — ἐδὴν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἡμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epiſt.* Sent. 28. p. 104. ἔστι πλείονα τῶν δέοντα προσαίσῃ, ἔστι ἐλλοπεσῶν δεήσῃ. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δεήσει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τὸ ὁσπολογίας σοι δεήσει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi ἐδὲν γὰρ δεήσει μοι ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ἢν δέῃ. & c. 47. καὶ πολέμου δεήσειν ἡμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἐδεῖ μοι μαχαίρων τῶν λόγων. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλά σοι ἐ καθαρσίων τάχα δεήσει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. ἐδὲν δεήσει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἴτ' οὐ δικαστηρίου δεήσει. Sic δεῖ ὀδόντων εἴτων τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἐπομβρίας. *F. F. R.*

9. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *F. B.*

19. Καὶ τὸν ὀφθαλμὸν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλέμμα τῶν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

Καὶ

κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο ἀσφαλάξει τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπά, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, εἰς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὥσπερ ἡ ἐν κήποις καὶ ταῦτα· ἡ δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἣν Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ τόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα ὥσπερ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτὴν καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς ὥσπερ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἥλικον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; καλὴ γενήσεται ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καλὰ λέλοιπάς τι κάλλους ἔξω τοῦ ἀγάλματος, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ ἐμφαινόμενον ἦθος; ἢ ταῦτα μὲν ἐν τῷ λίθῳ ἀδύνατα ἐνεργασθῆναι;

tiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime si accuratissima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσ... b Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *A1W.* c Καὶ λεληθὸς] Καὶ deest in *Fl.* & λεληθὼς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. d Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philostr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. *Amor.* c. 3. ἱλαρωτὴ τῶν ὀμμάτων αἰβολὴ ταχεῖα ἀνυγραίνουσα. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν ἐ λεληθός] Angl. σεμνὸν ἐ λαλ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Floreat. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *mensuram staturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τῆς ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω. i. e. *Staturae vero men-* „ *sura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obscopoeus: *aetatis mensuram.* Sed Clariss. *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeeuntem *Gesnerum* sequi, & vel novam personam inserere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκος dixisset; nam etsi ἡλίκος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosii* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *J.B.*

51. Κα-

imaginem ; qui ſic omnia in illam contuliſti ? LYC. Atqui hoc minimum eſt, amice, niſi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia ; ut exacte nigra ſint, quae ſunt nigra, alba autem quae oportet eſſe talia, & ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus ſcilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeſtive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi diviſis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero ſuperciliorum decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qualem Caſandram in conciliabulo Delphis fecit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubtiliſſime elaboratam, ut adſtricta ſint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles oſtendat, Pacatae exemplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed

στ⟨, ὅτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τοῦτο μικρόταλον, ὦ Φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [c] κινδυνεύει τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν, [g] ἢ προσκαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ὀπτολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ προσκεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν ἡ Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ὑπιπρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [i] λέσχῃ [k] ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτόταλον ἐξειργασμένην, ὡς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμωμένην δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, καὶ τὴν Παχάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν

e Κινδυνεύει &c.] Κ. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. f Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖ male reliquae. g Ἢ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & Edd. cett. h Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. i Λέσχῃ] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* k Ἐποίησε] Ἀποίησε male *J.*

51. Κινδυνεύει τῷ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει — προσδεῖν] Conſului Edd. cognovique *P.* & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τῷ μεγίστου ἔτι ἡμῶν προσδεῖ. Nam quod in noſtro *Juntinae* exemplari προσδεῖν conſpicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne an manu ſcriptum eſſet illud ν. *J. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rurſus *Jov. Trag.* c. 7. *J. F. R.*

63. Λέσχῃ] Vide *Pauſan.* 341. 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pauſan.* in ipſa Delphorum deſcriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὴν Κασσανδρέα ἐστὶν οἴκημα γραφὰς ἔχον τῆς Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐνταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. *J. M. G.*

68. Διειξάτω] De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemſterh.* demonſtratum. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Παχάτην] Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγχάτη eſt apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae Campaspe ſcribitur ap. *Plin.* 35, 10. ſ. 36, 12. opinio eſt *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubjungat, etiam hoc Luciani loco Παγχάτην eſſe. Quodcumque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi ſit probabile. Nudam Plinio auctore pingere juſſus eſt concubinam Alexandri: itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *J. M. G.*

70. Πα-

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Αετίων ποιησάτω. in quo sanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

Μᾶλλον δὲ τ ἄριστον τ γραφέων [a] Ὅμηρον, παρόντ Εὐφράνορ καὶ Ἀπελλῆ [b] δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖν ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἠρέμα πορφυρίζοντι, τοιόνδε ἔτω τὸ πᾶν· ὁ δ αὐτὸς ὄτ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ γράφατο, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτὴν. συνεπιλήψε τῷ ἔργῳ αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖ ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθ· καὶ Φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρ ποιήσ, καὶ λευκώλενον, καὶ [d] ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσ πολὺ δικαιότερον ἢ [e] τὴν τοῦ Βρισέως. 7 purpuraſcenti, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet juſtius multo quam Briſei filiam.

Ταῦτα μὲν ἂν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσον. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύουσι, τίς ἂν μιμήσαθ δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φῂς, καὶ διϊπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷόν 9. Atque iſta quidem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar enitet, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae na-

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter

a Ὅμηρον] Sic Edd. praeter *F.* quae μηρὸν. b Δεδέγμεθα] Δεδέγμεσθα *F.* ſola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene ſic *P.* aliaeque. Ὅλῳ *F.* e Τὴν] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ἃ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡρωδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τ γραφίων Ὅμηρον] Cl. *Hemſterh.* margini adleverat, vid. *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus*, ſcribit ibi *Cicero*. Ad quae *Daviſ.* „ Vult Noſter, *Homerum* ita res deſcribere, „ ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & „ hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τ ἄριστον τ γραφίων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & ſcriptorem vitae „ Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, ſe *Homeri* picturam ſeu faciem pictam vidiſſe; quod perperam cenſuit vir doctiſſimus *Gisb. Cuperus* Apotheoſ. p. 10. *J. F. R.*

73. Τὴν τοῦ Μενελάου μηρὸν] Non ſatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἰὸν ἔρυσεν αἶψα πελώριος ἐξ ὠτειλῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντι γυνὴ φοίνικι μιήνῃ —
Τοῖά του, Μενέλαε, μιαίνετο αἵματι μηρὼ κ. τ. λ.

J. M. G.

74. Ἐλέφαντι ἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖ ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, ſuſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcriptum fuiſſe, ut Ἰσθ. Εἰκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖδ' ἰοδόεντος, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖ ποιητὴς] *Heſiodus* in Scuto Herc. 7. in deſcriptione Alcmenae,

Τὴν

nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *sectili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ̃ ἐξ ὐρανῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσαν εἶδες αὐτίω; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσῖν εἶχεν, ἐς δύο [g] συνειλημμένον· καὶ ἐφαίνετο τὸ μὲν τοι ἀναγινώσκειν αὐτῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μέλαξυ δὲ προϊοῦσα, διελέγετο τ̃ παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· ὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲ λευκοὺς, ὅπως δὲ ἰσυμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπα κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τ̃ μαλακωτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, ὕτως ὑπὸ στίχα ἐπεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τ̃ χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γὰρ [h] αὐτὸ δὴ τῷ τῦ Ὁμήρυ ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, ὐχ οἱ μὲ πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, [i] οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα [k] καὶ θέαμα, πᾶσαν τ̃ ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

ΠΟΛ.

[g] Συνειλημμένον] Συνειλημένον uno μ *F. Ald. V2.* P. Συνειλημεμένον geminata consona *Fl. B2. Fr. P. H. S.* [h] Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. [i] Οἷοι] Οἷα P. [k] Καὶ θέαμα] Desunt haec verba in *Fl.* Adsunt in cett. & P.

Τῆς δ' ἀπὸ κρήθεν, βλιφάρων θ' ὑπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄγεθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

F. M. G.

Ibid. Ἰοβλέφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *F.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. *F. F. R.*

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἅπασαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ὃ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M. du S.*

Ibid. Ὁπόσαι χάριτες — περιχορεύουσι] Ut Lucianus hic, Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita *Anacreon* περιπίτεσθαι, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῃ τραχήλῳ Χάριτες πίτνουσι πᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — περιχορεύουσι] *Alciphr.* III. 1. Ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ἄλλον, ait, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὄμμασι χαρίτων περιχορευούσῶν δίκας ex *Aristaen.* adfert ibid. *Bergl.* *F. F. R.*

90. Δίκτις] Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημένον. *F. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod συλλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Esai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia est ab εἰλέω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *F. F. R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; sed minus venustum est. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer*, Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἣν τινα λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τὄνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω [a] διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' [b] ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ ποτοίη λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλισε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν παρεμπέμπουσα αὐτὸν ὅτι τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τὴν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθεατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρου τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea, popularis quippe, lo-

[a] Διατίθεμαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθειμαι Ex. *Fl.* [b] Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐκεῖσε L.

17. Νὴ Δία καὶ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J.M.G.*

18. Βασιλεῖ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae, Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σώφρων, οὐ τὰς εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰς εἰς τὴν πολιτείαν. *M. du S.*

Βασιλεῖ συνοῦσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum dertsor Lucianus omnes adulatores vincit. *M.V. la Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθείᾳ. *F.G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus superfit locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti, mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit justis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed illis quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & humanitate, &

ἢ ὡς οἶδα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην. καὶ παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια μὲν προκείσθω ταῦτα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ [c] ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ πᾶσ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κἀκεῖ μὲν, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἂν ζητῇς τὸν θεὸν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. ὑ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς πρόσθεν ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρω-

[c] Ἠκούσας] Sic Edd. & Ex. *Fl.* Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. observat eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo *Suidas* v. Σωτηρίχ. *M. du S.*

23. Ξενοφῶντος] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠκούσας] Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita scriptum inveniatur, οὗ γένους ἦσαν, οὗ δὲ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem οὗ ἐχούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adscripsit. Vide not. ad Ἔρωτ. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲν οὖ ἠκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hist. Anim. I. 12. οὗ ἤκουσαν σαφῶς. II. Ῥώμης δὲ ἀλκῆς οὐ ἤκουσας. V. Ἀνδρίας οὗ ἤκουσι. XIV. 26. οὗ ἤκει βάθους ὁ κάλπος. In V. H. IV. 15. οὗ μὲν γένους ἦσαν, οὗ δὲ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἤκειν. Emenda igitur *Hesych.* apud quem: Εὐκλείων, πλούτων, οὗ πράτλων. Lege οὗ ἦσαν. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲν οὗ ἠκούσας] Recte hanc phrasin ἠκούσας pro ἐχούσας adstruit Cl. *Bos* (etsi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mss. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemsterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetiissent. οὗ ἠκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν] Qui attente hanc phrasin inspexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paullum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν σωὸν κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημονοῦν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. *J. M. G.*

ϑρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὁρᾷ ἔστιν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν, ἢ καὶ λῴων, δύνασαι γάρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τὴν ψυχὴν ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· ἅ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τὸν ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν καλλοσκευασμένον.

Καὶ δὴ πεποίηθω. αὐδήεσσα μὴ τὸ πρὸ-

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin jam fiat! Eloquens primum & ar-

a Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae *ὁπόσα ταύτης*. *Gr.* Ὁπόσα ταύτην. *J. Pell.* Forte pro ὁρᾷ legi possit ὁρμᾷ.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ]. Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. ἴσως δὲ παροιμιώδες. *V.*

* Προθυμίᾳ] Προμυθίᾳ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὁρᾷ] Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (ita ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὁρᾷ ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὁρᾷ & πέρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὁρᾷ πενίας esse *summam amicitiam, summam paupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὁρίς ἐστιν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima*. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J.G.G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὁρᾷ] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio*: qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J.M.G.*

68. Ὁρᾷ] Vide *Plat.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl. ἐκόσα ταύτης.* Ego nihil muto. *M. du S.*

69. Μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo μοῖτον, „ quod est χάρις ἀμοιβὴς, factum est μοιτᾶν, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὴν nomine, quod aequivalet Siculorum μοίτᾳ, *mutuum*, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio*. „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: καρπὸν δὲ σοφίας γενομένης, ἐπίσοιμον αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λαῖνον, ἵνα τις εὐθηνία γένηται. Quo cum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

— τὸ δ' ἀπιδδῶναι
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λάσιον, καὶ ἄδοντα.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla lon-

arguta: atque illud, *Dulcior a lingua favis*, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, ᾗ λίγεια, ᾗ τὸ [b] γλυκίων μέλιτ- ἀπὸ τ γλώττης, ἢ περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντ- ἐκείνου, ὁ Ὅμηρ- ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόν- τοῦ φθέγματ-, οἷ- ἀπαλώτατ-, ὅτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσ, ὅτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, ᾗ κομιδῇ ἔχλυτ-, ἀλλ' οἷ- γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ [c] πρασπὴς, καὶ πρᾴως [d] παρδυόμεν- εἰς τ ἀκοὴν, ὡς ᾗ παυσαμένης ἔναυλον εἶναι τ βοὴν, καί τι λείψανον ἐνδιατρίβειν ᾗ περιόμβειν τὰ ὦτα, καθάπερ ἠχώ τινα παρατείνουσαν τ ἀκρόασιν, ᾗ ἴχνη τ λόγων μελιχρὰ ἄπλα, ᾗ πειθοῦς μετὰ ὀπὶ τ ψυχῆς [e] ἀπολιμπάνουσαν. ὁπόταν δὲ ᾗ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ,

b Γλυκίων] Γλυκίον G. Nihil mut. Edd. *c* Πρασπὴς] Bene sic P. aliaeque. Πρασιὸς male J. *d* Παρδυόμεν-] Παραδυόμεν- P. G. & marg. *AlW.* *e* Ἀπολιμπάνουσαν] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα J.

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non conficitur, & alterum μυθον &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler.* Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μυθον. Sed quum μοῖτον conjectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana.*) J. F. R.

70. Ἀμύψαι αὐτῷ τῷ μίτρῳ] Vide Parœmiogr. J. B.

Ibid. Αὐτῷ τῷ μίτρῳ] Omisit de industria ἀπὸ δύπου, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. M. du S.

78. Γραφίων μόνον] Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. J. M. G.

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίον μίλιτ- λαὶ τ γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντ- ἐκείνου ὁ Ὅμηρ- ἂν εἴρηκε. Sic Mss. Vulgo ᾗ τὸ, γλυκίων μίλιτ-, quod tamen non damno. Statim idem codex, ᾗ πρᾴως παρδυόμενος εἰς την ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim παρδύεσθαι *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox ἀφδύεται c. 14. ᾗ ἢ κηρῷ ἐπιφράξει τὰ ὦτα, ᾗ ἀφ' τοῦ κηροῦ ἀφδύεται σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* παρδυόμενος, quod in editis extat hic est ἀπροσδιόνυσον. J. G. G.

Ibid. Γλυκίων μίλιτος] *Homer.* Il. A. 249. M. du S.

93. Παρδυόμενος] Non ausim equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum παρδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παρδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παρδύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula εἰς παρδύεσθαι supra p. 480, 16. observavit Cl. *Hemsterhusius.* J. M. G.

Παρδυόμενος] Alteram lect. παρδυόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum πρᾴως conjungitur; quum παρδύεσθαι violentiorem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 24. ᾗ ζημίαν ἐγὼ, ἂν μὴ παρδύσῃς αὐτό σου. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare παρδυόμ. si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc παρδυόμεν. restitui placet. J. F. R.

97. Ἄπλα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque ἄπλα esse *quaedam*, ἄπλα vero pro ἁπλᾶ, quaecumque. Auctoritatem aliquam hisce addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. J. F. R.

1. Τό-

ᾄδῃ, ᾗ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, [a] τότε δὴ τότε, ὥρα μὲ [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶν τὴν Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις καὶκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγόταλοι ἐγένοντο τῶν [e] ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ὑπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καλαλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρειστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τὸ τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῆς ῥυθμοῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμετρῆσαι τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὴν Κιθαιρῶνα μέλαξι βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἢν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, μηκέτι τὸ

chrum illud canit, & maxime ad citharam; tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pandionis *filiam* nominés, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum alliceront, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alteri* per Citharonem inter boum curam meditanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & B2. τίποτε enim erat in cett. Edd. ne *Fl.* quidem excepta. b Σιωπᾶν] Σιωπᾶν male *J.* c Ταῦτα] Constans lectio. Sed ταῖς corrigit *M. du S.* d Ἰδιῶτις] Ἠδιᾶτις male *J.* e Ἀκροατῶν] Ἀκρατῶν male *J.* f Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενοι male *J.*

4. Κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. *V.* Πρόκνην λέγει ἡ φιλομήλην· αὐτοῦν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρακὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. *V.*

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, †ὑπὸ αὐλῷ € κιθάρᾳ. *V.*

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Τπό] Τπ' correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, nisi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἰκτίνος. *J. F. R.*

1. Τότε δὴ τί ποτε] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Ὁπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῦτα Ἀλκυόσι € τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicor si ποτε. *Tunc certe, si umquam alias, flere oportet Halcyones*, &c. *J. F.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποτε . . . ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. *Jensius*, si ποτε legere jubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. du S.*

Τότε δὴ τί ποτε] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὖτε, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro διὰ ταῦτα. *J. M. G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως caussa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἐχρῶν γὰρ ἐχρῶν. *Aristoph.*

lum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio est Terpsichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Accuratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit, & ab ipsis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipso coloniae jure, Atticae civitatis sit particeps. Neque vero illud ad-

τῶ Γοργόνων μόνον ἔσῃ παπορθὸς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων [g] εἶσῃ, οἱοῖόν τι ἦν. [h] παρεστήξῃ γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεταί σου τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι δοκῶ ᾠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἐώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἵν' φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τῆς φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι σωμύλη, καὶ πολὺ τῆς Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῆς Ἀθηναίων τιμῆς τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

g Εἶσῃ] Ἔσῃ male *J.* h Παρεστήξῃ] Sic Edd. excepta *J.* quae παρεστήξῃ. *Palm.* emendat παρεξεστήσῃ.

ſtoph. Pl. 348. Ἐνί γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114. οἶμαι γὰρ οἴσω. Ad quem versum plura Illustr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jens.* τί πολὺ stare non posse; & εἰκὸς non absurde conjecit. Jam vero nihil amplius desiderabit; nec Cl. *Gesner.* cujus versionem tamen intactam servavi. *J.F.R.*

2. Ταῦτα] Quia non satis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J.F.R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκεῖνο] Vide de hac locutione notam Cl. *Jensii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν Πανδίονος] Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G.C.*

6. Πολυηχίαι — φωνὴν] *Homer.* Od. T. 521. *M.duS.*

Ibid. Φωνὴν ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. est πολυηχίαι φωνὴν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφίειν *Long. Past.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noster infra *merc. c.* 4. ἐλλάδα φωνὴν ἀφιεῖς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφῆσειν βοήν. *J.F.R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ ὁ Ἀμφίονι] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius simulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G.C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic supra Συγγρ. c. 50. *M.duS.*

25. Παρεστήξῃ] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεστήξῃ γάρ. (*adstabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξεστήσῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu sera ravis.* *J.P.aG.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. *Demosth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demosth.* testimon. licet haud indicata pag. adfert. *Aristoph.* Plut. 182-3.

Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος
Καὶ τῶν κακῶν ὁ τῶν ἀγαθῶν, εὖ οἶδ' ὅτι.

J.F.R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M duS.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theseo conditam sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse voluerunt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M.duS.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ καὶ ποιητὴς χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῆ Ὁμήρου πολίτις ἔσα. μία μὲ δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκὼν, ὡς ἄν τις θᾶττον τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὐτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἄρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφῃ, πρὸς τὸ ἄρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἂν λῴον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' ἂν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖῃ ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τὸν

miratus fuerim, si poësi etiam gaudet, & multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa. LYC. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est in quo majorem a me gratiam inire possis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulcherrarum rerum omnium principem esse eru-

di-

a Αὐτὸ] Deest in *Fl.* b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *J.* & Ex. *Fl.* Sed prius est in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συντελ.] Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere.* Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum*; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certas* (utrum scilicet altero pulchrius sit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἧττον γὰρ τοῦτο ἐ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere. Plin.* in ep. *imagines exscribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine figma.* hoc est pictum, sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀνθάμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. *J. G. G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Ὀψοποιοῦ adoptat *Benedictus*, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Quum enim nunc velint dici perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui quum promisisset ἐπιδεῖξαι ἐκ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defensione hujus suae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans*, vel cujus multiformis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumptae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

των, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συγκοσμώμεθα, ποικίλην μὲν τοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατ' τοῦτο ἀπολειπώμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάστη ἐπιστάμεναι, ἀλλὰ [c] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι [d] παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ὑπεκχρῶσαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἐξεχέτυπον ὑποδεῖξαι ταύτης δυναίμην τοῦ γραφῆς. εἰ γὰρ ἐθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας πέρι μνη-

[c] Πασῶν] Conſtans lectio. [d] Παρηνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. *Fl.* Παρηνέγκ. P. Item marg. *Alw.* [e] Ὅ, τι] Sic *P.* Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. [f] Παιδείας] Sic recte *P. A.* & *Fl.* Παιδίας *J. H. S. Ald.* male.

69. Ἕν τι ἰκάσῃ] Καὶ ἢ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς ἢ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς δὲ εὑρετὴν εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθαρίζειν, Πολυμνίαν ῥητόρων, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. *V.*

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores iuventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetum.* *J. Cler.*

Τερψ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. *Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία* non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit *ξύμπασιν*, *τὸ τῷ μέρει ἕκαστον*. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς ἔστι.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λάϊον] Parodia *Heſiodi*. Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint *δυσοποιὰ φάρμακα*, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſufficiunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γάρ ἐθ' ὅ, τι τοιοῦτον οὐ τοῖς πάλαι, *παιδίας πέρι μνημονεύεται*] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. J.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ὅστις τινα οὐκ ἀπολώλεκε. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστιν ὅτου τινα οὐκ οἰκεῖον ἡγήσεται. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας πέρι] Corrige *παιδίας*. *F. G.* Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud *παιδίας*, patet ex

μνημονεύῃ, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀναχείσθω καὶ αὕτη· σὺ μεμπτὴν μὲν, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δέησε δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τε πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώτατοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣν καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, ὡς [b] φαῦλον συνέσεως παράδειγμα [c] προβάλωμεν, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* b Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. c Προβάλωμεν] Nil mut. Edd. Προβάλωμοι *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* edit. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin jejusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. *J. F. R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. & Noster Παρασ. c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad *Diog. Laërt.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut.* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλεξ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσοι. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum*. Sic aperte, fin. hujus *Dial.* καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernarer, si qui Codd. ὅσοι haberent. *J. F. R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥᾳδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δυνατὴν τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ἀπεμάθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis*. Non longe post Mss. Ἀθηναίων legitur in Mss. ἐγγὺς ἴσον, οὐδὲ ἐγγύς. Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienssium respublica, & ista praesens Romanorum potentia*. Edit. ὃ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. ὃ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat*. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῆς τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκα γε ἔσαν. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse*. *Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum.* *J. G. G.*

95. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] *Th. Mag.* v. φαῦλος legit φαύλου. *M. du S.*

Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: φαῦλον, ait, ἐπὶ τηλικοῦ κάλλους, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς οὐ εἰκότως ἐκ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam φαῦλον

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆκε, τοῦτο πᾶν ὅπερ ἦν μείζονα εἰκόνα μελαγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ σάθμῃ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· ἡ γὰρ ἴσην οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ὅπερ πλατυτάτῳ τίνακι καλαγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον ὑπόδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅπερ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν·

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. *e* Ἐστι] Ἔστιν *Fl.* *f* Ἴσην] Sic Edd. conſtanter. Ἴσων Codd. G. P. L. & marg. *Al.* *g* Τῷ] Sic recte L. *P. S.* Τὸ male *Fl. J. H.*

λον hic recte ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαύλῳ feminino genere uſurpatur. *J.F.R.*

96. Παράδειγμα προβέβωμον] Perperam hodie legitur, Τὴν δὲ ὑπὲρ Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατος αὐτὸς, συνῶν, ἐφαύλου συνέσεως παράδειγμα προβέβωμον, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προβέβωμοι; idque jam in verſione recte obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J.F.*

Ibid. Προβέβωμον] Et ego cum Cl. *Jenſio* προβέβωμοι melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J.F.R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαῖα τὸ μέγεθός ἐστι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſiaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſiaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἴσῃ. Poſſet & ἴσται legi, ut ſtatim, τῇ Διοτίμᾳ δὲ, ὑφ' Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἰοικυῖα ἔσται. Niſi & illic ἴσῃ ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι ἡ αὐτὴ ἃ Λυκῖνε, ἀναπλάσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἐστὶν cuſum, quod nimirum facile ex ἴσῃ corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J.J.*

3. Κολοσσ. τὸ μέγ. ἐστί] Non puto opus eſſe ut ἐστὶ mutemus in ἴσῃ. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus, non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J.M.G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ παῖς· ἀλλ' ἐ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Εὐτ. c. 7. & *Plat.* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτῇ, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιον ὅσα. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω ὃν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν [c] σώφρονα καὶ τὴν σοφρονα, οἵαν τὴν Ὁμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ, νὴ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύ-

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum. POL. Similis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris uxori, tum Aretae & ejus filiae Nausicaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Poly-

a Αὕτη] Ex emend. *Jens.* Edd. αὐτὴ. b Γράφε] Personam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. c Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam servat *Fl.* cum *J. P.* &c. d Ἢ] Nihil mut. P. at *Fl.* ἢ adspirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα *εἰσηχθισμένη Σαπφὼ μικρά τι ϵ μίλαινα ὁρμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδών, †πίλος ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡σκιλλωμένη. *V.*

* Εἰσηχθισμένη] Ἐνηχθ. prave V. In Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

† Πίλος] Lege πτίλος. *M. du S.*

‡ Σκιλλωμένη] Περιλλημένη V. prave; quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphûs inseruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J. F. R.*

19. Τοιαύτη σοι ϵ αὕτη Λυκῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) *& haec imago suspendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖσθαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Posset & per *dedicari* verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnosoph. scribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντων. *J. J.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti potest, *penatur*; hoc enim verbum est proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. suspenditur donarii caussa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Capitolio Jovi donum posuit. Lactant.* de mort. persecut. c. 5. *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Jensius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Non dubium est quin hoc ver-

lyſtrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum perſecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum ſuperſunt. Illud dico, quod in tanto faſtigio conſtituta, neque felicitate illa inflatur, neque ſupra humanam menſuram effertur fortunae fiducia, ſed in eodem ſe plano continet, nihil ineptum aut inſolens ſapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prenſationibus ſalutationibusque praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto ſunt his, qui cum illa verſantur, jucundiora, quo major eſt, a qua proficiſcuntur, nec tamen *faſtum* tragicum prae ſe ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad ſuperbiam utuntur, ſed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac ſoli iſti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invideat, ſi moderate illum uti videat felicitate, nec ad inſtar Homericae illius Ates

τραλε, ἀπειργάσω, καὶ κεδὸν ἤδη τέλος ὅσοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων σοι λείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ σοι βάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [c] φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρεσθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ [g] μείζων ὁμοῦ γενόμενα ἐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπερφρόνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, ἔτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τοῦ καὶ τὰ τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν ἔτοι δικαίως τὸ [b] ἀφθόνητον φύγοιεν. ἐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ὅτι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸν Ὁμήρου Ἄτην ἐκεῖ-

[c] Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* [f] Ὅσῳ] Vulgatam hanc ſervat P. Ὅσα Ex. *Fl.* [g] Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *J.* & *V2.* [b] Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγοιεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον & ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. *V.*

verbum de ſuſpenſis tabulis ac donariis ſit uſitatiſſimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνέκειτο δὲ & πίναξ τις ἐπιγραφὴν τοῦ τοῦ. *Suſpendatur* tamen cum Cl. *Jenſio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etſi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic ſit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Geſn.* jam dediſſe *propoſita ſit*, ad mentem Luciani adpoſite. *J. F. R.*

26. Θεανοῦ] Homericam hanc induci a Luciano exiſtimo, quia Minervae ſacerdos precibus ſuis ab Ilio Graecos avertiſſe illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adverſus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. Λ. 224. *M. du S.*

Θεανοῦ — Ἀντήνορ] Puto, reſpicit ad Il. E, 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Verſus aurei de Pedaeo Antenoris filio

Ὅς ῥα νόθος μὲν ἦεν, πύκα δ' ἴσκετο δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοις τέκεσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Aretae Alcinoi hiſtoriola nota eſt ex Od. H. 65. ſeqq. De Nauſicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρήτη &c.] *Hom.* Odyſſ. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περίφρονα] *Homer.* in Odyſſ. ſaepiſſime. *M. du S.*

36. Τῶν τῆ Ἀφροδίτα] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. ſupra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιΐαν] Non ſatis probum hoc verbum judicat *Pollux.* L. V. S. 140. p. 551. ſcribens: Τὰ δὲ περὶ γυναῖκα, εὐφυΐα, χάρις, ἁβρότης. τὸ γὰρ εὐποιΐα, οὐ λέγουσι. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obſervat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apoſtolus in Epiſt. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι & εὐποιΐα. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνη, καὶ εὐποιΐας ἀνάπλεων. Et *Joſeph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. τῇ εὐποιΐᾳ αὐτοῦ λαβόμενοι. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτην] Il. I. 500. *M. du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράδια βεβηκότα, καὶ τὸ
κωφότερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ
τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆ
τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιού-
τον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὕψηλόν
τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, ὑπὸ μύωπα ὑπ' αὐ-
τὴν τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ'
ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνω βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσ-
περ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα
τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν ἐκρυέντων, γέλω-
τα ὀφλισκάνουσιν ὑπὸ κεφαλὴν εἰς πελάγη
καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατ' Δαί-
δαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ
ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς
πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀν-
θρώπειον τὴν φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότε-
ροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μύτοι
νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid est imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factos; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas

Ibid. Ἄτιν] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in proverb. *Ira omnium tardissime senescit. Bud.* L. V. de asse. *G.C.*

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. & passim. *M. du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M. du S.*

89. Καλλίω δὲ ἐ ἱρ—ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ ἐ ἱρασμιωτέραν. *M. du S.*

Καλλίω δὲ ἐ ἱρασμιωτέραν] Sic omnino legendum, transiata ν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἱρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam mutuat.* Vidisse hoc ipsum video Doctissimum *Solanum.* *J. M. G.*

Καλλίω δὲ ἐ ἱρασμιωτέραν] Absurde omnes quas vidi Edd. καλλίων — & ἱρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad posterius adjectivum pertinebat, ad prius esse transiatam, eum vel meo periculo, non exipectata codicum fide, sustuliserim; jam vero magis securus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Gesnerum* jubere video. *J. F. R.*

91. Βασιλεῖ τῷ ωσγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemissam*, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator consuescit. Adde c. 20. *M. du S.*

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixisset Auctor, rem esse convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲ αὐτὴν Αφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Αθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse.* Locus *Homeri*, qui respicitur, est ex Il. I. vs. 389.

Κούρην δ' ὐ γαμίω Αγαμέμνονος Ατρέιδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Αφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Εργα δ' Αθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Casiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab *H. Stephano*, cogitabam scripsisse Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον ἐ κάλλιστον. & *Parasitus* c. 58. dicitur τῷ τρίφοντι καλὸν ἐ λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, ὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo cae-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ὅτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν ὅσῳ καὶ ταύτῃ ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον ἁπάντων ἀπολαμβάνειν τὸ χαρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ διαμεῖναι τὰ παρόντα, καὶ ὅτι πλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim ; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit : ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & juncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

ΛΥΚ. Καὶ ὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ ἐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῆς τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἔστιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ σωθῆναι αὐτόν. ἐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, ᾧτινι ἂν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —ων. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —να L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακρόασιν. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.
Ακροχειρισμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.
Αλαμπηδόνες. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.
Αμαξοπλήθης. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφιδόσκομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.
Αναβρωχαδίαν. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Ανεξέργαστον. *Fugitivis*, §. 21.
Ανίχνευτον. *Amoribus*, c. 35. m.
Αντιμαίων. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Αντιφιλοσοφῶν. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.
Απαιδόν. *Amoribus*, c. 26.
Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum? *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Αποτετρόφαμαι. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.
Απροσιμίαστον. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.
Ασυγγόμους. *De Paraſito*, §. 6.
Αχλύστον. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309. errore calami; nam apud Lucian. recte legas ἀόχλητον. tam in *Bened.* Ed. p. 352. E. quam in *P.* &c.)

Δ.

Διαλφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſſa conficta:)
Διαθρυχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διακαμβάνω. *Philopatride*, c. 1.
Διμπιλον. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσίξοδον. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδεκαφόρον. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψιχίδαλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψιχινδαλον. Verum & hoc caret *Steph.*
Εἰφάμαγμα. *Philopatride*, §. 20.
Εκτείω. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber.* (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Art. Epict.* & *Chryſoſt.*)
Εμμανλον. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμεμιτημένον. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.
Εμπεριφχόμαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδάκωτον. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίνυσόμαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναποκτίνυσθαι. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Εναχηνώσιν. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενεργεσατίαν. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύειν. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντειχίδον. *De Paraſito*, c. 42. p. m.
Εξαβλον. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδῶν. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιῤῥαβυμίαν. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.
Επιχαριτίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ ᾗ [a] αὐτῷ Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ [b] αὐτῷ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συπόλεως οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως ἐκλεξειε αὐτῇ, ὑ δέμας, ὑδὲ φυήν, φησιν Ὅμηρος, ὅτ' ἄρ' φρένας, ὅτε τι ἔργα.

quis Homericum illud dicat: *cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἤν τε

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quaere, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

a Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.* b Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.*

Εσιαρχίω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio.* Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Εσιάχω, οἰκουρὸς, οἰκιάναξ, ἢ Ζεὺς παρ' Ἰωσιν. legendum sit, Εσίαρχω. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Εσιοῦχω, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐκρίβατος. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Εχιγλωττία. *Lexiphane*, idem quod Εχιμυθία. c. 9. f.

H.

Ημιάλλω. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ιματιοφυλακίω. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθεσία habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακορραφία.

Κακοτεχνής. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτιχνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κιτλοκοίπτος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)

Κλειψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλιψίχωλος quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαλαστυγάτη. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λεπαλίος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λεπτοῦφής. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μαννάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μαννάκιον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μιμιτηρίους. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μονοχιτίων. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ξυμμασιγόω. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Οξυόρκιος. *Lexiphane*, §. 13.

Ορχηστοφανεῖν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Οφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδιρραστικά. *De Domo*, c. 4. f.

Παυλώδητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παραυοίγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παρωρχίω. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδάρπτος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Περίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυσίνακτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προπαιγωνίω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.

Προπέτιμι. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προπορκάμπτω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προπροκλητόω. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προδασπίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προδουλδωμάτιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προικπλάττω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προιχία. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προιμπλήθω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προιξίρχεσθ. *Ibidem.*

Προπιξινόω. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προθρυλλίω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προκυδόω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προκυίθομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προπορίζω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδιηγίομαι. *Morte Peregrini*, c. 43. pr.

Προσμυθολογίω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσωρίων. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προταμιείων. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ρησιμετρεῖν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ριπόω. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ριπόον eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐρίπτουτο τὸν γέλωτα τῶν ἀκροατῶν. Prorsus ita Ριπτεῖσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τῶν ἀκροατῶν φορ-

tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, *hunc ipsum* libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, & pigmen-

οὐ ἔπλασας, τῷ σώματι, ἢ ἃς ἐγὼ [c] τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλλιθέμβροι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ὕστερον ἐσομένοις. μονιμώτερα γὰρ τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρράσιος, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἄν, καὶ [d] αὐτὴ ἐκείνη πολλὰ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κη-

[c] Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. [d] Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

Φησὶν ὡς ἐκείνως quemadmodum id notat Sopingius ad *Hesychium*, ubi Ῥινοῦχος exponitur διλλιοζ, καὶ παιδαπῶς λέγεσθαι κατ' ἰδέαν.

Ῥινοῦς. *Ibidem*, *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Συγχωρητόν. *Lexiphane*, c. 2. p. m.
Σωφρονεῖν. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.
Σωφρονίσωμεν. *Lapithis*, c. 16. f.
Σωφρονιλαμβάνομαι. *De Domo*, c. 4. f.
Συναναγράπτομαι. *Gallo*, c. 10. p. m.
Συναποικίζω. *Navigio*, c. 4. f.
Συνδιαλύω. *Dempsthenis Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.
Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.
Συνελίττω. *Epist. Saturnalibus*, c. 28. m.
Συνεξαίρομαι. *De Domo*, c. 4. pr.
Συνεπισκοπῶ. *Icaromenippo*, c. XI. f.
Συνεπιστέλλω. *Chronosolone*, c. 13. m.
Συνεπιψεύδομαι. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.
Συνεπαίτιος. *Pseudomanti*, c. 56. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Συναυλοῦμαι, Διαπραιοῦμαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Συναυθλοῦμαι, scil. ab ναυθλέω, idque ab ναῦθλον, *naulum*. *Hesychius* ipse, Ναῦθλον, ναῦλον. Ναυσθλοῦν, ναύλοις λογεῖν. Ναυσθλοσάμβρος, ναύλοις λογίσας. sic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.
Συνοικῶν. *Amoribus*, c. 46. m.
Συντριβομαχῶν. *Lexiphane*, c. 2. p. m.
Συντυραννοῦντα. *Tyrannicida*, c. 7. pr.
Συνῳδῶν. *Lexiphane*, c. 14. pr.
Συρίζω. *Vera Historia*, c. 8. f.
Συντύφω. *De Domo*, c. 9. pr.

T.

Ταλαιπωρῶντας. *Abdicato*, c. 4. f.
Τριακαιδεκαφόρῳ. *Vera Historia*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσης.

Υ.

Ὑητορικῶν. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.
Ὑητορικοῦ. *Icaromenippo*, §. 7. f.
Ὑπαγορευτῶν. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.
Ὑπαφῶν. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.
Ὑπερμεφοῦμαι. *Dialogis Meretriciis*, VI. post m.
Ὑπερδιδυμοῦν. *Gallo*, c. 20. m.
Ὑπερδιαφαίνομαι. *Icaromenippo*, c. 2. pr.
Ὑπερπλεῖν. *Amoribus*, c. 1. m.
Ὑπερφρίττω. *Jove Confutato*, c. 4. f.
Ὑποδικῶν τινι. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio interesse.*
Ὑπερφαματουργῶ. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.
Ὑπερράζειν. *Dial. Mort.* VI. Terps. & Plut. versus fin.
Ὑπερῶν. *Dial. Mort.* VI. post med.
Ὑπερυμνάζω. *Lexiphane*, §. 14.
Ὑπερσυγχύω. *Solaecista*, c. 10. f.
Ὑπεφάδομαι. *Morte Peregrini*, §. 6. f.
Ὑποφρίττω. *Dialogis Meretric.* XIII. vers. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλεμφιῶν. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.
Φοινικοβατῶν. *Syria Dea*, c. 29. pr.

X.

Χλευτέχνης. *Tragopodagra*, vers. 45.

Ψ.

Ψυχροδόκος. *Hippia*, c. 7. f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαίζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum non magis illa debuisse negligi, quam Ἐκθέσεις, Εὔλεξις, Ἀποκομῶν, Ἐμφρονοδόκος, Εὐρυχαδὴς, Βαυκαλᾶν in voce Βαυκᾶν Δακαχίας in voce Λάκκος, Ἀκροκοματῶν, Ἀκρομανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμιτρημένος, Τεθαρρηκότος, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus noturi merentur, quam Μεμιλημένος, Μεμιτρισμένος, & alia sexcenta similia? *J. F.*

Εὐδιημέρημα] Verba illa rariora quae Clar. *Jens.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F. R.*

97. Χρυσέῃ &c.] *Homer.* Il. I. 389. *M. du S.*
2. Οὐ δήμου &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*
13. Ὅσῳ] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F. R.*
Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἁλιεκτ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηρῷ καὶ χρωμάτων ποικίλῃ), ἀλλὰ ταῖς ἁπαλαῖς Μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασται, ἥτις ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος καλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΠΟΛΥΣΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΠΟΛΥΣΤΡ.

ΕΓΩ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. ὁ γοῦν ἂν ὅτως ὑπερεπήνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· ὅδε ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

I MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera, erubesco & tantum non

[a] Σοι] Συ *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. [b] Ὅταν] Ὅστ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος ἔστιν ἀντιγραφὴ τῇ εἰς Πάνθειαν τὴν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὐήρᾳ τῷ χρηστῷ Καίσαρι, ἐπαίνου ἐστὶν, ὃν ὁ εἰκόνες ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ὁ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλυς γυναικὸς ἀπαραμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θειοτάτων ἀντισυγκρίνας τύπους, ἥκιστα καιροῦ εἰς ἄκρον συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικαίως συμβουλὴν τελικαύτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρναν ante editum. Vid. notas nostras. *M. du S.*

† Κάλλυς &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τὰς θειοτάτων ἀντισυγκρίνας τύπους] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θειοτάτων, legebatur Θειοτῶν. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocu„ lae illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. E„ mendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem factitavit Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. *J. M. G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ,

καὶ

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi caussa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque *& substantiam* illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu ilis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit; quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ὦτα, ϗ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι μὲν τῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῦτο, ἀλλότριον ἤδη, ϗ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν ϗ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τὴν ἀκμήν, ἢ ἀμόρφοις ὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος προσθείη. οἴονται γὰρ ἐκ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι ϗ τὰς μορφὰς, ϗ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰν ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι ϗ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, ϗ ταῦτα θαυμαστῷ ὄντι, ϗ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε ϗ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἵῳ κέκρυπτο· ἢ ϗ, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμε-

c Κέκρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

ϗ τιμὴν σὰ τῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σὺ legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σὺ poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad σύνεσιν pertinet. *F. F.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus est ut σοὶ in σὺ mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. οὐδὲν πλημμέλημα ἑωρῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9. 37. ἔστι τινὰ διελεῖν μοι παιδῶν, ἔστι ἀθυμεῖν & c. 38. ἔστι διελεῖν, ἔστι ἄλλο ἴδειν ἄχαρι παιδὸς τοῦ. Ita Noster sub initium *Imaginum*, εἰ μέλλεις παρακινήσειν σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ ϗ ταῦτα ἡμεῖς Ὁρέστῃ ϵ Πυλάδῃ ἐνεῖδόντες. *J. M. G.*

Ibid. Σοι] Concederem Cl. *Jensio σὺ* pro σοὶ legenti, si simplex οἶδα sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοι jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim *Obsop.* vertit: *tuam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi inesse* video. nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod οἶδον σὰ σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. *Gesnerum* mecum sentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράσομαι] Infra *Chronosol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ἐπιφράσω πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. supra Nεκ. Δ. IX. *M. du S.*

28. Ἔργων] (Malim ἔργῳ) *L. Kust.* Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκέκρυπτο] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο, legebatur. *M. du S.*

Κέκρυπτο] Non obsecundavi *Solano* ἐκέκρυπτο scribere jubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel ὑποδησάμενος, ut παρεσκε— in quo

μενος κοθόρνοις, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι καὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γοῦν [a] καὶ τοιούτου τινός.

quis parvus cothurnis ſubligatis de magnitudine contendat, cum hiſce qui tota ulna ab aequo ſolo *ſuper ipſum* emineant. Talis enim facti meminerat.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαι ποτέ τινος ποιητοῦ ἐν ἄσμασι τάδε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνον τὸ εὔμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὸ μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ [b] αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ὀρχεῖσθαι· τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδέως ἐπαινουμένην, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ ἑταῖρε, μὴ καὶ ἀναγκῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, ſed parvam eandem, & multum a juſta ſtatura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna eſſet, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque ſtaturam. Atque illam quidem geſtire ad laudem, quaſi ad carminis menſuram creſceret, & manum movere: poëtam vero ſaepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praeſentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Deſine quaeſo, ne faciat, ut ſurgat etiam mulier.*

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα [c] προθεῖναι αὐτῷ περὶ τάλαντου, ὅστις ἂν μείζονα ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένην τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόν-

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe; au-

a Καὶ] Deeſt in *Fl.* b Αὐξανομένην] Αὐξομένην Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. c Προθεῖναι] Ex emend. *Solani*; Προτεθεῖναι Edd. priores. d Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας] Εἰλήφασι μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τὸ πλεῖον ὅσον, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν πρόταξιν, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τοῦ πολλοῦ, τὸ μὲν γὰρ πλεῖστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρισοδιασμόν ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex profae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετάχαλο quoque conſtanter legitur, adde *Aelian.* VI. 12. τίθηναίρεο. VIII. 7. κικόσμηλο. XIII. 3. πεπλήρωτο. Ibid. I. πεφοίνιλο ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Pevix.* ad *cumd.* III. 19. ubi ad verb. ἐπελελοίπει No. 8. etiam πνέμισο ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 13. f. ubi συγκεκρότηλο pro συνεκρ. Adde & *Zeux.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. ἐδεδιήκεσαν, non ἠδ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνδιεφθείρετο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen πεφαίνηλο legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τῷ κέκρηκλο poſtea non ſemel occurrent. *J. F. R.*

48. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν] Sic ſupra Συκοφ. c. ult. *M. du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exsecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum

δει, ἦκεν τ̃ καλαράτων ποιητ̃ν, [e] ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτ̃ς λεγόντων, καὶ ἄλλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων δὴν τ̃ τοιούτων καταγέλα, τ̃ παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε καὶ ἐξαπατ̃σθαι θέλουσι. χαίρουσι γὰρ, ἔφη, τ̃ν γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τ̃ ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς οἰκείας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τὸ συγγράμματος, ἐν δὲ τοῦτο μόνον φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτ̃ εἰκάσας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ [f] δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωίναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπ̃, καὶ Ἀρήτ̃, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίστ̃ις, καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

[e] Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* [f] Δέ σε] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐσήμους ἂν † ῥηθῆν. *V.*

86. Παραθεωρεῖν με] Ἀντὶ τ̃ παραβάλλειν, συγκρίνειν. *V.*

* Εὐσήμους] Ἐυσήμους Exc. *G.*

† Ῥηθῆν] Ῥηθῶν ante editum. Convenit *M. du S.*

quod praeferebant προσθῶναι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τ̃ βοτρύχων τ̃ κεφαλ̃ς ἴλιγξ ὑακίνθους τὸ παλαὶ ἄνθεσιν ὁμοιῶ. *J. F. R.*

86. Παραθεωρεῖν] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γὰρ αὖ] An καὶ γὰρ δή; F. G.

Καὶ γὰρ αὖ] Non absurda quidem est *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. *Budaei* Comment. p. 487. f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ conjungere amat; sed & *Alex.* §. 24. vers. 21. καὶ γὰρ αὖ ἐστ. Ibid. 28. pr. καὶ γὰρ αὖ ἐστὶ τοῦτο σαφέστερον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adsentior. *J. F. R.*

90. Καὶ

πρὸς τὸς θεὸς. δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατ' [a] Καστιέπειαν90 εἶναι δόξω, εἰ τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζεο, Ἥρην δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲ [c] μαρτύρα-95 σθαι [d] τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσῃ αὐτῇ τὸ βιβλίον ὅτῳ δεινοτῆν, ὥστε νῦν σοι συμφέρει, εἰ μάλα εὐσεβῶς καὶ ὁσίως τὰ πρὸς τὸς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπομόσαιτο τὴν ἐν Κνίδῳ καὶ τὴν ἐν Κῆποις ὁμοίαν λέγειν. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔρης αὐτῇ, οὐκ ἀναλαινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον καὶ πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτῇ ἀπεικάζειν.

Ἠξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτῇ

& meticuloſe adverſum Deos animo adfectaſum. Metuo igitur, ne Caſſiepeiae fatum ſimile ſuſtinere videar, laudem ejusmodi ſi admiſero. Et tamen ſolis illa ſe conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, reſcribere te & *immutare* juſſit, alioquin ipſam ſe Deas teſtari, contra ſuam voluntatem te ſcripſiſſe, cum ſcias moleſtum ſibi eſſe libellum ita oberrantem, uti nunc compoſitus eſt, neque pietate erga Deos neque religione conſervata. Putabat autem impie a ſe factum, & ſuam culpam viſum iri, ſi Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* ſimilem ſe dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipſa a te dicta ſunt, cum modeſtam & a faſtu alienam laudaſti, quae ultra humanam ſe menſuram non extenderet, ſed volatum faceret terrae vicinum: cum tu ſtatim poſt haec ipſa dicta, ſupra caelum ipſum mulierem extollas, ut ipſis etiam deabus eam dicas ſimilem.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenn-

a Καστιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. τύραζ W. d Τὰς θεὰς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *AIW.*

b Ἀντεξετ.] Ἀντεξητ. W. male. c Μαρτύραζ] Μαρ-

90. Καστιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Καστιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθω &c.] Idem ſuperius poſitum, Lib. de hiſtoria ſcribenda. *Th. M.*

Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθω] Adſcripſerat etiam *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοιμι] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec ſcriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praeceſſere, referri non poteſt. Sed ſic ſolent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *ſtatua*, etiam quaſi rex ipſe eſſet, eam facit maſculini generis? Poteſt id verum eſſe; nam ſi ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, niſi quis Codex bonae notae id ſuadeat. Vid. quae de generis enallage ſupra notavimus ad II. *Ver. Hiſt.* c. 37. No. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Anor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed poſſes etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὅλον referre, & reliqua ab ὡς pro parentheſi habere; At lenius fluit oratio, ſi ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; ſed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali ſcripſerit, paucis id recognoſcere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidiſſet ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χεροῖν, quod ſic habetur in plerisque codicum; propter „ τὼ χεῖρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „ τοῖν χεροῖν. Volunt utique Grammatici femininum „ χεὶρ fieri in duali numero maſculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. ſupra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiſſ. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Noſtro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere ſit, pro τὰ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piſcat.* §. 20. notamus in τὼ τείχει) credidere forſan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverſe tribuerunt

id

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖται τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπισχνουμένῳ τὸν Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, καὶ προσηκάλεσε τὴν τερατείαν τοῦ ὑπερβάσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, καὶ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω χὴν χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καταμικρύνειν ὄρος οὕτω μέγα πρὸς μικρὸν σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τὴν Ἀλέξανδρου τοῦ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτῷ εἶναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· καὶ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν οὕτω δεδόξου τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν δὴ τὸ μὴ πλάσμα σε ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ὀπτασίαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὄσαν· ὥστε ἀφίησί σοι ταύτῃ τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σε τὰ ἀρχέτυπα

b Ἔχουσα] Sic esse in *J. Fr. El. V*a. & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. f Τοῦτον] Sic restitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores. g Σοι] Forsan σε adlevit *M. du S.*

12. Ἡγεῖσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν τῆς ἐκφράσεως Ἀλεξάνδρου. *V.*

id substantivo χεὶρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis fit generis, eandem terminationem retinendo in τὼ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τίχη, πόλις, &c. quia similiter τὼ τίχα, τὼ πόλα, τὼ ἡμέρα invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τοῦ πόλεων quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 'ſ wereldſ loop / 'ſ moeders lichaam / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum, qui etiam τῷ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero τοῦ χεροῦ utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τοῦ χεροῦ olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χεροῦν non esse poëticum, pro χερσῶν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τοῦτο] Lege τούτου. *F. G.* Sed post inventum τοῦτον jam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτον] Sic W. In omnibus impressis τοῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῦ ἄντος.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τούτου legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἔστω τὸ ὑποδημα, μὴ [a] καὶ ἐπισκομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθες, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων [c] ἀνεστάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελείας τὰς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερβολὴν τῆς ἀληθειαν, ἢ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, καὶ τὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μελαχοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃ τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μέλαξυ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγκόμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. Fl. J. V2. P. male τοὺς S. c Ἀνεστάναι] Ἑστάναι W. d Τοιοῦτόν τι] Sic & Fl. cum J. & M. habere notat Solan. e Εἰπεῖν] Παῦσαι L.

35. * Μὴ ἡ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτείνειν ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ἀπὸ τοιῶν φιλοῦσιν οἱ αὐχήματιαι. V.

* Μὴ ἡ] Reliqui hoc discretim scripsere, etsi μὴ ἡ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ ἡ disjungunt. J. F. R.

36. Μὴ ἐπισκομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως δὲ τρίχολα ἐπιχὼν, ἢ ἐμπεδήσας ἐπισκομεῖ (Ex addendis *Graev.*) AE. M.

Μὴ ἐπισκομίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ἐπισκομίζειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ἐπισκομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* J. M. G.

Ibid. Ἐπισκομίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ γόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως δὲ τρίχολα ἐπιχὼν, ἢ ἐμπεδήσας ἐπισκομεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod differte docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius an a quoquam ante observatum sit, nes-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus fit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑτέροις τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, ἤδη αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γινώσκειν ἐπ' αὐτῆς· ἤ που πλησίον τι ἔπαθον, οἷς ὅτι τὰ ὁρωμένων πάσχομεν ἴσμεν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπούμενοί τι, ἤ ὑπὸ τὸ ὀφθαλμῶ αὐτῆς, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἴσμεν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἰδόντες, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, ἤ τὰ μὴ ὕστως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον ὅσαν Ἀφροδίτῃ ἢ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ὀλίζειν τὰς θεάς; ἐν μὲν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ ὕστω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ προσθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καταστρώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ [g] ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα δέησειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου θάτερον, ἢ τῷ βραχυτέρῳ ὑπαναλειομένῳ τοῦτο γένοιτ' ἂν, κἂν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ὑπο-

κύ-

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam Fl. Ba. S. P. & M. Ἐπλημέλ. male J. [g] Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Scbol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ' Ολυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τ' συμμέτρων ἀπεικάσαι τοὺς ἀνδριάντας] Typotheticum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς· utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι] Non omiſit hunc locum *P. Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι] Conf. infra Περιγρ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἐλανοδίκαι uno λ exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικῶδές τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰπεῖν ἴδοξε] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰπεῖν ἴδοξε, ſcriptum eſt παθεῖν ἴδοξε. *M. du S.*

58. Ἐπλημ. ἑτέρων] Forſan πλημμέλημα ἑτέρων. *F. G.*

Ἐπλημ. ἑτέρων] Forſan πλημμέλημα ἑτέρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημέλησα ἑτέρων] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſopoeus*, jam videtur animadverſiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἑτέρων, vel ἑτέροις τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cel. *Solanum.* *J. M. G.*

Ἐπλημ. ἑτέρων] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus?* Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illum ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἑτέρων τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ ὕττως ἄνθρωπος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλώμενον. καὶ εἰ μὴ ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ ἐράνια ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἤδονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem : sic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat : Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ὀπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τῶν σῶν τρόπων τὸ τοιοῦτον, οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν ἐποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη ἐξεδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὁπότε [c] ἐξεργάσαιτο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυτο τὸ ἔργον, ἐπαινεῖν τε αἰτιωμένων τι, καὶ ἐπαινούντων ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκεστέρου τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλ-

14. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine : neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc nescio quomodo subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si retractes librum jam in vulgus editum : quandoquidem etiam Phidiam sic feciisse ajunt, cum Jovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνει W. Nil mut. Fl. nec J. P. &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ P. c Ἐξεργάσαιτο] Ἐξεργάσαιτο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum.* F.G. Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidissem, nisi viderem *Obsopoeum* vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari, infringi animo* frequens. Thucyd. III. 59. p. 204. f. Φείσασθαι δὲ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ εἶκτον σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. εἴ πως τῷ κηρύγματι ἀνεύσιμος ἐπικλασθείη τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII. p. 466. Ed. *Lips.* παιδιῶν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλᾶσθητι δ' εἰκατι. Hinc & pro *flecti, inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. vers. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς ταῦτο, ἐκπεσούσης τῆς δυναστείας, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tox.* c. 20. J. F. R.

95. Ἐπαίνους] Cum haec itaque scriberet clarus jam scriptis Lucianus fuerit oportet, imo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me conjectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. M. du S.

16. Παρ'] W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ὑπὸ. M. du S.

Ἀπ' ἐκείνης] Etsi verum est παρὰ quod W. habet, hic fore usitatius, ut *Long. Past.* III. p. 130. παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τριχιλίαι (scil. δραχμαὶ) ἀπὸ τοσαῦται ἢ παρ' ἄλλου ἀποδεξάμενος. Et saepiss. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum ὑπὸ jungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης ac-

ci-

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum fecistis, tu maxime, quod indicta caussa judicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos caussa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa caussae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuistis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodian scribam; an vero provocandi mihi

καὶ ἄλλο τι· εἶτ' ἐπειδὴ ἀπῆλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείοσιν δοκοῦν. εἰ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμου τοσούτου, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς βελτίστερον ὁρᾶν τοῦ ἑνὸς, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς ὠφελῶ, ἑταῖρός τε, καὶ εὔνους ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷον ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν εἶτα μακρὰν, καὶ καλὴν οὕτω κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν, πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε ἠδικηκὸν ἐποίησας, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τῇ βιβλίῳ, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος [f] ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' ἂν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν [h] τινα

[d] Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. [e] Ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. [f] Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. [g] Ἐγνωσμένοις] Ἐγνωσμ. male J. sola. [h] Τινα] Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι.

33. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. G.

eipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III, 5. 11. Οὔτε γάρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνεῖται. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμέων sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινὸς, ἀπ' αὐτοῦ, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J. F. R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic &c. c. 29. ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀποσυμ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἱμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *F. G.*

Ἱμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, disces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, discere docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, &c, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J. M. G.*

να γενέσθ τ δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἤνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ὑ γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῂς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τ ἀπολογίαν. ἐγὼ δέ, ᾧ συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὅπερ τ δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρόν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι· ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτήν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς ἐμὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τ κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τοῦτό γε ἕνεκα, ὡς ἂ φαῦλόν με σοκριτὴν ἕξων τ ἀπολογίας, πειράσομαί σε βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μ ἔδει μακρῶν τ λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τ κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαί τ ἀπολογίαν ᾧ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τ λόγον· εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μ πάρεστι, ᾧ προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τ δευτέραν λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, ὑ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὁ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, ᾧ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, ᾧ δέδοικα, ᾧ μονονυχὶ ᾧ ὁρᾶν αὐτὴν οἶμαι, ᾧ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τ ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· ὑ γὰρ οἷόν τε ἀναδύναι; ἤδη παρούσης. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τ εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, ᾧ προσηνής, ὥστε θαρρῶν λέγε τ λόγον.

eopiam dabitis? POL. Per Jovem, siquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos caussam dices. Ego vero idem judicium tecum subire paratus sum.

16. LYC. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Jam vero necesse est mandata alteri caussa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua caussa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa jam praesente, non est integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forsan οὐ ἀντιδίκοις. F.G.
Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam οὐ, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. M. du S.
68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Προγρ. §. 26. M. du S.
73. Πάνυ τῦ μέτρου] At supra de Salt. c. 21. πάνυ τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex Soxum. dedit Cl. Hemst. T. I. Nigr. c. 30. f. J.F.B.
76. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη] Sic e contrario, οὐ γέλωτι ποιῆ-

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἄριστη, μεγάλα, ὡς φῄς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐκ ὀρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπήνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὸ πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι ἡ προσέγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαθοῦσαν. ἐγὼ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην. ὥστε ταύτῃ γε οὐκ ὄπως ὑπερβάλλειας τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς πάμμεγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παέργῳ σέβουσιν, ἔτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἴ πάντως μεταχοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνῳ μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ἡ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῖς ἐπαίνοις τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προσαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοκρατικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ πρὸ ἂν πρὸς τὸ ἐπαισχύνεσθαι αὐτὸ ἔτω διακειμένη [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὴν τοῦ Διογένους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὃς

a Προσίγραψα] Προίγραψα P. sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex Bz. & M. Τυγχάνης Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν d. b. αὐτὴν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἄξιωτ. media correpta male J. d Σεαυτὴν] Αὐτὴν Ex. Fl. Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam est in P.

προσώπου. *Quom. Hist.* c. 32. Infra, *Tox.* c. 22. f. οὐ παιδιᾶς ἕνεκα. Sic *Herodian.* 2. 7. 4. ἔχων οὐ πάνυ φρονίσεως, aliique passim. J. F. R.

4. Ὅσῳ] Omisso μᾶλλον, conf. supra *Amor.* c. 17. *Mel. dub.* Conf. potius supra notata ad T. I. *pro Lapsu* c. 22. Et infra ad *Gall.* c. 18, m. J. F. R.

14. Ἐξε-

ὃς ἐρομένῃ τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· Φαίην γὼ ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖν μὴ θέλουσιν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμείρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τῆς πόδα. σοὶ αὐτῇ δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

do gloriam quis poſſet conſequi? ſi gloriam, inquit, contemſerit. Nam ipſe quoque, ſi quis ex me quaerat, Qui ſint maxima laude digni? dixerim, qui laudari mimime volunt.

18. Sed iſta forte extra quaeſtionem ſunt, & a cauſſa ſejuncta. Pro quo autem nunc jam cauſſa dicenda, illud eſt, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae ſimilem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere viſa ſunt: de his igitur ipſis dicam. Quamquam antiquum illud dictum eſt, ad cauſſam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etſi humi & pedeſtri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἐκμείρα] Sic. *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἐμμείρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id eſt ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἐμμείρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἄμοιρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τῆς πόδα. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἐκμείρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἐμμείρα in variantibus notarit *Solanus*, id neſcio an potius vitium typographicum ſit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae ſunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἐμμείρα manifeſto falſum eſt; quaeritur enim tantum, anne praeſtet ἄμοιρα pro ἐκμείρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque ſic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐμμέτρως adducit aliunde. De quo potius, ſi dubites, vid. *Pollux.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὴ κατὰ τὸ πλέον, ἐμμέτρως &c. Ipſum vero ἐμμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transſcribere nolo. Immo jam fere credo ἐμμείρου in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendaſſet. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τῆς πόδα] Vide Paroemiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quidlibet audendi ſemper fuit aequa poteſtas.
M. du S.

23. Εἰ δὲ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; ſed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ δὲ βάδην φέρεσθαι, *oratione proſa uti*. Similis locus eſt in *Bis Accuſato* c. 33. καὶ ὅτι μείζος εἰμι, ὅτι ἐπὶ τῶν μέτρων (ſic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit *ὁ πάνυ Graevius*) βάδην. *L. Bos.*

Εἰ δὲ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Niſi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2, Od. 12. 9. — *tuque pedeſtribus Dices hiſtoriis praelia Caeſaris, Maecenas, melius.* *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Δισ. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλευθέρου γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris ſcribendi generibus dixiſſet, *ſolum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, neceſſe eſt aut infirmitati aut invidiae adſignetur.* Quam vere, hic non diſputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημι [τοιούτους — λόγων] An ſic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τοὺς ἐπαινοῦντα, καὶ οἵοισι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis incluſa gloſſemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιούτους ἐμοῦ τοὺς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τοὺς ἐπαινοῦντα καὶ οἵοισι, καὶ ὁμοιότατον προχωρῆσαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis eſſe laudativarum orationum occaſiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat poſt ἐμοῦ verbum integrum παρεχπίνων. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe ſi ita ſcripſiſſet Lucianus, ſenſus foret ſatis abſolutus. At nec hoc, nec illud, ſi recte conſideremus, ſummopere neceſſarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam ſuſcipiant, omnes vires in id intendere, ut rem geſtam, quantum poſſint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio ſit res libera, nullisque terminis circumſcripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venuſtatis coloribus depinxerit, praeſtantiſſimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus deſumptis, &c

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid collaμὴ ὅτι μέτρων φέροιτο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθέτημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. εἰ μὲν οὖν ταύτῃ ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ ὁσοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τοῦ ἐπαινητικῶν τούτων λόγων, ἃς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ κεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἂν τις [d] τοῖς ὁμοίοις παραβάλλοι, οὐδ' ἂν πρὸς τὸ εὐτελέστερον ποιῆται

[b] Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. [c] Τὰς ἀφορμὰς] Παραχωρήσας addit *Marc.* Sed non adest in ulla Ed. nec in M. [d] Τοῖς] Abest ab *F.* Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, Ἐκεῖνο δέ σε φημί, quum ordo postulet, Ἐκεῖνό σε φημί, &c. Pari modo supra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ & τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἥκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἥκουσας τὸν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. Καὶ ὃ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε τοῦ μητρὸς, καὶ καθαρόν τι, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς. Nempe διὰ πυρὸς referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διὰ πυρὸς ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit.* Ergo nihil necesse est cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διὰ πυρὸς legere διὰ πυρὸς. *F. F.*

Ἐκεῖνό σε φημί] Illud σε vel pro σοι positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxisse aliquem, ut παραχωρήσας illud, de quo est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias στοιχεῖα, item μόρια τοῦ πίστεως appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. *F. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Euripid.* Ba. 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τοῦ λόγου ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, εὖ μοι ἔργον εὖ λέγειν.

M. de S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παραχωρήσας τὰς ἀφορμὰς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἐπειδὴ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις ἢ ἀφορμὰς τοῦ λόγου. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχεται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de caussa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχεται & ὑπολαβεῖν additum legitur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet constructio Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plurale simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Gesner.* cum *Jemsio* me perspicaciores sic volunt. *F. F. R.*

τ' ἀθρόησον, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσεμβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἤν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ λύκου, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δόξει ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν εἰ λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπῃνέσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τῆς ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς τ' Ὡρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαντα αὐτὸν· οὕτως γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τ' ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τ' ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν δόξει γελασθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῆς [e] ἀνοίας τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τ' Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἰκάσε;

tionem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri potest, illud quod laudatur admoveat. Velut si quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem esse, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium est laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protensuram adversarias illi manus, neque ferreum Alcmenae natum.* Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσεμβάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *Aldi* & Codd. G. M. P. W. Ἐμβιβάζῃ Edd. priores. b Ἤν τις] Εἴ τις W. c Ὁ] Δ. ὁ W. d Εἰδέναι] Εἶναι misere *J. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & M. e Τοῦ] Ὁ W. f Ἀνοίᾳ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri p. terit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσεμβάζων. ut apud Latinos *provehens*. *J.G.G.*

39. Προσεμβάζῃ] W. & P. cum *Graviano* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendose ἰδέναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat nescio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τ' ἐκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solano* inculcandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, sed inter ea, quae hodie supersunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἰκάσε; (Ὅμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀνέφηνε. Locus bono sensu mutilatus; condonanda itaque non nimis perspicaci Interpreti nostro insulsa versio, *Vides qualibus Diis ipsum assimilarit? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *comparavit? quin & illis ipsis declaravit. Marcilius* pulchre vidit desiderari χρεῖττον· non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiorem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praecessit, ἢν ἀνδρὸς ἑνὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam scripseram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constituera m, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀνέφηνε. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila est. *J.J.*

Ὁρᾷς] Adscripserat *Hemsterh.* principio hujus notae

Jen-

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore; ratione hoc ipsa subjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum laudando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronunciare

μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὸν ἐκείνων [g] ἀμείνω [h] ἀπέφηνε. καὶ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκλησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινέσθαι, ὅτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα πρὸς τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ [i] εὐδοκίμουν ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινέτῃ ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μάλα σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι [k] ἀκριβῶσαι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τοῦ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' [l] αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν

[g] Ἀμείνω] Redditum Luciano ex Fl. & W. Aberat ab Edd. reliqq. [h] Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινεν W. Nihil mutat vulgatum Fl. [i] Εὐδοκίμουν] Sic J. Fl. Fr. Bz. H. Ald. P. 9. M. [k] Διακρῖναι] Διακρίνασθαι marg. AIW. [l] Αὐτοῦ] Αὐτῷ Edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit.

Jonſianae: Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. J.F.R.

62. Μᾶλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἀμείνω] Μᾶλλον δὲ ἐ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. Th. M.

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipsis imaginibus expressit.* Sed sensus requirit: *quin & potiorem ipsis expressit.* F.G.

Μᾶλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἀμείνω] At jam cum ἀμείνω restituerimus, emendatione *Marciliana* non opus est. Patet interim recte eum conjeciſſe. Sensit idem Cl. Gesner. vel ex conjectura, vel ex Jonſii Lect. Lucian. perſpiciens comparativum deesse, qui cum *majorem* in verſione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur conjeciſſe; reposui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. J.F.R.

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπεφ.] Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. Ed. reſtituimus. M. du S.

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Συγρ. c. 35. Adde & Ἐκκλ. c. 12. M. du S.

67. Εὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. M. du S.

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat ηὐδόκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὕρισκον εὕρημα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνεσθε & ηὐφραίνεσθε, quod ſupra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, tumquam cum augmento legas exhibitum, ſed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum eſt ἠυδ. Eſto. Nec tamen Noſter alibi ὑπερπλαίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. J.F.R.

89. Θερσίτην] *Homer.* Il. B. 216. M. du S.

τὴν Νέστορα [a] Φάναι τὸν ὅτι Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἤνπερ μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ὅτι τῷ ψεύσασθαι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τι μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, καταλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κῦφον ὂν ἴσμεν [c] ζῷων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα καλασκευασμένην, εἴποι ἄν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

[a] Φάναι] Ita Cod. L. Φῶναι Edd. [b] Φινέα] Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V2.* Ἰφινέα ceterae omnes male. [c] Ζώων] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? [d] Φάναι] Ita dedi ex L. Φῶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξυήκους. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς ἦν· ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸ μὲ Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgi Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἀλιευτ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. ſ. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τὸν Ἰφινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφινέα] Φινέα omnino legendum videtur. *R. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula eſt.

Ζηνός πω τοιήδε γ' Ὀλυμπίη ἔνδοθεν αὐλή.

At adulator hunc verſum etiam de ſubulci tugurio dicat, ſi modo accipere aliquid a ſubulco ſperet: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus conſumtis, laudaverit vexatum a tuſſi Demetrium, quod modulate ſcrearet.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶν ᾠδεῖ τῷ συβώτῃ καλοῦσης εἴποι, εἰ μόνον τι ὠφελὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἅπαντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καλῶν ἀναλωμένων, ἐπήνει τὸν βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐκρέμπτοιτο.

21. Non ſolum autem hic utriusque generis character eſt, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere ſtudent, quae adſunt: verum etiam illa re non parva diſtant, quod adulatores quantum poſſunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipſis quoque ſobrii ſunt, & intra terminos ſe continent.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτοῖν γνώρισμά ἐστι; τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ οὐ σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦ-

ε Ὅπου] Nil mut. Edd. nec M. f ψεύσασθαι] ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J.F.R.*

Ibid. Φυΐας] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ἰφτίας. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M. du S.*

91. Ὁ δὲ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἑκατὸν ἂν [ἴσως οὐδ'] ἂν] Sic lege fortaſſe. ὁ δὲ γε ἑκατὸν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera gloſſa videntur. *F.G.*

93. Προσέντων] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 6. & *Soleciſm.* c. 35. *M. du S.*

97. Ὡς ἴσμεν ζώων] Ὡς ἴσμεν ζῶον. *F.G.*

Ὡς ἴσμεν] Ἵππον ἑκατόν τε Φίλιππον, φύσει κοῦφον ὄν ἴσμεν ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea ſcimus eſſe animantia.* Haec ſunt verſionum monſtra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Helleniſmo vide ſupra ad T. I. *J.J.*

Ὡς ἴσμεν ζώων] Bis ὡς pro ὃν ſcriptum erat in nota *Gujetii*; dubito num deſcribentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem poſtulet, quamquam ζῶον non improbaverim, ſi quis Codex haberet. Interim ſatis uſitata & haec eſt genitivi cum relativo convenientis conſtructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jenſius*. *J.F.R.*

99. Ἄνδρα &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

Ἄνδρα ἑκ' ἀνθερίκων.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel ſimilia* &c. *J.M.G.*

2. Ἀλλοπόδων] Fruſtra apud Homerum quaeſivi. *M. du S.*

Ἀλλοπόδων] Uſitatius quidem *Homero* ἀμφίπους. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵππους ἀλλοπόδησιν ὀχοῦτο. *J.F.R.*

5. Ζηνός πω] *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

9. Ὅπου Κύναιθος] Lege ὅς πω. *F.G.*

Ὅπου Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impreſſis & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit ad hunc uſum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Lapſ.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M. du S.*

Ὅπου Κυν.] Decem illa Luciani teſtimonia ab *Solano* commonſtratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaeſivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *ſiquidem*, uſurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittit atras belua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅπου ἑ Κυν. legere, aut *Gujeto* adſentiri ὅς πω legenti. Ceterum de nomine hujus paraſiti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἐγὼ ἑ Στρυμόδωρον ἑ Κύναιθον οἱ παράσιτοι, ad quae ille: fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J.F.R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθῆς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνῃς, καὶ ἀδιαμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Φέρ' ἴδω, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὁπότερος [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικέναι. ἐγὼ γὰρ εἴ μού τινα ἄμορφον εἶναι ἔφην τὸν ἐν Κνίδῳ ἀγάλματος ἄμοιρον, γόης ἂν, καὶ τῷ Κυναίθῳ κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην· εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχειν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ὁ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

Τάχα [d] ἂν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μού σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω ἀνεπίφθονον μέντοι ποιησάσθω τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεοῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ὄντα. ἐγὼ δέ, ἤδη γάρ με προάξεσθαι τἀληθὲς εἰπεῖν, ὦ θεοῖς γε, ὦ βελτίστη, εἰκάσα, τεχνιτοῦ δ' ἀγαθοῦ δημιουργήμασι, λίθῳ, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντος ποιήμασι. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γιγνόμενα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπέλαβας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

Haec tibi pauca de multis *sunto* adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque mensura metiaris.

22. Age igitur, si videtur, admove his, quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic ne an illi conveniant. Etenim si deformem quandam statuae Cnidiae similem dicam, impostor fane, & Cynaetho ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem omnes norunt; non sane magni ille ausus intervalli fuerit.

23. At forte jam dixeris, quin jam dixisti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipsum* me verum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere, non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas, quod est effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑπαπτεύσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *AlW.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuentur P. eaque melior. c Μάθοις] Μαθῇς W. d Οὖν] Ex L. restitut. ὁ νῦν Edd. priores.

26. Παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. Cl. *L. Bos* (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata versione ac *Grotii* expositione, Apostoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: „ *intra* „ *suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis* „ *facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arro-* „ *gare quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem* „ *suam.* Secundum Lucianum diceres: ἀδιαμετρεῖν ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ (*pro Imag.* K. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυτὸν secundum *Aristoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπίων ἀλλαχῆ; *Non ipse te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri se suo modulo ac pede* Lib. I. Epist. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Metaphora harum locutionum desumta est ab iis, *qui* „ *corporis sui staturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem se facit, quam revera est — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τὸ ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut major quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπεραναπίπτει, ἀκροποδιτὶ ἐπεγείρων ἑαυτόν. i.e. *brevioris staturae sit, extendit se in summos pedes*, ut Lucian. *in Imag.* loquitur, is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὁ νῦν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δὴ, & sic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum ὅν jam sit inventum, id facile admitteret, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὁ νῦν, auctore L. Codice reposuimus. *M. du S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐκπαιδεῖ ἐς τὸ κάλλος est *lauda-*

aut illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, et quidem arbitror.

μόνον ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῷ ἔτει. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε νομίζω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non mirum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

55. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἰκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ μὲν ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν μὲν νῦν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά μοι· ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (μέμνησαι γὰρ ἐμνημονεύεις, εὖ ποιῶν, τὰ χαριέστατα τῶν ἐρραψῳδημένων αὐτῷ) Τί ποτε δοκεῖ σοι ἐκεῖνο, ὁπότε περὶ τὴν αἰχμαλώτου λέγει τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρόν, ὡς οὐκ ἰκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσται.

Sic fatur, inquit, *lacrumans pat ſanctis femina divis.*

70. Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς καὶ ἐκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ

---

e Εἰκόνας] Εἰκόνας male *F.* Recte cett. & M. media brevi. *f* Σε] Reſtitut. ex W. Pa Edd. priores. *g* Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine*. Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. f. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐπαινεθῆναι τὸ κάλλος, ἰσχύει, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde *L. Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *J. F. R.*

42. *Οὐ θαυμαστὸν γε, ὦ βελτίστη, εἰκάσαι*] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκάσαί σε. Voculam σὺ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem haec pag. idem commiſſum. Et ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἰκάσας. Et hic σὺ requiritur, ſive εἰκάσαί σε, ſive γε in σε mutatum malis. *J. J.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὺ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro γε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *J. F. R.*

44. *Λίθου καλοῦ* &c.] Conf. ſupra *de Imag.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *J. F. R.*

49. *Οὐρανίαν Ἀφροδίτην*] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra *Erot.* c. 13. & *Eik.* c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. *Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν*] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero ὃ πρὸ πολλῶν ἐτῶν verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. *Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ*] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. *Εἶπε δ' ἄρα*] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐδ'

μὴ δῶς, ὄγε τοσοῦτος αἰῶν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ὀπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξας τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ὀβελίσκοις ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τοῦ ὀβελοῦ. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσει, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν φθάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅσῳ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μοιχῷ τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμματα μοιχῷ, φησι, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ Ἄρει δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, χεῖρας τῶν ἄνθρωπον· κατὰ μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας. καὶ αὖ πάλιν, βροτολοιγῷ Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλῳ, θεοειδῆ Φρύγα τοῦ Πριάμου, θεοείκελον παῖδα Πηλέως. ἀλλὰ ἐπανειμι αὖθις ὀπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γοῦν οἵᾳ αὐτῷ λέγοντος·

non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis suppositititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei similem* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. b Ἄρει] Ἀρῆ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. c Ἄλλῳ] Ἄλλως W. d Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξας] Ὁ μὲν μαστίξας ὁ * Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὠδίσας δὲ ἀδοτήσας πολλὰ † τῶν ὁμῶν ἐπῶν. *V.*

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Selan.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J.F.R.*

75. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M.V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξας] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Oleario* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Ἰσ. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὄπῃ θεοῖς] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F.G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Σύγχρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὁμμάδιε &c.] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. A. 295. Γ. 16. A. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαλαλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλάλιμμαι, ἀλάλισται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπάλισται ab ἀπαλείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπαλείφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J.F.R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἔτιμος] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλος] *Hom.* Il. A. 477. &c. *M. du S.*

19. Τὰς

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis:* alius autem aliquis *superciliis violaceis* Venerem dixit: *roseis* enim *digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot *jam* imitati sunt, Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἠΰ,
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρεα.

Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι κεκοσμηται, ὥστε ἢ καὶ ἐκεῖνα ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ὅτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τὰς γοῦν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, τὴν μὴ γοῦν ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τὴν κἂν ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ἐμπλεκόντων;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγοιτο· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ [f] Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου

[e] Ἐξαληλίφθω] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαληλιίφθω W. [f] Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην δὴ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀναγόρδυον, ταύτῃ κακεῖνος διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατῶς διδάσκουσι. Κηῦξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὴ αὖθις ὑπὸ τῆς ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορδυομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. ἐβούλετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κεραοφόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ κριὸν ἀνθρώπῳ ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. καὶ ὅτι γε βασιλεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσήμηναν. Deinde recenset Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἷλεν δὴ βασιλεὺς ἐξ ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, essent ne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῆ, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμαίους legendum censeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρου] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρᾳ τῆ [a] Κυπρίων βασιλέως, ἢ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ Θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. χεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστίν.

Ὥστε σὸν πρόσωπον τοιοῦτον, ψοφοδεῶς λίαν πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦσιν οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον [b] τῶν φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα μὴ ἀπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

ΠΩΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ὑπομνησθῆναι αὐτῶν. καὶ

Cypriorum regis : & tamen non indignata est Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitiosissimi; tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

28. Itaque tuum non est, meticulosè adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulti sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati hujus caussa desinam, ut meminisse possit dictorum.

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lycine, Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίᾳ P. sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. & M. c Ἐγχυόμενον] Restitutum ab *Solano*. Ἐγχεο. Edd. priores. Ἐγχούμενον *V2*.

b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex *Coll.*

38. Ἄριστον τῶν φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. *G.*

27. Αἰγυπτίους] Vide *Spanh.* 431. 434. *M. du S.*

38. Ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Vide *Platonem* Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur *Imago*; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde *Lactant.* II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem interui, quod habent Coll. & M. *Sanctum* esse in *Minoë* Ed. *Bas.* p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud *Diog. Laërt.* 150. A. *M. du S.*

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum Θεοειδές τι ἐ θεοείκελον. κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, *Augustinum Stenchum* dico, *Vossium*, *Huetium*, *Pfannerum*. *J. M. G.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων — εἰκόνα τοῦ ἀνθρ.] *Diog. Laërt.* §. 52. *Grotius* in Genes. c. 1. *M. V. la Croze.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Non sic invenies locum *Diog. Laërt.* ab Cl. *La Croze* indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. *Amst.* ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῶν εἶναι εἰκόνας εἶναι· τὸν ἄφρονα, γελαζόντων ἀχολίων. *J. F. R.*

45. Ἐγχυόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐγχ. *M. du S.*

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν] *Th. Magist.* h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonstret ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & στοχάζομαι ἐ θαμβαλέως ἀπέχομαι. Adde Nostrum infra *Navig.* c. 4. ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄντρον. De σεσοβῆσθαι autem de quo *Thom.* ibid. agit, videbimus in *Lapith.* Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν, *deferam ad illam*, verterat *Obsop. Deferre propere Benedict.* male uterque. Est enim *abibo*, vel *abeo*, *propere ad illam*, *Alciphr.* I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὸν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi *Bergl.* „ σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatiore incessu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ tav-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ πας' αὐτιὼ, ὑπεκβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τ τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίττεσθε συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παρεδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ πόδων ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀναχειρότωσι τ κριτῶν, τότε ἤδη κὴ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

M N E S I P.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Μ Ν Η Σ Ι Π.

ΤΙ φής, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ

„ tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *prope*, „ *ro.* Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἴτω μοι ἐνθυδὶ ἀπὸ σοῦ, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. *J. F. R.*

54. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδών. *F. G.* Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδών uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ἐκστέλλεσθαι. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐγὼ οὐ ζητοῦμαι. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δ' Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔστησαν. Καὶ παροιμία· ἀνὴρ κακὸς πρόσωπον ἐκποδὼν φίλου. Ἐκποδὼν γενέσθαι, φυγεῖν. ἢ ἐξαλεῖφεσθαι. ἢ οὐ τῷ μέσῳ γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδών cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus *illico*, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὑμεῖς μὲ οὐκ ποδῶν, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graeciss. qui locus est ex *Reviv.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi οὐκ ποδῶν *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ἅστερ τὰ ὀπίσθια ἔχοντας ὑμῶν οὐ ποδῶν ἀποστάφημεν, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδὼν ἄπειμι scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio*. Et in *Eurip.* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari οὐκ ποδὸς διάκειν nulla est controversia, quid obstat quin οὐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *J. F. R.*

TOΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Quorum inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *G. C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν· ὑ μὴν θεὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; ὑ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄντων. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὰ ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ὑ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quos Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι *Fenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλος. Confer ὥσπερ αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus. *F.F.R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *F.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt.* In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, *ἀδύνατον* enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *F.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes inſidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt,* (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt.* quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Suetonius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ εἰ τοιούτους (pergit) φαίνοιτο αἱ σαὶ [φιλίαι] τῶν ἡμῶν ἴσαι τῷ ἀριθμῷ ὦσι, καφιούσας δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδίδωμι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδίδωμι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γινομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐν-

2. MNES. Recte iſta ſtatuitis. Sed quo in primis nomine admirati Oreſten ac Pyladen honore Diis aequaſtis, idque, apud vos advenae cum eſſent; & quod maximum, hoſtes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehenſos abduxiſſent, immolandosque Dianae, inſidiati carceris cuſtodibus, ſuperatoque praeſidio, & regem interfecerint, & adſcita ſibi ſacerdote, quin ipſa derepta Diana, navigio, deriſa communi Scytharum lege, evaſerint. Itaque propter iſta ſi honoratis illos viros, fieri non poteſt, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲ ὀρθῶς γινάσκεις. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνα μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους [b] ἐποιήσατε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καθαγίσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τὴν φρουρὰν ὑπερατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν περιλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ὑποσυλήσαντες, ᾤχοντο ὑποπλέοντες, καταγελάσαντες τῷ κοινῷ τῶν Σκυθῶν [c] νόμῳ. ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b] Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσατε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. [c] Νόμῳ] Deeſt in *Fl.*

30. Οὐκ ἂν * φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια ὠθηκαλίσητε. *V.*

* φθάνοιτε] φθάνητε Ed. *Cler.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἐνιεῖσθαι ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παριέναι τὴν φάλαγγα· ubi aliquanto melius Interpres, *Noſtri terga dabant*; quamquam id non prorſus eſt *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνίεσαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἴχοντο ἐξωθούμενοι τῷ ἐπιπέδῳ. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνιέναι ab Noſtro in 2. *Vera Hiſt.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνιέντος τοῦ πνεύματος, καὶ σωιζόντος. At contra ἐπιέναι dicitur ventus, ubi increbeſcit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνιέναι. Noſter in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ σωιέχειν ἀνάγκη τὸ χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ἴσως ſcilicet. Similiter Ἐνδοῦναι πόδα, quae phraſis eſt nautica, uſurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remiſſo, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani ſunt, Ὁπόταν δὲ τὸ πνεῦμα καλαγίσωσιν πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἰσχύσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὀψαλὲς ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' αἰσιας κελεύετε τὴν ὁδὸν σχίζειν, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ πόδι, ἢ σωικδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den ſchoot uitlaten. Quod hic vocat Noſter σωικδραμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorſus modo Belgae met den wind uitloopen. *J. J.*

Καὶ τιμᾶσθαι ἀξιοῦτε.] Nondum poſſum accedere *Jenſianae* emendationi; cum nondum mihi conſtet, τιμᾶσθαι media vel paſſiva terminatione ſignificare poſſe ſimpliciter honorare; & nihil hic ſit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οὖν ἡμεῖν — μεμνημένοις — καὶ τιμᾶσθαι — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμᾶσθαι inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμᾶσθαι ἀξιοῦ.] Recte divinavit *Geſn.* τιμᾶσθαι alicubi inveniri poſſe. Quare laudabit factum, quod ad id etiam verſionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμᾶσθαι] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμᾶσθαι. Cl. *Jenſius* mutandum ſenſit. *M. du S.*

28. Ἀποκλείσας, καλαγελάσαντες] Duo participia ſine copula habuimus etiam ſupra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi ſimilem conſtructionem videri poſſe in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipſa auctorum verba etiam ſubjungam. Ait enim Euangeliſta: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἆρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καλαλιπὼν ἄκανθα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ ἂν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἄχυδι θαμίζεις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, εὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλῃ τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατῆξατο. Infra *Apin.* c. 37. ἀπορίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr* III. ep. 43. pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λησάμενοι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμου ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ἀνῳμεθα. Intricatius paullo Idem III Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτοτεκρὸν διασάμενος, ἵνα τὸ κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνιλὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε. Quod ſic in omnibus ſuis Codd. inveniri teſtatur *Bergl.* qui tamen ἐπίταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum exiſtimat. Sed vide anne ex ſuperioribus vulgata ſe tueri poſſit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. ſupra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τὐντεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλαίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὕστως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν λοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] ὄσι θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴτῳ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι μὲ θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γοῦν, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅσοι τὴν Ἀργῶ εἰς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν οἰκητόρων· καὶ ἐπειδὰν ἐλθόντες ὕστως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis similes. Atque hinc ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum caussa venerint, consecrabitis, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum caussa Oresten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria. T O X. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum *facta*, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum essent, viriliter adeo in ea re

[a] Οὕτω] Non adest in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καταπλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, etsi prius fame contabescendum esset.* *J. F. R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse τῷ τύπτεσθαι, existimo. *M. du S.*

34. Καταίρειν] Jussit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καὶ καταίρουσιν ἔνθα μὴ δεῖ. Et paret inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Cl. *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶδα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Σορίας δεῦρο καταίροντα. Quod recte quoque ibi conversum: *a Syria huc appulerat.* *J. F. R.*

43. Εἴτῳ τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. *M. du S.*

Εἴτῳ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem αὐτῷ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguis. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio; mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Cl. *Gesneri* patebit

re ſe geſſerunt, nec ſatis habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde ſolverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores oſtenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Boſporum navigantes, ſed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim iſti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perſcrutati ſingulis annis, ſero auctumni domum ſuam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & ſalſamentarii ſint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, cariſſime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre eſt Oreſtae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exſtructum eſt ſimul ambobus, ut conveniebat ſodalibus, & ſacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obſtat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati ſint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] ἀμφυλάξουσι μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τὸν ὕβρεως, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια οὐχὶ πάντων, ὁπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ εἰς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχῆ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης πλανωμένους· ἅπασαι γὰρ ἴσμεν ἀκταὶ, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μετοπώρου εἰς αὐτῶν ἐπανίασιν, ὡς κἀγὼ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, κατήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου καὶ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε ὄντι· καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὶ κεκριμένοι.

[b] Ἀμφυλάξουσι] Sic Edd. Ἀμφυλάξαι L. rectius. [c] Ἤδη] Deeſt in Fl. [d] Αὐτῶν] Adeſt hoc in J. Fl. Fr. Fa. Bz. P. H. S. [e] Ὦ] Non adeſt in Fl. [f] Γε] Τε Fl. male.

bit unicuique. J. F. R.

59. Ἄξιον] Ovid. Triſt. IV. 4. vſ. 55. & Strabo VII. Eur. Ἰφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. M. du S.

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] Non contentum eſſe ſignificare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. J. F. R.

Ibid. Ἀμφυλάξαι] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro ἀμφυλάξουσι. M. du S.

Ἀμφυλάξαι] Mallem & ego cum Solano ἀμφύλαξαι. tau. Verſio Cl. Geſn. utramque lectionem complexa eſt. Hinc nihil mutavi; neque enim nego ἀμφυλάττεσθαι eſſe ſalvum manere, incolumem ſe ſervare; ſed quia ad fugam e cuſtodia magis pertinet hiſtoria, & fuga ipſa hic etiam evaſiſſe incolumes ſatis indicat, & egregius Cod. hanc lect. ſuppeditat, magis ad illam feror. J. F. R.

73. Αὐτῶν] Abundat illud αὐτῶν, niſi cum Φοίνικας conjungas. M. du S.

ὃ γ' ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ κ' ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτοὺς ἀπὸ τ' ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καλαπλαγέντες τ' ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι ὄντοι δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθ', κ' τοῖς ἄλλοις νομοθέται καθεστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] κ' ὑπὸ Σκυθῶν τ' ἀρίστων θεραπεύεσθ'.

Neque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

Καὶ ἅ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, κ' νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα κ' παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τ' στήλην ταύτην, κ' τὰ ἐπ' [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεύσαι. θᾶττον γὰρ τὸνομα ἕκαστος αὐτῶν ὁπλάδοιλο τοῦ παιρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου κ' Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ κ' ἐν τῷ προβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δηponit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκπεμπτήμενοι τ' πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. καλαπεφυκότες). *J. F. R.*

5. 6. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Orestei, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* b Αὐτῆς] Αὐτῶν male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τ' ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένοι, κ' πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένοι] Συνειλημμένους, κ' πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχει) αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δ' σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi Ἐνταν. c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχει) αὐτῶν] Verti *immolat.* Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos priusquam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχεσθαι satis docebit ipse poeta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χείρεσσι τ' ἐλοχέτας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκπεμπτεύμενοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τ' δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπίοντων ἐκπεμπτεύμενος. Ubi *Hasius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκπεμπτεύμενος, & ex-

3. 27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος ἦρεν ἄδην — τὰ πηδάλια ἐξεῤῥίφη. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τ' πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Beza* πηδάλια *gubernacula dixisse* Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis* „ *plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Do„ ctissimus, antiquum navium modum ex sui tem„ poris consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cui„ que lateri, ut recte monuit *Grotius.* *Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navi„ bus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad il„ lum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Me„ tam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata* „ *UTRO QUE REGIMINE* amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini no„ tat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi-*

„ *tur.*

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro-

πλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τ᾽ παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ᾽. πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς ἀμφθαρείσης [c] αὐτῶν τ᾽ νεὼς [d] συνειλημμένην, καὶ πρὸς τ᾽ θυσίαν παρεσκευασμένην, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχει᾽ αὐτῶν· καλαύλικρὺ δὲ ὅπι τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπ᾽, καὶ φονεύων τ᾽ Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τ᾽ Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τ᾽ Ἰφιγένειαν, καὶ τ᾽ θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ὑπιλαμβάνον᾽ τῇ σκάφῃ ἤδη [e] πλέοντ᾽, ἐκκρεμαννύμενοι τ᾽ πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ᾽ οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχον᾽ πρὸς τ᾽ γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. ποιήσας γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τ᾽ καθ᾽ ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ὑπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

[c] Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata consprat P. [d] Συνειλημμένην &c.] Συνειλ—ας & παρεσκ—ας *Marc.* Nil mut. Edd. [e] Πλέοντ᾽] Πλέοντας Exc. *Fl.* male. Vulgatam adserit P.

„ *tur*. Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. „ 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Pro„ trept. ad scient. p. 1. ἐκτετρύψας τὰ πηδάλια κυβερνή„ τῃ τυφλῶ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam „ indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & „ *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. „ 1178. Ἀγκαῖος δ᾽ εὐκλεὴς ἐκτετραμένος ἐτήτυνε. *Ancaeus vero clavos docte gubernavit.* Ita etiam Lati„ ni *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. „ & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* „ Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. ἅτε τι πηδαλίων δύοιν ἀντεχόντων &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Schefer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. διωρύττων. Interim cum *Schefero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τ᾽ χειρῶν. Haec si conferas cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. *J. F. R.*

ἁπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πρὸ ἐκείνου ἑαυτὸν ὑποτιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὸν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὸν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἳ μέχρι μὲν κατ' εὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαναστῶσιν, εἰ μὴ ὁπόσης κοινωνήσουσι τῆς ἡδέως· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοὺς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἂν καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥσπερ οὐδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ [b] ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοὔνομα ὅτι τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνέοι *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *Fl.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωνῆ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέταιρ⊙ ℭ φιλεταῖρ⊙. *G.*

* Φιλέταιρ⊙] Corrige, φιλέταιρ⊙. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρ⊙ & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἀγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταίρους legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. *J. F. B.*

61. Κοράκους] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. *M. du S.*

Κοράκους] Forsan κοκάνους Sarmatice. *M. V. la Croze.*

Κοράκους] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigefr. Baijerus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad *Alexandr. seu Pseudom.* c. 51. No. 28. *J. F. B.*

75. Ἐν Σκύθαις· ἀστὶ ἀξένοις] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Noster. supra *Deor. Dial.* XVI. p. 245. T. I. Et Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. ad *Colass.* III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem ἀξένους omnino legendum, ut probe etiam Cl. *Gesner.* cum *Solano* vidit. Vid. *Ovid.* IV. Trist. IV. 56. *J. F. B.*

76. Ἀτὰ γὰρ ξένους, καὶ ἀγρίους] In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat *feritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάσμακον *Erasmus*, & vertit *Barbaros*: sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, jam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & *quae* pro se invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitales & agrestes, in inimicitiis semper versari *illos arbitrabar*, & ira, & excandescentia; amicitiam vero neque inter conjunctissimos suscipi; colligens *ista* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ἐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, ἢ τὰ πολεμικὰ ⸗ ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ ἢ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γὲν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη ἢ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτως Ὀρέστην ἢ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, ἢ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γὲν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, ἢ τ μάχην τῶν ἀνδρῶν, ἢ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾠήθην ἂν ὅτα ποτὲ πεπαίδαγτον εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἄτε γῶ [d] ἀξένους ἢ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρᾳ μὲ ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ ἢ θυμῷ, φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθ'. τεκμαιρόμενον τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, ἢ ὅτι καθεθίουσι τοὺς πατέρας τοὺς τεθνηκότας.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & justiores adversum parentes Graecis, & religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & majorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleste me audias, si quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μὲ ἢ τἄλλα ἡμεῖς τ' Ἑλλήνων ἢ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τ' Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, ἢ ὅτι φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· ἢ πρὸς θεῶν τ' Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καλαγνόημα, πρὸ-

d Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. *e* Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H.* ut fere semper. *f* Ἐπαναιρεῖσθ'] Et sic esse in *Fl.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Sed & est in *H. P.* &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἀξένους, idque eo magis, cum supra jam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum qui postea εὔξεινος vel εὔξεινος boni ominis caussa dictus est, ἄξεινον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti *Inhospitales*, idemque factum video a Doctissimo *Solano*, & puto ipsum ἀξένους esse in contextum orationis recipiendum. *J. M. G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidisti jam supra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* discere est, l. VII. p. 298. D.) qui postea melioris ominis causa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. *M. du S.*

77. Καὶ ὀργῇ ἢ θυμῷ] Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *J. F. R.*

80. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Πισθ. §. 25. *M. du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Jussit Cl. *Hemsterh.* in marg. conferri *Dinker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καί τινος ἱρομάνου ποτὲ ὕστερον τ' Ἀθηναίων ξυμμάχων δι' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudf.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poëtica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipse *Dionysius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios prosae scriptores hoc vocabulo usos ostendit „ Clar. *Wasse* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l." descripsi ex commentt. Thucyd. *J. F. R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενον. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὰς μὲν περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν [b] λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' οὐδὲ ἱκανῶς ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ὀπτροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ὀπδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθε τολμᾶτε, ἀλλ' ἤν πού φίλων δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπόσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ πολυμεγέθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γοῦν δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καλαριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὸν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τὴν [e] ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, poſtquam diu inter vos verſor, obſervavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis poſſe facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: ſed ſufficit vobis laudaſſe illam, & quantum ſit bonum oſtendiſſe. Cum autem opus *ea eſt*, proditores orationis veſtrae, neſcio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in ſcenam productas oſtendunt, laudatis & plauditis, illisque pro ſe invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipſi vero nihil laude dignum praeſtare pro amicis audetis; ſed ſi qua re indigeat forte amicus, ſubito, velut inſomnia, aufugiunt vobis avolantque e veſtigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis perſonis ſimiles vos deſtituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem ſonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque diſputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* ſumus, tantum rebus ipſis praeſtamus.

10. Quare, ſi videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quieſcere, ſi quos aut nos, aut vos de priſco aevo adnumerare poſſimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide teſtes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Theſei atque Perithoi, reliquumque ſodalitium, pulcherrimis verſibus

a Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. eſt in P. b Λόγων] Ἄλλων marg. *Ai W.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam c Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *Ai.* d Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adſunt in Edd. omn. e Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.*

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. ſupr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus eſt, cum mox ſequatur τοσοῦτον, niſi & poſterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoſcit Mſ. ſunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac ſi legiſſet τὴν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla ſententia ſuberat. *J. G. G.*

23. Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν etiam ſcribit Clar. *Graev.* in

sibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promimus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena est, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipse Scytha sim.

ῥ μέτροις ῥαψῳδοῦντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, ῥ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲ τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· ῥ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, ῥ ἀμείνους προσαγάγηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, ῥ τ αὐτοῦ ἀναρρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα ῥ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τ δεξιὰν, ὅπερ τ Σκυθικῆς ὀπτιμιόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου ἐπὶ φιλίαν κεκρίσθαι, ῥ ταῦτα Ἕλλην, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

11. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior? TOX. Nequaquam.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, ῥ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχως ῥ τεθρυμμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· ῥ μὴν ἀγενῶς γε ἔτω καταπροδοὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑπεχωρήσαμέν σοι. ῥ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τ Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, ῥ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξεταγώδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, ῥ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ῥ τ δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τ γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότερον δὲ ὡρίσθαι χρὴ τ ἀριθμὸν ἡμῖν τ φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τ νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμενοι] Διηγησόμεθα P. & marg. *Alii*.

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem ; sed in ista diphtongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis : quum vero ἐταμία frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. *J. F. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige πατρίδα. Interpres πάλιν subaudit, quod non placet. *F. G.*

34. Σκυθικῆς] An ἥττης ; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτιμιόν ἐστιν. *F. G.*

Ibid. Ἐπιτιμιον] Conf. supra Μισ. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαλ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. *M. du S.*

39. Τιθεμένους παρεσκευασμένους τοὺς λόγους] Illud παρεσκευασμένους Cl. *Jens.* iis praeteritis passivis adnumerat, quae pro activis ponuntur ; vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit : *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθυμμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθυμμένος κεραυνός. Noster supra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. Θύμωσα τὴν ψυχήν. *J. F. R.*

48. Ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Ejus* condamné *par défaut.* *F. G.*

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, ἢ εἰ [a] τομώτεραι Φαίνοιντο αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, ἢ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, ἢ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἔμοί γε δοκοῦσιν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπόν, ἢ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι ἢ ὅρκῳ δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ὁπατρῷον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἴσως τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, εἴ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρ' ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτῷ ὑπεπραγωδῶν. ἢ πρώτιστα γέ σοι τὴν Ἀγαθοκλέους ἢ Δεινίου φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἦν ὁ Σάμιος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄρις μὲν ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε,

Sed definitum *hoc* esto, ne in multitudine earum insit robur, sed *in eo* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut osten-

a Τομώτεραι — σαὶ] Τιμώτεραι male P. Sed pro σαὶ, σὰ Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. b Τὰ] Non adest artic. in *Fl.* c Πέντε] Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* d Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. e ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. f Τίς] ΜΗΝΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἔμοί γε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M.du S.*

62. ΤΟΞ. Καμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. ἢ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοί γε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein post ἂν ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι ἢ ὅρκῳ δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἆρ' ἱκανός. *M.du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum interceserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M.du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum orditi ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem instituit ab Apostolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Δυσίων] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15.

Aú-

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat; ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo victu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitant illi a

τἄλλα δὲ ὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ̃ πολλῶν, ὅτε ἐς τὸ γέν̃ος, ὅτε ἐς [g] τ̀ ἄλλην οὐσίαν. Δεινίᾳ δὲ τ̃ῳ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτ{ει} 85 ἄρα εἰς ὑπερβολήν· κ̀ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς κ̀ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μ̀ συμπιεῖν, κ̀ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέουσας. τέως μ̀ οὖν ἐν τούτοις κ̀ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξηνο-90 τάζελο, κ̀ συνῆν, κ̀ συνέπινεν αὐτοῖς, ὐ πάνυ χαίρων τ̃ῃ τοιαύτ̃ῃ ἀφροδισίᾳ· κ̀ ὁ Δεινίας ὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τ̃ κολάκων· τελευταῖον δὲ κ̀ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ὑβριστικ̃ῶς. κ̀ Φορβικὸς [h] ἐδόκει, 95 ὑπομιμήσκων κ̀ τ̃ προγόνων, κ̀ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μ̀ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτ̃ῷ κτησάμενος κατέλιπεν· ὥστε ἀφ̀ ταῦτα ὐδὲ ὑπὸ τὺς κώμους [i] ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος Ἰμετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τ̀ Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δή ποτε ὑπὸ τ̃ κολάκων ἐκείνων [k] ὁ ἄθλιος ἀναπεισθεὶς, ὡς ἐρῴη αὐτ̃ῇ Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ὑπερφανοῦς, κ̀ πρώτου Ἐφεσίων τὰ [l] πολιτικὰ κ̀ [m] γραμματεῖα τε εἰσφοίτα πρὸς τ̃ γυ-

[g] Τ̃ν ἄλλων] Τῶν ἄλλων L. [h] Ἐδόκει] Ἐδόκει male *Fl.* [i] Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. *Fl.* & marg. *A1.* [k] Ὁ] Non adeſt artic. in *Fl.* [l] Πολίτικα] Πολιτικὰ P. & marg. *A1.* [m] Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. *A1.* Γραμματία Edd.

Λύσωνος exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſionis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus ſaeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J. F. R.*

85. Νεόπλουτον] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *repente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in *Tox.* eodem modo uſurpari. *J. F. R.*

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F. G.*

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc ſubditicium videtur. *F. G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G. C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obtecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμ-

μα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ὑπὲρ τοῖς νέοις μηχανῶνται, μικρὸν αὐτοῖς ὑπτεχνώμεναι τὰς ἐρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἦν Χαρίκλεια δὲ οὐκ ἄστειον μὲν γύναιον, ἑταιρικὴν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντι ἀεί, καὶ εἴ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἴ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέους οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, πᾶσ' [a] ἦν τινα βάλλει τὸ ἑταιρῶν ὑποπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ἑαυτοποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ὑπτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μετὰ μικρὸν ὑφορίᾳ, καὶ [b] τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae ſemimarcidulae, & mala quaedam demorſa, & alia quae machinantur contra adoleſcentulos lenae, dum paullatim ſuis artificiis amores illis inſtruunt, & accendunt ultro amari ſe putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praeſertim, qui pulchri ſibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, ſed ſupra modum meretrix, quae ejus ſemper eſſet, in quem forte incideret, etiam ſi parvo admodum *amare* quis vellet: & ſi quis adſpiceret modo, innuebat ſtatim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, ſupra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc eſſet, ſubjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo poſt faſtidio, & ſimulata ad alium inclinatione: ac

a Ἦν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἣν *F.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

ματίδια dicit; ſed res eſt parvi. *F.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι.] Martialis: *A te vexatas malo tenere roſas. AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Guiet.* *F.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, ſic ait,

Ἤματο δ' ὅτι ῥόδις ἐ μάλοις ὅτε κικίνναις,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morſibus amaſiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *F.P.* a *G.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri ſacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Paſt.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis faſcinans ad amorem conciliandum ineſſe his pomis admorſis. Rev. *Fac. Elſner.* ad Apocalyps. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei ſymbola & pignora fuiſſe; ſed quando ex hoc Luciani loco demonſtratum it, & *petere ſeſe malis ſolitos amantes*, non videtur attenta mente legiſſe verba Luciani: quin ſic potius teſtem adduxiſſet *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit laſciva puella.* *F.F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem ſupra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μίχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μίχρι. Falſo; ſi item in Luciano ſemper ἄχρι, etiam ſequente vocali reſcribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunneſio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις ſignificet *omnino*; tamen apud Lucian. bene ſe habet ἄχρις. Et ſic ſupra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάθω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν ὑφωμεν. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ὃ τ' νιφετὸν —— διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μίχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μίχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. poſt med. μίχρις Ἰνδῶν. *Amor.* c. 25. μίχρις ἡλικίας, & ſic ubique, ſequente vocali. At ſignificatio τῷ *omnino* non tantum differt ab *uſque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. P. 599. —— γράψεν δ' ἐπὶ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πυλυδέωαο· ὁ γὰρ ῥ' ἔθαλε χόλον ἱππῶν. Ubi *Scholiaſt.* γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *F.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Eraſmus: *etiamſi quis admodum leviter concupiviſſet.* Benedictus: *etiamſi vel minimum concupiviſſet.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamſi vel exiguo quis vellet*, etiamſi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur ſolvere. Innuit ipſam non minus oblectatam Venere, quam adoleſcentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *F.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, & misero Diniae mille malorum caussa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam subinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, ᾗ ὅλη [c] συγκεκρότηται ἀπαρταχόθεν ἡ γυνή, ᾗ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατ' τῶν ἐραστῶν.

Ταύτῃ οὖν τότε οἱ Δινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ὅπλον τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαριτείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, ᾗ μυρίους ἔρωτας ὑποχριναμένη, ᾗ οἴκους πολυτελάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι ᾗ πολυγύμναστον κακὸν, ἀβλαβῆ εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν ᾗ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀφῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, ᾗ ἀγαπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο καὶ τὸν ἄγρας, ᾗ τῷ κακοδαίμονι Δινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίησι τὰ [e] γραμμάτια, ᾗ συνεχῶς πέμπομένη

[c] Συγκεκρότηται] Συγκεκ. *F. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. [d] Ἀπώλετο] Ἀπόλετο *Fl.* [e] Γραμματια] Γράμματα P. & marg. *AIW.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ δὲ τῇ συνηθείᾳ παιζόμενον ἐκδιήρεσαι. *V.*

[a] Ἐκδιήρεσαι] Sic *Salmas.* correxit, quum ante editum legeretur ἐκδίρασα.

39. Ἐν ᾧ ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἰχθύων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τὸ † λόγον. *V.*

† Λόγον] Κίθον C. mendose.

27. Συγκεκρότηται] Vide iterum p. 644. *M.V. la Cresne*, (i. e. *Sympos.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαυσις συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιβιάδης ὑπὸ συγκεκροτημένων ἀνθρωπίνης καλλιγωνιωδίας.) *J.F.R.*

Συγκεκρότηται] Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim *Salmasius*, συνεκπέπτωκε legendum atque edendum; quia scilicet infra, *Gall.* c. 12. post med. συνεκπεσοῦσα legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, jam notavi supra, *pro Imag.* §. 3. ad κεκρυπτο. *J.F.R.*

32. Ὑπεκωμῴδουν] Id est, *derisentes fingebant. F.G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus*. *J.F.R.*

40. Διαπτύσασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noster supra Ἀνιᾶ.

42. Πέμπομένη] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Salmasius*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter ut aliis locis scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cujus Charicles subjectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, ν & ι jungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμποποιοῦσα τὴν ἄγραν, & ad καθίησι referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator saris docet, in cujus fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & *binas* quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J.M.G.*

ἢ ἄβραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίαις γυναιξὶ ποθητός. καὶ πως συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

[a] Καὶ [b] τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἀλώσεως ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι δεδιττομένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μέλαξυ τὸ λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα δέοιτο, καί πως καὶ ᾆσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι χρῆται τῇ Δεινίᾳ ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤδελο πονήρως ἔχουσα, καὶ βλάβεροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχερὸν γεγενημένον, ἄλλο ὅτι τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸ ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐρασθὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, Φυλάττεσθαι [c] ὑπὸ τἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὰ ἐρωτικά· ὁ δ' ἐκεῖθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὄνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα προβαλὼν

lacrimetur, & vigilet, tandem ut ſuſpenſura ſe fit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum cantare etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum veniebat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P. Tonv.* . . . junctim plurimae. c Ὑπὸ τ'] Sic *P.* Ὑπό τ' *J. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore*. Et quaeſo cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato. ἐν ᾧ τέλειον ἦν διάβροχον τῇ μοίχῃ. *J.G.*

Ibid. Ταχερὸν] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium hic locum addam, qui eſt L. III. p. 410. Ξωκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐπηκολούθησε, ταχὺν ἐκ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομειδιῶσι τοῖς ὄμμασι. *J.F.R.*

65. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, Φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὰ ἐρωτικά] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. *J.J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Jenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τε, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum tantum ſuſtulimus, ut propius jungerentur. *J.F.R.*

74. Ἐκυλίετο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωσικίαι] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Sueton.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J.F.R.*

80. Ἐξεκεκύφλο] P. & L. recte. In reliquis ἐξεκύφατο. *M. du S.*

Ἐξεκεκύφλο] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad συγ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίθοις λευκοῖς) ἐκόπτετο, καὶ τέλος καλαβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἄμαθον ἐκυλίνδετο, καὶ λύπη ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, ὅσα χρὴ μῆλα καὶ στέφανος ἀντιδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁπόσον [d] ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσων οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ 80γενόμενος, ἐξήντλητο ἤδη, καὶ [f] ἐξεκενώθη.

Εἶτα ὡς ἤδη αὖος ἦν, ἀπολιπὼν αὐτὸν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος ὑπέ- 85χενεν. ἀμελεῖται δ' ὑπ' ὁ Δινίας, οὐχ ὑπὸ τῶν Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ γὰρ ἐπὶ τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μεταπεπλεύκεσαν, ἤρξατο καὶ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πρὸς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος 90τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ ἐγχρὶ συνῶν τῇ Χαρικλείᾳ. 95ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δινίᾳ, διότι οὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προσ-

d Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. *e* Λύσων] Ita jam Edd. cum supra Λυσίων habent. *f* Ἐξεκενώθη] Sic L. & P. Ἐξεκένωτο Edd. *g* Ἄλλον] Ἄλλων male *J.* & *Fl.* *h* Ὑποχρύσων] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. *i* Πάλαι] Πάνυ *Fl.* *k* Διηγεῖτο] Διηγεῖτο male *Fl.*

συγκεκρότηται c. 13. f. *J.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὖος ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἱλλὸς γεγένηται προδοθῶν legendum esse αὖος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *J. M. G.*

Ibid. Αὖος ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

Αὖος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς τὸν ἐγώ σοι αὖον ὑπὸ λιμοῦ ἐκ αὐχμηρὸς. Sed & αὖον murum prae metu ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. *J.F.R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων, ἐθήρα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus πολυχρύσων. *J.G.G.*

96. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem

προετίμα, [a] τότε, ἣν μόνην εἶχε παλαιὰν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαριτλείᾳ, καλός πως αὖθις γεγενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ [b] γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ [d] τὸ πρῶτον ὕπνου, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαριτλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἅμα πῶς λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὐλίαν ἀποκλεῖσαι ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ἐς [g] τὸν μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ἑαυτὸν ἐν κακοῖς ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & reprehensio, quod diu non veniisset: adulatores etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum se ad illam condixisset, & veniisset circa primam quietem, & intus esset, Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud senserit, sive re cum uxore composita, utrumque enim dicitur: consurgens velut ex insidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis esset, correpto vecti quo-

a Τότε] Sic etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματεῖον Edd. c Ἐπικαλαμησόμ.] Sic emend. *Meneg.* & ita *Fl.* Ἐπικαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιχαιρεκάκμενοι marg. *AIW.* d Τὸ] Abest a *Fl.* e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *A1.* f Αὐλίαν] Αὔλειον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenus modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. *J.M.G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut supra γραμματεῖα, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπικαλαμησόμενοι. *M. du S.*

Ἐπικαλαμησόμενοι] Si omnino legendum sit ἐπικαλαμησόμενοι, significabit, *manum admoturi operi suo*, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim rediturí; vel etiam ad *dolosam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπικαλαμησόμενοι) Et sane *spicilegii* significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cujus notum simplex, ipsum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J.M.G.*

Ἐπικαλαμησάμενοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *AE.M.* Sic rursus etiam ad verbum *Gujetus* in nott. Mss. *J.F.B.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Erasmus hujus Dialogi Interpres lectorem sæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clarissimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc esse quod edi posset.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J.B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam hæc antea interpunctata & versa suo nitori restituimus. *M. du S.*

13. Τὴν τε αὐλίαν ἀποκλεῖσαι] Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista πυλῶνα ἀνοίγειν καὶ βαλεῖν ἐς αὐλίαν ἀράττειν, *domusque janua exterior effringitur*: sicut pessime *de Gymnasiis* c. 2. τὸ τῆς αὐλῆς τοῦ αὐλίου reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opsopœus accuratior *in aula area.* Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἔνδον δὲ οἱ ῥαβδοῦχοι παῖουσιν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur ῥαβδοῦχους officio lictorum functos, quum intelligendi sint prætores haud dubie accincti satellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία est interpretis *Salmuriensis* in pagina vicina παίουσιν ὁ Μαγνησὶς scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J.G.*

Ibid. Αὐλίαν] Adscripserat *Solanus* legendum αὐλίου, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τ Δημώνακτα, κατάξας εἰς τ χρόταφον, κ τ Χαρίκλειαν, ὁ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ κ τῷ μοχλῷ πολλάκις, κ τῷ ξίφει τ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μ ἑστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς κ αὐτοῖς ἐπήει μ τ ξίφει, ἐκεῖνοι μ ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· κ τὸ μέχρι τ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, κ περὶ τ μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἕωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) κ συλλαβόντες τ Δεινίαν, ἀγὸ αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ ἐκ προνοίας πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τ ἅρμοστήν, ὃς ἦρχε τ Ἀσίας τότε· ὁ δὲ βα-

g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. El. Nil mut. Edd, nec P. h Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν—— Fl.

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. J. Fl. Fr. P. consentire in αὔλιον. obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Mercur.* XII. post med. τὸν αὔλιον ὑμῶν ἀποκεκλεισμένον. *Ibid. Dial.* XV. ipso med. ὁ αὔλιος ἐράσθη. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellips. p. m. 67. Conf. eund. in πύλη p. 139. J. F. R.

35. Ἅρμοστήν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἅρμοστής, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἁγησιλάου ἡγεμόνα (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos præfectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id mea mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quæ Laconismum redoleat; nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τ ἅρμοστὴν ἀπαχθῆναι τ Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet *Budeus* in commentariis suis, qui hæc ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. J. P. a G.

Ἅρμοστήν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. M. du S.

Τὸν ἅρμοστήν, ὃς ἦρχε] Nondum satis video causſae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ex. *Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu i. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· ᾧ μετ' ὀ πολὺ καλεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τ̃ Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένῳ ὑπὸ τῦ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς ᾧ τἄλλα μὲ συνῆν, ᾧ συναπῆρεν εἰς τ̃ Ἰταλίαν, ᾧ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνῳ τ̃ φίλων, ᾧ πρὸς ὀδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, ὀδὲ τότε ἀπελείφθη τῦ ἑταίρυ· καὶ ἀδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, ᾧ συνέφευγεν αὐτῷ· ᾧ ἐπειδὴ πανταπασιν ἠπόρει τ̃ ἀναγκαίων, ὡμίλει ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεδύετο, ᾧ τὸ γινόμενον ἐκ τύτυ ἀποφέρων, ἔτρεφε τ̃ Δεινίαν, ᾧ νοσήσαντα δὲ ὀπτιμήκιστον ἐθεράπευσε, ᾧ ἀποθανόντι ὀκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τ̃ ἑαυτῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος ᾧ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τ̃ φίλον. τῦτό σοι ἔργον φίλυ Ἕλληνος, ᾧ πρὸ πολλῦ γενόμενον· [a] ἔτη γ̃ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' ὦ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΖ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα ᾧ ἀπιστῆν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, ὅτω

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. TOX. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

[a] Ἔτη] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἔτι enim male P. Et Ex. *Fl.*

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus* * *Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. *G.*

38. Φεύγειν] *Exulare. G.*

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνύγουσιν, ἢ τὸ πορφυροῦν ἔιδος. *G.*

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num *Solanus* in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyaros clausus scopulis, parvaque Seriphos.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. K.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τ̃ μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναμφοτὲρ legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento εἰκότων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τ̃ Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem istum narrasti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarensis, jurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occasum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem, hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robustum, Damonem vero subpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navigasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso jam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna,

Σκυθικόν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα ἢ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν ἢ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, ἢ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα [b] τ' Χαλκιδέα, ἢ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον ἢ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὑπωχρον ἢ ἀσθενικὸν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος· ἐπεὶ δὲ τ' πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπιπτεῖν αὐτοῖς. ἢ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, ἢ τροβίλους, ἢ χαλάζας, ἢ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς ἔχει τ' Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας πλέοντας, ἔτι

[b] Τὸν] Deest in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) Idque ut ad locum N.T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis *Herald.* ad jus Atticum. *J.F.R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fusius. *J.B.*

Ibid. Τῶν πορφυρεώντων] Jam *Strabo* cum appulisset ad hanc insulam, πόρρωθεν ἔγνω τὸν ἁλιᾶν συνοικοῦντων, ut ipse ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J.M.G.*

Ibid. Τὸ γυρόμενον] Conferri jusserat *Solan.* T. I. *Somn.* 1. Ibi enim legas: ἀποφέρων αὖ τὸ γυγρόμενον. Vid. not. *Hemsterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo γυγρόμενον, modo γυρόμενον esse in Luciano; modo in antiqq. Edd. γίνομαι. ubi in recentt. γινομαι. Hic quidem γυ. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non semper hujusmodi minutiis recensendis Lectori fastidium pariemus. *J.F.R.*

56. Πόντ.] Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo jam negotio scripti hujus Libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα. ἢ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *& cum ipso Damon Chalcidensis, ejus amicus.* In his certe nulla significatio vocum ἢ τοῦτον. Distinguo & verto, ἢ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα ἐκ τούτου, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem*, (aeque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic solent, quum duo in eodem conveniunt. *J.G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis caussa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae.* Hoc est in *Actis Apostolicis* XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J.M.G.*

84. Σπί-

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τὴν ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τὸ νεὼς βιαιότερον ἐς τὸ κεκύφος μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τῷ κύματι συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὅπη τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, καὶ γυμνὸν [b] τὸ ἄθλιον, ὡς ἂν ῥᾷον δύναιτο νεῖν· εὐθὺς οὖν βοᾶν ἀπιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τῶν κλύδωνος.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεται δὲ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπεριπλακῆναι, καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

& ſpiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe jam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem.

20. Euthydicum vero cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abjeciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, jam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnatasſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſubo-

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *S. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & ſic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omiſit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἀφαγισθείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπεῖρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quaſi impetum. Sed quid eſt σπεῖρα; Scholium ad Odyſſ. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἕλκουσι αἱ ναῦς. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt *Heſychius*, apud quem ſub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ περὶ τὴν βάσιν λίθοι, quae σπεῖρας explicatio eſt, non minus, quam ea quae ſequuntur, & niſi fallor ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ τοὺς σπεῖόν τι, καὶ σόφισμα ἢ χοινίν. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάντια, καὶ ἱστίαν. haec σπεῖον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud *Heſychium*, σπεῖον, σπεῖρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia *ſpira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii ejicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam *Iſidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempeſtatibus utuntur, quos nautici ſuo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque ſaecula. Laudantur in Gloſſario *Dufreſniano* Voc. *Spera* n. 3. Gloſſae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures faſces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non ſic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur ſperae, quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum.* Praeſtant ergo *Spiras* navi jactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſs* vocant ruſtici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſſam deſignet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππου, id merito tamen ſuſpectum eſt Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππου malit, ut eſt in *Hiſt. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omiſſa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud *Long. Paſt.* IV. 112. Ed. *Mall.* ἐφ' ἵππου ἐκ legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loco* reperiri, ſaltem in Novo Foed. *Epheſ.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σταμνῷ. Inde autem non conſequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτου permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris fruſta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

21. ΤΟΞ. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

ποιῆσαι, φελλέας τε καὶ πολλὰς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ὑπ' ἐκείνων ἐπανήξαιλο, εἴ τινι αὐτῶν ἐπιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτίκα, ἢ μικρὰν ὖσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἢν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιλο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὕτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὴν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν περιέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὴν δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συνέχοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. ὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἤ τις αὐτοῖς ἐκ παλαιλόγου

c Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτους Ex. *Fl.* d Ἐπίδειξιν] Non habet hoc nomen *J.* Habet *Fl. H. P. Ald. S.* e Ἐπιπηδῶντα] Et *Fl.* ſic habere notat *M. du S.* f Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. *Fl.* Nil vulgatam mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. *V.*

(quod *Eraſm.* in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *Bos AD praeſepe.* Et ſic ἐπὶ νηοῖ non eſſe *in navibus*, ſed *apud naves*, diximus ſupra ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praeſepi*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐδιόντων· αἰγῶν δὲ προβάτων σὺν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὑῶν σὺν τοῖς συφειοῖς ἄκυλον δὲ βαλάνους. *Tunc boves curabant in praeſepibus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *veſcentes.* Quid enim hic differat ab σὺν quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. *Iſocr.* Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, *qui ad menſam ſedet*, non, qui *in ipſa*. Ap. *Achill. Tat.* ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. *Sidon urbs ad mare.* Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Iſocrati* l. c. eſt *ad menſam*, Noſtro tamen eſt *IN*, *SUPER menſa*, infra *Aſin.* c. 47. poſt med. Ἐπείλα τράπεζάν μοι παρθεῖναι ἔπτα, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄντι καλαφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἰμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe *ob, propter praeſepe*, apertum ex *Epict.* Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππῳ ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φαλάρεις, καὶ τάπησιν· οὔτε ἔριις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. *J. F. R.*

15. Ἐπικλωμένου] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) *Eraſmum* vertiſſe, *imminentes procellas*, *fragorem aquae ſeſe agglomerantis*, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου eſſe *fractam* ſive *infractam* aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro *Imag.* c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento diſjectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem *Alciphr.* I. 1. p. 4. καὶ ἐπιφέρει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηθήκει, παῖλαχοῦ τὴν θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τὰ κύματα, τὰ μὲν ἠδὴ ταῖς πέτραις προσιράσσοντα, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρρόγησε. Ad quae verba Doctiſſ. *Bergl.* & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. *J. F. R.*

λόγυ σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑπὲρ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος καὶ ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τὸ νυκτὸς τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ὑπο-πηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι προσπεσόντας, ἀνέχειν ὑπὲρ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι πονηρῶς· ὕστερον δὲ τὸν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τούτους οὐ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις ἐχρῆτο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, καταθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλ-

sperato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Simylus enim haec sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frusta incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse: postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum

a Ὑπὲρ] Περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. b Ἐπιπηδῶντα] Sic etiam Fl. c Διηγοῦνται] Consentire Fl. Fr. & J. notat M. du S. d Ποιητῶς] Ποτηρῶς Exc. Fl. & marg. Aiw. Vulgatae adstipulatur P. e Χαριξένῳ] Χαριξένῃ P. Nil mut. Fl. f Ἐκέχρηλο] Sic Fl. V2. B2. P. Ἐκέχρειλο male J. H. Fr. S. Ἐκέχριλο Amst.

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. M. du S.

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. M. du S.

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita supra habuimus in Quom. Hist c. 22. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17. pr. ἐν μεγάλῃ τιθεμένην, & passim. J. F. R.

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Ἀφιτοῦντες, Aldus Ἀφιτῶντες· qua Aldina lectione, quam sequiores recte sequuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Ἀφιτέω, sed Ἀφιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant.* Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Ἀφιτῶντες τὰ ὑπὸ τῶν Ἀφεθέντων. Quamquam Ἀφιτάω plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἢν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ σωθῶσι δικάσας, καὶ προειλόμενοι ἐπιτρέψασι Ἀφιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit Ἀφιτᾶν, nempe *discepture, cognoscere causam*. Sic apud *Dionysium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθιζόμενοι δίκην. Hinc judex passim Ἀφιτητὴς dicitur, & δίκαια non raro *arbitrium, judicium* notat: sic apud Nostrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praestantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπαθοῦμαι τὴν δίκαιαν· & iterum ead. pag. εὖ γ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτραπὴ τὴν δίκαιαν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* disertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήτημαι, πολλὰ δ' ἐξ ἀνθρώπους δίκαια ἐς ἀνεπίφθονα. Hic διαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* διεδιήτημαι pro διήτημαι. Vide iis quae supra ad Tom. I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. J. J. (διεδιήτημαι legitur in *Thuc.* & *Steph.* J. F. R.)

Διαιτῶντες τὰ ὑπὸ τῶν Ἀφεθέντων] Rarior usus verbi Ἀφιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum, Grae-

tum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* sic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam*, inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, here-

λοις ἴσως γελοίοις, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαύτη δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τὸ ἐν αὐτῇ πρωτεῖον ἀμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδῶναι μὲν προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην ὀφείλῃ παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἄτερον αὐτοῖν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, [g] καὶ τὰ ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων [h] ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ μὲν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, [i] ἣ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πραγμα ἐποιοῦντο, καὶ ἁδεὶς ὅστις ὁ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξενος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες, σεῖο δ' ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται τοῦ νεκροῦ.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καλελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς [k] διαιτῶντες

[g] Καὶ] Deest καὶ in *Fl.* [h] Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ——σῶν male *J.* [i] Ἣ] Recte sic *Fl. P. H.* &c. Ἡ male *J.*
[k] Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae διαιτοῦντες.

56. * Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. *V.*

* Ἐν τοσούτῳ πάθῃ ante editum; sed merito πάθῃ delerat *Solan.* etsi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipsum scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Suidas*, διαιτᾶν, δικάζων. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane simillem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorsus ab Luciani mente est alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. subsitituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine pauperе, vel ante apertum testamentum sperabant; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat quando id fuerit apertum; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi impositio jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem susceperuri; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum; quod *res ordinare, constituere, disponere, disceptare*, significat, adeoque cum sequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διαιτᾶν de schlichten. *Aristoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ διαιτὰν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄγαν Μίαν οἴεσθαι φημὶ ποιῆσαι συμφοράν εἰς ἐν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια ἐᾶν τοὺς ξένους &c. Ac pro *arbitrio* Vesp. 522. quod expressis verbis a judicio distinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δήσεις, δίξον, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαιταν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλά τε ἐς θεοὺς πρὸ-

τες τὰ ἐκ τῶν ἀθηκῶν. ὁ μὲν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὀφειλὰς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τῷ τε ἐκείνου καὶ τῇ αὐτοῦ μερίδα προσαλαβὼν, τρέφει τε τὴν Εὐδαμίδα τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα ἣ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ὀφειλὰς, καὶ τὸν γάμον γε αὐταῖν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεσχήται, τοσαύτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς ἀθήκας τοῦ φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὴν [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆς θάρσους, ὃ εἶχε [c] περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν ἀθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae caussa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* b Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. c Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *AIW.*

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐπιτίθεσα· πιτολιτόμμι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *discepture*, *componere*, *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. ὁδὶ λόγον ποιήσαι, ὁδὶ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικίους τὰ νίκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. *διαιτηταί.* p. 124. Conf. nott. *Valesii* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jensium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J.F.R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propria filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J.G.*

84. Εὐδαμοίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὴν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους. scribendum Εὐδαμίδου. Est enim ab Εὐδαμίδης. In eadem pagina paullo ante fine sensu legitur, εἰ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα καλαλέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ὠὰ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere*? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ὠὰ τῶν διαθηκῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτᾶν non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπαιτᾶν Luciano est familiare. *J.G.G.*

Εὐδαμίδαν] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδου. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Item *Gujet.* *J.F.R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσέχειν ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχειν τί μέλλειν πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τινος. *J.F.R.*

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Maſſilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅτι ζεύγεσι ὁδοιπορέοντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν [d] ἐκκεκομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς [e] οὗτος καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχούμενον τοιαύτῃ αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, οὕτω καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο δὲ

[d] Ἐκκεκομμένη] Recte *P. S. B2.* Ἐκκεκομένη male *F. Fl. H. Fr.* [e] Οὗτος] Αὐτὸς *Fl.*

2. Παροχούμενον] Ἢ παρὰ τὴν πλησιόπλουν. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιόπλουν.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παναθῆται] Enumeratur inter verba in *Steph. Theſ.* deficientia, ab Cl. *Fenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λωβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id. opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. F. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* xv. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ παντὸς καὶδικα προεστῶτας. Nam ut ex *Strabone* diſcimus L. IV. διοικοῦν] ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ σύνεδροι ἐκ τῶν πλουσιωτάτων συνέδριον, ὃς βίου „ ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, ὃς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντε„ καιδεκα δ' εἰσὶ τῷ συνεδρίῳ προεστῶτες, τούτοις δὲ τὰ „ πρόχειρα διοικεῖν δέδοται· πάλιν δὲ τῶν μὲ προκαθημ) τρεῖς „ οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur ſexcenti Senatores Maſſilienſibus, in his xv. viri, quos Τιμούχους vocant, praecellebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis (id enim Senatus ejus nomen eſt) exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ. &c.

J. F. R.

ὢν ὁ Μενεκράτης, ᾗ ὅπι τῇ καλαδίκῃ, [a] ᾗ ἐπεὶ ἐκ πλουσίᾳ πένης, ᾗ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος καὶ ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐνία θυγάτηρ αὕτη, ὅπ' ἐγαμοῦντο ἤδη, καὶ [b] ὀκτωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν οὐδὲ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε [c] ἀγενῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καλαπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ὅτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὰ τε ὑπάρχοντα πολλὰ ὄντα ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἱστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτη, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων πεπεικὼς γαμεῖσθαι τὴν κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκεσαν αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μέσην αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὰ προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἀπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *bono*, inquit, *animo eſto, Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt, & filia tua dignum ſuo genere ſponſum inveniet:* ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre te*

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Ὀκτωκαιδικάτις] Ὀκτωκαιδεκάτις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. c Ἀγενῶν] Reſtitut. ex P. L. *J. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr. Εὐγενῶν* male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* d Ἀπωδύρετο] Ex *B1.* & 2. Ἀποδ. cett. omnes. e Αὐτοῦ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. f Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἤγετ P. Ἤγε Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν οὐδὲ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε εὐγενῶν & πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante mulctam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τῶν εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ἀγενῶν, *obſcurorum, ex ima plebe.* *J.G.G.*

Ἀγενῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.* nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M.du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner.* ad *Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J.F.R.*

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret.* Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J.J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

te possim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem *eo spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massilienses dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς θεοῖδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα, κόρῃ αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαλαζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὴν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, ἀφηκορήσας αὐτίκα. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ἀφραγαπῶν, καὶ πάντη ὡς ὁρᾷς θεραγόμενος αὐτίκα.

Καὶ οὐκ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καλαφρονεῖ μὲν τὸν ἐν σώμασι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· ἐδὲ οἷός τε χεῖρα πρὸς φιλίαν ἀπὸ τοῦ ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων ὅτως αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ ἐράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ [h] εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεκρότησε τὼ χεῖρε· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη [i] ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. ταῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὰ Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς,

ὃ

[g] Οὐκ] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *Alii.* [h] Εἰς] Restitui ex *J.* & *S.* Nam omissum in *P. H.* &c. [i] Ἐπίτιμος] Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *J.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Bass.* ἀπὸ —— legebatur. *M. du S.*

Ἀπαδύρατο] Quod *Gronov.* monet, *cavebunt posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit., id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον, quod vero *Graeviana* Ed. id servarit, magis culpandum. *J. F. R.*

29. Ἦγεν] Sic recte L. In P. ἦσεν. In impressis vero ἦκεν. *M. du S.*

43. Συγκαλαζόυγνύμενον] Qui nescit τὸ ζεύγνυμι ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Euang. Marc.* X. 9. *J. F. R.*

63. Βουλή..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπίτιμος. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτὸν. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπίτιμος] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, καὶ οἵτινες ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, *qui integra fama & existimatione est.* *J. F. R.*

70. Παλ-

ὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Συνιέως ὑπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καί ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἐπιδημῶν καὶ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὔσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει καὶ τὸν Νεῖλον, ἕκτον

27. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam men-

a Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Σωνιεὺς pro vulgato Κώων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. ἦκεν εἰς Ἐρμαφρόδιτον, τὸν Ἀλωπεκῆθεν ταύτῃ ἀναθήσοντα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ —— σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. c. 3. & Πῳ. c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſterem* intelligat, ut Πῳ. c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοψ. c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀνεπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἤδη ἕκτον μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tragoe-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, ab-

ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.

Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίᾳ τινὸς φίλῳ δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτῷ Σύρος, καὶ τέκνωμα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ' ἐμπεσόντες (ἐάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολῶντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ὅπῃ τοῦ τρόχου, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ὅπῃ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] ἦν Σύρος ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· ἔτος μὲν καὶ μέλαξιν ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου [f] ἀναστραθείς· ἐβοήθει δὲ

b Κυνοκεφάλους] Κυνοφάλους P. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl. J. P.* &c. *c* Ἀπεμπολοῦντες] Deſerui ſcripturam Ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa. pro qua *o* eſt in *J.* aliisque. *d* Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. *e* Οὗν] Deeſt in *Fl.* *f* Ἀναστραθείς] Ἀναστραφθεὶς *Fl.* cum marg. *A1.* Vulgatae ſuffragatur P.

goedo ſcribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι. *J. G.*

Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus.* *J. M. G.*

96. Κυνόκεφαλους] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod fine Codd. MSS. ope eruere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Jufſerat in marg. *Solan.* conferri infra Διαπ. §. 5. Ibi invenias: ἐς ἀγρίους τοὺς ἐνδικωτάτους, καὶ ἐς τὸ διαφωτάτιον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ eſt *irruere in aliquem*, *invadere.* Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere*, *obviam venire*, *Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἡ μὲν — ἐπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' ἀνθοῦν diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐπανθοῦν in tribus quas conſului Edd. *J. F. R.*

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etſi ſimplex πωλῶν *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. *P.* quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, ἀπεμπόλησιν media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀμπεμπολ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, Miſſ. O. P. L. omnino habere ἀπεμ-

δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτοῖς ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιον ὅλοι ἢ συνειστιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τοῦ οἰκέτου, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' ἀπολογοῖτό τι λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἰργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ὅτι τοῦτο ἐμισεῖτο. ὑπενόει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονηρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθευδόντα, καὶ τὴν νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] καλαχεκλεισμένα· τὴν μὲν γὰρ ἡμέρας ὀλιγοις ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν νυκτα ἔδει ὅλον καλαδεδέσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον

stractus, auxiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violasset, aversantibus, impiatosque se putantibus, si quando cum ipso compotationem aut coenam obiissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulciscI injurias, si gravis insta-ret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale feciisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, incluforum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam desponDebat animum, jam nec ci-

a Δεσμῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. b Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. c Καλαχεκλεισμένα] Ἀπεκλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

πλέον, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Καὶ ταῦθα λαθάνω' ἀκριβολαμβάνων, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶ δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶ δεσμῶν *custodiae praefectum* significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. οἱ ἐπὶ τῶ βασιλέως *praepositos regno, satrapas aut praesides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ φύλακος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶ ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶ ξύλου, ex *H. Steph.* de L. Graec. & Gall. conv. p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 471. —2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ καλαχεκλεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsnero* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curiosus Lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ κλοιὸς ἤρκει] Haec instrumenta intellexisse arbi-

cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum sciens quae contigissent. Ubi vero rescivit ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu janua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intromittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis nosci vix poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut solent qui suos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat, adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, se quis esset ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singula uti se haberent ab eo cum sciscitando comperisset, bono illum animo esse jubet, & diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

αἰρεῖ δ' ἐθέλοντα, ἀφικνεῖταί ποθε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ὅτι τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἕωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας καὶ παρελθὼν ὅπιπολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ σκιὰν ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ [e] εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἐώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τύχημα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένης, καὶ ὅπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἄλλαξε πρὸς τὸ δεινὸν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντα, ἀφελκύσας τὴν κόμην, καὶ [g] ἀπαγαγὼν τῆς προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμα μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἐκπλαγέντες ὅτι τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ [h] ἐκτετρυχωμένα ῥάκη ἀποσπάσας.

Καὶ

[d] Δεσμοφύλαξ] Sic *J. H. P. S. B2.* Δεσμοφύλαξ *Fl.* [e] Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1W.* Εἰώθασιν male *J. P. H. S.* &c. [f] Ἥλλαττο] Bene sic *P. S.* & *B2.* Ἥλαττο male *J. Fl. H. Ald.* [g] Ἀπαγαγὼν] Rescriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγῶν marg. *A1.* [h] Ἐκτετρυχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. *Catasta* autem inter alia machinam significat longæ & magnæ compedis formæ, qua servi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* describitur in Vincent. G.C.

Ὁ κλοιὸς ἤρκει] Conf. supra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. J.F.R.

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti; nam & ipsa mox c. seqq. 31. & 32. δεσμοφύλακα & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. J.F.R.

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis εἰώθασιν. M. duS.

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. M. duS.

59. Αὐτόν τε] Sic etiam legere Florentinam adscripserat *Solan.* quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* H. Z. 351. — πίνειν τε καὶ αἴρειν &c. Ibid. 310. Ἄγειν τε καὶ τρώειν ἀλέγειν, ac millies alibi. *Herodian.* l. 1. φράσειν τε καὶ ἐρεῖν φωνάς. *Aelian.* H. 13. pr. Et sic ap. omnes, ad exceptо quidem *Novo Test.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. J.F.R.

64. Ἐκτετρυχωμένα] *Th. Mag.* v. ἐκτετρῦσθαι haec

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, θεραπεύων. ἐμίσθου γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ [a] δεσμοφύλακι καταβαλών, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὸ τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, σκάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω διῆγον, εἰσιόντων μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾷον δὲ φέρων τὸ συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ λῃστοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆν [c] τις ἐς τὸ οἴκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus solandi caussa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia con-

di-

[a] Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. seq. [b] Συνῆν] Παρῆν marg. *A1.* [c] Τις] Οὐδὲ εἷς P. Item marg. *A1W.*

Luciani adferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τριχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam constet probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnant. Nihil notaverat de lectionis hujus constantia vel varietate *Solanus* noster: quare Editiones novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conspirare cognovi. *J. F R.*

71. Μίσθου μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλών, τιθασὸν αὐτὸν — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὸ βαλανεῖον τούτοις ἴλεων κατασήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. scribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi Edd. hic αὐτὸν habent. *J. F. R.*

88. Προσιλθὼν τῷ συναρ.] In L. ἰλθὼν πρὸς τὸν ἁρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim est hic συναρμοστής? Ἁρμοστὴς autem quid sit, vidisti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. *M. du S.*

Προσιλθὼν τῷ συναρμοστῇ] At supra c. 17. f. ἁρμοστῇ. *J. F. R.*

Ibid. Συναρμοστῇ] Uti supra c. 17. τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἁρμοστὴς τῶν Ἀσίας, *Proconsulem*, *Praesidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeside jurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit *Spanh.* diss. 10. 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοστὴν esse magistratum ordinarium, συναρμοστὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paullo post vocatur. *J. M. G.*

91. Καὶ ἀχθεὶς ὑφὸ τ' Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset, quod ut signarem, *ductus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο, quod si cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. *J. M. G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat ὑφὸ αὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara est ejusmodi scriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non semel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hist.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Past.* IV. 222. Ed. *Mall.*

ditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεχοινωνηκὼς τοῦ πρὸς Ἄνουβιν πολέμου. [e] Ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεπραγάσατο) παρὰ αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε καὶ αὐτός· [f] ἐπεμελεῖτο δὲ ὅπως ἐκείνῳ μάλιστα καὶ [g] καθευδήσοι, καὶ ἧττον ἀνιάσοι· ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

33. Aliquamdiu post vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vinctorum enim unus limae copiam nescio unde nactus, assumtis in conjurationem compeditorum pluribus, dissecat catenam qua deinceps vincti erant, insertis in illam numellis,

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν [h] ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἷς γάρ τις δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὑπορήσας, καὶ συναμύστας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἀποπρίεται τὴν ἅλυσιν, ἣ ἐδέδετο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν [i] διειρομένων, καὶ

[d] Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμο— L. Πρὸς τὸν ἁρμοστὴν marg. *Al*ιν. In vulgata Edd. concordant. [e] Ἐπιβουλῆς] Ἐπιβολῆς *S.* sola, cum assecla *A.* [f] Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. [g] Καθευδήσοι] Καθωδήσῃ marg. *Al.* [h] Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. *Al.* Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ ἀνδρὸς ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. ὧδε Ἀμμαζιώ. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit *Trommius*; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in *Astrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἄνδρας οὐδὲ ἐτίμησαν. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄστυ. Si vero *Solani* mens est, ὧδε rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J. F. R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίεται τὴν ἅλυσιν, ἣ ἐδέδετο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ λαπαλύει ἄπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmuriensi: *Catenam insecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus versionem Erasmi *cyphonibus in eam insertis.* διείρομαι est *quaero, interrogo.* sed legendum ex Ms. διειργομένων. vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad tomum primum ostendit. Cur *cyphones* verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecessêrunt, interpretatus sit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν διεμοφύλακα ἐξεπραγάσατο ὧδε αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vincirentur:* imo *eadem catena.* solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & custodiam & militem copulas.* ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (sc. insertis) *dirimentibus* (ic. catenatos,) *solvisque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae majori. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Non spernenda est altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse trajecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Διείρω est *Trajicio, innecto, impico, infero.* infra c. 43. διὰ τῶν ὀδόντων μέλαξυ διείρων τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inferens.* In *Pisc.* c. 26. Ε. Γεφύραν ἀστράβας συνάψας, καὶ διὰ τῶν κεφαλῶν διείρας.

καὶ σπουδῇ ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα ἐδύναντο ἕκαστοι, ἀφεστήκεσαν, ὕστερον δὲ συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος τὴν χώραν ἔμενον, καὶ τῷ Σύρῳ λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντα. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τοῦ Αἰγύπτου ὅπως τραμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, ὅτως ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποιεῖτο, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὑπὸ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, προμυθησάμενος ὅτι τῇ κολάσει, ἣν ἐνέχοιτο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχ-

& solvit omnes. At illi interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt. Atque isti in praesens dispersi quo quisque poterat, plerique postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, & gravi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam injuste vincti subierant, & muneribus e sua re faciens utrumque, Antiphilum decies

a Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Gruum arteriis contextis; & per caput insertis. *J. F.*

Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὸν διαφαινόντων] Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *Vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, solvebantur omnes ab illa. Significat autem διαίρειν *trajicere, transmittere, inserere.* Aelian. Hist. an. XI. 12. διαίρων ὀλόχειρον ἢ ῥινῶν. *holoscheenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διαιρούμενον] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μιᾷ ἀξὶ τὸ ἅμαξαν λέγων, οὐδ' ἂν τρόχω, μὴ ὅτι λέγων ἄξονα τις παραίρειε. Vide *Dion. Chrysost.* 205. B. C. *M. du S.*

Διαιρούμενον] Non nego διαίρω signif. etiam *insero.* At non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τῆς ἰσχίος τῆς κατὰ τὴν θύραν διαίρας τὸν δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Lucianum etiam locum habet; ea sibi non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praepositio. διὰ additur τῷ διαίρω; hic vero εἰς. Interim nec falsam esse satis patet; nam etsi διαγγρω. cum *Graevio* substituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διαιροῦσι τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὅπως ἐκ τῶν ὤμων διαίρωσι, ὅταν βούλωνται ὁρᾶν. Ubi prius a διαίρω an διαίρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διαιρέομαι passivum esse a διαίρω, sed διαίρομαι crediderit tantum significare posse *interrogo.* *J. F. R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito sufugientibus λαμπηδὼν *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J. F. R.*

41. Ὅτι] Αὐτοὺς adscriptum in marg. *A1.* non addito signo, pertineatne ad ὅτι, an ad sequens αὐτῷ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, vs. 45. *J. F. R.*

45. Αὐτὸς ἂν] Rectius Mss. ἢ αὐτοὺς ἂν σφ τοὺς λό-

γους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro se ille quidem caussae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hosce de

μαῖς μὲ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τ' Δημήτριον.

Ὁ μὲν δὴ Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὤχετο ἀπιὼν εἰς τ' Ἰνδικὴν, καὶ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ' Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸν ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ὅτε γὰρ αὐτὸς δεῖται τ' χρημάτων, ἐπ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπῃ ἐστὶν, ἐξαρκέσει ὀλίγοις δυνάμενος· ὅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ' πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὅτι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, ὃς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲ ὠδὲν ἀπολογουμένου, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενον, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν δὴ τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, οὓς

b Αὐτοῦ] Sic *J.* Αὐτοῦ *Fl. H. P.* alique. c Δισμυρίας] In *Coll.* adscriptum, alii Δεκατρίας, al. ἑφακοσίας. d Προδιεβεβλήκεις] Προδιαβ. *Fl.* e Αὐτοὺς] Restitut. ex P. G. & marg. *Lind.* Αὐτοὺς Edd. f Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* g Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ Δεκατρίας ἐκείνῳ κ.] Γραμ. δραχμάς. *G.*

φους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς ipsas tibi orationes expenerem multas, & egregias, αὐτὸς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος sit malus orator, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φανήσεται. & paullo ante illae membranae pro διεγνωκέναι σοι ἀγαθοὺς ἐκ βιβλείου φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς ἐκ γνησίας φίλας. *tam bonos & generosos amicos.* nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, εἰ ἀληθῶς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ. *verus ne quis gubernator sit.* in editis est ἀγαθός. *J.G.G.*

Αὐτοὺς] Versionem Cl. *Gesneri* vulgatae lectioni αὐτοὺς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Graevio* obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. *J. F.R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro subjunct. non semel indicatus est T.I. Et Lector ei jam est adsuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter sic loquentem. Ex Lect. *Jensii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. seqq. Οἷοι δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς Ἕσπετο, ὅς τ' ἰφθίμους καὶ ἀλκιφρόνα περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis* TERREAT *quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν δὴ τῷ θάρσος ἐκ προδιαπαρεσκευάσθαι. *Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse animos in hisce; nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia Interpretibus saepe fraudi fuere. *J.F.R.*

ὃς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ [b] βεβαίους φίλους. τὸ λοιπὸν ἤδη καλαβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τὴν δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲ καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλον ῥήτορα [c] φανόμενον.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ εἰ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρχομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενον, εἰ καὶ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ἀφθέγκτους τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅπως προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεται. πάνυ μὲν εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι οὐδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria; tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer laborem, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

[a] Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent & *F. P. H.* &c. [b] Βεβαίους] Γνησίους P. G. & marg. *Alw.* In vulgata conſpirant Edd. [c] Φανόμενον] Γενόμενον G. Nil mut. ulla Ed. Γενόμενον marg. *Al.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *F. F. R.*

64. Φανόμενον] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῷ φανόμενον. *F. F. R.*

87. Ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. ἔστης εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zeux.* c. 8, &c *de Sals.* c. 25. *F. F. R.*

91. Ὑποχωροῦσιν ἐκόντας] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ἀποχωροῦσιν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐντεμόντες — τοὺς διαστόλους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G. C.* Ἐντεμόντες — τοὺς διαστόλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi judicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissationibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi esse videamur. Et si quis praelatus *aliis*, & jam amicus sit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero.* Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, simul ambo admoto *ore* biberimus; nihil est quod post ea nos

σταῦτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ τοσαῦται ἐπιδείξεως φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ [d] ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ὄσ' χειμῶνος γὰρ δέησί σοι πρὸς τὴν ἀφγνωσιν· ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ὀπίσω, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ ἀφ' τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ὅτι τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὥσπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ὅτι τῶν φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ὑποπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ ἁμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἀποβλῆτοι δόξωμεν εἶναι. καὶ ἐπειδάν προκριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆται τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, [e] ἐνταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ὀπισχόμενοι [f] πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ [g] τοῦτο ἡμᾶς ἀφ-

[d] Ἀγαθὸς] Ἀλιεὺς G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd. [e] Ἐνταλάξωμεν] Ἐνταξ. marg. *A1.* [f] Πίωμεν] Sic *Fl. Fr. B2. H. P. V2. S.* Πίαμεν *J.* [g] Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuisse: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diserte *Tacitus* meminit, Annal. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeunt, implicare dextras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quasi mutuo cruore sacratum.* Plura *Lipsius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐντεμόντες] Describit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιεῦνται) Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, sic dedi. At poëtis usitatius τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est ut demonstrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. ταῦθ' ἅμαιντο &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. vers. 75. διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis prosae scriptoribus;

ἀφαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἀκέρδη ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρόσθεν γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἁπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, ἀ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σὲ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; ἔπειτα ἆρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἔστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν δὲ Ἀκινάκην, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιμεν πολλοὺς θεούς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστί, τὸ ὀϊστόν, καὶ τὸν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον,

dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo ——, quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum jurasti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae causae Ventus (aër) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

[a] Εἰσιέναι] Σωιέναι G. & marg. A1. Nil mut. Edd. [b] Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. A1. [c] Οὐ] Male deest in Fl. [d] Ὀμνύοντος] Ὀμνύοντος Ex. Fl. Nil mut. L.

ut *Alciphr.* III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic.* Lib. de Amicit. & *Plut.* περὶ πολυφιλίας. *G.C.*

30. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον & τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin.* XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust.* Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex.* p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἡσίοδος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian.* XXXI. *J. Brod.* Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium caeteraque arma*

pro

quem, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebet, quae ducant ad se, vias. TOX. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas, quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur dicito: quasi nec interstim tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

45 χον, ᾗ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ἔστω ὁ θεὸς ὁ θάνατος, ᾗ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, ᾗ δικανικὸν, ὑποκρούων μέλαξυ ᾗ ἀφθείρων μου τὸν λόγον; ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σοῦ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαρρῶν, τό γε [e] ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

39. TOX. Quartus dies processerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invasionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi, diripi

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς φιλίας Δανδάμιδι ᾗ Ἀμιζώχῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ ἀπροειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν [f] ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζωγροῦντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διαπηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν. ὅτε γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Τανάιδος. εὐθὺς οὖν ἡ τε λεία ἀπεληλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρ-

e Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* consentire not. *Solan.* f Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες *P.* Εἰσπεσόντες L.

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄκινον ᾧ τὴν Ἀκινάκου] Jusjurandum Scytharum, νὴ τὴν Ἀκινάκην, καὶ νὴ τὸν Ἄκινον. tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensem significans, ut tradit *Herod.* in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκῃ σέβουσι. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄκινον ᾧ τὴν Ἀκινάκου] Confer & *Brod.* Misc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐπιπεσόντες] Εἰσπ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐπιπεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi, ipse consului & in *P.* tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσπ—όντες quod L. habet, non displicet; sic rursus infra c. 54. a. m. ἐμ μὲν πολὺ ἐστὶ εἰσπίπτειν. Sed ἐκπίπτει τῷ θαμίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Past.* III. pr. ἐκπεσούμενον ἀφορμητοῖς τοῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐκπ. an εἰσπεσ. antiquarum Edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. *J.M.G.*

διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καθελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis plerasque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώκει γάρ, ἐβόα τὸν Φίλον ὀνοματί, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸν κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἅπάντων ὁρώντων, διεφυγάδευε εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διῃρμένοι τὰς ἀκοντίας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καθιερευσόμενοι· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσουσιν αὐτόν, ἀλλὰ δέξεσθαι, ὡς ὅτι λύτροις ἥκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸν Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, Φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος εἰμὶ παρασχεῖν ὑμῖν, καὶ πρόσταξόν, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβών, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur; captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. b Φονεύσουσιν αὐτὸν] Φονεύσ) ὦσ' αὐτῶν. P. & marg. *Alii.* c Ἀποτελέσαι] Ὑποτελέσαι *Fl.* d Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καθελαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας καθελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἅμαξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J. G. G.*

Καθελαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καθελαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. *Graevius* vult. *J. F. R.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* m, 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαμοῦσι γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δικὴ ἦ
Ἐνδικα γυναῖκες, δώδεκά τι πλείους τινές.
Ἂν τέτταρας δ', ἢ πέντε γυναμπικὰς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμφίους, ἄβλιος,
Ἀνυμφος ἔστος ἐπιπαλεῖτ' ἐν ταῖς ἰκαῖ.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, pro vulgato καθαρφίτης, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio eius extat p. 97. *M. du S.*

82. Διῃρμένοι τοὺς ἀκοντίας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes, data amicum abducas licet. Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τ' φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅτι τι ἂ βούλοι λαβεῖν; ὁ δὲ τὼς ὀφθαλμὼς ᾔτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέχειν ἐκκόπειν αὐτούς· καπειδὴ ἐξεκέκοπτο, ἂ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, ἀμαλαβὼν τ' Ἀμιζώκην, ἐπανῆκε, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, ἂ ἅμα διανηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τοῦτο γενόμενον παρεμυθησαντο ἅπαντας Σκύθας, ἂ οὐκέτι ἥττασθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ' ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, ἂ [e] ἡ πρὸς τὼς φίλους πίστις. ἂ τὼς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ ἐμετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἵους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ ἂ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλείστα τ' βοσκημάτων, ἂ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης οὐκέτι οἷός τε ἦν βλέπειν αὐτὸς [e] ὑπὸ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας ἂ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνται παρὰ τῷ κοινῷ τ' Σκυθῶν δημοσίᾳ μὲ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ ἂ ἄλλως σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ

e Ἡ] Non habet artic. *Fl.* *f* Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Graecorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἡλασαν δὲ τ' πολεμίων, κατὰ δὴ δορυφόρους non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas ἂ ταῦτα Ζίριν ἤκουσα iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante diterit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *F.G.*

84. Τὸν Ζίριν] Ζίριν *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοῶν, quum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. ἂ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τ' ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τίς ὁ βοᾶν τ' ἀνοσιώτατον; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revertar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *F.F.R.*

97. Ζίριν ἤκουσα] Forſan ἔχοντα, nam ſupra vocaverat Zirin. *F.G.*

99. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *F.F.R.*

ὅτι τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μηδέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δέ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθε εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀμιζόκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καλασπασθέντα ἐκ τῆς ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περίσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ ἅμα τοῖς ὀδοῦσιν μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ὅτι τὸν Βελίτταν ἀπεσπάραξε, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκλεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη κατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντας ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτούς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

illos quinque enumerare permittat, & injuratus si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venustates admisturus esses narrationi, quibus verbis supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus soletis.

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inserens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat eripere morsui tentans: donec leo, relicto illo jam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto possint adfingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum: εἰ δ' ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἔτι πέντε καταριθμησασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet.* Juraverant scilicet ambo, Mnesippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo addituros. Nimirum ἀνώμοτος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. καὶ σὺ γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicumque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅρκοις κεκλημένοις. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis τὸ ὑπὲρ ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jusjurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eumdem hunc usum habet ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum

uno amicorum, altero autem exadverso leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli, cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa, quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani, tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam reſponderat illi rex, jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe; coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poſcere, libare in menſam, & procum ſe puellae profiteri,

55 Τρίτῳ δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου φιλίαν, καὶ Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ 60 τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ Βοσποριανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γᾶν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἤρα, καὶ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲν οὖν περὶ τοὺς φόρους διεπέ- 65 πρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθος δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ὅτι τὴν 70 γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τὸν 75 μνηστῆρα ἕκαστον προσαγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἧκε, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακειμένους ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι τῇ τραπέζῃ, καὶ μνηστεύσα-

12. Ὑπερήμεροι] Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης τῆς ὑπερθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae jusſerit exiſtere. ἡ Ἥρα γάρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ προσχεῖν τῇ Λητοῖ τὰ ὠδῖνα ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (hic enim, non αὐτη, legendum, jam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτος νῆσος eſt, quae illo jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπώμοτος ita, Ἀπώμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ὢν ὅρκῳ προσληφθείς, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Ὑπὸ λέοντος] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev*.) *AE. M.*

Ibid. Εἶδε βάλλω] Veriſimilia haec non ſunt; Leones enim Scythia non habet. F. G.

41. Ἐπιπίπτει] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium eſſe arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείρων] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασ. τῶν Βοσπ.] Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi; ſed haec ſi ficta non ſint, alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem, quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet, ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. *J. M. G.*

80. Ὅτε

τ̀ παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶντα ἑαυτὸν, [a] ὅς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

multum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

Πολλῶν οὖν χτ' τ̀ δὲ τ̀ νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καὶ ἀριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τ̀ φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (ὁ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τ̀ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τ̀ θεόν.) πιὼν δὲ ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τ̀ θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀπτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ὀπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τ̀ Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τ̀ πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὀπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προχριθεὶς τ̀ ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τ̀ νύμφην [c] ἐς τ̀ Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας.

Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus poculo petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausta uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? hae enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, *neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τ̀ πλοῦτον, ὁπόσον ὅσοι μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τ̀ εὔνοιαν τ̀ ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τ̀ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contem-*

a Ὅς τις] Restitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. b Ἀλλ' οὐχ] Οὐκ ἀλλ' *Fl.* male. c Ἐς τ̀ν Μαιῶτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P.

80. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὡς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις. πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; *J.M.G.*

Ὡς τις ἢ γένους — ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δικαίως legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχοι, nisi quod ἔχων similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν ὢν ὁ Κόμμοδος ἄστεως εἶχε. Nec tamen plane idem est; nam cum ἄστεως, πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἱλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. *J.F.R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μυρίους πλούτους ἔχων. *J.F.R.*

93. Και

temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit sponsam, quod aureas se phialas habere decem diceret, & plaustra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de caussa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus simus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subjungit Lonchates, *verum unusquisque nostrum totus injuria affectus est, cum ista tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praesens consulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arsacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet sponsam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arsacoma, interea, cum credibile sit exercitu post haec & bello opus fucturum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero si bubulam pellem insederis.* Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat in Bospo-

χαλεφρόνι, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετραχλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα ἄεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις μετρίως με καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μέτρον ἑκάστῳ [e] ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε οὕτω βιῶμεν, ἐς ἃ φ' ἓν συνελήλυθαμεν, εἰς ἄνθρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. εἰ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμᾳ τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπαναγαγεῖν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὴ τοῦτο [g] δεῖσθαι) ἡμᾶς αὐτοῦ παραμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ [f] βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸν Βοσπόρον ὁ Λογχάτης.

[d] Γε] Τα S. & H2. [e] Ὑμῶν] Sic L. & Fl. Ἡμῶν vulgo cett. [f] Οὕτω] Non adest in El. Adest in cett. & P. [g] Δεῖσθαι ἡμᾶς] Sic sine commate habere Edd. notat Solan. Plurimae δεῖσθαι ἡμᾶς, sine parenthesi.

93. Καὶ Σκυθῶν τὴν πολ.] Sic supra Σκυθ. c. 1. M. duc.
25. Ὑμῶν] Alibi Ex. Fl. sive Excerpta Florentina Solani concinunt cum Edit. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causssam inquiremus in praefatione, ἡμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat. J. F. R.
38. Δεῖσθαι, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum παρεμένων conjungetur, quam cum δεῖσθαι. M. duc.
43. Ἐπὶ τὴν βύρσης τοῦ βοός.] J. supplex implorat auxilia: natum adagium a consuetudine sedendi in tergore bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse testatur Zenodotus. G. C.
Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit; unde & Suidas quae habet in Ἐπὶ βύρσης, consarcinavit. M. duc.

της· ὁ Μαχέντης δὲ ἐπὶ τὸς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὡπλιζε δύναμιν ἀμφὶ τὸν οἰκείων· [a] τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τὸ βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὸ βύρσαν ὅτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καλαχάψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὸ βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω [b] παραγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παραχειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸ δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται γοῦν ὅτι τὸ βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ὅτι συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ὑπόβηναι τὸ βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem insidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis injuria laesus ab alio, & ulciscì volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum rejectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo *occupatus* erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus.

49. Cum

a Τίλος] Τίλως male *J.* sola. b Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P.* &c. c Ἢ] Non aderat in Edd. Inseruit *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. περιαγαγὼν. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frusta multa dissecta & tosta, in extenso tergore considere, rejectis in terga manibus; appositarum vero carnium portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus impositio, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumptu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti sunt ὁπλίται & πεζοὶ, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. ὁπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὁπλίται sunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, ὁπλίται δὲ & πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic ὁπλίται & πεζοί. Sic scimus apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire se a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem jussus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiare me jusserunt.*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τ Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τ ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἥκειν μὲ ἀπὸ τῶν κοινῶν τ Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τῶν δὲ λέγειν κελευσάντων, Οἱ μὲ Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ἐπιβαίνειν τὰς νομὰς ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῶν Τράχωνος νέμειν· τὰς δὲ ληστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς καταπρέχοντας ὑμῶν τ χώραν, ἃ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲ ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν.

50. *At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetravit, & jam septimum diem pellem insidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram*, inquit Leucanor, *ipse quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arsacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & indignatur me sibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praestantiorem. Si*

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τ θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὅτι τ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνηγμένον στρατὸν οὐκ ὀλίγον αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, οὐκ ἠγνόουν. Ἀλλ' ὅτι σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτῦ παρὰ τῷ γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὁπλίτας, ὁ δὲ πεζοὺς, ἱππέας δὲ δύπτους. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλίτας, &c. διαμύριοι. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους *equitum quingenta millia*. idque non hic modo, sed & in *Navigio* seu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia*. Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam terfissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateſcat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*, paginae seq. fine verba haec, ἱππαρχῶν γάρ σε τ πεντακισχιλίων ὑποφανῶ, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam*; recte quidem; sed ita, ut pauciſſimis lineis ante, se turpiſſime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, Lector, & versionibus tuto crede. *J. J.*

Ὁπλιτ. ἢ πεζοὺς] Cum ὁπλίτας & πεζοὺς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. *M. du S.*

84. Τῶν τράχωνος] Id est asperam regionem, a τράχων est Τραχωνίτις, subintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. *Is. β.* c. 30. unde discès, non esse nomen urbis, quod *Erasmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῶν Τράχωνος] Τῶν Τράχωνος uncialis T inchoatum habebant Edd. quasi nomen proprium esset, id praeeunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J. F. R.*

καὶ εἰ δέ μοι ὑποδοίης τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν, ὅτε τἆλλα ἀναξίῳ ὑμῖν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα εὐδιὴς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀρσακόμα, τὸν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτηττεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπειδὴ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καί τις ὑπίδῃ τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀμοσόμεθα, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως τουτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλείσαντες τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δεδιὰ μὴ προβύσηταί με τῷ πολέμῳ, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη προβεβλημένος. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι τροῤῥωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει τοῦ μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, τῷ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μέλλειν δῆθεν λέγων ὅθεν αὐτῷ. καὶ ἅμα ταχέως ἥξειν λέγων, ὡς δή τι ἐπὶ τεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ὅτε ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικνοῖτο, ἔνθα δεδεμένον [b] καλαλείποι τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. διαιτὴς δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὑποπτεύσαντων τὸ γεγονὸς τοῦ Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιάζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius adferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causam irarum Arsacomae, de nuptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *servaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum ista jam fierent, & ille extensa in caelum *manu* jam juraturus esset, *Ne hic*, inquit, *ne quis forte videntium suspicetur, quae de re juremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa se habeat. Intremus*, rex ait: *Vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites: stricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi rescissent factiose de regno decertantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-

a Ὀμοσοτεῦμεν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* notat *Mediol. S.* Sed & est in *J. P. H.* &c. b Καλαλείποι] Consentire *Fl.* notat idem.

14. Ἤ μὴν] *Par.* ἦ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἦμὲν junctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc esse differentiam? Et recte ἦ μὴν disjungi, & ὄντως significare, satis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὁμόσκαδος ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν.] Erasm.

implevitque promiſſum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipſa via, quid in Boſporo geſtum eſſet, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praeſens auxilium: puella vero poſt te in plauſtris ſequatur. Facilius enim ſic Boſporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam ſi viderint. Ego vero Alanus ſum, & virginis a matre cognatus: etenim noſtri generis Maſtiram duxit Leucanor: Et jam a Maſtirae tibi fratribus venio, qui ſunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Boſporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis ſemper amicus, infeſtus autem eſt Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum ſimilis, communia enim iſta Alanis & Scythis, niſi quod non omnino Scytharum inſtar comati ſunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam ſimilem ſe iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum eſſe Alanum. Propter iſta ergo fides illi habita, puratusque Maſtirae ac Mazaeae cognatus eſſe.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus ſum vel ire tecum in Boſporum, ſi volueris, vel manere, ſi opus ſit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, conſanguineus qui ſis,*

ἐπόχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ δοὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μαχέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [c] ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγέλλει αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ὅτι τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὅστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ὀπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σου ὅτι τάχιστα ἐπέσθω, ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· πρὸς ἡμῶν γὰρ ἦσαν τὴν Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω παρὰ τὰς Μαστείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐς Εὐβίοτον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν ἀεὶ φίλος ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθετος. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μαχέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοιναὶ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις πλὴν ὅτι ὑπὸ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μαχέντης καὶ τοῦτο εἴκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρηκε τὴν κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ὑπεύετο μὲν ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμος ἅμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἄν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν

[c] Ἐς] Εἰ male Pl.

rasmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed* ὁμόσκευός ἐστι, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem*. Ὅμοιοι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκεύη Graecis ſaepe ſunt arma. J.G.G.

77. Ἀφ' αἵματος] Belgiciſmum ſimilem cum hoc Graeciſmo comparat Frater cariſſ. G.O. *Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Ταυτης τοι γενεης τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῖο εἰσι. Item T. 105. — οἰὸς αἵματος ἐξ ἐμεῖο εἶσι, ubi

ζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ [a] τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδοὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὰ ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ὁ [b] ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι πρὸς τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἐπιστρατόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀναπαύων μέλαξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τῆς δρόμου, μικρὸν ὕστερος ἀπεθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑποχεσιν. τῆς δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσαν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non jam juxta Maeotin pergit: sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridiculе nos quoque egerimus, si olim permisti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri quidquam pro toto corpore fecerit. pro se enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* b Ἐτεθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. c Τὸ] Adesse artic. in *El.* & *Fr.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γόνος. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *J. F. R.*

91. Ἐτίλεσεν οὖν] Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Adde Nostrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελῶ ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *J. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερά; &c. *F. G.*

20. Εὐθέως ἐ μετ'] Delendum videtur ἐ. *F. G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μετ' ἐ πολὺ legas, cum *Basil.* an ἐ μὴ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ μὴ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse P. ἐ μετ' ἐ πολύ, nisi quod *B2.* μετ' ἐ πολὺ, habeat, quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἐσπαπε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. [d] οὕτω μὲν ὁ Μαχέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῶν ὀρεινῶν ἐσέβαλεν εἰς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὸς εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱππόλοξόν). ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτούς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, φθειρόντων οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἐκόπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τὰ ὀϊστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονεῖτο ἡμῶν οἱ δει-

[d] Οὕτω] Οὕτως *Fl.* [e] Αὐτοῦ] Sic *Fl. B2. H.* & *S.* Αὐτοῦ *J. P.* [f] Οὐ μετὰ πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. Excepta *B2.* quae μετ' οὐ πολύ. In marg. *AIW.* adscriptum: superfluit οὐ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διεκόπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καλαπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διῶλε τὸ κρανίον — εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, χίζει εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη καλειφόμενος ἱμάτιον φορῶ; *J. F. R.*

48. Ita-

προεχημώθοι, καὶ ἤδη προΐεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυραχλωθεὶς τὸ μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸ ὦμον· ὅτῳ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καλαλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοῖς μύωψι τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ διαρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναλησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προσκαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πατάξας τῇ κοπίδι διὰ [a] τοῦ αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] εὐμὴ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τὸν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίας ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma 45 projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c. b Οὐ μὴ πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' ὀλίγον cett. & P. male.

48. Πυραχλωθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars Τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυραχ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παραστρωθεὶς, forſan καλατρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διηρμένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id requiram, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διημμένου exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐπεισθημεν] In omnibus antea legebatur ἐπείσθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπουδαίως valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐπεισθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπουδαίως egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καλαπίπτει γράμματα, δι' ὧν ἰσπούδου δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἰσπεισθημεν ſic paſſive pro

vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos recipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus, cum primo omnium ita visum esset Arsacomae & Lonchati, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est. Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac Ventus per quos jurasti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita solutis usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es. TOX. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem objecta est e

ἀντὶ τ ἐφόδε ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῖν χειρώσασθ ὑπέστησαν ἐκ πολλῶ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις c ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ κ Λογχάτῃ· κ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυλανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τ φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, κ μύθοις ὅμοια, κ ἴλεως μὲ ὁ Ἀκινάκης κ ὁ Ἄνεμος εἶεν, ὃς ὤμοσας, εἰ γῆν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῖν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν κ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ἄτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω κ κάτω τ Σκυθίαν κ τ Μαχλυανὴν ἰὼν Ἀλαθέων, κ εἰς τ Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μὲ καλεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειστέον κ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, κ μακρῶ βραχέων λεκτέον, μὴ κ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τὄνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῄειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τ Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἄμαστριν τ Ποντικήν· ἐν προσβολῇ δὲ ὅτι τοῖς ἀπὸ Σκυθῶν

Θας

c Ἐπείσθημεν] Constans lectio. Ἐστείσθημεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινῆς, κ οἱ ξύμπαντες, —— ἐξελθόντες ἀπῆσαν. *Interea vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta —— egressi abierunt*, alia res est. *J.F.R.*

80. Μύθοις ὅμοια] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Historia Timurbeki*, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. Οὓς ὤμοσας] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: ὃ μὰ μὲν τ Ἄνεμον ἐς τ Ἀμμάκλω — ὃ σοι δοκοῦσιν οἱ Ἄνεμοι ἐς ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J.F.R.*

97. Ἀθήναζε ἀπῄειν] Confer. supr. *Somn.* c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J.F.R.*

99. Ἐν προσβολῇ] Cl. *Hemsterh.* rursus in marg. monuit videnda Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. οἱ πόροι δ μάλιστα ἐς προσβολὴ εἶναι αὐτοὺς τ Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipso *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολὴ, ait, ἀντὶ τῦ προσόρμισις ἐς καλαγωγὴν ἐπίθεσις. *J.F.R.*

Σκύθας πρεσπλέουσιν ἡ πόλις ἡ Καράμβεως ἀπέχουσα οὐ πολύ. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τῶν πλοίων ἐς αὐτὸν μεταστησαμένων, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναστάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀρκοῦντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δειλότητι μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπιδάς τινας, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοποῦμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶ μοι μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτῷ καθισάσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τοῦ βίου, πρὶν ἀγενές τι παθεῖν, λιμῷ ἢ δίψει [d] πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν [f] ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τό-τε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἦμεν ἡμῖν ἐκ τῆς μισθῆς ἐπριάμενος. ὕστερον δὲ περὶ ὄρθρον εἰς τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ἐπὶ μισθῷ ἀν-

1 Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstuliisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale faceret; se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖστρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πιεσθέντα] Πιεσθέντα *Fl.* male. Πιεσθέντα *H2.* e Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. f Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τῶν πλοίων ἐς αὐτὸν μεταστησαμένων ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, indumque è navi subduxissemus, emimus.* Immo καταγωγὴν, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἴκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἀγοράζειν, τὸ ἀγορᾷ διατρίβειν. *Aristophanes* Ἀποστράτῃ pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων οἷ' ἂν ταύτῃσι Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καί μοι Βαρκαῖοί τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, ἐπῄνεσαν. *Euterpe* cap. 35. Ἐπεὰν αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζωσι καὶ καπηλεύωσι, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *F. G.*

Ibid. Καταγωγὴν] *Sedem, diverforiolum.* *F. G.*

2. Ave-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium acceptaturus drachmas decies mille: hic surgit Sisines, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

δρολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν διαγωνιεῖσθαι ἔμελλον. ἡ δὴ τὰ πάντα ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς τρίτην ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφαίνω.

Ταῦτα εἰπὼν, ἡ πομπὴν τὸ μέλλον ἀποζήσαιτες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. προήλασαν γάρ με ὡς ὄπτιόν τι καὶ πρόδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία καλαντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα προήγαγεν ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λήψόμενον μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καλαπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ᾔτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ δεδομένα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ταῦτα ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ὑπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καλὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκει αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναπαύσαιτες] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλισίαν] Omnes Libri habebant hic κλισίον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Ἐόχ. c. 42. *M. du S.*

18. Πρόξομαι] Pro πρόξομαι, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

28. Πομπὴν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per arenam perituro rum corpora mortis suae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conscribere*, *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J. F. R.*

43. Δεδεμένους] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλεξ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Ὀν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύαν, aut τὸν ἰγνόν. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύη. *J. G. G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ· ἐγὼ δὲ προελεθνήκειν ἤδη τῷ δέει. θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸ ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπλώκει [b] πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ. ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ τραύματι, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ἁρπάσας αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μοι, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [c] ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίννου.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦκέ ποτε ἐπὶ τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἥρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ὀθνειάδιον ἄῤῥεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτῷ Γυνδάνης, ἐπὶ μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ [f] τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ὀθνείων τῶν σφίσι· ξυμμαχόμενος δὲ πρὸς αὐ-

poplitem, ſanguis ut copioſus profluereret; & ego prae metu pene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus transadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum jam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facionus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύω] Sic Edd. Ἰγνὺν *Graev.* b Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *A1.* Sed vulgata praeſtat. d Ἀβαύχα] Et ſic eſſe in *Fl.* monet *M. du S.* e Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. B2. S.* Ἑπτέτις male *J.* f Τοῦ] Deeſt in *Fl.*

61. Ἰγνύω] Ἰγνύσιν Noſter ſupra I. *Hiſt.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. diſces, recte Clar. *Graev.* ἰγνύων vel ἰγνὺν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocrat.* & *Aret.* qui ἰγνύην Ionice ajunt, & *Homer.* quoque ſic ſcribit, cujus Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam ſic relinquamus? etſi ἰγνὺν dediſſe Noſtrum veroſimilius ſit. *J. F. R.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi ſcenam Amaſtrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile fit. Neque enim ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum, in his oris fuiſſe ex Ἀλεξ. c. 57. ſatis conſtet. Sed obſtat quod ſupra c. 57. Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum πωρίσιον, pro πάρισον. Nunc autem Athenis ſcenam hujus Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. *M. du S.*

99. Διαπαίσας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπισπαίειν pro *ingredi*, *ſe intrudere*, *Ariſtoph.* Plut. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισπάσασαν, quod *Scholiaſt.* exponit: εἰσπήδησαν, εἰσῆλθον. Eund. *Ariſtoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. *Sympoſ.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) ἐπισπάσαιεν legendum, pro vulgato ἐπισπάσειεν. Nam licet ἐπισπᾶσθαι pro *fuga* cla-

mur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὸς, ἐλαύνε) εἰς τ μηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἑστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τ ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστα), καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἀπανταχόθεν τ οἰκίαν· ὃ ἐνταῦθα [h] δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ γυναῖκα [i] ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν [k] αὐτὸν παρεκελευσάμενος, ἐξάλμενος τ ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη [l] διεκπαίσας, καθὸ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τ κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδή τις ὕστερον τ Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τ γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μέν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· ἕτοιμοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, [m] οἷος Γυνδάνης ἐστί, πεῖράν μοι πολλὴν τ εὐνοίας παρεχημένου.

Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεχρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ γλῶτταν ἢ

olabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπαισῶ Nostro potius est *extrudi, ejici*, ut supra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto, exsibilari, Nigr.* §. 9. *J. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καθὸ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκαυτο. Ut ἀπεκαίειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 805. *J. M. G.*

ἢ

g Ἐνταῦθα] Ἐνταῦτα male *J.* Recte *Fl.* &c. h Δη ἀνεγρόμενος] *Coll.* alii ἀναγρόμ. Nihil mut. *Fl. J. P.* &c. i Ἐκκρεμαμένην] Ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. k Αὐτὴν] Αὐτὸν *P.* sola. l Διεκπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπίσας *J. Fl.* An διεκπεράσας marg. *A1.* cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. m Οἷος Γυνδ. ἐ. π. μ. π. τ εὐν. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *J.* aeque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διανεγρόμενος] Ἀντὶ τοῦ διηνεγρόμενος. *G.*

ἢ τ' δεξιὰν ἀποτέμνεσθαι δέοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, εὖ γε ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἷα δὴ ὁ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τεθολεύκαμεν, αὖθις ἑλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλως ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἴπωμεν φίλως, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτέμνεσθαι τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ σὺ Φιλίαν ἐπῃνεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστί; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, οἷοίπερ [c] Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τριπέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκείνους εἶναι, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον Φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

63. TOX.

[a] Οὐδὲ εἷς ἐ γε Iunt.] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. du S.* [b] Εἴπωμεν] Εἴποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noster conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἰρήνας, καὶ δικαίως βασιλικόν. *J. F. R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti simus. F. G.* Hoc addidisse videtur, quia *Bened.* dedit: *nos invicem amplectimur*; Erasmus vero plane omisit. Recte autem *Gujetum* sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπᾶτε, εἰ ἀμφιζύγου (διαφυλάξου) vulg.) *non contenti aufugisse.* Adde quae supra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἠρκούμεθα viciſſim interpretabatur ἠγαπήμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *J. F. R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ καί τε χώρις ἑκάτερος ἐπιτηδεύει, καὶ ὁμοῦ πρασσόμενα, καὶ τὰ ὄντα προσκαίοντα, καὶ οἱ πόδες διαντυγες, τούτων φιλοπονώτατα ἰδίως λύπης). *J. M. G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erythea Insulae in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. *G. C.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patremsem* se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apulejus ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud *Philostratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . ἐκ τῆς φαντασίας σπουδαῖος. Μετεσκεύασε τῷ Τυρίῳ προσφυτίσας . . . ἐπιτηδειότατος τοῦ Ἡρώδου. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familia-

63. TOX. Bene ſane dicis: & ſic agamus. MNES. Sed neque ſanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad ſanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum ſunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam & *ſanctitate*, ſed propoſito indigere mihi videntur. TOX. Laudo iſta equidem: & jam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ ἔτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τὰ κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ὅτε δὴ Ἕλλαδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

1 Ἀπιέναι ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

---

ε Διώμεθα] Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan δεώμεθα mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον *V.*

liaris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* bis vocatur hic libellus Λευκὶς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere eſt ut aſſentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſperſis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπιέναι —— συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat, Ἀπιέναι ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Inſcitiſſime Interpres, *Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiſcerer.* Verte, *Fuit cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio Eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. *J. F.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa a qua Achilles Lariſſaeus dictus. *G. C.*

(Adſcripſerat huic notae Cl. *Hemſterh.* Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide *Philoſtr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat.* Ed. Baſ. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jenſius.* Probare potius debebat, *συμβόλαιον* etiam dictum pro *συμβόλῳ*, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τὸ συμβολαίου notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 763. ſeq. *H. Stephani* in Theſ. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis poſlicetur Solon χρέωσιν, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati ſint contractus: huic βεβαίωσις opponitur p. 158. τὰ συμβολαίων

ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Ἵππος δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς· ἐπορευόμην δὴ τὴν προκειμένην ὁδόν· καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπαλα, πόλιν Θεσσαλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ [a] ἁλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ ὕστως ἐκείνην τὴν δύσβατον ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θεσσαλούς, εἴπου ἐπιτύχοιτα [b] ἐς τὰ Ὑπαλα, Ἵππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὡς ἐν οἰκήσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τε Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι χρυσίου ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & do-

a Ἁλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* b Ἐς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. B2. J.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* c Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* d Γράμματα] Ita dedi ex marg. *AlW.* L. P. *J.* Γράμμα *Fl. H. P. B2. Fr. Ald.* & e Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφοι habeant. *f*, Τρέφοι] Sic L. Τρέφοις Edd. priores.

λείων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμματα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὡς οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματῶν in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' ἐπεὶ φίλος ἐστὶν ἔτος τῷ παιδί· μέμνημαι γὰρ ἐς πρώην ἰδιώτου τινὸς συμβολαίου ναυλικοῦ. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Isocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lips.* Τὰ μὲν δὴ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἔνδον μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. τὸ δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, ὡς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην τὸν ἀγῶνα. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν φανερῷ καὶ μὴ μαρτύρων πραττόμενα ἀεὶ τῶν συνόντων αἰδοῖ φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gesn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἁλῶν] Nescio num propter ἁλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὑπαλα] Siccine solent Graeci? *M. du S.*

Ἐς τὰ Ὑπαλα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus caussam tamen invenire non possum. Quumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt *Rhodii*. *Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τὸν μὲ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, θαμίζειν δὲ — εἰς τὸ προάστιον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λυσάμενος εἰς τὸ βαλανεῖον. *Long. Past.* III. p. 103. ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον) *Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro.* Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. ἐς δόναξ κρύπτει, ἐς ἅλα ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καλαύομεν εἰς τινα ἔπαυλιν. *Euang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν εἰς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi sit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπῆλθεν. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat, vid. *Kuhn.* & *Ael.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Rogo intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de caussa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrensi Sophista. Expecta*, inquit, *me hic*, clausaque janua intro rursus abit. Et tandem reversa introire me jubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem assidebat, appositа erat mensa vacua. Ipse in-

ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἱππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ἀχθοῦς, ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲ καὶ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἱππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βυλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ, Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἴσω πάλιν καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν. κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δεκτῇ δεῖπνος ὤν, καὶ κατέκειτο ὀπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. *h* Πατρέως] Sic *Fl.* Πατραφέως cett. male. *i* Εἴσω] Ἔσω *Fl.* *k* Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* *l* Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A*1.

Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita ἐν vicissim pro εἰς permultis demonstrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rursum habet, in quibus εἰς pro ἐν positum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri*. *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paullo post bis terve sic legas sine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc supra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἴχοι] Cur ἴχοι, & non ἴχει, ut τρίφει, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editiones, etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando vidissem. *J. G. G.*

17. Τρίφοι] Quia in proxime praemisso ἴχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἴχοι ϵ τρίφοι quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Graevio* ἴχει ϵ τρίφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etsi conjunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorsum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ἔχοι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἴχοι ϵ τρίφει enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri possit. *F. G.*

26. Σὺ δὲ τίς; ἢ τί βυλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνῃ, sed πυνθανομένῃ, quod forte per compendium scriptum a Librariis mutatum in πυνθάνῃ. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βυλόμενος πυνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνῃ sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione jam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δυκρύεις; ἴσως ἐρᾷς μου, ἢ πόθεν κατέαγε τὸ χρεῖον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἱμάτων φορᾷ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορᾷ satis loquitur, κατέαγε legendum. At hic alia est ratio. *J. F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. *M. du S.*

Ibid. Πατραίως] Nihil dubito quin Πατρέως legendum sit, id est Patrensis. Mentio fit Δεκαρείᾳ Πατρείᾳ apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze*. Et sic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπίδωκα] Male in omnibus legitur ἐπίδωκα. Sed saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἐπίδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ μοι φίλτατος ἐμοὶ, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεχριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρῶν πέμπει σας ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ. τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνωμον τῶν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐκὶ μικρὰν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ὅπου ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ τεθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ὑπιθήσω. ταῦτα εἰπούσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναψυξάμενοι, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλινεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον ὑσφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ὅπου δεῖπνον ξένου, καὶ ὕστερον ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν· τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μοι ἔσται νῦν μοι ὁδὸς, καὶ * εἰ πάσαις

spectis literis, *Enimvero*, inquit, *carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diversorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverseris.* Et vocata ancilla, *Palaestra*, inquit, *ostende meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum dedue, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum; ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impositio etiam cervicali.* Ista cum dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum. Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospitali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quorsum porro irem, &, an toto

a Ποτὸς] Πότος Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Leg. ὀκόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. J.F.R.

b Ποτῷ] Πότῳ Ex. Fl. Vulg. est in P.

61. Λιτὸν] * Εὐτελές. V.

* Εὐτελές] Ἀτελὲς editum ante. Emendavit M. du S.

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuisset, scribendum erat, τῶν Λυκίων. M. V. la Crose.

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με & δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *ostensaque domo pulcherrima*. Immo, ut commodissime notavit pater, κατῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. ὁ δὲ Σωσάνδρης, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τῆς δωματίου ἐκάθευδεν, ubi inepte vertunt *in propinquo vestibulo*. J.G.

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. M. du S.

69. Τριῶν ἢ τέτταρων ἡμερῶν] Intellige ἁλῶν. F.G.

77. Καὶν τούτῳ] In *Junt.* κἂν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vett. Edd. saepe omisere. Sed cum *Paris.* aliaeque id habeant, addere non neglexi, quia est pro καὶ οὐ positum, & sic melius distingui-

to tempore ibi manſurus eſſem? *Abeo*, inquam, *Lariſſam; puto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem ſimulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα ἀγορᾶσαι τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

70 Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπιταμένων γυναικῶν, ἢ θεάσασθαί τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τότε γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια μὲν ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλεῖν, ἔπειτα φεύγων τοὺς ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς μὲν καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω, καὶ λέγει πρὸς

c Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H.* d Ἔφη] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. e Πορρωτέρω] Al. ἀπωτέρω *Coll.* Ἀποτέρω *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam eſt in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει ἀπωτέρω] Γρει. πορρωτέρω. *G.*

guitur a καὶ *etſi*. Ut ſupra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. ſi lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi qua unquam fuit tuae matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis.* *J. G.*

90. Κατάγομαι σοὶ] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἐπροκαταχθησόμεθα. Et 2. *Ver. Hiſt.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γὰρ ὀξὺ δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις [a] ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς δρᾶσαι γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητουμένου οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ ὀδὸν ἔτι. ὡς δὲ πολὺ ἀφείθην, ἀπιέναι οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τὸν ὄψοδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ὅπως τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν

manu me prehenſum ſeducens, *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri, & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

[a] Ὑπακούσῃ] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M. du S.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 353. —4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid III. 30. p. 340. ὧν τούτων (σφυδίων) λαχὸν μοι τὰς πίνας & ἀσάρκους ἀπέπαλκα πέντε εἴκοσιν. *Ex his paſſerculis partem electam miſi pinguiores TIBI & carnoſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι ſcriptum oporteret. At ſi λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. Μάγος] Non erant olim magi plebejae ſortis homines, ſed apud Perſas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiae & artis Mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. ὑπὸ μάχλας γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μάχλης. *J. E. R.*

1. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπιβάλλει ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσηφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus pluia exempla vid. ap. Rever. *J. Elſner* ad Euang. *Matth* V. 28. *J. F. R.*

Ibid Ὑπακούσῃ] Quod *Solan.* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi εἴσεται, οἷαν μοι ἔσαν ἀπολείψει habemus, quod alii fruſtra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim uſitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύσῃ] Ab athletis metaphora. F. G. Satis pater ex ſequente καὶ γυμνάζεσθαι. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſciſcat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p 659. Ed. *Periz.* οἱ Πέρσαι — οἵοντι πρὸς τὸ πότου, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. Idem 2. 30. f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν. *Et accinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad hunc auxiliandum Herpyllis ſe accinget.* *J. F. R.*

18. Δοῦλοι γὰρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hospitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parans nobis coenam.

ἤδη ἀποδύς· τὴν γὰρ γυναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόρρω ἵστασο· καὶπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δῆλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ὀπίσω καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσήειν οἴκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego statim inde initium sermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaestra, cum ollula ista nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Καγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὀσφὺς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ὀπισινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψαλο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κορά-

b Ἀρξάμενος] Ἐλὼν marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. c Ἡμῖν] Σὺ μοὶ *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. * Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ὠμὸν, ὡσὰν τὸ ἴσθαι, ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *V.*

* Ἰταμὸν] Ita adspirate scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noster haec delcripsit: Ἰταμὸς ἀναιδὴς. σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἴσθαι ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. R.*

† Ὠμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inserui, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocose inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Cistell. cuidam Gymnasium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ὀπισινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψαλο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur . . . . Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adolescens.* At non potest ab Luciano veniisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὺ μὲν ὑγρῶς ὀπισινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τὸ λεπτὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi *Basileenses* vertunt, *cujus curam haud facile sustinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum & plenam caprato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis.* Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod judico verissimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ὀπισινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuste*, inquam, *o pulchra Palaestra, nates una cum olla circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; quum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. J.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forsan ἢ μὴν, i.e. ὄντως, vid. *Hesych.* Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiast. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ὀρὶς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδὲς. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etsi ab ἴσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμηρὸς. οἱ δὲ αὐτῶν χωρῶν τὸ πραγματευτικὸν ὡσὰν Ἀριστοφάνει τὸ πιφίλαις. Et quomodo durum, asperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adspectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philosopho Cynico dicit: Σῆμα λαπτέον ἐστὶν, φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸν, ἠμίγυμνος τὸν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex

ράσιον, [a] Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἢν γοῦν αὐτοῦ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυλον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ καλακαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μέν σε ποιήσω πλέον [c] πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας [d] ὀδύνης ἀεδόμενον ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενον τῷ γλυκείαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῶς βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γοῦν μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] καλασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὰ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸ ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καλακόπτειν, ἥδιστα δὲ τὰ σπλάγχνων αὐτῷ καὶ τὰ καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γοῦν ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ καλακαύμενον, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγεις,

& venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulcherrum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane*, inquam, *istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjeciisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγοις] Φεύγεις male *Fl.* b Τὸ] Abest artic. a *Fl.* c Ποιεῖν] Ποθεῖν *Pell.* d Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* e Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μαγ—— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλασκευάζω marg. *A1.* f Καλασκεύάζω] Σκεύάζω *Fl.* g Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. h Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐνέτρη— vel ἐνέπλ— vel potius, ἀπηθράκισας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ὂν Κυρηναϊκοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μεστὰ] Ταυτὶ post τὸ μεστὰ desiderari videtur ἀκαίκως. *F. G.*

34. Πυρίκαυλον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύεις] An παρεδρεύσεις; *F. G.*

Παρεδρεύεις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ τὸ —— ὀδύνης] Και —— ταῖς νόσοις. *F. G.*

39. Ἀεδόμενον] Infra Διψ. c. 4. f. προσεκαύσεις ἐπαρδων τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς —— ψυχὴν ἐπάρδων. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddididit per *ne quidem.* Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔπειθε αἰδεῖσθαι εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κρεῖττον εἴη σοι τυχεῖν ἐρασθῆναι, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Bergler.* similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μοι, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi οὐδ' ὣν legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* 1. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. 1. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. οὐκ ἐτ' οὐδὲ ῥεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γοῦν πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσαιμι τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρόν. vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom.* Il. E. 816. — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπιεύσω. *dicam verbum, nec celabo.* Z. 180. — ἴην θεὸν γόον, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς δεσπότας] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ὕπνε] Ὕπνον legendum omnino videtur. *F. G.*

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, fana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

χὴ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικῆντα. ὥστε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς θωιχραῖς χὴ ἡδείαις θεραπείαις· χή με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα χὴ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀναχαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, χὴ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν καλαχωμήσῃ τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω παρ' ἐμὲ, χὴ [i] καθευδήσῃ.

Καὶ πειδὴ ἀφίκετο πρὸς ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, χὴ πότος ἦν [k] συχνὸς ἡμῖν ὁμιλούντων. εἶτα [l] ὕπνου καλαψευσάμενος ἀνίσταμαι, χὴ ἔργῳ ἀπῄειν ἔνθα ὥκουν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲ παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα χὴ οἶνον αὐτοῦ παρέκειτο, χὴ ὕδωρ ἕτοιμον, χὴ ψυχρὸν, χὴ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη ἡ Παλαίστρας κατασκευή. τὰ δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ καλεπέπαστο, τὰ μὲ ὕπνῳ γυμνὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἔμενον [m] τὸν συμπότιν.

Ἡ

[i] Καθευδήσῃ] Καθευδήσει Fl. [k] Συχνὸς] Συχνῶς marg. Ai. [l] Ὕπνου] Ὕπνον Pell. [m] Τὸν συμπότιν] Sic J. Fr. Fl. P. H. &c. Τὴν συμπότιν Pell.

Quia Edd. vett. & Codd. ου ſcribunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καλαψευδιαζ τινὸς pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τοῦ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. *J. F. R.*

66. Ὑπέστρωτο] Impersonaliter pro κλίνη ὑπέστρωτο. *F. G.*

71. Τὰ μὲ ὕπνῳ γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculis exuta*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integræ, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμάλας dici τὰ ὁλόγυμνα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ) *alia ſoluta* foliis non amplius cohærentibus, ſed abruptis, *alia in ſerta plexa*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo poſt pro ἕμενον τὸν συμπότιν pater annotavit τὴν συμπότιν; & ſane ſic jam habent interpretes. *J. G.*

72. Λελυμένα] Roſæ ſolutæ, roſæ ſertæ Apulejo. *F. G.*

74. Τὸν συμπότιν] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότιν. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότιν dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μιαρώτατον, ἔκδυσαι, χὴ ἀλειψάμενον ἔνδον ἐν τῷ μύρῳ, συμπαίκτην τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipſa haec femina. Quèmadmodum autem hic femina venefica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii* ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. *J. J.*

Τὸν συμπότιν] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum erudituram. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γίγνεται μὲ τ' ὦ

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπυδῇ πας' ἐμὲ ἦκε. κἀγὼ εὐφροσύνη ἠμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες πόλε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, [a] ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀποδύσασθαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, πρόσχες μοι τὸν νοῦν ἐπιδείξειν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος [b] γίγνου εἰς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ σᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλείψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti ministraſſet herae, ſtatim ad me venit: delectamurque vinum & oſcula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armaſſemus, ait ad me Palaeſtra: *Hoc quidem omnino meminiſſe te oportet, adoleſcens, te in Palaeſtram incidiſſe: oſtendendum tibi jam eſt, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magiſtri & praeſidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus eſto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipſa ergo exutis veſtimentis, nuda tota adſtans imperare hinc incepit, *Adoleſcentule, exue te, & ubi de iſto te unguento unxeris, adverſarium complectere. Femur ſtringens*

a Ἔφην] Aderat in *P.* Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίνου marg. *Aldi.* & *P.* At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶσι, θεοῦ τιχνωμόνι. ubi de Minerva tamen ſermonem eſſe, quilibet videbit, antecedentia & ſequentia conferens. Plura darem, ſi hicce *Aſinus* mereretur. Addam tamen quod *Ortwinius Jenſio* ſcripſit. „Συμπόνω & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra „Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia* „*muliebrium religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vſ. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Heſych. Γοργὸς, ἰσχυρὸς, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφὴς. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφην hic deſiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noſter; quare Edd. in variantt. notatas conſului, cognovique ſolam ex iis *Pariſinam* habere illud ἔφην; quod igitur ſervavi, etſi forſan ex conjectura inſertum eſt. *J.F.R.*

99. Ὑπτίαν] Ὑπτιον forſan, ut infra κολλᾷ αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποδύαλλον] Forſan ὑπόδυαλλε. Sed διὰ μηρῶν gloſſema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ σῆσας] Τὰ σκέλη ſcil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλῶ] (ἴσως, κώλῳ i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλᾶν, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὰ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τῆς κολλάσομαι, alterum dualis numeri) *Longol.* Cui notae inſerta erant etiam haec verba: ἁλὶς ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorſus, ſi ſapis. *M. du S.*

6. Ἰσχύτω] Forſan ἰσχύῃ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὴν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτυς] Lege κατὰ βάθυς. *F.G.*

7. Δῆ-

gens utrumque ſupinam reclina: tum ſuperior ipſe ſubjiciens te inter femora, eaque diſtinens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhaere; ac ſubiens, feri; jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tenta non feſtinare; ſed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimiſſus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri: ipſe quoque ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubjicias: alia enim poſt alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens; *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt,*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος ἐπιβάλλων ἀφ' μηρῶν, ἀφελκύσας, [c] αἴρῃ, καὶ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ πήσας, [d] κολλῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύστε ἤδη παλάξῃ, ἕως [e] πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχύσῃ, εἶτα ἐξελκύσας κατὰ [f] πλάτος ἀφ' βυβῶνος, [g] δῆξον, καὶ πάλιν συνώθει εἰς τὸ τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμά ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβάς, [h] ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, σύνεχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον ἀφαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἦλθε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὸν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως σοι πεπάλαικά μοι, σκόπει δέ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ἐπιβάλλῃς, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἢ δὲ ὅπως κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρελαβον τὸν μαθητήν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείους λάβῃς, [k] ἄλλα καὶ σὺ τὰ

c Αἴρει] Ἔαρει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. d Κολλῶ] Ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* e Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. f Πλάτος] Κράτος L. g Δῆξον] Δίξον marg. *A1.* & *F.* An πλῖξον *Pell.* Νῖξον *Guiet.* h Ἅμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἄμμα Edd. priores. i Ἐπιβάλλῃς] Ἐπιβάλλεις marg. *A1W.* k Ἄλλα καὶ σύ] Sic *Pell.* Κἄν P. & marg. *A1.* Ἄλλα L. Ἀλλὰ καὶ σὺ P. Ἀλλὰ καίτοι Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] *Παρείας. *V.*

* Παρείας] Παρίας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *F.F.R.*

9. Ἅμμα] In κλινοπάλῃ nihili eſt τὸ ἅμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβάς, ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *F.G.G.*

22. Πλείω] Lege πλείους. *F.G.*

Πλείω] Non credo *Gujeto*; nam omnis caſus eſt πλείω, ſive adverbii more uſurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγγειλάντων δικαστῶν πλείω ἢ τετρακόσια. Ubi Cl. *Weſſeling.* No. 48. „ Rarior aliis hic uſus vocis „ πλείω, Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii poteſtate inſtruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 15. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94.“ Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & κρείττω, ſupra *Abdic.* c. 16. *F.F.R.*

Ibid. Ἄλλα καὶ σύ] An ἀλλ' ἄκυε; Placet. *F.G.*

Ἄλλα καίτοι] Κἄν, mendoſe, P. In L. ἄκυε. *M. du S.*

Ἄλλα καὶ σὺ τὰ ἑπτ.] Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, quum interpretes vel omiſerint verba ἄλλα καίτοι, vel reddiderint *ſed urere.* *F.M.G.*

Ἄλλα καὶ σύ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & verſione Cl. *Geſneri*, nec abit ab Edd. niſi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. *F.F.R.*

τὰ ἐπιτηδεύματα παλαίειν. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἀπανίστατο, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ αὐτὸν παλαιστὴν, καὶ εἰ ἐδιδάχθης παλαίειν, καὶ πατεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τῆς λέχους ἐς γόνυ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τιτάξας ὀξεῖαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτῇ τὸν ἀκεῖμενον, τίτα χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα σφίγξαι, εἶτα ἀναλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾷ, δᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ χρύπτουσα χρύπτου, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀναστήσεις δᾶττον, ἢ κελευσθείς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σύνεχε, καὶ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπαυσο γὰρ, καὶ λέλυται· καὶ ἤδη ὅλος ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγα ἅττα ὑπὸ σοῦ τάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπικατάσα, καὶ [b] κάθησαι, εἶτα δῆσα κατὰ χειρὸς· [c] πάραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καλαμάτα, καὶ με, πρὸς τῆ Ἡρακλέους, ἐκλαβοῦσα ἤδη καίριον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

numeras luctaris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *ostendes, utrum juvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere.* atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, prætrude intro & profunda. Nudum vides hic expositumque jacere, hoc utere: prima autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & comitare, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens continue, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius.* Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & assida; deinde manu præbens, tracta cæterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἄμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. b Κάθησαι] Κάθητο *Pell.* c Πάραψαι] Sic Edd. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *J. V2.* & P. Al. ἀφάψαι.

32. Ἄμμα] Δίσμα *V.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & absterso. *F.G.*

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα] Τὴν συγὴν fortassis. *F.G.*

30. Ἐπίπρωσον] Lege ἐπιτήδευσον. *F.G.* Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Φιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγξαι] Quum in Basileensi editione harum vocum versio esset prætermissa, Benedictus reddidit *primum in modi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dictarium possit esse: ἄμμα, σφίγξαι, quæ sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἴμαι ἡ Ἀτλὶς πολλὰ χρήματα ἦν. Et alibi. Aliud est τὰ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctæ, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τίνων ἕνεκα οἱ νέοι πυκτεύουσι, οἱ μὲν αὐτῶν πάλαι &c. licet hæc quoque sit certa species luctæ. *F.G.*

32. Ὡς ἄμμα σφίγξαι] Scaliger ad *Euseb.* Incertus In-

colluctationibus; nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino obliviſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *O-ſtende mihi, cariſſima, praeſtigias ſuas, ſi quid ſcis, aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animam tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius domi-num? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

σαμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὺς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, ἡ ἦν πολλὴ μοι ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε ἐκ τῶν Λάρισαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπελελήσμην. καὶ πόθεν ἔτι μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ τῇ κόρῃ αὐτῇ, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγεύσασα, ἢ μεταμορφουμένην δέσποιναν πάλαι ἢ ὡμολόγεις ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγεύσουσα, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ ἐμὸν μὲν οὐκ ἐτέρου μαθόν, ἀλλὰ σοῦ ἐμαυτῷ ψυχῆς λαβών, οἶδα. ἐπεί με ἔφασαν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πώποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παύσαι, φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ ᾠδὴ δύναται μαγεῦσαι ἔρωτα, ὄντα ἔκ τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλήν σου, καὶ τοῦδε τοῦ μακαρίου εὐνῆς, οὐδὲ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ἅτε τυγχάνει εἰς τὴν [e] αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι χρόνος ἐπιτρέψει, πειράσομαι παραγεῖν

[d] Μηδεμίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. Al. [e] Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Miletias Apuleji, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμμα σφίγγῃς] Palaeſtrae vox ἄμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. *J.M.G.*

36. Κρόψον] Forſan κόψον. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀναστόμωσον] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὕφαλε] Τὸ πῶς forſan. *F.G.*

39. Παρεμβολὴν] *Le croq en jambe*, hic virile membrum. *F.G.*

47. Κάθωσον] Lege κάθωσον. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς] Forſan κὴ ἐ χερός. *F.G.*

46. Πάμψωσι] Lege παράψωσι. *F.G.*

Πάμψωσι] P. *J.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παραμάξωσι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ἅτε τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus fiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

χεῖν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφουμένην τ' κεκλημένην, καὶ τότε μὲ δὴ τούτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τ' ἐρῶμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὁ χαιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τ' εἰς ἐμὲ χαριτος, [d] ἣ νῦν ἔχεις τ' σαυτῆς ἱκετεῦσαι ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ὀπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, κἀπειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τ' θύραν τῆ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει με προσάγειν ὀπῆ τινι τ' θύρας λεπτῆ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τ' μὲ γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῶ λύχνω προσελθοῦσα, καὶ κόνδυς δύο λαβοῦσα, τ' μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῆ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ πᾶσα πολλὰ τῆ λύχνου καλελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας, ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ [e] προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τ' δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπὸ τ' ὀνύχων ἀρξαμένη τ' κάτω, καὶ ἄφνω πλεκὰ ἐκφύει αὐτῆ, καὶ ἡ ῥὶς κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto*; &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

a Εἰδεῖν] Et hoc ita legitur in *J. Fl. P.* &c. b Μίλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μίλλει *J.* c Πέτεσθαι] Πέτεσθ' *Fl.* d Ἣ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* e Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἀδρὸν] Πολὺ, μέγα, ἀναγκαῖον, πλούσιον. *V.*

* Ἀδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum texu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatius scribitur, sed ἀθρόον laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἀδρὸς & ἀδρὸς, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἅπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. Εἰδεῖν] Sic omnes. Ego mallem ἰδεῖν. *M. du S.* *Ibid.* Τῶν κεκλημένων] Sic ὁ κεκλημένος *Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. τὴν κεκλημένην, *dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Gesn.* ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. Ἢ ἐπὶ τούτοις ἀρῶ. *Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῶ *posthaec* tamen firmatur ab *Kustero*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί ταῦτ' ἐπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν δρασείτον; *quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos.* Namque ait: Ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶτα δὲ Λαιτὸς τε & Ἑλικτὸς· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλεῖ-

neque quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam se videret, terribile quiddam crocitans, & sicut illi corvi, tollens se per fenestram evolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, & digiti omnes nescio quo abeunt, ungues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα καὶ σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὸν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, καὶ οἷον [f] ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναρθᾶσα ᾤχετο φερομένη ἔξω διὰ τῆς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὡς ἐκεῖνο οἰόμενον ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὰ ἐμαυτοῦ βλέφαρα ἥπτόμην, καὶ πιστεύων ταῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, εὖθ' ὅτι βλέπουσιν, εὖθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαί με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἐᾶσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖραν λαβεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀπαδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ἁρὰ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ᾠχοντο, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέτταρας εἶχον, καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλάς, καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, [g] ἑαυτὸν εὑρον ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμφασθαι

[f] Ἐκεῖνο] Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* [g] Ἑαυτὸν] Expressi lection. *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

τὰ συγκλίτα πρωτεύοντα. *J.F.R.*

80. Πίστιν πρὸς τὸ ἱμάρθων] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad suum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἱμαστὴν. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amasium*. Est enim in Graecis differentia. *J.G.*

83. Ἢ τὴν ἴχνες] *Potes.* *F.G.*

5. Ἐκεῖνο] Forsan ἐκεῖνον quaesivit *Solan.* Nec respuerem, si invenirem; facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οι. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο scil. κρώξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνον magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex *Aristot.* Hist. Anim. VIII. c. 3. notum est. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ἑαυτὸν ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obscoeni in porcos, asinos, sive jumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. *August.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & seq. *G.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἑαυτὸν, quanquam non desunt ejusmodi exempla. *M. du S.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἑαυτὸν valere potest, recte fatente *Solano*, non necesse erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Codicis L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἑαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. f. ἰκὼν ἑαυτὸν ἐνστίσαιμι τῇ ἑστίᾳ, manifesto pro ἑαυτὸν. Adde I. *Ver. Hist.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. vers. 12. ubi *Solanus* id quoque frustra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p.

ἡ Παλαίστραν, ἐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ἐμβλέπων, ἠτιώμην αὐτὸν, ὅσῃ δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἴργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῆς τυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον ἐχὶ τὰ πλερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλταλε· [a] ῥᾴων γὰρ ἡ τύτε θεραπεία. ῥόδα γὰρ [b] μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲ αὐτίκα τὸ κτῆνος, καὶ δὲ ἐραστήν μοι καὶ ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλταλε, μίαν νύκλα ταύτλιν ἐπόμενον ἐν τῷ ὄρῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα αἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε [c] καλαφήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνος ὁ Λύχιος, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπήειν, ἔνθα ἵππους ἑστῶτα τῆς ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω [d] παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς [e] ἐπεισέρχωμαι, τὰ ὦτα καλακλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniſſem, demiſſis auribus pa-

a Ῥᾴων] Sic P. L. *H. P. B1. & 2. Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥᾶσσα Veneta utraque. b Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* c Καλαφήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* teſtantur ſcriptum etiam καταψηλαφήσασα. d Παριόντα] Παριόντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. e Ἐπεισέρχωμαι] Et ſic habere *Fl.* notat *M. du S.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. Γρ. καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Perix.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; ſed αὐτῆς forſan & ibi ſufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς eſt in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & paſſim in N. T. aliosque, quos omitto ſciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Priſtinus Interpres ſatis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum verum videre potuiſſet ſenſum, ſi non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (ſ. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adſpexit, percuſſit faciem ſuam manibus infeſtis.* Sed non libet ſingulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥᾴων] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾷον, niſi quod *Fl.* mendoſe habet ῥᾶον. *M. du S.*

Ῥᾴων] *Solan.* jam correxerat ῥᾶσσα. Sed vereor ne nimis feſtine. Quod enim & *Aldinam* ſic habere credat, non faris intelligo, niſi *Aldinam* alteram, ab alio collatam ſignificet. Nam *Ald.* r. quam ipſe conſului, cum reliquis omnibus habet ῥᾷον. Quod probo, quia & ſic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Me trepidatio ſimul & feſtinatio fefellit, & pyxidem ſimilitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela ſuppediret.* Unde imitatio ſatis adparet. *J. F. R.*

51. Ἀλα-

parati erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam deprae dantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

55 τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, πορρώτερον που τῆς φάτνης ἐκποδὼν χωρήσας, ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύσω μοι μηδὲν κακὸν ποιήσαντι, ἀπολωλέναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἵππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἤδη τὰ οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο καλὸν λείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν· καὶ ὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν ἐν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

f Ἀποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* *g* Περιεργίας] Restitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Restituta lectio eſt etiam in marg. *Ald.* *h* Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *i* Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *k* Καταλείποντο] Ita bene *Fl. Fr. B2. P. H. S.* Καταλείπετο *J.* & *V2.* *l* Μὲ] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic οὗτος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ἡδὺ ἀληθινὸν &c. *J.F.R.*

52. Διὸ καὶ τῆς μὴ τοῦ χόρτου] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & aemulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐπισιτίζομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες κὴ] Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸν ἐμὸν excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Μὲ] In P. erat μὰ. In reliquis nihil. Ego μὲ repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὰ ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες κὴ] Etſi non inveni illud μὲ, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

81. Ἀκου-

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτραις ὀξείαις ἐμβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὄπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲ [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν κἀγὼ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν δὲ ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόμαλα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ ἀθροιζόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καλαλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, *o Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum *O* quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαχεν] Ἔπαχον marg. *A1*. b Ὦ] Male abest a *Fl*. c Ἐπηκολούθει] Ἐπεκολούθει *S*. sola cum assecla *A*. d Ἄλλο] Sic & *Fl*. cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* e Ἔστην] Ἔδην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδητος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπισ. c. 19. & Φιλοπ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amst.* quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, si per ε scribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἐμοὶ μὲν τῷ η, τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς ε, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδεῖσθαι. At Cl. P. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. vers. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid.* & *Th. Magistr.* pariter τὸ ε damnantes, ex *Diod. Lysia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η servavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλόμην] Ἀπωλόμην adscriptum in marg. *Bas.* 1. deleto ἀπωλλόμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπώλεσε ὑπὸ τῆς ἄγρας ait quidem supra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, nihil curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ οὐθὲν ἄλλο] Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπεκολούθει] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰ φιλήμασιν ἐστόμιζοντο ὡς καλαλύσειν ἐπείγοντο, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. *J. J.*

93. Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μᾶλλον. *Th. M.*

Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret *Pelleti* scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

ϛσιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καλὰ λύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· κἀγὼ δὲ ἐπείνων μὲ κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑ πώποτε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ φάγωμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῷ ὀπίσω τ αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τ κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμὰ λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ τ ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τ ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τ κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τ ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τε τοῦτο καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τ φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

[f] Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in *S.* Adeſt in *P.* &c. [g] Ἐν] Sic dedi ex *L.* & marg. *A*1. Ἐπὶ Edd. priores. [h] Αὐτὴν] Αὐτὰν *L.*

6. * Ἔπαυλιν σημαίνει † ἐκείνους ἀνθρώπους ὅταν ᾖ] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὸν αὐλὸν ποιοῦσι· αὐλὸς δὲ ἡ κοίτη. *V.*

* Ἔπαυλιν] Ἔπαυλα legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.* † Ἐκείνους] Ἐκείνων vulgatum fi erat, mutavit, & poſt ᾖ lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J. F. R.*

99. Ὥστε ἵστη] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἵστη τότε, καὶ ἡσυχίαν εἶχε. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥστε ἴσην τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J. G. G.*

2. Καλαλύομεν αὖ] Alias amat καλαλύειν οἰκίαν. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. αἷς τὰς Ὑπάτας. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. αἷς Φυλακὴν εἶχον. *J. F. R.*

5. Καλαλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καλαλύειν. &c. Placet. *F. G.*

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic *P.* melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. *M. du S.*

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J. F. R.*

23. Δάφνην] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in *L.* αὐτὰν legitur. *M. du S.*

Δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*; quod Plinius 6, 20. f. 33. deſcribit *ſempiternum fronde, roſae ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Jumentis, caprisque, & ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum roſas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. *J. M. G.*

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸ κῆπον, καὶ τὰ πολέμια ἰδών, καὶ τὸ λαχάνων τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λάβων, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτα μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμην, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ὅπερ τὰ λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγου ἐκπεριελθών, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῆειν, καὶ εἰσειμι αὖθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲ κύνας δρόμῳ ὀπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hortum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non aliter quam severus aliquis dynasta captum furem, fuste concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret me cursu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur illos me si capiant, discerpturos esse, paullum itaque circumiens decrevi quod est in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε ὕστως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάξωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi imposuere. Cum vero jam despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis insuper a via unguibus, procumbere ibi decreveram, nec unquam, si vel interficerent me plagis, surgere;

a Ἐν ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd.

b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκτοις collatio

c Οὖν] Deest in Fl.

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem Erasmus exponit Tit. Satius. Latine quoque usitatus versiculus: *Satius est regredi, quam male coepta sequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! J.F.R.

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. F.G.

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen supra passim *asinum* dixit. M. du S.

67. Οὐδὲν ὑπῆκεν] Sic Belgae, adscript. in Bl.

79. Ὁ δὲ ὑπῆει κάτω τὸ θύναλον ἐρχόμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basilcenses *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter *ille deorsum abibat mortem saltans.* J.G.

82. Ἔγνων φθάσειν τυγχάνων τὸ οὖ ποσί] Ad verbum τυγχάνων Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit er-

re; hoc sperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo consilio. Purabam enim, ipsos plane victos *mea pervicacia*, sarcinas meas divisuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, meis consilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fustium ictibus surgere jubent miserum: nihil obedientem plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare studebant. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis instar in via, fessus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se laborare, & fugae tempus perdere asino mortuo assidentes, sarcinas quas ille gestarat omnes inter me & equum dividunt, miserum vero captivitatis pariter & gestandorum onerum consortem, prehendentes, succisis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans descendit.

πληγαῖς, ἀναστῆναί πόλε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὴν ἐμοὶ βουλευμάτων, εἰς [f] τοὐναντίον μετέπεσεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοις παίοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τῆς οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἔκλεπτον δὲ ὥσπερ λίθον ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διαγέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει [g] ἐκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν εἰς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπὸ κάτω, τὸν θάλλον ὀρχούμενον.

20. Ego vero animadvertens in socio itineris consiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, & strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino aliquando in rosas inciderem, ac inde me salutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum su-

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τὸν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐνεστῶτα, καὶ προθύμως πείσεσθαι, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, κἀκ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τῶν λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τοὐναντίον ἀπέπ.] Τὸν. μὲ περ. *Fl.* *g* Ἐκτέμ.] Ἐκθέμ. *J.* male, ut solet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὸν ψυχὸν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse *statui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω χρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Aristomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίσασι πάντως ἐγίγνωσκον, *Messenii demigrare constituerunt.* Item ἔγνωσαν καλεῖν, *Long. Past.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *stabat ei sententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ δὲ κακῶς γνωσθέντα — κακοπραγία. *Multa male consulta — infelicem exitum habuere.* Τὰ οὐ ποσὶ νεκρῷ esse *praesentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hist.* c. 2. *J.F.R.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, sonat enim: *ut inde refluam in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. *J.F.R.*

ἔτι πολὺ τ᾽ ὀδᾶν, ἢ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαμψύσουν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, ἢ πρὸ τ᾽ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, ἢ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤροντο τ᾽ γραῦν τί ἅτω καθέζῃ, ἢ σ᾽ οὐ σκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, ἢ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ᾽ γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, ἢ λέβητ[α] ἔνδον ὕδατος θερμοῦ [a] ἔχοντ[α], ἀπουσάμενοι ἔνθεν, ἢ καλαχεάμενοι, αὐτοχεδίῳ τῷ λετρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ, ἢ ἱμάτια, ἢ κόσμον γυναικεῖον ἢ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ ἅπτοι ἀλλήλοις ἢ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλέσαντο ἢ ἅτερα. λοιπὸν μὴ τῦτο ἦν ἄριστον δαῶλες, καὶ λόγ[ος] πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τ᾽ ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ ἢ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ᾽ ἐκεῖν[ος] μὲ σπεδῆ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἶα εἰκὸς, ἐμὲ τ᾽ συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τ᾽ γραῦν ἐξιοῦσαν, τ᾽ ἔνδον ἄρτων ἔφαγον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τ᾽

pereſſe viae, & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum perveni-
90mus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, in-
95quit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam
1 haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt
5multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum
10poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties vide-
15bam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντ᾽; Ἔχοντ᾽ male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πίλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σαλάσαντα ἴχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἴχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. πυίζως ἴχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. κρύπτοις ἴχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic λαμῆς ἴχων & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. πυίζως ἴχων ἴφη &c. Ubi tamen cum *Pariſina* ἰκὼν habeat pro ἴχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτων] Lege ἄρτον. *F.G.* Recte corrigit *Gujet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτων miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἤσθιον ἄρτων (ſcil. τινὰ) τ᾽ ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. Φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἴκλαγε] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque elegan-ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* ſte-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custodiae ingemiscebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis: at juvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat semper, & adducebat semper januam.

22. Tribus post diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes, sed solam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse jubent, & intus manere anum, puellae custodiendae caussa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum aliquis, cui vias explorare sorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum ferret divitias. Hi ut erant consurgere, armare se, me autem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infelix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctanter progredior, itaque

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ὅτι ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἕστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φρουράν. τὴν μὲν γὰρ γραῦς καλαφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον μὲν, εἴδε ἀργύριον, εἴδε ἄλλο εἴδεν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαίουσαν, καὶ καλλιπαραγμένην ἐσθῆτα, καὶ κόμην· καὶ καλαθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ὅτι τῶν στιβάδων, θαρρεῖν ἐκέλευον, καὶ γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ παῖδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὡς καὶ αὐτὸς πλησίον ἑστὼς ὤμην τὴν Φάτνην, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζων· οἱ δὲ εὐθὺς ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, κἀμὲ καὶ τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐπιστάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνειν, ὀκνηρῶς προῆειν, ἔνθεν ἐπαι-

d M[illegible] Deest in S. Adest in J. P. &c. e Κλαίουσαν] Et sic Fl. cum J. &c.

30. * Στοιβάδων] Χαμαικοιτίων. V.

* Στοιβάδων] Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Salmas. στιβὰς vero Suid. ut Lucian. J. F. R.

flebat. ut mox: πάντα καλαπίπτουσα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde Herodian. V. 8. 8. ὅτε — ἀδελφὴ γινομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ τὰ τοῖς βασιλείοις ἀλλοτρίωσεν. i. e. perpetuo cum illa versata. Nostrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paullo alia notione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μακρὰν κλαίειν Aristoph. Plut. 612. & alii passim. Sed & ἴκλαε sic ap. Lucian. legi notavit Salm. cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαον. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas me movet. Malim tamen interdum ἴκλαιε quam ἴκλαε scribere, perspicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum sit a κλάω frango, a quo hic quidem nihil periculi, quia sequentia satis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo jota subscripto, quod facile ab typothetis omittitur, non satis est praetidii, veluti ap. Long. Past. IV. p. 110. Ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πλούμενοι τὸ δισκότιον ἴκλαον, quasi aor. 2. esset, quod legentem tamen falleret, ni statim & ibi sequeretur ἴκλαιον. J. F. R.

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καμοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὄπισθεν, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν [a] ὄπισθε τέτρανον ὀξεῖαν, καὶ χωλοὶ ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καλαπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χρημοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθόν, ναί [c] φασι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάθησάν ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μεθ' φόβος ἀναίδητον τὴν ὀδύνην ἔθηκε.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα καλεύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam veniſſemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipſum ipſiusque ſervos interficiunt, & pretioſiſſima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas ſarcinas ibi in ſilva abſcondunt. Deinde ſic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fuſti, acuto ſaxo impingo ungulam, orituraque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter ſe, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire aſinum iſtum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam beſtiam. Ita ſane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum noſtri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hiſce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu ſenſum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intraſſemus in diverſorium noſtrum, ſarcinas de noſtris demtas humeris bene collocant, ipſique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas ſar-

a Παρὰ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero ſuffragatur P. *Solan.* c Φασι] Dedi ex *S.* Φησι cett. omnes male. b Πάντα καλαπίπτοντα] Et ſic eſſe in Edd. vett. notat d Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

59. Πάντα καλαπίπτοντα] An πάντη; adſcripſit *Gujetus.* Bene, ſi libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & ſupra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἴκελαι, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. R.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γυάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ἐν τῇ πόλει χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpeſſos eſſe*, ait, ἅτε ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Baſ.* BC. *M. du S.*

65. Γὰρ τῷ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M. du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* ſic edi juſſit, non repugno; nec tamen facio; nam & ſaepe ſic poſitum invenio, ubi uſus ſic poſtularet. Vid. ſupra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et ſupr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi eſt, bis δὲ poſt μὲν ſequi, ut, jam alibi, ni fallor, oſtendi ex *Long. Paſt.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & ſeq. ubi vel quinquies δὲ habes poſt unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δὲ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὸν δὲ διηνεκεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν καὶ τὸν ἄλλον τὸν δὲ, ὑποσοῦν ἄλλως ταχὺ παρασυρόμενος. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum eſſe, bene monuit *Bergler.* Quin vel ſexies eandem particulam, uno interpoſito μὲν, adhibitam legimus in *Ariſtotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔστωσαν, ait, δ' αὗται τρεῖς, ἃς εἴπομεν. Ἔστι δὲ τι μόριον, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μάγιστον μόριον αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον λέγω δὲ περὶ τὸ καλούμενον χρηματιστικόν. Πρῶτον δὲ περὶ δούλου εἴπωμεν. *J. F. R.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνάπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de diſcumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elſner.* ait: „ Ἀναπεσόντες pro συν-

sarcinas servandas abeunt. *Miserum vero asinum*, infit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula *inutilem? sarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Miselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox est, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum esse usquam, sed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egressus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum pu-90 tans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens vidensque anum caudae instar ex asino aptam, generosum

λοιπὰ τ σκευῶν ἀναστῶσαι· τ δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ ὁπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἀ μὲν ἡμεῖς οἴσωμεν, ἀ δὲ κ ὁ ἵππος· κ ἀπῆσαν, τ ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε κ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ 80 χρημνῷ περιπεσεῖν; νὺξ μέν αὕτη, κ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, ᵉ φυγὴ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσδεδέμην οὐδενί, ἀλλά με ὁ σύρων 85 ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμὰς παρεκρέμαλο, τοῦτό με κ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ φυγήν· κ δρόμῳ ἐξιών, ἀπῆειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί ᶠ μου ἐκ τ οὐρᾶς, κ εἶχέ με. ἐγὼ δὲ ἄξιον χρημνοῦ 90 κ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ζῷον γραΐας ἑλκῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ παρθένον τ αἰχμάλωτον· ἡ κ προσελθοῦσα, κ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄντος ἠμυδρὴν, τολμᾷ τόλμημα γεν-

ᵉ Φυγῇ] Σαυτῇ *Fl.* & marg. *A1.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. ᶠ *Mu*] *Ms Ex. Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi caussa*, rarum est. Habet tamen ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* I. 19. p. 23. Item *Lucian.* Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀνίκισα τῷ φαγεῖν. *Judith* XII. 16. & in his libris passim." Haec ille: cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν ἐπὶ κλίνης ἐπὶ τῷ ἀνακλιθῆναι τάττεσθαι. Verum est, pro ἀνακλιθῆναι aliis usurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. vers. 97. κ τυλάδων ἐπ' ὀλίγιστον ἀναπίπτουσιν. *Et victi quam minime animo consternantur.* conf. ibi *Wassium.* Et *Philon.* L. I. de Mose., quem ad partes vocat *Hemsehal.* qui tamen idem pro *discumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joann.* 6. & *Synes.* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τῷ ἀδημονῆσαι ἢ ἀνυμνῆσαι, ἢ ἐπὶ τῷ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀναπλιθῆναι ut est in edit. *Blancardi.* *J. F. R.*

88. Λαμβάνεταί μου] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μα, non μου hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, χειράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. Λαμβάνονταί με, tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione, nam ut λύκοι τ ὄιων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκοι τ ὄιων; ita difficilius, λύκοι σε τ &c. At quum λαμβάνειν τινός, & λαμβάνειν χειρός, item σε τ χειρὸς scorsum recte dicatur, nolim his conjunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo stilo aptiorem videri; etsi duplex ejusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τ χειρὸς Χλεβρίου, *& prehensa manu Chlebrionis.* Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut *Aelian.* V. Hist. XII. 46. κ ἐκέλευσε λαβέσθαι αὐτοῦ τ χειτῶ. *Et ille adprehendit ejus jubente.* *J. F. R.*

93. Δίκην κέρκου] Potest intelligi hic locus ita ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem veniisset, nisi dum forte Apulejum confero, invenirem ista, Met. 6. p. 127, 29. Pria. De *virgine capricia* ut ipse

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ καθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἢν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἑαυτῆς φευξόμενος, καὶ πολλὴν ὑπηρεσίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τῷ τραύματος ἀμελήσας.

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί με, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένος, τοῦ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δεδοικας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθίσασα Ex. Fl. b Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. Fl. c Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. Ar. Τῆς φυγῆς Edd. priores. d Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit Fl. e Ἴθι] Ita bene Fl. H. P. &c. Ἴδι male J. f Σαρδώνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼν τὸν περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάνη γίνεται ἅρπαι στιλπναί, ὧν αἱ γυνάμφαι στασιμῷ καθιχόμεναι ἀκοπίᾳ γελῶσι, καὶ ὅτου τιλθῶσι. Τιμαῖος † δὲ φησὶ, ἐκεῖ εἶναι τοὺς ὑπὸ ‡ ἔτη γεγονότας γοητῶν αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ἑαυτούς, καὶ πρὸς ἀρχαιοῦς χρησμοὺς καλινδοῦντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖθεν οἱ Θησεωσῆς γήραλις γελῶσιν ἀκοπίᾳ πρὸς τὸν ἐκεῖ τῶν παίδων ἀφαιρεῖσθαι ἐκπόθητον τελετὴν, ὅθεν ἡ παροιμία. V.

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. J.F.R.

† Δὶ φησὶ] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. J.F.R.

‡ Ἔτη] Excidit numerus. Ald. dat 8. Supplentur ergo ex Suida, qui ὀ, i. e. 70. addit. J.F.R.

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed* asino dependentem Dircen aniculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίκην κέρως ut nunc legitur, sed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. J.M.G.

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶζε σεαυτόν. & c. 34. E. φυγῇ ἐσώζοντο. J.J.

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. Jansius emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, ſanus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fuſtis: jamque ulcus in femore habebam ab iſtis admonitionibus. Domum iterum reverſi anum invenimus, quae reſticula ſe e rupe ſuſpenderat: metuens nempe, ut veriſimile eſt, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo ſe ſuſpenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, reſolutam una cum reſti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, poſtea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter ſe diſputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam ſuperinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipſa fuit, opes abſtulerit, totamque noſtram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam ſi*

20 τρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· χαίγὼ δὲ τῆ πληγῆς καὶ τῦ τραύματος ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλως; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκεί σοι, ὑγιαίνων, ἵππε ὠκύτερος, καὶ πλήρης ἦθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἰπέλο, καὶ ἤδη ἕλκος ἐν τῷ μηρῷ εἶχον ναθετύμενον. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, οἷον εἰκὸς, τὸς δεσπότας ὅτι τὴν τῆς παρθένε φυγὴν, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τῦ τραχήλε· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες ἐν εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸ κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνεν, καὶ πότος ἦν μακρός.

Καὶ ἐν τούτῳ ἤδη περὶ τὸ κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλυς· Τί ποιῆμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραὶ ταύτῃ κάτω ὑπορρίψαμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδῦσαν ἡμῖν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι, ὅτι

g Τῷ μηρῷ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆ φυγῆς legitur. Vide ſupra hoc ipſo capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619. *M. du S.*

Ibid. Σῶσαι αὐτὸν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jenſius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὸν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non ſatis cauſſae videbam. Alia res foret, ſi ipſa virgo narraretur ſe ipſam fuga ſervaſſe. Jam vero ne ad anum referatur, obſecundavi, ac perſpicuitati conſului. *J. F. R.*

19. Σαρδόνιοι] Sic Z. Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impreſſi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδίνιον. Sed vera eſt, quam ſequimur, ſcribendi ratio. *Homerus* metri cauſa mutavit. Vide Od. Υ. 302. *M. du S.*

Σαρδόνιον γελῶντες] Recte producitur ſecunda in Σαρδόνιον. Et ſic bene editum in *Suidae* Σαρδόνιον γέλως. De ſignificatu ejus proverbii vid. *Eraſmus* in *Riſus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expoſitionibus hanc addidiſſe ſuffecerit, quod dicatur de *iis qui in proprio exitio ridens*. Sed huc magis convenit Scholiaſtae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis ſenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τῷ μηρῷ εἶχον] Τὼ μηρὼ in dual. maluiſſem; ita ut εἶχον tum eſſet plurale, ſed propter adjunctum ναθετύμενον non licet. Alii mallent οἱ τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto ſine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ οἱ, ut *Homer.* Il. E. 137. Οὐ γάρ τι πωλέων ἀγορῇ ἐπ' ἀριστήεσσι Χαλκὸν — ubi ἀγορῇ valet οἱ ἀγορῇ. At ſi quis Codex praeiret, non dubitarem οἱ in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione ſimiliter omiſſum eſt οἱ, legiturque: τοιαύτην ἰδοῦσι διάθεσιν. Id vero merito ſuſpectum eſt Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὐτὴ εἰ τὴ οἰκοι ἐδράξαλο, οὐδὲ εἰς ἀν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπελο· πάντες γὰρ ἀν ἐάλωμέν, τὴ ἐχθρῶν ἐκ παλαιοτέρης ἡμῖν ὀλιγωρούντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴ πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ ὕπνω ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ὅπου τύχοι λίθῳ. θανατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτῇ χρόνον καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδά ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ δεξιώτατον ἔργον. τὴ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, τοῖς δὲ καὶ χαλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τὴ Φυγῆς τὴ παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην καὶ βοηθόν. τοῦτον οὖν ἔσθ' ὅπως ἀποφάξαιμεν; ἀνατέμωμεν ἐκ τὴ γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τὴ δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαλοικίσωμεν, τὴ μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου προέχειν, ὡς ἂν μὴ αὐτὸς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτῷ καταλειφθὲν εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἀμφω ταῦτα τοῖς γυψὶ, καινὸν τοῦτο ἐσκευασμένοι ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τὸ βασάνου τὸ δεινόν. πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄντι συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρους ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθειργνύμενον, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτῷ

domesticas suas offecerat, futurum fuisse, ut virtus nostrum nemo relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam temperi & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quaerebant ejusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, jam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adjutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, ejectisque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus, paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortua habitare asino: deinde aestatis tempore fervidissimo in ipso jumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis conscisscendae facultatem habere. Re-

44. Ἐδράξατο] Ἐπιλάβετο. V.

* Ἐπιλάβετο] Ita merito correxit Solan. cum ἐπιλάβητο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τὴ οἰκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur *si domum suam asfugisset*: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, ueutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω *fugio* deducendum est (quid namque διδράσκειν τὴ οἰκοι foret?) quemadmodum forte fecit interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω *percingo, consequor, adsequor*, velut δραξάμενος per ἐπιλαβόμενος, & δράξει per κρατήσει exponitur ab *Hesychio*. Est ergo δράξασθαι τὴ οἰκου, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeus Dactylos peperisse δραξαμένη γαίης, *apprehensa terra*, ubi vide *Scholiasten*. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro *affectare, studere*. *Callimachus* Epigrammate I.

Ταῦτ' αἶνι ὁ ξεῖνος ἐφισάλο μείζονος οἶκου
Δράξασθαι, παίδων κλαυθμὸν ὑποθέμενος.

vertit Vulcanius,

His simul auditis majores quaerere census
Destitit, & puerum consilium arripuit.

J. F.

Ἐδράξατο] Vide *Jensium*, Conf. infra Φιλοπ. c. 22. *M. du S.*

Ἐδράξατο] Non solum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: δραξάμενός μου τὴ λώπης. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 248. compositum ἐπιδράττω pro *prehendo*, nanciscor: ἢ πω σι τὴ χάσμην ἐπιδράξασθαι δυνη-

Sch.

Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore asini, & statens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceptur virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis succesisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

ἀποτινύξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πάσχει, σηπομένῳ τῷ ὄνῳ τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι διαφορήσει, ἐᾶν λέγειν. τέλος δὲ οἱ γῦπες ἀφ' ὧν τὸν ὄνον παρεισιόντες ἔσω, καὶ ταύτῃ, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι διασπάσουσι.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ὑπὲρ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ὑποδεξόμενος, καὶ θήκη ἀδίκου νύμφης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίστανται πλῆθος στρατιωτῶν, ὑπὸ τοὺς μαφίους τούτους ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμουν, καὶ ὑπὲρ τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τῆς κόρης μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἀμοῦ, ἧττον ἦγεν αἰχμάλωτον. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσγνησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸ κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνα-

a Ἀφιγμένον] Sic *Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *J.* & marg. *AtW.* b Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἔπηγον *Fl.* c Προσγνησαμένου] Restitut. ex *Fl.* Προσγν. cett.

81. Θήκη] Τάφος. *V.* 88. Καταγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θείη, ubi tamen etiam ὑπὲρ ἀφίξεσθαι legi posse Cl. *Bergl.* non male existimat. *J. F. R.*

58. Ἀνατίμωμαι σὺν τῷ γαστρὸς] Supra τῷ ξίφει ὑπανατέμνουσιν ὑπὸ τῶν σκελῶν. *F. G.*

84. Ἀφιγμένοι] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένον, nisi quod *P.* ἀ——ένον fecit. *M. du S.*

Ἀφιγμένον] Vides variari inter ἀφιγμένον, ——ένων, & ——ένοι. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ι substituens. Ac vix credo opus fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀτλίκων sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρης πάγος λαβλέψουσιν. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡρακλεία ἡ Ἑλλήνων ἐπαινοῦντες. *Diod. Sic.* I. c. 93. vs. 4. Οὐ δύνανται ταῦτα προτρέψασθαι —— τοὺς ἀνθρώπους —— ἀλλὰ χλιάζοθμοι. pro χλιάζομαι. Sic masculi. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα —— ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τίκτα ἀναβοῶντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J. F. R.*

ναῖον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκλημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] καθηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τὸ τάπητα εἰσιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερον, ἔφη, ζήσει ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις βαδιεῖται. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τὸν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὴν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ ἱππάτης τὸν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo verſatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo ſatis eſſet. At ego tunc maxime Palaeſtram exſecrabar, quae me in aſinum, non in canem arte ſua transfiguraſſet. Videbam enim canes furtim ingreſſos in culinam multa ligurientes, quae ſolent in nuptiis ſponſorum divitum. Paucis poſt nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & juſtam mihi vicem velle perſolvere, juſſit pater liberum me dimitti ſub divo, & cum gregalibus equabus paſcere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inſcendet.* Et haec juſtiſſima tum gratiae relatio videbatur, ſi res aſino judice acta eſſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero rus veniſſemus, equabus me admiſcuit paſtor, & nos, gregem, paſtum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκλημένοις] Τῶν κεκλημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο Pell. c Καθηρώμην] Καθηρόμην F. male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Τοτε Ald. Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγέλλω marg. A1. g Τὴν ἀγέλλω] Εἰς τὴν ἀγέλλω P. male. h Νομόν] Νομὴν marg. A1W. i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. A1.

5. * Δοχῶν] Μαχαιρῶν. V.

* Δοχῶν] Referri haec debent neceſſario ad vocem τάπητα. quamvis in Scholiis non comparet. In Ex. G. exstat

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διαπαραπορύσσοντας. V.

† Διαπαραπ.] Διαπαμφίλλοντας melius C. M. du S.

98. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκτημένοις? Unde tertius ille caſus? Interpres vertit, *dominorum juſſu.* Is quidem poſtulatur ſenſus; non tamen eum in ipſis verbis video. An excidit ὡς δεῖ, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. F. F.

Ibid. Τῶν κ—ένων] Ego τὸ κεκτημένης, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Codex τὸ κ—ένων & ipſum probum ſuppeditat. Mallem tamen ὡς δεῖ τὸ κ—. M. du S.

Τοῖς κεκτημένοις] Aliquid deeſt. An ſic legendum? τὸ κεκτημένης ὕστω προσαξόμενος. F. G.

Τοῖς κεκτημένοις] Nimis violenta eſt *Gujeti* emendatio. Placeret ὡς δεῖ tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepoſitione haud ſit inuſitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut ſupra *Tox.* c. 25. Ἐπὶ δὲ ἰδιώτου ἀστοῦ. & infra hoc *Aſino* c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη παρῆκται). Item ap. *Ariſtoph.* Pac. vſ. 1260. Τούτῳ ὀπίσω μαι, pro ὡς δεῖ τούτῳ. Iterum ap. Noſtr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἄρτι κεκίνηται σοι, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum ac-

mne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco poscens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter sursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adscendendus erat, ardua vehementer via, insuper

ἔγνωεν, ὥστε ἀλεῖν αὐτὴν καὶ πυρούς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ὀπισάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τὸμὸν ἄριστον φρύγουσα, κρᾶμοι ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῆς αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέρους εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐγὼ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, ὅτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ὅτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὁρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ [k] ἀνυπόδετος ὄρει

[k] Ἀνυπόδετος] Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδητος. Conf. supra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit) De potestate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 4. docentem active & passive accipi, de Domino ac de servo. Eumdem ad vs. 7. ubi de ἐστηκώς & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra hujus fabulae c. XI. f. *J. F. R.*

4. Τοσουτωνῶν] Τὸ ἐστανῶν videtur fuisse in *J.* Sed *Bolan.* ex aliis mutavit in τοσοῦτον. *J. F. R.*

11. Ταῖς ἀγυιαῖς] Sic necessario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγυιαίοις, ut in *Pl.* Ed. est; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγυιαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὄρει διαιτᾷ] Vix dubito dedisse auctorem ἐν ὄρει. Hanc enim praepositionem, non alteram ὑπὸ, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J. M. G.*

20. Τὸν ἀγύιαιον] Non solum illud εἰς ante ἀγύιαιον abesse volo, propter proxime sequens εἰς; sed & articulum τὸν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλαι catervatim, ut apud *Aelian.* in Hist. An. non semel. *J. F. R.*

21. Κανδαύλης] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Κανδαύλης] Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae jussu interemti. Sed quid simile huic Asino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλης. *J. M. G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J. F. R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod sequitur μάζας ὅλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & insicite scripta. *M. du S.*

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J. F. R.*

36. Ἀφετῶν] Ἵππων scil. *F. G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με ἐν τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθει φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι θερμότερον ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τι ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κυφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρήσας, εἰς τὸ κυφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προσετίθει καὶ κατῆγεν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους φέρων. καὶ

non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Et una mecum emittebant muliorem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, cum lignis lapides ſimul inutiles circumferens. Erat

51. Καινῶς] Παραδόξως. *V.*

52. Ἐκάστοτε] Ἀεί. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *ſceleſtus*. *Terent. Annus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J.F.R.*

70. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπί τινι εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ἡμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ οὐ ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐς τοῦτ' οὐκ ἦλθ' ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; *In agrilaudne, an in animo morderis?* *J.F.R.*

78. Οὐ γὰρ ἦν καλὸς.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ ἦν. *Reineſius* putat deeſſe ἵππος, ante τοῦ. In L. pro ὁ, legitur ὃ, quod quo valeat neſcio. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἦν καλὸς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὁ, ſed ὃ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apulejana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric.* cum *deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα &. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τοῦ pro τὸν poſitum, cum ſemel ὅ in ὁ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρί μοι ἐπιδοῦναι] Video *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentantem: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetere eundem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Battologia, fateor me numquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ ὃ καταβάν, „ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι — ὃ χεῖρα ἐπιδοὺς. *Benedictus* „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxurianteia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id o„ mnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑ„ ΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi dixiſſet; *ille, aut* „ *quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum quidem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Litératorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. ταῦτας φᾶσας ἀληθέας „ (i. e. Camelos) καὶ ἀπαλλὰς τὰ ἄχθεα. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτι καταλλὰς — „ non

rae porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi inſidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

πολαμὸς ἦν ἀέναος ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ἐπίσω τὸ ξύλον ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἕτερα τὸ πολαμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων ἢ ὀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. [a] εἰ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρά μοι ὀπίσω, καμὲ καμόθεν ἐπεγείρων, ἢ [b] τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἢ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. ἢ μὴν ἢ ἄλλο κακὸν οἷος ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνειληγὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ θλασφίγξας, ἐπεκρέμα ὄπιθεν ἐκ τῆς ὑγρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἐπικρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὀπίσθια νύττουσαι ἐτίτρωσκον· ἢ

[a] Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὐδὲ L. pro ἐ quod Anon. conjecit. [b] Τὸ φορτίον] Τοῦ φορτίου Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum εἰ γὰρ ἦν κατα-„ βάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo ὃδε loco ὁ δι." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἐν καταφᾶς pro κατίβαινε periphraſis adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit medice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Obſervatt. cum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam ſatis oſtenſum sit, addiditque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἐστυδικὼς. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν λέγουσι τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνων ἐστὶν, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει, ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων ὑγιὲς ἢ τέμνων, τὸ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. 403. (qui tamen cum Doctiſſ. *Tro Matth.* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus; contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 3. τὸ ἐν ἱστάναι οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν ἀδίκως. Et *Gall.* c. 19. λαπτικώτερος ἦσθα. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Et habens.* Dein τῷ ἐστιδῶσαι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τῷ ἔτικα non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Aeth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2. 2.) τῷ εἶναι ἐ τεθνᾶναι σαλεύων. Immo vel τῷ ſolum pro τῷ ἔτικα *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur quod ἐκανόδη inſervit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὅς, ἅτε τὴν πηλιάδα καταστοχάσας, ὁδὸν τὸν μάρτυρον ἕτερον. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Videtur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolen-„ tiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene ver-„ titur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum* „ *porrigeret, vel humo attolleret, vel onus demeretur* „ *imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit,* „ *verum a ſummo capite & auribus incipiens totum* „ *me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcriptt. ap. *Reines*) idem agens VII. Metam. p. 149. dicat: *CUM DEBERET egregius agaſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni ἐ δὲ ἦν. modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἐπιδῶναι pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo ὃ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi ὃ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Fenſ.* collegit in Lect. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 1. & 2. ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo junguntur; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Jac. Elſnero*, ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi βλη-θεὶς & ποθὲν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex Eodem. XIV, 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, ſi ἐ vel ὃν habeamus. J. F. R.

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύναλον, τ̃ τίλρωσκόντων ἀεί μοι ἐπομβώων, καὶμῶ ἠρτημβώων. εἰ μ̓ γ̀ ἀτρέμα πρ̃οίοιμι Φυλαττόμβω τ̃ ἀκανθ̃ων τ̀ πρ̃οσβολὴν, ὑπὸ τ̃ ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ πρ̃οσέπιπλε. κ̀ ὅλ῵ ἔργον ἦν τ̃ῷ ὀνηλάτῃ τ̃ῷ ἐμ̃ῷ [a] ἀποκλείειν με.

Ἐπεὶ δέ πρ̃όλε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τ̃ῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμη. κ̀ πρ̃όλε κελεύε῀ [b] γυππεῖον ἐξ ἑτέρυ χωρίυ εἰς ἕτερον χωρίον μέλερεγκεῖν. κομίσας ὗν με, κ̀ τὸ γυππεῖον τὸ πρ̃ολὺ συνερεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, κ̀ δεσμ̃ῷ βρ̃αλέῳ εὖ μάλα πρ̃οσέδησέ με τ̃ῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ πρ̃οΐέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τ̃ ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρ῵ τ̃ αὐλῆς ἐγενόμεθα, τ̃ δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] γυππεῖον. τὸ δὲ (τί γ̀ ἄλλο ἐδύναλο;) εὐθὺς ἀνάπλε῀), κ̀ λοιπὸν ὐδὲν ἕφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν ὗν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τ̃ῇ ὁδ῵, τέλμαλι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπ῵ ἐμαυτὸν τ̃ῦ τέλματ῵ ἐς τὸ ὑγρόταλον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ γυππεῖον, κ̀ δινῶν κ̀ τρέφων ἐμαυτὸν, τ̃ῷ πηλ῵ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, κ̀ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, κ̀ ὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τ̃ ὁδ῀ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi semper quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutissimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaso meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpessus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac jussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula receſſeramus, eum torrem in stuppa absconditit: illa vero, quî enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna paluſtri, in liquidissimam illius me partem abjicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae minori cum periculo absolvo. Nec enim

a Ἀποκτιν῀] Ἀποκτι῀ Ex. Fl. Cum vulgata facit P. b Στυππεῖον] Et sic Fl. quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. c Τυρεύων] Τορεύων Pell. d Στυππεῖον] Στυππίον iterum Fl. ac postea ubique.

96. Στυππῶν] Στύππου. V.
2. Τυρεύων] Καλασκεύάζων. V.
7. Ἄπλιτον] Μέγα, ἄστιφον, ἀχάριτον. V.

* Ἰσαί῵] Εἰσῶν Exc. G. Ἰσαίως C.

9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη & τελέυτωντα τ̃ ὕδατ῵ ἃ βάθρα· * Ἰσαί῵ δὲ εἶναι τὰ γεωργούμενα χωρία. V.

96. Ἐξ ἑτέρυ χωρίυ εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non est regio, ut putavit Interpres; sed fundus, praedium, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude p. 544. ὡς γ̀ οἰκίαν & χωρίον. &c. Div. Luc. in Act. Apost. IV. 34. Ὅσοι γ̀ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

97. Κομίσας] I. e. agens, ducens. F. G.

Κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Graece addubito. M. du S.

Κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. Solanus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, portans. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cujus stilus cum Nostri satis congruit. ait autem Longus L. 2. p. 74. Ed. Jungerm. Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν. Chloën in conspectum adduxere. Et IV. 119. Ed. Moll. (errore typogr. est p. 127.) ἐκηγγίλλιλο (Δάφνυ) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Aj. flag. vs. 63. Παίμονας τε πέδ-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praetereuntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum*, *here*, inquit, *aſinum*, *neſcio cur alamus*, *ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formoſam videt, aut puerum; jactatis calcibus curſu eos inſequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculi in morem morſicat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet, cum inſultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans, conſpecta muliere rus eunte, humi diſperſit excuſſa ligna omnia, cum*

15 ὑπόλοιπον. ἐδὲ γὰ ἔτι ἀνάψαι με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τῇ τυπτείσῃ πηλῷ ὑγρῷ περιφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καλεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριὼν, ἑκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· κἀγὼ τότε μὲν ἐκ τῆς τυπτείσης μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με εἰς τὸ ὄρος, καί μοι Φορτίον ἀδρὸν ἐπιθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καλαψεύδεταί μου πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἐπολαχτίσας ἑπεῖ δρόμῳ ἐπ' αὐτὰς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ἐπὶ ἐρωμένῃ γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει ἐν φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἐποσιάμενος· ἡ δὲ γυναῖκα εἰς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll. ſ Ms*] Deeſt in *Fl.* *g* Ὡς] Male omiſit *Fl.* *h* Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. *G.*

17. Περιφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἰκμάζω, † πλύνω. συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. *V.*

† Πλύνω] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſeruit *M. du S.*

πάσας εἰς δόμους νομίζει). At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας οὐ δυσμαθεῖς συνδήσας βοῦς, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. *J. F. R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτὸν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J. F. R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς † αὐτὸν δεσπότην] Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J. M. G.*

33. Αὐτὰς] Legendum putaram αὐτὰς, ſed quia *pueras* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi*, *coire*. *F. G.*

ἐς τ' ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλῳ ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, [a] ἠμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς τὸ μὴ ὑβρισθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ.

muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit; donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc amatore laceraretur.

Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλοι, μήτε φορτηγεῖν, ἀλλ' ἐρῶντας ἀνθρωπίνως ἐρᾷ, ὅτι γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρώμενος, ἀποσφάξαι αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἂν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκος τοῦτο κατεψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀνηλάτης ἐμός, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργός, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεσθαι, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τὴν γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθείς, ἥμερός τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἷός φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεθ' ὑμῶν τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτο σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸ σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥῖψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἐν-

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum *tamen* contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes*. Ego vero jam plorare, qui mox perditurus esem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἠμύναμεν] Ἤμυναν Ex. *Fl.* Nil mutant Edd. nec P. b Τοῦτο] Τούτῳ Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. c Λέγοι] Λέγει *Fl.*

42. Γαμεῖν ἐβούλετο] Sic γαμηθῆναι accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reinesii* Var. Lect. 289. *M.du S.*

51. Ἤ ἔρηται] Ὁ δεσπότης deesse videtur. *F.G.*

Ἤ ἔρηται] Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ἄρχων adest ap. Terent. satis crebro, *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἰὼ ἰὼ, ἀνεῴχθαι αὐτὸν μοι μίγα. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμῶν τὸ δεσπόζον οὐκ εἰπὼν πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνον cod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὁλόκληρος] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges *non castratum.* *J.F.R.*

77. Νῦξ βαθεῖα] Sic rursus infra c. 56. Et βαθεῖα ἐστί-

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrûm, jumentorum nempe institutа auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic so-*

75 δὰ ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρ· ἔτι καὶ ἀκέραι· νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆ κώμης ἦλθεν εἰς τὸ ἀγρὸν, καὶ τὸ ἔπαυλιν, ταύτῃ λέγων τὸ νεόνυμφον κόρην, τὸ ὑπὸ τοῖς λῃσταῖς γενομένην, καὶ τὸ ταύτης νυμφίον, ὡς δὴ δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ διαπατῆντας, ὑπολάσασαν ἄφνω τὸ θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τὸ συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ἃ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, κἀμὲ ὡπλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, [d] ὑπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνος ἀληθινῶς, ἀλλ' ὅμως τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν δύσβατον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὔφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ ἕτερος μὲ ὠνήσατο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις [e] ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὁρᾷς, [f] λέγων, ὅτι

d Ἐπικατέδησε] Ἐπικατέδησεν Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. *e* Ἐπανάγειν] Ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A*1. Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. *f* Λέγων] Ἔφη *Fl.*

76. Ἀκέραι·] * Ἐκ παραλλήλου. *V.*

* Ἐκ παραλλήλου] Idem legi in C, testatur *Solan.* Nec immerito id investigasse videtur, quia ἅπαξ. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος; quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τῷ ὁλοκλήρῳ, ut qui *integer* sit, etiam foret *innoxius*. *J. F. R.*

ἱστορία, in *Quom. Hist.* c. 28. m. Βαθεῖα ὑφῆκε. *Alex.* c. 25. vs. 52. *Tox.* c. 36. *Herodian.* IV. 10. 1. &c. *J. F. R.*

81. Αὐτοὺς] Vide not. ad Θ. Δ. X. *M. du S.*

ὗτος μόνος οὐχ [a] εὑρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις διαμεμηνῦσα Νέμεσις ἤγαγε καὶ μοὶ τὴν δεσπότιν, οἵαν οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τοῦτον εἰς τὴν τῆς θεὸν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τὰς ἀγορὰς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τοῦτῳ ὠνοῦμαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν καὶ τέτταρα ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβος (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρὸν, καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοὴν ἀνεκρότησαν. ὡμολόγουν γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φίληβον ἐσκωπτον, Τοῦτον δὲ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

lus dominum non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

36. Cum autem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent asinum esse illum servum, jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non servum*, o nostra, *sed sponsum tibi, unde quae-*

[a] Εὑρίσκει] Εὑρίσκει *J.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum necessario aut εὑρήσκει, aut εὑρίσκει. In utraque *Veneta* εὑρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρήσκει scribit, imitatam Mss. quod eo ipso εὑρίσκει dare voluit; sed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξύφει pro ξίφει, vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνίθηκεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reines.* p. 633. ac non semel alibi ap. eumdem. Quum *Hemsterhus* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὑρήσκει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut ν inserant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex cod. errore ortum, quod εὑρήσκει scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τοῦτον — γάμων] Modo plur. Num. effertur indiscretim, modo sing. Sic ἀραῖον ἤδη γάμον habuimus supra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hist.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & seqq. Ὄνειο autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητος] Illud certum videtur, hic pariter & paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo afini; sed designari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc significari possit Θεοφόρητος, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψυφοφόρητος, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὄρχιλος] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὄρχιλος, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τὸ δημόσιον ὄρχιλον, pro δημόσιλον. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὄρχιλος] Nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* Hec. 921.

Νεότευκτον ὑπὸ' ἁρμὸν ὄρχιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὄρχιλος] Adscripserat *Solan.* vid. infra Παρασ. c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam καὶ πᾶς ὁτ-

quaeſo acceptum adducis ? Feliciter vero tibi veniant praeclarae nuptiae , pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt : ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus , ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante , illi capite demiſſo cervices intorquentes , lacertos ſibi vulnerant , & exſertam ultra dentes linguam quisque & ipſam incidunt : adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſanguine plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem , primum adſtans tremere , ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant , de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem , obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum delaβῶσα ; ὄναιο δὲ [b] τούτων τ καλῶν γάμων, ϗ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. ϗ οἱ μ ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ευνετάπηδλο ἐπ' ἔργον, ὥσπρ αὐτοὶ ἔλεγον, ϗ τ θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τ πόλεως ἐξηλαύνομεν, ϗ τ χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν , ἐγὼ μ ὁ θεοφόρητος ἱστάμην , ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον , οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες τ κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῶ αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις, ϗ τ γλῶτταν τ ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε ϗ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακῆς αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρόσθεν ἔτρεμον ἕως, μήποτε χρεία τῇ θεῷ ϗ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ καλαχόψειαν ἕτως ἑαυτὰς, ἐκ τῆς πειστηκότων θεατῆς συνέλεγον ὀβολὰς ϗ δραχμάς· ἄλλος ἰκάδας, [f] ϗ τυρὸν, ϗ οἶνον κάδον ἐπέ-

b Τούτων] Τούτου τ &c. male *Fl.* c Προσίλθοιμεν] Προσίλθημεν *Fl.* d Ὅμιλος ἐφύσα] Ἐφύσα ὅμιλος P. e Ἐλίσσοντες] Ἐλίσσοντες *Fl.* Ἐλίσσοντες P. f Καὶ τυρὸν &c.] Restitut. ex emend. *Salmasii*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, *adfectum. V.*

* Ὄχλ. *adj.*] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ἔστω ὅμιλος. turbaque philoſophorum ibi intelligitur, quid autem hoc ad rem ? Nec ſatis indicat qua de re dubitet, de ipſo adparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus : Ναύταν ὑπὸ ὄχλων ὁμιλον. *Nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam , eum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo αὐλητὴς pro αὐλητὰς, quod ναύταν pro ναύτην ſimiliter eſt in *Eurip.* quodque ex *Ariſtoph.* modo etiam probavit *Bos* , nosque ſupra in 2. *Ver. Hiſt.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus , & aliis etiam augere poſſemus, ut ex *Heſiod.* Ἔργ. 191. ὄψιν ἀνέρα , &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Arcadi* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet ſtilum tragicum ab eo culparum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jenſ.* ex Noſtro aliisque proſaicis ſcriptoribus attulit in Lect. Lucian. loco ſupra ad *Ver. Hiſt.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀποῤῥίψαντες — ἐλίσσοντες] De hac participiorum ſtructura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις] Non debeo hunc locum inobſervatum praemittere , quia ſunt eaedem voces in eadem materia , qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt , quam *lacertos* , quod illic quoque volebamus. Verum neſcio qui intelligantur haec praecedentia , τὸ κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῶ αὐχένος ἐλίσσοντες , ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes* , Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν ϗ οἶνου κάδον] Ridicule prorſus antehac legebatur οἶνον ϗ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καλαλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαθον ἐκ τῶν κωμητῶν, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπαλγήσας ὅτι τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην, τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] καὶ ἐκδραμόντες, ὅλῃ τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδήμονες δεινῶς ταῦτα ἐλελεγμένα, τὴν ὀπώρης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγενόμην ἐν τῇ ἐρήμῳ τὴν ὁδόν, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντό μοι τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μὴ τοῦτο ἀκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ σκεύη μου πάντα ὠφανίσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀγραγάλων μάστιγι παίοντες, [d] ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

dit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestaramque humeris meis Deam colebant.

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdiderant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim inde discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enunciassem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: sed quae sequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus meis stragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caesum parum abest quin interficiant, jubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam post verba de-

a Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. b Γὰρ] Deest in *Fl.* c Καὶ] Male deest in *Fl.* d Ὀλίγου] Ὀλίγου *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phrasis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philosir.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & καλῶς ἀκούειν, *Epist.* Sent. VII. Alia similia dedit Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 272. *J. F. R.*

82. Ἐπ

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὴ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, καὶ τὸ κώμης ὅλκ ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτὰς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύοι.

Ἐντεῦθεν οὖν μὴ τὰς μάστιγας λαβὼν τὸ δέσποινα, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καλαλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἀσμένως τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς· τὸ φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τὸ ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥᾳθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τὸ ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀποθνήσκε, εἶπεν, ὦ φίλταλε, μήτε ᵉ ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν· πειθόμενός μοι, πράξεις εὖ πάντα. τὸ κιναίδου τὸ ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημόν χωρίον, καπείλα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲ ἐκεῖνο, τὸ μηρὸν ἀποτεμών, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω πῶς τὸ χρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί που, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὔσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων· ὁ δὲ μάγειρος, τὸ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πε-

ᵉ Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ῥᾳθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *AIW.*

82. Ἐκ τὸ ἀστραγάλων μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut.* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro εἰ, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J. F. R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J. F. R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξῃ] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα πεποιηκέναι σοι. Conf. & ſupr. c. 24. *J. F. R.*

πεπράξει. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος ὅτος [a] ὑμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore deliberabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ [b] χαμιδός, καὶ ῥήξας τὰ ἱμάντα, ἃ διηγόμην, καὶ ἀνασχιρτήσας, ἴεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· χἀγὼ μὲν ᾠμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ χαλαχλειωθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττᾶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον ὅτως, [e] ὥστε ἀποκλεῖσαι με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum eſſet proſpiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exſultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. Ac videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam invenisse, ac juſſurum ruris dominum ſtatim me tanquam elatum ferocia aſinum includi, diligenterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Rabioſum me rati, multos jam gladios in me haſtasque ſtrinxerant, & longos fuſtes, atque ut ſtatim interfecturi me ſe comparaverant. Ego autem perſpecta periculi magnitudine, curſu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀναμὸς [f] θεὸν αὖθις ἀπήειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [g] κώμην ἄλλην μεγάλην, ἔνθα

41. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

a Οὑμὸς] Sic B2. P. S. Ὁ ὑμὸς J. Fl. Fr. Οὑμὸς Ald. H. Ὁ ἡμὸς V2. b Καμιδός] Καμίδος P. & marg. A1. cum J. Vulgatam vero retinent cett. c Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίνδυνον J. Sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluiſſe. d Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. e Ὥστε] Deeſt in Fl. Adeſt in aliis & P. f Κώμην] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέρωχον] Ἀνδρῶδες, ὕβριμον, ὑπερφίαλον. V.

46. Ἀγύρτας] Ἀλαζόνας, * ἀναστάσιμον. V.

* Ἀναστάσιμον] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀναστάσιμον. Scribendum igitur ἀναστάσιον Schol. autem ſeq. ἀνεμοστάτους adſpirate editum mutavi, quia typotheae tantum error eſt. J. F. R.

22. Ὁ ὑμὸς] Ita Fl. J. Ald. & Fr. At Baſ. 2. P. S. & A. ὑμὸς. Ven. 2. vero ὁ ἡμὸς. ut omnes Libri ſcribunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὑμὸς] Quia res eſt parvi, & utrovis modo ſcribitur, ſervavi hic ſcripturam Pariſinae aliarumque nonnullarum, etſi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἡμὸς exhibet. J. F. R.

27. Καμίδος] P. & J. Ed. καπίδος. Sed aut genuina hic eſt vox καμὶς, aut ſcriptum fuit τῆς κιναδίου. M. du S. Niſi καπίδος ex καμίδος malis. J. F. R.

30. Ἀνατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέτρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium ſit, non item ἀνατρέφω. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito teſtimonio probatum it, ubi ſimiliter ἀνατραπέντος τῆς σκάφης, ſubverſa navi, quoque habemus. Aitque ſuae conjecturae non obſtare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καλαστρέφειν; quum καλαστρέφω & ἀνατρέπω in ſignificatu plane conveniant, non ita καταστρέφω & ἀνατρέφω. Idem jam egit Cl. J. Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis; sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperculorum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihique impositam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae *vestibus* ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae redduńt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ κἀ ε χαμηλότερόν τι ἐτεγατεύσαιλο, τ' Θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, ϕ δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιϛα τιμωμένης ὀπιχωρίᾳ δαίμονος τ ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ κ μάλα ἄθυμοι τ ξένην Θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν Θεῷ h συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα σύχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόζ) ἀϕατρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τ πλησίον πόλιν, κ τ Θεὸν ἀπήτουν τοὺς i ὀπιχωρίους, κ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· κ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἵν' ἔχοιτο τῇ Θεῷ ϕέρον· οἱ δὲ κομῆται, αἰδοῦμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τ ἵππων, εἶχον αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, κ δυσσεβεῖς κ ἱεροσύλους ἐκάλουν, κ ἀπῄτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· κ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τ Θεοῦ. δήσαντες οὖν τοὺς k γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, κ τοὺς μὲ εἰς τ εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τ δὲ Θεὸν τ ἐπ' ἐμοὶ νομιζομένην κεράμενοι, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι Θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ

g Κωὐτερον] Κωὐτερον P. h Συνοικίσαντες] Συνοικίσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. i Ἐπιχωρίους] Ἐπιχωρίους Fl. k Γυναικίας] Sic Fl. Fr. J. H. P. &c. Γυίας P.

48. Ἐτριατύσαντο] Ἐψιώδυτο. V.

70. Εἰρκτὴν] Φυλακήν. V.

Gronov. supra T. I. Zeux. c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅρματα ἀναστρίψαντες male olim redditum erat, *currus subversos*, quum sit *conversos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, si lubet, Cl. Bergler. ad Alciphr. I. Ep. 27. ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δελεῖον ἀπεφήνασας. *me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti*. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέψαντες facile tamen intelligi, *inversas*, quum & ἀναστροφὴ vulgo significet *inversionem*; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando ap. LXX. *Jerem.* XLVI. 26. al. 27. legimus, κ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀναστρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *J. F. R.*

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex conjectura addidimus. *M. du S.*

48. Κωὐτερον] Non sperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, s. *nunquam ante visum auditumve. Long. Past.* IV. p. 124. s. Ed. *Moll.* (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἁπλῶς Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortasse, quod maxime mireris, a suis jam inventus periisset Daphnis*. Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη καμὲ συμπράσκιμι διέγνωσαν, ᾧ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τ πλησίον κώμης οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέσσειν· ἕτος με παραλαβών, ᾧ πυρῶν μεδίμνους δέκα ἀπομετρησάμενος, ὑπεθείς μοι τ πυρὸν, εἰς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν δύσβατον, εἰς δὲ πόρρω, εἰσάγει με εἰς τ μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὑποζυγίων κτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, ᾧ πᾶσαι τούτοις ἐπετέφοντο, ᾧ πάντα ἀλεύρων μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μὲν με, οἷα ξένον δοῦλον, ᾧ φορτίον βαρύταλον ζεύγνυσι, καὶ ὁδὸν δύσβατον ἀφιγμένον, ἀναπαύει ἔνδον ἀφεῖσαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, [a] ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὑπιπτάσασιν ὑπεζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τ μύλης· εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις [b] μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῆς ἔνδον βακτηρίας, περίστανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, [c] ὥστε με [d] ὑπὸ τ πληγῆς ὥσπερ τρόμβον ἐξαπίνης στρέφεσθαι. ᾧ πεῖρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τ δοῦλον, εἰς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, ᾧ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, ᾧ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τ τέχνην· ἔτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν

42. Postridie cum supellectili illorum me quoque statuunt vendere: & venditus hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique gravè onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνην] Vid. notam *Solani*. b Παθὼν] *Madv.* marg. *Aliter*. c Ὥστε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὥσχε male *J.* d Ὑπὸ] Et sic esse in *Fl.* notabat *M. du S.* Est & in cett.

77. Ἄρτους πέττειν] Ἀρτοποιεῖν. *V.*

88. Ὀθόνην..] *Γρ.* ὀθόνη τὰ ὁρώμενά μου σκεπάσουσα. *G.*

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. ᾧ τῷ δεσπότῃ κακίστῳ εἰ ἰμὶ ἐπιδεέστερος. *J. F. R.*

88. Ὀθόνην] In *Coll.* & P. ὀθόνη τὰ ὁρώμενά μου σκεπάσουσα. *M. du S.*

95. Ὥστε με] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστέ με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τοὺς πόδας habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Cl. *Hemsterh.* T. I. *Timon.* p. 103.—4. Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in *Evang. Luc.* VII. 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. *J. F. R.*

96. Ὥσ-

negotii. Dominus nimirum mane imposita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adstabam. Erat autem vehementer molesta quam tum vitam agebat. Primo quidem quod hiems jam esset, & ille neque unde stragula sibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum modo humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus, veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, si surrexisset, gladio se hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tutissimum, abstractum ei gladium longe

γεωργῶν, ᾗ τοῦτο εἶχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ὢν ἔσθιεν ὀπωθεί μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· ᾗ πωλοῦντι τοῖς ταῦτα ὠνιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸ κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν ᾗ ἔσκαπτε, ᾗ ἐφύτευε, ᾗ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μέν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, κατεῖχεν δὲ αὐτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, ὐχ ὅπως ἐμοί· ᾗ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, ᾗ ὀξὺν ἐπάτουν, ᾗ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, ᾗ σκληράς.

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν εἰς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτου τοῦ ἡμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, ᾗ ἤρετο τὸν κηπουρὸν ὅπου ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, εἰμαι, τὴν φωνῆς ἀνόητος ὤν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· κἀκεῖνος συμπλακεὶς αὐτῷ, ᾗ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν ὅπου, ᾗ χειρὶ, ᾗ ποδὶ, ᾗ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· ᾗ ὡς τὰ πρῶτα ᾗ ἀντεμάχετο, ᾗ ἠπείλει, εἰ ἀναφαίη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὴν μάχαι-

e Ἀντιόδητος] Sic jam Edd. cum supra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀντιόδητος. quod posterius etiam adscript. in marg. *A1.* f Πάλιν] Restitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅποι *Fl.* h Καὶ ὡς] Sic P. cum *J. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνώτατον.

96. Ὥσπερ τρόμων ἕκαστος τρέφεις] Si *Erasmus* ad Belgicissimum solummodo attendisset, non vertisset, *ut e vestigio more turbinis circumduceret molam*; dum contra ipse qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. *J. F. R.*

14. Ἀντιόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀντιόδητος & ἀντιόδοτος; hoc loco sic edidi ut Edd. & Codd. habent, etsi aliter supra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J. F. R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis πάνυ, est. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non satis sanus hic locus est. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & superlativos ότερος & ότατος, sive ύτερος & ύτατος facere, quando penultima positivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem; At quando ι vel υ in positivo quodam revera est longum, ότατος breve scribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hom. Batrach.*

χαιραν αὐτῦ, ϗ ῥιπτεῖ πόρρω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-Φόρητον, ψευδὴς ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ δείσας ὅπι τύτῳ, τ μὲ αὐτῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπολείπϛ, τ δὲ μάχαιραν βασάσας [a] ἐπ' ἐμοὶ ἦλαυνεν ἐς τ πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτῦ συνεργῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τ κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῦ δεδιὼς, κρύπϛ ἅμα ἐμοὶ, πρός τινος τ ἐν ἄϛ συνήθων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ὕτω ποιῆσαι· τ μὲ ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἁράμενοι ἐκ τ σφῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημά τι [c] ὑπερῷον, κἀκεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τ ὁδῦ τότε μόλις [d] ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τ πόλιν, ϗ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχὼν, λέγϛ τ ὑπόνοιαν τῦ κηπουρῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἦμεν κεκρυμμένοι, ϗ καταλαμβάνουσι τὸς τ πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τ ὑπηρετῶν πέμπουσι, ϗ τὸς ἔνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς ὐδαμῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ἔνδον ἔφασαν εἶναι τ κηπουρὸν, καμὲ τ ὑποζύγιον· οἱ δὲ ὐδὲν ἄλλο ἀπολελειφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam suo socio colendum dat: ipse vero metu *imminentis* in via periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Postero die, consilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per scalas sursum portant in supernum quoddam cubiculum, ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum surrexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati essemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meque ipsius asinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a Ἐπ'] Deest in P. Adest in *Fl.* aliisque. b Ἐπέδωκε] Constans Edd. lectio. c Κἀκεῖ με] Κἀκείμε *J.* d Ἐξαναστὰς] Ἐπαν— Ex. *Fl.* Vulgata vero est in P.

47. Ὑπερῷον] * Ἀνώγεων. *V.*

52. Ἀπόνοιαν] Ὑβρ. *V.*

* Ἀνώγεων] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum esset ὠόγεον. Item mox male ἀπόνιαν, ut reliqua sex, septem typogr. sphalmata a me correcta omittam. *J. F. R.*

verſ. 11. *J. F. R.*

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adscripserat, conferendum c. 12. in *Quom. Hist.* At ibi quidem lectum σὺ ἀκοντίῳ φονεύσῃς. Verum quia ibidem ἐπὶ pro σὺ est in 2. Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort.* XXIII. abunde sit demonstratum, σὺ saepe abundare, ac pro ablativo caussae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod σὺ ne quidem commode hic abesset, quum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti σὺ τούτῳ significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciss. p. 469. & *Long. Past.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς σὺ ἔργῳ. Nostr. supr. c. 47. m. σὺ γέλωτι. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* supra prolatam ad T. I. p. 429. σὺ δέ μοι σὺ ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ σὺ ne sollicita. *J. F. R.*

41. Ἐπέδωκε] Mallem ἐπέδωκα. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M. du S.*

47. Οἴκημά τι ὑπερῷον] In *Act. Apost.* I. 13. habemus, ὑπε-

aliud confirmant ; neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare : alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca : prehensumque mittunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro : me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino ; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

ἔλεγον, ὅτε ἄνθρωπον, ὅτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ὑπακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλαφρὸν ἔσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ οἰκίδιῳ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον [e] πέμπουσι, λόγον τοῦ τετολμημένου ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις [f] ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ὅτι τῷ μηνύσαντι ἐκ τοῦ ὑπερῴου, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, πάλιτόλε ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος ὅτος, Ἐξ ὄνου πρὸς ὄνον.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς [g] ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῆς ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· ὅτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἐσκευάζε, [h] καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέσσειν, καὶ μελίπηκτα κυρτὰν ὀπτάμενον. ὅτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκη-

[e] Πέμπουσι] Ἔπεμψαν marg. *A1.* [f] Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν P. & marg. *A1.* [g] Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. [h] Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl.*

86. Μελίπηκτα] Εἰδος πλακοῦντος. *V.*

ἀνέδησαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat ὑπερῷον esse adjectivum ; non tamen compositum, ut Scholiastae & *Eustath.* voluere ; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος & similia : atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J. F. R.*

49. Τότε] Lege πότε. *M. du S.*

73. Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Herodian.* ἐπιδίδωμι usurpat, pro *permittere, tradere se alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri, crescere*, plurimum significet ; tamen & *donare* notare, notum est ; quidni igitur *tradere* & hic significaret ? ut ap. *Ael.* XII. 28. ἐπιδόντος αὐτὰς (θυγατέρας) τῷ Λεὼ εἰς τὸ χρηστήριον τὸ Δελφικόν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas furtim ad caedem. Ne plura congeram similia. *J. F. R.*

74. Ἄσβεστον ἐγέλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσβεστος δ' ὄρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. *M. du S.*

76. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου πρὸς ὄνους] Vide *Zonob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλιος τῆς ὁ Μακ.] Supra Ζεῦξ. c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μοι ταῦτα κἀμὲ ἴσα-σαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ὅτοι μοι τὸ δεῖπνον τῷ δεσπότῃ, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἶσα ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλαχλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μοι τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην θέμενοι, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολύσασθαί· κἀγὼ τοῖς παχυμμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τοῦ δεσπότου ἐδίδουν ἐμαυτὸν, καὶ μακρῷ πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἶσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠδάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παχυμμένων, κἀμοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτοῦ καλαγνὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤδοντο ἤδη [b] τῆς ζημίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερον τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τοῦ κοινοῦ, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

dem utebantur, diverſabantur in eodem, & permiſta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde me cum his intus incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum reverſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum jam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſolicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσα τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιόταλοι, μέγαν

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς *Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμενπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B1. P.* Et ſic *Fl.* in ſequentibus. d Ἀναίσχυντον] Ἀνίσχυτον male *J.*

98. Ταῖς τέχναις] *Furtis.* F.G.

21. Προσλέοντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσιλέοντες. *M. du S.*

33. Καλαπίνουλα] Qui neſcit καλαπίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit de piſcibus hamum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in *Piſcat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλαπόσεις πλακούντων inveniet, ibique *Bergleruм* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas ſimul abſorbere placentas.* Ita uſurpatur καλαπίνειν. Sic κατέπιον τεμάχη *Ariſtoph.* in Nub. verſ. 337. & Lucian. „ in *Aſino* h.l. Ibidem ſupra, c. 28. μάζας ὅλας καταπίνων. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μᾶζαι — *inſtitúunt* καλαπίνειν. *Mazae* „ *orantes ut ſeſe deglutias.* *Plato* in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱοὺς κατέπινεν οὗτος ὁ „ λίθος. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδοσαν καλαπιεῖν". Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutire*, quam καλαπίνειν. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. 3. pr. Ἔστιν δὲ, ὃν ἂν τις ψωμίζῃ, δίναι καλαπιεῖν. Quid tamen differat a καλαφάγειν & καταβρώσκειν, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi piſces dicit καλαβρώσκειν τινὰ, i.e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere*, & καλαφαγεῖν ἰχθῦς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde confervos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με ϗ πίονα ὁρῶντες, ϗ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ & μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑποψίαν ἔρχονται τὸ τολμηράτων τ' ἐμοῦ, ϗ [h] προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες [i] ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τ' θύρας, ἐσκοποῦντο τἄνδον. κἀγὼ τότε τῆς δόλου μηδὲν εἰδώς, ἠρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τὴς ὁμοδούλους ἐκάλουν ὅτι τ' ἐμὴν θέαν, ϗ γέλωτος πολὺς ἦν, ὥστε ϗ ὁ δεσπότης αὐτοῦ ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, ϗ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, ϗ ἐξαίφνης τοῦ συμποσίου, ϗ θρασύψας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καλαπίονλα, ϗ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβόησας, εἰστρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅτι τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα ϗ λίχνος ἑαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, ϗ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι [g] παρατεθεῖναι εἶπε, ϗ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ μὲν ἃ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καλαφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο [k] μὲν γάρῳ ϗ ἐλαίῳ [l] καλακεκμένους· τοῦτο δὲ νάπυϊ ὀπικεχυμένους. κἀγὼ τ' τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, ϗ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώ-

e Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανόμενα *J.* f Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. g Μετρῷ] Μετρῷ male *J.* h Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προσελθόντες Edd. cett. i Ὀπῇ τινι τὰ ὄμ. τ' θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* k Μὲν γάρῳ] Μὲν οὖν γάρῳ *Pell.* l Καλακεκμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπεως *V.*

adeo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J.F.R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Erasm.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Pollux.* I. Segm. 79. *J.F.R.*

40. Παρατεθεῖναι εἶπε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd.* *Lucian.* ac *Theocr.* docet εἶπεῖν saepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J.F.R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Posses θεῖναι conjicere, nisi nimis prope παρατεθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Asf.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J.F.R.*

43. Καταχειμένους] Legendum forte κατακεχυμένους, nisi forsan legendum sit: οὐ γάρῳ & ἐλαίῳ κειμένους. *F.G.*

Καταχειμένους] Lege κατακεχυμένους. *M. du S.*

58. Κα-

σώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένῳ, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ ἀθρόας. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ τῷδε οἶνον ὅτου ὄνου, ἤν τις αὐτῷ ἐγκεράσαμεν ὀλίγου· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τὸν διοικητήν τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾳδία ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενον. καὶ πρῶτον μὲν καλακλίνεσθαί με ὅπη κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ὅπη τὼ δύο ἐπαυξάμενον ὀρθὸν, καὶ καλανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν, καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα θεοβόητον ἦν, ὄνου ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενον. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνέκυον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ ποιεῖν δὲ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς θαυμάσιον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ὅπη τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπόταλον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare & insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam suo adolescenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos *pedes* erectum stare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuissem etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, luctator, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστων Ex. Fl. Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον Fl. c Ὁρῶν] Deest in Fl. d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ Fl. Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet Fl. f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς Fl. g Σκευή — πολυτελὴς] Σκεύη πολυτελῆ Fl.

58. Καθηχῶ] Καθηχῶ, προτρέπομαι, θεραπεύω αἰτιατικῇ· καθηχῶ δὲ αὐτὸ τὸ ἰχῶ τῇ γενικῇ. V.

58. Κατηχεῖν] Rursus infra Z. Τρ. c. 37. f. & Philopatr. c. 17. M. de S.

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas ἤτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. F. F R.

79. Σκεύή μοι ἦν πολυτελὴς] Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea injiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali caussa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto sicubi regio esset in via aspera, & ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim concluſum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην ἀργύρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπλουντό μοι μέλος μυσικώταλον [k] ἐκφωνοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες 90 τὰ μάχης ἤδη ἦσαν ἐν πανσκευῇ, καὶ ἀφίκλο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν δὴ ἔωθεν· κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ πολε χωρίον ἦν τὸ ὁδὸν τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, 95 οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις 100 τῶν αὐτοῦ πολιτῶν πρὸς τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ πρόδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ὀπισθάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. καλακλείσας γάρ με ἔνδον εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ πρόδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεκόμιζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνῳ γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἥδιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶσιν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ πολὺ γυνὴ ξένη, ὑπὲρ

[h] Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμεθα *Fl.* [i] Καὶ χρυσῷ] Deest in *Fl* [k] Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες *Fl.* [l] Παρέξειν] Παρέξαι marg. *A1.*

91. Ἡ πομπή] Ὁ καιρὸς ἡ πομπή. *V.*

omnia habitus, adparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. *J. F. R.*

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶ. *F. G.* Πορφυρᾶ scil. habebat *S.* Sed vett. recte πορφυρᾶ. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἱκετηρίους λίθους &c. *J. F. R.*

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. *M. du S.*

μετρία κεχλιδμένη, τ' ἄλλην ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀρίστωντα, εἰς ἔρωτά με θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ ποδοδόξῳ τῶν ἐμοῦ ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσεσθαι, καὶ εἶδεν φροντίσας, εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

quando peregrina mulier non mediocriter dives, ſpecie ſatis honeſta, ingreſſa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim ſpecie aſini capta, partim inuſitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progreſſa. Agit ergo meo cum magiſtro, & mercedem illi luculentam pollicetur, ſi noctem unam mecum quieſcendi copiam ſibi feciſſet. Ille parum ſolicitus, ſive illa aliquid a me impetraret, ſive minus, mercedem capit.

Καὶ πειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ὅπου τὴν ἐμὴν εὐνήν. ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθετο, καὶ χαμαιτύπιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ πού πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὰ ῥινά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἶτά με καταφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τοῦ φορβαίας ἐπιλαβομένη

51. Veſpera jam erat, de convivio nos dimiſerat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & ſtragula veſtis intus depoſita, & humi ſtratum nobis decentiſſime. Tum mulieris ſervi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis veſtibus lucernae adſtat nuda integra, fuſoque de alabaſtro unguento ſe ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oſculis me invadit, & tanquam cum amaſio ſuo, & homine, colloquitur, & me capiſtro prehenſum trahit in ſtra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. Br. P.* b Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* c Ἐκεκόμιστο] Ἦκεν *Fl.* d Που] Non habet *Fl.* e Ἐνέπλησε] Sic Eddi Excerpta *J.* & *Vz.* Sed *Ald. 1.* vulgatam ſervat. f Ἐπιλαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμαιτύπιον] Ταπιτὴν ἐ μικρὰ εὐπ. *P.*

23. Εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε μή] Benedictus *ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute ſequitur, ita ſane evertit omnem ſenſum, qui nullus in his eſt. Baſileenſes *qui parum curans mei jacturam* &c. quos veriſſime adſecutos cenſeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorſus idem hic eſt, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *ſi quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, nec no. *J. G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diverſa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Obſerv. Crit. p. 45. Ubi propoſitis *Ariſtophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vſ. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακοσίδια, Πολὺ μᾶλλον ἀπολεῖ θυμοῦ λαβεῖν ἰκανίδιον. Καὶ ταῦτ' ἀνύσει, τετραμέτρου βούλει; ait: „ Quid hic ſit ἀνύειν, cognoſci poteſt „ ex oppoſito, ἀπολεῖ λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans uſus hu„ jus verbi eſt in hoc ſignificatu, ſed ad eum non „ ſemper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *Heſiod.* in Ἔργ. p. 395. — καὶ μηδὲν ἀνύσας, *& nihil obtinens*, vel *impetras*. Non ſatis accurate vertitur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Aſin.* (h. l.) Κρίνασθαι δὲ

ſtratum. Ego vero tertio quodam horeatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, lacerareturet: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis

ἡ δὲ τὸ χαμεύνιον εἶλκε· κἀγὼ ἔνδον τρίτῳ προσκαλέσοντι εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ καὶ πολλῷ ληθαργούμενος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου αἰσθημένος, καὶ τὰ παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὅπως καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐκ μέτριον ἦγε, μὴ δὲ χωρήσασα ἡ γυνὴ λάσπαδεία, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ ὅτι εἰς δέον δεδίως. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὡς εἶδεν δὲ κατέχομαι, ὥσπερ ἀνδρὶ προσκειμένη, περιβάλλεταί με, καὶ ἑλκύσασα εἴσω ὅλον παραδέχεται. κἀγὼ μὲν ὁ δοῦλος ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπήγειν ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τὸ ὀσφύος τὸ ἐμοῦ εἶχεν, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσθεῖν πρὸς τὸ τῆς γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀφόβως λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἴην κακίων τοῦ τῆς Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅτως ἦν ἄρα εἰς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τὸ ὑπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς

g Πολλῷ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. h Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. i Γὰρ] Reſtitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. k Προσκαλουμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προσκαλ. *Pell.* melius. l Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. m Τῷ φεῦγον] Τῷ φευγοῦσι *Pell.* melius.

„ ἐὰν φροντίσας, εἴτε ἐ ἀνόητα τι ἀκούσῃ ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ μή. Ubi nec *Benedict.* nec *Baſileenſes* recte cepe„ runt ſenſum. Benedict. *Qui non curans, ſive ali„ quid, ſive nihil ex me faceret.* Baſil. *Qui parum cu„ rans mei facturam* &c. Exiſtimem ego, ἀκούω hic „ etiam *obtinendi* ſignificatum habere, ἀκούω τι ἀπὸ τι„νὸς, eſt *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus „ eſt in *Antholog.* quem etiam in Theſauro adduxit „ *Steph.* ἀνταμοῦν τοῦτο ἀπὸ τῆ Μούσῃ, *hanc impetravi „ a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille „ nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me, „ ſive non, accipit mercedem.* Sic *perficere* Latinis eſt „ *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vſ. 99.) *quam „ joco Rem voluiſti a me eandem, quin perfeceris?* Cl. *Geſnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adſentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *conficio, conſumo* quoque ſumptum, *perdere* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. *J.F.R.*

45. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου] Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρου? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἐμοὶ legendum omnino. *F. G.* Bene, ſed mallem χρίσματι, ex cujus compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi veroſimilius videtur. *J.F.R.*

56. Προσκαλουμένη] Mallem προσκαλεμένη. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φευγοῦσι legendum videtur. *F. G.*

ῆς ἀχόρες, ὥστε ὅλην τ νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

ptatis, ut totam in me noctem contriverit.

Ἅμα δὲ [a] τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲ ἀναστᾶσα ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τ διδάσκαλον τ ἐμὸν φύσειν ὅπι τοῖς αὐτοῖς τ μισθὸν τ αὐτὸν τ νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μ πλουσιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ χαριέστερον [b] ἐν ἐμοὶ [c] ἐπιδειξόμενος, συγκαλακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ [d] καλεχρήσατό [e] μοι δεινῶς. καὶ πόλε ἐλθὼν ὁ διδάσκαλος, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότα ἄγει αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ ἀφ' τινὸς ὀπῆς τ θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡδεῖς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τ θέας παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σύν τινι τ καλαδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ [f] πάντων ὀφθαλμοῖς ὅπι τ γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τ γυναικῶν, ἥτις καλεκέκρικε θηρίοις παθαρεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμέ, καὶ προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ φαύειν ἐμοῦ.

52. Cum luce autem surgens discesſit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister domino rem denunciat, quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit illum jam vesperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae ostendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me ostendere facientem ista cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τ ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἤγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, ἐπεὶ ἐγὼ ἐπεδεδώκειν τὸν ἐμαυτοῦ βίον ἐς τὸ θέατρον, ἐπιτηδείως ἔχων πρὸς τὴν ἐπίδειξιν, ἐπεὶ ἐκ τῆς ἀκρατείας ἐκείνης ἐρρωμενέστερος ἦν, ἐπιβὰς τῆς γυναικὸς ἐπεδεικνύμην τὰ ἐμαυτοῦ, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐπιμένων ἐκρότουν τε καὶ ἐπῄνουν οἱ θεαταί.

53. Denique instante jam die, qua munus honoris petendi causſa editurus erat meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* b Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl.* cum *F. Ald.* &c. c Ἐπιδειξόμενος] Restitut. ex *F.* & *Vz.* Ἐπιδειξάμενος cett. d Κατεχρήσαλο] Καλεχρῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. e Μοι] Sic Edd. *Mu* L. P. f Πάντων] Ἐν insertum cupit *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδεδώκειν] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδιδάκειν. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατό μου δεινῶς. *F. G. G.*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μου pro μοι, quum passim καλαχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ συναγωνιεῖ & χορηγῶ τ ἀνοίας καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ καταχρῆτό μου τῇ παρὰ παιδίον (παιδίων recte edidit *Hemst.*) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox insequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ διδάσκαλος, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, *ut ipse docuisset*, *quasi ipse id me docuisset.* *F. F.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide *Eunuch.* c. 3. & N. A. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adducit, plane nihil est, ibi enim legas: ὑπὸ προπετείας μου κατέβαλε, a καταβάλλω, non a καταχράομαι. Nec ipse ibi in *Funt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Fensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Fensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

σπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσῆειν ὕτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀναπλίνθσι, κἀκεῖ μοι τὴ γυναῖκα κατέκλιναν. εἶτα ὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, καὶ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν [g] χρυσίῳ ἀγγείῳ διακονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ὀπισθάτης ἕστως ὄπιθεν, ἐκέλευέ με χεῖσθαι. ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδόμην ἐν τῷ θεάτρῳ καλαχείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή τις ἄρκτος ἢ λέων [h] ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τινος ἄνθη φέροντος παρεδεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνήσας ἀναπηδήσας τοῦ λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὠόντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ [i] ἓν ἐξ ἑνὸς διατρέχων, καὶ ἁρπαζόμενος ἀπ' αὐτοῦ τὰ ἄνθεα τὰ ῥόδα, κατέπινον. τοῦ δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ

[g] Χρυσίῳ] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* [h] Ἀναπηδήσηται] Ἀ——ται *Fl.* [i] Ἓν ἐξ ἑνὸς διατρέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait κατακχρώμαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χρώμαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μου legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 12. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p. 487. med. ἀλλὰ καταχρῶδί μοι &c. Sed καταχρᾶν] in libr. *Apocryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J. F. R.*

79. Ἵν' —— διδάξω] De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J. F. R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum οἷ πάντων; *F. G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud οἷ, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ οἷ πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujetio*, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nusquam comparet οἷ, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J. F. R.*

96. Ἀπὸ χελώνης] Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὴ ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρόσω λεπύριον. *Illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* *J. F. R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F. G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F. G.*

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπώλυτο, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἱστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ ὀπτάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἠξίουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ θεμιτὸν εἶναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον ἀκροᾶσθαι, εἶθ' ὕστερον δικάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσασα, καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φυλακῇ, ἐς ὃν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καλαφεύδομαι ὅτι γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φῂς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἐστὶ μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος· ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων βιβλίων συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit, diſparetque ex oculis aſinus ille antiquus: adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates be-*

a Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] Lege ἴδιον. *M. du S.*

33. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ . . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσασα] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala . . . . ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iisque comelis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius conſidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me veneſico unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. J.*

35. Κάτωθεν] Vide *Senſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μὲν — Γάϊος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

bonus : patria nobis Patrae , urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, *Carissimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hospitum , qui & domo me exceperunt , & honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi , horum qui sis filius* , exsiliensque de sella amplectitur me , & multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat , pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeses me publice audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare descendentes navim circumspicimus , sarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem , quae meo asini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi , postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata , arbitror , ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Obsequor ego , indignum ratus , si is qui in asino amatus esset , nunc homo factus fastidire vellet , & amatricem suam despicere. Itaque coenocum illa , & unguento ungor , & coronam sumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum jam profunda nox esset , & somni

μάντις [b] ἀγαθός· πᾶσι δὲ ἡμῖν, Πάτραι ὁ Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, ξένων υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ὀπίσαμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῇ δίφρῳ ἀναπηδήσας, ἀπεβάλλετό τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπέλυσε· καὶ ἐλθόντες [f] ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ [g] ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ [h] γυναῖκα [i] ἐραθεῖσάν με τῷ ὄνῳ, καλλίων αὐτῇ φανεὶς λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [j] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ εὐδοξίᾳ, οἶμαι, τῷ πράγματι θαυμάσασα, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων [k] ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερφρονεῖν, καὶ [l] ἐραθεῖσαν ὑπερορᾶν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [m] καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀναστώσαντι ῥόδῳ· [n] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

[b] Ἀγαθὸς] Deest in *Fl.* [c] Ἐπίσαμαι] Sic etiam *Fl. J. Fr. P.* [d] Ἐκείνων] Ἐκείνου *P.* [e] Ὁ ἐμὸς] Aliter supra c. 40. [f] Ἡ δὲ μ' ἀσμένη, τὶ] Ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A1.* [g] Καὶ] Deest in *Fl.* [h] Ἐπὶ] Ἐπὶ male *J.* sola.

hoc *nomen* s. praenomen potius, supplevimus. Caeterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmodi, Πατρὶς μέ ἐστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μέ ἐστι Λεύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. Patrem & forte avum ab eo appellatum , satis responsio Praesidis indicat : sed qui potuit dissimulare suum ? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quaenam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit ? Si dicas, ab ipso scriptore detracta , & consilio omissa , ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit , ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λευκίου Πατρέως solum nomine lectam hanc fabulam , licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* *J. M. G.*

49. Πατρὶς δὲ ἐμοὶ Πάτραι] Lucius Patrensis. *Phot.* Biblioth. *F. G.*

Πατρὶς δὲ ἐμοὶ Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Lucius Patrensis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Hinc apparet , hoc opus esse Lucii Patrensis , sed compendio expressum. *M. V. la Croze.*

82. Οὐκ-

θεῖα, ἤδη γὰ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον δέσων ἐκ τὸ πρὸς τὸν συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, γὰ τ' ἐμῆς οἰκίας, γὰ μακράν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ γὰ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνου, γὰ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, γὰ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ γὰ χρησίμου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. [e] γὰ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, surgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adsto; magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo facessis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commisi? At ego*, inquit, *non tui, sed asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne servatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium.* Et advocatis jam statim ser-

a Ὥσπερεὶ] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτη] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτη *J.* e Καὶ] Deest in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. F.G.

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret: tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exsulare jubeat, non potest φθείρειν aliud quam *facessere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. τὴν Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἐρυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄορι (alias ἄορι scribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Alciphr.* Epist. priore loco adductam, ex *Aristophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθάρη rursus ita positum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl.* Frischlinum reprehendit, qui illud *Aristophanis* in Plut. 610. τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρῃ, male verterit: *nunc perdaris*, quum sit vertendum: *Tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula ap. *Aristoph.* excludi potest, sequitur enim: Σὺ δὲ ἴθι κλάειν μακρὰν τὴν κεφαλήν. Ibid. supra vers. 598. Ἀλλὰ φθείρου, γὰ μὴ γρύζῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum musses.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati ajunt: loop hoog den koekoek / quod tamen est apertius, quando εἰς post imperativum additur. *J.F.R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* F.G.

98. Τὸν — συμφορὰν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset.* Μέγα esse συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πᾶσι ἐστὶ ἄνθρωπος (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde *Aristoph.* Equ. 652. Δοκεῖ Ἐπὶ συμφορᾷ τοῖς ἀγαθοῖσιν εἰσαγγελθῆναι Εὐαγγέλια θύειν. Disserte hic Scholiastes, μέγα, ait ὅτομα ἡ συμφορά. Etiam *Lysistr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορᾶς fit mentio. *J.M.G.*

99. Συμφορὰν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Gesn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. sic legitur: Οὕτω ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐστὶ ἄνθρωπος συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adposuit margini: *omnis homo est ipsa calamitas.* At si jam ἀνθρώποις cum *Gesnero* legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt *Aristophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *casus*. Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum est hominem ipsum dici συμφορὰν, nam & sic *Sophocl.* Aj. Flag. vs. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δίχα τὸν ἄνδρα, quod vertitur: *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexspectato ac timendo casu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem significatum esse in *Herodoto*; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi in Edit. *Herodoti Genevianae*, item *Aldina* & *Ge-*

sne-

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῇ νάυτῃ μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, κἀξωθεὶς πρὸ τῆς θυρατίδος ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, καὶ γῆν γυμνὴν ἀγκαλιζόμενος, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ὅτι ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς στρωκτῆς (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου ἀγριγίας ἀφ' μακρῆς πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἰκαδὲ ἀνασωθείς.

f Ἔστιν] Nihil mutare *El.* notat *M. du S.* *g* Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. *h* Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *A1W.* Nil mutant Edd. *i* Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

meretrii, πῶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπον (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. P. *Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώπους mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώπους poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὁ γόητα ἀνθρώπους, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J. F. R.*

6. Ἐξ ὄνου ἀγριγίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille λακὸς στρωτὸς & ὄνου ἀγριγία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀναίρω ταύτης ἀγριγίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγου & μάχλου Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J. M. G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ. JUPITER CONFUTATUS.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ. CYNISCUS ET JUPITER.

ΚΥΝΙΣ. CYNIS.

ΕΓὼ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲ τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐπαιόταλα τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ' ὁ πάνυ ῥᾴδια παρασχεῖν. ὁρῶ γὰρ σε τὰ πολλὰ παραιτούμενα αὐτόν. ἓν δέ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐθέλομι παρὰ σοῦ μαθεῖν γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀπωσόμεθά σε καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενον. ΚΥΝ. Ἀπόκριναι [d] δή μοι πρός τινα ὀλίγα ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὅστις ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀγέγναμαι γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ οὖν μοι, εἰ [f] ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐξεφθέγξαντο, [h] ἄφυκτα

CYNISCUS. CYNIS.

EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim ſaepe te preces illorum quaſi non audicas, transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque voluerisi. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a. Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. b Πολλοῖς] Ἄλλοις O. c Ἔφης] Sic *Fl. Ald. H. P.* & &c. Φὴς *F.* & *Cod.* P. d Δὴ] Omittit δὴ *F.* & P. Comparet autem in *Fl. H. P. S.* &c. e Εὐχὴ] Αἴτησις P. f Ἐστὶν] Deeſt in O. g Εἱμαρμένης] Sic *F. Fr. H. B.* Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. h Ἄφυκτα] Sic marg. *Ald W.* Ἄφθιτα Edd. quas conſului omnes.

9. Μοιρῶν] Ταπεινὸς, ἰσχνὸς. *V.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀπαλαιστάτου praecone expectares; nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J.M.G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φάατὸς dicitur, & ἀνέφατος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* habet ἄφυτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συνὶς οὐ ἀφύκτῳ ἰχθύϊ ἐοικότα. *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυτα ἐμβαλεῖν. *Quom. Hiſt.* c. 62. ubi ἄφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Solan.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀφύκτῳ ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυκτό-

runt; evitari non posse, quaecumque illae nascenti uniquique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte sit,

Ne supra fatum subeas Platonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiet praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα δὲ αὗται ὑφαίνουσι γενομένῳ ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, ἐπὶ τῷ τούτων ἀτράκτῳ τρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ὑπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἔκβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν καλεχόμενοι ᵒ ᾄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαί, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψῴδει δι' αὐτοῦ.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

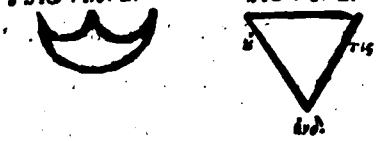
---

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὲ δόμον O. male. l Ἄϊδος] Bene sic O. *Fl. Vs. P. S.* Ἀΐδος male *J. Ald. Fr. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἄδουσι] Ἄδουσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξέρχει O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ οὕτω] Πλαίσιον τὸ διάφορον. *V.* (Vid. sequens scholion)

31. Ἔξω τοῦ *v.* τῶν Μοιρῶν] Πλαίσιον τὸ διάφορον. * *G.*

37. Διεξέρχονται] Διεξέρχει. *G.*

* Ὁ Διὸς] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan dedita opera; quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen adpositi erant. *J. F. R.*

πότερος εἶν. Ibid. c. 29. οὐ ἀφάντου ἐχόμενος. Rursus c. 32. *De Iudic.* c. 2. f. *De Dipsad.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. ἦχον λαβὼν ἀφυλλον. Et passim. Sed ἀφυλλος adfirens *Stephanus*, ἄφυλλος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi *Solanus* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἄφυλλον (interdum & corrupte ἄφυλλον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. *J. F. R.*

18. Γεγωρύου] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ὁ ἐν ἑτέρῳ μέρει] Haud immerito *Solano* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyss.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc versum reperit. *J. F. R.*

δὲ καὶεῖνό μοι ἀπόκρινai. ἢ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθώ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύνανται ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γὰρ ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος [h] δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, καὶεῖνο εἶπῃς· εἰ καὶ ὑμῖν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς πεποίησαι αὐτὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγοροῦντα, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἁπάντων ἐξηρτημένων, καὶ σὲ καὶ γῆν καὶ θάλατταν, καὶ ἀπορήσειε τὰ πρῶτα ὁ νοῦς, πότερον θαυμάσῃ μᾶλλον τὸ μέγεθος τῆς σειρᾶς, ἢ τὸ πλῆθος τῶν ἐξηρτημένων, ἢ τὸ ὕψος τοῦ ἐξαρτήσαντος.

respondē. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque *nomina*, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris oillis, te aurea quadam catena omnia ſuſpenſu-

a Al] Abeſt artic. ab O. b Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. c Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. d Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. e Ἢ τί δύνανται] Καὶ τί δύνανται O. f Τί ὑπὲρ] Τί ἐ ὑπὲρ O. g Ὦ] Abeſt ab O. h Τὸ περὶ] Dedi ex Σ. V2. O. & P. Ποτὲ περὶ habent Edd. cett. i Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἕλληνων ἱστόρηται. εἶτ' ἄλλο τι δύναται εἱμαρμένη ἐ τύχη παρὰ τὰς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν * διαπορῆσαι δωδέκατον. V.

* Διαπορῆσαι] Ἀπορῆσαι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere. V. *διαπορῆσαι* dare voluiſſe. Σ. F. R.

56. Τί δ' οὖν †ἐμε.] Τῷ Διὸς εἰκότως, ὅτι ἐμπεῖς αἱ θεαὶ τῷ ἱματίῳ ἐφημοσθῆναι τὰς μοίρας, ὁ Κυνίσκος ἐγέλασε. V.

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit M. du S.

41. Οἱ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἕλλήνων ἱστόρηται. εἶτ' ἄλλό τι δύναται εἱμαρμένη ἐ τύχη παρὰ τὰς μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . . περὶ αὐτῶν διαπορῆσαι δωδέκατον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία διαπορῆσαι περὶ αὐτῶν διαπορῆσαι μὴ δωδέκατον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo ſit. Σ. F.

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. Σ. & Ven. 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent πόθεν, quod nihili eſt. M. du S.

58. Ὁμήρου ἐπῶν] Hom. Il. Θ. 18. & ſeqq. M. du S. Ibid. Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. M. du S.

61. Ἀναρτήσαιμι] Hom. Il. Θ. 18—27. M. du S. Ἀναρτήσομαι] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. Geſn. vulgatam ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas universa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτήσαιμι, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. Diod. Sic. init. l. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὸν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τῶν ἀρχὴν ποιησόμενοι, & alibi, quin & Aor. indic. pro ejusmodi futur. Homer. Il. Δ. 161. — μεν

surum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demissurum, Deos vero omnes si velint ab illa suspensi vi te detrahere, non detracturos: te vero, si velis, facile universos *Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.* Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorrescebamque versus istos cum audirem. Modo vero ipsum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi justius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine piscículos.

5. JUP. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obsecro*, ne aspere, neque iracunde audias me, quae

k ἀναρτησόμενον τὰ πάντα. l ἔφης γὰρ αὐτὸς m τὴν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ n ἅπαντας, εἰ βούλοιτο ο ἐκπεριμανυμένους καλοπάσειν βιάζεσθαι, σὺ μὴν καλοπάσειν γε, p σὺ δὲ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτῇ χερσαίῃ q ἐρύσας, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

τότε μὲν r ἦν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ καταφρικτὸν μέλαξε ἀκούοντα τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μὲν τὴν σειράν, καὶ τὴν ἀπειλὴν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὡς φῄς, κρεμάμενον. δοκεῖ t δ' ἐν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον u αἰωρῆσα ἐκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τῶν καλάμων τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τὴν Εἱμαρμένην, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς x μου τἀλη-

k Ἀναρτησόμενον] Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησάμενον Edd. cett. l Ἔφης] Ἔφησθα Fl. m Τὴν μὲν] Μὲν τὴν O. P. n Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. o Ἐκπεριμανυμένους] Ἐκπεριμανυμένους O. p Σὺ] Σὲ male O. q Ἐρύσας] Ἐρύσαι O. & marg. A1. r Οὖν] Δὴ O. s Νυνὶ] Νῦν O. t Δ' ἐν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. u Αἰωρῆσα] Sic restitui ex G. L. O. P. Θαυμάσια Edd. priores. x Μου] Ἐμοῦ Ex. Fl. Mu P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. V.

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. V.

— *μεγάλῳ ἀκύτητι* (*ἀκύτητι Clark. & Barnes.*) *magnoluent*, (*luerint*) Et *Herodot.* I. X. p. 5. monente *Horreo*, in Obs. Crit. p. 19. *ἐν νῷ ἔχοντα πίσυνος τὴν Καρδύλων.* Ubi Rever. *Horr.* vel nimius est in probandis ejusmodi aoríst. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia est ratio. *J. F. R.*

61. Ἔφης] Quod *Fl.* hic, ἔφησθα, habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra c. 20. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil muto. *J. F. R.*

62. Μὲν τὴν] Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in Impressis est, τὴν μέν. *M. du S.*

Τὴν μὲν] Si ad *αὐτὸς* respicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J. F. R.*

63. Ἐκπεριμανυμένους] Etsi probum quoque quod in Ox. est, *ἐκπεριμανίους*; servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen nostro inusitata. Sic supra *Tox.* c. 6. vs. 26. *ἐκπεριμανύμενοι*, ubi idem ex *Thucyd.* VII. pro bavi. Interim *ἐκ—νύμενοι* & hic malim. *J. F. R.*

67. Αὐτῇ περ] *Homer.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. *βούλει γοῦν ἐπαγάγω*; sed memor δὴ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δὴ δὲ sine varietate legitur. *J. F. R.*

74. Θαυμάσια] Elegantius in veteri codice scribitur: *δοκεῖ δ' ἐν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωρῆσα ἐκ τῆς ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τῶν καλάμων τὰ ἰχθύδια.* Mihi videtur longe justiorem causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendit ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati Θαυμάσια, quod quidem ferri potest. sed Ms. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. *J. G. G.*

Αἰωρῆσα] Sic etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis Θαυμάσια, minus eleganter. *M. du S.*

Αἰωρῆσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Gesn.* vulgatum Θαυμάσια valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωρῆσα potius ob oculos habuerit. *J. F. R.*

τἀληθῆ μὲν παῤῥησίας λέγοντος· εἰ γὰρ ἔστιν ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παῤ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ὠφελοίμεθα τῆς θρησκείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθόν τινος [c] θεοδότου θητυχεῖν.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, καὶ τῶν καλαράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὂν ἡμᾶς γε ἔτι ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παῤ' ὑμῖν, εἴθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν εὖ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθῶς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ

yera sint, cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cujusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nanciscì.

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis sacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verùm non gaudebunt *impune se auferre* ejusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fusum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abest ab O. b Προσάγομεν] Restitut. ex O. B2. & Fr. Προσάγωμεν habebant Edd. reliquae. c Θεοδότου] Et sic cum J. habere Fl. notat *Solan.* Sed habet etiam P. H. S. & *Ald.*

5. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπὼν πρὸς ἡμᾶς, εἰς τοῦτο ἀπέβη ἀφεστῶτας εἶναι τὰς θυσίας φησίν] Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac* Reddendum fuit, *Ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter pergrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* J.F.

6. Ἡμῶν πρόνοιαν] Secutus sum scripturam Mss. Ox. in quo εἶναι, quod in impressis est, non reperitur. M.du S.

Ibid. Περιττὰς εἶναι] Et hic in Impressis additum erat φησὶν, quod praecunte Cod. Ox. exulare jussimus. M.du S.

7. Φησὶν] Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. F.G.

Φησὶν] Deletum etiam voluit *Solan.* sed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiast.* habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἶναι abesse ab O. & pro eo ἡμῶν legi, adscripserat *Juntinae*; ac φησὶν delerat; sine dubio significans utrumque verbum in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione *Gesn.* parenthesis addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ἴσα. F.G.

14. Δοκοῦσι] Utrum εἰ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. J.F.R.

15. Βούλει γοῦν ἀναγάγω] Hic jam constanter γοῦν, & recte, non ἀλλ' ἐν. Conf. supra c. 4. f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. Ἆρας διαγόρευσις *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε ἐν ἀναγάγω ὑμᾶς. J.F.R.

18. Ἀντίδοτον] Locus palam corruptus, quem ego sic refingo. ὥστε οὐσιώδεις τὰ ἀγαθὰ παῤ' ἡμῶν, ἀντίδοτον δέ τινα ποιούμενοι ἐ. τ. ἀ. τ. β. M.du S.

Ἀντίδοτον δέ τινα ποιούμενοι] Ego omnino cum O. expungerem illud δὲ, vel in τε mutarem, ut cum καὶ cohaereat, si aute δὲ velimus μᾶλλον intelligi. Nam fatisim non esse, sed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo verba sint constituenda. Et video Cl. *Gesn.* τὸ *sed* etiam

non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus hunc nobis evasisset) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & *fac* ut respondeas firmius. JUP. Roga si satis tibi otii est ad sic deliriandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non *tam* indigentiae caussa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis caussa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθείς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῶν προῆλθε [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μικρὰ βραχέα ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μοι ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φῂς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Ἡμῖν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀναγκλώθειν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλῃ οὖν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον; κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες οὐ χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντιδόσιν [h] δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῂς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητί δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σο-

d Ἡμῶν προῆλθε] Sic restituimus ex Cod. O. Nam Edd. ἡμῶν προῆλθεν ἡμῶν, sine sensu. e Εἰς τοῦτο] Εἰς τοῦτον emendatum in Cod. Oxt. f Ἡμῖν] Ἡμῶν male O. g Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν Fl. Οὐ omittunt cett. & P. h Δὲ] Δὲ & τε deesse in O. notat M. du S. i Καὶ] Iterum abest in O. k Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. A1. At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φῂσι] * Δηλονότι ὁ λόγος. K.
8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἵν' ᾖ καὶ †ὅπως ἀσφαλέστερον ‡ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς. V.

18. Ἀντίδοσιν] Ἀλλ' ἂν λαμβάνωσιν ἀγαθὸν τὰς θυσίας § περιέχοντες. V.

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπως misere ante editum.
‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρίνεσθαι legebatur in editis. Mutavi non addens unde, M. du S.
§ Περιέχοντες] Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες.

lam in versione sua delesse! J. F. R.

20. Ἡ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅπου vel simile quid, quod ante τὸν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph. Nub. 1420. Ἐκεῖ δὲ μᾶλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλαίειν. Thucyd. 2, 89. Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοπλέον θέσθαι ἢ τῇ γνώμῃ ἐτέρχειν. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a caussa sacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι, relinqui solam τιμὴν τῷ βελτίονι. Similis locus est Jov. Trag. c. 46. Οὔκουν ἔφησεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἱστιοῦντες. Et in ipso fine ejus libelli: Ἐβούλοντο ἂν ἵνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ἐπαρχεῖν. J. M. G.

Ἢ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. c. 17. f. J. F. R.

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν δὲ τοῦτο, εἰ δὲ σὺ φῂς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis caussa sacra fieri: verum benitate quadam hominum quod praestantius est, colentium. Sic recte interpres, colentium sc. Deos. Nihil hic monerem, nisi Mss. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memoriam gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro τῇ τιμῇ χαριέστερος, scribit θυσίαις χαριέστερος. J. G. G.

25. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεοὺς, ἢ ταῦτα ὁμοδούλους τ' ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπεινωμένους. εἰ μὲν γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μέν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀϊδιος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισαι καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γάρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη ποτέ. καὶ πατέρα σε τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quanam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subjecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oriatur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex, & fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & servire interdum

a Ὅ, τι] Emendante *Jensio*. Ὅτι vulg. b Θάνατός γε] Κἂν ὁ θάνατος O. c Ἡμεῖς] Non comparet in O. d Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἡ. δὲ O. f Ποτὲ] Deest in O. g Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. h Παρὰ] π̄ male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forsit. est compend. τῶ ϑεῶ. V. Alberti Glossar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινίον εἰς ὃ † διαμεῖται ὁ κάδος, δι' ὃ τὸ ὕδωρ οὐ δύναται ἀνίλκειν. ἰμονία λέγεται καὶ τὸ ἄλλο κάδου ἢ τινος ἄλλου δια χοινίς ‡ γοῦν ἄντλησις. διότι καὶ ἰμὰς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοινίον. *V.*

44. Πυρίτης] Πῶς ὁ διάπυρος τεχνίτης. *G.* Ὁ διὰ πυρὸς τέχνας ἐργαζόμενος. *V.*

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυψεν, καὶ σὺν ἠπείλησε τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις ἔδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐτοίμως αὐτὸν ἐθέλει τὴπαρ αὐτοῦ. *V.*

46. Τὸν γὰρ πατέρα σε] Πατὴρ τοῦ Διὸς ἐστὶν ὁ Κρόνος. ὅτι ὑπὸ ἐγκλείεται ὡς εἷς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γεγονότων τὴν βασιλείας § ἐκβαλεῖν αὐτὸν, ἐπειδὴ ἔχει υἱὸν, κατέδιεν αὐτὸν. τοῦτο ἐπράττει δύο υἱούς, τὸν Ἅιδην ἐν τὸ Ποσειδῶνα. ὅτι δὲ ἐγκλείεται ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δίδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπίνει, καὶ τοὺς πρωτόγονους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ἐκβαλεῖν τὸν πατέρα τὴν βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμοὺς ¶ βαλὼν αὐτὸν ἐν τῷ ταρτάρῳ ἐκάθειρε. *V.*

* Καθεὶς] Παθεὶς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Διαμεῖται] Διαμένει Exc. *G.* Διαμένει C.

‡ Γοῦν] Non adparebat in Edd. Insertum nunc ex *G.* & V.

§ Ἐκβαλεῖ] Ἐκβάλλει V. Quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλεῖν legendum existimo & ἐξώδιξε. *J. F. R.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulgo. *J. J.*

42. Ἀπαστῶν τὸν γῶν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter pastorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

50 ἀμέλει καὶ τὸν ἀδελφὸν τοῦτον τῷ Λαομέδοντι, καὶ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι καὶ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. 55 ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ διαρπάζεσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέσταλοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καταχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο 60 εἱμαρτὸ δηλαδή.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῆς. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με προσόμνυον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πολλοὶ διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἱμαρτὸ, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἆρ' ἐκείνων τις 70 εἶ, τὴν ἀναιρούντων τὸν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γὰρ ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἷσι ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. nmn. praeter *J.* & *V2.* quae Ἀπόλλωνα. k Εἶναι] Deest in O. l Χρόνου] Abest ab O. m Κολαζομένους] Κολαζομένους ἅπαντας O. n Ἆρ'] Παρ' O. o Ὅτου ἕνεκα] Ὁθούνεκα O. p Οἷσι] Ὑποπτεύεις O.

5θ. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς, ** μὴ φέρων βασιλείαν τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὴ ἐᾶν θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλομένους ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενον, ὡς μαθητολογοῦσι, τοὺς τεθνηκότας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς εἰνοδίους καλασκοπάζειν τοὺς κεραυνοὺς, κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τριχὸς τοῦ μηδὲ κάρηναι διὰ βραχύτητα δυναμένου. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διὸς] Quinque illa verba in Edd. omissa inseruit *M. du S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *& te memorande canemus Pastor ab Amphryso.* *G.C.*

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *J.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Portus etiam ex Luciano adductum. *J.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum est illud χρόνου, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνου loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρὲ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸ ἀγρὸν ἐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν. *J.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] πῶς τίνος ἂν ἄλλου τἀληθὲς, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῆς [c] ἐκείνης; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὅ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν δέκῃ ἐρωτήσειν φήσας, ὅ παύῃ [d] τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι ἀδηνὸς ἡμᾶς προνοουμένους τῶν ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σοῦ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφασθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μὴ [g] μεταμέλῃ σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῶν [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέτας καὶ ἀμφόρους τινὰς τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πολὺν ἀλλὰ καὶ ὕστερος ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero à quonam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Πῶς] Nota πῶς hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τοῦ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἂν] Γοῦν Ex. Fl. & marg. Al. Vulgatam servat P. c Ἐκείνης] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. Al. Πρός μοι τοσαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλει σοι] Μεταμελῶσι male O. h Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείας] Ἐφορεί. Fl. k Οὐδεὶς δὲ] Οὐδεὶς γοῦν δὲ marg. Al. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μοῖρά τις ἡ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο παθ' Ὁμήρου ἐπόμενον. εἰτε ἄλλο τι δύνασαι ἡ εἱμαρμένη ἢ τύχη τῶν τῆς μοίρας. V.

88. Καλατίθεσαι] Τυτίθεσι μετατίθεσαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἴριον, τῶν τὸ σκαλέιον τὸ ἄρμα. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκεῖνα. M. du S.

Ἐκείνη] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem casu jungi amant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. Gesn. nihil eam moverim. Immo adcuratius rem consideranti facilior mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν invenisset, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὧν ὧν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. V. F. R.

81. To-

pus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt. Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, & aliorsum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fusum, & Clothonis opus resolvere.

12. JUP. Tu jam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censes, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcam singula praedicimus. CYN. In universum quidem inutile est, Jupiter, praescire futura *illis*, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri se moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῦ σκεπάρνυ, ἢ τῦ τρυπάνυ, ἀλλὰ τῦ ναυπηγῦ· [m] οὕτως ἀνάλογον, ἢ ἡ ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἱμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα ἢ σκέπαρνα ἐστὲ τῆς [o] Μοιρῶν ἢ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] ἢ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] ἢ μεταστρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστου. ἡ γῶν Ἄτροπος οὐκ [s] ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς [t] τοὐναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸ Κλωθῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τὰ [w] κατὰ τὰς Μοίρας κεκυρωμένα, δικαίως [x] τιμώμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] πανελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τῦτο φῄς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξει,

[m] Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον ταύτην O. & P. [n] Ἄρα] Εἶτα ἄρα O. [o] Μοιρῶν καὶ] Ambo deerant in *J.* Aderant in cett. & Ox. [p] Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. [q] Ἂν] Abesse ab O. ἂν & ἄν notat *M. du S.* [r] Καὶ μεταστρέψαι τι] Τι ἢ μεταστρέψαι O. [s] Ἀνάσχοιτο] Ἀνάσχοιτ' Ο. [t] Τοὐναντίον τρέψειε] Τρέψ. τὸν. O. [v] Σὺ] Σὺ δ' O. quod verum credo. [x] Τιμώμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἂν *Fl.* Ἂν deest in O. [y] Πανελῶς] Πάντως O. [z] Ἐκτὸς] Ita jussit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ τοῦτο Edd. [a] Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inserui. [b] Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῄς] Ἀντὶ τῦ κατὰ τοῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδε ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξει. Φοβηθεὶς δὲ ἐνεχώρει τῷ παιδὶ ὅτι κατὰ πολεμίων ἀπελθῶν, ὅτε λάβῃ τέρπε παιγνιδίῳ, ὡς ἐκρέματο σιδηροῦς συὸς κατὰ τὸν χόρον φαίνοντος, πεισθεὶς ἔπεμψεν εἰς θήραν τὸν παῖδα. ἢ ὁ τῷ θηρεύειν Ἄδραστος εἰς τὸ θηρεύοντον, ἵέμενος κατὰ τῦ συὸς, αὐτοῦ μὲν ἁμαρτὼν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. *V.*

81. Τοιαῦτα περὶ μὲ] O. P. & L. In Impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo potest; sed magis exactum est, quod sequimur. *M. du S.*

86. Ἔφασκε] Jam cett. Edd. Florentinae consentiunt, ἔφασκε pro ἔφης exhibentes. Conf. supra c. 4. med. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impressis deest. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mss. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῄς] Ita O. & P. Mss. In reliquis εἰ μὴ τοῦθ' ὃ φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῄς] Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῄς. *Th. M.* Non male; sed post inventum ἐκτὸς jam non utimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθὼν. In Impressis deerat. *M. du S.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ Θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὥσπερ δώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ἐπὶ τ σὺν ἀφεὶς τ λόγχην, ἐκείνου μὲ ἁμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυρᾶς προσάγματος τ Μοιρῶν φερομένην τῆς ἀκοντίου ἐπὶ τ νεανίσκον.

Τὸ μὲν γὰρ [c] Λαΐου καὶ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκλεινεῖ σ' ὁ Φύς.

περιττὴ γάρ, οἶμαι, ἡ νουθέτησις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. [d] τοιγάρτοι μετὰ τ χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φὺς ἀπέκλεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐκ ὀρῶ ἀνθ' ὅτου [f] ἀπαιτοῖτε τ μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ.

Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς [g] λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ὑπὲρ πάντων ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τ Ἅλυν διαβὰς τ αὐτοῦ δέξεται καταλύσει, ἢ τ τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in juvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberûm, vetant Dii:
Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &, qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, suumne ille; qui Halyn transit, an Cyri imperium eversurus sit. Utrumque enim significat oraculum. JUP. Erat

[a] Καθειρξας] Ἐγκλεισάμενος O. P. [b] Ἀπὸ ἰσχυρᾶς προσ.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. [c] Λαΐου] Τῆ Λαΐου O. [d] Τοιγάρτοι] Τοιγάρτι male *J.* [e] Αὐτὸν] Deest in O. [f] Ἀπαιτοῖτε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτεῖτε cett. [g] Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A1.* in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] *Ἐγκλεισάμενος. V.
37. Ἄλοκα] Την αὔλακα, ὃ ἐστιν ἀροτριαθεῖσαν γῆν. λέγει δὲ την γυναῖκα. *V.*
41. Τοὶ γάρ τοι] Τῆ ὑπεικει. *V.* Τούτω ὑπεικειν. τούτω χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φαυεροῦντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλεισάμενος Edit. *Cler.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex glossa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adjunxit? *J.F.R.*
Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὥσπερ δώσει τῇ αἰχμῇ] Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. *J.J.*
Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*
Ἐξάγει] Plane adsentior Cl. *Jensio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae Interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J.F.R.*

31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex septem ducibus qui profecti sunt Thebas; ut restituerent in regnum Polynicem. *G.C.*
36. Λαΐου] *Eurip.* Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes *Aristoph.* (267. G.F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*
37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*
43. Ἀπαιτοῖτε] Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῦτε. I. e. *non video, quo jure mercedem repetere possitis.* Quae vera vis optativi est. *J.F.R.*
47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G.C.*
Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13.

No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oracolo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία ἦν τῶν Κροίσου, διότι [h] ἐπειρᾶτο ἑκείνου αὐτοῦ, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἑς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ κατὰ τὸ χρησμῷ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης [l] μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως με καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηκυλημένον ἀνέχομαί [n] σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν σὴν σῶ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

h Ἐπειρᾶτο ἑκείνου αὐτοῦ] Ἔπειρα ἐκεῖνον αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* i Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνῃ P. & O. Χελώνια *Coll.* k Ἄλλως] Ἄλλῃ O. l Μέρος] Ita *Fl. Bl. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργον *J.* & P. m Διηκυλημένον] Διηκωλημο. O. n Σου — διεξιόντος] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. o Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειρασθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεια κρέα & ἀπὸ χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὰ· καὶ ἐποίησεν ἀπελθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίσατο· Ὀδμή μ' ἐς φρένας § ἦλθε κραιπαφίουσα χελώνης Ἐψομένης σὺν χαλκῷ ἄμ' ἀρνείοισι κρέασι. *V.*

Ibid. Χελώνια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηκυλημένον] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηκυλόμενον] Ἀντὶ τοῦ ** σὺν μαχαίρᾳ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μίξαι Edd. male.

‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἕψαι. *M. du S.*

§ Ἦλθε] Ἠλυθι V. prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Tp. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηκυλημένος] Διηκλημένος ante editum prave.

** Ἐν μασχάλῃ] Εὐμασχάλῃ V. Et ſic editum ante. Jam in μασχ. reſtitut. ex C.

Notum eſt oraculum. Vid. Ἔπισκ. c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτοῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτοῦ levigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed *Hagen.* vir doctus χελώνην emendat, quod P. *r.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot* etiam χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quae legas p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνια & ἄρνεα καλακόψας ὁμοῦ ἕψει αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκῷ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quam facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conſ.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα & χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrumque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo reſponde; admonuiſti enim me minis tuis.

Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ λῃστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ὑποτόρχους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνώσας, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἰστὸν, εἶδεν [b] ἀδικούσης; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορημένος. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἐρωμαι, [g] σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἱμαρμένην, τί δήποτε [h] Φωκίων ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ἐξεπλύτην, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονώς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος

16. Quî tandem omiſſis ſacrilegis, & latronibus, totque contumelioſis, violentis, & perjuris hominibus, quercum ſaepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quendam & ſanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me ſcire nefas eſt? JUP. Enimvero nefas. At tu curioſulus es, & iſtis omnibus neſcio unde corraſis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & neceſſariorum penuria mortuus ſit, atque ante ipſum Ariſtides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adoleſcentuli, abundarint divitiis, & inſolens ille, Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique ſuam matrem fame interemit: & rurſus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus ſit, Melitus autem traditus non ſit? &

a Ἰστὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἰσίον Edd. b Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* c Δὲ] Reſtitui ex *Ald. F. S.* Aberat in *P. H.* d Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *F.* &c. pro τὸ quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὸ *H.* e ΚΥΝ.] Hoc nomen perſonae exciderat ex *F. H.* & *Fl.* Reſtituere Edd. cett. & marg. *Ar.* f Μηδὲ] Μὴ δὲ *F.* ut ſemper. Οὐ δὲ O. g Σέ τε] Σε tantum O. h Φωκίων] Deeſt in O. i Μέλιτος] Ex emend. *Solani.* Μέλητος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σαλαμινίοις τὸν δῆμον, τραυλὸς ὢν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξὶ. γάμους δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπισώγειον ἑταίρας, τὴν δὲ Καλλίαν ἐπιμᾶτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνέβη τινὶ τῶν ἰδιωτικῶν, ὑβρίσαι τὴν ἱππονίκου ἐπιτρόπων. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἐφετῶν ἀγῶνας, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔδυνε μὲν τὴν ἐφεσῖνα. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ὅτι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν. ἢ ὅτι λάθρᾳ Ἀκατίῳ χαρᾷ ἦν. V.

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντές εἰσιν παρὰ Ἀθηναίοις, τὸ τῷ δεσμοφύλακι (3) ἐπιμελούμενοι, καὶ τοὺς ἀναγορεύοντας εἰς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὴ ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ ζημιοῦσιν. εἰσὶ δὲ ἀμφιθετοῦσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ μὲ' ἀὐτῶν καμὼν παρὰ (5) αὐτῶν πιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλο πολλαχοῦ θανάτου, οἱ ἕνδεκα τοῦτον ἀποδαμβάνουσιν. V.

(1) Σφηξὶ] Σφηξὶ antea male. Sed correctio facilis vel ſine Cod.
(2) Καλλίᾳ] Καλλία Edd. quod facile etiam mutavimus.
(3) Ἐπιμελούμενοι] Sic extat in Colb. G. Quare ſic dedi, cum Edd. ἐπιμελόμενοι haberent. *M. du S.*
(4) Θανάτῳ] Θανατοῦσι Edd. Θανατῶ. V. ex quo non difficulter θανάτου efficias, quod eſt in C. *M. du S.*
(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *M. du S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Th. M.*
78. Ἰστὸν] Cur *iſtον malum navis* receperim, pro vulgato *iſtον*, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Senſiſſe id videtur Clar. *Geſn.* qui ſponte *malum* converti, cum ante, *navis velum* ſatis frigide; ſed ad vulgatum adcommodate verſum eſſet. *J. F. R.*
85. Σί τε καὶ] Non ſatis recte abeſt illud τε in O. Euphoniae enim cauſſa hic merito comparet, & alibi etiam ſaepe ante καὶ poni amat. Vid. ſupra ad *Tox.* c. 30.

& Sandanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Perſarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti ſint, quod praeſens rerum ſtatus illis diſpliceret?

17. Ne vobis praeſentia dicam percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eosdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis ſexcentis oppreſſos. JUP. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſit ne tale quidquam, diluciде ſciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis eſſe

95 παλ@ μὲ ἐβασίλευσε δῆλος ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲ πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, τοὺς δὲ πλουσίους, [l] ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς συνεχομένους. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μὲν τὰ βίου οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἅδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μόνον τι καὶ τοιοῦτόν 10 ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐντεῦθεν ἀποθανών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐκλελόμην τὸ ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως [m] διατρίψας, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανών, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ 15 Τάνταλ@, ἐν μακάρων νήσοις πίνων μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι κατακειμένῳ@.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κο-

k Ἡμῖν] Deeſt in *Fl.* l Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* ſola. m Διαβιώσας] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας *P.* n Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* ſola.

96. Ἀνασκολοπίζοντο] Γόγης ἀνὴρ ἐνάρετ@ ἀνασκολοπίζεται (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διός, μητέρα δὲ Ἀπόλλων@ & Ἀρτέμιδ@. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται ὑπὸ τοῦ ἅδου, αὐτοῦ γὰρ ὑπὸ τοῦ (8) ἐφάπτει ἐξαπλωμένος, ὡς δηλαδὴ μέλλοντος αὐτοῦ καταδύσειν. *V.*

(6) Πρὸς αὐτοῦ] Ego conjiciebam ὑπὲρ αὐτοῦ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτὸς V. prave. *M. du S.*

(7) Λητώ] An nescrem aliquis alius fuerit, nullo. Vid. Ovid. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐφάπτει] Ἐφάψει Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστίδης] Notum eſt quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. ſcribit: *Hic, qua fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, cum tamis rebus praefuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiae ejus publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe ait Scholiaſtes *Ariſtoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μειδίας] De hoc conſule Scholia ad *Z. Τρ.* c. 48. *M. du S.*

94. Μίλων@] Vide Ἀνάχ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μίλων@, uti & apud alios auctores ſcribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plut.* p. 1. A. & paſſim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic & Δημ. c. 6. prave legebatur Μίλητ@. *M. du S.*

Μίλων@] Ita pro vulgato Μίλητ@ legendum, etiam *Gujetus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum ſervavi quivis Edd. adeunt, propter emphaſin. *J. F. R.*

40. Ἀφύ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ καὶ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεται καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ ἐστιν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογηθέντα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἦν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἦν ἱεροσυλήσῃ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia, & judicium, ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quodam Cretensi judicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cynisce? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causssam omnium: & si quis caedem faciat, illa est quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste

[a] Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκεῖνον *Fl.* Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. [b] Δικαίως] Δίκαιον *Fl.* [c] Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δὲ ἐκεῖνον. *V.*

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. *M. du S.*

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἄφυκλα scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est ἄφυκτον, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. *J. F. R.*

46. Σισύφου] De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege *Virg.* VI. Æn. *Ovid* XVI. Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* *G. C.*

57. Ἀμοιρον] Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ εὔμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν, significare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, sive ad verbum: *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*; Et sic jam vulgatum servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. *J. F. R.*

67. Ἀγα-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo, quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, ἡ Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ ἡ Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro dignus es, qui talia interroges: audax enim es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſcedo. CYN. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae, & quomodo pares eſſe curationi tot tantarumque rerum ad minutias usque poſſint; idque cum tres modo ſint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam videntur agere, quae tot ſuſtineant negotia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur mihi optio, non permutaverim meam cum illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere praeoptaverim, quam ſedere fuſum torquens, tot rerum plenum, & intentus omnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupiter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſufficiunt ad explicandam illam de Fato & Providentia diſputationem: reliqua audire fortaſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἐδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐβουλόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων εἰς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ [d] ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ εὐδὲ [e] αὗται ὑπὸ χρηστῇ Εἱμαρμένῃ ἐγενήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον ζῆσαι, ἢ περ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὰ περὶ τῆς Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγου· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἵμαρτο ἀκοῦσαί [f] μοι.

[d] Ἄμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum Fl. [e] Αὗται] Anne αὐταὶ; [f] Μοι] Deeſt in Fl.

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. V.
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. V.
70. In fine hujus Libelli Collectanea G. verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἴσως τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲ ἴσως ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἴσως ἡ τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἴσως ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitationeque. G.

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem Tox. c. 3. & 62. J.F.R.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN, VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ.

Ὦ Ζεῦ, τί [a] σύννους [b] καλαμώνας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, δειπατῶν, φιλοσόφῳ τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε [c] μου σύμβουλον πόνων,
Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαλλε χρειόντων,
Γυνῆμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἔξαυδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη,

MER C.

QUid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,

Quod

a Σύννους] Σύνους P. sola male. b Καλαμώνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. c Μου] Et hoc omisit O. d Εἴδομεν] Εἴδωμεν male *J. V2. Fr.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία ἐπιπλήττουσα συμφορῶν. ἐπεὶ ἂν τὸ συμφορᾷ νὺν ὁ Ζεὺς ἐστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς (1) τραγῳδὸν ὑποτίθεται. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκ ἀλλ' ἰαμβῶν (2) τραγικῶς (3) διαλέγεται) αὐτῷ Ἥρα ἐκ Ἀθήνη· ἢ αὐτὸς δὲ ἀλλ' ἰαμβῶν πρὸς αὐτὸν ἀποκρίνεται). *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγικὸν.

(2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J. F. R.*

(3) Διαλέγεται] Ex C. sic emendatum. Διαλέγεσθαι enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen messius. *J. F. R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, καλακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασι, νῦν ὑφ' Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G. C.*

Ibid. Καὶ καλαμώνας] Τὸ ᾗ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καλαφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γυνῶμαι. 3. Ἔξαυδα. 4. Τίς μῆτις. 5. Ἦ τί &c. senarii jambici. 1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδὲ. 3. Ἦς σὺν. 4. Ἄπολλον. *F. G.*

Καὶ καλαμώνας] Quum ᾗ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ductu exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἦ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *F. F. R.*

3. Φιλοσόφῳ τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. 104. τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις. Add. 1110. &c. *J. M. G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos.* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Ἐθέμην ἐ προσανατίθεμαι σαρκὶ & αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, te rade gaan / eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε μου σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J. F. R.*

6. Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J. F. R.*

10. Ἐξαυ-

Quod tibi consilium rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non est mali quidquam, brevi versu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non sentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam proœmia?*

JUP. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*
Tuque o Prometheu quod dedisti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitrus stridor mihi quid praestas.*

MIN. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut isti possumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνει σε κἀπὶ φρένα, κἀπὶ θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὠχρός τέ σε εἶλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν ὅδ' ὅτου δεινόν, ὥσθ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδική,
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ὑπὲρ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵοις προοιμίοις ἄρχῃ λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύ τ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργάσω κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ὄφελος; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργάν, εἰ μὴ κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα, μηδὲ Εὐριπίδου ὅλον

e Τῆ] Δέ G. *f* Σε] Σε *F.* & marg. *Aiw.* *g* Ἧς οὐκ &c.] Ἦν οὐκ ἰαμβείοισι ἐτετραπίδικα. Inserit O. ante illum versum. *h* Ἄροιτ'] Ἄραιτ' *Eurip.* & *Gr.* *i* Λόγων] Λόγου O. *k* Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr.* P. Προμητεῦ male *F.* *l* Οἰκείων] Sic *F. H.* &c. Οἰκείων *P. Gr.* O. & marg. *Ai.* *m* Κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα] Κωμῳδᾶς ὦ Z. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ ῥαψῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγου] Ἀδιάφορον ὅλον ὁ σίγμα, ὡς (5) τῷ Διὸς ϵ τὸ τραγῳδῷ ἀγωνιστόν. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγου] Μα—σμαράγδου Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τῷ Διὸς] Καὶ τῷ Δ. Edita. Delevit illud καὶ *M. du S.*

10. Ἐξαίδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὠχρός] Scribe ut in Mſ. habetur ὠχρὸν δέ σε εἶλε παρειάς. Est ex Iliad. Γ. v. 35. ubi est μιν quod omnium est casuum. mox scribe ex Euripidis Oreste, ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδραματεργεῖν exponit vetus scholion ineditum ὑποτραγῳδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ὑποτραγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγῳδεῖν. *J.G.G.*

Ὠχρός τέ] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὠχρός τέ μιν εἶλε παρειάς est in *Homeri* l. c. τέ etiam Edd. Luciani, non δέ. *J.F.R.*

Ibid. Σε] Cod. Mf. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adscribam:

Οὐκ ἔστιν ὅδε ὅτου δεινόν,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum versum iterum habes in fine Ὦ! vs. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreste l. & seqq. *M. du S.* Immo mutatis personis; Sic ubi versu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noster ὑπὲρ θεῶν φύσις fecit &c. *J.F.R.*

Ibid. Ὧδ' αὐτῷ] Ὡς alias legitur. *F.G.* Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Liceat inspexerim. *Fl. Ald. J. H. Fr. P. Bi. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl.* & *Bi.* ὧδ' cum jota subscr. habere, sed non. Ergo voluit ὡς αὐτῷ alios Auctt. amare. *J.F.R.*

17. Ἄπολλον] Haec & sequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis desumtae sint, mihi non constat. De κοίμισον vide *Rhes.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχῇ λόγων] *Incipis.* *F.G.*

19. Ὦ παγκάκιστοι] Scenarii. *F.G.* Sed hos *Paris.* Ed. jam divisit. *J.F.R.*

22. Οἰκείων] Etsi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam sequimur describendo (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείοις mutandum censerem; nam cum versus sit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *J.F.R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Versus hexameter est e veteri poeta; τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forsan tamen est a Luciano ipso. *F.G.* Recte judicat *Gujetus*; quare μοι secluſi quidem, ut versus dimensio adpareret, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. *J.F.R.*

25. Ὀργάν] Quia Euripideum est, pro ὀργήν, nihil

ὅλον καλαπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραμαλεργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τ αἰτίαν τ λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπείτοι καὶν ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, ἀ μὴν κωκύσω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβριζόμενα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γὰρ ἦτοι Δαάνην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾶσθαι ὑπὸ τῷ ἔρωτι, εἶτα βουλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τ κόλπον τ ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου τινός, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωσι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus; ut subservire fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas causſam tui doloris?

JUP. *Si noris ipſa, cuncta fletu miſceas.*

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam eſt: nec tamen ploro, conſuetudine quadam, cum saepe jam talibus in rebus contumelia me laeſeris. Credibile nimirum eſt, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperiſſe, cujus amore crucieris: deinde conſilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in ſinum amaſiae. Signa quippe iſta, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris ſunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi luſibus res noſtras verſari exiſtimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui ſis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραμαλεργεῖν] Ὑποτριγωδεῖν *Coll.* & P. & marg. *AlW.* b Ἐστί] Deficit in *Fl.* c Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. d Ἡμέτερα πράγματα] Prav. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραμαλεργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν ταύτῃ * διαφέρεται. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ ὁ ὑποθέσεως ὅλης, καὶ ὁ ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος· ὑποδραμαλεργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τ δραματουργῶν τούτων ἐμβόλιμα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ παίζειν ἐναρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. V. (γράφεται, ὑποτριγωδεῖν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. G.

† Αὐτὰ] Αὐτῷ Exc. G.

mutavi. F.F.R.

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonaſmum horum verborum (nam priora ſenſum ſatis abſolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omiſſo hoc Luciani loco, firmat *Daviſ.* ad *Cic.* De nat. Deor. I. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemſterhuſio*, conſului, exſcribere nolo; quia hic notarum habemus ſatis. Conf. *Gall.* c. 12. F.F.R.

31. Οὐκ οἶδ'] Verſus ſenarius. F.G.

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nyctei erat filia. M. du S.

42. Ἄλλο τι] In vett. quibusdam Edd. haec ita continuo ductu ſunt exarata, ac ſi unum verbum eſſet velut ὅτις plerumque junctim ſcribere amant. Sed τι ſine accentu pro τινὸς valere, ſi quem fugit, adeat nos ſupra ad *Tyran.* c. XI. *Geſn.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *Hemſterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. F.F.R.

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ἴσως videntur, ſic quae corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις σὺ ἦσθι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἴει θ' ἡμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod ſupplendum videbatur, ſupplevimus ex ſequentibus. F.G.

47. Ἐν ἰχώσαις] Senarii Ἐν ἰχώσαις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔσχεν ἡμᾶς εἴτε χὴ τιμᾶσθ' ἔτι.

Καὶ τὰ γὼ' ἴσχιον τ' ἐν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἀμελῶσθαι. F.G.

Ἐν ἰχώσαις] Non male quidem *Gujetus* rurſus conjecit & hic verſus eſſe; ſed quia transpoſitio eſt inſtituenda, nec ultimus tamen verſus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque verſus veſtigia adparent, nihil de ſuo adjeciſſe Lucianum, quod & alibi eum factitaſſe vidimus? Alia res eſt, ubi una ſyllaba demta, vel una transpoſitione facta, aut ejusmodi levi mutatione verſus repararī poteſt, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, ἢ τοῦτο δὴ τὸ τῆ λόγῳ, ὅτι ξυρῷ ἔστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, ἢ τὰ γέρα ἔχειν ταὐτὰ τῇ γῇ, εἴτε ἢ ἠμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τοὺς φρουροὺς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονται τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί δῆτ' ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα σοβαλυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλον, ἢ Ἀριστόδημον, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξαμβὰς τοῦ λόγου, προνοίας περὶ διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅσῳ μάλι-

[e] Αὖθις] Inserui ex O. Deerat in Edd. [f] Τί δῆτ'] Τί γοῦν O. [g] Γένοιτο] Γίνοιτο O. [h] Ὦ Ἥρα] Ἄρα male Fl.

48. Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, ἀφ' τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. V.

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν λέγει τὰ καλαχθόνια. § ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδεσθο. V.

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, δῆλα τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλον ἰφάνη ἢ Ἀριστόδημον. Πῶλον δὲ ¢ Ἀριστόδημον ὑποκριταὶ ἐπιφανεῖς. ὑποκρίσεσθο δὲ οἱ ταῖς τραγῳδίαις ¢ κωμῳδίαις ¢ θεοὶ, καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ κρατυμένη ὀλιγωρίᾳ, καὶ ὅτι ἄλλος θεῶν ὑπισχνεῖται πρόσωπα ¶ ὑποκιζομένη ἐξαπατᾶσθαι τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

‡ Τὸν ξυρὸν] Sic V. absurde. *M. du S.*

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. syllabam postremam sustulit *M. du S.*

¢ Ταυτιζομένη] Sic restimit Idem ex V. cum ὑποκρινομένη legeretur in editis.

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. *J. F. R.*

49. Ξυροῦ] Mss. Ox. ξυροῦ τόν, quod nihili est. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκε τὰ ἀκμῆς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. *M. du S.*

52. Αὖθις] Ex Mss. Ox. inseruimus. *M. du S.*

Αὖθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. *J. F. R.*

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. *F. G.*

Θάρσει] Parodia Eurip. in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*

59. Πῶλον ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histrionum nomina, ut infra. *G. C.*

Πῶλον ἢ Ἀριστόδημον] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ for-

tasse. *F. G.*

Πῶλον ἢ Ἀριστόδ.] De his vide Mor. c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Æschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. *M. du S.*

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. *Heroemocles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de *Mercede Conductis* librum scribit. Vide not. ad Mort. c. 2. *M. du S.*

63. Προνοίας περὶ διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G. C.*

στα [a] καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ δὲ Τιμοκλῆς ἐβούλετο ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, εὐθὺς οὐ-70δεμίας ἐγένετο [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσει, [e] καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν75ἐνὶ πάντα τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύομεν; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωσθῆναι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέροχα λέ-80γων.

ΗΡΑ. [k] Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ οἴει, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν τοσού-85τῳ τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθη-

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causſam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se considerarturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sunt quae narras*; nec frustra in illis agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Καὶ] Omisit *Fl.* b Συνουσίας] ξυνουσίας O. & mox ξυνέλθοιεν. c Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. d Τὴν] Non habet articulum O. e Καὶ] Ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. g Δόξαντα] Δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. h Ὥσπερ] Ὡς O. i Ὑπέροχα] Ὑπερίσχυ O. k Δεινότατα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *M. du S.*)

69. ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Biseto* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆς βιβλιοθηκῆς τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίας. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rursf. ξυνέλθοιεν & συνέλθοιεν. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συγκάθοιμι, numquam inveni ξυγκ... forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλέξομαι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aere suspensos* vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, confer. mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρον ἅπαν ἐκ τοῦ λόγου. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ ὁ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βουλόμενα ἰδεῖν Μίνωτον, καὶ ἐκπλῆσαι φιλαργύρων. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo

Long.

mus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat. MERC. Verum neque ignorabuntur ista, Jupiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adsunto omnes. MERC. Recte etenim dicis, Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

νᾶ, πράξομεν ἄν; ΕΡΜ. Συνεφίσκελε γὰ ἡ αὐτοῖ τὸ μέρος. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲ ἐπὶ τὸ κοινὸν φημι δεῖν τ' ἐπίσκεψιν ἢ ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. ΗΡΑ. Καμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ κὴ τύτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, ὃ κὴ μὴ συνταράξειν τ' ὑρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί τε θορυβέμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ τ ἰδία ταῦτα, ἐξ ὧν χρατήσῃ μὲ ὁ Τιμοκλῆς λέγων, τ ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἀπίοι ἐκ τ συνουσίας. ΕΡΜ. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσεσθαι ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσοχθήσῃ τ ἔριδι τοῖς Φιλοσόφοις, κὴ σὺ δόξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινώμενος περὶ τ ὅτω μεγάλων κὴ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, κὴ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰ λέγεις. ΕΡΜ. Ἰδὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνδρίσκεσθε] Συνευρ. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανενεγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. *o* Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. *p* Ἰδίᾳ] Omissum in O. *q* Ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπίοι] Ἄπιεν O. & *Fl.* & marg. *Ar.* *s* Τυραννικὸς] Κομπαστικὸς O. *t* ΕΡΜ.] Ex O. huc infertur nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσεσθαι] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τῦ ἀγνοηθήσεται. σημεῖον δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι πράττειν ἐ μὴ τῆς ἀρχομένοις αὐτὸ καιρῶν, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Pasb. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) κὴ τ Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὸν ἀκρον καλαλαβῶν. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἴφερεν. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐκ' ἀγκυρῶν μετεώρους διαμένειν, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris subrectas constituit.* Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετέωρα τῦ πολιτεύματος ἦτος. *Suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. συνθαρσήσαντα τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptui expositum.* Sed de *suspenso sive incerto animo* aeque, si non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. conversum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προσῆλθε γὰ τοῖ τῦ Σεβήρου ἔργοις, ἀφνίκα ἂν σῶσιν αὐτὸν ἐ βασιλέα ἀποδείξειαν, μετέωρον τὰ γνώμην ἴχοντες, τυραννικὰ αὐτοὺς πολεμίους νόμιζον. *F.F.R.*

75. Ἐν τινῷ] Supra in *Hermot.* c. 62. συνελαύνειν εἰς τινὸν. Mox infra, c. 30. ἐν τῷ τινῷ ἰχόμενοι. *Alciphr.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ ἄλλοθι ἀγαθὸν γένηται εἰς τινὰ τῦ καιροῦ φθειρομένης. Ubi doctiss. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *F.F.R.*

78. Ἀνάγκη — ὁμόσαι] Has duas voces delet Ox. Mss. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἀμύητα, & mox in iisdem impressis legitur δέξασθαι; valde arridet haec Mss. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπανενεγκεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κεκεύθομεν] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *F.F.R.*

4. Ἅπαντες ὀρθῶς γὰ λέγεις; ΕΡΜ.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *J.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυνκαλῶν. At cum videam eumdem Codicem sic saepissime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus sit id ubique in variantt. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *F.F.R.*

19. Τὸν

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ὅτι τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς χρῆ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῷ ὅτι τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ὑπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς [b] ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμήρου

Ita nude, Mercuri; & simpliciter; & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμ. φημὶ δεῖν] Ἀποσέμνυσι φημὶ O. omisso δεῖν. Edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. edit. & Cod. O.

b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλούστατα, * εὐτελῆ. *V.*

18. Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] † Γρ. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Εὐτελῆ] Ἀτελῆ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ.

† Γρ. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γρα. sive cum *ai* supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperativ. γράψαι notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 10. *J. F. R.*

20. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto: *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit. c. 18. f. ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*

21. Μαντικῆς ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*

Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ὑπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. *F. G.* Idem notarat etiam *La Croze.*

Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipsean, brevi forsan proditura. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. *G.*

28. Θήλεια θεᾶς] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δήχρονον. *F. G.*

Ibid. Μήτε τις ὧν θήλεια θεὰς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce ἄρσην. Sed voleus sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*

Μήτε τις ὧν θήλεια θεὰς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens τὸ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*

Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὰς, & ἔσσει. *M. du S.*

30. Μετ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*

34. Ὅσσοι — Νύμφαι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψῳδεῖ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἰὼν Διὸς ἔλθοις πάντας
Εἰς ἀγορήν, ὅσσοι τε πλατὺν δύνουσ' ἀμφιρύτην,
Ὅσσοι τ' αὖ μύθαλοι, ἢ ὑλήεσσι, ἢ μέλαν ὕδωρ
Νάουσι, βαιοῦσιν ὅθι κύνες κάθηνται.

Eme-

carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat, meminisse autem te credibile est. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

—— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir nullus,
Neu quis de fluviis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,
Ora supinati videre sedetis ad aras.

ἐπῶν ἐγκαλαμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν ὅτι σαφῶς, ἀλλ' ὡς προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῆς πολυμβῆς μενέτω πόσφ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας·
[f] Ὅσοι τ' αὖ μέσαλοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι παρ' [h] κίασιν κάθησθε.

ΖΕΥΣ.

c Τόγε] Ex Homero supplevi. quod omissum in Edd. *nisi* Edd. *P.* sola pro eo substituerunt. d Τε] Γε O. e Ὅσσοι] Ὅ σοι Edd. male & O. f Ὅσσοι] Sic jam recte *P.* & *B*2. Cett. ὅσοι. g Νώνυμνοι] Restitui ex *Fl.* & *Homer.* Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμοι Schol. h Κίασιν] Κίασι O.

32. ‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δισιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λογομούσους θεούς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλλησι μυθολογήσασιν. ὃν οἱ μὲν αὐτὸν τὸν αὐτὸν. Φασὶ εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τοῦτο δηλοῦν Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μουσαῖος δὲ ὁ Πατησεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν § καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ ¶ μορίου αἰδοῦς ἔχομεν. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην ἐν γαστρὶ ἐν αἰδοίοις λιχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτε συμποσίου τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατὴρ γλύσας ἐν γαστρὶ ἐν μίξεως, ἄμυμπλον ἔξει τὸν βίον. *V.*

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. *V.* In altero Vossiano sic: Νώνυμοι] Γράφε νώνυμνοι. τυτέσιν ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat; qui arrepta mariùm foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco Lectori obtrudit. Vid. *Schol.* 43. ad Θ. *M. du S.*

§ Καὶ ἔρριψεν] Melius in *Sch.* 43. ad Θ. *f.* legitur ἁ. *M. du S.*

¶ Μορίου] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque *Solanum* hoc praetertiisse; credas enim, legendum μαλίου. Sed nihil est opus. *J. F. R.*

Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce Νώνυμνοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νώνυμνος producitur. *Hom.* Il. M. vs. 70.

Νωνύμνους ἀπολίζας ἀπ' Ἀργείων ἰνδάδ' Ἀχαιούς.

Pro Νώνυμνοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νώνυμνοι. utrumque usitatum. *J. J.*

36. Ὅσσοι τ' αὖ] *Hom.* Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι Il. N. 227. *M. du S.*

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi sic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab *Solano* citato. Item ex Il. Z. 70. ubi plane idem versus quem Cl. *Jens.* ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμνους, sed νωνύμνους scribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νωνύμνους similiter legitur. Et quamvis Erudit. *Clarke* Νωνύμνους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: „ Nulla ex analogia produci potest illud υ. U„ trumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli edide„ runt, an νωνύμνους aeque ac νωνύμνους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen ausim repugnare *Jensio* νωνύμνους & νωνύμνους promiscue inveniri, & prius etiam produci; nam in *Odyss.* priore modo scribitur A. 222. — Θεοὶ νώνυμνοι ὀπίσσω, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Z. 182. Νώνυμνον ἐξ Ἰθάκης —. Item N. 239. Οὔτω νωνύμνός ἐστιν ἔσασι δὲ μιν μάλα πολλοὶ, suspicio remanet, etiam priori *Od.* loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio nimis jam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. *J. F. R.*

Ibid. Βωμοῖσι] Lege ἐν βωμοῖς παρὰ κίασιν. *F. G.*

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκίνηται σοι, ἢ [a] συνθέσει γὰρ ἤδη· ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐτὰς, καὶ τῷ ἀξίαν ἑκάστου, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ· ἐν πρωεδρίᾳ μὲν τὰς χρυσᾶς, εἶτα ὀπίσω τούτοις τὰς ἀργυρᾶς, εἶτα ἐξῆς, ὁπόσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τὰς χαλκᾶς, ἢ [b] τὰς λιθίνας, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, πρωτελιμήδων· οἱ συρφετώδεις δὲ ὅτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω πως συνωθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] πρόσηκε. ἀλλ' ἐκεῖνο εἰπέ [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἢν τις αὐτῷ χρυσᾶς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἢ τὴν ὄλκην, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλκῶν [i] τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖται;

7. JUP. Euge Mercuri. Optime functus es praecenio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis ſedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam ſe habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum poſt illos argenteis, deinde juxta hos, qui ſunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipſis, qui Phidiae ſunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut ſimilium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contruſi ſilentio, concionis modo explendae cauſſa, aſſideant. MERC. Fient iſta: ſedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum eſt ſcire, ſi quis illorum aureus quidem ille ſit, & multorum talentorum pondere, ſed idem non curioſe elaboratus, ſed plebejus omnino, & parum commenſu ſibi reſpondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis aſſidebit?

a Συνθέσει] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέσει. Edd. συνέσει. b Καὶ] Non agnoſcit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deeſt in O. d Ἀν——ς] Ἀν——ων O. e Προσήκει] Reſtitui ex O. Προσῆκεν Edd. f Πρόχειρον] Χεῖρον O. g Ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene ſic Fl. H. V2. P. S. Γὰρ male J. i Τῶν Μύρωνος] Τῆ Μυρ. O.

41. Συνέσει] Γράφε ξυνθέσει. V.

47. Οἱ Φειδίου μὲ] Οὗτοι ἀγκυλοπαίκτειοι ἦσαν ἄρτοι. V.

Βαρβάτοι] Recte quidem *Gujetus* vidit in vulgaribus Edd. deeſſe aliquid ad numerum. Jam vero quum pro νόνυμοι, habeamus νόνυμοι, addito ὦν nihil eſt opus. J. F. R.

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φύσεως —— ἔχων δεξιᾶς. Sed illa verbi ἔχω ſtructura ſatis eſt obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil eſt difficultatis, non eſt animus. J. F. R.

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter ſtatuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo poſt a Mercurio memoratur. Euphranor enim inſignis quidem pictor, non ſtatuarius; niſi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noſter meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter ſtatuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. M. du S.

57. Τῶν χαλκῶν] Sola J. hic τῶν pro τῶν habet; ſed vulgatam ſequor. M. du S.

63. Πλατιάδων —— Ἀμφ.] Quid haec ſignificent, docebit *Ariſtot.* Pol. IV. 157. 17. M. du S.

68. Χαρίεντες] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. J. F. R.

71. Ὀλυμφάντιοι] Jupiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11. & Συγγρ. c. 51. De materia Coloſſorum eorum vide Ἀλ. c. 24. M. du S.

74. Μυῶν] Sic Mſ. O. vide Ἀλεκ. c. 24. ubi in impreſſis itidem peccatur; μυιῶν enim utrobique habent omnes. M. du S.

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mſ. ac *Solano*, ut μυῶν ἀγ. *murium greges*, pro μυιῶν *muſcarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quaſi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muſcis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muſcarum grex* potior ſit grege murium, quod Clariſſ. *Weſſel.* obſ. p. 51. voluit, ibi diſquiremus. J. F. R.

75. Βυβλίς] Vide Ἰναχ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. M. du S.

77. Ὁ Μὺς] *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praeferendam esse artem? JUP. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum. MERC. Audio. Nempe ex divitiis atque censu jubes, non ex nobilitate *& praestantia* illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi remp. habentes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex auro solido toti, & graves & multi revera pretii.

60 ται, ἢ [k] προλιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προλιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω, [l] ὅτι Πλουτίνδην καλεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἥκειν ἐπὶ τοὺς εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἐοίκασι δ' ἔγωγε, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μέν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ τὴν τέχνην ἐκπεπαλισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ [m] ὀπτίλλον ἔχοντες, ὡς ὑπερχρῶσθαι καὶ [n] ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ξύλινοι, καὶ ὅτοι [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας ξυμπολιτευομένας σκέποντες. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ [p] ὁ Μὴν [q] ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ [r] πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

k Προτιμητέαν] Προτιμοτέραν marg. *A1.* & O. qui mox εἶναι omittit. *l* Ὅτι] Non comparet in *Fl.* *m* Ἐπιτίλλον] Ἀπατίλλον O. manu recentiore. *n* Ἐπηυγάσθαι] Ἐπιλευγάζεσθαι male O. Ἐπηλυγάζεσθαι *Coll.* *o* Μυῶν] Sic O. *Mυιῶν* Edd. *Μυῶν* male *f.* *p* Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. *Μὴν* ὁ ἁλ. P. *q* Ὅλοι] Ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. *r* Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφε προτιμοτέραν. *V.*

63. Πλουτίνδην] Ἀριστίνδην, αὐτὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν. Πλουτίνδην δὲ ἀντὶ τοῦ πλουσίως. *V.*

73. Ἐπηλυγάζεσθαι] Ἠλύγη ἡ σκοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲν Βενδὶς Θρακῶν θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγιοι Ἑρμανοῦβιν φασίν. * Ὁ Μίθρην Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρης, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ καὶ οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, εἰκότως δὲ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κοσμοῦσιν. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, ἢ αὐτὸν ὄντα τοῦ Διονύσου. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκ θηλυδρίου ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκοπῆναι μητρὸς οὖσ' ἔτι ἁβροῦ καὶ ἀπαρξαμένου τῆς ὑπάρξεως. Ἔνιοι δὲ ἐκ γήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνου παιδὸς αὐτὸν φασι. ‡ τοῦτο ἰσραηλιτῶν λειτουργοῦντες ἐντιμότερον πρότερον τὰ γενεθλιακὰ ἄρθρα ἀνατίθεσθαι ὅτε. Ἀφ' οὗπερ ἐκ τῶν παίζειν τοῦτο κατὰ πάντων ἐσχον, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐκτομίαν ἀνακεῖσθαι, ἀρρενοδυτέρου δὴ, § εἰ περιειδώλιον, καθ' ὅτι ἐκ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτον ἐκμορφοτέρᾳ τῇ ¶ μύσει ἐξαπαζόμενον. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ τῷ Ἡλίῳ Πέρσης ὁ ἥλιος. *V.*

* Ὁ Μιθρὴν] Μιθρὴς, & sine artic. Edita. Correxit *Solan.* adscripsitque: Exc. *G.* ὁ Μιθρὴν, Περσικὸς. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρὴς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμων ante editum male.

‡ Τοῦτο ἰσραηλιτῶν] Τοῦτο δὲ ἰκέτου. C.

§ Εἰ περιειδ.] Sic C. pro quo εἴπερ λίγαιτο erat in editis. In V. autem εἴπερ δίνοιτο. *M. du S.*

¶ Μύσει] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὼν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ ἁλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis diserte notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ πῶς τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς ponitur. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸν κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μέν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος καὶ ἐπὶ τῶν ἀπόρων ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σου.

9. NEPT. Et ubi hoc juſtum eſt, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim? MERC. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ἔτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, exciſa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis. VEN.

a ΠΟΣ.] Vid. not. b Καὶ τοῦ] Haec deeſſe in O. & P. notat *Solan.* Non ſatis diſtincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. c Πτυχὸν] Πύκτα O. d Προτιμήσεται] Προτετίμηται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνυβιν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι.] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, * ἀντὶ τοῦ καλήν. αὕτη δὲ ἦλθε προκαθίσαι, ὅσον οὐ τοῦ ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὰ δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δὲ ὄρος λίθου παρ' Ἀθηναίοις ἐξ οὗ ἀγάλματα πεποιηθοῦ. *V.*

95. Πραξιτέλει] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὃς καλλιτεύσας τὸν ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

* Ἀντὶ] Τωτίφι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τοῦ eſſet in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὸν ad praecedentia relatum exeuſari queat. *J. F. R.*

ſionem prae ſe ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* I. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Paſt.* III. p. 111. ὁ δὲ ἐγεῖτο ὡς μακρότατα τῆς Χλόης. *J. F. R.*

80. Ποῦ] Lege πῶς. In O. deeſt. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe paſſim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F. G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἔρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν ἔτω Πραξιτέλει] Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum.* &c. *F. G.*

1. Καὶ γὰρ ἦ] Etſi poſterius καὶ, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, ſive *Solanus* noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte ſe habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et ſic *Diod. Sic.* quoque τὸν Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. ſed nullibi, quod praeſiſcine dixerim, apud *Ham.* πολύχρυσος, quod apud *Heſiodum* epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐκ τοῦ ζωγίτου] Cum mox τῷ θητικῷ, tum πενταμεσιομεδίμνῳ & ἱππάδι etiam mentio injiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμνων ἢ ὑγρῶν (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) ποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πενταμεσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἑξακόσια μέτρα ποιοῦντας τριακόσια· (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλεσαν. ζευγῖται δὲ οἱ τὸ τρίτον τιμήματος ἀπομάδην εἰσῆσαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων διακοσίων (utriusque generis ſimul ſumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς ἐδημόσιαι ἀρχὴν οὐδεμίαν ἔμετεν, ἀλλὰ τῇ συνεκκλησιάζειν ἐξῆν δι-

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω τε κάτω τὴν ῥαψῳδίαν χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. EPM. Καὶ γὰρ [e] καὶ τὸν [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει καθήμενον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις τε καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ στερὸν [h] κόλλοπας τῆς κιθάρας [i] περισεσυλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' ἦν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἂν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερον ἂν νομιζοίμην, καὶ πρόσ-

ες ιν

e Καὶ] Abeſt a *Fl.* *f* Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. *g* Ἐν τοῖς ζευγίταις τε καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* *h* Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. *i* Περισεσυλημένον] Ἀποσυσ. O. *k* Τολμήσειεν] Τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. *l* Δ' ἦν] Γοῦν O. *m* Ἂν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς πολλάκις φασίν. οἱ δὲ οἱ πεσσάλισκοι, οἷς ἀποκτίνουσι αἱ νεφέλαι. *V.* (ἱστιτίνους) αἱ χορδαί. C.)

6. Ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἱ πάντων πενεστῶν, λαὸς τῶν θητεύων, ὅτις μισθῷ δουλεύει, τροφόμοι. εὐ τῷ θητικῷ ἂν ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ εὐ τῷ πενιχρῷ τάγματι. *V.*

12. Ἴσου τελίσματος] Δαπανήματος. *V.*

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὸν pro ὃν. Utrumque emendavit *M. du S.*

θικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμναίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τῶν ἱππάδων, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *J.M.G.*

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. *M. du S.* Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J.F.R.*

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J.B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J.F.R.*

10. Εἰ δ' ἦν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J.M.G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐπεποίηντο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Sonlius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένου fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἂν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

ἐστιν ἡ τέχνη, καὶ τὸ ἐργασίας [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, [c] καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προλιμητέον εἶ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέοι ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνον καθέζοιο, τὴν Πύκα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ὑπαλαβών; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ὑπακουφὼς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

a Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. b Τοὺς] Sine articulo O. c Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. d Ἐλέγξοντα *Fl.* e Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διήρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἦττον πλουσίους. εἰς ζεύγίτας, ἔτι ἧττονας. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰπὼν ἂν ἀναστῆναι τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν εἰς τὸ θητικὸν τιλῶ, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

Ἓν τινι ὀφεῖς πεντακοσιομεδίμνους τὸν ἕκτορα δὲ εἰῇ] Ἤτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς † πόσα γὰρ τῶν πόλεως τῶν Ἀθηναίων συνήμματα διηρημένης, τὰ πρῶτα ἦσαν οἱ πεντακοσιομεδίμνοι. G.

27. Τὴν πύκνα] Πυκὶ λέγει ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους εἰς αὐτήν. *V.*

* Διήρητο] Male διῃρέτη Ed. *Cler.* † Πόσα] Corrupte haud dubie. *M. du S.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσὴ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῷ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi.* Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομεδίμνους & τὴν ἱππάδα ἂν εἴη, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα sc. τελοῦντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tribu-

12. MERC. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii ejusdem, Lysippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeant, ubi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista & quotidiana clamantes, *viscerationes*, *ubi nectar*

ΕΡΜ. Ἰδὲ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκὼ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ τέχνης τᾶς αὐτᾶς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, [f] ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος ἔστοι, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος ὢν αὐτῶν [g] προκαθεδεῖται; φιλονικέοσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμίξ [h] καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, [i] εἰσαῦθις [k] δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· κἀγὼ εἴσομαι τότε, ἥν τινα [l] χρὴ ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, [m] ἀγοράς, [n] ποῦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμ-

[f] Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omissis ceteris O. [g] Προκαθεδεῖται] Προκαθίζει Fl. item marg. Ald. Vulgatae favet P. [h] Καθιζόντων] Καθιζήσασαν Fl. [i] Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. [k] Δὲ] Abest a Fl. adest in aliis. & P. [l] Χρὴ] Deest in O. [m] Ἀγοράς] Bis O. [n] Ποῦ τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis ποῦ αἱ ἰκετήριοι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰάθησαν οἱ ἄνθρωποι τὸ κακοῖς ὄντες ἐπικαλοῦσθαι [f] Ἡρακλέα ἀεὶ ἀλαλάζοντες. εὐμόρφως ἐν ὁ Λουκιανὸς ‡ [f] Δία ἐτάραττον ἐπικαλούμενον [f] Ἡρακλέα, πυρὶ [f] Διὶ ἐπεχλούμενον. V.

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, sed Mercurius loquitur. M. du S.

butum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide *Pollux.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Aristidis, & *Meursium* in Solone Aristotelis sententiam refellentem. J.G.G.

19. Ἀφ' ἑπτὰν ταλάντων] Conf. supra *Asin.* c. 53. ἀπὸ χιλίων πεντακοσίων. *Aristoph.* Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sed propius accedit, imo plane respondet hoc *Demosthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui est *De Coron.* in Decreto Chersonesi p. 326. A. Ed. *Hervag.* εἰφανοῦσθαι — εἰφόρων ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. J.F.R.

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* conversum esset, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adscripserat, vertendum *supra*. J.F.R.

Ibid. Πεντακ. — ἀν εἴη] Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεντακ. — leguntur καὶ τὸν ἑπτάκις, nam prius esse posteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. M. du S.

21. Καὶ τὸν ἑπτάκις] Delerat haec verba *Solanus* in *Juntina*, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Gesn.* in versione retinuit, nolui omittere. J.F.R.

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, frustra est; Et καθιζέσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθιζόντων pro καθιζήσασαν, vidimus non semel. Conf. T. I. *Zeux.* c. 5. & Notam 6. ἐπεισιόντων pro ἐπεισήτωσαν. Adde *Alciphr.* 2. 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲ χαιρόντων. Sic III. 30. f. φθονούντων δὲ οἱ πρόπολοι, ibid. p. 394. ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθιζόντων malint, quia καθίζω est *colloco*, καθίζομαι *sedeo*. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic *Long. Past.* 2. 83. Φιλητᾶς καθίσας ὄρθιον. *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, *collocans se erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη. *Ibi sedebat Helena*, & alibi passim. J.F.R.

46. Διαπομπὰς] Subaudi ποῖσι ὦ Ζεῦ. F.G.

Διαπομπὰς] Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. M. du S.

Ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ] Non displicet scriptura Cod. O. Ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἰκετήριοι; Festinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen si lubet, *Aristoph.* Plut. 114. ὄμμα, ὦ ὄμμα, ibique *Spanhem.* Item vs. 643. ταχὺς, ταχὺς

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; καὶ νὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Κατασιώπησον αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ ὁ [c] πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ [d] κελεύειν σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θαῤῥαλέος ἀεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἀπειλεῖς ἀναστάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, καὶ σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis imperato Mercuri, ut audiant, cujus rei causſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa ca-

te-

a Κατασιώπησον] Κατασίγησον O. P. b Συνιᾶσιν] Φωνὴν ξυν. O. c Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. d ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* e Ὁπόταν] Ὅτι O. P. Nil mut. *Fl.* f Ἀπειλεῖς] Ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλης Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. *V.*

χως. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. *J.F.R.*

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποῖα ἐστὶ Ζεῦ. ποιῶμεν. *F.G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λόγου μιᾶς (ſcil. φωνῆς) in *Euang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. *J.F.R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 2. & Ἀπολ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J.F.R.*

65. Ὅτου ἀπειλεῖς] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτι ἀπειλοίης. In reliquis ὁπόταν ἀπειλῇς. *M. du S.*

Ibid. Ἠπείλης] Ἠπείλους. *F.G.*

Ἠπείλης ἀναστ.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ἠπείλης] Noli tamen credere etiam ἀπείλης ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἀπείλεις, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam *Gujeti* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτι pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *J.* inſtituta tantum ſignarit ὁ. ἀπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O. 179. Ἠπείλα κάκιστα &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tera aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunctaris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, car-

† χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε κατὰ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ κατὰ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεατάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἀμηχετάραγμαι † γνώμην, καὶ κατάτρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι [g] πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἁπάντων, [h] ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον [h] ἁπάντων τῶν [i] λόγων, ὃ προσκευασάμην, ἵνα εὐπροσωπότατά μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. EPM. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ [k] ὑποπτεύουσι τιν' σιωπήν, καί τι ὑπέρμεγα κακὸν [l] ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. ΖΕΥΣ. Βάλε γῆν, [m] ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναρραψῳδήσω πρὸς αὐτούς; EPM. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ [n] μευ πάντες [o] τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι.

EPM. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς [p] πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

[g] Πεπεδημένη] Π—η cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. [h] Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* [i] Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. [k] Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. [l] Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. [m] Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. [n] Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. Μι Edd. vulgo. [o] Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. [p] Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρώνται Edd. priores, cum O. & C.

77. Ὑποπτεύουσι] Ὑπόπτους. *V.*
80. [*] Προύσεσθαι] Ἀντὶ τοῦ προύσεσθαι. *V.*
81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῴδηται] Ἐφυσικῶς πέπρακε. *V.*

[*] Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι, quod verum eſſe locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter ὑποπτεύουσι & διαμέλλεις in *Voſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ἀκούσεσθαι vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ἀκούσαι ὁρῶσι τοσαῦτα — τὴν ταραχήν, ubi L. ſolus etiam ὅτι. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μεῦ, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρώνται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παρωιδῶν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Solli* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas: quod

δοκεῖ, τὸ μὲ Φορμίωνι τὸ μέτρων ἄφες· σὺ δὲ ὦ Δημοσθένες δημηγοριῶν τὸ κατὰ Φιλίππου ἤν τινα ἂν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἀναλλάξας. ἕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύτην [d] εὐκαίρως τοῖς ἐπιτυμβίοις.

[e] Ἄρξομαι δ' ἐν τοίνυν ἀπὸ τῶν πολλῶν ἀεί, ὦ ἄνδρες θεοί, χρημάτων, [f] ὑμᾶς ἐλεῶ δ' ὑμῖν, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' ἕτως ἔχει, [g] προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὡς θεοὶ μονονουχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιείς, ὅτι δεῖ παρόντων ἐρρωμένως ἀντιλαμβάνεσθαι· [h] ὑμῖν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcumque volueris, paucis immutaris, conſarcina. Ita enim plerique jam oratores faciunt. JUP. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi arte, & commento laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae- „ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis „ fiat, quid tandem illud ſit, propter „ quod jam congregati eſtis. Quae cum „ ita ſint, convenit propenſo animo me „ audire dicentem. Praeſens igitur tempus, „ Dii, tantum non emiſſa voce dicit, „ praeſentibus fortiter admovendam eſſe „ manum: at nos negligenter admodum „ affecti ad ea videmur. Volo autem jam (deſi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλῃς O. & marg. A1. Ἐθέλεις Fl. b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. A1. d Εὔκαιρον] Εὔτορον O. P. & marg. A1. e Ἄρξομαι] EPM. ἄρξαι δ' ἐν ποτὲ ΖΕΥΣ. αὖτε Fl. Rectius utramque perſon. omittit. P. & Fr. Cet. EPM. ἄρξαμαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄρξωμαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξαι etiam marg. A1. f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. Fr. S. Ἡμᾶς male cett. g Ἀφιεὶς] Ἄφεις marg. A1. h Ἡμῖν] Ὑμῖν Fl. i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχειν μοι δοκ. Q. Ex. δοκ. μοι P. Sine μοι Y. H. Fl. S. l Δὲ] Γὰρ marg. A1.

91. Σύνειμι] Σύνασπε, σύμπαλμε. G.

96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. G.

6. Ὀλιγώρως] Καταφρονητικῶς. F.

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. *Y. F. R.*

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habeat, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, fit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. *M. du S.*

Ἄρξομαι] Si cum Fl. ἄρξαι legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ coiocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. ſ. denuo *Merc.* loquens induceretur. *Y. F. R.*

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. *M. du S.*

97. Ὑμᾶς] O. Fr. S. recte. In reliquis ἡμᾶς. *M. du S.*

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. *Y. F. R.*

18. Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ.* III. 8. *M. V. le Croze.*

Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long. Paſt.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἑωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συνέχοντα τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ἑωθινὸν: quare adſentior diligentiſſimo *Bergler*o, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τὴν ἑωθ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ κυρίου, vel per nomen verbale; quem vide. *Y. F. R.*

23. Λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας ὧν μάλα εὐ.] Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribenda pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους ὧν μάλα ὀλιγίστους. Quo loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. *Y. F. R.*

24. Ἐπισοδιάνας] L. optime. In reliquis ἐπισ—. *M. du S.*

Ατε-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde serum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim exσῆ γ' ᵐ Ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀφαραχθεὶς, συνήγαγον τ ἐκκλησίαν, χθὲς γὰρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ὑπὲρ τῆς νεὼς ὀλίγου δεῖν ⁿ ἀπολυμένης ° περὶ τ Καφηρέα, εἰστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ὑπὲρ τ θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μετὰ τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος ᵖ ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (ἐδέπω γὰρ ᵠ πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τ μικρολογίαν· ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα καὶ αὐτὸν ἤδη ʳ καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ κόκκους τέτταρας, εὖ μάλα εὑρετιῶντας, ὡς αὐτίκα ˢ ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄπ-

m Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει pro O. n Ἀπολυμένης] Ἀπολομένης Fl. o Περὶ] Sic J. Fl. H. S. &c. Παρὰ P. p Ἄλλος] Ἄλλη O. q Πάνυ] Omittit O. r Καὶ] Omittit Fl. s Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. AIW.

13. Περὶ τ Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τ Εὐβοίας. ἔχει δὲ ἰδίως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρέα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τυναχώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἕρμασι ἡ χοιράσι, καὶ τα εἰς ἀπόβασιν λιμένων, ἅτε κειμένοις πρὸς τοιχίζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὕλοις παλοῖς, ἵτι ἡ δηιτικάσι τοῖς ἀνήμοις καθαπτόμενος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβλὴς σκόπελος, τ ἄκρα κύματα λάσιος πάντοθεν ἀνέμων Καφηρεὺς ἐν τῷ αὐτὸς καὶ ἴσως εἰρηκὼς Καφηρεὺς, λόγῳ τῷ καλαπτιῶσι ἀνεμβάτους, (3) κάφος γὰρ τὸ πτῆνμα, ἀφ' οὗ ἡ (4) Ὁμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἔπος κακαφάτου νίκης, οἱονεὶ (5) πτυσιῶντα, ἤτοι τῷ τῷ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγεμαχίᾳ τ νίκης, τ χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνεύσεως πόρους κατύρνασης, καὶ πίρα τῷ συνήθως ἐπισπᾶσθαι τὸ πτεῦμα καθελκυσούσης, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἔλεγον τελείως ἐκπεπνεύκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἐκτοσθεν ἐπισπάσασθαι πτεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν λοιπ τ χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεσθαι τῇ εὐσθενεῖ τῷ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πτεῦμα, ὡς ἐκ τινος ὑποβολῆς ἐκφεύγοντος σώματος ἀμέτρως ἐκχεόμενον. (6) V.

19. Ἐν παραβύσσῳ] Δύο ἤσαν Καρμήλιοι παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τ πόλεως, ἐντεῦθεν ἐν τ ἐν τῇ πόλει λέγω (7) τόπον. V.

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκιπτόπλα. V.

22. Ἤδη ἡ κορυζῶντα] Ἰσὸ τῆς γήρως μύξας ἐκχέοντα. πόρρωθεν γὰρ αἱ μύξαι. V.

24. Εὐμετιῶντας] Σαπύντας. G.

(1) Καφηρεὺς] Καφαρεὺς editum ante. Mutavit M. du S. Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo L. VIII. p. m. 566. f. J. F. R.

(2) Τυναχώδης] In ex G. & C. pro vulgato συναγώδης restituit M. du S.

(3) Κάφος] Κάπος Ex. G. & C. & V.

(4) Ὁμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κακαρίστε. M. du S.

(5) Πτυσιῶντα] Πτυσικυπτίλλα. V.

(6) Haec omnia de Caphareo Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καφηρεὺς, inquit, ἐκλήθη, ὅτι τὰς σκόπτας ἐκεῖ ἐκτήσατο οἱ Βίζαντες. Nempe καθαρὸς est Gradce quod Καφηρὸς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρω significat expiare, lustrare apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices כפר Caphar. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras adventarant. Vid. Bochartum in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus. J. Cler.

(7) Τόπον] Horde editum ante. Facile correxit M. du S.

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἀποσβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praepositi. ἀπὸ, *ut ubi flatibus una cum carbone exstinguuntur*, qualem el-

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραί-
νεσθαι τοῦ καπνοῦ [b] παραχόντος· καὶ ταῦ-
τα ἑκατόμβας ὅλας [c] ὑποχόμενος,
ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἑρμάτων.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν [e] γίγνομαι κατὰ
τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πολὺν [f] ἀνθρώπων πάμ-
πολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον [g] ἐν αὐτῇ
τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ
καί τινας βοῶντας, καὶ διϊσταμένους ἐπὶ τῶν
θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅσπερ ἦν,
φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβου-
λήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι [i] καὶ λέ-
γοιεν. καὶ ἔτυχον μὲν νεφέλην τινὰ παχεῖαν
περιβεβληκώς, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπα-
σάμενος, εὖ μάλα ἐῴκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ
προσγκωνισάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχο-
μαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν
Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν βδίτριπτον, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

a Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρᾶσθαι G. P. Ὠσφρῆσθαι O. Ὀσφρῶσθαι Graev. b Παραχόντος] Παρεχόντας Pell. c Ὑποχόμενος] Recte sic Fl. Fr. P. H. S. &c. Ὑποχομένων J. Ὑποχομένους V2. Ὑπιχνεμένου Ox. d Ἐπεὶ] Ἐπὶ male J. Recte quod editum est cett. & O. e Γίγνομαι] Γίνομαι O. f Ἐν] Abest ab O. g Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. A1W. Θώκων Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένων Fl. male. Καθημένου marg. A1. i Καὶ] Deest in Fl.

29. Τῶν ἑρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. V.
31. Ποικίλην] Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' ἔτως ἀπὸ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.
34. Καὶ διϊστημένους] Ἀμφισβητοῦντας. V.
40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπιῤῥάψας, χαλάσας. V.
43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικούρειον C Στοϊκοὶ δύο γάρ φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἁπλῶς προσοίκως εἴλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοϊκοὶ εἱμαρμένην προσοίκως. V.
44. Τὸν βδίτριπτον] Τὸν ἄξιον τῆς βδιτριβῆναι, τυτίσκα πληγῶσαι. V. Παίγνιον. C.

* Ἐπικούρειον] Ἐπικούρειον edita. Mutavit M. du S.

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solenum* ἐπισβεσθῆναι ideo adcuratius existimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. *J.F.R.*

25. Ὀσφρῆσθαι τοῦ καπνοῦ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Maesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παραχόντος, *ut in pruna statim exstinguerentur, & vix summas nares ferret fumus ex illis natus.* Mf. ὀσφῆσθαι. Sed: Lege ὀσφᾶσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J.G.G.*

35. Θάκων] Narrat Jupiter se venisse in Poecilen, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θρόνων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mf. θάκων, & quidem rectius. Nam θῶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, serio valde contendentes. Nam sudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum sacerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat disputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indignabatur, & omni modo pro caussa nostra decertabat, cum nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque instituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo respiciebat

45 μοκλέα † Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γὰρ Τιμοκλῆς ᾑδρᾳ, καὶ † τὴν φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο· ὁ δὲ Δάμις, τὸ Σαρδόνιον [l] ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε † Τιμοκλέα.

50 Ἦν δὲ [m] ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις ἔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ἔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, [n] οὐδὲν ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι

55 λέγων. τοῦτο γὰρ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐβούλετο, καὶ ἦσαν τινὲς, οἳ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ἐφιλονείκει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, † τὴν ἐπιμέλειαν

60 ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ [q] τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς

[k] Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. [l] Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδιῶν O. [m] Ἄρα] Deest in O. [n] Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ ἤδη, ἀλλὰ adscripsit *Solan.* Οὐδὲν, ἀλλὰ O. [o] Μηδὲ] Sic P. Μη—δὲ cett. & O. [p] Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. [q] Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paullo ante omitti, obscure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδόνιος γέλως λέγεται, ὁ ὑποκρίσει γινόμενος. *V.*

sed θᾶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, consessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. *J. G. G.*

Θάκων] Ita etiam Mss. Ox. & P. vide Schol. *Aristoph.* 128. E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem juniores dicuntur τὸ θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπαγίσασθαι. *M. du S.*

38. Νεφέλαι] Uti solent apud *Homerum* passim. Sed verba non sunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipse pingitur Ονο. c. 11. verum prolixior fuisse videtur barba Philosophorum. De ἐπιστατ. vide Pisc. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγκωνισάμενος] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praestat ω. *Alciphr.* I. p. 26. Παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντερασὰς βουλόμενος, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* & Nostro *de Calumn.* adfert. *J. F. R.*

47. Ἐξεκόπησε] Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. Ἐξεκόπησε habent, vulgatam sic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omisso jam saepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hist.* c. 13. &c. *J. F. R.*

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident † ἐπὶ ᾠδῇ ὑγιεῖ. Sic in *Asin.* Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G. C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opsopoeus *breviter*, *nihil aliud quam in universum nos non esse*; quae quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud quam nos non esse dicens.* Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud quam Deos non esse dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Jovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut ἐδόκουν

εἰς τ Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ δεινὸν ad Damin. Intellecto periculo, noctem
κινδυνεύμενον, τ νύκτα ἐκέλευσα περιχυ- ego juſſi circumfuſam ſolvere diſputatio-
θεῖσαν ἀμαλῦσαι τ συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, nem. Diſceſſerunt igitur, pacti, poſtridie
εἰς τ ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξ- ſe ad finem deducturos quaeſtionem: &
ελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρ- ego comitatus multitudinem, ſublegi illo-
τῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μέλλοντος ἀπιόν- rum dum domum eunt ſermones, proban-
των οἴκαδε [b] παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ tium partes Damidis, & multò jam majori
τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πολὺ πολλῷ αἱ- numero ad illas ſe adjungentium. Erant
ρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δέ τινες καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦν- vero etiam, qui praedamnare adverſas illi
τες προκαλεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ partes nollent, ſed expectare, ſi quid Ti-
προσμένειν [d] εἴ τι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ. mocles diceret poſtridie.

[e] Ταῦτ' ἔστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, 18. Haec ſunt propter quae vos convo-
ὦ μικρὰ, ὦ θεοὶ, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶ- cavi, non parva, Dii, ſi conſideraveritis,
σα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, omnem nobis honorem, & gloriam, & re-
οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ὅτοι [g] πεισθεῖεν ἢ μη- ditum, eſſe homines. His vero ſi perſua-
δὲ [h] ὅλως θεὸς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους deatur, aut omnino Deos non eſſe, aut ſi
εἶναι [i] σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα ſint, ipſorum curam non habere; nec vi-
καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μά- ctimam, nec munus, nec honorem e terra
την ἐν ἀέρι καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, percipiemus, & fruſtra deſidebimus in cœ-
ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, lo vexandi fame, diebus illis feſtis, & ce-
καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν lebritatibus, & ſacrificiis, & pervigiliis,
&

a Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τ λόγον O. P. & marg. *A1.* b Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. c Πολλῷ] Omittit praepoſ. O. d Εἴ τι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. e Ταῦτ'] Τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat P. f Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογισῆσθαι O. Omiſſo ", (ut ex ſigno a *Solano* adpoſito ſuſpicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. g Πεισθεῖεν] Ita *P. V2. B2.* & *S.* recte. Πισθεῖεν *F. Fl. Fr. H.* male. h Ὅλως] Ὁλῶ male *F.* i Σφῶν] Omittit *Th. Mag.* in ἀπρονοήτους. k Ἄτιμα] Ἀνίμητα P. & marg. *A1.*

69. Παρομαρτῶν] Συνακολουθῶν. *V.*

Deorum aut non providentiam *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam ſi penitus non eſſent. *F.G.*

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus eſt corruptus. O. οὐδὲν. ἀλλὰ. Quid reponendum ſit, mihi non liquet. *M. du S.*

68. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τ λόγον. Sed nihil muta, & confer Δίων. c. 7. *M. du S.*

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna eſt pro his verbis. *M. du S.*

81. Σφῶν αὐτῶν] Gloſſema videtur. *F.G.*

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμητα, ſed non placet. *M. du S.*

94. Ἐκ τῆς νόμου] Formula ſequitur in Concionibus adhiberi ſolita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. *M. du S.*

Ibid. Ἀνυπόδητοι] De roſtris aut ſuggeſtu nihil hic audis; unde conjicere eſt non ſemper ea adhibita, ſed ſtantes tantum *conciones habuiſſe*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. *M. du S.*

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eo potiſſimum inductus cenſeo, quia paulo poſt, c. 26. Apollinem audio, ſententiam ſibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque ſenſu vocem paſſim uſurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. *Plut.* τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* uſurpat in Anton. Vide etiam Noſtrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Faceſſivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctiſſimis: inter quos *S. Paritus* de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τε λεῶν. Sed fruſtra ſollicitat ſcripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Luciano ii ſunt, quibus per aetatem ſententiae dicendae jus faſque eſt. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienſes obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos ſilentio eos damnari voluit, qui ſive imberbes adhuc, ſive alia de cauſa ad aetatem virilem nondum perveniſſe rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi caussa. MERC. Audi; tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum jam quisque lutium fiatis & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis caussa fiduciam sumere.

ἑρεύμενοι. ὡς ἂν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτόν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀγιστάμενοι συμβουλεύσουσιν. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίστα, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἀγγελμάτων ἐκπεπληγμένοι;

1. ΜΩΜ. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδατος καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δέ, εἴγε μοι μετὰ παῤῥησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ τῷ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐ-

---

f Στρεπτοῖς] Στρεμμοῖς O. m Ἠγγελμένων] Λεγομένων P. n Ὑμεῖς] Sic recte *Bl. R. J. S.* Ἡμεῖς male *H. P.* o Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. p Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι *P.* Συμφέρει τι *Bl. Fr.* q Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. —σόμενος *B2.* Vulgatam servat *Bl.* cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι παιδὸς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἐκωλυε γνώμην εἰσφέρειν ἀνιστάσθαι ἱρῶν ὅτι ϵ ἔχει. *V.*

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος † ἐκάλουν παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν. ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' ‡ αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἐξῆν δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καλαλαβοῦσι τὴν ἔννομον ἡλικίαν. τὸ δὲ γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν ὥρισε τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. *V.*

---

* Καθοὺς] Ita restitutum ex C. & V. Καθιζομένων Edit. *Cler.* male. Et mox ἀνίσταθω, sine σ, & sine accentu, unde ἀνίσατό quis legeret; sed ἀνίσταθω verius licet forsan ex conjectura, fecit *M. du S.*

† Ἐκάλουν] Ἐκάλουσι ante editum. Mutavit Idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. *J. F. R.*

‡ Αὐτοὺς] Ita ex C. emendavit *Solan.* Recte; nam significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. *J. F. R.*

rite censeri poterant. Sententiae nostrae firmandae caussa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. εἰ καὶ παῖδες ἦσαν εὐγενεῖς ἦσαν, ἀλλ' οὐκ ἀτιμίας πολλοὺς τῶν δούλων ἐδούλωσαντο. Alium tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, si lubet, vide. *M. du S.*

a. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ] Ἀλλ' ὑμοῖς μὲ. *Th. M.*

Ἀλλ' ὑμοῖς μὲ πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impressis ἅπαντες. *M. du S.*

Ἀλλ' ὑμοῖς μὲ πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo locum & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ὑμῶν etiam in *P.* & *Fr.* *J. F. R.*

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. *J. F. R.*

6. Τῷ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. *B2.* & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος quin & π— τό— *B2.* habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. *M. du S.*

7. Τά-

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας ἥξειν τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν καὶ τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπολήψονται. [d] ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ [g] ταραχὴν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· πονηροὺς δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους καὶ κολαζομένους, ἀλλὰ ἀγλαοθάνατας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω λογιοῦνται περὶ ἡμῶν, ὡς [k] οὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τοῦ χρησμοῦ λεγόντων·

Ὡς ἀγαθὰς [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exſpectabam, ad hoc anguſtiarum perventuras res noſtras, multosque id genus exorituros nobis Sophiſtas, a nobis ipſis audaciae ſuae obtentum capientes. Et, per Themidem, non iraſcendum eſt Epicuro, neque ipſius ſodalibus, & ſucceſſoribus ſententiarum, ſi talia de nobis putarunt. Quid enim ſentire illos aliquis poſtulet, cum tantam in vita perturbationem rerum obſervant; qui boni inter illos ſunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & ſervitute, pereuntes: peſſimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; ſacrilegos non punitos, ſed latentes; in crucem vero actos, & fuſtibus caeſos interdum eos qui nihil injuſte egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quaſi omnino non ſimus.

20. Praeſertim ſi audiant oracula dicere:

Qui ſuperabit Halyn, magnam pervertet opum

[a] Πάντες] Deeſt in O. [b] Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύσεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1.* Nil mut. P. [c] Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1.* [d] Ἢ] Abeſt a *Fl.* [e] Ἂν] Εὖ O. [f] Ὁπόταν] Ὅτι L. [g] Τῷ] Omittit O. [h] Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr. P* &c. Προτιμωμ. *J.* [i] Μὲν] Inſerui ex O. aberat ab Edd. [k] Οὐδὲ] Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores. [l] Ἀκούσωσι] Ἀκούσωσι O. & marg. *A1.* [m] Ἅλυν] Ἅλυν male *Va.*

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λέγειν ἐπὶ τῶν ἀπερίττων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένων τῷ λέγοντι, ἀλλ' ἁπλῶς ἴσα τὸ πρᾶγμα, διεξιόντος. *V.* (quaere in Paroem. C)

9. Περιέσεσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καὶ ἀντᾶν. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὤμοσεν· ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους. *G.*

29. Τὸν Ἅλυν] Κροῖσος τοῦ τῶν Λυδῶν βασιλεῦ ἐρωτήσαντος εἰ Ἀλυῆν τὸν Ἅλυν κατὰ Κῦρον τὸν Περσῶν βασιλέα, ἀπεκρίνατο. ὅτι Ἀλυῆς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας πᾶσαν ἀρχὴν, Ἀλυῆς τὸν Ἅλυν, τὸν ἴδιον ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] *Mάτην fruſtra*, antea miſere edimm. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς δικαίως τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici diſcrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barneſii* non comparent, ſaltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ γὰρ εἰπεῖν πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται
Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ἂν εὔτυχι ἰσοῖ
Φίλον παρειλθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἰδεῖν.

Niſi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua ſententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum reſpondet Belgiciſmo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vſ. 4. dedit Frater optimus *Gul. Otto*, in Belg. Graeciſſ. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elſner.* ad *Ennang. Marc.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Ὁπό-

opum vim, nec tamen indicare, suam ne an hostium? Et rursus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt, nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & diffidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati & immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero indignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an unquam

κἀλαλύσῃ. ἢ μέντοι δηλόντων, εἴτε ἡ αὐτῆς, εἴτε [n] τὴν τῶν πολεμίων; ἢ πάλιν,

Ὦ θεία Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

ἢ Πέρσαι γάρ, οἶμαι, ἢ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ῥαψῳδῶν [o] ἀκούσωσιν, ὅτι ἢ ἐρῶμεν, ἢ τιμωρούμεθα, [p] ἢ δουλεύομεν, ἢ δεσμούμεθα, καὶ φασιάζομεν, μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, ἢ ταῦτα μακάριοι ἢ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, ἢ [q] ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ἢ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, ἢ [r] τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, ἢ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν [q] ἐν τῷ συλλόγῳ, ἐκτὸς Ἡρακλέους, ἢ Διονύσου, ἢ Γανυμήδους, ἢ Ἀσκληπιοῦ, τῶν [s] παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,

[n] Τὴν τῶν] Τὴν omisit O. [o] Ἀκούσωσιν] Ἀκούσωσιν O. [p] Καὶ δουλεύομεν ἢ δεσ.] Καὶ δεσμούμεθα ἢ δουλ. O. Sed *Fl.* ἢ δεσμ. omisit. [q] Ἐν] Insertum ex O. Deerat in Edd. [r] Ἐν] Ignorant praepositionem. O. & P. [s] Παρεγγράπτων] Παρεγγρ. O.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Περσῶν ἢ Ἑλλήνων ναυμαχιῶν ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτο τὸ χρησμόν. λέγει δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοῆσαι, ὅτι ἂν φησι, θεῖαν ‡ ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν ὄσαν Ἑλληνικὴν, ἀντὶ τῶν Περσῶν προμαντεύσαιτο θεῖαν. *V.*

‡ Ἐκάλει] Sic emendavit Noster *Salam.* ex C. & V. nam καλεῖ editum ante.

44. Δίον ἀγαπᾶν] Ἀρκεῖσθαι, εὐχαριστῶν. *V.*

50. Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἴτις δὲ μὴ ἦν πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, § παρεγγραπτὸς ἐκαλεῖτο. ἀφ' τούτου τοὺς παρεγγράπτους νόμισον. *V.*

§ Παρέγγραπτος] Παράγραπτος, & mox παραγράπτους male edita, quae duce eodem emendavi. *J. F. R.*

17. Ὁπόταν] Conf. supra c. 19. med. *J. F. R.*

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad supplicium, dixi alibi. *J. B.*

Τυμπανιζομένους] Id quid sit non recte docet *Bourdelotius*. Vide Scholiasten *Aristoph.* 50. *M. du S.*

Τυμπανιζομένους] *Dixi alibi*, Bourdelotius. Ubi vero? *Bourdelotius* egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. *M. V. la Croze.*

26. Οὐδὶ] Sic optime Codex O. In reliquis οὐδὲν. *M. du S.*

29. Διαβὰς ἡ Ἅλυν] Vide *Herodotum* l. c.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Quod a Cicerone versum:

Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Vid. *Herod.* VII. p. 271. n. 8. decantato de muris ligneis oraculo, cujus sensum Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. *M. du S.*

41. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ] Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. *F. G.*

Ibid. Ἐν οὐδενὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. est illud ἐν. *M. du S.*

Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεται] Bene divinarat *Gujetus*; nec ego dubitavi absentem in Edd. praepositionem revocare; quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic *pro Ismag.* c. 17. ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et *Quaest. Hist.* c. 32. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam *Tox.* c. 22. *J. F. R.*

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoscunt O. & P. illud ἐν,

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ παρέργου ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ὅτι σοὶ καὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τοῦ [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τόν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸν [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴγε [h] μὴ ὁ Εὐρισθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὥσπερ φιλανθρωπίας ἀναπυθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τοῦτον τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργαλικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵ τινες] Εἴ τινες O. b Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. c Εἰς] Ἐς O. d Σῇ] Non adest in O. e Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. A1: & P. Παροιδοπόρων O. f Σκείρωνα] Σκίρονα O. g Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπην male O. h Μὴ ὁ] Μητ' Εὐρ. O. i Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. A1.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν οὐ τὴν Τροιζῆνι πόλει τὸ Πελοποννησιακὸν συνεκαθύδησεν Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγέννησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὗρεν, πάντας ἀπέκτεινεν ὁδῷ πορευόμενος. V.

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃσταὶ ἦσαν ἤτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς (1) ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔρριπτεν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπης δὲ, καὶ ἤτοι λῃστὴς ὢν, ἐκαμπτε πίτυς, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ ἤτοι ἄδικος ὢν καὶ ἅμα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκαζε. καὶ τὸν μὲν βυλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ᾤκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καλαστάντας αὐτῷ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ ὑφ' Θησεὺς ἐμυήθη πρῶτον ἐν ᾗ μὴν χρόμιος εἰς τὰς παλαίστρας. ὃν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα (7) Διτυίρσης, ὅτος σκίρων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τῇ δρεπάνῃ ἐπιφαμένους, εἶτα δὲ (8) ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ιγ. β. 18. 19. 20.) Echetum solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τὴν Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ. 83. &c.) Haec inseruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hist.* *J. F. R.*

64. Τοῦτον] Τὸν Ἡρακλέα. V.

(1) Ὤν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*

(2) Subjunxit *Solan.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epist. *Heroid.*) oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deest in V.

(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀπατεωλιβόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀπατειμιζόμενοι. *J. F. R.*

(5) Ἠνάγκαζε] Ἠνάγκαζε V.

(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; nisi transponas, vid. Addenda. *J. F. R.*

(7) Διτυίρσης ἤτοι] C. Λιτυίρσης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυίρσης &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impressa, quae Διτυίρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityersès fuerit. Lityersas Midiae fil. *Hesych.* *J. F. R.*

(8) Ἀντέτεινον] Ἀντέτεινεν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

ne, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

70. Καθήμενον] Conf. supra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Περὶ] Servavi scripturam quam Cl. Gesn. in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοιεν, ἐμφύσησεν ἐδὴν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐς τοὺς σταθμοὺς πίμπουσιν] Quod si, inquit Momus, homines paullo

minem : & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias.

προθυμον εἰς τὺς πόνυς, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον [k] ἐφρόντισας ἂν τ' Ὕδρας, καὶ τ' ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τ' [l] Θρακικῶν, καὶ τ' Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

22. Sed si verum dicendum est, sede-70 mus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in poste-75 rum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

Ἀλλ' εἰ χρὴ τἀληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ὀπτηροῦντες, εἴ τις [m] θύει, καὶ [n] κνισᾷ [o] περὶ τὺς βωμύς. τὰ δ' ἄλλα κῦ ῥᾳ φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχῃ ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, ὡδὲν ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν. εἶτ'

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζεις O. l Θρακικῶν] Θρακίων P. Vulgata est in *El.* &c. m Θύει] Θύσει O. n Κνισᾷ] Κνισόῃ O. o Περὶ] Sic *Ald. H. Bl. Fr. P.* Παρὰ *J. Fl.* Ἐπὶ *S.* p Τύχοι] Τύχῃ O. q Παρασυρόμενα] Π——νον G. O. r Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσι *Fl.* s Ὄν] Ὢν *Fl.* male. Nil vulgatam mutat P. t Πομπὰς] G. P. O. & marg. *Al.* Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισᾷ] Καπνὸν ὁ τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. *V.*

(9) Κνισᾷ] Sic dare non haesitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. *J. F. R.*

lo attentius rem considerent, facile deprehendant nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. *Graevius* in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν ⊂ τὰς πομπὰς πέμποιεν] sit omnino γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praesertim quum eam probam esse doceat nos insignis locus in *Demosthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, *Εἰ γάρ τις ὑμᾶς, Εἰρήνῃ ἄγεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, εἶποιτ' ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκοῦν ἐχειροτονήσατε δὴ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους ⊂ στρατηγούς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί δ' οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν ἕνος ἀνδρὸς οὐ ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸ πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱερποιῶν. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creatis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in *Μαρτυρίᾳ* Pammenis aurarii: *Ἐκδύντος δέ μου Δημοσθένους, ἵν' μαρτυρῇ, στέφανον χρυσοῦν, ὅτε παίδας σκηνώσαι, καὶ ἱμάτιον ἁλόχρουν ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ὁ αὐτοῦς τὴν τῦ Διονύσυ πομπήν.* &c. *Quum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret,* &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρωτᾶν ἐρωτα· Ἀποκρίνεσθαι ἀποκρίνεσθ· Κίνδυνον κίνδυνον· Τολμᾶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφρονεῖσθαι φιλοφρονεῖσθαι· Γάμους γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑβρίζειν ὕβρεις· Ἐπιβουλὴν ἐπιβουλεύειν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πεύθεσθαι πύθεσθ· Νίκην νικᾶν· Συναγωγὴν συναγωγίας, & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum si de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. *Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* *J. F.*

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri jusserat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lectione. *Junt.* quae ἀναπίφων δὴ ὐδὲτὸς, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ ὐδ. quod al. Edd. habebant, etsi in notis dixerit utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum ab *Hemsterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit, quem vide. *J. F. R.*

78. Πομπὰς] Mss. Gr. Ox. & P. In Impressis est σπονδὰς. V. *Jens.* *M. de S.*

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους σωτῆρας; [b] ὑμέτερον οὖν εἴη φαύλων, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μόμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι ἦν [d] τιμωμένων ἡμῖν, ὑμᾶς [e] ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, λήρων [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ὀψιτιμητικόν. [h] ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ὀψιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τῷ βουλομένῳ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ἤδη

paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis jugulatosque noſtros patronos. Veſtrum ergo fuerit ſedare ac ſanare talia, qui nempe ea in hunc ſtatum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, ſi honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, aſperum ſemper, & ad reprehenſiones proclivem. Eſt nimirum, ut admirabilis *vir* Demoſthenes dixit, accuſare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: ſed conſilium dare, quomodo meliora fiant praeſentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A*1. Ἀποσφαττομένους Edd. priores. b Ὑμέτερον] Hoc dedi ex *J*. G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. c Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. d Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & *S*. Τιμωμ. male *J*. *Fl*. *H*. *P*. *Ald*. e Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. f Καρπουμένων] Μόνων ἱερουμένων G. Ox. & *Coll*. Μόνων ἱερωμένων marg. *A*1. g Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl*. h Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καλὸν O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ *J*. *Fl*. i Γένηται] Γένοιτ' O.

87. Καρπουμένων] Γράφε καὶ τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων. G.

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Γρ. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

Σπονδὰς πέμπειν] Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de ſumtu ſermonem eſſe & impenſa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in ſacrificiis uſitatum, & aliquoties de inferiis uſurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *J*. *M*. *G*.

Πομπὰς πέμπειν] Neque tamen improbarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium conſenſum, hoc recipere ſum permotus. V. *Dion*. p. 297. A. *Plat*. de Rep. I. p. 571. A. *J*. *F*. *R*.

79. Εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους σωτῆρας. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipſis patronos noſtros noſtros*. Apud Latinos ſane *jugulare adverſarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad iſta has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non exiſtimo tranſtuliſſe; ſane nullum exemplum memoriae ſuccurrit. Emenda ſine mora ex Mſ. καὶ ἀποφαττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos noſtros victos, & os eis obſtructum eſſe*. Nam ἀποφάττειν eſt os obturare adverſario, ut ne hiſcere poſſit. *Pollux* VIII, 15. ἀποτρίφειν τὴν γλῶτταν, ἀποφάττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud eſt inferius c. 43. cum Momo intempeſtiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter reſpondiſſet, Σὺ ἡμᾶς ἀποσφάττεις, ὦ Μῶμε. quod non eſt, *tu macta nos, Mome*, ut interpretes. ſed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis ſaepe rogando*. Sed in hoc ipſo dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mſ. reponendum eſt, ἤδη γάρ σε τούτῳ ἀποφάξω, *ego te hac teſta interficiam*. Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis verſibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον ὠθούμενον. Melius Mſ. παραφερόμενον. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis ſcilicet. ὠθούμενον pertinet ad ἕκαστον. ſed in iis quae modo praeceſſerunt, non probo ejusdem libri ſcripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πέμπειν, prae ſe fert τὰς πομπὰς πέμπειν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem inſtituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem ſtatim & ſic Mſ. legendum εἶτ' ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare veſtrarum eſſet partium*, non ἡμέτερον, ſequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in editionibus extat. non poſſum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων, *vobis ſolis ſacrificia in epulis comedentibus*. cum nunc partem

consiliarii est: quod vos reliqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

95 ἀληθῶς συμβούλου ὅταν οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσεις, καὶ τότε σιωπῶντος.

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, ut nostis, & in fundo *maris* versor, pro me, quantum possum, servans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam ulcisci soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ἐπιτροχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων ἰτὰς πλέοντας, καὶ ἀποπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' ὦν ([l] μέλει γάρ μοι καὶ τἀνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὸ ἔριν ἔλθειν, ἤτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρογκα λέγων. (φὴς γάρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μέλλοντας τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in nostra potestate

10 ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τοιούτων ὄντων;

k Ἐγὼ] Ἐγὼ δὲ O. l Μέλει] Μέλλει male O. m Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Restitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. n Ὡς] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφαττομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποφαττομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *jugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἀποφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. *J.M.G.*

Ἀποφαττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Solanique* diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ἀποφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἀποσφάττεις, quod deinde occurrit, c. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem; quod si deinde comperiam, fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quasi dixisset ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἦν] Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph.* Plut. dixi, ἐγὼ τῶν φίλων, & similia. *J.F.R.*

90. Δημοσθένης] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. sunt: Τὸ μὲν ἐν ἀτιμίᾳ, ὅτως φέρειν τις ἂν, ῥᾴδιον καὶ πᾶσιν ἴδιον· τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὁ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνειν, τοῦτ' ἤδη συμβούλου. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque, quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subjectum, quasi diceret: *si modo per fatum fieri potest.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam sic scribitur; alias ὑπὸ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ὑπὸ ποδῶν scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. *Bas.* 1555. p. 43. βούλομαι τὰ ὄντα ὑπὸ ποδῶν ποιῆσαι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, vertas. *J.F.R.*

5. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mss. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνέ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mss. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησται εἰδὼς] Legendum videtur: ἐπιλέλησται ὅτι εἰδὼς &c. *F.G.*

Ἐπιλέλησται εἰδὼς] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς εἰδὼς] Ex Mss. Ox. est illud ὡς. *M. du S.*

ἐστίν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώθωσι, τὴν μὲν κεραυνῷ, τὴν δὲ ξίφει, τὴν δὲ πυρετῷ, ἢ φθόῃ ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶμαι τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, [c] ἓξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τὴν ἁλιέα τὴν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, ἣν δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ [g] ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ὡς ἀκεραιοτέρας ἀντεξεταθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν ἔτι δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτην ᾠήμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννώδες τὸ ἐνθύμημα, εἶναι, ἀλλ' ἑκάστῳ ἡμῶν ἐπικλώθεσθαι τὴν μοῖραν, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθόῃ ἀποθανεῖν. εἰ γὰρ ἐπ' ἐμοὶ ἦν τὸ πρᾶγμα, ἐάσας ἂν οἶμαι τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἓξ μνᾶς ἑκάτερον ἕλκοντα· ἢ σὺ αὐτὸς ἂν ἐν Γεραιστῷ τὴν ἁλιέα τὴν ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, ἣν δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ὡς ἀκεραιοτέρας ἀντεξεταθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν ἔτι δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ᾠήμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννώδες τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas; ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario caussa, vincere sic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπείτοι γε O. *b* Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* *c* Ἓξ μνᾶς] Μνᾶν *Fl.* omisso ἐξ. *d* Ἕλκοντα] Ἕλκοντας O. & marg. *A1.* *e* Γεραιστῷ] Γερεστῷ *J.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. *f* Ὠρεοῦ] Ὠρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὠρ σοῦ tantum discrete. *g* Ἀποσκευάζεσθαι] Α—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. *h* Κρατεῖν ἔτι] Οὕτω κρ. O. *i* Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφε· ἀπὸ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλειακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, δεῖπνον δὸς ρ' δραχμὰς, καὶ (3) ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον δὸς ἐπίφωνον μνᾶν. δηλονοτι μυᾶν εἰρηκὲ δ' τὰς πρότερας ρ' δραχμάς. ἡ μέντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς ϛ', ὥθεν δ' ἐπωδυλία τὸ ἕκτον τῆ τιμήματος. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ὅτου μάχρι

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολοὺς, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Ὁ] Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπίοιτο lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἡ] Οὗ erat in V.

(5) Εἰς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in ὡς, quod vel

17. Πλοκάμων — ἕλκοντα] Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, *Wessel.* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gerestium nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota, quae est No. 55. editum consp[illegible]. *J. F. R.*

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα ὡς ἀκεραιώσαντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιποὺς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII.

p.

nis pingue ; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur , disputationem relinquens non dijudicatam , & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate , si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam , & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari , forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio , Apollo , adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem , sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit , si , cum in extremis versemur periculis , de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris , & in duodecim *Deorum* album relatus , atque tantum

30 ὦ Πόσειδον, ἢ κομιδῆ παχύ, [k] προαναιρεῖν τ ἀνταγωνιστὴν, ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφίρισον ἔτι, ἢ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ ὕτως ὑ-

35 μῖν ἀποτεθύνηται.

ΑΠΟΛ. Εἰ ἢ τοῖς νέοις [n] ἔτι ἢ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τῦ νόμυ δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [o] εἰς τ σκέψιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὲ σκέψις, ὦ Ἀπολ-

40 λον, ὕτω περὶ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον. χαρίεν ἢ εἰ ἢ περὶ τ ἐλαχάτων κινδυνεύοντες, περὶ τ ἐν τοῖς νόμοις ἐξυσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ ἤδη καὶ πάνυ [r] ἤδη

45 ἔννομος εἰ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲ ἐξ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ δώδεκα ληξιαρχικόν· ἢ ὀλίγυ δεῖν,

k Προαναιρῶν] Hoc praeculi ex *F.* & *P.* Προαναιρέσειν Edd: Προαναιρόσιν *Fl.* l Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. m Ἐπινοεῖτε ἄλλο] Invertit O. n Ἔτι] Omittit O. o Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam estin *Fl.* &c. p ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* q Σμικρολογοίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* r Ἤδη] Deest in O. s Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφίρισον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβολον.)

42. Καρίεν γὰρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον. *V.*

46. Ἐς τὸ τ δώδεκα] Ἀφ' ὧν οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθέντος τ Κρόνυ ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὅρισμ Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἢ ἐν τῷ ἐν ἐγγράφοντο ἅμα τῷ γενέσθαι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τ ἐπόμυξε ἡλικίας ἐγίνετο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ (9) πατρώας ληξεως, τυτέστι τῶ κλήρυ ἐς τ ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ ἓν τ ὀρφανῶν καλουμένων, ὑπὸ ἐπιτρόπυς

(8) Ἐπεὶ δὲ] Quum habet C.

(9) Πατρῴας] Πρω. V.

παρακόπτοιτο τὰ πατρῶα, ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροιτο τὰ τ ὀρφάνων, ὅτα (10) ἐπεὶ δ' ἐν ἐπιδιτὰς οἱ ὀρφανοὶ ἥκοιεν, ἔξῃν αὐτοῖς ἀπὸ τ νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τ λήξεως, ἤτοι τ ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐπαῦσε εἰς τ Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ μὴ ἀγύειός εἴ, μὴ τοῦτο αἰτιᾶ, τὸ μὴ ἐξὸν εἶναί σοι λέγειν, ἀλλ' ἐν ἔχεσι. πάλαι γὰρ τ αὐτεξυσιότητος ἐπειλάβυ, ὡς ὑπὲρ ἄλλυ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν ἐγνώμλυ εἰσηγησάμ τῷ βυλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγυ δεῖν τ ἐπὶ Κρόνυ βυλῆς ὤν, ἀντὶ τῦ ἑξήδον τ ἐπὶ Κρόνυ τὴν βυλὴν συμπληρούντων θεῶν. ὀκτὼ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς ἐν Ἡροδότῳ δοκεῖ τῷ Ἁλικαρνασσεῖ. *V.*

(10) Ἐπεὶ δ' ἐν ἐπιδιτὰς] Pro his omnibus quam tantum est in C.

(11) Ὀλίγυ δεῖν] Ὀλίγου Edit. *Clar.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *F. F. R.*

27. Τινα ταυτὶν] Subaudi εἶδον. *F. G.* Vid. *Bos* de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *F. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienſium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. du S.*

40. Ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον] Horum verborum sensum non sunt assecuti Interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mnesiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγώ τοι, ὦ Περίανδρε, τ λόγον ἀξιῶ καθάπερ τ ὀβολὸν μὴ Πλουτύδλυ μηδὲ Ἀριστόδλυ, ἀλλ' ἴσα πᾶσιν ὥσπερ οὐ δημοκρατίας νόμισμα ἢ κοινὸν εἶναι. Haec in Obſerv. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F. G.*

91. Ba-

ὃ ὅτι Κρόνου βουλῆς ὤν. ὅρα μὴ μειρακιεύῃ πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθείς, [b] εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ἔτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι τὸν μάλιστα [c] ἐπαινεῖν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ἐᾷ σε, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι τὸν Δία δὲ, καὶ ἢν ἔτω [d] κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι καὶ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημί γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς ἔτω [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκριβωκὼς τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεσιν ὅτι [g] φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ὅτι τούτῳ ἐκλέγῃ, σφόδρα [h] πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ ἐμπεσὼν

non de illo ſub Saturno conſilio *mutus* ſis. Quare noli apud nos adoleſcentuli pudorem ſimulare, ſed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, ſi imberbis concionere, praeſertim cum promiſſa adeo barba, & menti probe hirſuti filium habeas Aeſculapium. Caeterum decet te nunc praeſertim tuam proferre ſapientiam, niſi fruſtra in Helicone reſides, & philoſophare cum Muſis. APOL. Atqui tuum non eſt, Mome, eam facultatem dare, ſed Jovis. Hic ſi juſſerit, forte aliquid dixero a Muſis non alienum, ſed exercitatione, quam in Helicone inſtituimus, dignum. JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur eſſe iſte Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philoſophiae cauſſa verſatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui ſit probabilis admodum, quum privatim diſputat cum adoleſcentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μηδὲν O. non male. *M.* μὴ *Fl.* male perſonam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐπαινεῖν] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἔστι δὲ χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. *Al.* f Ἠκριβωκὼς τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφίᾳ] Σοφίᾳ O. P. h Πιθανὸς] Bene ſic L. & *B*1. ac *B*2. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ἐκ Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώτιστος ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἅπαντας (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ δυναστεύοντας, διαχωρὶς δὲ τὰ βασιλείας ἐν τῷ Διὸς τῷ ἰδίῳ υἱοῦ ἑκάστου ὡς τὸ Τάρταρον, καὶ μὴ τοῦτο ἄλλη συνίσῃ βουλὴ τῆς Διός. *V.*

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἀγαλματίδιον αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. *V.*

60. Ἐφιέναι] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. *V.*

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *M. du S.*

51. Βαθυπώγωνα] Conf. ſupra T. I. *Revivv.* c. 6. *J. F. R.*

52. Εὐγένειον] Vid. infra *Icarom.* c. 10. pr. Ubi iterum de *barbato* ſ. pulcro circa mentum, uſurpat; nam quod etiam *generoſum* ſignificet, ut *Bud.* Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγένεια quoque fiat εὐγένεια *nobilitas*, non mirarer, ſi etiam εὐγένειος adjective eod. ſignificatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. *J. F. R.*

56. Ἀλλ' ἐᾷ σε καὶ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus eſt *Benedictus*, quum ab Οφίσρεω verbum Graecum vertente per Latinum *permittere* ſic abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungere*, quum in *Toxari* c. 37. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἔχειν τριῶν ἐς τὰς συνουσίας συνιέναι ipſe clare viderit recte id verbum ab Οφίσρεω ſumptum eſſe. *J. G.*

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic diſtant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia ſtatim ſubjungitur, ἢν ἔτω κελεύσῃ. Placuit praeſertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praeſidis poteſtas commode exprimitur. *J. M. G.*

61. Ἔοικε] Aut poſt ὤν excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut reſtrinxit aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, & mox ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. *M. du S.*

66. Πιθανὸς] Sic L. & *Ven.* 2. *Baſ.* 2. In reliquis

πει-

cem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. MOM. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα [i] ὀφλισκάνειν ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς συνουσίαις ὡς συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν ὅπως ἔχων [k] καλλιρρημοσύνην ἐπιδείκνυται [l] βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ λεπτογνώμων, ὡς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας σφαλερὰ αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ὑπιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιστα [n] ποιεῖν πολλὴν καὶ πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκροαταί.

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

i Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνει *Fl.* k Καὶ] Abest ab O. l Βούληται] Βούλῃ *Fl.* m Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. n Ποιεῖν πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. o Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωτα ὀφλισκάνει] Γέλωτα χρωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. *V.*

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ ὅτος ὁ κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγησάμενος, μυγιλάλος ὢν, ἀπὸ τούτου ὁ τοὺς μὴ εὐθυρρόμους, μηδὲ τραυλῇ κεχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρομένους φθεγγομένους, καὶ παρασήμους, βατταρίζειν φασίν. *V.*

73. Συνιῶσι μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐπαιδεύειν. *V.*

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βερβερίζων V. male. Βερβερίζειν Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρμένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Cl.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

ποιεῖν ὡς, prave. *M. du S.*

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur *idiotae* adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Jac. Elsner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J. F. R.*

73. Συνιῶσι] Συνιέναι alibi dedimus, ut *de Salt.* vers. fin. Ac *Jensius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etsi aliud agens, quoque scribit συνιέναι. Et hoc differentiae causa melius puto; quia tamen jam crebrius συνιῶσι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 3. συνιέναι scripsisse arbitror. Usus autem erat *Cicero* simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentit polite eloqui non possit: Sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua adlicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amst.* hic male habeat συνιῶσι — ὀξύς ἐστι, non opus erit monuisse. *J. F. R.*

σμοῖς, λοξὸς ὢν, ϗ γριφώδης, ϗ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούσαντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τὴν Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσαγαγεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐρῶντα κατ' ἀξίαν, ἅττ' ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ φιλοσόφων προσλαβεῖν ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅττ' ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ ϗ τὴ μὲ Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, ϗ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὴ δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὴ ὑποκριτικῷ δὲ ῥητορεύειν, ὃς' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲ ἄλλως [g] ἐπινοήσομεν.

29. APOL. Patronum, Mome, si qua possemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iste excogitata illi subjecerit. MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae audivit intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (φὴς γὰρ ϗ μάντις

30. At tu, praestantissime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a *Fl.* b Τούτῳ] Τοῦτο male *Fl.* Vulgatae adsentitur P. c Συνήγορον] Omisit O. d Δοκῇ] Δοκεῖ *Fl.* e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσωμεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' ὃ τὸ λεξὰ μαντευσάμενος, ὅ ἐστι * στρεβλὰ ϵ ἄδηλα. † Γρίφου δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης ἓν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. *V.*

* Στρεβλὰ] Στραβλὰ male editum ante, item καλεῖται pro καλεῖται.

† Γρίφου] Alias γρῖφον scribitur. Τὰ γρίφα — ζητήματα. *Hesych.* *J. F R.*

Γρίφου] Ante γρίφον in C. haec inseruntur: (vel quod obliquе incedat. Lege in Pluto *Aristoph.*)

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id est in medium projiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἐκκλ. c. 3. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, &c.) *Kust.* Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. *Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam hujus loci adsequatur, cui similis alter est in θρασύτατος non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid est in hoc μεταιχμίῳ, incertum est, cujus sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, projicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. *J. M. G.*

89. Ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol.* c. 3. a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλὴς. *F. G.*

Ἀσφαλῶς] Etsi supra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορρίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus respici videtur, qua cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ supra c. 6. *prudenter respondeas, ne capiare*: notumque est vetus verbum ex *Eur.* Phoen. 597. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum sequentt. ὡς τοὺς ἀκούσαντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, quo certe *obscuritas*, non *cautio* significa-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγος· ὅτι τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς [h] πολλὰ εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπιδείξῃ ἡμῖν χρηστὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἶδα [i] γὰρ πού τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος· ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ ὠδάκνης τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς λαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ὅτι τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· [m] ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος· ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δὲ, εἰ

h Ποτε] Deest in *Fl.* *i* Γὰρ που] Γὰρ δὴ που O. *k* Τῷ] Omittit O. *l* Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *A1.* *m* Ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἔχεις. O. Ὡς εἰμὶ male marg. *A1.* *n* Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *V2.* Ἀναδέξεσθε Edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.*

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κρῶσος δὲ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσηγαγεν. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις δὲ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φοινίδι, οἱ δὲ Κολοφὼν ἐν Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J.F.R.*

3. Δέμας αὐτοπρόσωπον ἐκ δὲ αὐτοῦ λέγων] Nescio utrum *Oρsopæus* omiserit rectius secundæ vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *præsentem*. Nam æque præsens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ὁ φηγὸς ἐκ Δωδώνης αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. *J.G.*

9. Ἐπιστήσομεν], Codex Ox. ἐπιστήσωμεν, mendose; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae caussa articulus additus non adeo displicet. *J.F.R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δις. c. 1. *M. du S.*

29. Ἁπάντων μοι τῶν χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Ἡσιοδ. c. 9. *M. du S.*

32. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ καὶ ἐμμέτρως λέγοιμι] *Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine.* Εἰ καὶ ἐμμέτρως enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excusat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. *F.G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mss. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

εἰ μὴ ἔμμελρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρου γε αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δέομενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα [d] καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψεται· ἀλλὰ οἶσθα δὴ ὅτου ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί δῆτα ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τῆς χρησμῆς, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέθραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασεσεμμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverse, *μόνον σαφῆ δὲ P. S. Fl. H.* &c. b Μὴ συνηγόρου] Οὐ ξυν— O. c Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *J. V2.* & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. e Ἕψεται] Ἐνέψει marg. *AIW.* Item O. & P. f Οἱ] Καὶ οἱ male O. & mox καὶ κίνημα. g Φρικώδη] Recte sic *P. V2. S.* & O. Φρυκώδη male *Ald. J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κρεῖσθον γὰρ ἀποπεφώμμον τῶ σὺ Δελφοῖς μαντεῖόν σι ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Θεοτρόπως οἱς Δελφοὺς ἀπῳκίσθαι, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν ἐν τῷ ἀφικνέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθισμον, ἀντρεῦσ τὴν Πυθίαν, τί νῦν Ἀφροτελεῖ πράττων ὁ Κρεῖσθον; ἐποίει δὲ ταῦτα τηνικάδε Κρεῖσθον. λέοντα εἰς λέοντα (1) ἐπεμβαλὼν, εἶτα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρνὸς συγκαλακόψας, καὶ τῷ λέοντι τῷ διπλῷ ἐμβαλὼν, (3) ἥψει. ἄπαρ ἄπαντα ἡ Πυθία ἀνεῖλεν ὡς ἱπράτιστο, μάλιστα περὶ ἧ τ χελώνης κρεῶν. ὠδὴν μ' ἐς Φρύνας (4) ἦλθε (5) κρατερήνοιο χελώνης. *V.*

41. Ἀνασεσεμμένη] Διαρτεθομένη. *G.*

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιῶδες· οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανιώδη, φοονηρά. *V.*

(1) Ἐπίμβαλὼν] Ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνὸς] Ἀρνεῖ Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur *Solan.* qui tamen deleto ε fecerat ἀρνῆ, ego ἀρνὸς. *J. F. R.*

(3) Ἥψει] Sic dedit *Solan.* quum in C. sit ἥψαι.

(4) Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κρατερήνοιο] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi κρατερήνοιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἱπποκόμῳ κίτωνι quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. L. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur גבורים quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cherub* & כביר *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרודים, ut ostendit *Bochartus*. Verum ista γάμετ@ χάριν, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Clar.* De varia δαιμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Odé*, in eruditissimo opere, *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνίξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat margini Ed. meae *Hagenoanae*; & qua *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούσῃς, ἀνίχεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδίξεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δίχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δίχε τ ὠιδὰς Ϲ τ ὄρνια τῦ Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἔμμελρα, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in adfirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. L. *Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδίξεσθε pro ἀναδίξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀναδέχομαι εἰς αὐτὸν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio

&

31. APOL. *Percipite, o superi, quae jam canit augur Apollo,*
Lite super rigida, quam constituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crositibus aëra & inde,
Non sine lucentis stivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit ungue cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλε τόδε θέσφαλον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος κρυερῆς, ἣ τ' ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυστόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα κἀκεῖθα μόθου [h] ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ,
Ταρφέος [i] ἄκρα κόρυμβα καὶ ἁπλήστοισιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ;

Δὴ

h Ἑτεραλκεῖ] ἑτερ ἀκλεικλόξῳ κλογμοῦ O. *i* Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβοις O. *k* Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipsis: quin etiam ἀναδέξεσθε δὲ, potius, quam δὴ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἡ ἑρμηνεύς] Quum κὴ pro ἢ haberent Edd. posterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etsi *Junt.* ἢ κὴ exhibet, possumus tamen illo κὴ satis carere; & ut quis dicat, κὴ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus esse; nam an plus est interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet κὴ retinerent; cumque sic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud κὴ satis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. *J.F.R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic secuti sumus auctoritatem MSS. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἢ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Nostrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δικ. c. 1. *M.du S.*

Καὶ χελώνη] Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τῇ ἢ, in κὴ; nam vulgata historiae repugnat; simul enim & permixtas testudinis agnique carnes coctas fuisse, supra jam c. 14. *Jov. Conf.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et sic Noster de re eadem infra in *Bis Acc.* sub init. ἄρνεια κρέα, κὴ χελώνας. & supra l. c. etiam ἄρνεια κρέα & χελώνης. Nec abhorrerem a ξωύψῳ) recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἴψεται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμην ἀνασεσυρμένον] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est *crispata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius *comarum semet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τότε κόμαν λέγουσιν οἱ τοὺς κατόχους μιμούμενοι. *J.G.*

44. Κέκλυτε] Adi *Aristoph.* Ἱππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus est Lucianus. *M.du S.*

47. Μύθοισι κορυστόμενοι πυκινοῖσι] *Subtilibus armati sermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Πολλὰ γὰρ ἔνθα κ' ἔνθα μόθου. *Th.M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Quod *Marcil.* inserendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα κ' ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα] Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφὺς est densus, ut silva, ut fruges, κόρυμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαῖα, uniuscujusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἰχέτλαν stivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet *Hesychius*. Igitur vel hic sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis sulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & solicitudinem pertineat, ταρφὺς ἰχέτλης ἄκρα κόρυμβα est absurda, & similis oraculis aliis descriptio caeli, Deorumque. Nam ἰχέτλαν, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro ἐλάτῃ i. plaustro illo caelesti, (vid. Il. Σ. 488.) quod polo vicinum est; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς potest alludere ad τετιγοφορίαν Athenienses, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorsum pertineant ὀξυβόαι, κλωγμὸς, κορῦναι, ἔνοι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irrisionem philosophorum; non est obscurum, si quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyss. X. 302. *M.du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] MS. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide *Od.* X. 302. & Il. Π. 428. *M.du S.*

Δὴ τότε λοίσθιον ὀμβροφόροι [a] κλάγξουσι κορῶναι.

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα [b] κορύψῃ.

Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ὑ γελοῖα τὰ ἐν τοσί· παῦσαι κακόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ἐπὶ τῷ γέλωτι. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ ἢ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι ἢ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε ὑδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δέησεν· φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὑτωσὶ ΔΑΡΡΗΔΗΝ, ἰγόηλα μὲ εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καινηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, ὑδ' ὅσον αἰ ἀκρίδες τ' νοῦν ἔχοντας.

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum ridicula non sunt praesentia. Desine, infelix, suffocaberis a risu. MOM. Et qui possim *desinere*, Jupiter, super oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit. MOM. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themistocle, adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigiatorem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες ΔΑΡΡΗΔΗΝ λέγωσι τριακοῦτα, ἢν μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles superaverit, procedere sinam

a Κλάγξουσι] Κλάγξωσι O. b Κορύψει] Adscriptum κερατίσει O. c Ἑρμηνεύοις] Ἑ——οι marg. *A1*. d Εἰ] Male omissum in O.

65. Θεμιστοκλέους] Καὶ γὰρ μάντις ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τὸ δοθὲν Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξῃ ἐμαντεύοντο Ἀθηναῖοι, καὶ ἄμεινον αὐτοῖς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀπεῖλεν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος (2) τριτογενὲς ξύλινον διδοῖ εὐμήτιος Ζεύς, καὶ, Ὦ θεῖα Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς ὢν μόνος Θεμιστοκλέους ἀπεμάντου, τι ἐκ λόγου ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. τοῦτο ἐκ τῶν ΔΑΡΔΑΝΟΣ ὁ Μάγος. ὅτι σαφέστατα τοῦτο τὸ χρησμοῦ ἐκεῖνο, ὡς μὴ δίεσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ. *V.* (Historia late apud Herodotum C.)

67. Καινηλίους] Μεγάλους. *G.*

70. Εἰ ἐ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὢν, ὡς λέγουσι, πρώην γέγονε θεὸς, καὶ εἰς ὕραν μετέπεσεν. *V.* (Inquilinus. C.)

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκλιπὼν C. prave.

(2) Τριτογενὲς] In V. hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενὲς, quod sic in Edd. mutatum erat ut hic comparet.

65. Θεμιστοκλέους] Consule, si non meministi, *Corn. Nepotem* in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *sese muris ligneis tutari* Athenienses jubebantur. Vide supra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέους] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *F. G.* Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themistoclis c. 2. *J. F. R.*

67. Καινηλίους] Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus pecus quid Asino est καινήλιος.

Εἰ μὴ τεθείκεσαι τὰς Ἀθήνας τείχος· ἔ.
Εἰ δὲ τεθείκεσαι, μὴ τεθῄρυσαι, ὄν Θ.
Εἰ δ' εὐαρίς ἐῶν ἀποτρίχας, καινήλιος.

Haec ex notis *Rittershusii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοιώτων] Sic *Horatius*:

Boeotum in crasso jurares aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Ἐπιστολέσαι ἐπὶ στοιχῷ τοιούτους] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum sit ἐπὶ pro ἐπὶ, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ στοιχῷ] Mihi non est dubium, legendum esse ἐπὶ στοιχεῖ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. *J. M. G.*

Ἐπὶ στοιχῷ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *J. M. Gesn.* ἐπὶ legendum pro ἐπὶ. Quare, cum *H.* etiam id habeat, sic Luciano reddidi. *J. F. R.*

82. Αἰνεᾷ Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago po-*

ſinam *inſtitutam* pro nobis diſputationem: ſi vero quid ſecus evenerit, tum jam ego ipſam concuſſam, ſi ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exſecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! ruſticum illud *eſt*, *quod* dixiſti, & valde Boeoticum, pendere cum uno malo tot *homines*, & inſuper totam porticum cum ſuo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in poſterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum eſſes, poteras forſan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didiciſti, puto, Parcas ſolas poſſe talia, nos autem eorum eſſe expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam ſi quis contumelioſus in me ſit, aut templum ſpoliando

χη, [e] ἐάσωμεν τοιχωρεῖν τ' συνεσίαν [f] ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι [g] ἑτεροῖον ἀποβαίνῃ, τότε ἤδη τ' στοὰν αὐτὴν ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, ἀμασείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ κατάρατ[ος] ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, [h] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τὸ ὅτι εἶπας, καὶ δεινῶς Βοιώτιον, [i] ξυναπολέσαι [k] ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τ' στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τ' μεγίστην εἰς τοὺς λόγους [l] παρθεσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μοὶ σοι δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῆς ἄμοιροι ἐσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε τ' λέοντα, ἢ τ' ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ τοιχωλῶν μὴ τ'

e Ἐάσωμεν] Ἐάσομαν *Fl.* f Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ *J.* g Ἕτεροῖον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* h Ἰὼ] Ὦ O. i Ξυναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* k Ἑνὶ] Ita reſtitui ex *Fl.* Ἑνὶ Edd. rett. male. l Ἴσως] Inſerui ex O. Deerat in Edd. m Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omiſſo τι.

79. Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο τ' ἰάσεως ἐπὶ θαυμαστοῦ λέγουσιν. ὅτου ἂν ἐπιφθέγμα ἐκπλήξεως. (3) ἐκπληττόμενον τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. *V.*

80. Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ὑφ' ὧν ὁ περὶ τοιούτων ῥητορικὸς ἀποκλεισθήσεται. Ἐπεὶ δὲ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης δ', δριμύτατα πάνυ ἐπίσκωπται. (4) τὸ μὲ φ' ὑφ' ὑποφορὰς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ νομίζων εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἀμαυρίσει ὡς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ προσέτι τ' στοὰν] Τάχα σὺν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγγεγραμμένα. (6) διὸ ταῦτα φησίν. οἱ Μαραθῶνι δὴ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τ' ἀριστευσάντων οἱ Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τ' Ἀθηναίων. ἀμαυρεῖ δὴ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένων ἐδὲν δέον σὺν ταῖς δημογερίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῇ χυδαίᾳ ὁμιλίᾳ. ὥσπερ ὁ αὐτὸς ἔτος φησὶ ἀμαυρίζων σὺν τῷ Ῥητόρων (7) Διδάσκαλος. *V.*

(2) Ἐκπληττόμενον] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπλησσόμενος *V.*

(4) Τὸ μὲν γὰρ ὑποφορὰς] Haec & ſeqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuiſſe quae hic & in Ed. *Cler.* eſt; quod vacua ſpatia punctis tantum implerit *Solan.* *J.F.R.*

(5) Περί] Κατὰ C.

(6) Διό] Διὰ antea edebatur; ſed cum in C. eſſet: *propterea haec dicit*, pateban legendum Διὸ idque in Cod. V. recte fuiſſe notavit Idem. Quare id recepi. *J.F.R.*

(7) Διδάσκαλος] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato διδασκάλῳ. Obſecundavi, etſi non addit unde ſic emendarit; quia ſic melius, & ſic ſolet; per me tamen vulgatum non mutatiem; ſine auctoritate Codicis. *J.F.R.*

ponerentur, *ipſeque hortaretur milites*, *praeliumque committeret*, teſte *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, niſi quod ſtatuam ei aeneam nullam fuiſſe conſtat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuiſſe credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illuſtratur ex *Rhet.* c. 18. quem locum ipſe inſpicito. *M. du S.*

84. Τῷ μεγίστῳ — ὑπόθεσιν] Ridiculum argumentum, & ſimile illi, qui caput ſibi ne praecideretur deprecatus, illud cauſſabatur, ſe non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demoſthenis*, Οὐ μὰ τοὺς σὺν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit *Longinus* ſ. 16. ubi omnia quae hic dici poſſent, Viri docti, praeſertim *Tollius*. Add, tamen *Spanhem.* ad Ariſtoph. *Nub.* 982. *J.M.G.*

86. Ἴσως] Ex Mſ. Ox. *M. du S.*

τὴ νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦν, οὐκ ὀπτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τὴ σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὴ ᾅδην, ὅπως με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τὰ ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας [c] γὰν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων.

meum, aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Γ' ἂν οὖν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ἡ μαρτυρία. καλῶς δὲ ἐχρήσατο αὐτῇ, ἀπιθὴς κατὰ τῶν θεῶν ὢν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰν, idque videtur convenientius. In *Aſino*. κἀγὼ τοῖς ὠθιζομένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In *Gallo*. ὁ Ἀχιλλεὺς ἵππῳ μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πότοις φράσαντες. *F. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *Ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰ κλαύειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato* vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probum eſt? *J. F. K.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἴκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἴκοθεν] Id eſt: Tu, ὁ Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθέοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφὸς ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ὢν δὴ τῶν Ποικίλων. πίττης γοῦν ἀναπίπλησαι, ὀσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐτύγχανον δὲ ἄρτι χαλκεργῶν ὑποχιτωνίδιον, στέρνον τε καὶ μετάφρενον. Ἔφατο δὲ μοι γίλιος ἀμφὶ σάκεϊ πλατέϊ πτερόεντα μιμηλὴ τῇ τέχνῃ, στρωγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπόμενος. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur baltheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro παύε ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἀμοιβαῖον. Μιμητὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis eſt ille cum feſtinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amuſſim factus, ille priſco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forenſis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus eſt, qui quotidie exprimatur a ſtatuariis. Quid, fili, ſic curriculo ad nos veniſti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea ſeditionis nobis imprudentibus ortum eſt? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν ὅτος ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀκριβῶς ἀνάδεσιν τὸ κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σός, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ ἀεὶ Ποικίλην. τί δῆτα γῆν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; EPM. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας τὸ σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανισάμενον λέληθεν. EPM.

Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν [i] ὑπὸ
Πιττούμενος τέγονον τὸ μετάφρενον·

Θάτ-

d Ὁ] Deeſt in *Fl.* *e* Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀναπλαττόμενος Edd. *f* Ἀναγγέλλεις] Εἰσαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* *g* Μυρίας] Nil mutat *Fl.* *h* Ἐπανισάμενον] Πεποιούμενος marg. *A1.* *i* Ὑπὸ] Ex emendat. *Jenſii.* Ὑποπιττούμενος Edd. priores. Ὑποπιττούμενος pejus etiam *P.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γῆν ἀναπίπλασται] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας ἐκ τὰ ἀγάλματα, ἵνα ἔχωσι σφενδόνην τὸ ἄγαλμα τῦ Ἑρμοῦ πίσσῃ, ἐξ ὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐντύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑποπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῃ] *Pauſan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὸν στοὰν, ἣν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστι Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸ διδάσκαλον. *Filius autem exactiſſime expreſſit magiſtrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus gloſſa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepſit, ut notius verbum pro minus vulgari ſaepe ſolet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέργοντι ἐ μετάφρενον] Ut mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aeneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Graecis, quae ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *aera*, & ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de ſe jactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum praebet id fieri per fabros ferarios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax meum ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impreſſam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέργοντι ἐ μετάφρενον. Θάρρει δὲ μοι τέκνον ἀμφὶ στέρνοις πλακοῦς, παιμφόλο μηχανῇ τῇ τέχνῃ σφηνοῦδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος, ὡς ἢ ὄχλον καί τινας δύο ἀχρὰς καμφάσπας, πυγμαχικὸς σοφισμάτων, Δέσμιόν τε, καί. ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βλίττε, τραγῳδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae ſtatua erat ad Poecilen; ut praeceſſit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid eſt χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Λῶρι. An χαλκουργῶν eſt *aeneus?* an ὑποπιττούμενος eſt *cum fabricarer?* Deinde in *Salmurienſi* editione, unde nos haec deſcripſimus, deſideratur vox σύχοῖα poſt ὄχλον. Scripſit Lucianus χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος per anaſtrophen praepoſitionis uſitatiſſimam, praecipue poëtis; ſic *Euripides* in Phoeniſſis vſ. 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλως ἀμφὶ στέρνοις
Πλαθείς, παρηώρητο μιμηλῇ [b] τέχνῃ
Σφαγῖδα χαλκῇ πᾶσαν [c] ἐντυπούμενος.
Ὁρῶ δ' ὄχλον τείχους, καὶ τινας δύο
Ὠχρὰς κεκράκλας, πυγμάχους σοφισμά-
των,
Δάμιν τε καὶ —

Lorica corpori tenax, risum movens;
Afficta jam pendebat arte fimia,
Signum velut totius aeris exprimens.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Daminque & —

ΖΕΥΣ. Παύε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι ὑπικύφαντας αὐτούς; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπετασάτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

JUP. Desine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est illis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo jactandis. JUP. Quid ergo jam faciendum supereſt, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὅτι ἀ-

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γέλως] Sic Edd. omnes. b Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντυπούμενος] Ἐκτυπούμενος marg. A1. quod verum credo. d Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. A1W. e Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. A1. f Ἢ] Deest in Fl.

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κρίζοντας. V.
29. Δάμιν τε καὶ] Μέλλοντος υἱοῦ Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τροχιλίαν; ὁ Ζεὺς τὸ πρόσωπον πάνυ ἀπαιδεύτως αἰσχύνεται. V.

* Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vide ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.
† Εἰ πάλαι] Εἰ πάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac fingeret, ut simul viderentur spectare ad scholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor eodem modo etiam κεκράγατε legi in C. ut in Luciano. Quia

32. † Εἰ πάλαι] Εἰ οὐ πολλοῦ. V.
33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἐστὶν, ὅτι πρὶν συμβάλλωσιν οἱ πολέμιοι ‡ἀλλήλοις, βάλλουσι τοῖς βέλεσι ⊕ τοῖς λίθοις. V. (praeludium. C.)

autem id non muneſit, ego quoque abstinui, non satis certus quid ille Codex habeat; nam κεκραγότας esse in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. J. F. R.
‡ Ἀλλήλοις] Ita bene correxit Noster; nam ἀλλήλαις editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλαις βάλλουσι. Jam vero συμβάλλωσιν ἀλλήλαις jungenda sensum produnt optimum. J. F. R.

Ἐμοῦ τυράννου, ὧν ἀποστάλην ὕπο.
Meorum dominorum, a quibus missa fum.

Aeschylus in Prometheo vs. 367.

Ἰντυάμβροις ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.
Ubi torretur sub Aetnae radicibus.

Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per anastrophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκευμένῳ ὑπὸ περιτύμβοις, eum a fabris aeneatis pice linitum. Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παύε δ' Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδούμενος. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) J. F.

Ἐνέγκασιν] Jambi septem sic distinguendi &c. F. G. Eodem modo Gesner. distinxit ut Jensius. Idem fecerat Le Grevius; quare eadem jam non repetam. J. F. R.
Ibid. Καλκευμένῳ ὑπὸ Πιν.] Vide Jens. Parodia est Euripidis Oreſt. 867. & 872. M. du S.
26. Συέχωσεν] Cur Cl. Jens. dicat συέχωσεν in Salmas. edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa aeque ac in Amst. Bs. ceterique. Alias συέχωσεν non signi-

convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

κράσιν ἀπηυτήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς [g] ὅ-τ[ῳ] ὦ πάνυ μοι δείσκε, ξυστρέμει καὶ ταραττόμε[ν]ῳ, ὀλεῖ πάντα ὅτ[ῳ] τήμερον. δῆλ[ο]ς γὰν ὅτιν οὐδὲ ἀντάραλος τῷ Δάμιδι δυησόμεν[ο]ς, ἀλλ' ὅσσ' ἡμῖν δυνατόταλον, εὐχώμεθα ὑπὲς αὐτῦ, Σιγῇ, ἐφ' ἡμείαν, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθη[ται].

TIM. Τί φὴς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. TIM. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκρινai. ΔΑΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν ὡς πολὺ ὁ ἡμέτερ[ος] ἄμεινον καὶ [h] εὐφωνότερον τραχύνει. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, [i] ἐπίχει τὸ βλασφημιῶν· ἐν γὰ τούτῳ σοι τὸ κράτ[ος], ὡς τά γε ἄλλα ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ὀπιζομίζειν. TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

g Οὗτ[ος]] Αὐτὸς marg. *Ar.* h Εὐφωνότερον] Forſan *Εὐτονώτερον. M. du S.* i Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *Ar.* Ἐπίχει Edd.

48. Ἡμείαν] Ἡμῶν. *G.*

ſignif. *tumultuantem*, ſed *exeuntem*, imo *ordine ire*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item στίχες, unde diſtichon. *Hom. Od.* I. 418. De Cyclope: Ἐξ νυκὸς ὃν μετ' ἄντοι λέσσει στίχοντα θύραζε. *Si qua quemdam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ὄχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & στίχω inveniri in praeſ. pro στίχω non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J.F.R.*

29. Δάμιν τε κ'] Ἰαμβικὰ δίμετρα. *F.G.*

30. Ἐρμαγόρα] Hic Ἐρμῶς ἀγορᾶῖ[ος] ſcribendum videtur. *F.G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί ὦν ἔτι] Senarius, ſed ita ſcribendus: Τί ὦν ποιοῦν ἔτι χὴ λοιπὸν ὦ θεοί. *F.G.*

Τί ὦν ἔτι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujeti* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J.F.R.*

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμείαν] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. H. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ' ἡμείαν] *Hom.* Σιγῇ ἐφ' ἡμείαν, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι. *F.G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id eſt: σὺν νοῒ θεοὶ, ἢ προνοοῦσι. *F.G.*

56. Εὐφωνότερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, εὐτονώτερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχου pro ἐπίχει. *F.G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίπαστις. Vide Ἀνακ. c. 22. & Πατ. c. 16. In omnibus Impreſſis ἐπίχει. *M. du S.*

59. Ἐπιστομίζων] Cum Doctiſſ. *Pricaeus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. ὃς δεῖ ἐπιστομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *fraeno coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. 2. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 10. *J.F.R.*

[a] πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ δή μοι, δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φής; ἀπρονόητα ἦν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδέπω τινὶ ἐν θεῷ τάξει ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ ῥοπῇ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλευσίετε τὸ ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγαναχτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγαναχτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν ᾔσθηνάσί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς φής, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομοῦντες; ὥστε οὐδέ σέ πω ἠμύναντο ὢν ἐπορκεῖς ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι ταῦτα τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κα-

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum te

[a] Πρότερον] Sic *F. Fl.* &c. Πρότερ P. Πρότερα marg. *Al.* [b] Ἥν] Omittit *Fl.* Habent cett. & P.

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Ἔορον ἔτως οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἥ χειλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλειμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μείρακοι τοῦτο ποιεῖν * καὶ ταῖς ᾠδαῖσιν. *V.* C. G. Sic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι] Τὸ ἰντελὲς, ἰὼ ἰὼ οἱ, χειλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλειμμένον τῷ ἄνθρωποι. Coniueverunt metrici hoc facere καὶν ταῖς ᾠδαῖσιν, ἐκεῖνο δὲ τὸ ἀληθινὸ (sic corrupte) καὶ τὸ σὺ Πιερικὴ. δήπουθεν καινθάλιμον.† (& hoc iterum corruptum). καὶ ἔστι οἱ καλαλογάδην utuntur hoc. Plato, πῶ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἰντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ἀνδρὸς pro τῦ ἀνδρός. *G.*

72. Καὶ ἀλιτήριον] Λιθάζετε. *G.*

78. Καί σε ‡ μετίασι ποτὲ] Ἢ μετέχων, ἤ ἐστι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια δὲ καλῶς διήκουσα
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς δίκαι δ' βούλεται.
εἰ δ' οὐ λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναυρίσκῃ
πείθειν τὸν ἔχθρον, ὦ Τιμόκλεις, τὰ λόγους. *G.* & C.
Καί σε μετέχουσι] Ὁ ἐστι τιμωροῦνται. *V.*

* Καὶν ταῖς] Κ'αὐταῖς ante editum male. Correxerat *Solan.* καὶν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae caussa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἀν. Et ἐν accentum reliquit, licet mox καὶν servarim, quia & alia ibi corrupta. *J. F. R.*

† Adscripserat Cl. *Hemsterh.* Lege: ἐν Π. δίκαι' ἐστὶ καὶθάλιμον.

‡ Μετίασι] Lege μετίασι. Sed sic erat in Cod. Mf. *M. du S.*

84. Ὦ — τῶν ἄλλων] Subaudi ἕνεκα, vel ἕνεκεν. *F. G.*

90. Μέτ' ἀμώμονας Αἰτ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

93. Ἀν-

te *mortalem* male obtrecendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

κὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετὰ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθεν γὰρ αὐτοῖς συνεχῶς ἴέναι παρ' [c] αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταυτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γενώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ἕτως εὐμηχάνως καλεσκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐγγυεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πῃ τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. ἀδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ [h] γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· ἃ μὲν αὐτίκα πεπείσθαι ἀνάγκη, καὶ ἔστιν τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἐξάμβα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτὴν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγ-

e Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *Al.* *d* Αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις Edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *Al.* *e* Ὁ] Deest in *Fl.* *f* Γενόμενα] Γιγνόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. *g* Τρίφεσθαι] Τρέφεσθαι L. *h* Γιγνόμενα] Γενόμενα marg. *Al. W.*

91. Ἀμύμονας] Ἐπαινέτας. *G.*

93. Ἀνεπαγγέλτοις] Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. *F.G.*

Ἀνεπάγγελτος] Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mf. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτος, sed illud tamen exquisitius. *J.G.G.*

Ἀνεπαγγέλτοις] Recte conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset. *J.F.R.*

7. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητούμενον, *Aristot.* *F.G.*

13. Ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα] *Contingit enim, ut haec incepta sint* Benedictus: *jam enim alias inceptae sunt* Opsopœus, quæ sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiæ) vel *temere* & fortuito *inceptae* &c. Nec vero in præcedentibus illa αὐτό πῃ τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quaestionem corripis*, vel cum Opsopœo *tu quidem quaestionem discerpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quæritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit *Henr. Valesius* in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐπαινοῦντι; at recte

ἀνάγκη. εἶτα δηλαδὴ ἀγαναχτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολυθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲ, ὁποῖά ἐστι, καταριθμυμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε καὶ τὸ κωμικὸν, Τυτὶ μὲ ὑποπτεύεις, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἔτι τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀπόκριναί μοι· Ὁμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος καὶ ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητῇ μὲ ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἑκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ ἅμα [f] τοῦτο μέτροις τε καταῴδουσι, καὶ μύθοις [g] καλλιχοροῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαντα [h] ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείσθης τὸν Ὅμηρον· ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, & personant fabulis, & in universum jucunditatis causa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, insidias illi fecisse ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A*1. qui Διατάσσειν. Διαπάσσειν Edd. priores. b Δὲ] Abest a *Fl.* c Σοι] Abest ab O. d Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B*2. *P. S.* Μέλει *F.* & *V*2. Μέλλειν male O. & marg. *A*1. e Οἶμαι] Deest in O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Καλλιχοροῦσι] Κατέχουσι male *Fl.* h Ὑπὲρ] Deest in O.

21. Ὑποπτεύεις] Ἀνέστον. *G.*
33. Καλεῖν] Θέλγειν. *V.*
40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *V.*

recte Opsopœus *ac laudibus efferas.* *F.G.*

20. Διαλλάττεσθαι] Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγαναχτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολυθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲ, ὁποῖά ἐστι, καταριθμυμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. scribendum sine dubio, ut est in Mf. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, διὰ τοῦτο ὑπό τινος ἂν θεῶν τάττεσθαι καὶ τὴν ὅλην ἁρμονίαν. *Haec igitur universum nulla ne providentia regitur?* *F.G.G.*

Διατάττεσθαι] Ex Mf. Gr. P. & L. *Infra iterum* διατάξεις ἕκαστα. *M. du S.*

Διαπάττεσθαι] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; versio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae; & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Lavenam at contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τ' Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἀποπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύναλον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τ' Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τ' πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τ' Ἀφροδίτην, εἶτα τ' Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς ὑποκελευούσης, μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμὶξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε νενοσηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὁ δὲ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέσχησεν Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τ' Ἀρτέμιδός σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιρήσασα ἠγανάκτησεν ἐκλεισθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σύν τινα τερφυᾶ, καὶ ἀνυπόστατον ἀλκὴν, ἐπαφῆκεν ὅπι τ' χώραν αὐτοῦ. ἆρα οὖν τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος ἔπεισε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἠλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τ' Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἀποτρομῶ ἔοικε· δέδιε γὰρ, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀποῤῥίψων τ' ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἷ παρεκδὺς ἀπο-

---

i Ἐπεσπάσατο] Ἐπεσπάσατο marg. *Alw.* k Ἐμονομάχουν] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἄρρενές] Οἱ ἄῤῥενές τε καὶ θ. O. m Πεπονηκότα] Πεπεπονηκότα O. n Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐριούνιος *f.* o Μεμψιμοιρήσασα] Μεμψίμοιρος ἅσα O. p Ὑπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὀνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὅμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ πάνυ τ' Ὅμηρον αὐτὸν πανταχοῦ τῶν Ἑλλήνων ὑπάρχειν μάρτυρα. *V.*

58. Σὺν] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, εἰσιὼν Σαυρίονα. *V.*

59. Ἐριούνιος] Ὀφέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Παρεκδὺς] Παρεξελθών. *G.*

sionem Cl. *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν κωμικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione jussimus. *M. du S.*

33. Μίλει] Sic *Ven.* utraque. O. μίλλει. Reliqui Libri μέλει, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμῶς] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

45. Ἐξαπατᾷ τ' Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & seqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲ ἔτρωσε τὸν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τ' Ἄρη] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμὶξ &c.] *Homer.* Il. Υ. 70. 75. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντίσχ.] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M.* I. c. Il. Υ. 72. *J.F.R.*

59. Ἀρτέμιδός — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est causâ diffidere & contentionem relin-

ἀποδράσει. TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ὑπὸ τὴν σκηνὴν, δεικνὺς σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν καὶ σὲ τὸν ὑποκρίνοντας; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα πάντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἢτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν καὶ σὲ] Κατὰ σὲ τὴν ἀσεβ. O. c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοποιοὶ *J.* & marg. *Al.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *Fl.* Habent cett. & O. f Χιτῶνας] Omiſit O.

73. Ἐπιβάσας] Τρεις. ἀναβιβασάμενος τοὺς Θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν τραγῳδῶν δράματα. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ ἐμβαλλόμενοι ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ‡ ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, rectè in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβὰς, ἄδος, & εἰ ἐμβάτου. Vid. *Poll.* *J.F.R.*
‡ Ποδήρεις] Ποδήρης edita. Cogenis *M. du S.*

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Graeci ſimplici vocabulo ψυχοστάσιδες vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαπόβλης appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ψυχοστάσιον nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτὰς. *F.G.*
Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad *Mer.* c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum πρόγαστρον ſit, cui venter prominet, poſſis προγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici Leibgen? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπαναγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δικαιοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκυρον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκυρον pro vulgato ἀκούῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmuriensi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. reposui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*
Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν &c.] Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπαναγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δικαιοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκουε (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. Sic lege cum hunc interpungendum eſſe, rectè monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Disputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tamdem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronunciantem,*

Opus

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν, ὅπερ ἐγὼ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου,

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περιξ ἔχουθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεύς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

g Μαθὼν] Hoc trajectum in O. post λέγῃ. h Ἀκούσῃ] Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. i Ἄπειρον] Ἄπειρον Edd. Ἄμυστον marg. Al. ridicule. k Καὶ γῆν &c.] Deest hic vers. in Ox. l Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. m Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς] Omissa in O. n Κλύων] Omisit Fl.

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περιξ ἔχουθ' ὑγραῖς σὺν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides superum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, quum sit ab ἀκούσωμαι. *F.F.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. *M.du S.*

Ἀκούσῃ & ἄπειρον] Cum in marg. *Ald.* ἄμυστον sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἄκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμυστον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἀπείρων esse a nominativo ἄπειρων, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *F.F.R.*

90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vs. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoscit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M.du S.*

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ] Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus.* Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Euseb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loënsi. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *F.M.G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Mss. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque Jupiter sit.* *F.G.G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatum; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum.* Nec tamen diffiteor θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesnerus* dedit, satis facit utrique. *F.F.R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscit *Fl.* ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M.du S.*

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν [a] τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἄν, ὡς [b] γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] πᾶς ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκην θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, δραπέτης ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἥκοντι, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάνητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστεραῖς, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] καίτοι μὲν ἅπασι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεὸς· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ πίθηκος· καὶ ἔτι καὶ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, & alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*; & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher

a Τὰ] Abest a *Fl.* b Γε] Non habet O. c Πᾶς] Omittit O. *Pell.* πᾶς vel πάντως. d Θρᾷκες] Deest in O. e Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* f Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Fl.* Καίτα τοῦτο *F.* Καίτοι sine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* g Κοινὸν] Κοινὸν male *Ald. H. Fr.* Recte κοινὸν *Fl. F. P.* &c. idque etiam adscript. marg. *Al.* h Κρόμυον] Nihil mutare *Fl.* not. *M. du S.* i Ἶβις] Hoc & cett. ad πίθηκος omissa in O. not. *M. du S.*

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγάων φασίλους οἱ Σκύθαι συνόσαντες, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκεω ἰδρύσαντες σιδηροῦν, θυσίας ἱππείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πυξάκιον. G.

4. Πᾶς] Quum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 1. καὶ πανταχοῦ πᾶς ἀναμετρᾷς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. *J. F. R.*

6. Ἀκινάκην] Vide supra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκην θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet *Brod.* Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J. F. R.*

7. Ζαμόλξιδι] Consule *Herod.* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷκες. Certe a Scythis celebratur Σκυθ. c. 1. an etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique 'Ικ. β. c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μηνὶ] Vide supra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκυνοῦσιν ἥλιον, ὡς Ἰουδαῖοι, καὶ σελήνην, οἱ Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνῇ, quod rectius, quam quod in omnibus Impressis est Μήνῃ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Hesych.* & *Hom.* Il. τ. 455. *J. F. R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάνητι] Quis sit Phanes, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cylleniis sic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hae-

cher Timocles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere 2 ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, 3 & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

ἐστὶν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. [k] Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὸ μφανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξελαθήσεσθαι; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἢν τι ἐν ποσὶ [l] κίνδυνον [m] ἀλεξφύγωμεν.

ΤΙΜ. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὰς χρησμὰς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τοῦ ἐκείνου; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφίκηκε καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διτταὶ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ἐπιστραφῇς· [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος ἀλγεῖ τὸν Ἅλυν, ἢ [t] αὐτὸς ἔχειν, ἢ τὸν Κύρου καταλῦσαι; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων

[k] Οὐκ] Deest in O. [l] Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. [m] Διαφύγωμεν] Διαφύγομεν *J.* Prius cett. recte. [n] Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε *Fl.* [o] Ἀμφίκηκε] Ἀμφήκης O. *Schol.* & C. [p] Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. [q] Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta *Fl.* quae καὶ omittit, idque secuti sumus. [r] Ἐπιστραφῇς] Ἐπιστραφῇς *Fl.* Ἐπιστραφῆς O. [s] Ἢ τί] Τί δὴ O. [t] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφίκηκε] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἔχων, τουτέστι βαῶν. οἴδεις δὲ ἤδει περί τινος ἔλεγεν, ὅτι τὸν Ἅλυν ἀλγοῦσαν τὴν ἀρχὴν παλαίσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπον. γράφει δὲ ἀμφήκης, ὃν ἡ ἀφ' ἑκατέρας ἴριδος ποιεῖ. *V.*

Ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί εἰσιν οἷοις ἦσαν καὶ τοὺς ὁδοὺς ἱδρυθῆναι. ἄνω (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μορφωμένον τὸ λίθον. ἐνίοτε μὲν ἓν τὸ πρόσωπον ἔχων ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔστι δ', ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρας μέρους. αὐτοτέλη δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνον ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἐσήμαινον δὲ τὸν βίον, ὃν ἀφ' ὁδοῦ παρεδήλουν, οὐκ λόγῳ καὶ μὴ λόγῳ πορεύσασθαι, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθῶς ὡς ἱδρυμένον τὸ τετράγωνον ἀπεικάζει τῷ χώματι. διπρόσωπον δὲ ἐποιεῖτο, ὡς ἔμφασιν τῷ χώματι τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τὸν αὐτὸν ἡμῖν ὁδὸν τὸν βίον (5) εἰσιοῦσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀπόντων ὁμοίως κατὰ ἀλήθειαν μένειν. *V.*

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου male edita.
(3) Αὐτὸς] Αὐτος *V.*
(4) Τοῦτ' ἀληθῶς] Τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit *M. du S.*
(5) Εἰσιοῦσι] Ἰοῦσι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat; vulgatum servavi. *J. F. R.*

haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eschenbachius* in Epigene. *J. M. G.*

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. *M. du S.*

Ibid. Περιεφᾶ] Vide infra. *M. du S.*

11. Ὑδατι] An Nilo? *F. G.* Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. *Valesi.* (cujus Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Cic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἄλλοι οἱ πετάμενοι νόμῳ μὲν τῷ Παπρημίτῃ ἱροί εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. *J. F. R.*

15. Κροκόδιλον] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκπλ. c. 10. *M. du S.*

Ibid. Κυνοκέφαλον] *Anubis.* *F. G.*

19. Ποτήριον] Vide *Pignorii* mensam Isiacam. p. 31. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. *M. du S.*

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπισκ. c. 11. Z. ἰλ. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. *M. du S.*

36. Ὅμοιοι, πρὸς] Sic *Fl.* In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπισραφῇς; sed vulgata proba. *M. du S.*

τῶν ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖν@ ὄλεθρ@, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπ@ ἐπρίαλο. ΜΩΜ. Αὐτά σω, ὦ θεοί, [b] ἀνὴρ διεξέρχε) λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καταβὰς πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονυχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ καὶ βωμούς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ κακὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνε), εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδ@ ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθέν@ εὐωχεμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τοῦτο πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδε), ἀλλ' ἐξ ἀμάξης παῤῥησιάζε), καὶ

Μάρπει ἐξείης, ὅς' αἴτι@, ὅστε καὶ ἐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καί σω τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπ@ ἅψε) καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, respondisti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

a Τὸ] Omittit O. b Ἀνὴρ] Non comparet in O. c Ἐγὼ] Abest a *Fl.* d Ἐπισφάττεις] Sic *J. Fl. Fr. P* &c. e Καὶ] Omisit O. f Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ O. g Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex *J. Va.* G. Q. & marg. *Ab.* Ἐπηχῶ Edd. cett. h Ὡς] Sic Edd. Ὃς L. Τὶς O. i Ἐν] Παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ λεγὸ Σάρδεων, οὐ Σαρδόνι γὰρ ἦν τὰ τῦ Κροίσυ βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξι@ λέγε) ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμεν@. ἀμφιδέξιον δ' ἐνταῦθα τὸ οὐ τὸ δύο μοῖραν νοεύμενον. *V.*

49. Ἕδη αὐτά] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ὡ@ τὸ ἱδρῦσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν γὰρ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. *V.*

58. Ἐπηχεῖ] Ἐπῆλθεν. *G.*

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῆ@ Διονυσίων ὡ@ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθημένοις ἰσηκοίσιν ἀλλήλοις καὶ ἱλαροφοροῦντο παῖδα. Παροιμία δὲ ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑφεστηκότων χρημάτων, τὸ ἐξ ἁμάξης. *V.*

* Σκυθίᾳ] Σκυθόλᾳ Ed. *Cler.* Sed quia *Sidn.* adscripsit in V. esse Σκυθίᾳ facile adparet quid voluerit. Tantoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. *J. F. R.*

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖν@ ὄλεθρ@] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθρος sine auctoritate mutandum in ὀλέθριοι supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὄλεθρος ἰκτῖνος Παφλαγόνιος; nam etsi pluralis ibi sit, & ὀλέθρια deinde dicat adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὄλεθρος legitur amplius, operae non videatur. *J. F. R.*

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? *F. G.*

46. Ἐπισφάττεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. *M. du C.*

Ἐπη-

45. TIM. Neque tonantem ipsum Jovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluisti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos occupati sint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti? DAM. Et saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντ[α] [k] αὐτὸν τὸν Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς δ' μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] ὡρμημένος
75 τῶν θεῶν ἀφιγμένος. ἐπεὶ αἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκουσαι ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦνται, τάφον τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἑστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐρῶντα τ' ἄνθρωπον. τί [q] δ' ἦν, ὦ Ζεῦ, ἐκρίκακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγοι αὐτοὺς ἀναδησάμενον τὸν ὦτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὰν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς
90 Αὐτῆχεν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. ΤΙΜ. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὀθόνην,

κγ

[k] Αὐτοῦ] Ἆρα O. [l] Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. [m] Παρὰ] Restitui ex *Fl. F.* Περὶ habebant cett. Ἐπὶ *S.* [n] Διηγοῦνται] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A1.* [o] Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. [p] Πρὸ πολλοῦ] Omisit O. [q] Δ'] Abest in O. [r] Καταφρονεῖν] Καταφρόνει O. [s] Πολλάκις] Πολλὰ male O. [t] Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν μὲ ὑμᾶς O. [v] Ὁ] In *Fl.* est ἡ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπιγέγραπτο ἐπ' αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν οὗν λόγους). *V.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐκσφάξεις] *Macta* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐκσφάξεις. Conf. tamen supra ἐκσφαττομένους in var. Lectt. cap. 22. *J. F. R.*

58. Καλὸν ἐκηκεῖ] Turl. πάλαι ἡμῖν τὸ ἄμεινον κακὸν ἐκηκεῖ. Mf. τυνὶ πάλαι ἡμῖν τὸ ἄμεινον κακὸν ἐκηκεῖν. *J. G. G.*

† *Ibid.* Ἐκηκεῖν] Mss. Ox. & P. & utraque *Venета* rectius quam ἐκηκεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάψητε] Vide *Homer.* Il. O. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Ἀπὸ an ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basileensis* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκσφάξ᾽ ἂν πρόσθεν ἢ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. *F. G.*

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Post inventum non jam opus erit ἂν legere, eoque minus, quod mox οὐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falsum esse. *J. F. R.*

76. Τάφον] Vide *Latinitium* haec fusius differentem I. 11. & Nostrum Τιμ. c. 4. *M. du S.*

86. Ἀναδησάμενον τὸν ὦτων] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

ἢ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέται; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἶτα ἡ ναῦς μὴ ὀρθὴ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι; ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, ἅτε τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ καὶ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ

& implens vela, *magis* quam remiganes? DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem non navigasset nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? JUP. Euge prudenter ista Timocles, & valide *disputas* similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad na-

a Ἐξ] Deest in *El.* adest in *P. P.* &c. b ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. c Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις *P.* Συνετῶς, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. d ΔΑΜ.] Inserui *Solan.* e Τιμόκλεις] Deest in O. f Ἀλ] Et hoc deest in O. g Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲν ἦν ἄλ. O. h Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τι. O. i Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G. Ox. marg. *A*1. & Ed. *P.* Ceterae vero novem ut *Fl. J. Ald. Fr. V*2. (*B*1. & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρειώδες ἦν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μέσους παλαιῶν λέγουσιν. αἰεὶ δ' ἀκάτια καὶ τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα (2) πάρεια ἀκάτια φασὶν, οὓς καὶ πάρους ἐκάλουν. *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab *ἀκάτια* ad *ἐκάλουν* usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἐσχάτους φασὶν, οὓς καὶ Παταβάτους.

(2) Κάρεια] Lege *κάρια*. Sed in C. legitur *πάρια*. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἰσάκια, *Hesych.* *F. G.*

Ibid. Ἢ οἱ ἐρέται] Omissa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J. M. G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mf. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἐ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. *J. G. G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod mirer, Ed. *P.* unde nacta, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἐ &c.] Verba *Parisinae* Ed. servavi, quia tribus Codd. firmantur. Vulgata caeterum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J. F. R.*

13. Ὁ μὲν πρότονος] Πρότονος & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. Λ. 434. & Od. Β. 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carcheso hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in eo, quae hic describitur navi, πρότονος vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui reinitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis vetsus proram quaat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protomus sed epiotonus: i. e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J. M. G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque pro dignitate conſtituunt. Sed protonus forte *funis* ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, chenifcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in an-

ὁδὲ σὸς ἔτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ [k] ταύτῃ νηῒ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, [l] οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατ' [11] ἀξίαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμνην [m] ἀνατέτακται, οἱ δὲ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῷραν ἀμφότεραι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ [n] μολιβδοῦς· καὶ τὰ μὲν ὑφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἐξαλα τοῦ [o] νεὼς ἄμορφα.

Καὶ αὐτῆς δὲ τῆς ναυτῆς ἴδοις ἂν τὸν μὲν ὀκνηρὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, δημοσίτου ἢ τριημοσίτου· τὸν δὲ καλλικολυμβῆσαί τε [p] δεινὸν, καὶ ὅτι τὴν κεραίαν ἀνα-

[k] Ταύτῃ] Deeſt in O. [l] Οὐδὲ] Ἐν eſſe in O. ante ἐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲν ἐν voluit. [m] Ἀν] Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. [n] Μολιβδοῦς] Μολίβδου O. [o] Νεὼς] Νηὸς O. [p] Δεινὸν] Hoc praetuli ex *J.* Cod. P. & marg. *Ar.* Δεινὸν cett.

13. Πρότονος] Τὸ χωνίον (3) ᾧ διατροῦσι τὴν ἰσόν. *V.*

16. Ὁ χηνίσκος] Τὸ τῆ πρῳρας μέρος ἢ (4) ἀπήρτηται αἱ ἄγκυραι. ὁ δὲ τῆ τρόπιδος (5) ἐστὶν ἀρχή. χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐκτίθησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον ὡς χῆνα ἀσκαλάζοντες, ἢ τῷ (6) ὠσιατίσμῳ χρῆν, ὡς ἀδάπτιστος αὐτοῖς ἡ ναῦς ἀφτυλοία, τρόπον χηνὸς (7) ὑπερίσασα τὰ κυμάτων. *V.*

21. Δημοσίτου] Δημοσίτης ὁ τῷ δημοσίῳ τὸν τῆ τὴν

(3) Ὃ] Ἐκ ὁ editum ante. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἀπήρτηται] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀπήρτηται ante ederetur. *M. du S.*

(5) Ἐστὶν ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. ἐστὶ δὲ τὸ τῆς πρύμνης ὕφυσμα ἄκρον. *M. du S.*

(6) Ὠσιατίσμῳ] Sic Impreſſa. At ὠσιατίῳ Ex. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem ὠσιατομῷ. *J. F. R.*

(7) Ὑπερίσασα] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπερίσσης, teſtatur *M. du S.*

(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a librario. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*

(9) Ἀσθμήσειεν] Ἀσθμήσει edebatur ante, & mox εἰ μὴ pro εἰ μὲν. Utrumque mutavit *M. du S.*

14. Οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν πρῷραν] Nempe πόδες h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Schefferi.* Ed. *Scheff.* p. 158. ſeq. De *chenifco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*

21. Δημοσίτου ἢ τριημοσίτου] *Dupliciarium aut tripliciarium.* Δημοσίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*

Δημοσίτου ἢ τριημοσίτου] De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*

Δημοσίτου ἢ τριημοσίτου] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. ἀόχος in aliquot δεκαρχίας dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἑκατοντάδας δημοσίους, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων δημοσίου καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujuſdam nomen apud *Aelianum* δημοσίου potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*

22. Δεινὸν] Ἄκοντα, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τοῦ δεινοῦ, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis ἐπιεγίλικῶς reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινός τινι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μυστήρια δεινοί. i. e. *Aſtronomi.* *Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειμῶνα

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον· καὶ εἰδότα τὰ χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προσταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς βλιβάταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ ὧδε τὸ κυβερνήτῃ καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ἐντιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τοῦ νεὼς καταληφότα· χαριέντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους γενοχωρουμένους, καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐνόησον γοῦν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ἀφθόνως ἔχοντες, οὐδὲ ἐκτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι διὰ γυμνῶν τῶν σανίδων ὧδε τὸ ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ

tennas agilem, & utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* jussum: eamdemque inter vectores esse rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra reliquos honorari, & summa navis occupare: honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

[a] Σωκράτης μὲν] Μὴν Σωκράτης O.

33. Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης ὁ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V.*

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων ἔτος μοιχαλίδ' εἶχε γυναῖκα, ἣν ὁ ἑαυτοῦ Καλλίας. *G.*

37. (1) Καλλίας ὁ Μειδίας ὁ Σαρδιαν.] Ὁ μὲν Καλλίας ἔτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τὸ δῆμον (3) Μελιτιεὺς, πλούσιος καὶ παχυτιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων ἀφοροῦμος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ὡς ἔγα τ' κατάχρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν, καὶ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ γυάσκειν ὅτι ὑποθῆκαί εἰσιν. ὅθεν ὁ Μύανδρος ἄσκλον χαρίεν εἰώθει λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, καὶ ὡς (4) Φόνου γυναῖκα μοιχεύσασθαι ὁ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι· ὁ δὲ Μειδίας (5) ὀρτυγόκαπος ἦν, ὡς Πλάτων ἐν Ἑπταλογεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὴ ὁ κίναιδος, καὶ τὸ δημοσίαν νοσφίσειν (6) Φρύνιχος ὁ Πλάτωνι ἀμβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδιανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνθαρίξει τῇ Μήδῳ. καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ (8) πεπραμένος, καὶ γυναικὶ τὰ πάντα βίον ἐκδεδωκώς. διὸ ὁ ἐπὶ τούτῳ ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(1) Καλλίας καὶ Μειδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. *G.*

(3) Μελιτιεὺς πλέσιος] Μελιτιεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἅπας, πλούσιος. C.

(4) Φόνου] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀρτυγόκαπος] In Exc. *G.* scriptum est ὀρτυγοκόπος ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγῶ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ὀρτυκοπόθ ἦν περὶ ἃ λέγει καὶ περὶ τὰ ὁμοια δυτός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. διαῦ.] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνθαρίξει] Ἀνακυνδαρίξει *G.* Ἀνακυνδαμίξει C.

(8) Πεπραμένος] Sic Codd. Mss. *M. du S.*

γίαν δεινός. Adde *Suid.* v. κλείσοφος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινὸς λέγειν; *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δεινὸς proprie *malum* quid esse, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Rever. *Horrens*, in Obs. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ δὲ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν· ἐδεῖς γοῦν λέγει ἐκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγιείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς ὁ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. Νόσος — ἵππιος, δεινὴ φαγεῖν. i. e. *immensa voracitas*, immal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem natationem hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. *J.F.R.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus supra, *Quom. Hist.* c. 16. ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δεινοτέρῳ ἱστορίαν μιλαχιμίσασθαι προπετοποιικῷ. Ubi vid. not. Cl. *Graevii* meamque. Cl. *Gesner.* illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. dignores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde

Sar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant, despuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, *ac* propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis juberetur: contra iste piger

Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος [b] ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

49. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἵ τινες οἱ φαῦλοι ἐμπλέοντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χώραν τε ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συνεστίους ἔστιν ὅς ἀμείνους καὶ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἂν καὶ ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος καὶ πρώρας ἐπιμελητὴς [f] ἀπεδέδεικτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντας πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. *c* Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. *d* Αἱ] Sine artic. *Fl.* *e* Ἐποίησεν] Ἐποιήσατ' O. *f* Ἀπεδέδειχτ'] Ἀπεδ. O.

51. Τοίχου ἄρχων]. Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ & ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barnes. ad Anacr. vs. 894. & 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαρίεντες & ὑπερόπται junguntur, adeoque prius ibi certe *venustum*, significat, i.e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J.F.R.*

38. Ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui sibi subjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. *J.J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F.G.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Mſ. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jensius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forsan scriptum fuerat καλαπατῶντες, uti supra dixerat πατυμένους. Certe aliter solet construi καλαπτύω vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J.F.R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jensii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jensio* hic fere praeferrem, satius tamen duxi codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Gesnero* conversum, *& multum se praestantiores viros despuentes*, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumelioſe tractasse, iisque insultasse? Denus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse; At hoc ipsum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, se meliorem (vid. *Justin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Gesner.* in Praefat. me castigabit; Lector autem vulgatam potiorem existimans eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemissis χαρίεντας πολλοὺς — ὑπὸ χαρίεσι πατυμένους, quibus similiter conqueritur praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi. sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati, (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic adcuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe haec sunt aptanda. *J.F.R.*

50. Πρώρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. *Ex.* XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Post hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio disceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* Ἀναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, ἐκ ὁρᾶτε, ὅτι καὶ νεὼματος μόνε ὑπερ χαλεπαίνει μὴ πρωρεὺς τοῖς οὐ πρώρεσι, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς οὐ πρύμνῃ. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοιχαρχῶ. Vide *Suidam* voce Τοιχαρχῶ. *L.K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τ' ἡμέρας [b] τ' κεφαλήν. ἀς' οἶσθ', ὦ θαυμάσιε, [c] τὸ τ' νεὼς τοῦτο παράδειγμα χινδυνεύει ἀποστραφθαι, κακῆ τῇ κυβερνήτῃ [d] τετυχηκός.

& omissus, quinquies in diem sune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲ ἤδη χτ' [e] ῥᾳον προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίον ὅπι τ' νίκην φέρει. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, μεμιχάζεις. ὁ δ' ὑδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα σπαντλεῖ.

50. MOM. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Meme. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τ' νεὼς τὸ παράδειγμα τὸ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκυσον [h] δὴ τ' ἱεράν, φασιν, ἄγκυραν, καὶ

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίετ'] Ἐπαύετ' male O. b Τὴν] Ἐς τὴν O. c Τὸ τ' — κινδ.] Omissa in O. d Τετυχηκὼς] Τετυχηκότις O. e Ῥᾳον] Recte sic Schol. Fl. Ald. P. &c. Νοῦν Fr. Va. Ox. f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τ' εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμεθα τ' ἰδίου πλοῦ * ἀνύσαι. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. ἀλλ' ταῦτα ἐκ τῶν τῷ πλησίον ἰχρήσατο. V.

59. Πλησίον] Ὁ φορὸς ἄπεμος. G.

* Ἀνύσαι] Ἀνύσαν edidum erat, quod correxit M. du S.

58. Ῥοῦν] Ven. utraque νοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato enim κ. νοῦν ἀγωνιῇ τὴν δίκην, scripsit Ed. Bas. p. 1. f. M. du S.

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & momentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut ingenio minores, ita scelesliores multo, cum in tanta Christianae veritatis luce non caecutient modo, sed, quod nefariae impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum trans-

67. Τὴν ἱερὰν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστιν ὁ τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτι μόγις καλάβοι κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν δὲ τοῦτο, ὡς μείζων τελευταίου ὠκὺν ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον. V.

latum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his missis quae dolor extorsit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adversus Providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti judices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima fors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & ob-

ser-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an conſequentia colligam iſta, & ſi qua evertere illa poſſis: ſi enim ſunt altaria, ſunt etiam Dii. At ſunt altaria, ſunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum ſatis riſero, tibi reſpondebo. TIM. Sed videris non deſiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum viſum ſit, quod dixi. DAM. Quod non ſentis a tenui te filo ſuſpendiſſe ancoram tuam, eamque ſacram. Cum enim illud, Deos eſſe, ad illud alterum alligaſti, altaria eſſe, putas firmum ex his te funem feciſſe.

ἢ ἐδεμιᾷ μηχανῇ διορρήξεις. ΖΕΥΣ. Τί φῄσει ἄρα ὁ ἑρεῖ; TIM. [i] Ἴδοις γὰρ εἰ ἀνόλεθα ταῦτα συλλογίζομαι, ἢ εἴ τῃ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι διεῖρξαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ [l] καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φῄς; ΔΑΜ. Ἦ πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. TIM. Ἀλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμενός [n] σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὖσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεούς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] αἰεὶ παίσασθαι ἀπ' αὐτοῦ

i Ἴδοις] Sic *Fl. Ald. Fr. H. Bt. P. S.* Ἴδοι *J.* P. & marg. *Ald. W.* k Σοι] Σε male *Fl.* l Καὶ] Omittit O. & hic, & poſt ἄρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅποι σοι γέλοιον i. τὰ εἰρημένα O. Γελῶν pro γελάσιμον etiam marg. *Ar.* n Σου] Σοι O. o Αἰεὶ] Recte Edd. & P. Ἐπὶ male *Fl.*

71. Εἰ θρεῖοι βωμοί] Chryſippi hoc, ut inquit Themiſtius εἰς τὸ περὶ ψυχῆς. *G.*

ſervata recte & demonſtrata? Quia tamen aliter hic quibusdam ſentire forſan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipſe vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui ſapiunt faventque haud ſtulte, parentes concedunt; ſed eam ſolum quae cum honeſtate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta eſt; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum conſulit, non gratiſſima ſemper, ſed optima & ad virtutem accommodatiſſima dare decet. Unde jam ſatis liquet *ei non ſtatim male eſſe*, cui ad voluptates aliaſve cupiditates non ſuppetunt ampliſſimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis ſimiles, non deſunt tantum bonis bona, ſed adſunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipſa quandoque, & cruciatus. Adſunt aliquando, fateor, quae narras: ſed an mala ſint vide, quae fortiter ferendo vix ipſis tuis ſapientibus mala viſa ſunt, nedum nobis Chriſtianis, quibus horum omnium rario ex Revelatione penitius perſpecta eſt. Hiſce enim virtutem patientiamque ſuorum ingenerat, firmat, & ad ſummum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decerteverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita ſolum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; ſed quid hanc vitam ſequatur respice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne ſtulti aut pravi ratiocinatoris culpam ſubeas, levia & minuta putantis, ſummam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene eſt, pateſcit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut reſipiſcant invitat, dum poenitentiae locus eſt, inamminentesque quamvis feras, certas tamen, ſceleruni poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui ſane in eam rem legi & perpendi ſerio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conſcriptus, Gallice etiam nuper verſus in omnium manibus verſari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad ſtudia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur eſſe otioſos: & ſudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem velit ſcire plenius, cur malos & injuſtos Deus potentes, beatos, & divites fieri ſinat; pios contra humiles, miſeros inopes eſſe patiatur, ſumat eum Senecae librum, cui titulus eſt, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum ſit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia ſeculari, ſed ſapienter, ac pene divinitus elocutus eſt, &c. *M. du S.*

64. Ἐκνεύλαι] Vid. infra not. Cl. *Jenſii* ad *Mort. Peregr.* c. 5. n. qui ἐκνεύλαι (λόγους) exemplis probat atque illuſtrat. *J. F. B.*

67. Δὲ] Ox. ὧν. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὲ repudiem, quod toties ſic elegantem uſurpari ab hoc noſtro & ab aliis optimis ſcriptoribus video. *M. du S.*

τὴν τ' ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φῂς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττᾶσθαι προαπιών; DAM. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βαζόμενοι, ὅτι τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῇ [a] τε τῇ βωμῷ, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν. TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, ᾗ μιαρὲ, ᾗ κατάπλυτε, καὶ μαγγία, καὶ κάθαρμα. οἶδ' γὰρ ἴσμεν ὅ τινα μὲ πατρὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] ᾗ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, ᾗ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνόταλε ᾗ ἀναισχυντόταλε. μὴ φεῦγε δ' ὧν, [f] ἕως ᾗ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀγράχῳ [i] ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his habere sanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam sacram, volo jam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de hisce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris ista ad me sepulcrorum effossor, & impure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim scimus quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi testa cerebrum impurissimo dispergam.

53. JUP.

a Τῇ] Γε O. b Ἐμὲ] Μὲ O. c Τυμβωρύχε] Ita rescripsi ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχῃ cett. omnes. d Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & Fl. Ὡς ᾗ cett. Ὅς ᾗ B2. e Ἀπέκτεινας] Ἀπέκτεικας O. f Ἕως] Ὡς O. P. & marg. A1. g Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγας παρ' ἐμοῦ O. h Τούτῳ] Τουτωι O. i Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes ἀ—τρ. V2. Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπόντα. τοῦτο γὰρ ἴδιον τοῖς ἠττωμένοις. V.

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβριν C.

91. Τυμβωρύχε] Deserui scripturam Editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & *Aristoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν αὖ πρὸς πατρὸς τυμβωρύχου. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς ᾗ, prave; nisi quod B2. ὡς ᾗ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicismo-Graeco comparat Frater consultiss. G. O. *Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etsi supra c. 43. f. ἀποσφάττειν non plane signif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποσφάττειν, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Nisi & hunc risum ex ἀδωκήτῳ captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen cum in opido nobis vicino maleficus judicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac forsan in lucem emittet Ampliss. *van Bynkershoek.* Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν cui lubet. Interim, *communuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπιθι] Etsi *abis*, *discedit*, recte se hic habet; tamen dixerit quis ἀπιτρέχει majorem hic vim habere, quia fugere jussus est. Sed quum ridens discedat, patet eum alterius minas pro joco accepisse, & contemsisse; unde consequitur vulgatum ἄπιθι melius, & ἀπιτρέχει glossam ejus esse. *J. F. R.*

7. Κωμικὸς] *Menander*, teste *Plut.* Π. ἀθυμ. 844. 2. & 1064. 1. V. *Stob.* γνωμ. p. 315. & *Grot.* Flor. 457. (s. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μισῶ pro Nostri ἰδὼν. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Εἰ-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲ γελῶν, ὦ θεοί, [k] ἄπειαν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, ἀ φέρων καλαλρυφῶντα [t] Δάμιν· ϗ ἔοικε κατάξειν ϛαὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς [t] κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν ὅτι τούτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ πρασποιῇ. τί γὰρ ϗ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς ϗ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τῦ Δαρείυ πάνυ καλῶς ἔχον ἔστιν, ὃ εἶπεν ὅτι τῦ Ζωπύρυ· ὥστε ϗ αὐτὸς ἐβουλόμην ἂν ἕνα [n] τοιῦτον ἔχειν [o] οἷον [t] Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπειαν] Ἀποτρίχυ O. l Εἰσιν] Non est in Fl. m Πάντες] Ἅπαντες O. n Τοιοῦτον] Τοῦτον male Fl. o Οἷον] Omissum in Fl.

3. Οὐ φέρων καταλρυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καλαγελῶντα. V.

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τῦ συρφετῦ ὁ σύρφαξ. V.

15. Ἐπὶ τῦ Ζωπύρυ] Τῦ Δαρείυ πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, ϗ μὴ δυναμένυ ἁλῶναι αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος πόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα ϗ τὴν ῥῖνα, ϗ μασηγήσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς δῆθεν Δαρείυ ταῦτα πεποιηκότος· οἱ δὲ πιστεύσαντες αὐτῷ ἀληθῆ λέγειν, καθεῖσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. ϗ ἀφ' τούτου ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἠβουλόμην σεσωσμένον ἔχειν [t] Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. V.

11. Εἶσιν] Fere adducor ut eredam potiorem esse Fl. lectionem, quae εἰσὶν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. J.F.R.

14. Δαρεῖυ] Vide *Herodot.* III. M. du S.

15. Ζωπύρυ] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. J.F.R.

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

ΜΙΚΤΑ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψαι, φθονερὸν ὄντα καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὃς με τὸν ἥδιστον ὀνείρου ξυόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφ' ὑπερόν τι καὶ ὁ γεγωνὸς ἀναβόησας, ἐπίτηδες, ὡς μηδὲ ῥᾳστώνην τὴν παλαιὰν σὲ μεταρσίαν οὖσαν ἀφεῖναι με. καίτοι εἴγε χρὴ ταμιαίαν

SOMNIUM, SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

MICYL.

AT te, sceleſtiſſime gallo, Jupiter ipſe obtereat, invidum adeo & clamoſum animal, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris; ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere licuerit: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ὑγιέρωται, ὀφρεών. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius Μικύλλης, Ἀλεκτρυὼν καὶ Σίμων. a Ὀνείρου] Ὀνείρατος marg. *AlW.* b Γεγωνὸς] Γεγωνὼς marg. *Al.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σαυτοῦ τὸν Μίκυλλον, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καλαπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc tranſlata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. *G.*

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψαι] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτριβείη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὃς μοι, τὸν ὄντως ὄνειρον ὀνειρώσσοντι, ἀναβόησας, ἐξήγειρεν. ἐδύνατο δὲ — λαμπρὸς τὰ ἄλλα καὶ βαθύκτυπος. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem „ Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J.F.R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F.C.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, ἀφ' ὑπερόν τι καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀκροασθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγωνασιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J.M.G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, quum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς eſt *natus. γεγωνὸς, quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. πρῶ τινα καὶ γεγωνότερον φυσήσαι κερατάριον (ſic enim, pro φορτικὸν, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud neglexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤϋσεν δὲ λίγ' ἀκρόνιον, Δαναοῖσι γεγωνώς. *Vociferatus autem eſt intenſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J.F.R.*

16. Εὐθύς τι] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi σ. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθύς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. σὺν εὐθὺ πορίσεσθαι, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθὺ γάρ μοι — προσιέναι. *Statim ad me — confluebant.* Item c. 42. εὐθὺ τὰ μαλακὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J.F.R.*

17. Σω-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

γεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ ὀστῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸν ἀποκαίοντι (γνώμων γὰρ ἐστὶν ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) ἐόντα μέσας νύκτας εἰσίν. ὁ δὲ ἄυπνός ἐστιν, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ὅτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαί σε ἤδη εὐθύς, ἢν μόνον ἡμέρα γένῃ, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι πράγματα παρέξεις, μελετηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὤμην τί χαριεῖσθαί σοι φθάνων ἔτι νυκτὸς, ὁπόσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενον μᾶλλον τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπῖδα

c Γὰρ] Δὲ *Fl.* d *Μίλητον*] Ex L. & P. Ἀνατον Edd. e Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adsentitur *Th. Mag.* f Ὀρθρευόμενον] Ἐπορθρευόμενον P. Vulgatum servat *Th. Mag. Fl.* &c. g Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχειν G. h Κρηπῖδα] Κριπῖδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δῶρα προβάτου χρυσοῦν, ὃ τοῦτο φράκτην παρεφύλαττεν ἄυπνον (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δήπου, ὃ Φρίξῳ μὲν ἦν τῷ Ἀθάμαντος παιδὶ τῷ (2) παιδαγωγῷ (3) ὡς Κριὸς ἀνόμαστο δορά. τυθὶντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν ἐκδαρέντος ἐκεῖ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ᾧ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποπλεύσας (4) ἐφῶτο κομίσασθαι ἐς τὸ Ἄργος ἀποκαλεσθῆναι, ὅτου Μηδείας ἡ θυγατρὸς ἐς Λῆμνον τῷ βασιλεύοντος τότου, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπεπίστευτο τὸν φυλακὴν τοῦ ἄρεως, λαβὼν τὸ ἐς Ἰάσονα μύτης ἔφυλε δόλῳ μὲν τὸ πατέρα μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ ὕστερον συμπραγασάσης Ἰάσονι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος λαβεῖν σωθῆναι. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θέλῃσω, φησὶν, κρατῆσαί σου νῦν δυνηθείς, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ (5) δύνῃ λαφυγεῖν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγῷ] Παιδηγωγῷ legebatur, quod mutare non sum veritus, ex vulgato ὁ Φρίξῳ etiam feci δὲ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησαν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶτο] Leg. ἐφοῖτο. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήσῃ. *M. du S.*

17. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* hoc Gallice reddens: *je lui tordrai le cou*, ait: hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γάρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γάρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γάρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo, sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *sed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiast. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adseritur eidem Scholiastae δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκεῖνος δὲ ἂν αὐτοὺς ἀντέλεγεν. *Illo enim modo* ne *ipsi quidem contra nos dicere potuissent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μου πράγματα παρέξεις] *Casaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Lusib.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μοναστηρίου] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀναστ——. *M. du S.*

23. Ἢν γοῦν πρὸ] In *Gallo* ἢν γοῦν πρὸ ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσασθαι. Mf. ἢν γοῦν πρὸ ἀνίσχειν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσασθαι. leg. ἀνίσχων. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mf. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὀψίαν ἀνίσχει ὁ ἥλιος, pro φαίνει. *J. G. G.*

24. Ἐρ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] πρόσθε ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῇς, λιμώττων ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iſte labor ad victum ceſſerit. Sin dormire tibi jucundius eſt, equidem tacebo tibi, & piſcibus ipſis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde eſurias.

ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακόν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀφθεγγόμενος,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulſor malorum Hercules, quid hoc mali eſt? humana voce gallus locutus eſt! GALL. Tum tibi prodigium eſſe videtur hoc, ſi eadem qua vos voce utor? MIC. Quî enim non ſit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis eſſe, nec legiſſe Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum juſſo hinnitu, ſtetit medio in bello loquens, ver-

a Πρόσθε ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Ἴσ' ἀθῖσι τὰ ἄλφ. *Fl.* omiſſo etiam πρόσθε. b Ὑμῖν] Ὑμῶν *Fl.* Vulgatum eſt in P. c Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὀδοῦ ἴσῃ] Τὸ οὖν τῇ συνηθείᾳ προκύψας ἴσῃ σὺ τᾶ ἴργα, τῶ τροφὴν ἀπόσασαι (1) πεπορικὼς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὀδοῦ, παροιμιῶδές ἐσι λεγόμενον ἐπὶ τοῦ ἄστοχόν τι (2) προτίλιον ἐκτελεσμένου τοῦ μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμεθα μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ δὲ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ δὲ εἰ ἐς ὁδοῦν πρόκειται ἐπιτελεσθείη τι τοῦ συνειγκεῖν ἐχόντων τι τὴν ὁδὸν, παρ' ὃ δὲ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τῶ ὀφειλομένω ἔργω (3) ἴσῃ τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκὼς, ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων δὲ συμπαίσῃ. (4) σὺ τε δὴ ἰχομένω, πρὸ ὁδοῦ βαλλόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἄμωμον. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὸν παραγραφόντων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δυσχεράνω ξένοις, ἐκάλεσα Δία Ξένιον, ἔτω δὲ ἐντεῦθεν καλῶ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιόσκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνη φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν τῷ κόσμῳ κακῶν ἐκτάμενος. *V.*

(1) Πεπορικὼς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant πεπορικὸς C. πεπορικάς. *M. du S.*
(2) Προτίλιον] Προτέλειον editum erat. Correxit *M. du S.*
(3) Ἔσῃ] Ἔσει male edita & hic & ſupra habuiſſe vix operae eſt monuiſſe. *J.F.R.*
(4) Σύ τε δὴ &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, πρόσθε ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἴσ' ἀθῖσι τὰ ἄλφιτα. *J.B.*
Ibid. Πρόσθε ἴσῃ — πεπονηκὼς] Malim πρὸ ὀδοῦ. Sed ſervavi ſcripturam Edd. Non deerunt qui πρόσθε malint; neque iis adverſarer; nam id *veſtigial* ſignif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. οἱ βαλόμενοι πρόσθεν λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaeſtum, ut ap. Noſtr. T. I. *Somn.* c. 9. ἰσταλὴς δὲ τὸν πρόσθεν ante lectum, jam vero πρόσθεν ibi editum alias ob cauſſas. Interim ſignificatus τῶ πρόσθε ſatis notus eſt aliunde. Vid. *Aſin.* c. 50. pr. πρόσθεν ὑῶν ἐξ ἰμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. πρόσθεν ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ἀφειλεῖτο. Nam cum ſit conſtruendum, ἴσῃ πεπονηκὼς τοῦτο πρόσθε, periphraſi participii ſatis uſitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaeſtum*, *lucrum*, quem laborando quaerit ſutor, eſſe intelligendum, ſatis patet, & πρὸ ὀδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*
26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Ariſt.* 2. de anim. adimit omnibus piſcibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piſcem vocabant ἔμπτα, quod vocem edere non poſſet. Unde *Plutarch.* in Sympoſ. & *Athen.* exiſtimant Pythagoricos a piſcibus abſtinuiſſe ob ἰχνοφαγίαν. *G.C.*
28. Ὄναρ πλουτῶν] Simile protulit *Cic.* in Salluſt. Paſtor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

—— —— ἴχω δέ τοι ἐς τὸ σὸν ἦτορ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ἴδεν πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Poſſideo quaecunque ſolent ſub nocte videri
In ſomnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, semiassas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non

ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παρὰ δόξαν ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἐφθὰ, διεσπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὤν, λαλίστατός καὶ λογιώτατος θεῶν ἁπάντων, καὶ τἆλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπὰς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπέσχου μοι, οὐκ ἂν ἀκήκοας

45. Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέπεται τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὼ δὲ ἦν τὸ πλοῖον ὑφ' οὗ Ἰάσων ἐπλεύσειν. τοῦτο δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἡ Δωδώνη, ὅτι (5) φηγὸς ἦν δρῦς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. G.)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἃς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔφαγον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἑκατόν τι ἕρπειν, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπὰς] Οὐ δυσχερῆ. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita restituit Idem, quum legeretur editum φηγός.

Ὅταν πλουτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τιμάεις] Τιμάεις Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλεξίκακε τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; *Hesych.* ait Τιμαεῖς Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. *G.O.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κερδῶε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Aristoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλεὺς ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vs. 404. *M.du S.*

Ibid. Ζεύς] Junone suggerente αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. supr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum 54. heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex asboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtae finxerunt hanc navem fuisse vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; species enim τῆς δρυὸς ἡ φηγός, si *Pausaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' οἱ τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. versu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc sit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M.du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco alluxit Lucianus, Odyss. M.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειθε θεοὶ τέρατα προφαίνειν,
Εἶπεν δὲ ῥίνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactavere. *J.P.a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyss. M. 395. *M.du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *subindicans.* Noster *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαυμί σοι τ ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τ πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχῃ μοι ὕστερον λαλεῖν.

pigrabor veriorem tibi causſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν ὕστερον πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' ἕνεκα πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τὸ φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ φοβεῖσθαι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, [a] εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος [b] αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδεξότατόν σοι [c] λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἐτοῖ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, καὶ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἠκουά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι πρὸς τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα; καὶ ἐπειδὴ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφωρᾶτο, μὴ καλιῶν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν [c] ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε [f] φαίνοι ὁ Ἥλιος.

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe appareret, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim fane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum viviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τινι] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. Ar. c Λόγον] Deeſt in Fl. d Ὁπότε] Εἴ ποτε N. e Ἀεί] Abeſt in Fl. f Φαίνοι] Ἀείχοι G. & marg. Ar. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Adſcitum ut videtur ex Ἀφροδίτη τ Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοίχευεν. κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ ὕστερον, καὶ ὡς ξυμπίνοι ϵ ὡς * ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τ ἐρωτικῶν. V.

* Συγκωμάζοι] Συγκώμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus; quum vero ξυγκώμαζοι etiam ſcripſerit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοῖ tamen in κοινωνῇ commutarit; ego ut potiora etiam optimam formam referrent, curavi. J. F. R.

67. Παραδεξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. J. B.

68. Λόγον — λέγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus Fenſ. ad Jov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum Fl. J. F. R.

89. Μεμηχάνητο] Correxerat Solan. ἐμεμηχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad Alex. c. 22. pro Imag. c. 3. & 19. Et I. Ver. Hiſt. c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. Weſſel. ad Diod. Sic. L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adferens, ad Jungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem Solani, in inferiore marg. Junt. ſic adſcripta: ἐμεμη — L. ἐπεποίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literam codicis inter duo verba inſerit. Interim, cum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea ἐ ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐπεποίητο vel margini ejusdem adpictam, vel ipſi quoque contextui infartam. J. F. R.

Ibid. Ἀφροδίτα δὲ, ὡς ἀφρίδη, τ Ἄρην ἀγαναιτῆσαι κατὰ τὸν Ἀλεκτρυόνα] Mirum ni illud ὡς ἀφρίδη ſit gloſſema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais,

λι@ εἶτα ποτὲ καλλιομηθῆναι ὑπὸ † Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι † Φρυγὰν ἄκοιτα † δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιξῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, 85 ἀφ' ὧ τὸ πιστεύειν † ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἂν, εἴ τις ἔλθοι, καὶ ὕστα † Ἡφαίστου παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, ἐπιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, 90 [ὡς ἀφείθη] † h Ἄρην ἀγαναχτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόν@, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς i ἀντὶ τοῦ κράνους † λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἀφ' οὗτο ὑμᾶς ἀπολογεισθαι τῷ Ἄρει, 95 ὅτ' ἐδὲν ὄφελ@, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα † Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους † ἀνατολὴν k αὐτοῦ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μύκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἕτεροίόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἀναγκα@ εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. MIK. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. l Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; MIK. Τὸν σοφιστὴν λέ-

g Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμήχ. vel Ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. *Al.* ἐπεποίητο etiam adſcript. h Ἄρην] Sic Edd. & P. Ἄρη *Fl.* i Ἀντὶ τοῦ κράνους] Ἀντὶ τοῦ κόμυθ@ marg. *Al.* k Αὐτοῦ] Abeſt a *Fl.* l Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN —— Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus; ſed omittunt *Mv.* Σαμ. praeter Ed. P. quae habet.

83. Λαθόντα] Ἀγνοήσαντα. *V.*

95. Ὄφελ@] Τὸ εἰκῆ· † καί τι ἐδὲν ὄφελ@. τί γὰρ μὴ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βούλεσθε, ὄφελ@. *V.*

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro *καί τι*. *M. du S.* Καί τι recte legit Cl. *J. J. Wetſtenius.*

ſema τοῦ, ἀφελόντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, cum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. *J. J.*

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφελόντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἄρην] Utrovis more dici Ἄρη & Ἄρην ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένη & Δημοσθένην. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. *J. F. R.*

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. *P.* Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχη πατὴς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. *M. du S.*

4. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculpteris, de quo *Laërt.* *G. C.*

λέγεις ; τ' ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ προσλέγεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τ' ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τ' τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ἡμῖν, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MIC. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen Mnesarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄκοινον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄκοινον ignorat, quam secutus sum. b Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* c Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum P. & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἐξω τ' τραπέζης. *V.*

11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὗτος εἷς ἦν τ' Τρώων. ὃστις ὑπ' αὐτοῦ δορὶ τ' Πατροκλου ἔπληξεν. *V.*

18. Ὦ Μνησάρχου παῖ] Μνήσαρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς ἐν παίζων Μνησάρχου παῖδα τ' ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτει] De disciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*

Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθαι] Aristoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἰδίων ἁψύχων, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀρσένων βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet? *E.L.*

6. Κρεῶν γεύεσθαι] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*

7. Γοῦν — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἄκοινον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*

Ibid. Ἐκτράπεζον ἄκοινον] Legendum videtur ἄκοινον ἐκτράπεζον. *F.G.*

Ἐκτράπεζον, ἄκοινον ἀποφαίνων] Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Cl. *Gesneri* etiam in textum recepissem. Jam vero & aliquid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis habui lectionem *Fl.* revocare sensum optimum exhibentis. Interpres *Parisinae* intellectui consulturus ἄκοινον reddiderat *salubre & parabile.* *J.F.R.*

Ibid. Ἄκοινον ἀποφαίνων] Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ, ἄκοινον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄκοινον legendum esse ἀπόῤῥητον. Ἀπόῤῥητα scilicet ea sunt, quae religionis caussa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. sequenti eosdem hos κυάμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόῤῥητον τροφήν. Sic ὑραγὸς apud Nostrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἄθεατος & ἀπόῤῥητος τῶν θυτῶν γένει. Nimirum vox ἀπόῤῥητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic ταλιταὶ ἀπόῤῥητοι apud Nostrum in *Amoribus* c. 42. & ἐξαγορεύειν ἀπόῤῥητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enunciabant. Vide Nostrum in *Revivisscentibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἄκοινον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*

Ἄκοινον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄκοινον transponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον & ἄκοινον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἄκοινον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo sutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κυάμους, etiam illi non negant, qui flatulentum esse ajunt. Altera conjectura nostra est, an forte legendum sit ἄκοινον, qua ratione locum servare posset suum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄκοινον significare puto contrarium nominis εὔκοινον: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄκοινον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed conjectura utraque est: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*

11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ὑ σιθανὰ γ᾽ ταῦτα, ὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ κ᾽ δύο ἤδη μοι τεθηρηκέναι δοκεῖ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῦ Πυθαγόρυ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; MIK. Ἕν μέν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κραυλικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ κ᾽ παντελῶς παράνομον. ὑ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι μαγειρεύσαιμι, κυάμυς χθὲς, ὡς οἶδα, ἔχων, [d] ἦκον κ᾽ σὺ ὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτύς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, κ᾽ [e] ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι μαγενομηκέναι, κ᾽ τὸ ἴσον ἀσεβῆσαι

[d] Ἦκον] Forsan ἦκα adscripsi. *M. du S.* [e] Ἄλλῳ] Sic recte marg. *M.* 1. & *P.* Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος] Σάμιος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. * *V.*

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ἦν ἀναμείναι. In V. ἐν ἀναμείναι, quod cum aliunde huc irrepserit, delendum erat. *M. du S.*

30. † Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Πυθαγορείων ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγορείων τι ante edimus. Correxit *M. du S.*

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὐφορβος γένοιτο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* alijsque nota. *M. du S.*

13. Ἐκεῖνος αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκεῖνος ἔτος εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί. *J. B.*

16. Τοῦτ᾽ αὖ μακρῷ ἐκεῖνο τέρας.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατωδέστερα. *J. B.*

18. Μητέρχε παῖ] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Γυμν. c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖος ἀνακίφρας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*, Plin. 10, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J. M. G.*

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἦκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. *J. F. R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sit.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. *J. F. R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι μαγενομηκέναι κ᾽ τὸ ἴσον ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. *Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα μαγὲ νεκροῖς δογμάτια· ἔμαθον γάρ, ὡς ὐδὲν ἴσον κύαμοι, κ᾽ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ *testiculos.* quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Εἰων πράσει. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῆ ἀπέκαισαι κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλυσον,

Ἴσον τοι κυάμους τρώγων, κεφαλάς τε τοκήων.

ἠτεθηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς [a] ἐδηδόκεις.

ΑΔΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ὅτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤδιον τὴν κυάμων· ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἄν, ὀρνιθικὴ γὰρ ἡ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή· ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιοτεύσα βίοις, καὶ ἄττινα τὰ μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἐμοί γε ἡδίστων ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προτείη, [b] πότερα μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ἀποτόμως ἂν ἐλοίμην, ἔτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc fim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest jucundum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique somnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rursus somniare, nescium utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *sermones* visis jucundissimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretiosissimum

mum

a Ἐδηδόκεις] Ἐδεδώκεις marg. *Ald.* b Πότερον] Πότερα marg. *Ar.*

38. Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηγορευμένη. *V.*

45. Ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς τὸ πανεύ. ἄμφω γὰρ τετραυδὴς ἐς φάσμα φιλῶν ἀποτελοῦντα. *V.*

Fabas inquit prohibuisse Pythagoram, quod sit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti sit simile, ut velit ille versus. Idem est fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit *φαγόντι*. Sed innumera sunt, quae hujus farinae admisit. *M. de S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro *φαγόντι*. Immo cum dativo absurdus sensus erit: *qui fabas edit, fabas edenti similis est*, & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἠτεθηκέναι respicit, pro ὡς *φαγὼν ἠτεθηκας*. Et si innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio constructioque satis adparet, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum in fin. κἀνθρώπῳ, ἐμοὶ μέν, — ἀμαθέστατα ἐντετμόντα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. A. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vs. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιοτεύσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρηστέον γὰρ ἤθεσι μᾶλλον καὶ τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro isto* (scil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi similia adfert doctiss. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. ap. Nostrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De usitata autem repetitione verbi cognati satis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22, Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire fit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνὰ κάρηνα] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. de S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde *Odyss.* T. 560. — ἀμενηνῶν σθένεϊ ὀνείρων. Ac saepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adscripserat Noster. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλιστικὸν μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρεῖχετό μοι τὰ ἐρωτήματα. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, διενόουν τινα φῆς τὴν ἡσυχίαν τῦ ἀνυπνίου, ἐγὼ πτηνὸς ἂν &c.] Pater voci octavae adscripsit ὄνειρον, quum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripsisse vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὴν ἡσυχίαν referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus simillimus est *Livianis* illis XXVII, 27. *L. Celius triplicem rei gestae ordinem edit: unum traditam fama, alterum scriptam, tertium quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert.* Ubi possem suspicari τὸ *ordinem* venisse ex permutatis & contractis li-

tes

mum illud somnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum sursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, jam transilit li-

σόν τε, ἢ τὸ παλυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τ' ὄνειρον, ὅτις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, [c] καί τινα ἰνδάλματα μάταια ἀμφυλάττεις, κενὴν, ἢ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀθυμηνίην τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

MIK. Ἀλλ' οὐδ' ὀπλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυών, εὖ ἴσθι, τ' ὄψεως ἐκείνης. οὕτως μοι παλὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος παλαλιπὸν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγων τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὖθις παλαστρώμενα. οἷον δὴ ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁράματα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φὴς τ' ἔρωτα τῆς ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν, ὡς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τ' πτήσεως τ' ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἑπταμη-

e Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omissa in *Fl.* d Λόγος] Λόγος φασὶ *Fl.* Abest φασὶ a cett. e Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλεις *J. f.* Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὸν προθεσπισθέντα ἀναμιμήσκῃ *V.*
64. Δεινόν τινα φὴς] Μέγαν, θαυμαστόν. *V.*
66. Ὑπὲρ τὰ ἑπταμμύα κοὐ πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἑπτὰ πυλῶν. Τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ σπαστόν τ' †, ὠδὰς, καὶ τούτους πυθόντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς τ' πόδας ἐπήδησεν ἰκράτησεν δὲ ὁ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον τι ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἑπταμμύα πηδᾶν. *V.*

f Τὴν] Πρὸ editum, correxit *Solan.* Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida* (quem sequerer, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαῦλλος.
† v. ὠδὰς] Forsan π'. scribendum. Certe non γ'. *M. du S.*

teris pro *rationem*. Sed simile exstare video in *Varrone* lib. I. R. R. c. 12. *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Caeterum sequentia verba ἢ ὅρον ἔχων τ' πτήσεως τ' ὕπνον imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi praescriptas habeat somnium.* Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae hujusmodi sunt frequentes, de quibus T. I. non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί μοι φιλέοντι τὰν θ' ἁγεμόν' ἐμὲ δ' οὐκ ἰρίλασαν. *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum. ἁγεμόν' vero eodem referendum, refertur ad intellectum κωμάστα vel sim. etsi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ὤν] Ὑποσόλοικον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς ὕπω ἐ ἰσπεργὴς φαινόμενος. &c. Neque dixeris haec referri ad vocem ἵμερτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam dictione cogitantis παράφραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτανὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoenis. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Aen. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἑπταμμύα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἑπταμμύα, vocatum.) Vide *Plat.* Κριτίᾳ. Ed. *Bas.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐν-

ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ἔτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ὃς οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων περὶ. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷος ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιον, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ἔτω σοι τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ὃς οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων περὶ. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷος ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτι-

neam, & apertis in oculis commoratur; mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterseris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus solas istas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, somniorum imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimus, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GALL. Desine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* b Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* c Τὸ] Abest artic. a *Fl.* d Πετόμενος] Περιπόμενος marg. *Ai.*

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἱστοροῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν ἐκ λόγου γενέσθαι τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τούτῳ γενέσθαι, ὁμώνυμος καλούντων Δαμοίτων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι τὸν Ὅμηρον γράφων βιον, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν, κἀκεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τὸν ὄψιν ἀποβαλεῖν. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος εὔξασθαι πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἅψηται, χρυσοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ἐκ λόγου τούτῳ ἀπίθανε, καὶ αὐτὰ δὴ ἃ τροφὴν ἐπορίζετο, χρυσᾶ ἐγίνετο. *V.*

* Εὔξασθαι] In V. erat ηὔξατο. Impressa addiderant ὅτι; quare ego εὔξασθαι dedi. *M. du S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hist.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ νῦν &c.' Nimis tritum est adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἐωθινὸν, *mane*, & simil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Diod. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τηνικαῦτα. Item L. I. c. ult. vs. 43. Vid. plura in not. Cl. *Wessel.* Adde *Act. Apost.* IV. 29. Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἴδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακὰς ἔχει τὰς νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οἱ δίμις — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσδειν. *Non licet circa meridiem cantare.* Τὸ τελευταῖον *tandem*, bis in c. 55. L. III. *Diod. Sic.* Item τὸ πρωΐ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla somniasse mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo splendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti est.

MIC. Per Jovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero jam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire jussit hora dicta ad coenam.

ὥστε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τοῦ ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου [c] κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδατος ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἁπάντων.

ΓΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ὅτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ [f] γὰρ τοῦμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν οὖν οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ὅθεν τὸ δεῖπνον.

ΓΑΛΕΚ.

---

a Κεκοιμῆσθαι] Restitut. ex *Fl.* & L. qui κεκοιμῆσθαι solemni jotacismo. Κεκοιμῆσθαι Edd. cett. & P. f Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut. *Fl.* Τοῦ *H.*

93. Πολὺ] Καλὸν γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ἔστω. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ὃ νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ πλούτου. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri somnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae somni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt geminae somni portae.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὅμηρος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνου] Τοῦ χρυσοῦ scil. *F. G.*

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς] Interpres: & *solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μέταλλα ὅλα χρύσια. totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. *Justinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκοιμῆσθαι] Ita *Fl.* & L. nisi quod in hoc mendose scriptum est κεκοιμῆσθαι. Vide Iup. c. 1. extremo. In reliquis κεκοιμῆσθαι. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τοῦ τοῦμὸν] Ὥσπερ ὂν τοῦμόν. *Tb. M.*

Ὥσπερ τοῦ τοῦμὸν] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τοῦ jam τὸ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuisse nomen, ob infanda, quae in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λουσάμενον] Vera hic observatur verbi medii potestas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo distinguit *Long. Past.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Moll.*) λούει τὸ Δάφνιν ὁ Χλόη — ἐξ αὐτῆ ἐλούσατο τὸ σῶμα. Noster supra c. 3. ἡμᾶς λουσαμένους τῷ Ἅρμ. Quod & media & passiva forma potest exponi. Sed post *Kusteri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occasio ostendendi in multis verbis promiscue usurpari medium, reciproca, & activa sive transitiva potestate. *J. F. R.*

12. Ἥκειν ἐπίλοιπον τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας πᾶς' ὅλην τ' ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ὑ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκίρυόνι ἀθλητῇ πολὺ γεγομμένῳ, ὑ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὰς κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι τὴν Ὁμηρον, ἀμβροσίην δέ νύκτα θεῖός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπέστας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ δὲ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, ὑ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, ὑ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδέν σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου [c] προάγοντα, ὑ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὠμην ἐνοχλήσειν, ὑ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, ὑ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam an-

a Ἐπεὶ] Recte *Bl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abest a *Bl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα *G. P.* & marg. *Al.* Nihil mutant Edd.

15. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ εὐφανῶς ἢ ἐλλογίμως. *V.*

ἄρα, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ἄφηκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J.F.R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus*. Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re *R. Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controversiam; *Illum* dissertatione de Phalar. epist. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Priorem* de Philosopho intelligit; *posteriorem* de alio. *M.du S.*

21. Ὄνειρος ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M.du S.*

29. Προάγοντα] Καλύει γὰρ οὐδὲν αὐτὸς σε διηγεῖσθαι, ὥστε ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγοντα, ὑ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum edoctis, rursum commemoratione quasi ruminer.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si velut coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare*. *J.G.G.*

39. Ἐγὼ γενέθλια] Sic ἐγὼ γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J.F.R.*

41. Μαλακῶς ἔχοντα] Phrasi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύργαρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Subulcus vero jam aegrotat.* *J.F.R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J.B.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *Bl.* Ed. neque in P. extitisse verisimile est, cum sileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἑκάστου προσκυνούμενον, sed in majus haud dubie rem extollens. *M.du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενον me non adeo offendunt, quum similia dederim ad *Tox.* o. 2. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens, ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem assectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculosum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subsessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, ἐν πλουσίᾳ τινὶ δεπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· κἀγὼ μὲν ἐγὼ προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραμαρτυροῦν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ γενέθλια, καὶ παρακέκληκα τῶν φίλων πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐκ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἂν μὴ ὄντως κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ, προσευξάμενος, ἀπήειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς πτίαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐμπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἔφεδρος ἐγὼ, ὑπάντιδειπνος, ὑποδεχόμενος καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα

d Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* e Προσευξάμενος] Abest a *Fl.* f Τὸ] Abest a *Fl.* Conf. supr. c. 6. m.
g Λουτροῦ] Δοτροῦ marg. *AIW.* h Αἰῶνα] Ἀγῶνα *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίου ἄνωθεν κεῖσθαι τὸ ἀληθές. *G.*
37. Σὺν τρίβωνι] Ἐν πενιχρῷ. *V.*
46. †Πτίαλον] Ῥίγος πρὸ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ] Ἡνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταί, καθίσταταί τις ἐκείθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἐπτωμένου αἰσχρόμενος. ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τρίβωνι] Σὺν τρίβωνι. *M. du S.*
† Πτίαλον] Hoc Scholion antea ad σκληρίτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione sciamus, esse quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. *M. du S.*
Πτίαλον] Tamen & *Hesych.* Πτίαλος, ῥῖγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Πτιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος πτίαλόν φασιν. Cui & adsentitur *Galenus.* Vid. *Foes.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro *febre nisi* accipiant; quod hic locum non habet, quia male-precautis est sermo. Immo pro febri ipsa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*
‡ Vid. Lucian. Ἑρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Potest tamen eodem modo sem exaggerasse, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Πτίαλον] Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. καὶ ἐπιπάλαι συχνάς, εἰς τὸν ἐν ἀκτῇ ψῦχος. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgarum ἐπιπάλαι enim nihili esse, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἔφεδρος] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joseph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait: δὸς δὲ παιδάριόν τινα τῶν Ἀντιπάτρου ὑπηρετῶν. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἔφεδρος Antipater, quasi tertiarius in „ duorum fratrum vicem subsidiarius, juxta Scho„ liast. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἔφεδρος δὲ παρεκβάσεως, ὅταν δύο τινὲς παλαίσωσι, παλαίων τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae no„ to de hac voce ad *Aeschyl. Choëph.* v. 861. μόνος ἦν „ ἔφεδρος Διὸς μόλαι θεὸς Ὀρέστης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἔφεδρον τοῦτον τῶν Ἀντιπάτρου υἱῶν ἄγαγεν. Infra ἀλωσ. L. 1. c. 42. ὕστερον ἐπιτυχόντα τοῖς υἱοῖς." Addo *Aristoph.* Ran. vs. 804. — ἐμοὶ δὲν — Ἔφεδρος παθεῖν ἂν ἦλθε Αἰσχύλος ποτέ; Ἔξω κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, πορεύσεται διαγωνιεῖσθαι ἔφεδρος πρὸς γ' Εὐριπίδην. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ὀπτηκοπῶν, ὁποσάκαι τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. κἀπειδὴ πόλε ὁ χρόνος ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίους μάλα ἐσχηματισμέ-νος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ὀπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑπο-δειπνεῖν ἔδει, τὰ νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γὰρ, καὶ ὑπέβηττε, καὶ [d] ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἑξηκοστὰ ἔτη ἀγαθόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσο-φός τις εἶναι τὰ πρὸς τὰ μειράκια φλυαρητών. ὁ γὰρ πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπουργὴν κυρίων· καὶ αἰτιωμένου [e] δὲ Ἀρ-χιβίου τοῦ ἰατροῦ, διότι ἔτως ἔχων ἀφίκετο,

balneum, saeculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra *solarii* esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifestum erat illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se

a Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μέγιστον *J.* & marg. *A1.* b Ἀπορρίψας] Ἀποῤῥίψας *Pell.* c Ἀναβολὴ] Μιλαβολὴ G. & marg. *A1.* d Ἐνεχρέμπτετο] Ἐγχρέπτετο male *Fl.* Quod edidimus est in cett. & P. e Δὲ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γε *J.*

52. Ὁποσάκαι τὸ στοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἐντεῦθεν λέγεται τὸν τῆς ἡλίου σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὁρίζειν ὡράια τυχὸν ἡ σκιὰ γίνεται πυκάσης, συνελθεῖν. * ἔτως δὲ εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸ ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ἄσκιος βραδὺς κατὰ τὸν κίνυνον ὁ ἥλιος· οἱ γὰρ ἐπισκιάδιαι τινὲς, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας μανθάνουσι καὶ ἀσκιαῖον ἡγοῦνται. *V.*

67. Εἰς ὑπουργὸν κυρίων] Καρῶνας ‡ διάβρωσιν. *V.*

* Οὕτως δὲ] Consuetudo postularet ὅτω sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum sic scribi video, ut *Diod. Sic.* II. c. 50. sub init. ὅτως ἀναγκάζει. Item *Alciphr.* III. p. 348. ὅτως τὸν. Et vicissim ὅτω seq. vocali. Plura dabo alias. *J. F. R.*

† Ὅστις] Ὅστως est in C.

‡ Καρῶνας] Scripsum hic fuit κάρα, addita supra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῶνας, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κάρηνα. *J. Clav.*

51. Σωιχὶς ἑπτακοπῶν, ὁποσάκαι τὸ στοιχεῖον εἴη] *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic *Salmuriensis* interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐπεμετρεῖτο τὸ καιρὸν τὸ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδῷ ὧν ἐ στοιχεῖον ἐκάλουν, καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δυνάμενον τὸ στοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχείου decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum *Salmasius* in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (vers. 648.)

Σοὶ δὴ μελήσει
Ὅταν ἡ δυσὶν τὸ σκέλοιν λιπαροῖς χρυσῶν ἐπὶ δεῖπνον. *Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.*

J. G. G.

52. Ὁποσάκαι] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit *Schromerus* in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leodes.* Vide Κρονοσ. c. 8. & Ἀφ. c. 4. *Salmas.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consultavit *Dion. Petavius* Diss. Var. VII. 7. *Poll.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δυσὶν. & *Arist.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Casaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.*

Ibid.

se habens veniret, *officium*, inquit, *non de-*
vet deserere, virum praesertim philosophum,
si vel sexcenti morbi obsistant: contemtum
enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, di-
cebam ego, *laudabit te, si domi apud te po-*
tius mori velis, quam in convivio ipsam cum
pituita animam extussiens. Ille quidem mag-
nitudine quadam animi se audisse dictum
dissimulabat. Adest vero paullo post lotus
Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim
vocabatur philosophus, *Bene tu quidem*,
inquit, *fecisti, Magister, ad nos cum veni-*
sti: sed nihil damni facturus eras, nam ab-
senti etiam omnia deinceps missurus eram: &
cum his verbis intrat manus illi praebens
servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse
conversus, multumque dubitans, cum vul-

τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἐ χρὴ προδιδόναι, ϗ
ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, κἂν μυρίαι νόσοι
ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἠγήσεται γὰρ Εὐκράτης
ὑφορᾶσθαί πρὸς [f] ἡμᾶς. ἔμενεν εἶπον
ἐγώ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι σοῦ
σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, [g] ἢ ἐν
ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενον τὴν
ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνον μὲν οὖν
ὑπὸ μεγαλοφροσύνης ὑ προσεποιεῖτο ἀ-
κηκοέναι τοῦ σπώμματος· ἐφίσταται δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, ϗ ἰδὼν τὸν
Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκα-
λεῖτο) Διδάσκαλε, φησιν, εὖ μὲ ἐποίησας
αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· ὑ μεῖον δ' ἄν τι σοι
ἐγένετο, ϗ ὁπότε γὰρ ἄπαντα ἐξῆς ἐπέτα-
στο ἄν. ϗ ἅμα [h] λέγων [i] εἰσπεμ χεῖρας ὀρέ-
γων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ ϗ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ
δὲ ὀπισθαφεὶς, ϗ ὑπολὺ ἐνδιάσας, ἐπεί
με

[f] Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. [g] Ἢπερ] Εἴπερ *Fl.* Vulg. est in P. [h] Λέγων] Abest a *Fl.*
[i] Εἰσπέμ χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τ Θ. ἐπιπεδόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπερειδομένῳ] Ἐπαναπαυομένῳ. *V.*

Ibid. Τὸ φαιχεῖον] *Litera* redditum erat in *Paris.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *J. F. R.*

54. Ἀποῤῥίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρύπτεσθαι apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀπορρύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster; Ἰς. ἀ. ς. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — σπάλυς. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψας] Pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo qui de lecto subito desilit, *se dejicit*, habuimus *Asin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολὴ] Ἀπήχομαι κοσμίως μᾶλλα ἐχομενισμένος, ἀντισῤίψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρτῆρι γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur.* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μιλαβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus*, *amiculum.* Inferius in Timone: τὸ ἡμᾶμα εὐσταλὲς, ϗ κόσμιος τὸ βάδισμα, ϗ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultus decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est qui incedit pallio decore composito. *J. G. G.*

68. Ἀρχιῶν] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιῶν] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίειος ὁ Πυθαγορικὸς ἔχρον ἐπὶ τῷ προσώπῳ πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic recte idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, *τὰ καθήκοντα εἰδέναι, qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμᾶς] Flor. πρὸς ἡμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Mωθ. c. 33. & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Conf. μιλαξὺ eadem structura *Jov. Conf* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τ Θεσμόπολιν ἐπιπεδόμενον τ. εἰκ. *J. B.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, ἡ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν γὰρ υἱὸν ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι παρὰ τὴν μητέρα [b] ἐστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῆλθεν οὖν μάτην λύκος χαλκῶν ὢν δεῖλ' ὀψὲ μικρόν· ἀλγύνομενος ὅτι ἐδόκει ἐξελαθήσεσθαι τῷ συμποσίῳ τὸ παιδίον τῆς Εὐκράτους. καὶ ἐπεὶ καλῶς κατεκλίνη ἡ χορὸς ἦν, πρῶτον μὲν δεήσεσι, παρακλήσεσιν ὑπὲρ Θεσμοπόλιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, ἔντεται εἶναι, καινίσκοι ἀμεγέθεις, ὑπαυχένια ἐμβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς ἀσφαλῶς ἐν τῷ σχήματι, καὶ ὀλίγου χαρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μόλις ἀνεχωρήσαμεν πλησίον καλιᾶς αὐτοῦ, ἐμὲ [d] καλαχλίνεσι φέροντες, ὡς συμπράξοντα εἴημεν. ἡμεῖς δὲ ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύφορόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὅπου χρυσᾶ πολλὰ, καὶ ἀργύρεα· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ. καὶ ἀγαθοὶ ὑράτιοι, καὶ μουσικοὶ, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τίς ἦν ἡ ἀγωγή, πλὴν ἀλλὰ ἓν μέ-

tu me valde dejecto videret, *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, & coena nobiscum. Filium enim jubebo in gynaeceniside epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens quod convivio expulisse videret filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus esset, primo sublatum apposuere Thesmopolin non sine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa utere-mur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridiculārii, atque in universum, suavissime tempus traducebatur: nisi quod unum

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. b Ἑστιᾶσθαι] Ἑστιᾶσθ marg. *A1.* c Νὴ Δία] Μὰ Δία *ς* P. Μὰ Δία L. & marg. *A1.* Nii mut. *Fl.* &c. d Καλαχλίνεσι] Ὑποκλίνεσι G. Vulgatum est in Edd. omn. e Δεῖπνον] Deest in *Fl.* f Τίς ἦν] Utrumque omittit *Fl.*

93. Εἰσῆλθεν οὖν μάτην λύκος χαλκῶν.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J. B.*
Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἑστιᾶσθαι] Angl. ἑστιᾶσθ. De hoc loco Clar. *Heins.* ad *Hesiod.* *J. B.*

92. Χώραν ἔχῃς] Sic fere supra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἴσθι, *suo loco relinquere.* Et *Lang. Past.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἔμεινεν (τὰ πρόβατα.) *J. F. R.*

93. Λύκος χαλκῶν] Fab. Aesopi. *M. du S.* Qui nescit, videat fabulam ejus 138. inscriptam Λύκος ἐγγαστρίμυθος vel *Avian.* F. I. *J. F. R.*

98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per se fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis sit. Distinxit *Aristoph.* Ran. 790. — κ' οὐκ ἐδάκρυσε Μὰ Δί' item vs. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνόν dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vs. 793. — Νὴ Δί' ὑράκιον γ' ὄσον adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequentissime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jensius* monuit ad *Alcidic.* c. 2. No. 61. Et non opus est probare Νὴ adfirmantis tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, οὐ γῆ (ἧς) δοῦναί μοι, κατίχαμον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias usitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen „ exempla. Ap. *Aristaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀνάγκαζε „ ὅταν αὐτοῖς ἐ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, „ τειχομαχεῖν. Ubi alius posuisset νὴ pro μὰ &c. Addo *Aristoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλῷ πλείονα. Verum quum contra, etiam semel, quod sciam, *Aristoph.* νὴ addat negationi, *Thesm.* vs. 647. Καὶ νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει. Apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non sine molestia*, revera sit adfirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare ausus. *J. F. R.*

99. Πυθα-

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum forte ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare mé, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, & ad me omnes gratulabundi accurrebant, & Orcum ipsum, quum me praeterveherer, salutabant. Ego autem, ut in curru sedi, ita & mortuus sum, & ad Rhadamanthum delatus, & ab eo in Elysium missus, & Minoem & Aeacum vidi, & Nestorem & Phoenicem, & Homerum, qui mihi ad aurem dormienti dicebat, ut ne quid mirarer, si quae ipse cecinisset, ea non omnia vera esse. Nam poetas mendaciorum esse artifices. Haec ille. Ego autem, ut ad Elysium perveni, ad Rhadamanthum accessi, & ei testamentum ostendi, & ille, ut legit, risit, & me ad Eucratem misit, ut ei testamentum redderem. Ille autem, ut me vidit, & ipse risit, & me ad Minoem misit. Ille autem, ut legit, ad Aeacum misit. Aeacus ad Nestorem. Nestor ad Homerum. Homerus ad Orcum. Orcus ad Cerberum. Cerberus ad Proserpinam. Ea ad Venerem. Venus ad Vulcanum. Vulcanus ad Cyclopes. Cyclopes ad Jovem. Jupiter ad Parcas. Parcae ad Mercurium. Mercurius ad Charonem. Charon ad me. Ego ad Eucratem. Ille ad Rhadamanthum. Rhadamanthus ad Minoem. Minos ad Aeacum

ζων, φθέγλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοί, καὶ θεὶ πτευον, καὶ εἵπετο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα [a] τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα [b] ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι εἰς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δέ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον [c] ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοφησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντι [d] εἰσκομιζομένῳ, ἀναβόησας ἀκαίρως, συνετάραξας μοι ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὴν δὲ πλεῖστον ἐκείνου ἀφασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι [e] παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι καὶ σοὶ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos. quasi graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabatur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνου] Deest artic. in *Fl.* b Ἐξημμένους] An ἐξημμένους; c Ἄρτι] Deest in *Fl.* d Εἰσκομιζομένῳ] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένῳ cett. quod *Gesn.* servat. ἐισκομ— etiam marg. *A1.* e Παρεσκεύασας] Παρασκ. male *Fl.* sola.

43. Πότος] * Πότον παροξυτόνως μὲ σημαίνει τὸ συμπόσιον. ἐξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα ἐ τὸ πίνειν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν παραδίδουσιν ἐνιοι ἐνίοις τισὶ ὡς ἀρίστῳ δεῖπνον ἢ δόσεως αὐτῷ φιάλης πίνειν μόνῳ, τὸ λοιπὸν δὲ δέχου φίλῳ, καὶ τὸν φιάλιν χαμαιτάρβος. *V.*

* Πότον] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notam ad textum ipsum. *J. F. R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. ὥστε πάντων ἰφιπτάσθαί μοι φίλος (ἰδόκουν) &c. *J. F. R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo*. *Th. M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἔχω δὲ ἐ τὸν χεῖρε δακτυλίων πεπλησθαι, καὶ πολυτελέστους λίθους ἐνεφῆναι. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „videtur Lucian. πολυτελέστους de pondere accepisse, „dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amoribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est epist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „πολυτέλειαν βάθος dicit, *multorum talentorum pondus*, satis hyperbolice". Immo studio lusit Lucian. in πολυτέλεια, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J. F. R.*

39. Ἐξημμένους] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Lucianeum esse quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένον τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Σοφ. c. 42. & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, *afferri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένους, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τινα, καὶ πίνειν ἐξημμένον, non —μένῳ. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταστέφομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐπεβάλλομαι στέμματα πορφυρᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J. F. R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non fine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῆς φιλοτησιῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπὶ φιλίᾳ τῶν ἐπὶ Σωκράτους καὶ Φοινίωνος charientismus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένῳ. *J. M. G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J. B.*

O

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocró-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμονεῖν εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὁπότε Εὔφορβος ἦθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος τῶν βοστρύχων, ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ [k] διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο [m] Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ [n] ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοχό-

f Εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἶ in cett. *g* Ἐξῄεις] Ἦεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* *h* Σιδηροφορεῖν] Deest in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. *i* Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* *k* Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* *l* Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* *m* Χαρίτεσσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσιν Edd. priores. *n* Ἐσφήκωντο] Restit. ex *J. Fl. Ald. Fr. Va.* & *Hom.* Ἐσφήκοντο *P. B. S. H.* *o* Συναναπεπλιγμέναι] Συναναπεπλασμέναι *Fl.* male.

Ὁ πότος] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἦεν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, καὶ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον, ὡς Μένανδρος, Πότοι σωφρονικοί, κύβοι· ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα, ὡς Δημοσθένης — Βροτοῦ δ' ποτοῦ μέλαν αἷμα. Sic jam πότος & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. *J.F.R.*

44. Φιλοτησίας προπίονται] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M.du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ὁ ἐκπάμασι πίων. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ὁ ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνων. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνειν ἐν κυλίκαις, quum duobus ante verbis dixisset: πίνειν ἐκ κεραμίων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius quam ἐκ. *J.F.R.*

46. Εἰσκομιζομένου] Veterem scripturam ἐσκομ— mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσκομ—. Recte. *M.du S.*

48. Ἀνατρίψας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J.F.R.*

60. Ἐξῄεις πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M.du S.*

63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. L. Utrumque probum. *M.du S.*

65. Χαρίτεσσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσσιν ὁμοίαις, pro χαρίτεσσιν ὁμοίας. & ὅτι χρυσῷ τε ἐν ἀργύρῳ ἰσφήκωντο, pro ἰσφήκοντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J.G.G.*

Χαρίτεσσιν] Χαρίτεσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M.du S.*

67. Ἐσφήκωντο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἰσφήκοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M.du S.*

κόμη, μέτρια; εἰ Πάνθε υἱὸς ὢν, ἔτιμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, ἡ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνε ἡ Ῥέας, [b] ὃς πρὸς ἡράσθη τ' Ἀργολικῆς ἐκείνης παίρακοῦ, σὺ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν λαφθείρειε τὴν Ἀκρισίου φρουρὰν, ἀκήεις [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, ἡ ῥυεὶς διὰ τῆς τέγους; σωφρονῶν τὴν ἀγαπωρθμήν. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ὄπι τούτῳ [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχει ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, ἡ σοφοὺς, ἡ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν ἡ δόξαν συνάπτων, ἡ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε διαβλέπειν ἡ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γάρ μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, ὃς πρὸ πολλοῦ δειπνήσασθαι παρ'

cre est, si, Panthi filius, magni tarum fecisti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumperet, jam audisti alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos & sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos brevi reddat ac celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenavit, cum coqueretur ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* b Ὡς ποτὲ] Ὅς ποτε Edd. hac priorem. Ὁπότε *P.* & marg. *A1.* c Ἤδη που] Δήπου marg. *A1.* melius. d Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δαναὴς τὴν Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ἦν τῆς Ἄργους, ἱλαὸς χρησμὸν, ὅτι ὁ γεννώμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δαναὴς φονεύσει αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν εἰς χαλκοῦν. καὶ ὁ Ζεὺς ἐραστὴς αὐτῆς, μεταβληθεὶς εἰς χρυσὸν εἰσῆλθεν αὐτῇ, καὶ εἰσελθὼν διὰ τῆς ὀροφῆς. *V.*

73. Ὡς ποῖ] Omnes praeter P. ὅς (P. autem ὁπότε) Atqui melius & ad scripturam propius ὡς ποῖ. *M. du S.*

Ὡς ποτε] Scripturam Ed. P. ὁπότε exhibentis non sperno, neque ab ea discessissem, nisi justa suspicio esset eam ex conjectura sic emendasse ceterarum ὅς ποτε. *J. F. R.*

87. Σιμὼν] In P. & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἥψων] Ὅτε τὸ ἔτι ἥψων τοῖς Κρωμίοις, δύο τόμους τῆς ἀλλάντος ἰμῶντα. *Cum duobus extorum frustis injectis legumen coquerem saturnalibus.* Ἥψω quidem mutuatur sua tempora ab *ἰψῶ*, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἥψων malebam olim ἧψον, sed postea Mss. mihi ostendit legendum esse ἥψησα, & pro τόμους, τιμάχη. sed ἀλλᾶντες, sunt *botuli*, *farcimina*, non intestina. *J. G. G.*

Ἥψων] Ἑψῶν rarum esse Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum servavi quidem, facile tamen permittens ut ἥψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praes. inf. ἑψεῖν ab *ἑψέω Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpatur. Ἑψεῖν vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Casaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. versus fin. In ipso vero *Athen.* sub init. ejusd. cap. ἑψεῖν quoque praesens est; φακὴν ἑψεῖν — μιμᾶσθαι, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praef. ἑψῶντες legitur, quasi foret ab *ἑψέω*, ideoque Cl. *Wessel.* No. 29. ἑψῶντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Casaub.* dicat ἕψω esse, *coqui curo*, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id servis imperat. Nam ἕψω per se esse *coquo*, probarem, si quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — ὃ σκότῳ κεκρυμμένον ἕψοι (γῆρας) Et ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. *J. F. R.*

91. Κεραμεοῦν τρύβλιον] Generalitet pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus qualia Numae fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, *Hesych.* ποτήριον μυστηρίῳ. *J. B.*

97. Ἀνίζομέν μιν ἡμᾶς] Active & passive usurpari ἀνίζομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 83. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

J. Ἔστι δὲ ἀπίθανα πρῶτα, ἄπαντα δεῖπνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ βάκεια τὰ πυκρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἀθελήσων, ἄσμενος ἐξελάσας, ἀλυρᾷ ἐ ὑπογισθεῖσῃ ἄμετ-

ex frictis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine frustis. GALL. Novi, simum illum, brevem, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, & sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero nuper mortuus est, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτος ἥψων τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τῆ ἀλλᾶντος ἐμβαλόν. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸ σιμὸν, τὸ βραχὺν, ὃς τὸ κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὰ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, ὦ ἀλεκτρυών, λῃζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλος τὄνομα· ὅστις ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

ἐ Ἥψων] Ἥψησα G. L. Nil mut. Edd. *f* Τόμους] Nil mut. Edd. Τεμάχη *Graev.* & sic marg. *A1.* *g* Σιμὸν] Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *J.* & P. cum marg. *A1.* *h* Κεραμεοῦν] Sic *J. H. P. B1. Fl.* &c. Κεραμεοῦν *S.* & *Amst.* *i* Μὲν] Omisit *Fl.*

88. Ἔτος] Πισσάριον. *V.*

Ibid. Τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τρόμαλα. ἀλλᾶντα ὁ σωμβαία * λοκάνικα. *V.*

* Λοκάνικα] Sic dedimus ex V. & G. Nam Impressa prave λακωνικὰ. at Λυκανικὰν C.

χόρδῃ] Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmuriensis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus.* Πῶ κεῖνται in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πινερὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐφελκύσων. Poteramne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura ostroque circumtectus.* In his nulla est sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum ἦλθε, quod vitio librariorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινερὰ nihil habent unde pendeant, & nihil significant, sed ex Mss. haec jactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους ἦλθε νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβαλλόμενος τὰ πινερὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐφελκύσων, &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πινερὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐφελκύσων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλυρῷ ἐπὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. *Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus.* ἄσμενος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν est subaudito ἵππον, *equitare.* ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi* frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξήλαυνε ἐς ἦθεα τὰ ἑαυτοῦ. *equitavit ad suam domum.* ἐξελαύνειν propriè Germanis & Belgis est uitrijden. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen *coccineus* verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide *Salmas.* exercitat. *Plinian.* *J. G. G.*

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινερὰ, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non

ναχτ' τὰς νόμους, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φειλείχων ἄσμενος ἐξελαύνῃ, ἁλυργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἐναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἰπάλε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλλσμικρύνειν μου τὸνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲ προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis ſordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hyſgina, ſervos, & bigas, & aurea pocula, & menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne demi-nuat: neque enim Simon vocor, ſed Simonides*. Maximum vero illud eſt; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, easque deſpicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſſa ſit; ſiquidem deformes etiam refingit, &, ut poë-

a Σίμων — φειλείχων] Καὶ τῶν ἰκεῖος ὁ τ. ῥ. φειλοβλημβόος π. G. Nil mut. Edd. Καὶ τῶν ἰκεῖος etiam marg. *A1*. *b* Πιναρὰ] Sic *V2*. *S*. *A*. recte. Πινηρὰ *Fl*. *J*. *B1*. *Ald*. *Fr*. *P*. *H*. *c* Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Gron*. *d* Ἀνελεῖν] Ἀνηρτῆσιν G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. *e* Αὐτὰς] Sic *P*. aliaeque quaedam. Αὐτὰς *J*. *f* Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἁλυργῆ] Πορφυρᾶ. *V*.
Ibid. Καὶ υσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος ἰοικὸς * ὑακίνθῳ βαθύτερον, ἴσως δὲ τὸ λεῖον χουμίων αἱματώδες βαπτόμενον. *V*.

* Ταχίνθῳ] Ταχίνθου C.

nosſe virum videatur, oſtenderunt copioſe viri docti ad *Nicep*. 10, 4. Sed neque non commode (in ſutoris praeſertim ſemidocti ſermone familiari, & ad ſapientiam oſtendendam abrupto) jungi videntur iſta ἄσπαιρα ἰκεῖα ἐξελαύνει. Quae abſconderat Drimylus, quae attingere auſus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conſpectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Sī τῷ ἐξελαύνει placeat ſolennem illam, in equo vel curru procedendi ſignificationem ſervare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum φειλείχων, & intelligendum ad ἄσπαιρα ἰκεῖα, & quae ſequuntur; verbum ἔχει. *J*. M. G.

6. Τὰ πιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἠμφιεσμένος, aut ſimile quid. F.G. Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Geſn*. Exempla dedere Cl. *Fenſ*. aliique ad *Mort*. *Dial*. X. §. 4. Conf. infra *Bis Accuſ*. c. 14. ὁ τὴν σφιγγα. *J*. F. R.

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo ſupra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung*. ad *Poll*. VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva triſyllaba ſolent eſſe paroxytona. *J*. F. R.

Ibid. Ἀσμένως] (Pone comma poſt ἄσμενος) *Kuſt*. Ego in φειλείχων ἄσμενος mendum latere puto. *M*. du S.

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres. F.G.

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev*. Ita ſimplex ἐλαύνειν pro *proficiſci*, *Thucyd*. VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *ſolvens* (navim) *properabat in Ioniam*. Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅταν ὁ Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεύς. *Quum Rex in Perſidem equitat*. Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Perſidem equitanti*. Quae conſtructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet*. *praec*. c. 5. ἐπέμπετο πολλὴν ἐλάσεσθαι. Et *Alex*. c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνοντα. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in *Quom*. *Hiſt*. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rurſus hoc *Dial*. c. 25. Ἐξελαύνειν ἀπὸ λιπαρεπόμενον — ἄρχοντα. *J*. F. R.

Ibid. Ὑσγινοβαφῆ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus ſuccus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea ſit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glaſtum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγινον eſſe plantam, & ὑσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, ſed rubram eſſe: magis congrue forſan huic loco; nam diſſe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,
Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὡρ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κερός. ἀκούεις δὲ καὶ ποιητοῦ λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δέξιωμα κάλλιστον βροτῶν.

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτοῦς ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μέλαξυ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλοῦσιον. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντα βίον πεπειραμένος· μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χαίρος γῆν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδὼς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐφάναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου δεξάμε-

g Κτίρας] Sic Luciani Edd. βροτοῖς *Eurip.* l. c. *h* Προειδὼς] Προσιδὼν *Pell.* *i* Προάγεις] Προάγῃς marg. *A1.* & P. *k* Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. *G.*

differunt, opinor, inter ſe ἀλαζονείᾳ, καὶ τὸ ὑπερηφάνῳ. *E.L.*

Ὑπερηφάνῳ] *Aelian.* V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τεθρίοις χίλιοι, φλόγεοι ἐνδιδύσκοντες ἐς ὑπερηφάνῳ. Ubi Cl. *Perizon.* ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem, ὑπερηφάνῳ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſ.* p. m. 193. *J.F.R.*

13. Ἐγὼ μὲ ἰδὼν προσιόντα] An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello. ὥστε ἐκεῖσε προΐοιμι, οἱ μὲ πολλοὶ προσιόντες. *J.G.*

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀπειλὰς αὐτὰς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀπειλὰς αὐτὰς· ſed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀπειλὰς αὐτὰς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J.G.G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Ξ. 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. pro βροτοῖς autem legitur hic κτίρας, quod obſervandum. Apud *Athenaeum* legitur ἀξίωμα pro δ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δ.ξ— *M.du S.*

Ὦ χρυσὲ, δέξιωμα] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτίρας, ſed βροτοῖς, quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτίρας apud *Heſychium* κτίσμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & id Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J.M.C.*

Ibid. Κάλλιστον κτίρας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J.B.*

Ibid. Κτίρας] Κτίρας hic locum habere non videtur. *F.G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* verſaturque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J.F.R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ; ſive ἵνα σοι λοιδορῶμαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδορούμαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαί τινι activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαι μοί dici viſum fuerit? vix credo, quia μοι ad προάγειν pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad *Icarom.* c. 30. f. ubi activum λοιδορεῖ, quod alias accuſativo jungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J.F.R.*

μενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεταβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυπλανέσι τοῖς βίοις.

quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲ ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἢν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε [a] οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καὶγώ ποτε [b] ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [c] Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ὤχου ὁ κακοδαίμων [d] ὀλίγου τι πτηγμάτων [e] ἤκων

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

ca-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *J. P.* Οὐτὶ Ex. *Fl.* b Ἠλλάγην] Ἠλλάγμην marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγου] Ὀλίγων *B1.* e Ἤκων] Ἤκειν *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua ὑδεὶς ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Bas.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. Δ. XX. & *Diog. Laërt.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* f. 177. & *Porphyr.* f. 28. *J. M. G.*

49. Καταδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρίου δὲ ἕ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε ἕ μάντεις, ὡς δίκῃ τινὰς τιμωρίας ἃ ψυχὰ τῷ σώματι συνέζευκται, ἡ καθάπερ ἐν σήματι τούτῳ τέθαπται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum absimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* discès de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ἐν δὲ ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤχου ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τι πτηγμάτων ἤκων ἐς τὸν βίον, ἐξ οὗπερ ἐπιστρατεύομαι] Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* Sed ἤκειν ψήγματα ἐς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκων. Constat sane ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum οὗ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* οὗ ἥκω φρενῶν apud eundem *sum prudens.* Sed dum semper οὗ aut οὗπερ, adjunctum habet. Quod concise dicunt οὗ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, οὗ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγου legi in Mss. Florentina, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκων φέρουσα. *Omissi ferre in vitam.* Est loquendi genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἥκω φέρων est *fero.* Isaeus: ὁ γεγραμμένος ἀμφότερα ἥκει φέρων. *non adfert factas testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ὤχου ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τῶν ψηγμάτων ἥκων ἐς τὸν βίον, ἐξ οὗπερ ἐπιστρατεύομαι] Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel paucula frusta in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικὸν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane*

carum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

ἐς † βίον, ἐξ ἐκείνου ὁπτισιλισάμην; ἀλλὰ τί μοι τοῦτο ἔσομαι, εἰπὲ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τῆς σταττάλου, ἐφ' 658 οὗ ἕστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο ὐδαμῶς μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ καὶ Εὔφορβος ἐγενόμην (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάου, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ἔμενον [h] ἄοικος ἔξω, ἄχρι δὴ ὁ Μήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι † οἶκον. MIK. Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἀλλὰ μόνῳ τῷ 75 σώματι. MIK. Οὐκοῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἤπιστο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

[f] Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* [g] Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' *J.* & *V2.* & marg. *M1.* [h] Ἄοικος] Ἀοικητος *P.* [i] Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσεται *Fl.* male. [k] Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Πρὸ μιᾶς] Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τὸ Πυθαγόρου ἐπλανώμην. * οἶκον ζητῶν, ὁ ἐστι σῶμα, ἕως † ὅτου Μήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τουτέστιν ἔσπειρέ μοι. *V.*

73. ‡ Ὦ τᾶν] Ὦ ἑταῖρε. *V.* In altero *Voſſ* in Folio ſic: Ὦ τᾶν] Ὦ τᾶν σημαίνει τὸ ἑταῖρε. καὶ γίνεται ὁ δοῦλος τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τ συγγενῆ. § καθίζητέ τε ἔται τε. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἑτητὼν, ὡς μίγις μιγισὼν, καὶ σὺ συγκοπῇ ἑτᾶν. καὶ ἡ κλῆσις ὦ ἑτᾶν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ¶ Ε. τᾶν. *V.*

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte εἰς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτε] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τᾶν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero Edd. Luciani & *Ariſtoph.* Sed Τᾶν rurſus in Lucian. *Icarom.* non longe a pr. *J. F. R.*

§ Καθίζητέ τε ἔται] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ Ε. τᾶν] Lege Ε. ὦ τᾶν. *M. du S.*

ne ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? J. F.

Ibid. Οὐκοῦν — ἤκουν — ἐπισιτισάμην] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, ad quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φίφορλα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φίφορ dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμην. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμην δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουον. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accuſ.* c. 28. pr. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαλο. Unde videbis, non eſſe *alo*, *comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio.* ſ. de frumento mihi proſpicio. *J. F. R.*

60. Ἦκον — ἐπισιτισάμην] (Supple partic. ὤγων, aut φίφορ.) *Leedes.* Vide N. Δ. I. Ἐπισιτ. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* εἰ Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non auſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens εἰ Ἰλίῳ rurſus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & εἰ ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam εἰ Εὐρώπῃ, & c. 38. εἰ Ὀλυνθῳ pro ἐπὶ. *J. F. R.*

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

νων, κἀμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς [b] μηδὲν γε νέαν τότε, μήτε τὴν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὼ οὕτω καλήν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γοῦν λευκήν μού τινα καὶ βοώπιδα τὴν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δὲ, σφόδρα σφριγῶντα, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τὴν Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, καὶ τὴν Ἡράκλεα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὤν, ἑωρακέναι λέγων τὴν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι εἴπως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος ὤν; [*] μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶτα

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Δὲ] Abest a *Fl.* b Μηδὲν] Restitut. ex marg. *A*1. L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *J.* c Εἶδον] Οἶδα male *J. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. *V.*

81. Αἰαντα] Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ ἐκ ὡς ἀξιούμεν τὰ τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐν χαμαὶ παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφεῦσι ἐκ ὠδοδοκίησιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τ Τροίας ὅτι πρόλω ὑφ' Ἡρακλέους . . . . κόθη ἡ Τροία. *G.*

97. * Πολέμιος ὤν] Ὁ γὰρ Εὐφορβος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Solan.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. DE.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

79. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γίνεσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲ. *J. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δὲ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδναν IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῶν Ἀτθικῶν πόλεων. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀπέκτεινα] Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E. L.*

1. Ὁ Μενέλαος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τὰς Ὥρου] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος ποιήματα, τὰ τ πολὺν τοῦτον συγκεκριμένα χρόνον μύλη. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας ὕστερον τοὺς κατ' Ἰκαρίαν Ἕλληνας, ὅτι θεὸν ἡδύν με. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum velam fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius* cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὅτι

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de illa dicere.

Ιτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γάρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ὅτι σοφία. καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καλεληθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἴσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ὅτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἦγον με. MIK. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸ μηρὸν [g] ἐπιδείξαιο αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐδίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. MIK. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν [i] ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

d Τἀληθῆ] Τἀληθὶς P. *e* Ἀμελέτητος] Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* *f* Ἦγον] Restitut. ex Mss. *Graev.* & P. & marg. *A1.* ἤδη Edd. anteriores. ἰδὼν *Palm.* nescio unde. *g* Ἐπιδείξαιο] Et sic *Fl.* cum cett. *h* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* *i* Ἀλήθειαν] Sic Edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καιβόλιν σοφιστὰς ἱκάλιν τοὺς ἀπατεῶντας ἀλλὰ τὸν λόγον. *V.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν μοι. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἦγόν μοι. *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent*. & vere me vidisse Mss. postea declaravit qui eandem servavit scripturam. *J.G.G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χωρία. ut *Aristoph.* Nub. II. 1. οὐκ ἔστι ὅπως ταῦτ' ἄλλα. *Non alia sunt praeter haec loca.* *E.L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 93. super hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertisse: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. *J.F.R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδεῖν μοι] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν μοι. *J.P.* a G.

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾅδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* & *Homeri* animas nescio quas poenas luentes. *E.L.*

15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. No. 92; & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. *E.L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis est ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etsi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt.* videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in prooem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν & ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philosophiam de Diis & justitia*; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *J.F.R.*

τῆς. MIK. Καὶ μὴν οὐδὲν ἐκρεῖν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύσκηνον, καὶ φίλον δεσπότῃ γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιὲς, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἧττόν σε θαυμάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμι, τοσούτῳ μείζονα αὐτοῖς ἔσεσθαι. Ἀφ' τούτου χαριστέον εἶναι ἐδόκουν, ἀπόρρητον ποιησάμενον τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοιτε ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττοιντο, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. MIK. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ παρῆς ἐπολιμπάνεις.

[d] Ἀποδυσάμενον δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuberualem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam instituì, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis urentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea

a Ἔχρῆν] Χρὴ *Vl.* b Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c Καὶ σὺ ἐν] Κἂν solum *Fl.* Κἂν σὺ *Sebal.* Vulgatum tuetur P. d Ἀποδυσάμενον] Sic recte *P. S.* Ἀποδυσάμενον cett. male.

34. Καὶ σὺ τοῦ μέρει] Καὶ σὺ μέρος φησὶ *καταγελᾷς μου ἐ σὺ, ὅσον καταγίλασος Κροτωνιατῶν ἐ τῶν ἄλλων. *V.*

* Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσου σὺ, & mox καταγίλασος —— τῶν ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *J.F.R.*

25. Οὐδὲν ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμι] Ante ξενίζωμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Laps.* c. 12. *Quom. Hist.* c. 17. Et *Phal.* I. 1. Item πάλαι post ὅσῳ omissum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πίλας τὰ μοῖρης. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Longi. Past.* III. 118. ὁ φωὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. *Sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὲν καθαρὰ ἦν σημάνων, ἐπόνῳ ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ἐπόνῳ idem tacite suppliendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foësio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀτιμίας σωμολίας ἐ ζώνης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίους ἐπαίων. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλάμην ἂν ὅσα τοιοῦτον ἴχνη —— ἢ μοχλὸς μου Βαβυλῶνας ἐπῆρχεν. Sed quo plura? quum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epicteto, (supra *pro Laps.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: συντίθεται φθάσαι τι δήσαντες ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praevenire*; sequitur enim eos Commodum veneno fustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur. Sallust.* Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis lenienda quam exigenda videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Fenf.* Lect. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Jac. Elsner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi οὐ ξενίζεσθε hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J.F.R.*

34. Ἐπ

es induisti? GALL. Aspasiam, meretricem Milesiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, quum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

40 μίλημφιέσθαι μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τ' ἐκ Μιλήτου ἑταῖραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῶ λόγω, ᾗ γυνὴ ἦ ἐγένετο [e] ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας, ᾗ ἦν ποτε χρόν@, ὅτε σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, ᾗ 45 συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία ὄσα; ᾗ ἐκεῖνα ἀπ' αὐτῶ, ᾗ ἔρια ἔξαινες, ᾗ κρόκην κατῆγες, ᾗ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόν@, ἀλλὰ ᾗ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ 50 Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν λοιδορήσῃς εἰς ἐμέ, ᾗ εἰς ἐκείνους λοιδορήσῃς ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί δῆτα, πότερο@ ὁ βί@ ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὄπυιεν; ΑΛΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τει- 55 ρεσίᾳ [i] συνεπιγνῶσαν τ' ἀποχρῶντως; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θέ-

e Ἐν] Σὺν *Fl.* f Τί ἦν &c.] Τίς ἦν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat P. g Ὄπυιεν] Restitut. ex *Fl.* nam ὄπυιεν cett. h Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. i Συνεπιγνοῦσαν] Συνεπιγνοῦσαν *H.* Ceterae quod editi.

48. Ἀλλὰ & Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγεται, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἁρπάσῃ ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενήσεσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ἀνδρα αὐτὴν πρότερον ποιήσειεν ὁ βούλεται. ὀμόσαντο& δὴ τῷ Ποσειδῶν@, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα μοι ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν τ' ἄρνον ποιήσας οὐκ ἰδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τ' Καινέα ὑπὸ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλόντα λλόρθρου, καὶ γενάμενον γενεὰς ὑπὸ ψευσμένης γε μὴν ὀλίσθαι Ἐλάταις ἀλοιάδων. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνεπιγνῶσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γεγονότων. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς & ἡ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ἀπόλαυσιν ἀνὴρ, ἢ γυνή· καὶ ἔλεξεν δικαίως τ' Τειρεσίαν ὡς ἀμφοτέρων ὄντα τ' δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐννεακισχίλιον ἡ γυνὴ τῦ ἀνδρὸς ἀπόλαυσιν, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κενταύρῳ] Cum in V. esset κεν ταύρῳ, edita inde fecerant μὲν ταύρῳ, quod facile corrext. Sed legendum Κενταύρων. nam adscripserat *Solanus*, in C. esse: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J. F. R.*

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud *Aristoph.* Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει. & II. 1. Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *vicissim*. *E.L.*

39. Ἀποδυσάρμ@] υ & ν toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus sit monuisse, aut ad Edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. *J.F.R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὄπυιεν] Forsan ὄπυιον. *F.G.*

Ὄπυιεν] (Vox non inhonestae significationis. *Hesychius* exponit ὑγράσαι.) *Laedes.* Sic *Fl.* sola. In reliquis ἔπαυσε. *M. du S.*

Ὄπυιεν]. Et sic scribi curavi supra, *Eun.* c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ι medium omiserant. In *Fam.* hic est ὄπυιεν jota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce Lector *Cremianae* huic diligentiae. Interim ὀπύω sine ι est ap. *Aristoph.* Ach. vs. 254. — ὡς μοιχέρ@ Ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam syllabam. *J.F.R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus est Medeae vs. 250. Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barnesius versionem Ennii *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere.* *J.M.G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vs. 250. *M. d. S.*

θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεχεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν ἔσῃ γὰρ ποτε γυνὴ κἀ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυών, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] οὖν φασι, κἀ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, κἀ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, κἀ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις ἤδην ᾠδὸς τῷ βίῳ· κἀ πολλοῖς ἄλλοις δου-

se ter cum clypeo ſtare *in acie*; quam ſemel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo poſt ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & ſaepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Mileſios eſſe aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras eſſes & forma ſplendida, ſaepe Aſpaſiam fuiſſe tyranno.

20. Ecquis vero poſt Aſpaſiam vir, aut quae mulier denuo prodiiſti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae diſſimilitudo, ex meretrice Philoſophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo poſt Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & ſexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare ſingula. Denique vero gallus ſaepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ſerviens, reges, paupe-

a Οὖν] Γοῦν P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμασιῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ ὠνόμαζον, ὡς σωτῆρας ὄντας, ὡς ἂν μὴ τῇ μιαιφονίᾳ τὸν βίον ναυάγιον * ὑποσαίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς † πρὸς τὴν θάλασσαν μιαιγόμενοι. *V.*

* Ὑποσαίη] Ita pro vulgato ὑποσαίην dedit *M. du S.*

† Πρὸς] Εἰς legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutaſſem vulgatum. Sed quum pro μιαιγόμενοι etiam ederetur μιαιφονήσαντες, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non eſt tanti, ut de ejus vera lectione jam diſceptare vacet. *J. F. R.*

58. Στῆναι] Τοι excidiſſe videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F. G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad verſum deeſſe; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipſum verſum, ſed ſententiam tantum ejus ab Luciano eſſe excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J. F. R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inſcite vertunt: *imo praemoneo te, paulo poſt puerperam fore.* Senſus enim eſt: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies:* id ſatis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae ſequuntur. *L. Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut ſit futuri temporis. *F. G.* Adſentior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Ariſtoph. Theſm.* 389. & *Veſp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνιασομένους. Sed praeſens hic nil habet incommodi. *J. F. R.*

64. Σὲ οὖν] Unde habeat haud facile dictu eſt: neque tamen adeo abſurde ſua ſolet comminiſci, ut nihil prorſus veri ſubſit. De Pythagora autem quid vere ſenſerit Noſter, ſerio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixiſſe traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. *Jac. Elſn.* haec Luciani verba, ad illuſtranda Apoſtoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aſpaſiam nupſiſſe tyranno*, atque idem ſignificare putat, quod Apoſtolo ἴσον γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendiſſe, quod Lucian. haud ita multo ante Aſpaſiam vocet meretricem, ut erat; neque eſſe confundendam cum Aſpaſia, quam Cyrus ſibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe diſtinxit *Loydius* in Lex. Hiſt. Geogr. Deinde, aliam eſſe verborum Luciani ſtructuram, qui vult, *tune Galle exſtitiſti Aſpaſia tyranno?* unde minime conſequitur ver-

peres, divites; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγελῶν ὁσημέραι [e] σὲ ποτιωμβῶντα καὶ οἰμώζοντα ὅτι τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [f] τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας [f] αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι εὐδαιμονεῖν ἀεὶ πλούσιον. MIK. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ [g] ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδὲν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. MIK.

e Σοῦ] Deeſt in *Fl.* f Αὐτῶν] Abeſt a *Fl.* g Ὅ, τι] Βί τι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτιωμβῶν] Ὀδυρομένου. *V.*

verbum γίνεσθαί τινι hic ſignificare, *nubere alicui*, etſi caſu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud σι modo praepoſitum & omnino cum γυναῖξ cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τῇ γυναῖξ hic eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J.F.R.*

69. Διοσκόρω] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρω uti & Ετ. Δ. XIV. ſcribitur. *M.du S.*

Διοσκόρω] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὼ Διοσκόρω. At in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur, vid. exempla compluria in praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορος ſcribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J.F.R.*

73. Μακρὸν] Mſ. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμεῖσθαί ἅπαντα. *J.G.G.*

75. Ἤδιον δὲ τοῦ βίου] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora tranſmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἤδιον δὲ τούτου τοῦ βίου. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J.J.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πίθον εἶναι τετρημμένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Daviſio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph.* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχύν, ὅσης Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲν εἶδα σὴν σύ που φίλαν, Ὡς ἔστι ἡμῖν ἴσιν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὴν Περσίναν σὺν εἰδῶς ὅστις ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστί σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲν ἥδιστον ἐκεῖνο δοκοῦν. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi ὁ σοφιστὴς ἐξ ὑρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. I. p. 296.—7. *J.F.R.*

91. Τὸ νῦν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J.F.R.*

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ πάντων σχεδὸν ἤδη τὸ βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶδα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ τῶν πενιχρῶν, ἵνα μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀπφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ ὅτως ὀπίσω, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲ ὅτε πολέμια πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὴν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὴν πρόδοσιν ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους διόρυσσιν, ἀλλὰ τὴν σάλπιγγα μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατ' σεαυτὸν, οἱ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφορμηγεῖν οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὴ καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & separatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exscindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπελαύνουσιν] Προσελαύνουσιν marg. *A1.* b Τὸν] Τὸ male *F.* c Σὺ δὲ] Οὐδὲ male *Fl.*

16. * Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] † Τὴν δὲ τῶν οἰσύνων, φύτόν δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία, *V.* In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσυΐνην] Οἰσυίνη ἡ ὑπὸ λύγων ἀρχαιοτέρων πεπλεγμένη. ἐκοῖον ἐστὶ ὅτε ἐξ Διγύπτου κομίζεται καστίδια τινὰ τῶν ἐργασιῶν. ‡ ἄλλην τὴν ἀφετὴν λέγει τῶν οἰσύνων. * οἰσύνη δὲ ἐστὶ ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δέ. Edita ex *V.* οὐδὲ *M. du S.*
† Τὴν] Τῶν Edita. Correxit *M. du S.*
‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat nevi Scholii ad vocem [ἄλλην.] *M. du S.*

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *J. F. R.*

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοὺς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δοκῶν παρέχοιτο ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλεξανδρῳ δὲ — Φιλώτας — προστάξαι ἐμβάλλειν. ibid. ὡς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν στρεβὸν ποιοῦμενον. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν εἰς τὴν Μηδῶν χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐπὶ γῆν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις. *in se mutuo irruere*, praelium committere. Adde Noster. *de Salt.* c. 76. προσβαλεῖν τείχεσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλοντα νοσήματα. *morbi quibus infestor.* Sed desino congerere quae inveniuntur ὅσα κύνες. *J. F. R.*

15. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non insuetum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. *E. L.*

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

—— *flectuntque salignas*
Umbonum crates.

Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 27. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut boni illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris: ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲ τῶ δήμῳ ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ' πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ἱλάσκονται σε. λυτρὰ μὲν γ' [e] ὅσ ἔχουσι καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα ἅπαντα ἐκεῖνοι ποιοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἄν σοι δοκῇ, [f] καλεχαλάζησας αὐτοῖς ἀφθόνως τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· [g] ἔστι δὲ συκοφάντου δίκας αὐτὸς, ἔστι λῃστὴν, μὴ ὑφεληῖ τὸ χρυσίον, ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ἔστι πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς κακοήθεσιν οἰκονόμοις ἐμπίπτειν, καὶ πρὸς [i] τοσαύτας φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα σώκλεισας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τ' μισθὸν ἔχων, ἑσπερινὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σα-

d Τὰ] Abeſt a Pl. *e* Ὡς ἔχουσι] Neque hoc habet Pl. *f* Καταχαλάζησας] Κατιχαλάζωσας male Pl. *g* Οὔτι δὲ συκοφάντου] Οὐδὲ συκ. Pl. *h* Διορύξας] Sic P. Ὀρύξας cett. *i* Τοσαύτας] Sic P. cum P. & L. Τὰς Edd. cett. & G. *k* Μεριζόμενος] Λογιζόμενος Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *AiW.*

25. Παυδοι] Καλασκαλάζωσι. *V.*
28. Καταχαλάζησας] Κατίχεις. *V.*
34. Δειπνητικὸν] Ἀντὶ τῦ ἀριστοποιοῦ C. ἢ ἡμερο- βοῦ. ὅτι δὲ οἱ πάλαι περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὸ εἰς τ' ἑσπερινὸν βολὸν κατασκήνου τρέφεσθαι, ἀλλὰ μὴ μάταιον μοῦδ § εἰς ἄφα δῆτα τὸν σοφὸν πίμψωσιν. *V.*

§ Εἰς ἄφα] Πρὸς ἄφα C. Haec Scholio ibidem praemittitur ἀντεγραψεν Δ. *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus*. *M. du S.*

27. Οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem ſuscitat libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J.M.G.*

32. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς πονηροῖς οἰκονόμοις ἐμπίπτειν, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος] Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuperis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam τὸ λογιζόμενος eſſe in eadem ſententia repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀσυντάκτως λέγοντος. Optime Mſ. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei particeps fieri.* Obvia ſunt exempla. *J.G.G.*

34. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & P. Ed. ταυτάς P. & L. μερ—. In impreſſis reliquis τὰς φιλογιζ— conf. Διπν. c. 2. πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. *M. du S.*

36. Ἑσπερινὸς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ] Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, & ſi libueris, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim cra̅a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, περαία, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη περαία, ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἡ μὴ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum: Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ſunt tamquam inſuiſa delenda. Heſych. δείλη περαία, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio. Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J.G.G.*

38. Σα-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

perda aliqua emta, aut maenis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe & cum optima illa paupertate philosophatus.

Ὥστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ ῥιγοῦν. οἱ πόνοι γάρ σε [b] καθηγούμενοι οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἢν πού σε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβῃ, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε ψυχρῷ τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπι-

23. Itaque his de cauſſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo ſolius miniſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum iſti per intemperantiam ſuam miſeri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum ſe

a Κρομμύων] Κρομύων Fl. b Παραθήγοντες] Καταθήγοντες Fl. & marg. A1. c Οὐδὲ] Ἀμέλει P. & marg. A1W. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. d Ἀσιτίᾳ] Τὴν ἄσιτον male P. e Μακρὰ] Sic P. Μακρὰν editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὲς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλων ἢ τῶν σαύρων διειρμένα καλάμοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ σὺν τάριχος, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ ἐστὶν αὐτό τι [*] τῶν καλουμένων μαινομένης. V.

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιτοῦς. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν καρκῖνον ἰχθύν. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τὶμαχον τεταριχευμένον ἰχθύδιον. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθῦν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G. (Vid. *Athen.* 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. κορακῖνον legere jubet, uti recte in poſteriori parte Scholii legitur. Perſius, *Saperdam advehe Ponto. M. du S.*) Κορακῖνον igitur & illic ſcripſiſſem, non κοράκινον. *J. F. R.*

[*] Τῶν καλουμένων] Τὴν καλουμένην. V.

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus verteus *& manide piſciculo*, & Benedictus *vel manide*, quum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet unam mænida ad cœnam ſatis non eſſe, ſed ſaperdæ non niſi mænidas pares eſſe. Unde & brevem mænam dixit Martialis. *J. G.*

49. Ἐπιλάβηται] Sic ſupra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἀπορωμανία — ἐπιλήπτους. Ubi *Solanus* hujus verbi poteſtatem quae hic & illic eſt: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adſerit. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* οἱ χειμῶνες ἐπιλάβουσι, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. *oppreſſit. Herodot.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸ στρατὸν — ἔφθει- „ ρε. *Dio Chryſ.* de Regno II. ἀφ' ὧν ἐπιλαβοῦσαν „ νόσον." Adderem *Herodian.* 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσας. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, ſi quid opus crederem. *J. F. R.*

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. *J. F. R.*

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις] Conf. ſupra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam *Bourdelotii*. *J. F. R.*

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. *M. du S.*

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

πολὺ ἄραντες αὐτὸς, ϗ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸ πάταγον ἐποίησαν, ὅθεν κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τὸ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας ϗ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μὴν ἄλλων γε, ὦ Μίκυλλε, [f] τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς οἶδας ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος [g] περιτιλμὸς τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ὅπι τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος [h] καταλυθεὶς τὴν τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικαύτῃ σχολὴν παιδία συλλαβίζειν [i] ἀναγκάζων.

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φὴς γὰρ ϗ βασιλεῦσαι) ποίᾳ [k] τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῷ βίῳ; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

[f] Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A1*. [g] Περιτιτιλμὸς] Παρατιτιλμὸς *Fl*. Vulgato favet *Th. Mag.* [h] Καταλυθεὶς] Καταδυθεὶς P. Καταδύσης τ' τυραν. ἐν Κορ. γραμματισῆς διδάσκει G. καταδύσας tantum marg. *A1*. Γραμματισῆς βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. [i] Ἀναγκάζων] Διδάσκων G. & marg. *A1*. [k] Τινὸς] Πότε P.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρίαε δηλοῖ, * τὸ τ' τρόπου ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικὴς ἄνθρωπος. ϗ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγηται ἐπιεικῶς ὁδὸς ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. ϗ † τὸ πᾶν, ὡς ϲὺ τοῖς Ὀλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, ϗ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς ‡ τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατον ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. *V.*

70. Περιτιτιλμένος τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τ' βασιλείας. νικήσας § γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠβούλησεν αὐτὸν καῦσαι, ϗ μ' ταῦτα εἰπόντα ἔσωσεν. *V.*

† Τὸ τὸν τρ.] Τὸ in editis non comparens addidit *M. du S.*
‡ Τὸ πάνυ] Ex sequentibus patet legendum esse πάνυ. *M. du S.*

§ Τοῦθ' ὅ] Forsan τοῦτο. *M. du S.* Non. Nam τοῦθ' ὅπερ *Demosth.* a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J.F.R.*

¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo ἢ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag.* c. 21. p. med. *M. du S.*

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτιτιλμένος] Adfert eodem modo *Th. Mag.* v. τίλλω. *M. du S.*

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τ' τυραννίδος, ϲὺ Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmuriensis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magistratum* dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *Abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed Mss. non inscite. ἢ Διονύσιος καταδύσης τ' τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μὴ τηλικαύτῃ ἀρχὴν παιδίων συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens.* γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: πάνυ πότε ἐπειράθης ἐκείνῃ τῷ βίῳ, quam in vulgatis πάνυ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῷ βίῳ, *quale illud vitae genus esse olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνῃ non bene junguntur. *J.G.G.*

πέρ ὄτι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. 80 est bonorum omnium, haberes? GALL.
ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμίμνησης με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσῳ ἔφηθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. MIK. Τίσι ταύταις; παράδοξα γάρ, καὶ [b] πάνυ πιστὰ φής. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, πλουσίου τινὸς, καὶ πολήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πολλοῖς τε ναυσιπόροις καταῤῥεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ὡς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥστε, ὁπότε προοίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι est bonorum omnium, haberes? GALL. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντῃ P. & marg. *Alii*.

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ οἰκήματα τῇ τραγῳδίᾳ κομπάζει, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemsterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J. F. R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens.* Quid sit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet λῆρῶν, & tempus perdere. Vertendum *reliquumque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* est *regii fastus choragium*, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut supe- rius notavimus. *J. G. G.*

1. Τὰ τέγη] De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide si lubet, *Casaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discres. *M. du S.*

3. Τοὺς προπέμποντας] Alios conscensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐκομβάτας, *anteambulones*, & *a tergo sequentes*. Optime Ms. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est *praemittentes*. *J. G. G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo sic legendi:
Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἦσι πάγκαλον
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένον.
F. G.

Ibid. Ἡ Ζεύς ἐστι] Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἡ Ζεύς ἐστι πάγκαλον χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένον, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Ms. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet sic scribendum? *J. G. G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένον] MS. *Graevii* pag. 879. edit. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐλεφαντίνου, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. Sic supra in *Pro Imagini*. c. 23. dicuntur ἀνδριαντοποιίαι λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημέναι. Infra in *Philopseude* c. 17. σιδήρου πεποιημένον. & saepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλλω, ὁ δὲ σίφωνι (ἴσχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ, pag. praecedenti simpliciter dixerat, Ἄλλος οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ πανοπλίαν ἐκ τούτων (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχε δὲ πάνυ πορφυρίδα (βασιλικὴν) ἐκ πολλοῦ πεποιημένον. *Aeschylus* in Prometheo vs. 239.

Διαφέρειν τὸ μὴ πᾶσιν ἐξειργασμένον.

Per

elios ad me videndum concurrere : alii etiam tectis conſcenſis ; magnum putabant accurate vidiſſe bigas , togam , diadema, praecedentes, ſequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiae, me ipſum vero miſerabar , qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis , quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles , fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus eſt , aut Jupiter pulcherrimus undique , ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inſpicias , vectes quosdam videas & paxillos , & clavos per interiora adactos , & ſtipites quosdam & cuneos , & picem luto mixtam , & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem , aut mu-

ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ ἐγὼ ὅτι τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τ ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν τ ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐντὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὅτι μάγκαλος, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ἐσώκυψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλοὺς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους ἁμπάξ διπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτῳ τινὶ πολλὴν ἀμορφίαν ἐνοικιδιοῦσαν· ἐγὼ λέγειν [l] μυῶν πληθος, ἢ μυγαλῶν

[c] Προπέμποντας] Προπομπεύοντας G. [d] Ἑπομένους] Ἑπομένους *F.* male. [e] Ἐκείνοις μὲν τ] Ἐκείνοις μὲν τούτοις τ *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id ſuſtuli. [f] Οἵους ἢ] Οἷος ὁ *Fl.* Οἷος ἢ *F.* Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. [g] Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. *P.* Cett. omittunt ἐκ. [h] Τε] Aberat in Edd. prioribus. [i] Πίτταν] Πίττιον male *P.* [k] Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P.* G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. [l] Μυῶν] Μυιῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἰφιστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἡ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus ſupra in *Aſino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. ſupra *de Sacrif.* c. 11. & paſſim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte οὐκ poſſit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. περὶ τὸν λίθου καλλωπισμὸν & ἐκπλήρου, tamen ſecutus ſum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui οὐκ omittunt ; eſt enim genitivus materiae , quem uſitatiſſima ellipſi praepoſ. ἐκ & ἀπὸ ſolere efferri , notiſſimum. Vide I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & E. 2. c. 33. ἡ δὲ κεφαλὴ πεποιημένη , & ad utrumque locum obiter notata. Nam ſatis ſuperque eſt exemplorum in nota Cl. *Jenſii* & *L. Bos* de Ellipſ. p. 277. Et ex ſolo Luciano plus quinquaginta proferre poſſem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget , unde pendet χρυσοῦ ; & neceſſario οὐκ addendum eſſe credat. *Selimus* vero , quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit , id ideo non facit , ut οὐκ inſertum velit ; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas , quod nihil huc facit ; ſed tantum , ut luxum hunc ſimili ratione ibi deſcriptum commonſtret. Nemo autem redarguet , ſpero , me verſum ex *Gujeto* non reſtituiſſe, quum nec ex praemiſſo verſu pateret Lucianum ſenarios proferre voluiſſe. Nam Ζεὺς ἐσ. ſpondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλοὺς] Audi quid de Coloſſo omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis ſaxa , quorum pondere illud ſtabiliverat conſtituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον] Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus , ſed in quibus intus nihil videamus, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον , hoc eſt , ſi fides interpretibus , *picemque ſublitam.* ſed Mſ. καὶ πίττην, καὶ πηλὸν , & *picem*, & *lutum.* ὑπόπηλος eſt vocabulum nihili , quod nusquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλινον. ſed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque ubi Micyllus dicit , ἐδείκνυ ἔνδοθεν τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς , οἵτινες εἶεν τ ἀρχῆς. *Nondum oſtendiſti lutum , & clavos , & vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id eſt, *loricam & murium aranearum copia.* Nam ſorices & mures aranei melius conveniunt quam muſcae. *J. P. a C.*

Μυῶν] Vide ſupra ad Z. Tr. c. 8. Hirundines etiam

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφηθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵ τινες εἶεν τὸ σχῆμα, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] οὕτως [b] Κολοσσιαίῳ τῷ δείγματι. θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δήγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ πρὸς τοὺς συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ εἰκαῖον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὅναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον φροντίζειν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi odicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum *& placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὕτως] Οὕτω marg. *A1*. b Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V2*. quae Κολοσσαίῳ. c Δήγματα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V2*. quae *δείγματα*. In Cod. P. *δηματα*. marg. *A1*. *δημαλα*.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίσιν, ἅπερ ἡμῖν εἶπας τὴν ὕσπιν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφορᾶν. *V*.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πλήθει] Cur sic legam, vid. omnino supra *Joo. Trag.* c. 8. ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυιῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. in. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν οὕτως] Lege ὅττως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δήγματα] P. *δημαλα*. *Veneta* utraque *δίγματα*, unde conjicio scriptum fuisse *δίματα*. *M. du S.*

Δήγματα] Quum in *J.* esset *δίγματα*, *Solanus* deleto γ. *δίματα* inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A1W.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si *δίματα* legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores; suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.] Ποιμένα λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inserere quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum Τ. ὑπ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς κωφὸς ὤν] Dixi ad ὑπὲρ τὸ ὑπέρον. sive ad

Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνος ἔχει γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνουσα.

ἢ ταῦτα βεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸ μὴ Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν. τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίωνα, πρὸς ὃς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίωνα ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστῆσεσθαί τινες [c] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26. MIK. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῂς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

[d] Ἁπάντων] Πάντων *Fl.* [e] Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. *Ar.* [f] Ὁ μὲν] Ἐγὼ *Fl.* [g] Ἀπέθανεν] Ἀπέθανε *Fl.* [h] Ἄλλον] Ἀλλος *Fl.* & L.

45. Τὸν Πέρσην δὲ] Ἀρταξέρξῃ * Περσῶν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποστάσαι βελόμενος ἀφ' Κλεάρχου † πολὺ σωφρονέστερον. *V.*

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Ξένους στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀναπειούμενος. *V.*

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίωνα ἐπαινούμενος] Τὸν Φιλίππου λέγει, τοῦτο γὰρ στρατηγὸς ἦν ὁ Παρμενίων, πάνυ φιλοκίνδυνος. *V.* (Imo Alexandrum ipſum. *M. du S.*)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος & Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνδιώκει Ἀριδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀδυνατοῦντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. *V.*

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσας.

† Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. *J. F. R.*

Apolog. *pro Imaginibus.* (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσην] Xerxem. Vid. *Xenoph. Anab.* *M. du S.*

47. Δίωνα] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid. Παρμενίωνα] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E. L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil. Æn.* I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρσος τῷ φόβῳ non ἐλπίδα. *E. L.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: ὕδιν εἶδον, ὧν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θήλειαν εἰς ἄφοδον. *J. F. R.*

59. Ὑπὸ τῶν παιδὸς ἀπέθανεν] Sic fere *Imag.* c. 1. ὑπό τινος πάσχειν. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ ἐζημίωσεν ἄν, ὑπὸ τῶν πλήθους. *Aelian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J. F. R.*

σχυτοτομῶν ἐπικεκωφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κεκιρνᾶσθαι δὲ ἀκονίτῳ συναναχραθεῖσαν φιλοτησίαν· ἀ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φῂς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, οὓς πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἐχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ὀπίσω κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, ἀνὴρ

inclinato corpore scindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scalprum, & a recta incisione aberret, cruentare vulnusculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente imo-

a Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι. G.

63. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] *Nunquam fictilibus assueta bibuntur. Illa time cum pocula fumes.* (Juven. X. 25.) *G.*

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adscripserat *Solan.* conf. Συγκρ. p. 413. I. e. *Quom. Hist.* c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μείζους legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μείζονα. *J. F. R.*

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίσθοι forsan. *F.G.* Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed quum & ab ὀλισθάω possit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. *J.F.R.*

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paullulum aberret similon, deflectatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine.* Αἱμάσσειν non construitur cum secundo casu, sed legendum ex Mss. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγου τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum est, si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret.* *J.G.G.*

Αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα] Adsentior quidem Clar. *Graevio* δακτύλους scribi posse, aeque ac supra *Tax.* c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, ἁμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his scriptis video Cl. *Gesner.* etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοὶ, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud esse, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξαι

ξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4. f. ἐψαύσθη σε ἀνάγκη — καὶ ἀσιδυμέναι φαγόντα. quod frustra improbabat *Soulius* noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum, *non licet mihi otiosum esse*, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. *Luc.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur; nam πολλῷ ait, ᾧ ἔξεστι πικρότερον, ὡς τὸ εἰκός, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνον, οὐ Ὀλυμπίᾳ διώκοντα — ἑστῶσαν, ἢ ἄλλῳ μύλῃ παραδοθέντα. Noster *Jov. Conf.* c. 7. f. ᾧ γὰρ ἐξὸν χρῆσθαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις ὄντας sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulabit. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide ap. *Kusterum* ad *Aristoph.* Plut. vs. 55. & 200. & 531. *J.F.R.*

74. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] *Heliod.* lib. 2. *J.B.*

Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Regi scenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειον κόμην. *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπισείσει σφριγῶντι ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροιὰν μέλανι, καὶ τὸν κόμην, ἐπισείοντα αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειος, & jactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli.* Philostratus in imaginibus describit Cyclopem χαίτην ἐπισείοντα ἀφθονον, καὶ ἀμφιλαφῆ πάντῃ πλόκον. *jactantem rectos crines & multos instar quer-*

ni veſtigio illorum aliquis in media ſcena concidat, riſum nempe praebet ſpectatoribus, fracta cum ipſo diademate perſona, cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora veſtitus eſſe panniculos miſeros, & cothurnorum ſubligationem deformiſſimam, nec ad pedis rationem reſpondentem. Vides quomodo jam me quoque ſimilitudine uti docueris, gelle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi viſa eſt. Quoties vero equus, aut canis, aut piſcis, aut rana fuiſti, illam quomodo tuliſti commorationem?

ται, [b] προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ [c] παρέχῃ τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπείῳ μὲ συντριβέντι αὐτῷ περὶ τὸ μέτωπον, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ὀπόπολυ γυμνουμένων, ὡς [d] τὸ τε ἐνδῦτον τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τὴν [e] ἐμβάδων ἢ ὑποδέσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐκ ἔχειν λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ἄφθη οὖσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος [g] ὁπότε γένοιο, ὅπως ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κινηθατήσας G. & *Schol.* *c* Παρέχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρεῖχε. Παρέχει G. *d* Ὡς Omittit *Fl.* *e* Ἐμβάδων] Sic *Fl. J. P.* &c. Κοθόρνων P. *f* Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξα marg. *A1.* *g* Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κινηθατήσας] Κινηθατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχείρειν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσεισις κόμη mihi videtur conſpici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curioſis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας — παρεῖχε] De hiſtrionibus Regis perſonam gerentibus, ἢν δὲ οἷα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. *Quod ſi quis, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profecto movet ſpectatoribus.* ſic interpretantur. In Mſ. pro προσκρούσας habetur κινηθατήσας & pro παρεῖχε, παρέχει. Vocabulum rarum eſt κενηθατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi ſit cadendum, ut ſi quis putet ſe per ſcalas, illis ablatis, ex editiore loco deſcendere, neceſſe eſt ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narraſſet Graecos in ludis Iſthmiis, praeconis vocem qua liberos illo eſſe juſſerat, tanto excepiſſe plauſu, ut corvi ſupervolantes in ſtadium deciderint, cauſſam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τῆς ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ μεγάλη φέρηται, διασπᾶται καὶ διατρίβεται τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίθημα ποιεῖ, καθάπερ κενηθατοῦσιν. *Cauſſa eſt diviſio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, diviſus ab ea non ſuſtinet volucres, ſed facit ut decidant, ut ſolet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum eſt ſolum, cui inſiſtunt, ubi eſt hiatus, ſicut in foſſis, & puteis. Non vero in ſcena plana illos hiſtriones, de quibus loquitur, cadere, ſed de altiore loco in humiliorem & depreſſiorem, oſtendunt ſequentia, ubi totum corpus gravi illorum κενοβατούντων lapſu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent ſcioli, ſubpoſuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuiſſe vero in theatris non unum locum, ubi hiſtriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ διαδήμασι] Τὸ σὺν ἐλλείπει. *F.G.*

Αὐτῷ διαδήμασι] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipſin intelligi. Et vidimus alibi, ut ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 33. Neque id hic rurſus monerem, adeo eſt obvium; niſi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. fruſtra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu ſit καλαπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipſi prorſus eadem. Tria ſimilia dedit *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erraſſe obſervat ille.) ex Noſtro T. I. *Tim.* §. 22. vſ. 79. ἁρπασάμενός με αὐτῇ δίκτυ. *Soph.* Aj. 56. Λείας ἀπάσας & καθηναρισμένας, αὐτοῖς ποιμνίοις ἐπισάτας. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτῇ καὶ γαίῃ ἐρύσαιμι — *Arrian.* II. c. 2. f. ὀκτὼ μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noſter denuo *Icar.* c. 27. κυβιστῶν αὐτῇ κόνει. Et c. 33. ἐπιτρέψον αὐτῇ διαλαλιᾷ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύστηνα] Tangit ſcenicas veſtes ſervorum. Duplex veſtis in ſcena, liberorum & ſervorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui ſervos fingebant veſtes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκομμέναι. Hinc *centunculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Conſutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.B.*

84. Ἐμβάδων] Ex gloſſa natum κοθόρνων. Ἐμβάδων ſupra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τό-

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀναχινεῖς τ̃ λόγον, ϗ ὲ τῦ παρόντ@ χαιρῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, ὐδεὶς ὅτις ὐκ ἀπραγμονέστερ@ τ̃ βίων ἔδοξέ μοι τῦ ἀνθρωπείε, μόναις ταῖς φυσικαῖς ὲπιθυμίαις ϗ χρείαις [95] [b] ἐμμεμετρημέν@· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντ[illegible]ν βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιόν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, ϗ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ὲπιτηδεύετε, ὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, ὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. ὐδέπω δύναμαι ἐπομαθεῖν τ̃ ὲπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλέσι@ γενέα@· ἀλλά [e] μοι ϗ τενύπνιον ἔτι πρὸ τ̃ ὀφθαλμῦ ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· ϗ μάλιστα ὲπὶ τῷ καλαράτῳ Σίμωνι ἐποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσύτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, ϗ ἐπείπερ ἔτι νύξ ὲστιν, ἐξα-

27. GALL. Longum hunc ſermonem moves, nec praeſentis temporis. Verumtamen hoc caput eſt, nulla harum vitarum non magis, quam eſt hominum, tranquilla mihi viſa eſt, quippe quae ſolis ſe naturalibus cupiditatibus & neceſſitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophiſtam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos ſtudetis, in illis non videa

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus ſim, dicere apud te non erubeſco. Nondum poſſum dediſcere cupiditatem, quam habui a pueris, diteſcendi. Verum mihi & inſomnium adhuc ſtat ante oculos, aurum oſtendens, & maxime de exſecrabili illo Simone angor, qui incantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, ſanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημέν@·] Ευμμεμ— G. Μεμετρημέν@· Fl. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐννοεῖτε marg. A1. d Ὅγε] Ὁ Fl. e Μοι] Μὲν Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καλλαλήλως ταῖς φυσικοῖς τ̃ ζώων ἤθεσι, τὰ τ̃ ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἡμοσε. τῷ εἰς τὰς ϑηλείας πλεονεκτικῷ τῦ ἵππε, τὸ τῦ τελώνε ἅπλαστον. τῇ τ̃ βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ κολαρίῳ τ̃ κολοιῶν ϵ̃ ϑορυβώδει τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τ̃ κωνώπων, ϗ παντὸς ἔτι@ ἐν προσαπτικῇ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τῦ ἀλεκτρυόν@ τὸ τ̃ κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. *Nigr.* c. 1. p. 39. ἐν κεφαλαίῳ *ſummatim* eſt. Vid. ibi *Bourdel.* In *Quom. Hiſt.* c. 28. ſ. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. *Ipſa capita & ſummaria.* Item *Char.* c. 2. τὰ κεφάλαια τ̃ γιγνομένων. *Aſin.* c. 29. pr. κεφάλαιον τ̃ κακῶν *ſumma, cumulus malorum.* *J.F.R.*

96. Ἐμμεμετρημέν@·] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem eſſe, ſi modo ſit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, ϗ χρείαις ἐμμεμετρημέν@·, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & uſibus circumſcripta.* Sed quis dixit ἐμμετρῶ, aut ubi legitur ἐμμεμετρημέν@·? Nuſquam quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit ξυμμετρημέν@·. Optime. *Thucydides* lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βί@ ὁμοίως ϵ̃ ἐτελεύτησαι ξυνεμετρήθη. *Quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt*, hoc eſt qui vivi & morientes fuerunt felices. *J.G.G.*

Ἐμμεμετρημέν@·] Simplex μεμετρημέν@· quod *Fl.* habet, non diſplicet; & ſic ſupra de *Merc. Cond.* c. 30. pr. ϗ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. *Hemſterh.* ad *Nigr.* c. 15. p. 54. Conf. & *pro Imag.* c. 21. f. *J.F.R.*

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etſi de uno tantum homine ſermo eſt, modo ſingulari, vid. ſupra *Tox.* c. 27. Plural. tamen fere frequentior, *Diod. Sic.* L. 2. c. 55. pr. ὁ παῖδων ἦν ἐζηλωκώς. Iterum ſic ibid. &c. vid. ſupra. At ſingularis praeter *Alciphr.* ibi adductum, etiam eſt apud Noſtrum, *Tox.* c. 57. med. ἑταῖρος ὢν παιδὸς ὧν. Ac rurſus ap. *Diod. Sic.* III. c. 32. f. ὁ νηπίᾳ —— λωτέμενται, pro ὁ νηπίων. *J.F.R.*

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In *Euang. Matth.* XIII. 15. ϗ ἰάσωμαι αὐτὸς legimus, ubi Rever. *J. Elſner.* haec Luciani adferens monet, id in genere eſſe: *juvabo, malo liberabo* (Immo & errore liberabo) Lucianumque ſimiliter locutum in *Fugit.* & *Catapl.* Vid. igitur *Fug.* c. 5. & *Cat.* c. 7. *J.F.R.*

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μῶν τοιχωρυχεῖν. *Th. M.* Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν μοι σωναναγκάσεις;] Laborare hunc locum vidit *Marcilius.* ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, σὶ μὴ ϵ̃ τοιχωρυχεῖν γε σύ μοι ἀναγκάσεις. *Num tu me compelles pa-*

nox est ; surge , sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem , & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clausis januis ? nisi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus sacer sum , eximium hoc mihi dedit , si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur. .. MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur si cui habendam praebeam , quamdiu voluero , ille aperire januam unamquamque potest , & videre, non visus ipse, omnia. MIC. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatorem esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris , videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia , eo enim abiens huc ea transferam : ille vero rursus arrodet, dum producit , soleas. GALL. Nefas est

ναὶ ἀλλ' ἕπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; [f] εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με [g] συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὑραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὁ δὴ ἁπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ [h] ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαι θύραι δύνανται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, καὶ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' ἢν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις παρατρώξεται [i] ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

[f] Εἰ μὴ καὶ] Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mſ. Gr. Καὶ μὴν *Marc.* [g] Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. [h] Ἀποσπάσας] Ἀποσπάσαι marg. *Al.* [i] Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπινῶν *Graev.* Ὑποπινῶν vel ὑπὸ πίνης *Pell.* Ὑποτίνων volebat *M. du S.*

parietes perfodere ? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν ; *quomodo hoc* fieri poterit, *clausis foribus ?* *J.G.G.*

Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt , nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro συναν— quae his mutatis satis jam commode habent; ideoque servavi. *M. du S.*

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποπάσσει vel ἀποτίλλει , quod excidit Librario. *F.G.*

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidisse , ἀποτίλλει. Sed medium Galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus ; continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. *Icarom.* c. XI. fin. *J.F.R.*

30. Ὁ δὴ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus est qui me diu torsit , praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur , ὁ δὴ, loquitur de Simone cerdone , qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις παρατρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rursum coria calceis assuenda obrodet , obibetque.* Serice aut Scythice si interpres locutus esset , aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *obibet ?* quid bibere ad corii rosionem ? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda ?* καττύματα sunt soleae , quae calceis suppinguntur , & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum , ἀποπινῶν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem ? πινόω est sordibus inquino, maculo, ἀπινόω est sordibus purgo , emaculo, *Hesych.* ἀποπινῶται, ἀποκαθαίρονται. πῶες γὰρ οἱ ῥύποι. ἀποπινοῦνται est *sordibus purgatur.* πῶες *enim est sordes.* Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπινοῦνται , & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur. *J.G.G.*

Ὁ δὴ αὖθις παρατρώξεται, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo est de homine , qui quum fuisset sutor , dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet* , ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum Viro magno, *J.G. Graevio.* Quid enim est ἀποπίνειν τὰ κατ-

θαι τοῦτο. παρήγγειλε γάρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναβοήσαντά με καλαφωρᾶσαι αὐτόν. MIK. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦτο τοιοῦτο. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; MIK. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀφ' [a] ἑτέρου τοῦ ὑρᾶς μέρους.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; MIK. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ [c] πρὸς τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ [d] κλεῖθρον.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitem? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad feram. MIC. En

[a] Θάτερον τοῦ ὑρᾶς μέρους] Θατέρῳ — μέρους *Fl.* [b] Ἐπὶ] Περὶ male *Fl.* Recte cett. [c] Πρὸς] Restit. ex *Fl.* & *V2.* Περὶ cett. Ἐπὶ *S.* [d] Κλεῖθρον] Sic esse in *J. V2. Fr. B2.* & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *H. Fl.* &c. recte.

τύμπαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex *Hesychio* Ἀποκνῶσται, ἀποκροῦσται, *sordibus purgatur*, loctoque ἀπτυσῶν pro ἀπτύσιον. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀπτυσῶν pro ἀπτυνῶν scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam ἀπτυνῶν requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animadversione, cogitaveram ἀπτυλίων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. *J. J.*

Ibid. Ἀποτίνων τὰ κατατύμπαλα] Lege ἀπτυνῶν. *F. G.*

Ἀποτίνων τὰ κατατύμπαλα] Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74. *Dentibus antiquos solitus* producere pelles, *Et* mordere *luto puree vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀπτυνῶν τὰ κατατύμπαλα, quod inter dictantem & scribentem, Jotacistae, ut sunt Graeci a pluribus inde saeculis, facillime in ἀπτύσιον mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. *J. M. G.*

Ἀποτίνων] *Jensii* emendatio ἀπτυνῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀπτύσιον quoque adprime adpositum est. *Graevii* ἀπτυσῶν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσόω, in Grammatica *Vossiana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tribusve. *J. F. B.*

34. Κατασφυρᾶται] *Th. Mag.* v. φυρᾶν. *M. du S.*

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πίλλω. *M. du S.*

46. Παρὰ τὸν Σίμωνα] Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Cl. *Casaubonus* ad *Athen.* c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Arist.* pag. 241. *J. B.*

Παρὰ τὸν Σίμωνα] Ita *Fl.* Ed. & *V2. Bonad.* ἐνί. Reliqui Impressi περὶ *M. du S.* Recte indicavit. Confuse *Bourd.* *J. F. R.*

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varient Edd. cur id adposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est πλεῖστον in quibusdam esse, ut supra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in πλεῖθρον mutatum. *J. F. R.*

55. Ἀμφοῖν γε] Sic Impressi plerique; recte. *Vat.* utraque *vs.* *M. du S.*

63. Τὰ δὲ ἐπιτίδεια ἴδῃ Σώκλῳ] Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὰ δὲ ἐπιτίδεια εἶδεν, ἔφασαν, Σώκλῳ. *At fedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cognos-

En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta quidem sep-tuaginta illa, secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sex-decim illa, vidit me, puto, Sosylus equi-so occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias omnino nec ejus curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam

Ἰδοὺ δή, ὦ Ἡράκλεις, [a] ἀνεπετάσθαι ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ εἰς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυρὰν [f] γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' [g] ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ἔοικε φροντίδων δηλαδή, ἃ μὴ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον [h] ἃ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν ἔστως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ἔνδον τῇ κλίνῃ καταχώρυκται, καὶ οὐδεὶς [i] ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k] εἶδέ, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ἔνδον τῇ φάτνῃ καλαχρύπτοντά με· [l] ὅλως γοῦν [m] ἱππεύς ἐστιν, ὃς πάνυ ἐπιμελὴς [n] ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ἔτυ μέγαν ἀνέ-

[a] Ἀνεπετάσθαι] Ἀνατέτραπται mang. *A1.* & *Fl.* male. [f] γε] Sic *Fl. Fr. Ald. B1. H. P. S. T1 J.* cum *V2.* [g] Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *A1W. h* A] Ὃ *Fl. i* Ὅλως] Ἄλλως non male *Fl.* [k] Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P. & marg. *A1.* Οἶμαι abest in Edd. [l] Ὅλως] Ὃς *Fl.* Vulgatam firmat P. [m] Ἱππεύς] Ἱππικὸς *Fl.* Et *i.* minusculae; Cett. I unciali, ac si nomen Viri esset, & sine accentu in med. Ἵππων L. [n] Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solan.* illud τι, etsi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οὐκέτι ὄνομα. *V.*

gnoscere. Paullo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto?* Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ἁλὼς haberet, non spernerem, causam vid. ex not. nostra seq. Satis tamen tolerabile est ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τὴν Ἱππικὴν ἴσως ὁ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τὴν ἱππικὴν ἴσως ὁ πάνυ ἐπιμελὴς. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Delendum τ', & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpres est. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Quia nimis brevis est *Solani* nota, sed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum solicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim sic legebantur: ἄλως γοῦν περὶ τὴν Ἱππικὴν ἴσως ὁ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν. Cl. *Gesn.* sic: *Etenim circa equile non valde jam diligens est, qui neque alias laboriosus sit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τι ejecto, nunc in sensum plane contrarium converti, rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem captet subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione jam satis patet, prae quo pristina lectio sponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspicione cohaeret, nisi dixeris: *quia ex furto jam dives factus est, negligit stabulum.* At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*; quid ergo sic praeter solitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. supra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

[a] ὠψώνησεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τἀμὰ ἔοικε σπαθῶσι τῷ κακοδαίμονι. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι κεῖται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσί, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπασαν [d] περίειμι περιοδὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε εἶ τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐφόρησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μοῦ σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν.

70 inaurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietem, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

a Ὠψώνησεν ἐχθ.] Ὠψωνήσαι χθὲς ἐλέγετο marg. *A1*. b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω *J. H. Fl. B.* &c. omisso ἄπειμι. Sed *P.* habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιελεύσομαι marg. *A1*. e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον] Βούτυρον τὸ σὺ τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τῆς ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. *V.*

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μετὰ τρυφῆς διαπανῶσι. *V.*

du S. I. e. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *J.F.R.*

72. Τἀμὰ — τῷ κακοδ.] *Sic nostros vidisti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ ὑπὸ μάλης τὰ τρύβλια ἔχων] Elegantius & ἀττικοτέρως Mſ. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *J.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo supra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον χειραμοῦν ὑφελόμενος ἄχρι ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. *J.F.R.*

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impressis tantum, ἔχων. *M. du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophrastus* in Charact. π. ἀφιλοκ. , κατὰ φάδιον numerantem pecuniam suam facit p. 51. *M. du S.*

2, Γνίφωνα] Conf. supra T. I. *Tim.* c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φείδωνος τοῦ Γνίφωνος μικροπρεπίστερος, ut recte *Bergl.* legit, nostrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι τὸ κοκκύλιον. Et ubi jam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. *J.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καλλισκληκότας] Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλλισκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλοις καλλισκληκόσι, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contahuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus est*

est. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere. SIM. Quis me percussit? a latronibus miser pereo! MIC. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus daniſtam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν ἐστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κτλ. κόρρης γῆν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, ληστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωξε, καὶ [f] ἀμφιγρύπνει, καὶ ὅμοιον γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσελήλυθας αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν [g] ἴδωμεν, ὃς μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri? MIC. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ [h] τοῦτον [i] ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δείσῃ μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα [k] λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ [l] κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὃς δὲ νῦν σὺν τῇ σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος σὺν τῷ λογισμῷ· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est janua. Ingrediamur ergo. MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτιδα, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνει-

[f] Διαγρύπνει] Sic P. J. & marg. Al. Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. Bl. Fr. S. [g] Ἴδωμεν] Ἴωμεν P. [h] Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. Fl. [i] Ἐπὶ] Et hoc esse in Edd. omn. notat Solan. [k] Λιπόντα] Sic Fl. &c. omnes. Καὶ λιπόντα J. sola. [l] Κυνόμυιαν] Sic P. & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφῳ] Σίλφη * ζωύφιον ἐοικὸς καυθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἐοικὸς κώνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

* Ζωύφιον] Ζώδιον editum ante; sed ζωύφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζούφιον in V.

est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo indurusse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. J.G.G.

6. Ἐπὶ φροντίδων] Sic omnes Libri nostri. Ego mallem ὑπό. M. du S.

Ἐπὶ φροντίδων] Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra c. 29. paullo ante med. J. F. R.

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occalleſcant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & jam est, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ὑπὸ ἀμφὶ duo juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους ὑπὸ τοὺς δακτύλους. nam revera *& usuras & digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. J. M. G.

9. Σίλφῳ] Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. M. du S.

[a] ὀνειροπολεῖς τ πλῆτον; ὁρᾷς [b] γῆν τ Εὐκράτιν αὐτὸν μὲ ὑπὸ τῦ οἰκέτυ πρεσβύτιν ἄνθρωπον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παρακλισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τ γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τῦ μαγείρυ [c] μοιχευομένην καὶ αὐτῷ.

tias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τύτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτυς; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιῦτόν τι [e] πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλῆτός [f] ἔστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυχναγὲς αὐτό, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειρώττεις marg. *Alw.* b Γῆν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. Bl. S.* Δ' ἣν *F.* & P. c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσωμαι] Πείσομαι *Fl.* In P. desunt haec quatuor, ὦ τοιοῦτόν τι πείσομαι. f Ἔστι] Ἔστω *F.* sola.

22. Καλαπυγοσύνην] Καλαπυγοσύνην τὴν ὑπὸ συνήθειαν γε τῆ ἀσελγείᾳ. οὐκ ἐν ὑβρεῖ ἀνθρωπίνην εἶναι νομίζει. *V.*

34. Τὸ λυχναγὲς αὐτό] Τὸ ἑσπερινὸν, ἤτοι μοιρᾶς συστάσης ἤδης. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τ πλῆτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, τ ὀνειροποληθέντα πλῆτον λαμπρότητος. *Long. Fab.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. *F.F.R.*

20. Ὑπὸ τῦ οἰκέτυ] Subaudi πρεσβύτερον. *F.G.*

32. Ἔστι] Ex *Junt.* ἔστω *Solan.* noster ἔστω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἔστω propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλῆτός ἔστι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Godd. ἔστω haberent. *F.F.R.*

ICA-

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

IGitur ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

Ο[1]ὖκοῦν τριχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς [a]στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τἀντεῦθεν δὲ ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἄνω πρασάγγαι [b]πως πενταχόσιοι. τὸ [c]δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν [d]τοῦ Διὸς ἀκρόπολιν, [e]ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *Bs.* Inſcriptio eſt *Μενίππου καὶ ἑταίρου.* *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Πως] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τοῦ] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, ἀφ' οὗ (1) τὸ πτηνὸν, εἰσάγουσι τὸν τῷ θριάμβῳ ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, ἀφ' οὗ δὲ τὸ μεγαλοπράγμον περιέργου φαντασιώδης, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενος, ὃς πατέρων ὑπάρχων τὸν Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντιθόνης ἄλοχον ὑποκειμένος, γενναίως ἦν ἐν συγκαιροτημένῳ τὸ σῶμα, καὶ εἰς ἀδάκνιμος, ἐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς (2) ὥρας ὑπερόπτων ὑποφαίνεται καὶ (3) ὅτως ἂν τὰ (4) αἱ πίστις ὑπεῖσι Φιλοσράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἰφικθῆναι κατὰ Κόρινθον τὸν Πελοποννήσου. καὶ λαὸ τούτου ἐπεὶ ἐφίστοχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὁμοῦ, φασὶν, ὀρθοῦν στενάξαι. καὶ τὸ τῆς βίβλου λοιπὸν δυσπαραστάτως ἔχηκε τούτου, τραπεζαίαις τε συγχαίρων, καὶ (5) ἐς μηδὲν ὑγιὲς ἀφιγνοίας τὴν χολὴν λαπιδιεργάζων. διὸ καὶ ὁ πατὴρ Λυκιανὸς φασμπαλαγῆσαι τοῦτο δὴ τὸ στόμιον αὐτῷ προφηφόρον, καὶ ὑπερφίλια τραπεζύσαντι, συζυγίνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συπάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμὸς] Μονή. *V.*

4. Παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ἐδοῦ σταδίοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τὸν ἀρχαιότερον δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἤ, ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγαι] Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' ὃ μετροῦσι ἀφ' τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ χοῦς ξ'. ὁ δὲ σταδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρίσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρ. *G.* (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πτηνὸν] Hanc Lacunam *V.* Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὥρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὕτως] Οὑ Exc. *G.* Οὕτως reſtit. C.
(4) Εἰ πίστις ὑπεῖσι] Pro his tribus ὑπίσι tantum C.
(5) Εἰς μηδὲν ὑγιὲς] Πρὸς μηδὲν ὑγιὲς C. Εἰς μηδὲν ὑγιὲς V.
(6) Ζ'.] Ζ ϟ Excerpta *G.* quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. Ζ'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἀνοδῶ legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο ἐν ταῦτα, vel ἡ ἀνοδῶ γ. ἐ. τ. nam c. 2. ἐδὲν ἰδιωτικόν μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*
Ἄνοδον] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit ἀνοδῶ ἐν ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἀνοδῶ tollendum. Nec diſplicet. Nam ἀνοδῶ tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in τὴν ἀνόδῳ & τὴν ἄνω ὁδῶν, quod tamen eodem redit. *J. F. R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου τῶν παρασαγγῶν, ἠλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀφέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἰ γε σαυτὸν ἔλαθες καλαχοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππον ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ

velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους Graev. frustra. b Τινὰς] Abest a Fl. c Μακρόν γε τὸν] Hoc habent Fl. J. Ald. H. S. &c. Μακρὸν τινα τὸν P. & marg. AIW. d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντος] Εἶνος ὁ ἀγνώστως διαλεγομένους. V.
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. G.
Ibid. Τῆς ἐναγχος] Τῆς χθιζινῆς. G.
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. V.
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.

* Ὑποξενίζοντος] Ὑποξενίζοιλας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit M. du S.

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου τῶν παρασαγγῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Et enim jamdudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς mansiones. sed σάδιοι & παρασάγγαι rectius junguntur quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. J. G. G.

Σταθμούς τινας καὶ παρασάγγας] Ad hunc locum σάνυν *Graevius* adnotavit rectius jungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditissimi auctoritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμοὺς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀνάβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, sc. in Libro *de Conscrib. Hist.* Τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt parasanga & stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas pane conficere.* &c. Haec in Observatt. Crit. p. 66. L. Bos.

14. Διαφέρω] Conf. supra Ὀρχ. c. 42. f. M. du S.

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. vs. 40. τῇ δ' ἅμα Φοίνικες πίσυνοι πλόον ἠμὲν Θάλασσαν. Et mox vs. 45. τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύνεσθαι ναυτίλλονται κ. τ. λ. J. M. G.

22. Καλαχοιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. M. du S.

23. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. Tb. M.

Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. J. F. R.

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat P. Edit. cum Fl. J. H. S. &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθαι σε χρεών, & ibid. 377. Ὦ τᾶν' ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro, errare non possumus, si circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus fum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

νυ Διὸς ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ETAIP. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑφηνεφέλῳ ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν [e] οὐρανίωνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν ἐοικὼς ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε [f] καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

e Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*

38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος· οὗτος ἁρπασθεὶς ὑπὸ Διὸς, καὶ μισηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*

43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*

45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐράσμιον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in *G.* C. & V. merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὸν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπετὴς] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διὰπετές, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ci„ ceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem a„ liud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro vi„ ribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μάλιστα εὐφήμειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὴ ἐν τοῖς „ πολλοῖς ἰδόντες, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διὰπετὲς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι ἐξ οὐρανοῦ γίνοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκω ἐκ κατήχημαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανῶν hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῶ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφηθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. ΜΕΝ. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἐκ πολλοῦ σκοποῦ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte sodalis, nec *procul* a scopo conjecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε ἁπάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάττης [a] καλαπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἀπὸ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι; ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτερώσεις ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτεροῤῥυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρατα ἦν τὰ ἀκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἀρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὧδε πως· ἀετὸν εὐ-

3. SOD. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καλαπεσὼν] Πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. b Ἀκήρατα] Bene *J.* & *V2.* Ἀκήρατα cett. male. Ἀκήρατα marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρ.] Ἴκαρος υἱὸς ἦν τῦ Δαιδάλυ. * ὅτε ἐν ἱστοῖς αὐτὸς ὢν ὁ πατὴρ, ὡς πολὺ ὁ Ἴκαρος ἀπελθὼν εἰς ὕψος, τῦ κηροῦ λυθέντος τὰ πτερὰ, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ' ὕστερον αὐτὸν ὁ εἰς αὐτὸν ὕδωρ ἀναβεβηκὸς ἐβάπτισεν. *V.*

62. Τὰ ἀκύπτερα] Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καταλήγοντα. *V.*

* Ὅτε] Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ἀκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtae celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *ala* vel *penna volatiles.* ſic mox c. 10. Πρὸς ἄκρους τοὺς ἀκυπτέρους λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. *J. G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam τὸ τοῖς ἄκροις πτεροῖς ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſeris, ſimul ac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῶν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ἀκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκήρατον, quippe quod a κηραίνω, *perimo*, deductum ſignificat *integer, ſincerus, inviolatus.* Video equidem hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatisque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρατα. Κηρὸν *cera illino:* inde κεκηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρατον. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ἀκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρατα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρατον quaeſieris. *J. J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήραλα, mendoſe. *M. du S.*

Ἀκήρατα] Optime ſic Cl. *Jenſ.* conjecerat, & paruiſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla Ed. inveniſſem. Jam vero, quia *J.* & *V2.* ἀκήραλα habent, eo ala-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tenuem

μεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τ κραιπαλεγῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ἀλέαις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ ἐξ ἀρχῆς τ ὑπόνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, [c] δίεμι. ETAIP. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ἐκ τ λόγων, ἐς πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τ ἀκροάσεως [d] μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με ὄφελίδης, ἄνω που τ διηγήσεως ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, ἐς ταῦτα, ὡς σὺ φῂς, ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατ τ βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, ἐς ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, ἐς ἀρχὰς, ἐς δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, ἐς τ περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, ἐς πρὸς τὸ πᾶν [e] ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. κἀμοὶ ἐν ταῦτ-

[c] Δίεμι] Nil mutant Edd. [d] Μὴ δὴ] Sic *Fl. J. H1. B1. Mad P. S.* [e] Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

67. Αὐταῖς ἀλέαις τὰ πτερὰ] Σὺν αὐταῖς ἀλέαις. ἀλέας δὲ λέγουσι & τοὺς ὄρτυγας. *V.*

54. Ἀστῶν] Ἡδὺ *G.*

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατος quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατος diſtinguit, dicens: ἀκήρατος ἄφθαρτος — ἀκήρατος δὲ ὁ δίχα ταραχῆς. Vid. illum v. Ἀκήρ. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δίεμι] Mirabar nullam Edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De ὀκ τ ὤτων ἀπηρτ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Μὴ ὄφελίδης] Uſum talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* I. c. 71. Καὶ μυρίους πλούτους ἴσχον. *J.F.R.*

81. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmuricenſis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὸν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν δὲ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὸν περὶ ταῦτα σπουδὴν, & *earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδαίων] Forſan χυδαίων. *F.G.*

Σπουδαίων] Quid *Gujetus* ſibi velit χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδὴν non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τ σπουδαίων φιλίας ἐ δεῖ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλεῖψειν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἐκατοντάρχαν —— ἐπὶ τινὰ σπουδὴν πεμφθέντων. Rurſus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τῶν σπουδαίων λόγων αἴτιος πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J.F.R.*

ταῦθα, πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὐθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχήν, οὐθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοποῦν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἐώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἆρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰς κατὰ τὴν σελήνην ἀτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν χημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴν ἁμαξάσας, καὶ βροντὴν καταπαγεῖσαν, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα καταφερόμενα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον πρῶτον τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὤμην γὰρ ἐκείνους πάσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ὑπολεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνὴν τεκμήρασθαι, πρόσωπά τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καταφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ὑπὲρ κεφαλαίου τῆς

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

a Ὑπελάμβανον] Ὑπολάμβανον P. sola.

98. Διαίξασα] Ὀρμήσασα. V.
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἀδηλα. V.

* Ὑψαγόραι] Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit M. du S.

20. * Ὑψαγόραι τινὲς] Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λήγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, ἀρχαῖα φρονοῦντες. V.

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Observatt. ad *Euang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J. F. R.*

10. Ὑψαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*

15. Μιξοπολίχνης] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, vs. 225. eum dicentem inducit: ἀεροβατῶ τ' ἐπ' ἀέρα τὸν ἥλιον, & paullo post: Ἐξεῦρον ἀρτίως τὰ μετέωρα πραγμάτια &c. 359. μετεωροσοφιστὴς summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J. F. R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. ἃ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam

ceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum hujus universi ediscere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: &, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, incertam fuerunt, sibique saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) *M. du S.*

σοφίας διομολογησάμενοι, ἠξίουν μεθεωρολέσχης τε διδάσκειν, καὶ τὰ τῶν ὅλων διακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὁ δὲ πάντων ἐμοιγε ἦν ἐδοκεῖ χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερον ἑτέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν [d] αὐτῶν λόγον ἕκαστον ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ὅτι γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἑρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ καὶ γήρως, ἢ ὀχλίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως ἐφασκον τε πέραλα διορᾶν ἑφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμετρεῖν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς ἐπι-

b Καταμαθεῖν] Μαθεῖν *Fl.* c Καὶ τέλη] Non habet *Fl.* d Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς. e Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῶ ἀρχαίων φιλοσοφῶν. *V.*

18. Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ ἐδεήθησαν. *V.*

33. † Τερατουργίαν] Ματαιολογίαν. *V.*

34. Τῶν χαμαὶ ἑρχομένων] Ἀντὶ τῶ ἀνθρώπων. *V.*

† Τερατουργίαν] Τερατουργίας, ματαιολογίας Edit. *Cler.* Emendavit *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἑρχομένων] *Hom.* Il. E. 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Gesn.* ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *stadium*, an ἑπτὰ στάδια quaesivit *Solan?* quum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει ἡ σταδίους — τριακοσίους. Nostrum supra I. *Ver. Hist.* c. 3. pr. σταδίους τριῶν. Et 31. f. στάδιοι ἑξακόσιοι. &c. *J. F. R.*

ὑπερέμβοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διαγραμματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δηθεν αὐτὸν ὑπομετροῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot ſit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, inſuper vero deſcribentes circulos, & triangula ſuper quadratis formantes, & ſphaeras quasdam varias, caelum nempe ipſum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ ἐκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτοῖς, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ὕλης ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπολείπειν ἐπολυμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, καλουμένην δὲ τὴν σελήνην, ὑδροποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμονίᾳ τινὶ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναπωντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obſcuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, ſed ultra modum contendunt, nec ullam aliis exceſſus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem maſſam eſſe Solem, habitari Lunam, aquam bibere ſtellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum diſpenſet.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διός εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διαφορά, εἴγε

8. Quanta quidem ſit inter ſententias illorum pugna, facile eſt diſcere. Et vide, per Jovem te rogo, utrum vicinae ſint hae ſententiae, & non plurimum inter ſe diſſidentes. Primo enim illis ſententia de mundo diverſa eſt, quandoquidem aliis generatio-

a Αὐτὸν ὑπερμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες Fl. omiſſo αὐτὸν. Vulgatum eſt in P. b Καὶ] Abeſt melius a Fl. c Ἐξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam ſervat Fl. d Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae πάμπολυ. Unde πάμπολυ facit Sol. Παμπολὺ marg. Al.

52. (1) Ἄγνωμον] Ἀνόητον. G.
57. Μύδρον μὲν] Σίδηρον πεπυρωμένον. V.
65. (2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐσί] Εἰ γειτνιῶσιν ἀλλήλαις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

(1) Ἄγνωμον] Male ſic edebatur: Οὐρανογνώμονα] Ἀνόητον. Sed in Mſ. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. M. du S.

(2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ] Aliter noſtri Lucianei Codd. & quidem melius, quod C. etiam confirmat. M. du S.

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1089, 2. Anaxagoras ita ſentiebat. Vide etiam, ſi lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. M. du S.

62. Τὸ ποτὸν] Conf. ſupra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non diſplicet: ſed quia vulgata haud inepta, nihil muto. J. F. R.

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἴκοις. F. G.

Ἐν γειτόνων] Adſcripſerat margini *Baſ.* Vir quidam doctus ὂν γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accuſ.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipſin *Gujetus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut ſimile quid intelligas. Ita ἐς Κλεπτιδῶν vidimus ſupra in *Aſini* pr. ad verba ἐς τὰ Ὑπάτια. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. J. F. R.

85. Καὶ τὸ ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγομένων καταγίγνωσκον] Interpres: *eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam diſputarent.* αὐτῶν delendum videtur, ſi Graece loquutus eſt Lucianus, uti ſemper accurate & emendate locutus eſt. In Mſ. eſt αὐτὸν. quod nec ipſum hic locum habere poteſt. J. G. G.

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγομένων καταγίγνωσκον] Apparet prorſus Eraſmum, quem ſequitur Benedictus, legiſſe αὐτῷ, quod omnino requiritur. J. G.

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum teſtimonio firmatur, id ſaepe indicium veritatis eſt: maxime hic; quare quum Cl. *Gron.* recte ſenſiſſe animadverterem, non dubitavi, aliis teſtibus

tionis & interitus expers esse videtur ; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt , quos vel maxime admiratus sum , qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt , non adjecerunt autem , neque unde veniens , neque ubi consistens , fabricatus sit omnia : cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. ΕΤΑΙΡ. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. ΜΕΝ. Quid vero si audias illos , carissime , de ideis & incorporeis quae disputant , aut illorum de fine & infinito sermones ? Nam haec rursus vehemens illis pugna est , aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus ; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant , & eos , qui tanquam de uno disputarent , damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus , bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere ? ubi quibusdam numerus erat Deus ; alii vero per canes , & anseres , & platanos

τοῖς μὲ [e] ἀγέννητός τε, ϗ ἀνώλεθρ⊙ εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ ϗ τ δημιουργὸν αὐτῷ ϗ τ καλασκευὴν τ τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς ϗ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέν τινα τεχνίτην τ ὅλων ἐφιστάντας, ὑ προσιθέντας δὲ ὅτε ὅθεν ἦκων, ὅτε ὅπῃ ἐστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. χμήτοι πρό γε τ τῆ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον ϗ χρόνον ϗ τόπον ὑπονοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, ϗ θαυμαστοποιὺς ἄνδρας λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, ϗ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τῆ πέρατός τε ϗ ἀπείρου λόγους; ϗ γὰρ αὖ ϗ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲ [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. ὑ μὴν ἀλλὰ ϗμ πολλοὺς τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, ϗ τ ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτῷ διαλεγομένων καλεγίγνωσκον. ἕτερ⊙ δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τ ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲ γὰρ τ θεῶν, τί χρὴ ϗ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲ ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κατ' κυσὶν, ϗ χηνῶν, ϗ πλατάνων ἐπόμνυντο. ϗ

e Ἀγέννητ⊙] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητ⊙ *F.* f Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* g Αὐτοῦ] Restitui ex marg. *A1.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτῶν est in P. & Edd. omn. h Ἐδόξαζε] Ἐδόξαξε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐπικαταίνετο] Καθισταίνετο. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται ὁ Ἀριστοτέλης. *V.*

80. Ἢ τοὺς περὶ τῆ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε ϗ τὸν ἄπειρον, αἷτινα εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τ τῆ παντὸς γενέσεως. τῶ πέρατος δὲ ἐδιαπορῶ⊙ ὁ (3) ἐπὶ τούτου ἄγοντ⊙ τὸν ἀριθμὸν ὁ ἀστρολογικὸς ὃ δὲ ἀπειρίας ἐδὲν τῆ γενέσει ἐνδιδόντος, ϗ ἀπεραντούσης (4) τὸ ἦδη πρὸς πολλὰ ἀποκλινόμενον ὁ πεπερασμὸς τ (5) γινομένων τῆ ἀφθονίᾳ τ ὕλης, ϗ βίᾳ πάλιν ἄλλα σπέρματα (6) παρεχομένης τῆ ἐνδεικνυμένῃ τ ἀφθονίᾳ ὁ ἀπειράντῳ τ κτίσεως. *V.*

84. Παμπόλλους] Δημόκριτον ἀφαιρεῖσι. *G.*

87. Ἕτερ⊙.] Ἐμπεδοκλέα μωμῶνται ἀφ' ὧν τὸ νῆπος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.*

Ibid. Οἱ δὲ κατὰ κυσὶν] (8) Σωκράτην λέγει. *V.*

(3) Ἐπὶ τούτου] Ἐπίτουτον inde fecerat *Solan.* Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si sic addidisset, crederem. Immo *ὡς ἐπίτουτον* legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ἤδη] Ὃ ἤδη lectum ante. Mutavit *M. du S.*

(5) Γινομένων] Ἡνωμένων C.

(6) Παρεχομένης] Παρεχόμεν⊙ voluit *Solan.* nescio quare. *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σωκράτην] Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.

ribus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπου] Pro *cum*, *quandoquidem*, nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum! UBI illis carminibus stupens demittis astras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυσὶν] Socrates; vide B. πρ. c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμνυντο] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4. Οἱ

καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα καὶ ἀκθεσθαί με, τοσαύτην ἀποβλέψαντα θεῶν ἀκαδημίαν. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὴν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτῷ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ὁ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, [a] οἱ τὴν συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς λειτουργίων τοὺς [b] παρηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii haec omnia supergressi nec esse omnino Deos credebant, sed

a Οἱ] Sic ex L. & B2. dedi. Οἳ Edd. cett. Οἵ Fl. b Παρηκότες] Παρηκοτας male Schol.

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀπτέσθαι τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοὺς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. V.

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστέλη ἀγγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸ θεῖον καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. V.

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μέν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573. in Fragm. Menandri. M. du S.

2. Εἶτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικούρειος φησί. V.

6. Τοὺς (3) παρηκότας] Γεγηρακότας. V.

8. Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται ὑπὸ τῶν Κωμικῶν τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα (4) συνισχύεται μὲ τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ ὑδὲν λαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. J. F. R.

(2) Ταῦτα] Ταῦτας erat in Edd. Correxit M. du S.

(3) Παρηκότας] Παροιτηκότας edebatur ante, sed non fas erat eumdem errorem repetere. J. F. R.

(4) Συνισχύεται] Συνεῖχετο V. quod in Impress. recte mutatum videtur. M. du S.

4. Οἱ τὰ συμπάσης] Sic optime L. & B2. In reliquis οἳ prave legitur. M. du S.

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.] Sic etiam infra: πῶς δῆτα ἱστορίαν συγγράφειν, μηδ' ὅστις κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφοιτᾷ. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
Faciam ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. J. P. a G.

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: *Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum, &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam

sed sine domino, sine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacumque ratione factus in coelum ascenderem. Hujus autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ἡνιοχικοῖς ἀνδράσιν. ὑμὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὑροιμι, καὶ τοῦ πατέρα μηδαμῇ ὠθιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῷ, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅπῃ γῆς μὴ ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τὴν συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ἡνιοχικοῖς] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bl. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. *G.*

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὑψει βροντῶσιν, ὑ ἐστιν ὑπερφάνοις. *V.*

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ λῃστὴς ἐστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, (6) ἔπῃ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνίσῃ μόνῳ, Λυκιακοῦ κάκιστον ἄθλον τόμα, λῃστὴς θεὸς πίφυκεν ὑ θεὸς ἄρα. *V.*

18. Ἀτειχῶς] Πάνυ. *V.*

20. Ἕτερός δέ με θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*

27. Αἴσωπος ἀετοῖς ϛ καυθάροις] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ὡ ὁ (9) τὸν κάμηλον εἰσάγει ἀλεκτρυόνι τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ λῃστὴς] In Coll. praemittitur Ὅρα τῷ Λυκιακῷ ἀθύρματι.

(6) Οὕτῃ] Τπὶῃ Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(7) Συνίσῃ] Συνίσων edita. Mutavit *M. du S.*

(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*

(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Nescio quare. Nam non solum communis generis est κάμηλος. Sed in *Aphtonii* fab. 15. in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jovem precante ut sibi cornua largiatur, τῇ καμήλῳ, & ἡ κάμηλος προσιλθοῦσα legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam masculino. Quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καλαχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixisse. At sciendum est δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Aelian.* Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine καφὰ πρόσωπα, *personae mutae* vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. —— Eleganter autem dicit Lucianus, Philosophos quosdam assimilare Deos *personis mutis*, quia censent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam supra in *Quom. Hist.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remisimus, qui ad *Aristoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἡνιοχικοῖς] Alibi ἡνίοχος scribitur, ut Z. Tp. c. 26. quod & hic reponendum censeo; nisi forsan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἡνιοχικοῖς] Licet supra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen ἡνιοχ.. servo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ.. V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερός δέ με θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Æsopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius ultus fuisset, quam istis. Fabula aquilae & scarabei, quam tangit, adhuc extat apud Æsopum nostrum *secunda* Ubi autem Camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud Æsopum, qui circumfertur, extat; sed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babria*

τοῖς μὲν κανθάροις ἐνίοτε, μὲν καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲ δὴ τοιεροφυῆσαί τοι ἐδεμίᾳ μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι καὶ εφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ πτέρυγα λάβοιμι τοιερὰ (ταῦτα γὰρ μόνα [a] ἀφαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τὸ πεῖραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὸ δεξιὸν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὸ ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἁψάμενος, καὶ περὶ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετούσαις, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατοῦσι ἅμα μὲν τοῖς τοῦ πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τοῦ πείρας

aliquando & scarabaeis, quin cantelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse, apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim solas sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parassem manibus; ipse me primum experiebar, exsultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] Ita etiam esse in P. & *Fl.* notat *Solan.* Sed ἁψαρκέσαι invenio in marg. *Ar.* b Τὸ πρῶτον] Τοπρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπηρέτων; *Pell.*

39. Λαβάς τινας] Κρεμάστρα. *V.*

extitisse satis constat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiastae testimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴσωπος] Adpinxerat orae Cl. *Hemsterh.* videndum *Aristoph.* Pac. 128. & *Kusteri* not. Mss. Apud *Aristoph.* quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas *Kusteri* non possideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis inseruerit *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non spectante, volo. *J. F. R.*

28. Κανθάροις ὠίοις] Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph.* Εἰρήν. vs. 128. seqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelletii*, ὑπηρέτων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. supra Ἑρμοτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατειπτόμην] Edit. *Basil.* κατειπτώμην. Infra (c. 13. vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνειπτόμην. Sed legendum videtur κατειπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνειπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud *Plat.* legitur. Πίπτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, καταπτόμαι. &c. F. G.

Κατειπτόμην] Sed & κατειπτώμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etti diverse scriptum; quia nescio quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. *J. F. R.*

59. Ἐπισιτισάμενος] Vertebatur *cibo pastus.* Recte emendavit Cl. *Gesn.* *viatico sumpto*, vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemissum *Galli* c. 15. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τῶν νιφάδων ἀποστάσεως] Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus.* sed ἀποστᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀνωτέω hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolassem.* Inferius in hoc catalogo: ἁρπάσας ἐμαυτὸν ἀνειπτόμενον δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός. *me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum.* *J. G. G.*

Πάμπολυ τῶν νιφάδων ἀποστάσεως] Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxissem*, atque nimia uviditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τῶν νιφάδων ἀποστάσεως] Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in *Dearum Judicio* XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μείλιξὸν λόγῳ ἤδη πε-

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

11. Cumque sine periculo devolassem, alta jam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico adsumto quam poterat fieri levissimo, caeterum recta versus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam jam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sen-

ἐπέτομην· καὶ ἀπελθὼν ὅσα τῆς ἀκροπόλεως, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὑπὲρ τὸν Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταΰγετον. Ἤδη [g] δ' οὖν μοι τοῦ τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ὑπὲρ τὸν Ὄλυμπον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κύφως ὑποσιλησάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τῆς ὁδοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἠθόμην κάμε-

d Καλεπτόμην] Καλεπτώμην B1. e Ὑψηλὰ] Deest in Fl. f Ἄνω] Ἂν Fl. g Δ' οὖν] Οὖν Fl. Vulgatam caeterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τῆς Ἀττικῆς. V.

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. τὸν Ταΰγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, οὐ πόρρω τῆς Σπάρτης. V.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. G.

57. Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβάς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ ἐστὶ τοῦ Θεσσαλικοῦ ἴσος * Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλλης † κατείνον. V.

58. Ὡς ἐνῆν] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. V.

* Τεμπῶν] Τεμπῶν edebatur antea male.

† Παρατείνον] Παρατείνειν edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*

‡ Ἦν] Non aderat in Impressis. Adjecit *M. du S.*

τρόντες ἀπεσπάσαμεν τὸν ἀέρα. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεσπάσαμεν τοῦ ἀέρος. pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τοῦ ἀέρος. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in *De Domo* c. 12. Καὶ ὥσπερ ἀλιεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emensus*, quum debuerit, *plurimum spatii praeter*, sive *ultra nubes emensus*; vel, *longo intervallo nubibus post me relictis*; vel, *quum jam plurimum a nubibus recesseram.* Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, *jam multum a terra recessisse*, *Terram post se longo intervallo reliquisse*. Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ πρόοντες, ἀπεσπάσαμεν τοῦ ἀέρος. Delendum istud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τοῦ ἀέρος (pro ἀπὸ τοῦ ἀέρος) est, *jam emensum esse astra* (nam ea versio ibi tolerari potest) & *longe ea esse praetergressum*. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confeciisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ χιὼν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰσμὲν. *& prope jam ad Phrygiam pervenimus.* Sicut ergo ἀποσπάσας, sive passive, sive active per ellipsin τὸ σε, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & *abstrahere* sumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in alium a conspectu paene omnium* abstraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod frustra

κάμνοντ᾽ ἐμαυτῷ, καὶ μάλιστα τὴν δεξιὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας δ᾽ ὧν, καθεζόμενος ἐπ᾽ αὐτῆς, ἀφανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν [a] ἱππόπολων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ᾽ ὀλίγον δέ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα ἢ τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ᾽ ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ᾽ εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ παρεργον ἱστόρηται, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ᾽ αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐποπτεύοντι καλεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γ᾽, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equestrium Thracum terram adspiciens, jam Mysorum, paullo post autem; si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint. MEN. Recte istuc, sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-

a Ἱππόπολων] Ἱππόπωλων Edd. priores, male. b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ᾽ ἰδωμεν O. c Περὶ γῆς τε] Τε περὶ γῆς O. Τε π. γ. τε. Fl. d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

64. Κάμνοντ᾽] (1) Κοπτομένῳ. V.

69. Τῶν ἱππόπολων (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀσασχιφορβίων. V.

(1) Κοπτομένῳ] Legendum arbitror κοπτομένῃ, vel κοπτομένῃ. J.F.R.

(2) Θρηκῶν] Θρέκων antè edebatur; sed jam ad Lucianî textum adcommodavi. J.F.R.

stra suspectum fuit *Steph.* in Thes. hac significatione notatu digna attulit Cl. *Hemsterh.* ad *Deor. Dial* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat corum hîc oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, & versio *Gesneri* verum sensum Luciani est adiecuta. *Solan.* adscripserat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi similiter est: καὶ πολὺ δὴ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin.* XII. Et Ἐπισκ. c. 21. J.F.R

69. Τὴν τῶν ἱπποτόλων] Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἱππομόλων. Ex Iliad. ν. J.B.

Τὴν τῶν ἱπποπώλων] An ἱπποτόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. F.G

Ibid Ἱππόπολων Θρηκῶν] An ἱππομόλων? ut αἰπόλων. Non displiceat. AE.M.

Ἱπποτόλων] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱππομόλων. Nos ex *Homero* & Nostro ipso Συγγρ. c. 49. veram scripturam restituimus. M. du S.

Τὴν τῶν ἱπποτόλων Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἱππομόλων ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. J.G.G.

Τὴν τῶν ἱπποτόλων] *Hom.* Il. N. 4. Νόσφιν ἱπποτόλων Θρηκῶν καθορᾷ μάχην αἰπήν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. J.F.R.

Ibid Τὴν Θρηκῶν —— τὴν Μυσῶν] Omisit αἰπήν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Cl. *Wessel* ad *Diod. Sic.* II. 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipsi. J.F.R.

85. Δόκει] Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres *Erasmus* dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἰδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Gesn.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est insuetus, ut infra *Parasit.* c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει. & c. 1. μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel vifsum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui caussas agerent, tum mulier-

συναποδήμει τε ᾗ συπεπισκόπει τ' ὅλην τῆς ὑπὸ γῆς ἀγάθεσιν.

85 Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν [e] δοκεῖ τινὰ τ' γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τ σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλακύψας ὑπὸ πολὺ ἠπόρουν, πῇ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, ᾗ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ 90 [f] τ' Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, ᾗ τ' ὑπὸ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα ᾗ ὑπερφανες ηκότα, ᾗ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τ ἥλιον [g] ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τ ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, 95 ἅπας ὁ τ ἀνθρώπων βίος [h] ἤδη μοι καὶ ἐφαίνετο, ᾗ κατ' ἔθνη μόνον ᾗ πόλεις, ἀλλὰ ᾗ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γά-

e. Δόκει] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *F. P. H.* &c. f Τὸν Ῥοδίῃ] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. g Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. h Μοι] Deest in O.

89. Καὶ εἴγε μὴ τ' Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲ Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίου ἀνακείμενος, καθ' ὅτι ἐκ αὐτῆ ἡ πόλις ἀνῆκτο· ἐξηκοντα μὲ πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ἐν τῇ ἐπὶ (3) Πλινσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείας κατασκευῇ τετράγωνος, (4) σταδίαις τὴν περίοδον, ἐπὶ πολὺ τῆς ἀέρος ἀνέχων, (5) ὡς λόγῳ ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεγέρθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ᾖ ὁμοίως μὲ σημείων τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχωσιν ἐμπίπτοντες τοῖς παραιτονίοις ὕφεσι ἀφανίζεσθαι. γέγονε δὲ προσάγματι μὲ (6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. ὁ Ὀλυμπιόδωρος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τ λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

(3) Πλινσίῳ] Πόλει Edita male πρὸς τῷ ἐπὶ Πλινσίῳ C. Καὶ τῷ ἐπὶ Πλινσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Σταδίαις] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς λόγῳ ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. turrim ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 61. *M. du S.* Adleverat orae Cl. *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. *Gu.*

tum me refrenerat, illud ὥστε καλακύψας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro *eum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex caussa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Ἰχθ. ἀ. c. 18. & Z. Τρ. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & Ed. *Fl.* ut Δισ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποστίλβων] At seq. Dial. *Bis Accus.* c. 1. τ' ἀκτῖνα ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde conjicias; & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male; Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando fine in-

γύναια, τὰ θηρία, ᾗ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἔρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ἐπὶ τῷ μέλαξυ ἀφεστήματι ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ὠήθης ὁρᾶν, ὡς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα ἀκριβοῦσκεις τὰ ὑπὸ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρᾶς δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων [b] νεοττίας;

ΜΕΝ. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτίκα μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐκ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. καλεῖ δέ ὅντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καλῶς ἡμμένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, καί τινα σεληναῖον δαίμονα

culae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia sunt quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest quin culicum pulliciem?

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat solicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem & cinere oppletus, & assatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Ὠήθης] Ὠήθεις O. b Νεοττίας] Νεοττιᾶς O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένης male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ἔτος λέγεται ὅτως ἐν ἐξυδρικοῖς, ὡς ἐ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀνάπλεως. V.

* Οὗτος λέγεται] Corrupte. Lege ὅτος λέγεται ὅτως ὥπαι ἐξυδρικῆς. M. du S.

interposito καὶ haec eleganter ἀνωδύνως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Asin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 35. Adde *Eurip.* Ἰκετ. 700. & 722. Et *Long. Past.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἰσχίῳτων, ἰσύριττον, ὕδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hist.* l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. *J. F. R.*

2. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Passim *Homerus.* *J. B.*

Ὁπόσα τρέφει &c.] *Homer.* Od. Λ. 308. *M. du S.*

3. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἄ. ut Od. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. A. XX. & notas. *M. du S.*

27. Οὔτις] *Homer.* Odyss. Π. *J. B.*

Οὔτις τοι &c.] *Homer.* Odyss. Π. 187. *M. du S.*

30. Φέρων ἰνδόκλου] Vide quae de hac phrasi notavimus supra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remisissem Lectorem. *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ] Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. *Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολίσθων τὴν παροῦσαν ἀπορίαν] Sic in Hercule Gallico. *J. B.*

38. Καταπτᾶμαι] Vid. supra ad pr. c. XI. monentem *Gujetum*, & suspicabere etiam hic καταπτᾶμαι cum *J.* legendum. Sed quia & πετάομαι —ᾶμαι pro

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion*, inquit, *non huc veni mercedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nanciscì possis?*

14. *Non equidem, per Jovem*, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas*

ὠφθην ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, φησίν, ὦ Μένιππε,

[e] Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

ὁ φυσικὸς ἐτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, [f] δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοπαχῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἦκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀπὸ γάρ σε, οἶμαι, καὶ τρέφει, τὸ μὲν σαφῶς τὰ ὑπὸ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. κρᾶτα ἐδὰν τάχιστα [g] καλαπτώμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι ἀπένδειν τέ σοι ὅπῃ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύξομαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, οὐδ' ὃς, ἐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

νῦν

[e] Οὔτις] Οὔτι male *El.* [f] Δεῦρο] Δεῦρ' O. [g] Καλαπτῶμαι] Sic *El. H. P.* Κατάπλωμαι *J.* & P.

40. Ἐπὶ τὴν καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τὴν καπνοδόχης, ὡς ἀπολαμβάνων λέγε πυρός. *V.*

42. Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τῷ Ἐνδυμίωνι ἱκανῶς ἡ σελήνη συνῆν αὐτῷ, καὶ λέγεται τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τὸ Ἐνδυμίωνι ὁμοῦσι. *V.*

44. Ἀτὰρ] Ἀλλά. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt qui πιτάμαι & πτάμαι Poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πιτάω *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πιτᾶμαι & πιτάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare possem, si tempus fineret. *Aristot.* πιτάδην ait, non πιτάμενος, de Animal. incessu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πίτναξ ibid. ac πίτνημι. Sed πιτᾶμαι in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετὸς πετομένῳ. & VIII. 13. ἀετοῦ πετομένου &c. *J.F.R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ὦ μὰ Δί'. *F.G.*

Μὰ Δί'] Clariss. *Jens* ad *Abdic.* c. 2. sub μὰ Δί' saepe negationem inteligi, *Bud.* vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito ὦ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissem ejusd. *Gall.* c. 29. vs. 84.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic ὦ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, ὦ μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* ὦ infero, etsi ὦ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi* (est) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Discum.* Eun. III. V. 60. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν ἀχλὺν] *Ser.* ad finem 2. Æneid. v. 604. de hac nebula. *Æschylus* Sept. ad Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est II. E. 127.) *J.B.*

43. Δέ-

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑ μετρίως δοκῶ. ἢ μὴν ὑδέν [a] γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ [b] δέησῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί ἦν τοῦτό ὃ ὄφλεις; ὑ γὰρ οἶδ', ἔφην. Οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, [c] ἀετοῦ τὴ πτέρυγα τὴ δεξιὰν ἐξηρτημένην; ἢ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί ἦν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, πολὺ τῶν ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος, ὥστε μόνος [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· ἢ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, ἢ γένεσις [g] ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, ἢ ὑ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, ἢ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν πρὸς σοὶ, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ὑπερσχὼν τοῦ γυποὸς τὴ πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασα, κατὰ λόγον τὴ πτέρυγος, τὴ

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila : adeo ut solus contra solem obtueatur : & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui : qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus ; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. b Δεήσῃ] Δεήσει Fl. c Ἀετοῦ] Αἰετοῦ O. d Τί ἦν] Τί δ' ἦν melius O. e Ἀετὸς ἐστιν ὀξυωπέστατος] Αἰετὸς ἐστιν ὀξυωπέστερος O. f Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε O. g Ἀετὸς] Αἰετὸς O. h Ἀκτῖνας] Ἀκτίνας male O. i Γε] Abest a Fl. k Ἐσκευασμένος] Ἐπισκευασμένος O. l Βασιλικὸν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾷν, λῆμα γὰρ ὁ σιωπηλότερος ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ῥύπος. *V.* (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζιμπλαι. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν πρὸς σοὶ] Ἐν σοί ἐστι, φησὶ, τὸ ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. *V.*

69. Πτερύξασα] Ταῖς πτέρυξι τὸ * ἀέρα πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. *V.*

* Ἀέρα] Ἀετὸν legebatur sine sensu. ἀέρα inde fecit *Solan.* Ego ἄερα. *J. F. R.*

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δώσει malis, idque pro tertia futuri a δῶ habeas, vel pro secunda fut. a δώομαι. utrum autem δώσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δώσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. εἰδὲ δώσει. Sed *Tim.* c. 48. εἰδὲ δώσῃ τὸ — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J. F. R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan ἢ τοῦτο. *F. G.*

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τοῦτο, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per ἀλλὰ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικάταλοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσοῦν ἀποδρύπτειν, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl* δὲ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. καλαπλαγῆτις τὸ μῆκος τῆς πλάγιος. *Eurip.* Androm. vs. 211. — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτειναν ἂν τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum: *An occideres istas?* Confer mox c. 25. στρέφειν τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* *J. F. R.*

77. Τοὺς καινοὺς ἀποδυσομένους] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clar. *Theod. Marcil* ad Pers. *J. B.*

87. Πτολιμαῖον] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du S.*

88. Ἀνσιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſus cernat, qui deterioris partis ſit. Satis fuerit, inquam, *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

15. Vix coeperam movere alam, cum ſtatim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Deſpiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea ſolum quae ſub divo fierent, ſed quae domi etiam, cum latere ſe putarent: Ptolemaeum coëuntem cum ſorore, inſidiantem Lyſimacho filium, Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum,

ὀδξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· † [m] ἢν ἕτερον, εὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, † μερίδος ὄντα † χείρονος. [n] ἄλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἐτῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παραγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, εἰς καπνὸν ἠρέμα διελύετο.

Καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἐπερυξάμην, αὐτίκα μοι φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καὶ ἀνακύψας γῆν εἰς τὴν γῆν, εἶδον σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπρασσον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου [q] δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ μοιχευόντα λάθρα τῆς [r] μητρυιᾶς, τὸν δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον

[m] Γὰρ] Δὲ *Fl.* Δ' O. [n] Ἄλις] Ἄλης male *J.* [o] Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιελαμ. O. Μέγα περιελ. P. [p] Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. [q] Δὲ] Deeſt in O. [r] Μητρυιᾶς] Μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* [s] Ἀλέξανδρον] Ἀλ. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπαρχόμενος. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲν συνόντα] Πτολεμαίῳ ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκῃ τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τοῦ Ἀλεξάνδρου Λαοδόκων, ὃς Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν Λαοδίκης ἐπιβουλεύειν ‡ αὐτὸν ἀπέκτεινε. *V.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίῳ editum ante. *J. F. R.*

90. Στρατονίκῃ] Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat ſimiliter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτόν. *M. du S.*

credebam Ὀρχ. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διαβ. c. 14. tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀναβ. c. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus eſſe urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρί. Mendoſe: hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſcrib. Hiſt. Galen.* lib. de praecognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtaenet.* Epiſt. 13. l. 1. *J. B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus, cujusque uxor Crateli-

τὸν τ γυναικὸς ἀναιρούμενον, ἢ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τῇ υἱῇ τ γυναῖκα, ἢ Ἄτταλον τ υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, ἢ τ εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τ Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τ δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τῆς θύρας, σκύφῳ χρυσῷ τινὶ ὀφρὺν [b] καλληλοιμένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, ἢ παρὰ Σκύθαις, ἢ Θρᾳξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπορκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τ οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲ τ βασιλέων τοιαῦτα παρέσχε μοι τ θεατρικήν· τὰ δὲ τ ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. ἢ γὰ αὖ κἀκεῖνος ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲ τ Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθοῦ τῷ μαθητῇ διακαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τ ῥήτορα ἐκ τοῦ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τ δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium: & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, prodi-tos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui paric-

a Σπαρτῖνος] Σπαστῖνος O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. b Καλληλοιμένος] Nil mut. J. Fl. Fr. P. c Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. d Ἀσκληπείῳ] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὸν ὀφρὺν κατηλοιμένος] Διατεθραυμένος, τεθερισμένος, συντετριμμένος. ἀλοᾶν γὰ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Uude πατραλοίας. C.)

8. Διατρίβων] Τὸν Δημητρίων ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ αὐτοῦ στρατεύοντα. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ] Πορνείῳ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — ἢ Ἄτταλον &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui aurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. *J. P. a G.* (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἄτταλον] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Strab.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pellicem? F. G.

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. Eὐν. c. 3, & Notas. *M. du S.*

12. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὰς τοιχωρυχῦντας, τὰς δικαζομένας, τὰς δανείζοντας, τὰς [e] ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη τις καὶ παντοδαπὴ ἦν ἡ θέα. ΣΟΣ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἡδύ τι τυχοῦσαν τερπωλὴν [f] σοι [g] παρεχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπως γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἦ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν εἰς τὴν Γελικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ ταῖς ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ [l] δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων ἅμα καὶ αὐτὸν γινομένων

[e] Ἀπαιτοῦντας] Sic *F. Fl. Fr. P.* &c. [f] Σοι] Deeſt in O. [g] Παρεχῆσθ] Παρεχάσθ P. [h] Δυσχερὲς] Omiſit O. [i] Οἷα] Ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. [k] Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. [l] Δὲ] Omiſit O.

22. Τερπωλὴν] Τέρψιν. *V.*
24. Ἐπεργὸν ἦν] Δυσχερές. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)
27. Εἰλαπίναι] †Εὐωχίαι, ἄριστοι. *V.*
31. Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] Τὴν δὲ Γετῶν ‡χάραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰχυρὸν, ὁ Ῥωμαίων καὶ ξανασεσὼν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινῶσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊάνου ὕστερον ὕστατα ἐξολοθρευθὲν Δεκεβάλου χρώμενον βασιλεῖ, ἅτε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα ἀνδρὰς ἐκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτηδεύματα λέγει. *V.* (Κρίττων δὲ τοὺς Γετικοὺς. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

* Τερπωλὴν] Τέρπετον Lectum antea miſere.
† Εὐωχίαι] Εὐωχίαις Edita prave.
‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Cler.*

12. Ἀγαθοκλέα] Diverſus hic videtur ab ejusdem hominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*
13. Κλεινίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus*. *M. du S.*
18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. *M. du S.*
21. Οὐ τὴν τυχοῦσαν] Sic ſupra Enn. c. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν λῆψιν. Et *Piſc.* c. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciphr.* III. Ep. 59. οὐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis*. Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*
27. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia*, cum ſit; *alibi erant convivia*. Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt ὅ pro *alibi*. *J. G. G.*
Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*
30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*
37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide Gymn. c. 38. &c. & Δημων. c. 46. *M. du S.*

των χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτω ἐφαίνετο. ὥσωρ ἂν εἴ τις ὠδιστησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προσάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὸ συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸ [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, πανγέλοιος καὶ τέλαραγμένη. ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ὅτι γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τοιγαροῦν ἐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ παρατραγῳδίᾳ, ὡδαλαῦν, ἰλιγγιασμῷ, καλαστροφῇ. παρατήσομαι, ἐναντίον συρίσομαι. *V.*

50. Γέλοιος] § Γέλοιος ἐ χειλεῖος ἀμφίστ. γέλως ἢ γὸ ὁ γίλωτος ἄξιος. γελοῖος δὲ ὁ γελαστικός. *V.*

54. Ἀπῳδὰ] Ἐξω τ ᾠδῆς. *V.*

omnia, jam potes cogitare, quis iſte cinnus viſus ſit. Velut ſi quis ſaltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, ſuum ſibi carmen canere: ſtudioſe autem faciente unoquoque, & ſuum peragente *canticum*, & ſuperare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus ſit? S O D. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confuſus. M E N. Verum, ſodalis, tales ſunt omnes in terra ſaltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum conſtructa eſt, non voces modo diſſonas edentium, ſed figura etiam & habitu diſſimilium, contrarioque ſe motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de ſcena choragus exigat, non amplius illo opus eſſe dicens. Ab eo inde tempore ſimiles omnes jam tacentes, nec amplius confuſum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipſo hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transverſis O. b Ἀλλὰ — κινουμένων] Octo haec verba deſunt in O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντες *F.* d Καὶ ἄτακτον] Omiſit O. e Καὶ πολυειδεῖ] Deſunt in O. & *Fl.*

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτω] Κυκεὼν πῶμα ἐστὶν ἐξ οἴνου ἐ μέλιτος ἐ * ἀλφίτων ἐ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ ὧν †λπὸ πολλῶν σύγκειται βίος, ἀφ' τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. *V.*

42. Παρατησάμβως] Παρίστασαι, ‡ καλαδυλαῖς· ἴδιον παρατησάμβως, ὡδαλαῦν, ἰλιγγ, καλαστροφάμβος. παρατήσομαι, ἐναντίον συρίσομαι. *V.*

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτε edita. Et mox συγκεκραμένον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λίγα ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον.

‡ Καλαδυλαῖς] Corruptum hoc eſſe, adſcripſit *M. du S.* Non vero quomodo ſanandum. Neque ego quidquam divinando adſequor; ita alienum hic eſt hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γέλοιος] Confer ſupra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλως pro συγγέλως legiſſe, feſtinans ne an revera, neſcio. Sed συγγέλως melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem ſemper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἀπ. leg? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τοῦ βίου. *F. G.*

67. Οἰνόη] Ad Marathonem urbs. *Meurſ. M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθ'] Puerilem ſane plagam merentur interpretes licet viri doctiſſimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania ſomniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus ſuis fit obſcura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurſ.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Eraſmus* ſupine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod poſtea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυπρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas ſemper controverſa. *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν ἅπασι ἐπιτρέπειν σφίσι γενέσθαι, ἢ εἰς πόλιν τινὰ, ἢ εἰς ἰδιώτων τινὰ περὶ τῆς Κυπρίας γῆς, ἣν ἀεὶ περὶ ἀμφίβολον μεθορίας ἔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hiſto-

tiformi theatro ridicula ſcilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere ſubiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni ſibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae ſunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille poſſident. Cum enim univerſa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata eſſet; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum eſſet, in quo divitibus illis, ut magni ſibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera poſſidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Deſpiciens autem in Peloponneſum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus ſum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα ἦν γελοῖα δήπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆλθέ μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνι ἔχειν τὰ πρὸς [h] Οἰνόην, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. Τὴν γὰρ Ἑλλάδα ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὕσης τὸ μέγεθος [h] τεττάρων, τὴν λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καὶ ἐλελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρόταλος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην πρὸς ὅσου χωρίου, κατ' ἐκεῖνο [k] φαχῆ Αἰγυπτίας πλατύτερα, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων,

[f] Τὸ] Abeſt ab O. [g] Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνεῦσι O. [h] Τεττάρων] Τεσσάρων O. [i] Κυνουρίαν] Κυνοσουρίαν Edd. & O. [k] Φαχῆ Αἰγυπτίας] Αἰγυπτιακοῦ φαχοῦ O. [l] Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων Fl. & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ὁ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνεῖς δὲ οἱ Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ οἱ Ἀθῆναι.

77. Τὴν Κυνουρίαν] Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς ἀμφισβήτησαν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τριακοσίους ἀφ' ἑκατέρων πλῆθος μάχεσθαι, καὶ τῷ νικῶντι εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἐκείνων, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου, οὗτοι δὲ ὄντων Ἀργείων νικησάντων, καὶ ἀφ' τοῦτο ἀνακεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μικρᾶς, τὸ νικητήριον ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων καλλιβίστων. V.

79. Φακοῦ πλατύτερον] ¶ Φακὸς, ὁ ὑμὸς. φακῆ δὲ, ὁ ἐψηθείς. V.

¶ Φακὸς] Φάκος editum erat, quod audaciter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etſi alii φακὴ ſcribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῶν, ſed paullo poſt ter, quater, φακὴν, ſatis inconſtanter. *Stephan.* ubique φακὴ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

ſtoria nota eſt ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendaſſe *Palmerium* Κυνουρίαν, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et ſic quoque emendandum eſſe Scholiaſten Luciani, monet. Ipſeque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίαν edi curavit, quum alii haberent Κυνυρίας, alii Κυνοσυρίας. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineenſem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & ſeqq. Vide etiam *Exercit.* c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *riſiſſem*. De indicativi hac poteſtate ſubjunctiva non ſemel ante dictum. Vid. ſaltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob cauſſas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuiſſe totum Pangaeum cum ipſis metallis.* Cum igitur vix hoc viſu diſtinguere potuerit, qui anulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι eſt: *ſi quem videre potuiſſem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidiſſe dici poterit, & ſic etiam riſiſſe, verſionem non attigi. *J. F. R.*

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τὴν παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἑτέρους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μέν τις, [a] τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πόθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b] μουσικούς, καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι [c] δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τὴν μυρμήκων πολιτείαν, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d] τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον Φύλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἅπαντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ [e] καλαγελάσαι μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, [f] ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

[g] Οὔπω στάδιον [h] ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε,

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne videbantur? MEN. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Atque Jovem aegida habentem & caetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adest in O. b Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deest in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καλαγελάσαι] Καλαγέλασε *Fl.* f Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτόμιν *Pell.* g Οὔπω] Οὔπω *J.* & *Va.* Vulgatam ceterar. servat O. h Ἀνεληλύθειν] Ἀνελήλυθεν *J.* male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχον. *V.*

94. Θέαι φέρων] Τρέχει. *V.*

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Ταῖς τῶν μυρμήκων τύποις. *V.*

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ βασίλευσε. λέγει δὲ ὅτι θεασάμενος τὴν αὐτοῦ χάριν ὀλιγανδροῦσαν, ἠξίωσε τὸν Δία. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἐνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται. *V.*

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διός] Λέγει δὲ Ζεὺς ἀπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς αὐτὴ ἀσπίδα βαστάζειν. αἰγίοχος δὲ ὁ αἰγίδα κατέχων. *V.*

84. Πάγγαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγκαίῳ. *Eurip.* PH. p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J. F. R.*

98. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐώκεσαν. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὀπή, & mox ἀνεπτόμην δώματ' ἐς Αἰγιόχοιο Διός. *J. G. G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concutere*, *agitare*, & pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. *J. F. R.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam, *nihil enim grave est, visi forte ferendum aliquid sit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim consumsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a Philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob caussam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi & adulterinam ajunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conscia sim, quae noctibus faciunt turpia & despuenda, severi interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

τι, φησιν, εἴτως ὄψιμος, ἀμεινόν σοι τι πρὸς τὸν Δία λέγεις ἂν, ἢ δ' ἐγὼ, βαρὺ μὲν οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ δὲ χαλεπὴν καὶ δεῖσαν ἀπένεγκαι σὰς ἐμοὶ τῷ Διΐ. ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἀκούσας, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ ἐμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν [k] τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν καλοκηΐαν τέ με φασὶν οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάττῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί [l] μοι, ἄνωθεν ἥκον ὑπὸ [m] τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπαυόν, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα [n] μου, συγκρούσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. ἐπεὶ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον πύρινον.

Καίτοι ὅσα ἐγὼ συνεπίσταμαι [o] αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τὴν νυκτὸς, αἰσχρὰ καὶ κατάπυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καίγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ἐπεὶ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ ἀφωτίσαι τὰς

i Ὧ] Ἠδὴ O. k Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αἰτίαν O. l Μοι] Mu Fl. Μοι φασί O. m Τοῦ] Γὰρ H. Γοῦν Marc. malc. Τοῦ Fl. Bl. J. P. &c. n Μου] Deest in O. o Αὐτοῖς] Abest ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀμεινόν σοι, εἰ μὴ χρεία εἴη * βασέσαι τι. V.

* Βασέσαι] Βασέξαι V.

15. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit M. du S.

Ibid. Ἀνιπτόμυν] Ἀνιπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνιπτόμην, κατιπτόμην supra. F.G.

Ἀνιπτόμυν] Conf. supra notata ad c. 13. & XI. J.F.R.

8. Δόμαλα] *Hesiod.* 1. Oper. J.B.

Δόματ' ἐς &c.] *Homer.* Il. A. 222. M. du S.

17. Φιλοσόφων] Lege omnino *Plut.* de Luna. 1696. & 2727. M. du S.

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut major dimidia, minor plena. M. du S.

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μου. Cætera Homerica sunt. J.B.

Ibid. Παρὰ γὰρ ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου. Th.M.

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat *Solanus*. At quum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. J.F.R.

30. Λίθον] V. *Xen.* Ed. *Basil.* 495. B. qui Anaxagorae tribuit; *Orig.* c. Celsum. V. 238, 2. *Diog. Laert.* p. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. & *Suid.* M. du S.

39. Ἐπὶ.

τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας ἀφετηρίας, καὶ τὴν ἐπὶ [a] τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχευόμενον, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ὑπεσπασάμην τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ δεκετεῖ [b] ἐναρχομένους. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μετοικῆσαι ὅτι τορρώτατω, ἵν' αὐτῶν τὸ βδέργον ἐν γλώτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι ἔτι χώραν μένειν, ἢν μὴ τὰς Φυσικὰς [d] ἐκείνας ὑπερίδω, καὶ τὰς διαλεκτικὰς ὑπερόμισῃ, καὶ τὴν στοὰν καλάσκαφῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καλαφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] περιπάτῳ διατριβάς· ὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὀσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμέτρημένη.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἔτεινον [g] ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, transfigendarum rationes; & illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dimetiuntur.

22. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via caelum versus tendo,

Nul-

a Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. b Ἐναρχομενοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett. c Μετοικῆσαι] Μετοικίσαι O. d Ἐκείνας] Ἐκεῖσε O. e Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. f Πρὸς] Παρ' O. g Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. Bl. S.*

39. Καὶ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον] *Τὴν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ ἄρα μέλλοι τοῦτο λέγειν δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων διατριβοῦντος, ἅτε ἄλλως μὲν ὄντος, ἄλλως δὲ ὑποκρινομένου δικαίως. V.*

49. †Ἵνα] *Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.*

* Τὴν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: *ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν.* Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *M. du S.*

39. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam.* Placet. *F. G.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ ἡδὺ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐθέλουσι βασιλέα βλέπειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in operto:* sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum Ex. *Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ibi autem *Aristoph.* Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τριτλίοισι μικροῖς. *Concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτων voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος „ κάλλιστα περὶ γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi est* „ *disputatio ea de re*". Ubi Scholiastes: περίπατος γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J. F. R.*

58. Πολὺς

Nulli ubi comparent hominumve bovumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi cælo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα δὲ οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαιῶν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, μέσον τὸν ἀέρα διατέμνων, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾴδιος γὰρ ὤμην λήσειν, ἀετὸς ἡμισείας ὢν· ἀετὸς δὲ τὸ ἀρχαῖον ἐνομίζομεν ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καλαφοράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα προσκείμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ παραβαλλόμενον κινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τέρμα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ· καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας.

b Μὴν] Μοι marg. *Ald.* ante μὲ inſerit. *i* Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante ἀετὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ὑμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J. F. R.*

59. Ἔσται ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἔσται πάντα, ὁπόταν βούλησθε ὑμεῖς. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρίττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐρᾶς οὗ. Ubi εἴη. pro *fiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J. F. R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J. F. R.*

67. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina. *J. G.*

74. Ἐκοπτον — τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Gronov.* ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas ex-

erorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Emmenii* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἔξωθεν Φοιτᾷ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. χρεστέ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσας τὴν θύραν, pul„ ſabis januam. *J. F. R.*

78. Ἅμα] Mὴν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Sedan.* falſo. Nam & haec ὥρα cum cett. habet, aeque ac O. *J. F. R.*

79. Ὑπετάραττε — τὸ αὐτοὺς τρόπον ἐπιφαμένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσδόκων, καὶ αὐτοὺς τρόπον ἐπιφαμένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſas turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσον οὐδέπω, & ὅσον ὅσον eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam*, *paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus*. Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus, & quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alati adventuros parerent.* *J. G. G.*

ϗ ὅσον ὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τ αὐτὸν τρόπον [a] ἐπεγομένους.

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε ϗ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησί,

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικρῷ μὲ ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἰ φήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς ϗ ὑπὸ τ μεγαλοφωνίας ἐμβεβρονημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διαπόμπου ὑπὸ τ λόγων, εἶτα ἐξῆς τ ἐπίνοιαν, ϗ τὰ πτερὰ, ϗ τἆλλα πάντα, μέχρι πρὸς τ ὐραγόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. Poſt re-

a Ἐπτερωμένους] Ἐπαιρομένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τε] Abeſt a *Fl.* c Παρὰ] Sic *F. Fl. S.* Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον ὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἥξει σ' Ὀδυσσεύς, ὅσον οὔπω ἥδη, ἥδη πρὸ θύραις, ϗ οὐκ ἐς μακράν. *V.*

84. Δριμύ τε ϗ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν ϗ φοβερὸν λίαν τ Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. *V.*

90. Ἐμβεβρονημένος] Γραπ. ἐξηχημένος. *G.*

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρήσαιμι. *V.* *Ibid.* Διαπόμπου ὑπὸ τ λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν λεξῶν ἀποπλανώμενος. *V.*

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίζεσθαι Edita. Ad Lucian. udcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον ὐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. f. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J. F. R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G. C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδών] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτι εἰσω ἐξίσταται. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. ὡς τὸ κατοπτρον ἀποβλήτη. Sed obvia haec ὅσον κόπις. *J. F. R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικρῷ] Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ ϗ ἀποθανεῖν. *J. F. R.*

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβρονημένος] Ἐμβρόντητοι, ϗ ἐμβεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* ϗ ὁ ἐμβεβροντημένος· ὁ ἄφρων. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητος, εἶτα τῦ λόγου; Hos Larini attonitos dicunt. *Cel.* *Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vita neſcius ipſe ſua.

Xenoph. Ἀναβασ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. *G. C.*

3. Ὅτε — Ἐφιάλτε &c.] *Homer.* X. Odyſſ. Λ. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ὑμῶν] Lege ἐμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίᾳ] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo facer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialte, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* caussa assidendi.

προσέθηκα τὰ τοῦ τῆς σελήνης ἐπεσαλ-
μένα. μειδιάσας δ' [d] ὁ Ζεὺς, ἢν μικρὸν
ἐπανεῖς τὰ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν,
Ὦτον περὶ καὶ Ἐφιάλτου, [f] ὅτι καὶ Μέ-
νιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναβῆναι;
ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον
δὲ, ἔφη, δεῖ ὧν ἥκεις χρηματισαμένους,
ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξανύσας, ἐβάδι-
ζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. χώρος γὰρ
ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* &, *Quam ob caussam intermitterent Athenienses*

Μέλαξύ τε τῶν ποιῶν, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν
ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖ-
να, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ὤνιος ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυ-
σι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖ-
ται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἠρώτα,
εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι'
ἣν αἰτίαν [i] ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τὸ-

d Οὖν] Non comparet in O. e Ἐπανεῖς] Ἐπανιεῖς O. f Ὅτι] Desideratur in O. g Ὑμᾶς] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* h Ἔτι λείπεται] Ἐπιλείπει *Fl.* & marg. *Al.* Nil mutat P. i Ἐλλίποιεν] Ἐλλιποιεν O.

2. Ὑπεσαλεύσας] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὦτον περὶ Ἐφιάλτου] Ὦτον καὶ Ἐφιάλτας ἐθέλοντας Θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβῆναι. *V.* In altero *Voss.* in Fol. sic. Καὶ Ἐφιάλτου] Ὦτον (2) Ἐφιάλτης ἐθέλοντας εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβῆναι, καὶ ἅδην ὅμως ἐπιβάντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. ἔστι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωεῖς παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρῆσαι ἐπιχειρήσαντες (4) τὰ τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις καὶ Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνου σκιᾷ, συνέθεσαν δὲ αὐτοὺς ἐκείθεν πίσσῃ καὶ λιθάνοις ὄβελοῖς καὶ ἀμυθήτοις πέλεκεσι, ὡς ἱστορεῖ (5) Δημο——. *V.*

Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης Θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωεῖς παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπλικῆς ἐπιστήμης, ipsa autem ex Analogia θηρᾷ hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ἡλίᾳ ἀνίσχοντος ὑπερφούσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐθέλειν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῦτο ἀκροτηρίοις ἀναμετρήσαντας ὄρεσι τούτοις τὸ ἀπαλογίζεσθαι τὴν σκιάν, καθαπερημοτιθέντες ἀπόλλωνα: hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. *G.*

6. Χρηματίσασθαι] Διακρίνασθαι. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπιτελοῦσι μέν τινες εὐγενεστέρων, θύοντες οὐ αὐτῇ Διΐ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅτῳ ἐστὶν ἱερὸν τῷ Ὀλυμπίῳ Διὸς οὐ Ἀθήνας, ἀφ' (9) μεγαλουργίας ἀπορούτων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν καλασκόπην, πλείων τ'. ἐστὶν παρίτινι κτιζόμενον, ὡς δ' οὐ Κυζίκου νεὼς, καὶ σὺν ἂν συνετελέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο τοῦ ἔργου. *V.*

(Addunt Exc. *G.* ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τῷ Δημοσθένει τεθεῖσθαι.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.

(3) Ἀλωεῖς] Vulgabatur Ἀλοΐος. Emendarat *M. du S.*

(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *M. du S.*

(5) Δημο——] Sic scriptum est in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil est. *M. du S.*

(6) Τοσούτων] Τούτων Edita male.

(7) Ἐπιτελοῦσι] Ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat *M. du S.*

(8) Μειλιχίῳ] Μιχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*

(9) Μεγαλουργίας ἀπορούντων] Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπόρων scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum est, de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemsterhusio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; ἢ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτὸς ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ τούτων ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὸν εὐσεβέστατόν σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόπαιγνον αὐτοῦ ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ θεάσασθαι πᾶσιν ἦσαν, οὐδὲ δὲ τῆς καπνῆς τὴν θυσίαν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατέσκαψε, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tas annis Jovialia? &, Utrum Olympium summum templum exaedificare cogitent? &, Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum respondissem, Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum? Ludis tu quidem, inquit. Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Jovis, fora tum Jovis omnia plena: ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, &

a Ἔχων] Ἐὼν P. Sed prius *J. Fl. Bl. H. S.* b Φιλόπαιγνον] Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* & *Coll.* & marg. *Al.* Quum φιλόπαιγμον Edd. cett. haberent. c Τε] Δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, οὐ μακρὰν τοῦ Διὸς ἐν μαντείοις. *V.*

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαῖνον. * Φιλόπαιγνον δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ φιλεῖ τὰ ἔπη. *V.*

* Φιλόπαιγνον] Prava Codicis V. scriptura. *M. du S.* Γρ. φιλόπαιγνον. *G.*

Φιλόπαιγνον] Cum ex V. φιλόπαιγνον in Schol. recte exhibuisset *Cler.* adscripserat *Salmas.* pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem; nam in ipso Luciano φιλόπαιγνον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Lucianum totum excussit, aut imprudens *Vossiani* Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. *G.* adpictum oportuit. *J. F. R.*

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit *M. du S.*

18. Τὸ Ὀλόμπιον] Νεὼν scilicet. *F. G.*

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre πόλις potest intelligi, nisi τὸ Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνακεῖον, *Anubis Templum*, τὸ Ἀνάκειον *Castoris & Pollucis*, de quo vid. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ὀλόμπιον] Consule de hisce *Meurs.* Ath. Att. I, 60. . . . . (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. & *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perfico inchoatum; *Liv.* XL. 20. *M. du S.*

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum sit ego novi. *M. du S.*

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐὼν inveniebam in *Paris.* quod *Salm.* non animadverterat. Sed ἔχων rectius a-lius habere cum Scholiaste, videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam, quae quum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciphr.* I. Ep. 1. f. ἀπηγγελμένοι γαμεῖσθαι ἐκ πολλοῦ ἤγουν οὐκ ὀλίγου ΕΧΕΙΝ τὴν λειπομένην ἡμέραν. Noster *Tox.* c. 45. Διὸς μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. *Hesiod.* Ἔργ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐὼν haberent, fuspenso pede irem in mutando; nam & sic in *Liban.* sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παίζεις ἐὼν, *pueros ludis.* *J. F. R.*

Ibid. Φιλόπαιγνον] *Schol. Coll.* & *Fl.* Ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque jussimus vulgarum φιλόπαιγμον. *M. du S.*

Ibid. Τὸ φιλόπαιγνον] Nescio, quis locus hic esse pos-

& Bendidæum factum in Thracia, & Anubidæum in Ægypto, & Ephesi Dianæum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas statuunt: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interjectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi.

καὶ τὸ Βενδίδιον ἐγήρασε ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβίδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅτι [d] ταῦτα μὲ ἅπαντες θεῶσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας [e] παρίστασι, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηκμάκοτα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν ἀφ' ἑκάστου ὅλων ἐπῶν πέντε πέμπωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi assidentem illum preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps puteorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unamquamque sella aurea posita. Ad primam harum assidens Jupiter, remoto operculo precantibus se da-

45 Τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον ἀκούειν τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἐκείτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae adsentitur P. *e* Παρίστασι] Παρίστων male O. *f* Ὥσπερ] Desideratur in O. *g* Ἅπαν] Sic Edd. Vulgo & P. Ἅμα O. & *Fl.* *h* Ἐς τὸ] Ἐς τι O. *i* Ἐοικυῖαι] Ἐοικυῖαι male *F.* *k* Πώματα] Πτώματα O. & mox iterum πτῶμα.

43. Ταγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ δὲ οἱ Πλάτωνος νόμοι, ἐφ' γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ἑαυτοὺς δὲ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ ἥδιον ἦσαν ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρεῶδες ἐπιφυόντες, ἀρχὴ κάτωθεν δὲ ἀνεπίστευτος μηδενὸς ἀφάπτου φιλοχρηματίζοντες τούτοις πρεσβυτικῶς, εἰς τὸ ἀνωφελὲς τε καὶ ἄκαρπον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῷ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit *Solan.* addiditque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: ἥδιον ἦσαν τῶν Πλ. τ. τ. χ. ἐπιφοίτων.

fit τῇ φιλοκαινίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum studium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *F.M.G.*

28. Πέντε ὅλως ἦν ἐπῶν] Exempla hujus locutionis, quae etiam est in I. *Epist.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *F. Elsner.* Observ. T. 2. p. m. 126. *F.F.R.*

29. Μετὰ δὲ Διός] *Arat.* vs. 2. *M. du S.* Conf. supra ad *Prometh.* c. 14. *F.F.R.*

33. Δυνατὸν] Τὸ ἂν subaudiendum. An Librario excidit restituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Paus.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδιον] Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. *Hesychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de festis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβίδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forsan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβίδιον etiam supra Τοξ. c. 28. *F.F.R.*

38. Ἐπὶ τούτοις] Τούτοις etiam marg. *Ar.* Sed quoties ejus lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumtum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem eum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam unquam. *F.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παρίστασι] Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus *F. Elsner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non est oblitus. *F.F.R.*

41. Διὰ πέντε ἐλῶν ἐτῶν] De ea phrasi dictum est ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἅπαν] Etsi ἅμα verosimile est, nihil tamen mutavi; quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *F.F.R.*

51. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ πρώτης] Quum vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse Erasmum *cum ad primam consedisset*, quam Benedictum, *quarum in prima sedens*, quod ille haud dubie ad sellam retulit abiens ab Grae-

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας δὴ κἀγὼ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ χρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἦν [c] Φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τὸν γυναικός, εἴθε λάθοιμι βουλευσάμενος τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο πνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπαχθὴς δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, ἀπάντα ὑπωχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [e] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω ἀφ' τῆς στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ ἀέρος. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν

bat. Orabant vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi: *Jupiter, regnare mihi contingat! Jupiter cepae mihi nascantur & allia! Jupiter pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret; Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam

a Ἠύχοντο] Εὔχοντο marg. *Aiw.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευσεν *Fl.* f Αὐτῶν] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adserit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀποκρίνει, Λουκιανὲ ἀντιδιαστέλλων· δὴ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ὄντων ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἔπαθον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντικειμένων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ † συγκατάθωνται. *V.*

* Ἐπεπόνθει] Ἐπεπόνθειν lectum antea prave.

† Συγκατάθωνται] Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθωνται.

cis, quod non oportuit. *J.G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι ἀφὶ τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστεφάνωσ' ὠὰγγελία. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. & Scholiast. ad hunc vers. *Equit.* ciarius exponit eadem ellipsi τῇ ἀφὶ, quam *Spanhem.* qui & *illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit: *ob laetum me coronans nuntium*; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kustero* ad *Plut.* adductis; licet in *Plut.* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; ait enim *Aristoph.* Plut. 764. — καὖγων' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλια σ' ὃν ηὐφραινόμην ὀρνιθῶν Τοιαῦτ' ἀπαγγέλλοντα, ibique ἀνα-

δῆ-

quam poterat pronunciare ; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & difpiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque se praebuisset, & Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renunciabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus esto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque assumtum Mercurius assidere jussit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum,

ὅτι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καταλαβὼν, τοῖς ὄρνισι προσεῖχε καὶ τοῖς οἰωνοῖσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μεθεκαθέζετο ἐπὶ τὴν ἑξῆς θρόνου, κλησθοῖ, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέχων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τῶν θυόντων ἑκάστου τὸ ὄνομα. ἅμα δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Σήμερον μὲν Σκύθαις ὕετω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, πᾶς Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὴν Ἀδρίαν ἀλαχυμαινέτω, καὶ τὴν χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διακεκριμένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς μεθ' ἑαυτοῦ κατέκλινε μετὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον μὲν ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

g Ποιεῖν] Ποιεῖ G. P. & marg. *A1*. Ποιεῖ Edd. & O. h Τήμερον] Δήμερον O. i Νιφέτω] Ἰφέτω male P. k Βορέας] Βορρᾶς *Fl*. Nihil mut. P. l Ἄττιν] Ἄττιν O. solus.

5. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων μὲν ἴσως θεοὶ ἀνομάσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba κατίλλων πυρὶ τὸν πάντα relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δέσαι σε ἀπαγγελίαις τοιαύταις ἀναγγελίαις connectendum recte monet *Spanh.* *J. F. R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύρρων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G. C.*

Ibid. Ὁ Πύρρων] De hoc ejusque dubitatione vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. *J. F. R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide supra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non absurde Mf. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati πνεῦσον. *praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum.* *J. G. C.*

5. Ἄττιν] Sic recte scribi, vid. supra *Deor. Dial.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed confer not. *Hemst.* 95. qui & Ἄττιν scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J. F. R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochart.* Chan. I. 18. & *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Ἑλλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii: *Sine Cerere & Bacchо friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judi-

cata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος ἐγευσάμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, φιλανθρωπίας, εἴ τινα θεασαίμην ἀποβλέπουσάν [b] που τὸν Δία, κοτύλην ἓν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐπέχει μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ ταῦτα τεθεάμην, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, [d] οὔτε φλόγεον αἶθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν προσπίνουσι, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἡδονῇ σιτούμενοι τὴν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ ἀπηγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς αἱ θύοντες προσεχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάριζε, καὶ ὁ [e] Σειληνὸς κόρ-

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar olaeaculum guſtavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, ſi qua deſpicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infuſas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipſe, puto, non minus quam ego, iſta viderit, nec frumento veſcuntur, nec vinum bibunt nigricans, ſed apponitur ipſis ambroſia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, ſi pro cibo hauriant aſcendentem cum nidore victimarum fumum, & ſanguinem hoſtiarum, quem altaribus ſacrificantes affundunt. In coena porro citharа canente Apolline cordacem ſal-

[a] Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. [b] Που] Πω O. [c] Δὲ] Καὶ male *S.* Recte ἢ *P. H. J.* aliaeque. [d] Οὔτε πίνουσιν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* [e] Σειληνὸς] Σιληνὸς O.

8. Μύρτα] Ὁ μυρτὸς ἢ μυρσίνης. *V.*

15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus ſic & Menippus τὰ ἱερὰ τῶν θεῶν. Et ut Menippus ſic & Lucianus βωμολόχος. *G.*

20. Αὐτῇ κνίσῃ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*

23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδακα ἐστὶ τὸ μὴ μέτρῳ ὀρχήσεις. *V.*

* Μυρσίνης] Alias *μυρίνη* eſt *Myrtus* arbor. *Long. Paſt.* L. 2. p. 35. bis. Sed & *μυρσίνη* dicitur *Ael.* V. 6. *J. F. R.*

cata ſit, quæve prima repérerit, ſcribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G. C.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuiſſe Herculem & ſupra viſum eſt Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus ſane avibus mutare juſſit *Marcilius*; μύρτα enim ſuis civibus apponit *Plato* in ſua Rep. ſacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M. du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφρ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugiſſe, myrtum Veneri ſacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exſtat; ſed *myrta unguenta* plus facere ad lautas epulas exiſtimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus eſſe monet etiam Cl. *Wesſeling*, Obſ. p. 51.—2. ſcribens: „ Venus fructum arboris ſibi conſecratae confert, componitque ſe ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res ſibi ſacras, aut acceptas contribuiſſe. Et erant olim eſui myrti baccae; *Plato* ſuos cives μύρτοις, *myrtis* tanquam bellariis veſci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. „ Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. „ Deipnoſ. c. 18. & 19." Haec ille, & adſentior, licet *Phaedrus* myrtum ſterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt priſci interpretes haud ſcriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, ſed μύρτα *baccas myrti*, ſive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus ſuperbiebat, μύρτα adnumerat *Long. Paſt.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J. F. R.*

9. Μαινίδες] Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur ſutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi cauſa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter iſta plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Caſaubonus* docet Hecatae mactari ſolitas, ad 325. *M. du S.*

10. Ἡρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J. F. R.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὲ θεοί. *F. G.*

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ ταῦτα τεθεάμην, ὅτι σῖτον ἔδουσι, ὅτι, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illum ibi ſim conſpicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis ſomnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipſe, puto, ſimul ego, conſpicatus eram, quae ibi ſiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J. F.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσι &c.] Οὔτε σῖτον ἔδουσ', ὅ τίνων' αἰθοπα οἶνον. *F. G.*

Οὔτε σῖτον ἔδουσι &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M. du S.* Verſus

saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praesente semper sole, & una epulante. Post paullum obdormiscebam. Mane autem surgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δαχα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μῶσαι ἀναστᾶσαι
25 [f] τ τε Ἡσιόδυ Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ [g] τ πρώτιλω ᾠδὴν τ ὕμνων ε τῦ Πινδάρυ. κἀπειδὴ χόρ ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστ, ἱκανῶς [h] κατεβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μ̓ ἄρα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
30 [i] Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ̓ οὐκ [k] ἔχε νήδυμ ὕπν.

ἀνελογιζόμην γ̓ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσύτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων ὑ [l] Φύᾳ πώγωνα, ἢ πῶς [m] γίνε νὺξ ἐν ὐρανῷ, τῦ ἡλίυ παρόντ ἀεί, καὶ συνευωχυμένυ. τότε μὲ ὃν μικρόν τι κατέδαρθον. ἔωθεν δὲ ἀναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταξε κηρύτειν ἐκκλησίαν.

Κἀ-

f Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. *g* Τῦ] Τῶν O. P. & marg. *A*1. *h* Ὑποβεβρεγμένοι] Ὑ—ν O. *i* Εὗδον] Εὕδον *F.* & *P.* male. *k* Ἔχε] Εἶχε *F.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P.* Ἔχει *B*2. *l* Φύᾳ] Φύσει O. & marg. *A*1*W*. *m* Γίνεται] Ἐγίγνετο O. Ἐγένετο *Fl.* Ἐγίνετο marg. *A*1.

25. Καὶ τὸν πρώτιλον ᾠδὴν] Τὸ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. *V.*
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Ἀντὶ τῦ μεθύων. *V.*
37. Κατέδαρθον] (Lege κατέδαρθον) Καθεκοιμήθην. *G.*

sus *Homeri* est Οὐ γὰρ σῖτον ἔδυσ', ἐ πίνυσ' αἰθοπα οἶνον, quem addo, ut adpareat quam probe *Guietus* conjecerit, si mensura versui sit restituenda, jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ κλίσει] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδυ] Censeo Lucianum scripsisse τάς τε Ἡσιόδυ Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* non τ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Rescribi curassem cum Cl. *Graev.* τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat nescio; sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὶ vel μέρ accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὸν πρώτιλον τ ὕμνων τῦ Πινδάρυ καὶ τ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi ἀείδειν τινὰς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τ, καὶ τὸν (quamvis ego recte dici posse sciam, δὸς μοι τῦ οἴνυ, καὶ τ ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postulet) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Gesn.* versio ad *Graevii* sententiam est accommodata. *J.F.R.*

26. Τῦ Πινδάρυ] Quia eodem redit, τῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis: Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπε, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρυ ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρ λέγει. C. 7. tamen ὁ Πινδάρος φησὶ bis, & c. 8. κατὰ τ Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι —— Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vs. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε. idque per se etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μ̓ ἄρα θεοὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B*2. & *Par.* Editores illud ἴχε, quod in reliquis impressis & Mss. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & postulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμ &c.] Sola *Paris.* hic sapuit, ἴχε exhibendo. *Solanus* ἴχε etiam in *B*2. esse, addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἴχει habet. At ex

Καὶ πεδὴ πάντων ἁπάντες, ἀρχὴ λέγειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς ἑστὶν ξένος παρέσχηκε· πάλαι δὲ βουλόμενός ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, ᾗ ὢν ἐκείνῃ μέμφεται, παροξυνθεὶς ἔγνων μηκέτ' ὀπὶ [c] πλεῖον ἀναβάλλεσθαι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, ἃ πρὸ πολλοῦ τοῦ βίου ὑπεπολάζει, ἔριον, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, εὐπολίχνιον, εὐθύμορον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. ἔστι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκούς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τῇ ἀρετῇ περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ὑπισπασάμενοι, διέρχονται ὑπὸ πλάτῳ σχήματι κατάπυστα ἤθη δεικνύντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν [g] ἀφέλης

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar,* Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſuperciliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpiendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum ſi*

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. B1. F. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. *Ar.* b Γε] Τὲ O. Plane omittit *Fl.* c Πλεῖον] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφέλης] Ἀφέλῃ τις O.

50. Ὑπόμορον] * Δυσθανότα. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερηφάνον. *V.*

61. Ἐοικότες] Γρ. ἐμφερεῖς. *G.*

* Τυφόμορον, Δυσθανότα] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod *δυσθανὲς* habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Fenſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν μεγάλων. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Δίφιλος ὁ λαβυρινθοποιὸς ἐπῄνει. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 30. ἀμφιψαύλεις, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 1. Ubi & potuiſſem addere *Ariſtid.* Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δὲ, ὅτις μάλιστα τὰ δοκοῦντα ἐμοῦ, ἢ ψόφος αὐτοῦ ὀρθῶς ἔστω, καὶ πάντα σκοπῶν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅτις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προβάλλω, προσάγω, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit: act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Fenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὠνομάκασιν id notatum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flor. πολλὰ. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῶν nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

si personas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. *Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi tum sumi relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei,* Non habiles bello, non consultantibus apti; *tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*

τὰ προσωπεῖα, καὶ τ' χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καλαλειπόμενόν ὄντι γελοῖον, ἀνθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τ' ἀγῶνα μεμισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲ ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συναγωνίσει ἐυεξαπάτητα μειρακίοις, τίν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τ' λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲ τὰς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτε καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γινόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲ ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τ' ὀβολῶν τ' ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' [h] ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τ' ἄλλων καταγορεῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμεμελετημένας, ἐπιλιμῶσι, καὶ [k] λοιδορεῖσι τοῖς πλησίον,

[h] Ἐνὶ] Ἐν male O. [i] Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. *Fl.* [k] Λοιδορεῦσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλῷ καλαστέρων & centies apud quosvis. *J.F.K.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M.du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τ' ῥύπον] Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemtui, quem prae se ferunt Philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fusterem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere. ὀβολῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eaedem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad Il. A. p. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε ποτ' ἐν πολ.] *Ham.* Il. B. 246. *M.du S.*

83. Ἐκμεμελετημένας] Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. *J.F.K.*

84. Λοιδορεῦσι] Ὀνειδίζ— O, & L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M.du S.*

Λοιδορεῦσι τοῖς] Rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiastae *Aristophanis* credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Aristophanem Aesopus* activum λοιδορῶ cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν αὐ τὸν. *Actor.* XXIII. 4. & alibi. *Epist.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi casu Noster supra *Gall.* c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενῳ & τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Maccab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τ' Ἰούδαν λοιδορῶντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior est mutatio τῷ λοιδορῶσι in λοιδορῶν), quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. *J.F.K.*

σίον. ὁ δὲ τῶν αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ [a] ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος.

Καίτοι ἢ ἀμφισβητοῦντα αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ καλοῦντα τὸν ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ [b] δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συλλελεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μέν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ [c] ἀνυπόδετος τὸν χειμῶνα περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἴ μού τις ὠψώνησε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ὑπηρεσίας τε καὶ θεραπείας δέομενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μοὶ ὄζει [d] ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ δρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ ὁ μετρίως

ille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus.

31. *Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges,* Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat sane, si justa & vera velit dicere,* Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.*

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi sunt, nec me-*

a Ἰταμώτατος] Recte sic O. Ἰταμώτατος Edd. omnes male. b Δὴ] Deficit in O. c Ἀνυπόδητος] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος S. & *Amst.* d Ἡμῖν] Ἡμῶν *Fl.* sola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. *G.*

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λυκιανὸς θεὸν ἱστορεῖ μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. *V.*

87. Ἰταμώτατος] O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμώτατος. *M. du S.*

Ἰταμώτατος] Conf. supra *Asin.* c. 6. *J. F. R.*

96. Κέκραγα] Quasi *sum clamans.* De his praeterito praesentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσῃ ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. *Bis Accus.* c. 3. κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται *Evang. Luc.* XIX. 40. fit loco futuri ordinarii. *J. F. R.*

97. Ἀνυπόδητος] Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. *J. F. R.*

6. Ἡμῶν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῶν. *M. du S.*

12. Πεῖσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita supra T. I. *Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς σὺν τῷ βίῳ, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J. F. R.*

18. Ἡμῖν ἀσφαλίσεται] Etsi *Paris.* quoque haberet ἡμῶν, in versione tamen dederat *nobis*; quod cum sensus postulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Junt.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. *J. F. R.*

21. Βούλει]

diocriter nos perſtringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inſpici. Itaque tempus eſt ut rationem harum rerum habeamus. Nam ſi ſemel hi perſuadere ſaeculo poterunt, non mediocriter eſurietis. Quis enim adhuc ſacra vobis faciat, ſi hoc nihil ſibi profuturum ſperet? Quae quidem Luna accuſet, omnes heri, narrante hoſpite, audiviſtis. Ad haec jam, quae & hominibus utiliſſima, & ſecuriſſima nobis ſint, conſulite.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus perſonuit, cum omnes ſtatim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rurſus ſilentio, Jupiter, *Erunt iſta, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipſa dialectica peribunt. Verum, ut nunc eſt, puniri quemquam nefas. Feſti enim, ut noſtis, dies ſunt per menſes hoſce quatuor: & jam imperavi juſtitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

ἡμῶν καθάπαξ, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λεγόντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ οἵοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, ἐμ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐδὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἀγαθὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ [c] ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

20. Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο. καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, καταφλέξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ἐποιήσατο, 25 Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψομεν αὐτὴν διαλεκτικήν· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, ἐμ δέμις κολάζεσθαί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν [f] ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωλα [g] οὖν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ,

[c] Ἡμῶν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῶν cett. [f] Ἐπηγγειλάμην] Περιηγγειλάμην P. [g] Οὖν ἀρχομένου] Ἀρχ. ὧν *Fl.*

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου ἦν ταραχῆς ἐπλήρουτο. *V.*

29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*

30. Ἐς νέωτα] * Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπιχώμενον ἔτος. ὅτι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τῷ μέλλοντι. τῷ μὲν γὰρ παρεγκειμένῳ δηλωτικὸν τὸ πάρεστι, τῷ δὲ ἐπιόντι τὸ τῆνται, τῷ δὲ μέλλοντι, ἐς νέωτα. *V.* (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque ſignificativum τὸ πάρεστι: praeſentis autem τὸ τῆνται: futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τῆ Διξιφάνους. *G.*)

* Εἰς τὸ ἑξῆς] In altero *Voſſiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero poſteriorem; quare in unum jam contraxi. *J. F. R.*

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* ſub Imperatoribus non raro ſic tumultuarie ſuccamantes. *M. du S.*

26. Αὐτὴν διαλεκτικήν] Conf. ſupra de σὺν recte omiſſo, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J. F. R.*

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Abſurdum; ſed conſulto, ridiculi cauſa dictum. Conſtat autem hunc Libellum ſcriptum medio menſe decembri videri voluiſſe, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menſes* addat neſcio. *M. du S.*

Ἱερομηνία — τεττάρων] Fruſtra quaeſivi in hiſtoria temporum Luciani *ferias quadrimeſtres*. Fieri tamen poteſt, ut *ſupplicatio quatuor menſium* inſtituta ſit, cum Julio Caeſari, *Dione* teſte L. 40. p. 144. B. *ſexaginta dierum* ſit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctiſſimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκεχειρίαν *juſtitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, ſed de differendis noxiorum ſuppliciis ſermo ſit. *J. M. G.*

30. Ἐς νέωτα] Habuimus ſupra T. I. *Hermot.* c. 4. ſub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀὲ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, ſi quid opus foret. *J. F. R.*

Ἦ, ἢ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, ἀφαιρεθέντα αὐτοῦ τὰ πτερά, ἵνα μὴ ἐξ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, κατὼ τῆς Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν καλενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὴν σύλλογον, ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ ὦτος ἀπεκρεμάσας, ἐσπέρας χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν ἐς τοὺς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ κωλύον, ἢ αὖθις ἀναλαβόντα μετεῦ πτέρυγας ἐς γυπὸν ἀναπτῆναι ταύτῃς ἐς πάλιν. *G.*

38. *Ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Κυλλήνη τιμιώτερος. *V.*

* Ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat *M. du S.*

32. Ἦ, ἢ κυανέῃσιν] *Hom.* Il. A. 528. *M. du S.*

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque scriptus hic Dialogus. *M. du S.*

BIS

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIspereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΤΣ.

1 Ἀλλ' ὑπερβάλλειν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων μόνοις φασὶ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῶν γενεσίων ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγεμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἤδη ζεύξάμενος τὸ ἅρμα, [a] πανημέριος τὸν οὐρανὸν διέρπει, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τὴν ἀκτῖνα οὐκ ὀλίγην, οὐδὲ ὅσην [b] κνήσασθαι τὸ οὖς φα-

a Πανημέριος] Πανήμερος Fl. b Κνήσασθαι] Ἀλφήσασθαι G. Ἀλφήσασθαι P.

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem scalpere. G.

ΖΗΝ &c.] *Bas.* 1. & 2. Διὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, eriam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa B. quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ὑπερβάλλειν] Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ὑπερβάλλειν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *F.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ὄμφαν enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Var. Hist.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 127. &c. *M. du S.*

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Paroemia. *J.H.*

Κνήσασθαι] Mss. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ χάλλιν ἄγων. Scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ, χάλλιν ἄγων. *Non tantum otii habens ut aurem inveniat*, hoc est, *tangat*. ἀλφαίνω & ἀλφάνω est invenio. *J.G.G.*

Κνήσασθαι] Sic Edd. Addiderat *Solan.* conferend. *Par.* c. 11. Ibi habemus τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνήμενον. At quis dubitat κνᾶσθαι *scalpere* significare? Im-

φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶ ὀλίγον ὑπῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὀδὸν διατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τὴν δάφνης, καὶ τὸ τρίποδα [e] διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & jam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim

[a] Ἀωρὶ] Ita *S. P. P.* & marg. *A1.* Ἀωρίᾳ cett. Edd. [b] Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* [c] Ἐκκεκώφωται] Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηκε enim cętt. omnes. [d] Μεταβαίνει] Μετέρχεται *Fl.* Nil mut. *P.* [e] Διασεισαμένη κελεύῃ] Διασείσασα κελεύσῃ P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορῥίψαντες. *V.*

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. *J.F.R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρία natum suspicetur quis a. repetito ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀωρὶ amisisse a praedicabit, quod absorptum sit ab a sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρίᾳ saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta *B1.* Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. *J.F.R.*

20. Ἐκκεκώφωται] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendose ἐκκεκώφη legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oracolo Cl. *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ὃν ἡ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed & *Philostratus* Vit. Apollon. IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Ægypt. §. III. c. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καλαγώγῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνων τὸν προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic. p. 210. habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξηργασμένον absoluta ait; quod firmat conjecturam nostram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec desumpta ad *Philostr.* p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vs. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pseudomanti* sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθον] Oraculum Pataraeum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA

De-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causſa inſidias ſtruant, dum agninas carnes atque teſtudines una coquunt, adeo ut niſi acutas nares haberet, deriſo illo abiret Lydus. Aeſculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aſpera, & inſuavia tangit; & ex alienis calamitatibus ſuos haurit dolores. Quid vero ſi ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adſpirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes ſomnum; aut ſomnia quae cum ſomno pernoctant, & oracula illi ſubjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra ſingulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipſe rex & pater omnium, quot injucunda ſuſtineo, quot negotia ha-

γὼ λέγειν [f] ὁπόσα ὑπὲ πείρα τ μαντικῆς ὑπιτεχνῶν) αὐτῷ, ἄρνεια κρέα ϗ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥϛε εἰ μὴ τ ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῦ ὁ Λυδὸς καλαγελῶν. ὁ μὲ γὼ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλέμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνῃ τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρπᾶ) λύπας. τί γὼ ἂν, εἰ τὺς ἀνέμους [g] φυτυργοῦντας λέγοιμι, ϗ ὠϑοπέμποντας τὰ πλοῖα, ϗ τοῖς [h] λιμῶσιν. ὑπὲ πνέοντας; ἢ τ ὕπνον ὑπὲ πάντας φετόμενον, ἢ τ ὄνειρον μ τῦ ὕπνυ ϑιγνυκλεύοντα, ϗ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὼ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονῦσι, ϗ πρὸς τ ὑπὲ τ γῆς βίον ἑκάϛοις [i] συντελῦσι.

Καίτοι τὰ μ τ ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, ϗ πατὴρ, ὅσας μ ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

[f] Ὁπόσα ἐπὶ πείρα] Ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρᾳ Fl. J. H. Bl. Fr. S. [g] Φυτυργοῦντας] Φυσῶντας vel φυσυργοῦντας conjicit M. du S. [h] Λιμῶσιν] Pell. poteſt etiam legi λιμῶσιν, ſenſu optimo. [i] Συντελοῦσι] Συντελοῦντις P. Συντελοῦντες marg. A1.

Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo. M. du S.

28. Διασεισαμένη] Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etſi alias activum Noſtro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile ſe obferet. Sed med. forma σεῖομαι pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem ſignificatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Creſollii* Theatr. Rhet. probat. Niſi & hic potius ἐσείετο ſit paſſivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). J. F. R.

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etſi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo conſilium, conditionem, cauſſam ſignificare, ſatis dictum ſupra I. *Ver. Hiſt.* 19. Addo tantum *Aeſop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιῶν. *Se id utilitatis eorum cauſſa facere.* Adi etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ eſt, *ea conditione, ut liberi eſſent.* Aliud eſt ἐπὶ τ πείρας. E. c. *Ariſtid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅϛις — τοῦτο ἐπὶ τ πείρας ἄριϛα δείκνυσι. *Quisquis id optime ipſo experimento, ipſo facto, comprobaverit.* J. F. R.

33. Ἄρνεια κρέα, ϗ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες] Haec reſpiciunt Pythiae reſponſum, quod dedit Croeſi legatis, cum id conſulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam ſuperius in Jove Tragoedo. J. G. G.

Ἄρνεια κρέα] *Herodotum* vide. Paſſim alibi tangit noſter. V. Z. ἰλ. c. 14. & Z. τρ. c. 30. M. du S.

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forſan & hic χελώνης legendum. J. F. R.

35. Ὁ Λυδὸς] Midas. F. G.

36. Ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* F. G.

37. Ὁρῇ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta deſumpti ſic videntur corrigendi. Ὁρῇτε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδίων. Ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπῶνται. Praecedens autem ſenarius ſic ſtare poſſet — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἀσκελὴς ἐνοχλούμενος. &c. F. G.

Ὁρῇ τε] *Hippocratis* verba ſunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kuſtero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. M. du S.

Ὁρῇ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. J. M. G.

Ὁρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inſerui, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; ſed & συμφοραῖσιν tum ſcribendum. Locum Cl. *Geſn.* jam indicavit. J. F. R.

40. Φυτυργοῦντας] Fortaſſis ſcripſerat φυσυργ—; quod quia novum eſt, malim φυσῶντας. M. du S.

42. Ἡ τ ὕπνον] Qualis Deus ſit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione ſomniorum vide *Luciani* Somnium, ſive Gallum. *Homer.* in Odyſſ. XIX. G. C.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διῃρημέ-
νος; ᾧ πρῶτα μὲ τὰ τ' ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράττουσι τ' ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄλλα
πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτό-
τητος. εἰ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τ'
διοικήσεως, ὑετὸς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τ' ὀλί-
γης Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ καὶ ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
κατ' αὐτὸν χρόνον [b] ἁπανταχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τ' ἐν τῇ Νεμέᾳ
βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν
ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, & Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & e-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάστας male *H1.* & 2. quod emendarat in marg. *Gesn.* b Ἁπανταχόσε] Ἁπανταχοῦσι male P. Ἁπανταχοῦ marg. *Alw.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἀργίας * Διαμέλλοντες τ' ἔργων † ἄπτωνται. τὸ δὲ βλακεύειν ἐπὶ τοῦ μὴ ‡ Θρύψεως τι ἐπιτιλαύτων λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τ' ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ὡδὶ § Τρητὸν λεγόμενον, ἔνθα Ἡρακλῆς τ' λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐπιτελεῖν κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλοῦς τ' λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγριώτατοι ὄντες φιλοξενίας ἕνεκα, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. *V.*

* Διαμέλλοντες] Διαμέλλοντος ante editum.
† Ἄπτωνται] Ἄπτονται antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *M. du S.*

§ Τρητὸν] Legebatur una voce σωματικὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Clav.*

51. Τοσαύτας Φροντίδας] Conf. supra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διῃρημένος] Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* c. 9. f. ἀ διῃρημένα τὸ σῶμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τ' κλῆρον — διῃρημένον. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διῃρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διῃρημένος recte, *sublatus.* Sic ὑπῃρμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a αἴρω & ἐκεῖρω, prius vero a ἀφίημι esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. B.*

54. Βλακεύωσιν] Non tam stuporis hîc notionem subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους Φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: εἰ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τ' διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος & διατάξας πέπαυμαι τ' ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne ſic quidem effugere querelas facile eſt: verum ſaepe,

Dîque, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: noſtros, Jovis, almus ocellos

Nondum ſomnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus eſt Epicurus, qui pronunciat rebus nos terreſtribus nihil providere: nec contemnendum periculum, ſi homines iſta illi credant: verum ſine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, ſine libamentis crateres, frigida altaria. In univerſum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet.* Quae cum ita ſint, gubernatoris inſtar excelſus ſolus ſto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii ſunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verſo*, eo ſolo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, ϗ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω ἀφαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, ϗ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ τι ϗ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ὑποφαίνων τῶν ὅλων πραγμάτων· ϗ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκήλητοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ [e] κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· ϗ ὅλως ἄθυτα ϗ ἀκαλλιέρητα, ϗ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ὅτι τὸ πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· ϗ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, ϗ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος ϗ [f] ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων [g] μερμηρίζω κατ' Φρένα, ϗ κατ' θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους,

εἰ

mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες ſunt *ſpeciales curae*, quae ſingulis ſunt impendendae, & opponuntur τοῖς καθόλου διοικήσεως, quae ſunt, in quibus ſumma rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipſe rexi & gubernavi, levatus & ſolutus ſum curis his particularibus.* *F.G.G.*

65. Βυκόλων] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Bas.] Hinc ego conjicio ipſa Olympiade — ſcriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera eſt, nec niſi alia ſuccurrant, cui tuto ſatis credi poſſit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omiſit *Solan.* in nota ſua, eum poſtea adjecturus; ſed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲν ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μὲν θα θεοί τε ἕσαμες ἱπποκορυσταὶ Εὕδον παννύχιοι, Διὶ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἄνερες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθὴς. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deeſſe videtur, aut ſimile quid. Τὸ πάντα Interpres ſupplevit. *F.G.*

89. Εἰ τύχοι] Confer, ſi operae videtur, *Amor.* c. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus eſt μορμυρίζω? quis enim neſcit μορμυρίζω Homericum eſſe verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Μορμυρίζω] *Hom.* Il. B. vſ. 3. Ἀλλ' ἴομεν μορμυρίζε πᾶσι θύρσοι — unde orthographiam in Edd. peccantem reſtituimus. *J.F.R.*

c Εἰ γάρ τι &c.] Ἤν γάρ τι ϗ μικρὸν ἐπινυστάξωμεν marg. *A1.* d Ἐπινυστάξωμεν] Ἐπινυστάξωμεν *Fl.* e Κρατῆρες] Hoc & tria ſeqq. omiſit *Fl.* ab οἱ ad οἱ tranſiliens. f Ἄσιτος] Ἄθυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μορμυρίζω Edd. priores male.

οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] πότε γὰρ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἐῶμεν δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρωτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ἐπιξήμιαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπασχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται, κἀμὲ καὶ βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ἐπημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ἐπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καίτοι, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ χιλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ἑαυτοὺς δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· ὃς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, τέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; προ-

sophos, qui solos Deos beatos praedicant; quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clámant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in quâ vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

4. MERC. Ipſe quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. A1. b Γοῦν] Γέτοι marg. A1. c Ταῖς ἐπιξήμιαις] Τὰς ἐπιξήμιας, καὶ τέχνας — συνέστηκεν P. & marg. A1. d Πάνυ] Abeſt a Fl. e Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. A1. Nil mut. Fl. J. &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ J. & V2.

97. Ἑωλὰς δίκας] Ἑωλός ἐστιν ὁ χθιζινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διακαιόμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. εἰώλους ἔν δίκαις λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. V.

98. Ὑπ' ἀσχολίας] Σκῶπτε. V.

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι ὑπὲρ † περὶ τέχνων. οἶδα ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. V.

7. Ὑπερημέρους] Παρωδοῦσι τὸν προθεσμίαν, τουτέστι ἀμφισβητουμένους. V.

* Μήπω τελεσθείσας ὦν.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit M. du S. nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. J. F. R.

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τέχνῃ.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. M. du S.

3. Κεκράγασιν] Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. J. F. R.

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. M. du S.

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. J. *Elſn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. J. F. R.

Ibid. Τὸν χρόνον] O *Tempora, o mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. M. du S.

26. Τὸν μὲ Δία] Scribe Δίαλλον. F. G. i. e. majuſculo Δ tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem *Gujesii* notam ſequentem. J. F. R.

31. Σὺ δέ, ὦ θύγατερ] Phurnutus Jovem juſtitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & Im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causſas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis judices pro portione aestimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injustum putet factum esse judicium, licere ipſi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset.* Tu vero filia assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & judicantibus attende.

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim? JUP. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis Philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophroniſci praesertim *filius*, qui summis justum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit. JUST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim

ὁτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, [i] ἢ θέλεις εἰς νέωλα [k] παραγγελῶμεν; ΕΡΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ δὲ κήρυττε [l] καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἔσται τῇδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληρῶν σφίσι τὰ δικαστήρια τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ὑπακούουσα τοῖς δικάζουσιν.

[m] ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ὑπαγελῶσαν ἐφέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρὴ γὰρ ἐλπίζειν γε δή· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τὴν ἀδικίαν προλιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάντη γοῦν ὃν φῂς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤφελον οἱ ἐμοὶ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δε-

i Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγγελῶμεν] Προαγγελῶμεν *Fl.* l Καλαπτάμενος] Καλαπτόμενος P. m ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν] Αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξεῖναι ἐφέντι] Ἐκκλῆσιν διδωσίτων. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀνωθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύας τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ‡ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. *V.*

‡ Ἦν] Aberat in editis. Inſerui *M. du S.*

Imperator universorum, quodque quaecumque reges facerent, ut justa & aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Jovi assistentem justitiam feciſſe, quam interpretationem non satis probat. *G.C.*

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. *F.G.*

32. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* scribit Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. *Pauſan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Heſiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & melicratum. *G.C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Heſych.* Σεμναὶ θεαὶ. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἔλεγον, καὶ Ἐρινύας ἀπὸ εὐφημισμοῦ. *F.G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Conſule *Heſych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiaſtes de templo Eumenidum, *Pauſaniae* in Areopagi deſcriptione, ſ. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illuſtravit *Meurſ.* Areopago c. 2. *J.M.G.*

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De ſortitione judicum permulta Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. vſ. 277. Conſule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non eſt noſtrum. *J.F.R.*

δεσμωτήριον ἐμπεσών, ἔπιεν ἄθλιος τῦ κα-
νείω, μηδὲ τ' ἀλεκτρύονα τῷ Ἀσκληπιῷ
ἀποδεδωκὼς, ὡδὲ τοσῦτον ὑπερέχον οἱ
κατήγοροι ταναντία φρονῆ τ' ἀδικίας φιλο-
σοφῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τ' φιλοσοφίας ἦν τότε, κ' ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ' Ἄνυτον κ' [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾶς ὅσοι τρίβωνες, κ' βακτηρίαι, κ' πῆραι, κ' [b] ἀπαλαχῆ πώγωνες βαθεῖς, κ' βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, κ' πάντες ὑπὲρ σῦ φιλοσοφῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κ' [c] ἴλας, κ' φάλαγγας, ἀλλήλοις [d] ἀπαντώντων, κ' οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τ' ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ὅτι τ' πήραν αἴξαντες, κ' τὸ τρίβωνιον, κ' τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὀπτήσαντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων [e] περίερχονται, σὲ κ' τ' ἀρετὴν ἀρετίλω ἐπαινοῦντες. ὥστε κ' τ' παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἀφ-

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res sunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μέλιτον] Μίλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαλαχῆ] Et sic Fl. cum reliqq. c Ἴλας] Bene sic B1. & 2. Ἴλας cett. Dubie H. d Ἀπαντώντων] Ἀπαντώντων adspirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιερρέουσι G. P. & marg. A1.

46. Μηδὲ τ' ἀλεκτρύονα] Ὁ δὲ Πλάτων ὁ τῷ Φαίδωνι μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα * τοῦτον τῷ Ἀσκληπιῷ τ' Δία σωτῆρα διηγούμενον, ὑπάγει αὐτὸν ὁ τῷ ἀλεκτρύονα ὃν ὠφείλετο. V.

* Τοῦτον] Ἀποδοῦναι. C.

46. Ἀλεκτρύονα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. G.C.

Ἀλεκτρύονα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aesculapii, vid. etiam *Ovid.* Met. XV. fab. I. Et *Mich. Rosell.* Ceterum falso insimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon.* c. 33. ex *Xenoph.* Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in *Biblioth. Raisonnée* An. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. *Caton. Diſtich.* Quo offendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accuseretur non sacrificasse, & quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia Cl. Vir in rescript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. scripserat: „ *Illud forte nonnullis mi-*
„ *nus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abſti-*
„ *nerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque*
„ *exiguis. De Socrate & Demonacte Philoſophis tradit*
„ *Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accu-*
„ *ſato*". At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum cerimoniae & consuetudinis caussa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non ausim. J.F.R.

53. Μίλητον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μίλητος. Vide Not. ad Z. dial. c. 16. M. de V. Ibid.

non contingat; quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

μάρλοι ξύλυ, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἐπορήσῃ Φιλοσόφυ.

7. JUST. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio excluſuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *causſae* judicentur.

70 ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττον), πρὸς ἀλλήλυς ἐρίζονλες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχον). Φασὶ δὲ καὶ τὺς πλείστυς αὐτῶν ἐν μὲ τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ὅτι δὲ τ πραγ-75 μάτων μηδὲ τὸ πρόπαν εἰς τ οἰκίαν προδέχεα), ἀλλὰ δῆλυς εἶναι ἀποκλείσονλας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ὅτι τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τ ἀδικίαν προεπεξενῶα) αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατες, 80 ομοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ f καὶ ἑνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιθ' ἤδη, ὡς καὶν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum me-

EPM. g Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῦ Σουνίυ, μικρὸν ὑπὸ τ Ὑμηττὸν ὅπι τὰ 85 λαιὰ τ Πάρνηθ@, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι h τ ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ χελιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυο-90 κάμπαι, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, ὃς ἐδε-

f Καὶν] Γὲ marg. *A1*. g Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προίωμεν, ὦ Δίκη, τουτὶν P. Nil mut. *Fl.* h Τὴν ὁδόν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Διδίττονται] Ταράττυσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιεῖσθαι. *V.*
78. Προπεξενῶα)] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττει). *V.*

89. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad *2. Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ δὲ τῶν ἄλλων] *M. Aurelio* imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos infectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ἴλας] Lego κατ' ἴλας. *Bz.* κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὴν πύρον ἀίξαιλες] Adleverat *Solon.* Vid. infra Πρ. 517. Id est de *Mort. Peregr.* c. 37. Ubi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἥξειν est in *Junt.* Sed quum aliae ἤξειν habeant, hoc ibi disquirendum erit. *J. F. R.*
64. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἐξηρχοντας] Mſ. ἐξυροσοῦσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J. G. G.*
65. Περιέρχονται] Περιυροσοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Περιέρχονται] Περιυροσοῦσω verum esse puto; quia περιέρχονται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — προσπαίσια ἐξυροσοῦ ἐμ. Noster hoc *Dial.* c. 27. δίκην δὲ αὐτῷ ἐξυροσῶν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. *J. F. R.*
83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῦ Σουνίυ, μικρὸν ὑπὸ τ Ὑμηττὸν ὅπι τὰ λαιὰ τ Πάρνηθ@, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. *J. P. a G.*
90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπαι] Vid. supra notata ad *T. I. Prometh.* vers. fin. *J. F. R.*

98. Ἀγε-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι ταληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γὰρ πρὸς τὴν φιλοσοφίας ὠφέλειαν οἱ πολλοὶ αὐτῆς· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τῷ σχήματι, μετριώτερα ἁμαρτάνουσι πολλὰ ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι ταληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαλεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπελελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν ὑποδοχὴν ἕτοιμοι ἑτοιμόταλοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῆς πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δεῦσοι τὸ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas. Jam vero ſapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes ſicunde ad illos rurſus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *poteſt*: injuſtus enim ſim, ſi tibi, ſororí, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quosdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῦο] Καταπτῆ L. Καταπτῆς marg. *Aliv.* b Γὰρ] Non habet *Fl.* c Ἐπεὶ] Ἔτι P. & marg. *Al.* Nil mut. *Fl.*

15. Διωσεσειὸν] Τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. *V.*

98. Ἀγοραῖος] Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Z. ep. c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μετρίως λέγων] *Lucas Holſtenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Attica jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectansque donec ea quae ſunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male Interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo*. *Alm.*

25. Σούνιον] Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mſ. Αὐτῇ μὲ ἐπαυθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο. *Tu vero hic in colle conſidato*: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. *J. G. G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. eſt. *M. du S.*

34. Ὁ περιφορός] Conf. T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

35. Ὁ τὸν σάγμα ἔχων] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inferere voluere nonnulli. Conf. ſupra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὸν περφυρᾶν (ſcil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. & vel centies alibi. *J. F. R.*

Ibid. Λάσιος· ὦ τοῦ σκ.] De Phraſi v. Διων. c. 2. Sept. c. 24. & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia

rii, & punctis pardalium inſtar maculoſi. Sunt vero, qui ubi extra ſolum ſummo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, ſatis ipſi quoque muraſſe colorem ſibi videntur. Apertum vero, futuram tibi conſuetudinem eſſe cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo deſcendimus, ipſa quidem hic in colle conſidere poteris concionem proſpiciens, exſpectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conſcenſa arce ſic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis ſit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fiſtula, hirſutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, poſt appulſum vero Datidis, & exſcenſionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienſibus, & ab eo inde tempore iſtam ſub arce ſpeluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

στιγμῶσι, καὶ παρδαλωτοὶ τὰ χρόαν. εἰσὶ δ' οἳ καὶ μόνον φαύσαντες ἔκλοθεν τῷ λέβητι ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ὑπιχρισάμενοι τὰ ἀσβόλῃ, ἱκανῶς οἴονται καὶ ὅτοι μέλαβεβάφθαι. σοὶ μὲν οὖτοι δῆλον ὅτι μὴ τὰ ἀρίστων ἡ θρέψαι ἔσται.

Ἀλλὰ μέλαξυ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καλὰ λείπωμεν, ἐς δὲ τὰ ἀκρόπολιν [d] ἐπορεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶ δὴ καλὰ βεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά πῃ ὑπὲρ τῆς πάγης [e] κάθησο, τὰ νύκα ὁρῶσα, καὶ παρειμένη ἐς τὰν ἀὴρ κηρύξω τὰ πρὸς τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὰ ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ἐστὶν ὁ προσιὼν ὄγε, ὁ κερασφόρος, ὁ τὰ σύριγξα, ὁ λάσιος ἐκ τῶν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῄς, ἀγνοεῖς τὰ Πᾶνα, τὰ Διονύσου θεραπόντων τὰ βακχικώτατον; ἔστιν ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον κατὰ δὲ τὰ Δάτιδος ὑπέπλευσε, καὶ τὰ [f] Μαραθῶνάδε τὰ βαρβάρων ἐπόδασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὰ κατὰ τὴν ἀκροπόλει σπήλυγξα ταύτῃ ἐπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν κατὰ

[d] Ἀποτεύωμεν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀποτέσωμεν P. & marg. *A1.* [e] Κάθησο] Reſcripſi ex G. L. & marg. *A1.* quae κάθησω. Καθῆσθαι Edd. [f] Μαραθώνάδε] Ἐν Μαραθῷ P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. *A1.*

29. Τὴν νύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι πάγον δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ὀνομάζεται τὸ πεπηγέναι ἢ σωρεύεσθαι πρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἐπηκόου] Ἐπήκοος χώρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ἡ ἀκοή. *G.*

36. Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἁρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ τὰ Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδος στρατιὰν, ἣ δὲ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἄλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἐστρέβη παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγξα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiaſten aliter legiſſe. Sed forſan τῶ pro τῶν per feſtinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J.F.R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὃς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit *M. du S.*

quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν] Hiſtoriam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiſſime jam perſecutus eſt *Meurſ.* Athen. Attic. 2, 8. *J.M.G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI. 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθώνάδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἰκάδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. *J.F.R.*

42. Σπήλυγξα] *Manuſcr.* vocabant; *Eur.* ter. *Meurſ.* Ath.

ὑπὸ τῶ Πελασγικῶ, ἐς τὸ [a] μετοικικὸν συντελῶν, ἡ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνων, [c] προσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. ἡ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πὰν, μουσικώταλε καὶ ὀρχηστικώταλε σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώταλε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ἀνάγκη, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ὅτι τ' ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πὰν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος ἡ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ὀπτίλεξάμενοι τράγον ἔναρχιν θύσοί μοι, πολλῆς τῆς κνίσης ἀπόζουσα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοι τὸν

laſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Juſtitia. MERC. & ... JUST. Tu quoque *ſalve* Pan, canendi & ſaltandi inter ſatyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me ad-

vo-

a *Μετοικικὸν*] Μετοίκιον P. & marg. *A*1. b *Ἐν γειτόνων*] Reſtit. ex P. Ἐν γειτόνων ante editum. c *Πρόσεισι*] Προσέρχεται P. & marg. *A*1. d ΕΡΜ. ἡ ... ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejungit *J.* conjungit *Fl.* item *P.* Niti quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. e *Κατέπεμψέ με ἀποκλ.*] Κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl.* f *Ἀποκληρώσουσαν*] Ἀποκληρώσοντας marg. *A*1. g *Πράττω*] Τιμῶσί με marg. *A*1. Sed hoc certe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τῶ Πελασγικοῦ] Τόπος * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν οἰκησάντων, γράφει ὁ Λέξ. τῶ ρ'. *V.*

59. Ἀποσάρκους κνίσης] Πόλεμον. † λέγει δὲ Πέρσας συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς δὲ βαρβάρων φονεῦσαι. *V.*

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit *Solan.* ruſſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. *J. F. R.*

† Λέγεται] Λέγουσι V. & mox φόνους. Servavi tamen lectionem editorum, quam *Solan.* quoque non mutarat. *J. F. R.*

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. *Hemſh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 109. No. 31. Ibi *Thucyd.* ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique *Waſſ.* notat videndum *Heſych.* voce Πελαργικὰ, & *Schol.* in Lucian. *Strabon.* p. 221. Schol. *Ariſtoph.* Opp. 833. *Dukerus* vero in *Schol.* & *Ariſtoph.* l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat *Scholiaſt.* Luciani h. l. Haec illi: ſed ut Lectori otium faciam, addam verba *Heſychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τῆ ἀντιστρόφω τοὺς γονεῖς πελαργικὸν ἀντὶ τῆ πελασγικὸν Πελαργοὺς γὰρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι λόγῳ τῆ πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος. ὡς δ' Θιασάμενοι τινὲς, πελαργοὺς ὀνόμασαν ἀφ' τὰς στοὰς, ἃς ἐφόρουν. Veroſimilius *Strabo* L. 2. p. 339. docet Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελαργικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. *J. F. R.*

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocrationi* voc. μετοίκιον. *J. M. G.*

45. Ἐν γειτόνων] Sic P. uti jam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c. 31.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus.

μενοί με τ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλῶ στιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλά ἔχ τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & commentula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & saltator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & speciem, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τ Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὺς Φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τὺς καθηφεῖς, τὺς σκυθρωπὺς [h] ξυναμα πολλὺς, τὺς τὰ γένεια [i] ὁμοίους ἐμοὶ, [k] τὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ,τι ἢ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τ σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀστικὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ Φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίου [l] καλάμου, καὶ τ σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν [n] ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα δι-

h Ξυνάμα] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At P. σκυθρωπὺς συνάμα. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si cui ferves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὄρειος γὰρ ἔγωγε] Ἐν ὄρεσι ἀμφιτάμβος. *V.*

76. Ἀστικὰ] Πολεμικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen οὐ γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐι γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1. Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut οὐ hic quoque reciperem; quamvis οὐκ etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia οὐκ γειτόνων πρόσωπα conjungi potest: quin & οὐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime οὐ videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. οὐκ γειτόνων οἰκούσων. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba οὐκ γειτόνας οἰκούσας adducit, item ex *Lys.* εἰς γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Aristaen.* οὐ mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, simulque lusum in ἀπὸ pro οὐ. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 319. καὶ ἦν ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine *quae diu DOMI est adservata.* *J. F. R.*

48. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post, καὶ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τράγου ἤορχον θύουσί μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἤορχιν τράγου ἐπὶ τὸ σπέλαιον ἀγοντες. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον ἴσχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἡτιώμην ἐπὶ τῇ τῶ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum ἴσχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον ἴσχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte; si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit ἴσχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *J. F. R.*

82. Ἀριστήν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑφ' ἁλιαίνοντο μῶν, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τὰ αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς τέλος τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. ταραττόντων γε δὴ τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχεάντων, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸ ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ὅστις κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν [d] ἀναγκαιοτέρων σχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν [e] κεκηληθότες.

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se sermones: procedente vero disputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, & intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum, cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille viciſſe videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (n. νόμον) b Μεγάλα] Ἅμα P. Nihil mut. *Fl.* c Ἢ θρασύτερος] Ἢ ἐν θρασύτητι ἁλισκομένων ἀπειλῇ P. d Περισχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, πρὸ prorsus ejecto. e Κεκηληθότες] Sic dedit *Solan.* Κεκληθότες Edd. hac priores.

86. Συνουσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς ἁλισκομέναις συνουσίαις σύμπλεγμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς †τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξῦ τῆς φωνῆς. *V.*

99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέστατον] Haec & seqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τό & interpretatio ad τὸ spectat. Μᾶτρον etiam pro μέχρι prave legebatur. *J.F.R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μείζω vel μᾶτρον intelligere, faciat. In *Parisina* Ed. haec marginalis glossa addebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in summae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit.* Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J.F.R.*

92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκεπτόμενος invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *J. B1. S.* quumque Cl. *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocyus hoc dedi, quod sensus postulat. *J.F.R.*

97. Ἀτιξισμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Hermot.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασιν] Conf. supra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J.F.R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περισχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum necessariarum curae est.* Περισχολεῖ est verbum quod Graecia non novit, nec nosse potest. lege ἀναγκαιοτέρων πρὸς ἀσχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit.* *J.G.G.*

Ibid. Ὁπόσους] Ὁπόσοις. *F.G.* Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Conf. supra T. I. *Zenx.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ἐκείνου κακοήθεια. *J.F.R.*

2. Περισχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum ἀσχολεῖν, quo passim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J.M.G.*

Pro-

bus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audito, populi. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque cassas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenien-sibus; merces uniuscujusque cassae triobolum. Numerus judicum pro portione*

λημμένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν 5. ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ὅτι τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ τι γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι (οἶκας γὰρ ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, ἢ οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεώς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καλαστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἴτωσαν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δὲ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς δὲ δι-

f Γε] Καὶ marg. *Alw.* *g* Τύχῃ] Δίκῃ *B*1. & 2. *h* Καλαστησόμεθα] Revocavi lect. *Fl.* Καλαστησάμεθα Edd. cett. *i* Ἁπάντων Ἀθηναίων] Ἁπάντων ἀχϑῆναι Ἀθηναίων *Fl.*

Περιαχολεῖ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκηλημένοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκηλημένοι habent. *M. du S.*

Κεκηλημένοι] Possis κεκηλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκηλημένοι] Optime olfecit Cl. *Gesn.* sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene sic emendarat *Gesn.* cum in *H.* sua δημοφελὶς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amst.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor.* c. 36. ὑπεσταλμένῃ φωνῇ τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Reviv.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπον ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot.* c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zeux.* c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv.* l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *F. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vir. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῇ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γάρ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ ἀμφισβητῆσαι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eumdem, qui

δικαστῶν χῦ λόγου τῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀπεθέμην γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, ἢ τύτυς ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνιεῖται ἐπὶ Δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τῦ θορύβυ, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ ἡ σπουδὴ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλυς πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τῦ Ἀρείυ πάγυ; ἢ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ἅστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχεσθε, ἢ ἀποκληρῶτε, ἢ διαγρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῆς ἐρωτικῆς, ᾗ ἡ Ἠχὼ εἴωθα ἐπιχερλομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, ἢ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων [c] ἀκούσαι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γῦν, ὡς ὁρᾷς, προσ-

criminis. Quicumque vero date libelle ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua caussa judicatum esse putet, provocatione certabit; est autem ad Jovem provocatio. PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt otrahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, & sortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in spelunca, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advocemus. JUST. Bene mones. Densi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγωνιεῖται P. b Ἐμοίγε] Restitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd. c Ἀκούσαι] Ἀκούσαι τι male *B2.* cum bene esset in *B1.* &c.

37. Ἄλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τῦ ἄλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. ἔστι γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει ἀβλαμῶς, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἷον· ἔστω δὲ ὁπότε † εἰσέλθοι, κακὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ τῦ εἰσῆλθεν. *V.*

* Ὑποταξικῦ] Ὑποτάκτικῦ legebatur. Correxit *M. du S.* † Εἰσέλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθοι.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuisse eandem quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. *J. F. R.*

36. Ὦ τῶν Ἠχὼ εἴωθα ἐπιχ.] Conf. supra *Deor. Dial.* XXII. f. *M. du S.*

37. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ δικαζομένων ἀκούσαι] Non constat his constructio, & corrigendum ex Basileensi ἀκούσαν τι. *J. G.*

38. Ἐμοί] Sic L. uti Cl. *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum fuerit. *M. du S.*

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούσαι] Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούσαν τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjecturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes Jotacistas corrupta sunt, vel Canterlani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἰσότιμα in σιτίσιν mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχει μοι — ἀκούσαι. Ulius ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα ὅτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III. 53. χαλεπῶς ἔχει ὑμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους ἃ νῦν πείθω, *difficile nobis est persuadere.* In primis rectre hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέον μὲν ἐπὶ ἀπείρου δικῆν ἥκειν ἔστι, δικῶς δὲ ἐπείρως ἔχοιμι περὶ τῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέον μὲν ἐπείρως δικῆ (vel δικῆν servato, & intellecto εἰμὶ) ἥκειν δικῶς δὲ ἐπείρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀπαγγελίας ἔχει οἷς ἔκρινα ἐχθὲς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ παλαιστάς. *J. M. G.*

Ἐμοίγε] En medicinam quum *Gesnerus* desideraret, quamque conjectura adsecutus est, ex Libris confirmatam. *J. F. R.*

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες σκοτομυδοῦντες] *Alciphr.* 2. p. 262. Δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξουσί μοι σκοτομυδεῖν, ubi Doctiss. *Bergler.* pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit: *ne vespae circumstrepentes verticem*, quum *aresne* de-

ut vides; cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te feciſſe horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In jus veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Cauſſas alias differemus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et credo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire ſeptem *judices.* MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.* JUST. Quinque ſufficiunt. MERC. *De Ariſtippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque &

ἴασι θορυβώδεις, ὥσπερ οἱ σφῆκες βομβοῦντες τὴν ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἔπου, μιαρέ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας εἰς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγελμέναι. κάμοὶ ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κληρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιάσατο. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε καὶ τοῦ-

debuiſſet, id quod *Geſnerus* Noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes, irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab *Ariſtophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler.* *J.F.R.*

49. Οἶσθα ὃ δράσομεν] Attici vulgo οἶσθ' ὅ, τι δράσον. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M.du S.*

51. Κληρῶμεν] De cauſis ſorte producendis vide AG. V. 2091. *M.du S.*

53. Ἐπηγελμέναι] Ἐπηγγελμέναι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J.F.R.*

55. Μέθη κατὰ τῆς &c.] I. e. τὸ μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὄσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος. i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, ſuper Polemone.* κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, ſubaudi γραφῶσι. Ἀνδραποδισμῷ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et ſic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Eraſm.* ac *Geſn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, ſuper.* Verum eſt, ὑπὲρ τινὸς ſignificare *pro aliquo.* Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia. Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noſter hoc *Dial.* c. 6. πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, *& omnes PRO TE philoſophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hiſt.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. *Amor.* c. 47. p. m. μᾶλλον ὑπὲρ ἀλλήλων ἢ φίλεσιν. *Ariſtid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρῶν. *PRO viris honeſtis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de, ſuper* ſignificare; nam Polemon non tam eſt *pro* quo cauſſa dicitur, vel qui reus defenditur, ſed ſubjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes ſuum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At ſi quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& ſic centies in N.T.) ſed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Paſt.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίας δεδοικὼς. *timens filio.* Sive *de, pro, ſuper* filio, quod & ibi parum diſcriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem eſt ſubjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & ſeq. Nec obſtat quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demoſth.* περὶ στεφάνου. *Demoſth. pro corona:* nam & ibi corona eſt de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etſi hic parum quoque interſit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeſtat *de, propter*, vel *ſuper*, quo ſenſu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M.du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τὸ τοῦς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας ὅσα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haeſi, an in verſione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Proſopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties ſe occaſio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus poteſt feminam terminatione ſignare, quam *Stoa:* quaque uſi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic diſcipulus, de quo paulo poſt, c. 20. *M.du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τὸ τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν, &c. *F.G.*

61. Ἀρ-

τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

litem judicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

ΕΡΜ. Βάλλ' ἢ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε κἀκεῖναι, κἀκεῖνο ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρὸν, ἀλλὰ πλησίον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τινὶ δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· ἀλάλογος [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; ἢ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τοὔνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro*; *Dialogus eidem*, *contumeliae*. JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, ni-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις *Fl.* e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. B1. H. P. S.* Ἐγγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτικὴ. *V.*
68. Κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, κακόδικος Λυκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. τὴν ἀργυραμοιβικῆς δίκην τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ ὄσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo ω verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβός, ἰσάμοιβος &c. *J.F.R.*

64. Πύῤῥωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *J.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον διδικάσονται] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus*; *Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν. *priores prius expediamus* sc. causſas. *J.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. ſubſtituerat ex G. Ego neceſſitatem nondum video: quin quia δίκας ſupra praemiſſum intelligitur, aptiſſimum videtur διαλύειν δίκας pro *dirimere*, *dijudicare*. Ita ſimplex λύειν pro *diſſolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere ſententiam*, habet, ſupra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* ſive Epiſtolam Artaxerxis ad Hippocr. quae eſt numero prima, λύε ταῦτα πάντα. i. e. *ſolve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύεσθαι ἐγκλήμασιν *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. poſt med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύσεις ἄνευ πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου peracto bello. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τὰ πρὸς αὐτοὺς πολέμου. *Ariſtoph.* Lyſ. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, ſi modo plures Codd. addicerent. *J.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. ſed ſolus; & gloſſema merum eſt. *M. du S.*

75. Τῷ δέησιν] An τῇ δεήσει *F.G.* Non male. Sed perſonae dativus intelligi poteſt, quando res accuſandi caſu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαί τινί τι. Exempla in Novo Foedere ſunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus ſit. Nec inſoli-

nihil enim impediet, etiam sine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Verum sortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicum.

15. JUST. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non possum, ait, caussam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem sto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere volet caussam

τῷ Σύρῳ, κωλύσῃ γ' ἐδὲν ἡ ἄνευ τῆ ὀνομάτ@. ΔΙΚ. Ἰδὲ ἡ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τ Εὐφράτ@ καλῶς εἶχε δεδικάζ@· [i] πλὴν ἀποκλήρ@ ἕνδεκα τὰς αὐτὰς ἑκατέρ@ τ δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεαζ@ τὸ δικαστικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἡ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδως ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, ἡ ἀφωνεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. EPM. Οὐ δύναμαί, φησι, τ ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῆ ἀκράτ@ τ γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ [l] ἡ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μᾶλις δὲ ἡ [n] ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν [o] δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κἀν ἐπὶ τριωβόλῳ ἀφαρπάγῃναι ἕτοιμοι. EPM. Ἀλλ' οὐδεὶς [p] ἐθελήσῃ ἔν γε τῷ φανερῷ συναγω-

h Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. *i* Πλὴν ἀποκλήρ@] Πλὴν ἀλλὰ κλήρ@ G. P. Nil mut. Edd. *k* Φείδῃ] Φίλῃ male *Fl.* *l* Καὶ] Non habet *Fl.* *m* Μόγις] Μόλις *Fl.* *n* Ἕστηκα] Ἕστηκεν marg. *Ald. W.* *o* Δεινῶν] Κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in P. L. *p* Ἐθελήσει ἔν γε] Restitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. vers. fin. χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δίκησι fere mallem, quod hic elegantius. *J.F.R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λακιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. *F.G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae respondet. *M.du S.*

83. Ἰδοὺ ἐ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mss. Ἀτλικῶς. Vulgo ὑπερορίας. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi δίκας. *F.G.*

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρ@ ἕνδεκα] Sic Mss. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρ@. *J.G.G.*

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς] Τοσούτους rescribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut: ἀποκλήρ@ ἕνδεκα „ τοσούτους ἑκατέρᾳ τ δικῶν significet: *sortire unde-* „ *cim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J.F.R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζοῦσι. *F.G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. *M.du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi passim. *J.F.R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemst.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vs. 45. Vix differre adgnoscit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem saepe a scribis hinc adparet. Addat, cui tanti est, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi μόγις edidit *Hemst.* quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *J.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. *J.F.R.*

Ibid. Ἕστηκα] Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *Al. Wess.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. *J.F.R.*

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. *M.du S.*

2. Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθυ] *Nemo certe velit ebrietati palum patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo ἐθελὴς ἐθελήσει ἵνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθυ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* *J.G.G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. *F.G.*

Ibid. Ἐν] Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσειέ γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. *M.du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Gujet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J.F.R.*

ἀγορεῦσαι Μέθη· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάξειν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἱ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μὲν ebrietatis palam ſuſcipere. Et tamen cum ratione iſtuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia ſemper in utramque partem dicere parata eſt, & hoc ipſum meditatur, contraria bene poſſe dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde poſterius pro ſe verba faciet. JUST. Nova quidem iſta ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque cauſſam, quando tibi facile eſt.

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta eſt, mancipio, quod ſolum habebat amicum & fidele ſibi, quod nihil eorum, quae ipſa imperabat, turpe putaret, privata, iſto, dico, Polemone: qui interdiu comiſſabundus vagabatur per forum medium, cum pſaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad veſperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ſerto redimitus. Haec vera eſſe, teſtes Athenienſes univerſi, qui ne unquam quidem ſobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comiſſatum veniret infelix, ut ad alias omnes ſolebat; illa plagio uſa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad

a Πρότερα] Sic *Fl. Fr. B1. P. S* &c. Πρότερον *J.* & marg. *A1.* — b Πρότερον] Πρότερα *Fl.* ſola. c Δὲ] Non comparet in *Fl.* d Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ἐπ' Ἀκαδημίας *Fl.* e Ὧν] Ὃ *Fl.* f Προστάξειν] Πράξειν P. cum marg. *A1.* g Εἶδον] Ἰδόντες *Fl.*

3. Ταῦτα] Quae ſequuntur ſcilicet. *F.G.* Occurret ſic rurſus *Dial.* ſeq. c. 12. pr. atque alibi. *J.F.R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. *F.G.*

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (ſc. clepſydrae.) *L.K.*

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graeviana: quae nunc fluit oratio.* In Pariſ. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum reliqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus.* *J.F.R.*

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epiſt.* ad *Epheſ.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Fac. Elſner.* bene monet εὔνουν ſaepe ac proprie dici de ſervis fideli ac ſincero animo ſervientibus, ne quis exiſtimet, *benevolentiam* minus convenire ſervo erga Dominum, ac pluribus teſtimoniis confirmat. *J.F.R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὃ. Nec genitivi illa conſtructio cuiquam poteſt eſſe ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. *Long. Raſt.* L. 2. p. 43. ἐμοῦ ὄντων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινὸν, τῶν μὲν εἰς τροφὴν, τῶν δὲ εἰς ὠδὴν. *Herodian.* 2. 1. 2. δυοῖν εἰκόναις τῶν πιστῶν ἑαυτοῦ. *J.F.R.*

20. Ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum conſilio ἀκράτου ἕωθεν ἐπινίων. *J.B.*

22. Στεφάνοις διηθισμένος] Conf. T. I. *Nigrin.* c. 18. *M. du S.*

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impreſſis, ubi ἀγαγοῦσα eſt. *M. du S.*

Ἀπαγοῦσα] Admitteremus *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legas. Singularem enim vim habet, quaſi *rapiam captivamque abduxeris*, vel ut praedam ſuam abegerit, aut ſeorſum abduxerit colloquendi ſecumque habendi cauſſa, quo ſenſu *Liv.* & *Salluſt in tabernaculum abducere*, & ſim. frequenter uſurpare, quis

ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserasque, & multae solicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nunnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla istam injuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

βίας, ᾗ πρὸς αὐτὸν [h] ἀγαγοῦσα, ὕδροποτεῖν τε καὶ ψάγκασε, ᾗ νήφειν μελέδιαξε, ᾗ τὰς στεφάνας ἀφείσπασε, καὶ δέον πίνειν καλαχείμενον, ῥηματία [i] σκολιὰ ᾗ δύστηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, ᾗ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλαθόμενον, ἄσιτος ἐνίοτε ᾗ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται λήρων, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λήρειν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ᾗ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, ᾗ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἰρήκει γοῦν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη ᾗ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ ᾗ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχεε τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωσὶ μὲ ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [m] ἡ συνήγορος εἰρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ καὶμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὸν ἠδίκηκα. τὴν Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα δ' Φαίλου, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] ᾗ τὴν Φύσιν ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι ᾗ ἁπαλὸν ἄν-

---

h Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγοῦσα vult *Solan.* ex P. *i* Σκολιὰ] Restitut. ex *Bl. J. Fr. S.* &c. Nam χολιὰ *H1.* & 2. ac P. *k* Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; sed sine auctorit. *l* Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae consentit P. *m* Ἡ] Ἀ *P. B.* *n* Καὶ τὴν φύσιν ὁμ.] *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προαρπάσασα &c. *o* Προαρπ.] Προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

---

quis nescit? vid. tamen *Cort.* ad *Sallust.* Jug. VIII. 2. Adde supra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro *perducere seorsum*, *ad se*, sive *seducere*. *J.F.R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum.* *L.K.*

44. Ἐμοὶ ῥάδιον] Vertebatur: *peroratum a me esto.* Sed rursus intelligendum ἔδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. *J.F.R.*

52. Πεφυκότα δ' Φαίλου οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι & ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus.* sed reponendum ex Mss. προσαρπάσασα νέον ἔτι & ἁπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἀφείσπασε, & statim, προσάγει αὐτῷ τοὺς πολλούς. *J.G.G.*

Προαρπάσασα] Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. *J.M.G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τ ἡδονῆς, ἣ σφ αὐ- τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνεπεργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παραχῦσα ἔκδολον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ αἰδῶς ὑπολείπεται· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεται μικρὸν ἔμπροσθεν ἐώρα, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆται νομίσατε. περιῄει γὰρ ἑωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, ἀφ᾽ τ ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, ὑδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τ προγόνων, καὶ τ πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μόλις μετ᾽ ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲ ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τ θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τ στεφάνων ἐπιὼν, τὰ μὲ πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο τ συνουσίαν, ἐπιταράττας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ᾽ ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν μεθυσος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφή-

nerum, adjuvante voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrupitque miserum, comissationibus & meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatore. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia majorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem

[a] Συνυπεργεῖ] Ὑπεργεῖ Bl.

63. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ᾽ ἐμοὶ] Meminit & *Orig.* c. Cels. p. 50. 1. Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laërt.* IV. p. 100. C. & *Eus.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *faciesne quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων: i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἑταῖρους & ὁμιλητὰς ab aliis ostensum est. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμᾶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμᾶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμᾶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. *J. F. R.*

78. Ἀνεγρόμην] Sic P. In Impressis ἀνεγειρόμενος. *M. du S.*

Ἀνεγρόμην] Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμην habet; sed quia ad *Paris.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? *J. F. R.*

88. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. excusserit *Solan.* olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit, nec adeo immerito, ut sit: *quomodo adfectus sit erga me.* Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit*, διάκειται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse; nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra *Icar.* c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γιγνώσκομαι. T. I. *Tim.* §. 9. f. ἀμελοῦνται πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. ὡς μὴ ὠφθείλω πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκεισθαι significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet ὕτω διάκεισθαι πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam con-demnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

ϱει τε τὰς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὅπι τὴ πορφυρίδι ἠχύνθη. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος [b] ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἐώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τὸν πάλαι βίον καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὴ ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆ Μέθης ἀπήνθη, καὶ ἀφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ἠὐτομόλησε παρ' ἐμέ, [c] ἤτε ὑπικαλεσαμένης, ἤτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καλαμάθηϊ ὃν τρόπον ἔχει [d] πρὸς ἐμέ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐγὼ λαβὼν γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τῆ ἀκράτου δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὅπι τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ

b Ἀνεγρόμην] Sic *P.* & *P.* Ἀνεγειρόμην *f. Fl. H. Fr. S.* &c. *c* Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* *d* Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variae Edd. notat *M. du S.* *e* Καὶ] Abest a *Fl.* *f* Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. *g* Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι σύγγνωμονές ἐσμεν ἀφικέσθαι πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Isocr.* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας ἀφικνεῖσθαι, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε — ὡς διάκεισθαι ὑπὸ τ νόσου, quod recte ita exponas passive: *videte — in quem statum a morbo redactus sim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμοὶ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ — ἡ δεῖ χρῆσθαι πρός τε τὰ θηρία, καὶ τ ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον εἶδα & σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elsner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους & σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsn.* videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ εἰδότες σοι τῆ φιλίᾳ. Item *Homer.* Il. Ξ. 235. — ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδὼς χάριν ἠμείψομαι πάντα. *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῆς. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, πότερα ἡμῖν ἄμεινον ἢ αὐτῷ συνεῖναι.

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλους χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες καὶ τῷ ἐρατῷ δικάζειν ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὸν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴν δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τὸ ὄψιος,

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

a Ἄγε δὴ] Ἄγετε Fl. fine δὴ. Vulgata vero eſt in P. cett. d Καὶ] Non legitur in Fl. b Ἀνάστητε] Deficit in Fl. c Ἄλλους] Sic Fl. Ἄλλως

13. Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ὅσον δόλιχα κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ τῶν V.

98. Ἄγε δὴ] Etſi plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit Steph. in Theſ. Sic Φέρε ap. Ariſtid. p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' ἐστὶ τοῖς Θηβαίοις πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age*, *videamus*; pro *agite*. Cic. pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſideremus*. J.F.R.

99. Ἄλλους] Recte ἄλλοις Fl. nam & ſic c. ſeq. δίκην ἐδικάσατον τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσεται μοι. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. J.F.R.

1. Πάσαις — κρατεῖ] Τύφοις ſubaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipſ. p. 207 —8. J.F.R.

3. Τινα — τιθέμενον] Τύφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipſ. p. 206. J.F.R.

6. Ἡ καταγραφὸς] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα. i. e. ἡ ποικίλως κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις κεκαλλιγραφημένη. F.G.

Ibid. Ἢ τὰ ποικίλα] Ob infignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. Δ. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. M. du S.

Ἢ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Gujetus* rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate adſecutus. Ἰχνος enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. J.F.R.

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34. & noſtrum B. πρ. c. 20. Ἐρωτ. c. 18. cum notis. M. du S.

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλειώτην. F.G.

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem deſecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. M. du S.

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν. M. du S.

Ὑμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit, & millies in eo propter ſo-

rem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Itaque si sanum sequi judicium volueritis,

ἐρᾷ τὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε [e] σώφρονα [f] Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν μεθέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ [f] ἡμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ [g] παρούσης δίκης ἔστιν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην πεπυκότας κάτω, ἡδυσμένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τιθεὶς καλῶς ἔχοντα ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχόν τι δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ [g] εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὐτὴ δελέαζα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται [g] αὐτῆς τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν παρεσκεύασε, νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκαλο τοὺς περὶ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγαναχτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ [g] τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ [g] τιμέλειαν αὐτῶν ἀφαιρεῖται; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

[e] Σώφρονα] Σώφρονα male *Fr.* [f] Ἡμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *A1.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. [g] Αὐτῶν] Deest in *Fl.*

33. Μαμμολυττομένη] Ταράττουσα. *V.*
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγεῖν. *V.*
38. Ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται] * Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπύρουσαν ἡδέως τε ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρεσβεύοντας. *V.*

* Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἡδέως γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπύρουσαν lege ὑπύρουν. *M. du S.*

soni vicinitatem, quem jotacisanus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Cl. *Guyet.* sponte in versione dederat, *ante vos.* *F.F.R.*

22. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν] Ab Erasmo Benedictus accepit *quasi quadam soror praesentis causa est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥσπερ τις ἀδελφή. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro æquali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι ἐστὶ τοῦτο ἴσως τῷ. *F.G.*

33. Τῷ πόνῳ] Quaeritur de Graecis *Cicero*, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Cl. *Davisius* etiam iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere se putat. *M. du S.*

37. Τί ἂν] An τί οὐκ ἂν; *F.G.*

Τί ἂν] Si praemissum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane absonum videtur cum *Guyeto* οὐκ inierere. At si vertas *aequi*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κρίτης *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, possit ὅ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id est, minor est mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua sed Dei causa se dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem consequantur. *F.F.R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *F.F.R.*

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἀν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ᵃ ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσθαι ποιήσασθαι τὸς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσειν συναγορεύσοντα· ὅτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ᵇ ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ᶜ ἡμέτερον Θησέα, εἰ ᵈ πειθόντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τὸς πόνους; οὐδὲν γὰρ ᵉ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ὦ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε καὶ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν ὂν. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ὑποσκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat quo minus injustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω *Fl.* b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον *Schol.* Nil mût. *Fl. J.P.* &c. d Πειθόντες] Restitui ex Angl. G. P. & marg. *A1.* Προδόντες Edd. male. e Ἂν] Omittit *Fl.*

47. Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. *V.*

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προδόντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inserere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προδόντες in illo, ut & Angliçano scribi πειθόντες. *num persuasi a voluptate*, ut aliudat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. *Gesnerus* contra deleto ν. ὑμ. edi voluit, & huic adsentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit quam *nostrum*, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla dd. praeit, & vulgatam retinui, & verisimilem ei contrarium. *J. F. R.*

Ibid. Εἰ προδόντες] Angl. εἰ πειθόντες. *J.B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quasi aculeis; interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλλαγὰς & κομμάτιχα proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. *J.F.R.*

53. Τὸ μηδὲν ὄντα] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. *J.F.R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religiose servandum decernite.* *F.G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε] Nihil novi est nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam quod sexcenties apud eumdem occurrit, πατὴρ Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & seqq. Ἰλιάδ' Δ', ὡς πάντ' ἐφράσω ἠδὲ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ πάλαμοι — μήτηρ σ' ἐτέκε. Ubi *Didymus* etiam Ἰλιάδ pro ὦ ἰλιὰς positum ait. Adde No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem; & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

60 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικαστὰι, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲ ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ὁ Στοὰ τὸν Διονύσιον καταναγκάσαι, ταύτης μὲ ἀπέ-
65 χεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν δὲ βλέπειν τὴν ἡδονὴν, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ὅτι τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγαγεύσασα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν μὲν
70 ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲ [i] ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐφα-
75 πέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀποκόψας τοὺς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ ὑβλαχώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲ πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πόνηρον, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο-

[f] Ὦ] Non habet *Fl.* [g] Μυσαχθεὶς] Recte sic *Fl. P. V2. S.* Μυσαχθὲς *J. Fr. H. B1.* [h] Κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P. Nil mut. Edd. [i] Ἀγκύλους] Ἀγγύλους *J. H.* 1. & 2. male. [k] Λαβυρίνθοις ὁμοίους] Λαβυρίνθους ὁμοίους *Fl.* Nil mut. P. [l] Ἀποκόψας] Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥήξας Edd. absurde.

72. Τοὺς μὲ ἀγκύλους [*] ἐκείνους λόγους] Τοὺς σκολιογραμμοὺς. λόγους δὲ τοὺς συλλογισμούς. *V.*

[*] Ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνους legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. *J. F. R.*

Nostrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λόγοι. *J. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὸν — βλέπειν] De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. Fratris nostri consultissimi G. O. *Reitzii* Belgam Graecissantem p. 446. *J. F. R.*

70. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲ ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones & labyrinthis similes evitavit.* In Mss. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud *Thucyd.* ἐπὶ κεφαλαίῳ est *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* *J. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, si exulet, facile adparet. *J. F. R.*

75. Ἀποῤῥήξας] Angl. ἀποκόψας. *J. B.*

Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀπορῥήξας, pro quo scriptum fuisse ἀπορῥήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testantur. *Medus S.*

77. Πόνου — πόνηρον, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πόνηρον esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πόνηρον dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* saepe junxisse. Docent hoc Ebraeorum עָמָל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργος, κακοῦργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitialem vocant saepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνος de morbo Dionysii adhibet. *J. M. G.*

ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίης λιμένι [a] προσνέουσα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμίῃ σπουδῆς ἄγειν, καὶ κεφαλὴν ἐς τὸ [b] πόνου, καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ἐπὶ τὸν τῆς [d] ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν [e] καταφεύγουσα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κἄπειτα δι' ὅλου πονήσας τὸν βίον, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; tebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* deditium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

a Προσνέουσα] Προσνέοντα L. Προσνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. b Πόνου] Πόνον, melius respondet allegoriae, *Pell.* c Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτην Edd. d Ἐλέου] Ἐλαίου *Fl.* male. e Καταφεύγουσα] Sic Edd. constanter. Καταφυγοῦσα G.

83. Τῷ ἐλαίῳ βωμῷ] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τῷ (1) ἐλαίῳ, ᾧ εἰ ἀδικοῖντο, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. *V.*

90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἴονται εἶναι] (2) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγὴν ἔχειν χάριν, ὃ καὶ ἀφορίζοντες, ἀγαθὸν εἶναι λέγουσιν, ἀφ' οὗ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι· (4) τὰ πρῶτα εἶναι αἰτίαν τοῦ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχῃ τι νόσῳ ἀπαλλάττῃ, ἡ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα μεταῖνον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ ἐστὶ τοῦ ὄντος ὄντος πρακτικόν, ἀλλὰ τοῦ εὐ ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ἡ χειμὼν ὑπαιθρος μυκτηρίσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντα ἀναφερόμενον, ὡς εἴ φασκοί τις, πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀπολείπων τὴν σωφροσύνην ἔνιοι πόνους αὐτῶν εἰσάγοντα ἀναιρεῖσθαι, τούτων δὲ τὰ μὲν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχήν, τὰ δὲ ἐκτός. εἶτε περὶ σῶμα, εἴτε περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ ὅτε κατὰ ψυχήν, ὅτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χάριν σὺν ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνῶσιν ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὰ ἔχει λεγόμενα. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ λεγόμενα, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰς ἐπιστημονικάς. τὰ δὲ ὅτε ἕξεις, ὅτε λεγόμενα, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονίμου σις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ ὡσαύτως. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ (7) τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν γὰρ φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ χαρᾶς δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρονίμη ἔκστασις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικαί. καὶ γὰρ ἀπατελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον ἡ εὐδαιμονίας πράττουσιν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἰχθὺς, ποιητικὰ κακὰ λύπης δὲ, καὶ δυσελπιστίας, καὶ φόβου, καὶ ἀφροσύνη καὶ ἔκστασις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικαὶ καὶ ποιητικαί. καὶ γὰρ ἀπατελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐξακάζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς ψυχῆς μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθρεμμα καὶ ἡμῖν πεφυκὸς λέγουσι, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὸν, καὶ ζωὴν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τὸν ἀνθρώπου ἕνεκα λογικοῦ, ἡγεμονικοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶἀνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶον ἀπέλαυθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένως τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ κατὰ (9) ἀνάλογον καὶ σύμφυτον ζῆν, ὡς τοὺς μακαρίους ζῆν τοὺς καλοκαγαθίαν. (10) διότι δὲ καὶ τὸν εὐλόγιστον ζῆν, καὶ τῇ τῆς κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς τὸ τῇ φιλοσοφήσει τῶν ὁμολογίαν λέγειν τέλος εἶναι καὶ τὸ σκοπὸν, οἷον τὸ ὁμολογουμένως βίου· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ἀρκτῶν. ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται· τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν διαφορὰν λέγουσιν, οἷον πλοῦτον,

(1) Ἐλαίῳ] Hic scriptum fuit ἐλαΐτῃ, quod nempe Librarius dictanti minus attentus affines sonos τῇ Ε & τῇ ΑΙ confudisset. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Cler.*

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni. *J. F. R.*

(3) Ὠφελεῖσθαι] Post hoc verbum inserebatur in C. ὥσπερ αἱ θερμαινόμεναι.

(4) Τὰ πρῶτα] Πρῶτα Exc. *G.* & *V.* In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *M. du S.*

(5) Αἰσθάνεσθαι] Exc. *G.* αἴσθησιν. & *V.* quod in Impr. prave αἴθησιν editum est. *M. du S.*

(6) Φρονίμου σις] *V.* & Exc. *G.* φρονίμωσις. In Impr. erat φρόνησις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte *V.* & Ex. *G.* In priore Impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *M. du S.*

(8) Θαῤῥῶ] L. θάῤῥω· quamvis in C. *G.* etiam sic scribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἐνα λόγον *V.* Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότι] Διοτι. *Vid. l. c.* διοτίπερ. *M. du S.*

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronunciandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον. *F. G.* Id igitur ut feceret, curavi. *J. F. R.*

81. Εἰκὸς πάσῃ] Non damno hanc lectionem, sed quid

justior judex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, & solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: &

κμήτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς εἰδώς, ὅσοι καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γάρ, οἶμαι, [g] τοὺς περὶ τὴν καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διαλεγομένους, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ

[f] Δοκιμάσας] Sic Fl. J. H. Fr. B1. S. Δοκιμασθὲν P. A. [g] Τοὺς — πόνους] Τούτους — τοὺς πόνους Fl. solus.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα δικαίως ποιοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ σφυγμοὺς ἢ ἀρτίους ἔχειν τοὺς τρίχας. ἀλλὰ τῶν μὲν ἡμῖν περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν· κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύν, ὑγίειαν, αἴσθησιν ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς πάθος ἢ σώματος, καθὸ ἡ μὲν ἐπὶ φαύλων ψευδῶν συγκατάθεσις, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐπιπεπτωκότων, τὸ δὲ τρόπον τινὰ πτῶσις δεινὴ, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λήψει προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ἕξιν τινὰ διανοίας, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχύν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ὄντα τάξιν, κτῆσιν συμμετρον, λαμπρὰν δόξαν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀποτίμησιν ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδιδόντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν· περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, πενιοποιίας, κακοφροσύνην ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λειότητα, καὶ χαροποτητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσιν ἐν πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα τυτικῶν ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παρτελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ ἐν ἀνοήτων ἀποδοχὴ· τὸ δὲ ψυχῆς κυριωτέρας ὄντος τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι ἐν τοῖς περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα ἐν προηγουμένοις, τὴν ἀξίαν ἔχει τὸ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸ ἐκτὸς· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικαί εἰσιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχὺς ἀφορμῆς δὲ τὰ μὲν κατὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὔθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ σφυγμοὺς ἢ ἀρτίους ἔχειν τοὺς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν εἰς πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ ἕξις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια ἢ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν καταληψιν ἢ ἕξιν κατὰ μετοχήν· δι, ὅσα μετέχει κινήσεως ἢ ἕξεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεπτά εἰσι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄλεπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι λεπτὰ ὅσα ὁρμῆς εἰς κινητικὰ κατασκευαστικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίκειται αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, λαμπὰ, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς εἰς κινητικὰ, ἀνεπικωῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ κατασκευαστικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, ἐ τὰ ὅμοια. ἔδοξε γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἱρετὸν εἶναι· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος ἀφορμὴ τρυφῆς ἢ εὐεργεσίας τε πίλας· ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζονίαν· ἡ δὲ ὑγίεια ἐ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. V.

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ναὶ· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est hujus ipsius opuscul. V. c. 22.) M. du S.

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quam apte, alii dispiciant; ego dubito. M. du S.

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτῶ Edd. male.

quid si continuata metaphora dixit πόνον; J. M. G.

82. Ἔνδυτον] In *Act. Apost.* c. 2. 23. ἔνδυτον καθόστις. Ubi saepe laudatus *Elsner.* hoc Luciani aliisque veterum testimoniis ἔνδυτον exponit, *qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. J. F. R.

83. Ὥσπερ ἱκέτιν ἐπὶ τὸ τῶ ἐλεῖν βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα] Sic rectius Mss. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit.* editi: φεύγοντα, sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. J. G. G.

Ibid. Ἱκέτιν] Ενδ. ἱκέτιδα legerat, tamen *supplicem* verterat *Obsop.* in Paris. Ed. quod indicium est eum verum vidisse. J. F. R.

85. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι] *Hesiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον [illegible] ait, quia philosophis tam frequenter in ore versatur. J. F. R.

[illegible] jus *Diod.* c. XI. &c. c. 78. cum nota M. du S.

87. Μετὰ τὸ βίον] Vide 841. M. du S.

[illegible] stra & *Plut.* in M. Cato. Editiones plurimae δοκιμάσας. J. F. R.

93. Δοκιμασθὲν] Ed[illegible] omnino ceasco illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους, &c. immo sic etiam melius abeunt. M. du S.

95. Δὲ] Delendam

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἵους δὲ καὶ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μή, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τὸν τόνον, καὶ προϊέντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἀν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ὅπη τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τὰς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴ δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ὑπέκυψε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς καλήγορῃ, λόγοισι χαίρει, τὰ δὲ ἔργα ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὅπη τούτοις ψηφοφορήσαιτε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se hausto ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus sum P. P. & marg. A1. Μέχρι τούτου νέων. . . . enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. b Ἀθλίως] Ἀθλίως marg. A1W. c Μακρὰ] Recepi ex J. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B1. &c. d Πόνοις] Νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. e Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερον marg. A1. f Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male V2. Recte aliae.

5. Τὴν τοῦ Ἀΐδου κυνέην] Τὴν τοῦ ἅδου κεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην * φέρων οὐκ ἔστι ὀφθῆναι. V.

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο δὲ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῶ τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium: καλὸν &c. (ut in V. ad ὠφελεῖσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ Θεμιστοκλεῖοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικὰ: quaedam ποιητικά: quaedam vero καὶ τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & εὐφροσύνη & θάρρος, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικὰ & ποιητικά. καὶ τὰ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, τὸ δι' ὑγιὲς καὶ σύμφυτον ἑαυτῷ αἱρετόν. G.

* φέρων] V. φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. M. du S.

a Ibid. Μέχρι] Basil. τούτου. b J. B. solo est μὲν. P. P. Ἐκεῖ] Ita B. P. & L. nisi quod in P. est, nihil aliud. Ἐκεῖσε mutavit; in reliquis, τούτου M. du S.

3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rursus sine μ. At ἀναπλάμενοι. Icar. c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Jov. Conf. c. 46. Amor. c. 8. &c. &c. Salaminius alibi frustra μ, inserens hic manum recte abstinuit. J. F. R.

4. Γύγου] Confer Παρασ. c. 58. & Εἰκ. c. 40. M. du S.

5. Ἀΐδου κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde Schotti adag. 13. & Plut. 136. f. Aristoph. Ἀχ. 390. s. Suid. Apollod. I. p. 38. A. M. du S.

6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & Junt. exhibuerit. Vid. omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ὀπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. Ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα [g] ὅ, τι διαφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ὀπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Πρότερον ἐμὲ χρὴ λέγειν τὸν Ἀρετίλλον, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὔμενουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

[g] Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. νὶ tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. A1. [i] Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφορεῖσθαι Fl. [k] Φιλονεικῆτε] Sic J. P. H. Fr. S. Φιλονεικεῖτε Fl. Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. J.F.R.

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖσε & τὸν νοῦν ἔχει. *Steph.* γνωμ. 13. M. du S.

26. Τί] Sic P, nisi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. M. du S.

30. Διασύλλαβα] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομμωδικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per διασύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομμωδικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ & κομμωδικὰ. J.F.R.

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Analyt. prior. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. pr. c. 24. ubi ἀναπόδικτον συλλογισμὸν vocat. M. du S.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur χῶμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui remere est tantum a re sua otii? J.M.G.

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. J.F.R.

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀρετὴν &c. M. du S.

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen Φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. J.F.R.

κῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἕως ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῷ [a] Διονυσίῳ, παραπλήσιον γάρ [b] τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ [c] αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ὅτι, τὸ δικαστικόν, [d] ἀδίκας γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἂν ἀνεληλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανόν, εἰ τριημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγαναχτεῖτε, αὖθις [e] δικάσεσθε.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χρὴ τὸν, καὶ σὺ [f] τοίνυν ἡ ξιφυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσῃ] ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα κατάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τοῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ ξιφυραμοιβική, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένῳ τὸ βάκτρον. ὦ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. Πύρρωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque cauſſa, usque dum Jupiter pronunciet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto. Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam dico. Neque enim judicarunt cauſſam. MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

24. MERC. Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic. DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi litem intendet, ſed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc? Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίῳ] Διονύσῳ male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αὖ τῆς] Αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. d Ἀδίκας] Ἀδικῶ male O. e Δικάσεσθε] Reſtitui ex O. Δικάσεσθε Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφευγεν] Πέφευγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μέν τοι] Ὡς ἐ ὁ τῇ συμβολαίᾳ εἰώθει μὲν λέγειν ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· ὅτω ἐ νῦν ὅτῳ τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως λῆ τὴν εὐτέλειαν σημήνας, καὶ ἀορίστως προσημήνας, καὶ ὅτι τοῦτο δέδωκεν. * δέδωκεν γὰρ ἐ ἀμισμόνους ἀπίῳ εἰδέναι τὸ τριόβολον εἶναι, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ὀφθὲν γὰρ διὰ τὸ εὐτελὲς τὸ τριόβολον. *V.*

64. Πέφευγεν] Τῷ Διογένει ταῦτα λέγοντι ἡ † ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφευγε. *V.*

* Δώσειν] Sic V. Δώσον Edita.

† Ἀργυραμοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβικὰ. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J.F.R.*

50. Καὶ ὅτῳ &c.] Verſus ſenarius. *F.G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τῷ δεῖνα. *F.G.*

52. Τὸ δικαστικὸν] *Τριόβολον* intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ὁ μισθὸς, τριόβολον δικάσης δίκης. Ibique notam Cl. *Geſneri*. Acute quidem *Guiſetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τῷ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριόβολον nominando etiam μίσγε praemiſiſſet, dicens, *gravis illa merces triobolus*; verum luſit forſan in oppoſitione τῷ δικαστικῷ & ἀδίκᾳ, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J.F.R.*

57. Δικάσεσθε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσεσθε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. du S.*

61. Δρασμοῦ] Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

70. Ἔρριπται

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* sic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat esse judicium. JUST. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam vocat: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obsoleta est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus ur-

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲ γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐφῴκει τοῦτο πράξων. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καθαδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἄπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότερον εἰσαγέτω τὴν ῥητορικὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ὅτι τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει καθηγορούντων, ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τὸν Σύρον, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτέ, ὦ Ῥητορική, τοῦ λόγου.

PHT. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶ-

---

h Εἴσαγε] Ἀπάγαγε O. *i* Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἐπ.] Quatuor haec desunt in Ox. *k* Διαλόγου] Διαλόγων male *Fl.* Διαλογευόντων O. omissis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. *l* Ἀπολογ.] Διαλογευόντων marg. *Ald.*

69. Ὁ Πύρρων δὲ] Ὁ Πύρρων ζωγράφος πρότερον ὢν, γέγονε μὴ ταῦτα φιλόσοφος, ὅτις οὐκ οἶδεν σκοπὸν πρᾶγμα ἀναιρεῖν τὰ ‡ ἐν ἐπιστήμαις. *V.*

51. Ἔφλου] Παλαιόν. *V.*

‡ Ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noster, non significans unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius finxisset, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρῶν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *J. F. R.*

70. Ἐφῴκει — πράξειν] De mutando πράξειν in πράττειν cogitaram. Nunc acquiesco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cogniti & incogniti.* *J. M. G.*

Κριτήριον] In I. Epist. ad Corinth. VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elsner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. p. 1095. Δίκας ὑπέχειν ἐπὶ ἴσῳ κριτηρίῳ, *Causam dicere in aequo judicio.* *J. F. R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καθαδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur causa ipsum condemnent.* Est enim, *ipsum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην δόντων, est *vadimonii deserti reum esse.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est *deserti vadimonii absolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J. G. G.*

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem majoris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G. C.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum est ex *Demosthenis* de Corona Oratione desumptum, p. m. 141. sive ut Rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret; sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetoricae haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅσῳ δίκαιόν μάλιστα δίκαιον, τοῦτο προσῆκόν τε θεὸς [b] ὑμῖν, τὸ μὲ ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προύθυμήθην [c] καὶ βεβούλημαι, τὸν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] τ' αὐτὰ [e] δέ μοι παρίστασθαι γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὄψεσθε, [h] ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτῶν, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι τούτῳ πάλαι εἰκῇ ῥέοντι, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, καὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῦσα πλανώμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. 1 Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. 5 Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, 10 & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

ve-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. d Τ' αὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίστ.] Παρίσταταί μοι, omisso δὲ, O. f Οὗτος] Οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. g Ὄψεσθε] Ὄψεσθ male O. h Ὥστε] Non habet O. i Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. Bl. S. Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἔπειδὴν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενές.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἱμάτιον Περσικὸν, ὅ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικὸν] Ἀρκαδίκιον V. & B. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ τ' αὐτὰ] Ex alia jam ejusdem Demosthenis Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὥστε] Deest in Mss. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοσχεδιαστὸν Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τίνα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Meus Glycerium. J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & Thomas Mag. ἐπεὶ. M. du S.

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec Th. Mag. habere voce Εὐμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, no-

verebatur me adhuc, & colebat, & ſolam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honeſti, & claris majoribus, ingrato me iſti deſponſavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adſcripſi, & civem feci: adeo ut qui ſpe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi viſum eſſet circumire ad divites nuptias oſtentandas, neque tum deſtitui. Sed ubicumque illum ſecuta ſurſum deorſum circumduci me paſſa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria ſunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo ſinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo ſolvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obſequebatur, eratque mecum, ut ne ſemel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμέ, [m] ὑπέπτηξέ τε ἡ ἔτι τότε ἐθεράπευε, ἐμόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιποῦσα τὰς ἄλλας, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καλοὶ, λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, ἀφανεῖ, νέῳ, προῖκα μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς φυλέτας τὰς ἐμὰς, [p] παρενέγραψα, καὶ ἄστον ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς [q] διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ πλουτεῖν ἐπιδεικνυομένῳ τὸν γάμον [r] εὐπορίαν, οὐδὲ τότε προσελείφθην· ἀλλὰ παντάχοῦ ἑπομένη, [s] ἄνω καὶ κάτω περιαγόμην, καὶ καλὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, καλλωπίζουσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἐπιδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν [v] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖν ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλὰ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος ἡμῶν.

Ἐπεὶ

m Ὑπέπτηξε] Ὑπέπτησε male *F.* n Τούτῳ] Deeſt in O. o Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεσενιγκ. O. Ἐπενιγκ. *Fl.* p Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* q Διαμαρτόντας] Ἀμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. r Εὐπορίαν] Εὐπορία O. s Ἄνω & κάτω περιαγόμην] Καὶ κάτω περιαγομένη. O. omiſſo ἄνω. t Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. v Ἰόνιον] Ἰόνιον Edd. priores. x Μοι] Αὐ O.

novae inſiſtens viae, ſibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, pauciſſima prae reliquorum numero Luciani ſcripta ab eo edita, quae tum ſcripta ſint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Reſpicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium profeſſoribus, ſic Rhetoribus quoque ac Sophiſtis, cujus plura exempla ſunt apud *Philoſtratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Ariſtide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *F. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philoſtratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adſcripſerat etiam Cl. *Hemſterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philoſtr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Geſner.* tamen Lucianus aliter hic ſudit. Rhetorica quippe ipſa civis adſciſcit ſibi maritum, ſed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνὴν. Deinde operam dat, ut tribulibus adſcribatur ac civium in numero ſit. i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum diſertiſſimus haberi poſſit. Ipſe propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod ſi eum impetraſſe aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc ſaltem non probatur. *F. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clariſſimo *Philoſtrati* interprete (ad p. 495.) ſic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigiſſe legitur. *M. du S.*

30. Περιστέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *F. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω ſcribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, ſive, ſi mavis, *Solanus* Noſter; nam ita ſcribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis eſt ſecunda ap. *Dionyſ.* in Perieg. vſ. 94. Sed Ἰάονια, Ἴωνες & Ἰωνικὸς ſecundam habent longam. *F. F. R.*

34. Κελτικῆς] Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi *Sophiſtae* ſi-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεπαίσατο, καὶ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμὲ μὲν οὐκ ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφαγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνειλον τῶν [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομμαλικὰ ἐρωτήματα καλαχλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero satis sibi jam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit: istum vero barbatum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar se licet seniorem diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiunculas se ipsum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Consentit O. b Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. c Δὲ τέλεον] Δὲ ἓ τέλεον O. d Αὐτὸς] Reposuit *Sol.* ex G. P. Ox. & marg. *A1.* Αὐτὸν editum ante. e Ἐν] Abest ab O. f Κομμαλικὰ] Κομικὰ O. & marg. *A1.* Forte Κομμωλικὰ ait *Solan.*

42. Αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην] Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μᾶλλον σεμνοῖς καὶ βαθείαις ἐοικότα ὑπάρχειν. *V.*

47. Τὸ ἄμετρον] Ἄτοπον. *V.* Inverte, ut recte habeat. *M. du S.*

bi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. *M. du S.*

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impress. μεγαλοφρονήσας. *M. du S.*

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori subjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονεῖν aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονεῖν, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joseph.* Ant. XIX. 7. 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονήσαι ἔθνη φιλότιμον). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὑψηλοῖς θρασυκάρδιος, λαμπτὴς δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demosth. Grav. p. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν ἐπὶ τοῖς μεγαλοφρονούμεθα ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γιγνόμενοι. i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem *Antiq.* VIII. p. 550. a. m. Οἰκοῦσι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαιμεν. i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. *J. F. R.*

42. Αὐτὸν δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον] Mſ. αὐτὸς δὲ. *J. G. G.* Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτὸν. *M. du S.*

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes Philosophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. *M. du S.*

48. Κωμικὰ] In Impress. omnibus κομμωλικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in Textum recipiendum censeo; nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμωλικὰ, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. *M. du S.*

Κομμαλικὰ ἐρωτήματα] Conf. c. 22. διαύλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum διαύλαβα argumento est, & hic κομμωλικὰ rectius esse quam κωμικὰ, & mox sequens συλλαβίζων declarat διαύλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Plura in Addendis. *J. F. R.*

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συναίρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *les faisant épeler.* *F. G.*

54. Ἐπεκρότησαν] Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. *Plin.* Sec. V. . . . — *quid quisque sentiat perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio.* . . VI. — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi.* Vide *Casaub.* ad Th. 116. & nos ad Συν. c. ult. *M. du S.*

59. Τῶν ὤτων] An ἐντὸς τῶν ὤτων? Persius: *Et mammae auriculas imitata est mobilis albas.* I. e. pollice auri inserto manum agitare. *F. G.*

Τῶν ὤτων] Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus *Persii* a *Gujeto* adductus, est 59. Sat. I. ibique summas & exsibilationis

ce, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumelioſum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

καὶ βοᾷ] μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἐθρόος μὲ ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἐπαντήσεται αὐτῷ, μειδίαμα δὲ ὤφελε τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ὀπισθεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς ὅρων, καὶ [g] μακρὰ ὀπνεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. ταῦτα ἠγάσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὴν ἐρωμένην τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, [h] ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, [i] οἶμαι, [k] ὑβρίζειν.

Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος

[g] Μακρὰ] Μικρὰ *Fl.* & L. [h] Ἀλλὰ C] Ἀλλ' ὦμαι C O. [i] Οἶμαι] Hic jam omittit O. [k] Ὑβρίζει] Ὑβρίζει *Fl.*

52. Ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥηθορικῶν (1) λόγων, καὶ φιλίσεως τῶν (2) ἐπιδειξίων οὐ διάτρυ καλυμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς εἶδος αὐτοῖς, παραβρησιασμένους χειροτονοῦντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀληθινοῖς τοιοῦτον οὐδὲν, (3) ἀλλά τι πρὸς ἐπιθυμίαν τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. οὐ οἷς (4) [εἰ] ποτε ἐξεῖεν ῥηθεῖν μειδίαμα ἄχρι τῶν τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον ἀληθῶς μόνον. καὶ εἴτε βραχύ τι δόντες ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανίσται. *V.*

(1) Δόγων] In Edd. aberat. Inſeruit *M. du S.*

(2) Ἐπιδειξίων] Ἐπιδείκων erat in *V.* Παθηλίκων inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in ἐπιδειξίων mutare jubet. *M. du S.*

(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄττα C.

(4) Εἰ] Inſeruit uncisque ſeclusit *M. du S.*, non ut ſuſpicatur; ſed ut de ſuo addictum.

(5) Ἐξανίσται] Reſtitutum ex *V.* Impreſſa prave ἐξαίνεται. In C. ἐξανίται.

nis geſtus deſcribit poëta, ait enim: *O Fame, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae.* Eſtque illa, pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contemtus maximi publica teſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaereret dicatur, verbis mox ſeqq. τοιούτων ἐράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus Oratori exſpectandos, dum a Rhetonica aufugit, eum non amplius captare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioresque complosiones; At obſtat tum μειρὰ ἐπινεῦσαι: ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* neceſſario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* queritur Satyricam ſibi perſonam a Luciano indutam, & vide, anne exploſio ac ſannae intelligantur in eos qui in ſatyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modeſtas laudes & ad plauſus quos Sophiſta ſtudioſe quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπινεῦσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adſentientis eſt ſignum: magna, deriſionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τῇ κακώσει non eſt *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, ſed *malitioſae deſertionis reus.* Pollux Onom. lib. III. 3. ἀποπομψαὶ γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποσημεῖν, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπὴ δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, πρᾶξις, σίτος. καὶ τελευτῶντος, ἀπολείψις, καὶ δίκη παρὰ τῷ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptiſſime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Pelluce non poſſunt venti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc verò velit ἀποπομπὴ & ἀποσημεῖψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deſerit. ſicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deſerit, ſive nuncio remiſſo, ſive, ut puto, malitioſe, & ſine cauſa. De τῇ ἀπολείψει, vide quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis δίκη κακώσεως ſit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adverſus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τῇ κακώσει] Nihil melius τῇ κακώσει reſpondet, quam *mala tractatio.* Obſervavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in ſcholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. diſcas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, faſtiditas noctes, *pulſatam faciem.* Latius autem patuiſſe κακώσεως actionem, non nego. Vid.

καὶ τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς τὴν ἐμὲ νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ κακῶν ἀρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, ὧν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφουσι [c] προστάτιν [d] ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων [e] μηνευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὰς θύρας, καὶ τὸ νόημα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ ὅτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτῆς λήψεται προσδοκῶν; [f] οὐ τῆς τρίβωνος [g] οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχουσα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τοὺς λόγους ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὸν ἐμὸν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτῆς ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται.

EPM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum receturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices. Vos autem si mea ratione in caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me *ipsam* gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, caussam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ κακῶν] Κακῶν δὴ O. c Προστάτιν] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προστάτην *S.* d Ἑαυτῶν] *A.* sola male ἑαυτόν. e Μηνευόντων] Μηνευούσης O. male. f Οὐ τῆς] Οὐ δὴ τῆς O. g Ὁρᾷ] Abest ab O. recte, si δὴ legas. h Μὴ] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τὴν κακώσεως νόμους] Κάκωσις ἐστὶν ὕβρισμα δίκης κατὰ τὸ ἁμαρτανόμενον περὶ τὸ ἴδιον γένος· ὅτου γυναῖκα. *V.*

Spanhem. ad *Aristoph.* Nεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f. ἴσθι μοι παρὰ τὸ πατρῷον οἰκητήριον δεῖ δὴ ἐμοὶ ἀφικέσθαι καὶ τὸ γράφειν παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφουσι] Conf. supra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραψάμενος προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προστάτην ἐπιγράφεσθαι. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφουσι] ἑαυτῶν προστάτην ἑαυτῶν] Rarius Edd. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia Cl. *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Aldina* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὡς δ' ἐμοὶ κρύπτου προστάτου γεγράψομαι. Ad quae verba ait: „ex „veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant *Patronum*, προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration.* Ejusmodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit „Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi „id jam monui, Cl. *Gesn.* autem sponte in versione „emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina „facta sunt: *suique voluit praesidem scriptis testantur.* „Neque id satis bene". Clar. *Gesn.* hic *asciscam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφω igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι [i] κατὰ σχῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἡ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἡ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἡ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι πολέγειν πας' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲ ὀκνῶ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καληγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείπω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· ἡ γὰρ ἐπαίδευσε, ἡ συναπεδήμησε, ἡ εἰς τὸς Ἕλληνας ἐνέγραψε, ἡ κατάγε τῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ὅτι [n] τυτονὶ [o] τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τῦ χρησίμυ ἕνεκα ψεύδεσθαι [p] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην ὀκ ἔτι σωφρονῦσαν, μὲ ἐμμενῦσαν ὅτι τῷ κοσμίῳ σχήματι, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμυμένην δὲ,

i Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. k Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. l Αὐτὸ τὸ] Τῦτο Fl. m Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. n Τυτονὶ] Τοῦτον O. o Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβοιτο O. p Ἐμμενῦσαν] Μένουσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορικὸν τοῦτο τῶν ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας (1) καμηλικὸς διεξήχου λέγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων ἰδιότιτι μῷ, λέγ τὸ τοὺς παρόντας αὐτοὺς χαίρειν τῶν πάλαι, ἡ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μανθάνειν ἐκ καμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίους ἐκ γαμηλίους μεταλαμβάνει. (4) ἐδὲ ἡ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῦ ἐκατορθωτικῦ τῦ βίυ. τὸ δὲ ἐστιν ὁ συμβυλαῖς τε ἐκ δίκαις. καὶ εἶπεν ἄρα ὁ ἰσχνομίους, καὶ ἰσχνοὺς τὸν ἀρετὴν κατορθώτους, ὃ τῶν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ (5) κώμοις λαμπρῶς ἐκτελούντων, καὶ γάμους σεμνοῖς ἐπιτελούντων. V.

(1) Καμηλικὸς] Κομμωτικῶς, ſ. λέγει C. quod probo. M. du S.

(2) Δὲ] Μὴ editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem.

(3) Ἐκ] Ἐκ legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit τοιοῦτο vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κώμοις —— ἐπιτελούντων] Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc Theophilus Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν ὄν ἐπιγράφει δεσπότυ. Litorum poſſeſſio (dominium) proprium non capit dominum. J.F.R.

69. Κόπτουσιν — τὴν θύραν] Conf. Cl. Graev. ad Soloeciſt. c. 10. & Elſn. Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. Apoſtol. III. 20. J.F.R.

79. Μὴ μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μὴ, quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. M. du S.

80. Ἀγνωμον] Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὔθυμον, ἀλλ' εὐγνῶμον. ἄγνωμον δὲ, ἡ στύγνωμον. Ἀκκιανὸς δὲ τῷ δὶς παληγορύμβῳ ἄγνωμον ἡ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγνωμον οἶκθεν habuimus tamen, Aſin. c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic Steph. Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe Magiſtrum. J.F.R.

82. Οὕτω λέγω] Οὕτως volebat Cl. Geſn. Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. J.F.R.

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. F.G.

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. M. du S.

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſſim

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ ζωγραφομένην, ὑπώπευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τὸ ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν γενναῖος ἡμῖν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτῷ, καὶ κοπτόντων τὰς θύρας, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὕβρει κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρέκυπτεν [d] ἀπὸ τῆς τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκούσασα τραχεῖα τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ ἀνοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένη [g] λαθεῖν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτούς. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαί μὲ αὐτῷ μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

se, & capillos meretricio more disponere; & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπραχτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τεσσαράκοντα ἔτη κεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τῶν

32. Hae sunt magnae illae, quibus affecti Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discre-

a Ὅποι] Ὅπου O. b Φέροι] Φέροι Fl. c Ἢ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τῆς τέγους ᾀδόντων] Quatuor haec desunt in O. e Ἀκούσασα] Ἀκοῦσαι Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. A1. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν] Ἀκηδάειν O. h Ἠσέλγαινε] Bene sic O. P. B1. S. Ἠσέλγαιν male J. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

sim in decretis in Or. Dem. de Corona. M. du S.

7. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀττικίστερον esse docet Thom. Magist. quam ψιμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, Dial. Meretr. τὸν ὀφθαλμὸν ὑπογεγραμμένην. de Medis Xenoph. Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον & ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ & χρώματος ἐντριβεῖ, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσὶ & ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ περιφύκασιν. L. Bos.

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus Θυρίδας legebatur. M. du S.

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. F. G.

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8. & 16. J. F. R.

28. Τεσσαράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. M. du S.

30. Δικῶν] Et Orator & Sophista jam tum fuerat. Vide etiam A. μισθ. c. ult. M. du S.

Ibid. Τῶν κεδνῶν & ἐφ. ἐταίρας] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 1 f. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. M. du S.

31. Ἑπαΐων ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — διόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos ind

discedere, & quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque caussae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem,

ἄνδρας τὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων καληγορίας, καὶ [l] ἀρίστων ἐπαίνους ἐκφυγόντι ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τύτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκαιτε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτως τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν ψῆφον φέρων.

Ὁ Διάλογος ὅπι τὰ αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, [n] διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἑπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταὶ, μακρὰς μὲν ἀποτείνειν τὺς λόγυς οὐκ ἂν ἐβυλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κἂν μικρὸν [p] ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔτω ποιήσομαι τὴν καληγορίαν, ἰδιώτης πανταπασι καὶ ἄτεχνος τοιύτων ὤν. καί μοι τῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ ἀφ' ὑβρισμαι πρὸς τύτυ, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τε περὶ, καὶ φύσεως, καὶ τὰ τῶν ὅλων ἀφ' ὑψηλὸν ἄνω πε-

[l] Ἀρετῶν] Sic etiam *Fl.* [m] Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενος τὴν ἐπαίνων ἐκφύγοντι ἐς πρότερ ἐ δομένης G. & P. Nisi quod πρότερ P. pro πρότερ. In vulgata conspirant Edd. [n] Διπλασίονα ἀποισόμενοι] Διπλάσιον οἰσόμενοι *Fl.* [o] Δικασταὶ] Non habet *Fl.* [p] Ὥσπερ εἴωθα &c.] Ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. [q] Τὸ] Sine artic. *Fl.* [r] Τε] Non habet *Fl.*

30. Καὶ τυράννων καλ.] Διὰ τὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύσεις, ὧν † αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶσι, καὶ τὰ ἄλλ' ἄτοπα τοιαῦτα. *V.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *J. Cler.*

† Αἷς] Ἧς antea datum pessime.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τύτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα Διαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mss. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγομένους, τὴν ἐπαίνων ἐκφύγοντι ἐς δομένης. πολλὰ ἔχων. placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes, quae Luciani esse nemo inficiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. *F.G.* Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος? *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγε] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἐπίκυρος — λέγε. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ τὰ αὐτῶν] De iisdem judicibus. *F.G.* Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J.F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον οἰσ—. *M. du S.*

53. Ἄνω πε &c.] *Plat.* Phaedr. 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἀφο-

πεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν ἁραγῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρε), καὶ ἀπάσας αὐτὸς ἤδη χ' ἡ ἀφίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα [a] ὑπὲρ τὸν ἁραγῆ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲ τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον ἀφειλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σαλυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικρῶ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, καὶ τ' ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τ' Εὔπολιν, καὶ τ' [c] Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ὀπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τ' παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τῦτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra; ubi modo gnus *in coelo Jupiter volucrem currum agens fertur*, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga pararem escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, oeffossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπερῶν τῦ ἁραγῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τῦ ἁραγῦ G. & marg. *A1W.* Nil mut. Edd. b Σκῶμμα] Σκέμμα male *P. H.* utraque. Recte *Fr. Fl S.* &c. c Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη *Fl.* d Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *A1.* e Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲ τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γνησίως (2) εἰσάγει τοῖς λόγοις. εἰκότως καὶ τραγικῶ μίμημα ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν καὶ σαλυρικὰ τὰ τῦ Σώφρονος καλεῖ. κωμικὰ μὲ, λέγ τὸ γελοῖον σαλυρικὰ δὲ, λέγ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρόπαλα παρεσυρίφειν τοῖς λόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καλαγέλαστοι (3) ἐρῶσι, καί τι κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μιθύοντες ἀεὶ καὶ ὠθρωφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τῦ σώματος καὶ μορφῆς, ἔτι καὶ ὁρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπὶ τοίνυν τῆς τοιούτους ὁ Λυκιανὸς λέγοις, ὡς ἐπὶ τῦ συμποσίου αὐτοῦ τ' Ἁλικιδήμους αὐλήτρι, καί τινας ἄλλους τ' φιλοσόφων, εἴτε καὶ τῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασε τὰ αὐτοῦ. καὶ τ' ἴαμβον δὲ, καὶ τ' κυνισμὸν ὅρα ὁπῶς διαμεβάσεως. τ' μὲ ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τ' κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι λοιδορούμενον. τῷ τι γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τ' Λυκαμβίδων, διεχωρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδορῦντο. τῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὃν καὶ Μένιππος εἷς ἦν. V.

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. (2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑπερβαλλόμενα, quod post *διαλόγοις* legebatur, delevit.

(3) Ὁρᾶσθαι] Τῦ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *M. du S.* Sed ante Λυκιανὸς, ὁ addidit. (4) Λεγόμενοι] Γινόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τ' ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωροσοφιστὴν vocat eumdem Dial. praeced. *J.F.R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster Ἀνάχ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J.F.R.*

57. Ὑπερῶν] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπερῶν τῦ ἁραγῦ. sed ὑπερῶν simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mss. ὑπὲρ τὰ νῶτα τῦ ἁραγῦ. *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετεωροβατεῖ. *J.G.G.*

Ὑπερῶν] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι—μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus.* At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J.F.R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη & Διογένη. Δημοσθένην infra *Demosth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρεα exhibet, ubi cett. Ἄρη. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 90. *J.F.R.*

67. Μὲ

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim? qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permistione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

ἅμα ἔδαχνε. πῶς ἂν ἐ δεινὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ὄπι τῇ οἰκείᾳ [f] σχήματ[ι] [g] διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, ϗ γελωλοποιῶν, ϗ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμ[ε]νος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, χρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, ϗ ὅτε πεζός εἰμι, ὅτε ὄπι τ' [h] μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι ϗ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in aridatem quandam contractus, eamque ipsam ob caussam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini

EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τ' ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἠλπισα [i] τ' Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, ϗ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληκότα, ϗ [k] ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, ἡδὺν δὲ οὐδὲ τοῖς πολλοῖς

[f] Σχήματ[ι]] Omisit *Fl.* [g] Διαμένων] Restitutum ex P. Διακείμ[ε]νος Edd. [h] Μέτρων] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mss. Gr. Μετεώρων ante editum. [i] Τὸν Διάλογ. ἦ] Ἢ τ' διάλογον P. G. melius. [k] Ταύτῃ] Διὰ τοῦτο L. & marg. *A*1. Sed omisso *καὶ*.

77. (5) Οὔτε πεζός] Καταγινώσκει τῷ ῥήτορι ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου ϗ κρουομένου. τὸ γὰρ τ' φιλοσόφων λόγων ἀλλότριον. *V.*

(5) Οὔτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μάσκων] De quo supra multis ad N. Δ. I. *M. du S.*

Μάσκωνός τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philostr.* p. 164. a. 5. *J. F. R.*

69. Καὶ κάρχαρον] Vid. supra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J. F. R.*

71. Τὸ δίγλωσσον λαθραῖον] Invehitur in malivolos *subdola lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Pisid. Cosmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀβλαβεῖς κύνας
Σαίνειν δυνωμένους ϗ δύνειν ἠπυγμένους.
J. B.

73. Διαμώνων] Sic P. solus. In Impress. Δημαμώνων. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τ' μετεώρων βαίνω] Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo. ἐπὶ μετεώρων βαίνειν* non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent *μετεώρου βαίνειν*. Deinde num *μετέωροι* opponuntur *πεζικοῖς*? Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mss. docet, *ἐπὶ τ' μέτρων βέβηκα. neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox ϗ ὑπὸ τ' συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, *πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἠλπισα ἢ τ' λόγον τοιαῦτα ἐρῶν περὶ ἐμοῦ*. *J. G. G.*

78. Μέτρων] (Mss. Gr. recte *μέτρου*.) *Kust.* Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In Impress. *μετεώρων*. *M. du S.*

Μέτρων] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Gesn.* Conf. supra pro *Imag.* c. 18. *οὐ κ χαμαὶ κ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὰ ἐπὶ μέτρων φέρομαι*. *J. F. R.*

πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς [a] τ' [b] ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τ' αὐχμὸν τ' πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καλαναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ὅτι πᾶσι δὲ τ' κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κτ' τοῦτο. πολλὴν οἱ μηχανώμενος τ' εὔνοιαν παρὰ τ' ἀκουόντων, οἱ τέως [d] τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τ' ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ [e] ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τ' κόσμον [g] εἰργάσατο, τ' ἀμίγητος καὶ κτ' τὰ αὐτὰ ἔχουσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τ' κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς [h] μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γοῦν, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα [i] λεπτολογῶν

haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoedium illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat; quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi suique similis erat materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiun-

a Τὸν] Τὸ *Fl.* b Ἀνθρώπινον] Ἀνῶον marg. *AIW.* c Τοῦτο] Τῦ τὸ male *Fl.* d Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in *Fl.* e Ἰσχνὰ] Γλιχρὰ L. G. P. & marg. *A1.* f Καθήμενος] Κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. Edd. g Εἰργάσατο] Καλισκευάζετο marg. *A1.* h Μορίου εἴδωλον] Μορίῳ male *P. Μόριον ἢ ὅλον Pell.* i Λεπτολογῶν] Διττολογεῖν *Fl.* (Cod. Const.)

90. Πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τ' διάλογον λέγεσθαι, ἔνθα ὁ μίγας ὁ ἱμαντᾶς Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀφυπνοῦσι τίθησι ἵππους. τῷ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα ἐς τ' ἀνθράκινον τρόπον, οὐκ ἄλλο ἐστὶν, ἢ ἀφαγελᾶντος τὸ ὕψος ἐφελκύσαι τοῦ μιγαληγορίας. *V.*

91. Ἀνθράκινον] Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνῶον, marginis *Ald. Wesselinganae*, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia illud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. *J.F.R.*

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα & λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι] *Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλιχρὰ & pro καθήμενος σμικρολογοῦμαι, legit, καθῆμαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατος] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M.du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου & ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τ' αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν εἰς τὸ μέσον συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος, &c. Ed. *Bas.* p. 478. f. *M.du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τ' αὐλὸν, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τ' κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγὴς, sed ἀμέριστος & ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo post τὴν θατέρου φύσιν δεσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' ἴσως, ἢ πάλαι ἐπὶ τ' πρώτιστον κρατῆρα (Cic. *temperantiam superiorem*) ὁ ᾧ τὸν τῶ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμιγνυ, τὰ δ' πρόσθεν ὑπόλοιπα κατιχνεύετο μιγνὺς κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E. F. & *Quinctilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M.du S.*

Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

nunculis, ut illi qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cujusvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quaerit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam caeterarum rerum cauſſa nihil puto mihi objiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricum ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Injuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

γῶν, καθάπερ οἱ τ' ψώραν ἡδέως κνώμενοι. ἡ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγῃ ὡς ὁ παντὸς ἀνδρὸς ὄφθ' συνιδεῖν ἃ δεῖ τ' ἰδεῶν [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, [l] τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦ οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τήν γε ἄλλως ἕνεκα οὐκ ἄν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς ἁμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν ἐξισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μελενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν, ἠδίκουν γ' ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν νομίζων, καὶ τ' πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τ' ψῆφον ἐνέγκατε.

35. MERC. Vah ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

ΕΡΜ. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τ' τετρυπημένην ἔτος [n] φέρει, [o] καὶ μὴ παύσασθε τοῦτο,

---

k Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *A1.* Ceterae ſex Ὀξ—ορκεῖ. l Τὰ] Οὐ τὰ marg. *A1W.* m Ἐμοί] Ἡ *Fl.* Vulgatum firmat P. n Φέρει] Nihil mut. *Fl.* o Καὶ μὴ παύσασθε] Μὴ παύσασθε τοῦτο, fine καὶ P.

16. Τὰ * πρὸ τοῦ ποδοῦ] Τὸ τ' Θράττης τοῦτο ἰκανῶς, ἢ εὐφυῶς ἐκεῖνο ἀπίσκεψιν εἰς Θάλητα † φυσικόν. *V.*

19. † Ὡς ἁμάτιον τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησι ⊖ τὸ τ' λέξεως αὐθαίρετον ⊖ ‡ διεσμιλευμένον. εὖ γὰρ φησι, ὡς Σίφνιοι ⊖ τὸν βαρβαρισμὸν τὴν λέξιν ἐκβεβλήκασι τῆς λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν ἀφελόντες ⊖ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτῷ διετήρησαν τῇ λέξει Πλατωνικῶν τρόπων. *V.*

20. Τὴν τετρυπημένην ὅτου φέρει] Ἐπὶ τ' διακρινομένων δύο ψήφοι ἐτίθεντο ἡ μὲ πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲ πλείοσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἐλάττοσιν δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ὁ τῷ κατὰ Τιμάρχου τὴν μὲ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δοθῆναι. εἰ δὲ ⊖ εἰς ραδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀποτείνει, ἀλλ' ὅτι πάντας ⊖ ἐλάττονας Τιμάρχου ταύτην ἔσχεν ἀξίαν. *V.*

* Πρὸ] Sic reſcripſi, cum πρὲ editum legerem. *J. F. R.*
† Ὡς ἁμάτιον] Aliter lectum ante; ſed ad Lucian. accommodavit *M. du S.*
‡ Διεσμιλευμένον] Sic reſcripſit Idem ex V. & C. quum διεσμιλισμένον editum offenderet.

ter compoſuimus. *J. M. G.*

10. Λιπτολογῶν] Quia *Solon.* nusquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adjecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quemdam Codicem. Λιπτολογῶν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Guiet.* conjecit, & facile me nactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τ' πρὸ τοῦ ποδοῦ quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, ſi ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦ] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην ὅτου φέρει, καὶ μὴ παύσασθε φθονοῦντες τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην ὅτου φέρειν, καὶ μὴ παύσασθαι φθονοῦντες τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeſchines* contra Timarchum, & plane pleneque Scholiaſtes Demoſthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe *Scholiaſt. Ariſtophan.* & *Florent. Chriſtian.* ad Veſp. *J. F.*

καιρὸν φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς διχάσομεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

Τί ποτὲ ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἐπόναιο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφέστερον οὖν ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἶ-

TYCHIADES.

QUid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi caussa musicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas. PAR. Equidem si fieri posset, longius etiam, abesse

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσοῦτῳ πλέον, ὅσῳ ἐ γελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

10. Μὰ Δία] * Ἡ ἀπομοιλικὴ σωπᾶ κἀκεῖθεν ἴχνη τὴν ἄρτησιν, καὶ οὐδὲ † πρασκεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι] Ἐγὼ μέν, εἰ δυνατὸν κακὸν μὴ εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φαμὶ γὰρ ἐμαυτὸν ἐ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντί μοι τὸ δοκεῖν ὀνειδίζειν, ‡ ἀλλ' ὡς εἰδότι ἐ σεμνοτερόφ ἐπὶ § τῷ κακὸς εἶναι. ἢ ὥστε ἁπλούστερον, ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι ὡς μηδὲ ¶ δοκεῖς παρέχειν ἄγνοιαν, ἐπινίκιά μοί τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πραγμάλια ἀληθῆ ἐ καθ' ἑκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδύόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖόν σοι παρὰ σοὶ δοκοῦντος. V.

* Ἡ ἀπομοιλικὴ] Τὰ ἀπομοιλικὰ *Solanus* dederat; bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. *J. F. R.*

† Πρασκεῖται] Ita inveni. Alius σφάττεται rectius, ut Scholiasta hinc decimo ὑπάτηται recte scribebant. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. *J. F. R. M. du S.*

‡ Ἀλλ'] Ἀὺ legebatur in Edd. mutavit

§ Τῷ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ male.

¶ Δοκεῖς] Δοκεῖς edita. Δοκεῖς V. Δοκῇς C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis *Basil.* est Τυχιάδης ἐ Παρασίτου. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. *J. F. R. F. G.*

1. Σίμων] Σίμων ὦ βέλτιστε. *F. G.*

4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem nie aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

ναι, ϗ πλέον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, ϗ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν ϗ δυσκολίαν· τῶν δὲ δημοσίων τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; ϗ γὰρ οὐδὲ τἆλλα ὅτως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ ϗ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων ἱκανῶς ἔμπειρός εἰμι. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἢν εἰ μάθοις, ϗ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλοῦμαι φημὶ ἤδη, εἰ [c] ϗ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελετῆκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἔμπειρίαν, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, ϗ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἢν τινα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] παράδοξον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπεύδω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μηδεμίαν ἄλλην ἐμπεσεῖσθαι τέχνην αὐτὴν αἰ-

[a] Δόκει] Δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* [b] Ἔχει σοι] Ἔχοιμι P. male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl. F.* &c. [c] Καὶ σοὶ] Διὰ ϗ *Fl.* [d] Τόγε] Τότε male *Fl.* [e] Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. [f] Ταύτην] Abest a *Fl.* [g] Μηδεμίαν] Ita P. Μὴ δὲ μίαν *F. Fl. H. B. Fr. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι] *Plato* in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἴσως ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῷ γένει ἡμῶν τὸ πατρὶς μεμέρισται, τὸ δὲ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. G.C.

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. G.C.

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *F. F. R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato sit opus. In marg. *A1.* adscriptum *Fl.* δοκῶν. Falso, si Florentinam innuit, nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *F. F. R.*

30. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον] Τόγε τῆς τέχνης ἴσως παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] τῆ μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα καλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, συγγνωστὴν δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῖς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα συγγίγνῃ; ΠΑΡ. Πάνυ ὠηείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, συγγιγνόμενον σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ εἰδότων [e] τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ συγγιγνόμενος δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοιτες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας τῇ Διΐ. Πλὴν τὰ μὲν ἄλλα

to, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero male dixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὴν μανίαν] Nihil mutant Edd. b Ἀφίει] Ἀφίεις *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίης marg. *A1.* c Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. d Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. *A1W.* & P. Nil mut. *Fl. F. P.* &c. e Τῷ] Sic dedi ex *Fl.* Τῶ cett. f Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο *Fl.*

49. Παρασιτικὴ] Ἀσκολιὸν. *V.*

55. Πάνυ] Εἰρωνία. *V.*

46. Τὴν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. *Th. M.*

Τὴν μανίαν] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγὼγε, εἰ δέ σοι μεθυσθαι δοκῶ τῇ μὴ δὴ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἀφίει. Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240. edit. Amst. τὴν μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse caussam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; utquae hominum mentes tamquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non noverit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἄν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum: dein quia statim quoque ita sequitur, Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *si ad me scribens, dicas*: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἄν. *Rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidiam.* *F. F.*

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino τοῦτον recipiendum ex P. Et *Obsopoeus* magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adlusisse, sed nescio unde habuerit.

quam ſuo ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito.* PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho.*

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

65 ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοπῶντι ὃ προοῖται γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ εἴθιται, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ 70 μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲ ὅπως χαίρεις καταλήμψῃ, εἰδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα 75 μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν τυνθάνηταί τις ὁποῖά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ 80 μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἄν, καθάπαξ καὶ πάντα ὡς

ἃ προοῖται] Sic etiam *Fl.* cum cett.

rit. *J.F.R.*

60. Τῷ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. I. *J.F.R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτις] Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιτο· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum κατὰ τὸ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus poſſit, χαρίσαιτο. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοιτις ἐμοὶ] Verbum hic deeſſe videtur, τιμήσειε, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοιτις ἐμοὶ] Vid. *Jenſii* notam praemiſſam, qui poſthaec verba, χαρίσαιτό ἂν vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυχεροῦς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἀγοντες, οἷς ἐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus participii referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγόντωσαν & ſimil. crebro *Arret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de Dialect. p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. οἷσθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσας. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδόντες, *prodiderunt.* Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαιτο ἂν ſuppleas, verbum ἐμοὶ tantum intelligendo, ut λέγοιτις ſit λέγοιτις ἴστε. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἴσασιν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἐμοῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐχθροὺς, quod *Schol.* notat pro τιμωρήσασθαι poſitum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. Ἀγαλματοποιῶν] Vid. *Jenſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M.du S.*

66. Προοῖται] A futuro Æolico προῶ, προοῦμαι, προοῦται, προοῖται, προῖται. An ab εἶσαι, εἶσος, *miſſile* placet. Τὸ ἔω, ἴημι triplex videtur. ἔω, ἴω, οὔω. Ab ὦω, ἧκα ἵημι, ἀφίημι &c. *F.G.*

70. Δίωνι — φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus nationе, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cogn.* Not. & *Mav.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M.du S.*

81. Ὅπως οἴομαι] Vett. Codd. inſpiciendi. *F.G.* Nihil varietatis invenio, nec delidero. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut arbitror fore*, ἢ abeſſe poſſit (etſi ſaepe

[a] ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὅτι τούτῳ παρεσκευασμένος [b] εἰδέναι. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἐστὶ καὶ τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτω γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν ἴσως καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔστιν ὅτι τέχνη, [e] ὡς ὀκνεῖς φάναι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτῷ, εἴπερ οἶδα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ ἀναμιμνήσκομαι, σύστημα ἐκ καταλήψεων ὡρισμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ἀλλὰ μὴν ἔγωγε καὶ τοῦτο ἐπίσταμαι, ὅτι τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ τέχνη. ΠΑΡ. Τί οὖν ἔτι ἐμποδὼν ἐστὶν ἀποφήνασθαι; ΤΥΧ. Ἐμὲ μὲν οὐδέν· σὲ δὲ ἴσως ἐνίοτε ἐπιλαμβάνεται ἀπορία, ὅταν ἐρωτηθῇς, ἐν τίνι γένει τῶν ὄντων ἐστὶν ἡ τέχνη, καὶ ἐν τίνι τὸ ἀγαθόν. ΠΑΡ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐγὼ ἐν τῷ ἑξῆς ἐπιδείξω· νῦν δὲ ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν ἡ τέχνη, ἐν τίνι γένει τῶν ὄντων ἐστὶν ἡ τέχνη, καὶ ἐν τίνι τὸ ἀγαθόν. ΠΑΡ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐγὼ ἐν τῷ ἑξῆς ἐπιδείξω· νῦν δὲ ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν ἡ τέχνη, ἐν τίνι γένει τῶν ὄντων ἐστὶν ἡ τέχνη, καὶ ἐν τίνι τὸ ἀγαθόν.

non omnino, ut modo dicebam; ad hoc ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *scio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine do-

[a] Ὧν] Ὅμως ὧν Fl. [b] Οὐδὲν] Sic Solan. rescripsi ex Fr. Οὐθὲν erat in cett. Personas TYX. & ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab ἰδέναι novam periodum incipiens. [c] Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Δέοι, ἀληθῆ δὲ ὑ P. [d] Ἴθι] Ἴδι male J. [e] Ὡς ὀκνεῖς φάναι] Pell. An σὺ? Nil mutant Fl. Fr. J. &c. [f] Ὄκνει] Ὤκνει Edd. antea male.

pe πλεονάζει, v. infra ad c. 28.) At si cum *Bened.* verius: *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit *Gujetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. J. F. R.

84. Οὐδὲν] Ita Fr. sola. Reliquae omnes οὐθέν. Fl. cum sequentibus jungit, omissis Tυ. & Παρ. M. du S.

Οὐθέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ] Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud ἀ' καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπὼ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. J. M. G.

Οὐδὲν] Non valde repugnavi *Solano* οὐδὲν rescribenti, quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, aliique οὐθεὶς Aeolicum esse ajunt, nonnullos auct. subjungam, in quibus οὐθὲν, μηθὲν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis quam Aeolica dialecto scripsere. Οὐθὲν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi passim. Οὐθεὶς *Diod. Sic.* II. c. 19. vs. 36. Οὐθενὶ idem III. c. 57. vs. 65. Μηθὲν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ δὲν ἡ φύσις μηθὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐδὲν ἂν ἴδοι. Sed eod. lib. c. XI. post med. ἀπ' οὐθενὸς ἐπιδέχλωστ. cap. 12. σκοτοῦμαι δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τιχιτῶν. At οὐδὲν rursum L. 2. c. 3. & μηδὲν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. ἀμφόφοι δὲ γε οὐδὲν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. & in Analyt. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἓν, alterum ex οὔτε ἓν fit conflatum, nam & οὐδὲ εἷς, ad majorem forsan emphasin scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long. Past.* p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεὶς rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οὐθεὶς κωλύσει, & saepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ἀφ' οὐθεὶς ἐστιν. Lenius Scholiast. *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδεὶς elegantius esse, quam οὐθεὶς. Unum οὐθεὶς adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. & *Athen.* profert. J. F. R.

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίσασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. J. B.

Ibid. Εἰ γὰ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti Fl. Ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In Impressis enim legebatur οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ γὰ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ ὑ διοίσει. M. du S.

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Εἰρωνικῶς dictum. F. G.

89. Μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ ὠφελιμία κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. J. M. G.

90. Ὡς ἐπίσασαι] Mallem εἰ ἐπίσασαι. M. du S.

Ὡς ἐπίσασαι] Negaverat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in versione adjeci. J. M. G.

93. Τέχνη ἐστὶν] In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mss. Interpretes verterunt: *Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi est in Grae-

docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitiosae cum pulsantur

νεύω, σοφῶ τινι ἀνδρὶ δόξας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό γε εἰπόντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γάρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ

ραὶ

g Ἐκ καταλήψεων] Restitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλλελ. Discretim *S.* & marg. *AiW.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγκεκομμένων G. *h* Ἐκεῖνό γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε ὡς εἶπεν *Fl.* *i* Τῆς] Abest a *Fl.* *k* Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλουτάρχῳ Ἀσωτικῷς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν ἔρευε· δὲ κατὰ τὸν κοινὸν χρῶνται ἡ μία ἀπαγόρευσις, ὅταν ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γρ. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *consentientes.* Dein quid Latinis sint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* sic contra ἀσυγκεκομμέναι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαταλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψεων] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων *i*—— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγκεκομμενων] Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio quam secundo casu, & ubi separari ἡ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκαταλήψις vel similis: licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kusterus* ad *Aristoph.* Nεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani* 2, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt: & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars *constat.* Si uno nomine utendum sit, *com-*

pages forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. *Ai. Wesselingianae* additum etiam erat, „ legendum ἐκ κα„ ταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obs. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* versionem Latinam, —— At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e *Quintiliano*, qui utrumque vocabulum, *consentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Instit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *sive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis observatur; artem* „ *constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Basil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγ„ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγ„ γεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Aristoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ πονηραὶ χύτραι] Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur: ita homines ex sermone; huc allusit *Pers.* Sat. III.

—— —— *sonat vitium percussa maligne,*
Respondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rursus in *Sat.* V.

—— —— *pulsu dignoscere cantus*
Qui solidum crepet & picta tectoria lingua.

G.C.

καὶ χύτραι ἀργυρᾶμβραι, μὴ [a] σαθρὸν [b] ἀποφθέγξῃ). δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτῃ ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ ἀργυρίνειν ὅστις ἂν ὀπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ [d] ὅτῳ παρασιτεῖν ἐξέσται, οὐκ ἂν [e] μελαγχοίη. ἢ τὴν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ὀπίσαιλο ἀργυγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης ἀργυρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μὲν τοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸ κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη πέ-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum quos malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si qui-

a Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. b Ἀποφθέγξῃ] Ἀποφθέγξαιτο marg. *Ar.* & *Fl.* male. c Ἐκ καταλήψεων] Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐγκαταλήψεως *Fl.* d Ὅτῳ] Recepi ex P. L. Οὗτω Edd. Sed mox ὅτῳ eadem recte. e Μελαγχοίη] Μελαγχολίη *S.* & *A.* f Εἴπερ] Ἤπερ vult *Marcil.* Sed prius Edd. g Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* h Μὴ] Hoc habent Mſ. Angl. & *P.* Abest in Edd. cett. i Διειδέναι] Διειδῆναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Casaubon.* ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρόν. *J.B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kuſt. Casauboni* emendationem secuti sumus ita legentis pro σαπρόν. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτέον — ἀληθούσῃ εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγξεται. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγξῃ)] Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p. 694. extr. *Graev.* τὸ τῆ νοσοῦντι σαθρόν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic ἐπίκαιρον, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σάπρα dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J.M.G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. ἔστω. *M. du S.*

12. Ἀργυρογνώμονα] Ἀργυροκόπον vulgo mensor & mensarius a Graecis καλουμένης, nummularius & trapezita. *G.C.*

13. Εἴπερ ἐπίσαιτο ἀργυγνώσκειν] Ἤπερ ἴ. δ. *Th.M.* Non male. Et sic priscus Interpr. *artem — qua norint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. *J.F.R.*

16. Κιβδήλους] Quod simplex non est neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ ἄλλο, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *G.C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τ' νομ.] Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Th.M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam secutus sum. *M. du S.*

Ὥσπερ τ' νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se ha-

quidem ea res quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

φυχεν, εἴγε καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον ἢ μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae*

Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειοῦσθαι, καὶ εὐνοϊκὸν ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἐπιδεῖξαι, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καλαληψεως ἔρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὰ αὐτῷ αὐτῷ κεχλημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας [l] πλάττεσθαι οἴει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἡδονὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτως λέγοντος, Τὸν μέλλοντα [m] ἑστιάσεσθαι μὴ μα-

[k] Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adscripsit *M. du S.* [l] Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Gesner.* [m] Ἑστιάσεσθαι] Ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habeat) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τὰ ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τὰ νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ ὅ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* Androm. vs. 80. Γέρων ἰκνεῖται, ὡς σ' ὠφελῶν πάρος. *Senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *Senior est, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μᾶλλον negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεζηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formula* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellips. p. 331. —2. *J.F.R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J. B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ τε, καὶ πάντων ἄτερ
Τιμῶμεν ἀνθρώποισιν ὄμμασιν τυφλὸν, &c.

M. du S.

21. Αἰδῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic supra *Gall.* c. 3. ὀλιγωρεῖ τοῦ λόγου — λέγειν. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λέγειν τινὰ περὶ ὧν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Euang. Matth.* XI. 10. ἐκέρασεν χαρὰν, quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Doctiss. *Eckhard.* in Observ. ex *Aristoph.* Plut. pag. 2. *J.F.R.*

32. Παντὸς ἀπέλθῃ] An ἀεὶ παντὸς i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit *Solanus*? nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντὸς cum *Gesnero* nostro mascul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* conversum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐκπηδῶσι πρὸς τὰς μισθοδοσίας παντὸς μᾶλλον. Sed & possis *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολίτας — ὡς παντὸς μᾶλλον ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 681. 31. ὁ παντὸς μᾶλλον δεδοίκοιτο, quia τὸ δὴ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere accipiendum sit. Et περὶ τῶν παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J.F.R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J. B.*

39. Πλάτωνος] Haec Platonis sententia extat in Dialogo qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. *G.C.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* exstat, sed in Theaet. p. Ed. *Bas.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆ ὄντως, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυσι παρὰ [a] τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῆς παρασίτου καλαλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό γε μὴν πρὸς τί τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γοῦν τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἔστι. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τί ἐστιν ἡ παρασιτικὴ, ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥστε τέχνην μὲ μὴ δοκεῖν αὐτῷ, δύναμιν δέ

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκτημένοις] Τοὺς κεκτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὸν]. Abest artic. a Fl. c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί]. Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. Fl. Pro ὄν etiam ὤν marg. AlW.

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάστιξ, ἀλλὰ τοῦτο ἡ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας ἐστὶ — αὐτῆς ἐμποιῶν — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ἐ — — — ὥσθ' ὁ τὴν ἐπάργειαν κεκτημένος. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν ἐ ὀρχηστικὴν † ἀντίλυπῆς, εἶδον γὰρ αὐτὰς τὰς ἐπαγγελίας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲ εἰδῆς φθάνον τὸ ὁμοίωτον, εἶδ' ἐπὶ αὐταῖς τὴν σπουδαίαν τεχνῶν, τῇ ‡ κατὰ βίον εὐχρήσει §σεσυλημένοι. Εἶτα δ' ὅτι ἐ τούτων ἡ ὠφελητικὴ τῆ μισθαρίαν ἔξω ἐντίθη; ὠφελητὴν ἀπολιπομένη, καλὸς αὐτὸς σεμνύων αὐτὴν ἀπιφύτω πρὸς τὸ ἀνύπαρκτον σι — — τὴν τεχνῶν ¶ υποστάσεως ἐξοπλικιζομένη. V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένας edita.

† Ἀντιλυπῆς] Ἀντιδῶς legebatur, mutavit Solan., qui paullo post etiam τὰς ἐπαγγελίας dedit pro τῆς ἐπαγγ. quod ante editum fuerat.

‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit. M. du S.

§ Σεσυλημένοι] Sic Edita habebant. Σεσυλημένον V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. M. du S.

¶ Τεχνῶν] Non aderat in Edd. sed ex Cod. supplevit M. du S.

91. Εἶη] Legendum videtur εἶεν. F.G. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καλαλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing. F. F. R.

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύουσιν. F.G. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. Geso. εἰ. ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἶη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. F. F. R.

94. Μὴ ἐ μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. F.G. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40. f. F. F. R.

56. Ὅτ, εἶδ' ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὤν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. AlW. quo sententia parasitica fit,

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte perʼagit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀλη𝜃ῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλορθοῖ τῷ κεκλημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐχ οὕτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἣν [e] δυήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἂν ὁ παράσιτος ὑπὸ παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν ἀπολωλεκότας· παράσιτος δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν

[d] Οὐχ οὕτω] Οὐδ' οὕτω male *El.* [e] Δυήσεαι] Emendatio *Gesn.* Δυήσει] male *Fl. P. Er. Bl. S. H. Ald.* Σωθήσεται *J.*

οὐδὲν εὐχρηστότερον εἰρήκασι τὸ τῷ βίᾳ, ἂν ἄνδρ' οὐδὲν ζῇν ἔᾳ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60ι Δύσεται δέ ποτε] Nempe hic removet τὸ τεχνοποιὸς, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἐμπείριον, μικροτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυήσει, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinet. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυήσει) antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυήσῃ vel δυήσεαι; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* r. tantum delerat, ut δυήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet; quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἑαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲ πρὸς ἑαυτὸν — λέληκται σοι niſi credas propter figma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Euang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε δὲ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epiſt.* Man. p. 58. f. *Mel.* I. 34. med. τελειώσεις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑαυτοῦ — ὑπομένων; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parcebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. ὃς δὲ τὸ πλοῖον, ὃ Παφλαγόνα ὀνομάζουσιν, ὃς τοῦτον ἐτοιοῦτος, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τὸ δὲ λεπτομερὲς τῆς Ἰταλίας ἐπιβυμοῦντι, συγκαλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ — πάχους.

J.F.R.

ἔστιν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, ἢ ἐκ καλαλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διαμολόγημ᾽ ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ᾽ ἐκεῖνο, ὅπως ἢ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆ παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ὅτι τέχνη ποτέων, ἢ βρωτέων, ἢ τῶν ἀμφὶ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ᾽ ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι ᾖ περὶ τοῦ τέλους ἡ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἰ ταὐτὸ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας ἢ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριός ἢ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι [c] φημὶ τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

83. Ἀλλ᾽ ἰκνοῦ σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, ὦ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀποφαινομένους. *V.*

83. Ἀλλ᾽ ἰκνοῦ] Intellige, ὅρα, ποίησον. *F.G.*

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. Tim. c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est §. 48. No. 89.) *M. du S.*

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, f. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. *J.F.R.*

88. Λεκτέων] Δεκτέων. *Th. M.*

Δεκτέων] Additum oportuit ἢ πρακτέων. *M. du S.*

Λεκτέων] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in P. S. *A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. usus fuit. *J.F.R.*

98. Οὐ γάρ] Versus Homerici erant corruptissimi. *J.B.*

Οὐ γάρ] Inspecto *Homeri* loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαίτυμόνες δ᾽ ἀνὰ δώματ᾽ ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου ἠδ᾽ κρειῶν· μέθυ δ᾽ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum respicit *Basilius* de legendis Græcorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: ὃ τοίνυν ἐπαινοῦμεν τοὺς ποιητὰς, ὃ λοιδοροῦμεν, ὃ σκώπτοντας, ἢ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. ὅχ ὅταν τραπέζῃ πλησίον ᾖ ᾠδὴς ἀκουόμενος τὴν εὐδαιμονίαν ὁρίζονται. *M. du S.*

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, & sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom.* Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & extat in Florentina. *J.G.G.*

99. Εἶναι] *Hom.* L. *Fl. V2.* & P. In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, si φημὶ retineatur. *M. du S.*

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guiet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνῳ. *J.F.R.*

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῳ. Ego ex Homero ipso emaculavi. *M. du S.*

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατέχει. *F.G.*

Ἔχῃ

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγέ] Sic Edd. Ὑπερεὖ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio sit. c Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* Ἔμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A1.*

Quam ſi lætitiæ populum tenor occupet omnem.

—— Si menſa exſtructa ſit alte

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque miniſtret.

Et quaſi non ſatis illa admiratus eſſet, ſuam ipſius ſententiam manifeſtiorem reddit, bene dicens:

Hæc noſtro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam paraſitari. Ac non vulgari viro illos ſermones tribuit, ſed Graecorum ſapientiſſimo. Atqui ſi voluiſſet Ulyſſes Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philoctetem reducit e Lemno, cum vaſtat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a ſe ipſo ſectus,

Ἡ ὅταν [c] εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
—— τοὶ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ [f] κρεῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος [g] ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείη δεπάεσσι.
καὶ ὡς οὐκ ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τ' αὐτῶ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·
Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεϊ εἶναι,
οὐκ ἄλλο τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαίμονα νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ προσετέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ [i] σοφωτάτῳ τῶν [k] Ἑλλήνων. καίτοι γε ἐξῆν ἐβούλετο Ὀδυσσεῖ τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀπήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε [l] τοὺς Ἕλληνας φυγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ κατὰ Στωϊ-

[c] Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνην male Edd. omn. [f] Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum eſſe etiam *Gujet.* monuit. [g] Δ' οὐκ] Reſtitut. ex *Hom.* Δὲ Edd. omiſſa praepoſitione. [h] Ἐγχείῃ] Ἐγχείῃ P. [i] Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. [k] Ἑλλήνων] Sic L. P. *H.* Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *A*1. [l] Τοὺς] Articulo caret *Fl.*

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus eſt cum *Gujet.* κάτα per anaſtrophen ſcribere; neque ſic eſt in meis *Homeri* Edd. Nam etſi per tmeſin pro κατέχῃ accipi queat, tamen non eſt anaſtrophe, qualis Odyſſ. Z. 107. Πατρὸς δ' ὑπὸ ἴφθιμος κάρη ἔχει & ἔχω etiam per ſe interdum ſignif. *verſari*, *degere*, cujus exempla mox ſubjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum ſit: *lætitia verſatur apud*, *per populum*. De ἔχῃ vero in ἔχει, mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in *Homeri* libris Odyſſeae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *verſor*, *immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτον ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ὄρει. Idem I. 1. τρίτην ταύτην οὖσαν ἐν χειμῶνι ἡμέραν. *Long. Paſt.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll.*) ἡ δὲ Χλόη —— ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγοῦσα τὸ γάλα (male πηγοῦσα Edit. *Jung.*) Idem IV. 113. περὶ θήραν εἶχε λαγῶνα. *Aeſ.* XIII. 2. m. ἦν ὁ μὲν περὶ τὴν βασιλείαν εἶχεν. Et III. 42. ἦν αἱ δὲ περὶ τοὺς ἵππους εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rurſus *Hom.* Od. Δ. 491. Οἰκτρὰ μὲν κατὰ χῆρας ἔχει χείρές τε πόδες τε. *Senium eum occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione ſtructurae poteſt tmeſin eſſe, qua in aliis verbis etiam utitur mallies milliesque; nec tamen ideo κάτα ſcribi neceſſe, quia praepoſ. praecedit caſum ſuum. *J. F. R.*

10. Τοῦτό τί μοι] *Hom.* Odyſſ. I. vſ. 11. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τῶν ὅλων. *J. B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc ſcripturam habuerit *Pariſienſis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba eſt. In plerisque Impr. & ipſo P. ἴσων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus*. Sed vide *Philoſtr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Eſt apud *Philoſtr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G. C.*

19. Ἕλληνας —— κατέσχε] *Hom.* Il. A. Τὸν δ' ἀγαμέμνων ἐπέσσυτο ἰφθίμους ἐπὶ τάφρους. *G. C.*

Ἕλληνας —— κατέσχε] Verſus quem *Cognatus* profert, eſt in Il. B. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret verſ. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, ſermo eſt. Sed neque hoc magni eſt momenti. *J. F. R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν κ' ἐν τῷ τοῦ Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις ἐπὶ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, κ' τρυφᾶν, κ' βινεῖν τὴν Ἀτλαντίδα θυγατέρα, κ' κινεῖν πάσας τὰς [a] λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον; ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παρασῖται τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε [b] ἀκοῦσαι αὐτοῦ, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, κατὰ
[c] Παραπλήθουσι τράπεζαι Σίτου κ' [d] κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τοῦ παρασιτικῆς τέλος καὶ κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. κ' ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τοῦ σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου κ' ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆχθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παρασιτικὸς

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est: neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur,

Convivaeque sedent deinceps. Et:
Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τελείας marg. *At.* & L. Nil mut. Edd. b Ἀκοῦσαι] Constans lectio. c Παραπλήθουσι] Παραπλήθουσι *Fl.* d Κρεῶν] Sic etiam *Fl. Fr. J. P.* e Αὐτὸν] Αὐτῶν *Fl.*

39. Καὶ ὅδ' Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ λέγε τὴν σύνταξιν. ὅμοιον * τοῦ. μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. οὐθὲν γὰρ, ἢ γενικῇ συνήκται τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ περὶ ἐστιν, σπανίως ἐξέστω. *V.*

* Τῷ μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] *Hom.* Il. E. 228. μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed *Eustath.* idem cum Scholiasta reperit. *M. du S.* qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana; nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hanc. serit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. abiens ante ἀντὶ inserui. *J. F. R.*

25. Τῇ Καλυψοῖ] *Hom.* Od. E. 14. & passim. *J. F. R.*
28. Λείας] Τέλειας, L. *M. du S.*
32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non potest, ut eos* (versus) *PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur.* Interpres habebat: *quos nisi saepe referantur, audire non possumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. *H. V.*
Ibid. Ἀκοῦσαι αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id est, *repetiti placent.* *F. G.*
Ἀκοῦσαι] Hic *intelligere* est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. *M. du S.*
Ἀκοῦσαι] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere usurpatur. Cl. *Gesn.* etiam recte vertit *intelligere.* Obsop. *Neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam: Ἁπλῶς δὲ, ait, ὅταν αὐτὸν, ῥᾴδιον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἀκοῦσαι σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Sensus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' οὐδεὶς, ὅτῳ σὺν ἔπεσθαι, ἀκοῦσαι, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem so-

consequatur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis; ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

45 ἑκατέρων τυγχάνῃ· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, εὕδοντος αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐδίου, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφειμένοις τοῖς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ἐπὶ τῆς [g] σχεδίας ἐπὶ πλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος ἔστω, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐκ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτῷ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὴ ἦν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

[f] Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* [g] Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* [h] Οὐ ζήσεται] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit: *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσειε optandi modo legas? vel ἀκούσων. *J.F.R.*

34. Δειτύμους] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ δὲ σαφὲς ἀόχλητον] Cl. *Jens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δὲ σαφὲς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Burgl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *J.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox χεδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερίη autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum; (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ τῆς χεδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ χεδίης *Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *J.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i. e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *J.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως ἃ ζήσεται)] Forsan quis ἃ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus ἃ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰχμὴν). *J.F.R.*

οὐχ ὡς λέγῃς· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῆς, οὐχ ἡδέως ζήσει. ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῆς, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φῄς; ΤΥΧ. Καμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲ συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχῃ· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τῆς ἡδονῆς. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τὴν οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲ τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐδόμενα τὰ ὄψα, ἢ τοῦ ἡδέως ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατ' τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοῖτο· non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter. TYCH. Quomodo non suaviter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male

a Παρίχει] Forsan πάρεστι *Pell.* b Τοῦ] Deest in *Fl.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *B2. P.* Ἢ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ L.

76. Οὐκοῦν τῷ μὲ συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχῃ· τῷ δὲ ὀλίγα ἢ μηδὲν οὐκέτι] *Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non satis assequutus est qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* *H.V.*

77. Παρίχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Vitringa*; quare comma post *μηδὲν* quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deesse videtur. *F.G.*

Εἰ] *B2. P.* & *A.* quod & agnoscit L. sed abest ἢ μή. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam, *Mic.* c. 13. *M.du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forsan παρὰ τοῦτο, adscripserat *J.M.G.*

93. Τῆ τέλους] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. συμφωνία ἡ ἔργων ἐς τὸ τέλος. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam εἰς τὸ τέλος. Sic *Petron.* Satyr.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Jussit, & hoc vitam dixit habere telos;

Quo loci mendose faciunt qui in secundo versu reponunt *lusit* pro *jussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J.B.*

95. Ἀπολογούμενον] Τῷ παρασίτῳ ὅτι μάγειρος ἴσως — ὅτι ἀργύρια οὐκ ἂν ἀπολογούμενον ἀχθοιτο, ἢ πάντα ἔχει. *At vero parasito neque coquus est, &c. neque pecuniae pro quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἀντιπον. lege ex Mss. οὐκ ἂν ἀπολυμένων ἀχθοιτο *neque pecunia, qua amissa cruciatur.* *J.G.G.*

Ἀπολυμένων] Τῶν ἀπολλυμένων, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογουμένων, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμων? Ego certe οἰκίαις vel συνοικίαις legendum esse arbitror? *M. du S.*

98. Ἐκεῖνος] Ἐκείνους malim. Et *Solan.* Florentinam etiam ἐκεῖνον male habere, *Juntinae* adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνον rectius plurale mihi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀναγκαίως ἐνοχλεῖσθαι, *quibus ipsos* (Epicureos) *perturbari necesse est.* *J.F.R.*

6. Πρὸς

le dispenset, pugnandum. An non ita est? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui iratscatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Supereſt ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris

ὁμοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καὶ μοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεσθαι τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε χρήματα, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος ὢν μηδενὸς, ὧν [e] ἐκείνους, ἀνάγκη ἀποχλεύμενος.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἱκανῶς τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ κρείττων διδακτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ δὴ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτῃ δὲ ἡ τέχνη, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τῶν διδασκάλων

[d] Ἀπολλομένων] Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. A1. Ἀπολογουμένων Edd. [e] Ἐκεῖνον] Ἐκείνους J. L. & marg. A1. Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex J. V2. B2. & Mſ. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης γὰρ τέχνης] Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. F.G.

Πάσης γὰρ τέχνης] Haud male quidem *Gujeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατίγνω θανάτου, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. c. 44. τῆς θυγατρὸς κατεγνῶναι θανάτου. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra *Gall.* c. 28. ὑπὲρ ἱερός εἰμι. *Aesop.* F. 2. τούτῳ ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in Lect. Luc. p. 285. addiditque deinde *Justin.* XVIII. 7. *Decimas Herculis ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum statuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. p. 210. J.F.R.

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic recte Mſ. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. J.G.G.

11. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; Mſ. Cl. *Graevii* ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, χολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticῶς loquendi formam. Sic εἰς διδασκάλου Noster in *Hermotimo* T.I. cap. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾷν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. J.F.

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic praeter Mſ. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri ἐκ. Sed B2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. M. du S.

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jens.* defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque testibus suis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινος ἔρχομαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut *Aristoph.* Plut. 84. ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι & simil. quae cum praepos. ἐκ junctā, ipse adtulit *Jensius*. F.F.R.

λων ὁρῶμεν; τίς δ' ὀψὲ δεῖπνον ἀπιὼν, ὥφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἢ μὴν ὁ Παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὀψὲ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶ ἐκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις πρωτοπλοίας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸ Παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγουσι, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔνιμον, καὶ ἐν τιμαρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ὀρθίᾳ οἴμῃ ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παράσιτος μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπαλαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν ἐνίαις, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ Παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα [f] τῷ ἄρξασθαι τῆς

videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An-

a Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat *M. du S.* b Τὸ] Delet artic. *Pell.* c Πολλὴ] Sic *Vf. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλαὶ *P. H. B1. & 2.* d Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτὸς *Fl. S. B1. & 2. P. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S.* &c. f Τῷ] Bene *P. B2. & G.* Τὰ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύσους λέγω τέχνας· ἢ γὰρ αὐταὶ πανοπλοῦν χάριν βίου τοῖς καπηλεύουσι μαλακιζόμενοι. *V.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* fub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Consulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὴ . . . ἐπ' αὐτό. In P. Fl. Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noster solam *Par. f.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab Interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλὰ, (si proba est lectio, & non πολλὴς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνῃσι referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὴ δὲ ἐ ἰθὺς οἶμος ἐπ' αὐτὸν, quod' etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Cl. *Gesn.* aeque ac priores Interprett. & ἐδὼς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adjectiv. ad sequens οἶμος aptemus; nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ legas, scil. καμοὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλὴ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At fil-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi causſa : Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus causſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat : *ut*, qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi , unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici : Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐνοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ἵ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, ἡ ὁ τέκτων τεκταίνει, ἵ τοῦ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διάκ, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἡ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ ἵ ἕνεκα γίγνεται ;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οἶδεις ἔστιν ὅστις οὐκ ἐπῄνεσεν, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸ μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς ἀπατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ τριάκοντ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βελόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλῶς ζῆν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων ἀδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. ἡ αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ἐ βαρεῖα τῷ

ἡ Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ἅμα οἶμαι] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εὐθὺς ἀπολαύει ἡ τέχνης τὸ αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, τὸ αὐτῷ τοῦ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἅμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius*. *J.J.*

32. Τῷ] Ita *B2.* & *P.* Reliquae τὸ, prave. *M.du S.*

33. Ἐν τῇ τύλῃ ἐστίν] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt.* Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τύλη. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος οὐδὲν ἧττον τὸν τροφὸν ἅμα τοῦ ἄρξασθαι τ' τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem ceſſus eſt, victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ· edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis , ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti , primus erant & ſeptimus, de quo poſteriore alibi nos. *M.du S.*

54. Πολυποσίαις δὲ— οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4. pr. Ἀλλὰ τὸ μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἄκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐν δ' ὅτε Παλλάδος Ῥεῖα τίμων. *Long. Paſt.* III. p. 110. Ἐν γάμῳ μοι χαῖρε καὶ ἐμοῦ ἕνα τ' πάλλακα ἀστὸς ἄκουε. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini , ſi non iiſdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ.* ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Hopkens* in Lect. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὕτη δ' ὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ , &c.] Non αὕτη, ſed αὐτὴ legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem* , inquit , *artes ſine inſtrumentis nonnunquam domino ſuo inſervire queunt, neque enim fieri poteſt, ut quis ſit tibicen ſine tibiis, ſi-*

σῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχειν μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες δωρεάν.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τοίνυν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατ' [b] Σωκράτη, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα μεταπράττεσθαι· ταύτην δὲ ἔστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μήτοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, [c] αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸν γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὅτι δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρῶσθαι Fl. b Σωκράτη] Σωκράτει Fl. c Αὐτὴ] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male Fl.

dicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque pag. sequenti scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. non, ut vulgo, αὐτή. *J. J.*

Αὐτὴ] Cl. *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

Αὐτὴ] Sic mox recte §. 19. κατὰ Σωκράτη, καὶ αὐτὴ. quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτη] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτη] Ut *Fl.* hic Σωκράτει, ita eadem supra Ἄρη, *Gall.* 3. γ. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae variae addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* Σωκράτη praefert, T. I. L. a. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed Ἀριστοφάνει p. 103. & T. II. p. 585. &c. Σωκράτει etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. Αὐτὴ δὲ] Ut supra c. 17. αὐτὴ in αὕτη mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τὸ

riorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γὴν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πόλαπὸς δὲ ἔτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὴν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν κ' ἐκ τῶνδε ὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ πάσσιτος μελαχειρίζει τὴν αὐτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς καλαχείμων.

Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τὴν εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀρόῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, πάσσιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλομαί δοκῶ μοι πάσσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καθ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλόν πως καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν

---

e Κακοπαθοῦντες] Κακοπαθοῦντες *H*2. Correxerat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett. f Ἀνήροτα] Recte *B*1. & 2. *P. S.* Ἀνήρωτα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν ὁ τὰς μὲ, ubi pluradabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δωδεκάτοιός μοι εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. *J. F. R.*

81. Ἀλλότρια] *Athen.* lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante hæc verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J. B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

10. Ἀνήροτα] Ante *B.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τὴν

μὴν τῶ μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν ἀφ-
φέρει, δειχτέον. ὁμολόγη) γὰρ δὴ πρὸς
πάντων, τιμὴ τε ῥητορικὴν, καὶ [a] τὴν φιλο-
σοφίαν, ἃς ἀφ' γενναιότητα καὶ ὑπεροχὴν
[b] ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὰν γὰρ καὶ τούτων
ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦ-
σαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξῃ
προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικὰα τῶν θε-
ραπαινίδων.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν ἀφαφέρει, καὶ τὴν ῥητορι-
κῆς, καὶ τὴν φιλοσοφίας, πρῶτον μὲν τῶ
ὑπάρξαι. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ.
οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομί-
ζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τοὐναν-
τίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλ-
λοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν
πῶς τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως
μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

Sed quantum maximis pulcherrimisque praeſtet artibus, oſtendendum. In confeſſo eſt enim apud omnes, Rhetoricam & Philoſophiam *eſſe principes*: quas propter praeſtantiam etiam ſcientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem eſſe Paraſiticam oſtendero; ſine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauſicaa, videbitur.

27. Ergo communiter quidem ambabus praeſtat, & Rhetorica, & Philoſophia, primo ob id ipſum, quod in rerum natura adeſt: nam de hac conſtat; de iſtis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: ſed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philoſophiam, quae eodem ſe modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim ſe res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνουσι *Fl.* c Οὔ] Male omiſſum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀξιεπαίνως ἢ ἀφαφέρουσης. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ δὲ τὸν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀξιεπαίνως ἢ ἀφαφέρουσης λέγει. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς δὴ γενναιότητα] Τήν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς δὴ γ. Sic paulo ante, ὅτε γε μὲν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν ἀφαφέρει. *Th. M.*

33. Ναυσικάα] *Homer.* Odyſſ. Z. 101. *M. du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & conſtantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem ſententiam. Sed toto hoc loco, & his quae ſequuntur, diligentius iterum conſideratis, apparebat mihi, ſumendum eſſe nomen ea ipſa notione, quae ſolennis quaſi & propria eſt, quae ὕπαρξιν notat ſ. eam quam recentiores ſcholae *exiſtentiam* dicere ſolent, *ſubſtantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J. M. G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque ſuperſit.* Hanc ego tandem ex obſcuris hiſce verbis ſenſum erui, qui ſolus mihi genuinus videtur. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam ſane in hoc ſcriptore verſa eſt dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *prinsipium*, ut pag. ſeq. [ἀποδείξις μεγίστη τῶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, ſed *omnino, proꝛſus*. *Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone [ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰᾶσθαι αὐτούς] male vertiſſe *primo congreſſu*, accurate obſervat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amſt. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaeſit quoque *Politianus*; dum in Miſcellaneis cap. 56. locum hunc *Pauſaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐν ἄκρῳ τῇ ῥινὶ, ἐν ἑκάστῳ κέρας ἓν ἄλλο ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐμφυὲς μέγα, ἐπὶ δὲ τῇ κεφαλῇ οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in ſumma nare ſingulis unicum cornu, tum aliud ſupra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum proꝛſus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* ſunt. Nihil aliud Pauſanias, niſi ſimpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuiſſe cornua. *J. J.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De ſcopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. Et Cl. *Hemſt.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἰᾶσθαι τοῦτο. *J. F. R.*

52. Ἐπὶ τί] Lege ἐπί του. *F. G.* Cl. *Geſnerus* ſenſum adjuvit, ſignum interrogandi poſt πῶς ponens; quod ſcil. faciendum, ſi vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; ſed quae in fine periodi aderat, ſervavi. *J. F. R.*

61. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ τοῦτο ἀσύμφωνον ἴῃ, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμους ἀξιώσας, ἐπεὶ μόνους τε δικοῦσι, καὶ αἱ καλλιλέξεις αὐτῶν ἔχουσιν ἀμε-

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὅτε αἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατῆσιν, ὅτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καὶ τὰ λείποντα. ἐγὼ γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή, καὶ δὶς δύο παρ' ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρ' Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πᾶσιν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμαις Pell. [e] Καὶ μὴν καὶ] Sic Fl. Non adest καὶ posterius in aliis.

ἀμωτάπτωλοι, προσδικτέον ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec pleniſſima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδικτέον enim, non προσδικτέον, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic, *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τὴν παρασιτικὴν ἁγκωμιαστικὴν, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἀξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι καὶ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμωτάπτωλοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδικτέον ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. *J.J.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jens.* *M. du S.*

Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲ] Καὶ μὴν τὰς μὲ aliae, quasi vere-rentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in *Quom. Hist.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Asin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δὲ ἐχ οἱ τά. Ibid. c. 10. p. m. μὴν καὶ σὺ γε τοῦ τοῦ. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in *Tim.* §. 16. ἀν; ὃ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. κὰ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31. ὃ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ. Ep. 33. δὲ τὸ μέν τι τοῦ & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. οὐ δὲ τοῦ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν οὐ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὥσ' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, σέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲ γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo *Diod. Sic* III. c. 62. p. 231. τὸ μὲν οὐ γῆς, τὸ δ' οὐ τοῦ ἀμπέλου. Nec aequinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδικτέον ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνοι εἶεν, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J.M.G.*

χνας, εἰ καί [a] τι τις ταύτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγχώρησιν [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ κατάληψεις αὐτῆς οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, [d] προσδεκτέον ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάγκοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία.

jam aliquid in iis sit parum consentiens, si *in medium* progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam *accipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta *musica?* Jam una quidem non est Philosophia; infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.*

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐστὶ ῥητορικὴ ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ μὲν γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀποδεικνὺς μεγίστη τῇ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, ᾧ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ μὲν ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέ-

29. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in diversa sententiarum, *ex illo ipso* maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cujus una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Τι] Τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος *Fl.* c Ἀξιώσας] Ἀξιός ἐστι *Fl.* d Προσδεκτέον ἂν εἴη] Tria haec absunt a *Fl.* & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν λέγεται τὸ Ἀναξαγόρου ἐκ τοῦ Παμμενίδου, οὗτινες ἔλεγον ἓν (1) τὸ ὂν ἐκ ἄπειρον. χίλιοι. . . . καὶ τὸ Ἀριστοτέλου τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρεῖς λέγει (2) συλλογισμῶν γενικῶν οὐ τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ (3) δογμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τὰ δὲ δύο, ὕλη ἐκ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπόκειται· ἀπὸ τῶν δύο ἰδιάζοντος τὸ ἕν. (6) ἀφ' εἴδους γὰρ ἕκαστον ἔξωθεν ἰδιάζοντος στέρησις οὖσα ἔστι, καὶ στέρησιν ἄγνοιαν, οὖσα ἔστω εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς οὐ παιδὸς διδάσκει οὐ τοῦ . . . (7) βιβλίῳ· οὐ δὲ τοῦ δευτέρου, ἀκριβέστερον ἐ φυσικωτέρου, ὅτι οὐκ ἔστω ἓν, · ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπιγραφὴν φυσικοὺς, ἃ μάνουσι δὲ οἱ θεολόγους. *V.*

(1) Τὸ ὄν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna est. Τὸ ὂν. C.

(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογι. . . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *M. du S.*

(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . δημάτων V. unde, & ex C. liquet fuisse παραδειγμάτων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *M. du S.*

(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non aegre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde dumtaxat natae, quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic pessime erant scripta. *J. Cler.*

(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solan.* ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; ipsum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις.*

(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Seitem aut scribendum fuisset, ni rursus aliquid excideris. *J. F. R.*

(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *M. du S.*

(8) Ἐπιγραφὴν] Anne ἐπιγράφει; aut φασὶ pro φασὶν? *J. F. R.*

62. Εἰ καί τι — τις συγχώρησιν ἀξιώσας] *Quamquam earum ratione & postulata venia.* Verte: quamquam nonnihil discrepet, *hoc venia dignatus quispiam praeterea.* *F. G.*

63. Καὶ παρέλθοι τις συγχώρησιν ἀξιώσας] Haec ex *Fl.* *Solanus* ita constituerat καὶ παρέλθοι τις. συγχώρησιν ἀξιός ἐστι, &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέον ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγχώρησιν ἄξιός ἐστω] Ita recte *Fl.* nisi quod prave τὶ pro τις habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμεταπτώτους, προσδεκτέον ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum

venitur; illud ipsam tollit ejus, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros una est, & circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras? PAR. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memo-

80 πῶς ὁμολογεῖν [e] μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τῆς ζητουμένης τὴν οὐσίαν.

Ἡ μὲν τοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴ-
85 ποι τις ἄλλως μὲ τοῦδε, ἑτέρως [f] δὲ τοὺς παρασιτεῖν. ὧδε εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμ-
90 φωνία τοῦ ἔργου, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἐμοί γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ
95 φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδεπώποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπι-

[e] Μίαν] Ἂν *Fl.* & marg. *AtW.* [f] Διὰ τοὺς] Et sic esse in *Fl.* adscripsit *Solan.* Sed est & in cett. praeter *B1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοῦδε *B2.* [g] Οἷον] Οἱ *Schol.* & *Coll.* [h] Καὶ συμφωνία] Omisit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν οἱ παράσιτοι] Τὸ ἐξῆς, οἱδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τῶν παρασίτων. *V.* Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔστιν ἐν] Ἔστιν tantum sine praepos. legebatur; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum glossema omisimus. *M. du S.*

64. Μέσαι] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. Προσδιαιτῶν ἂν εἴη] Haec additicia videntur. *F. G.*

Προσδιαιτῶν ἂν εἴη] Si haec verba retinenda sunt, non video cur προσδιαιτῶν in προσδιαιτίου sit mutandum, quum jungi possit praemisso τις. *J. F. R.*

67. Ὡς ἀναγκαίαν] Haec duo verba cur addita sint mihi non satis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Vertitur: *magis convenire quam instrumenta?* Verte: *consonare magis quam organa?* *F. G.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quid hoc sit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quia *Solanus* ait sibi non liquere quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: quaeritur philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorem esse instrumentis musicis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων sonant: *nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis*, sive: *plus etiam quam instrum. musica.* Ideo in verbis δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more scriberem. *J. F. R.*

76. Φορᾶς ἀντιδόξου] *Contrariarum opinionum consensum.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum, *proventus* s. multitudinis, sectae, disciplinae, *diversa sentientis.* De usu simili nominis φορὰ pleniissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipse *Sextus* egregie suppetias fert Parasito nostro, *Math.* II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Gujetum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jensius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὲν τοῦδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Legendum videtur: ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοῦδε παρασιτεῖν. *F. G.*

Μὲν τοῦδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B1.* τοὺς δὲ, quod in τοῦδε mutandum, facile largior, idque *B2.* jam fecit. At quum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. *J. F. R.*

ἐπιθυμήσαντες μιμεῖσθαι) φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινας μὴν σὺ, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν καὶ ἐμέ, [a] ὡς ἔστ' τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐκ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ὅς τινας καὶ εὕροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τὰ ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπεγνῶναι ὅς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μὴν τὸν Ἡρακλέα, σοθῶ δὴ ἀκοῦσαι τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καλαλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐκ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ ὃς ἥκιστα οἴει.

Αἰσχίνης μὲν οὖν ὁ Σωκρατικὸς ἐκεῖνος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦλθε ποτὲ εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνούς, καὶ δόξας

rantur Philosophi, & in hunc diem appetunt. TYCH. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint. PAR. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam, secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotesceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tem-

a Ὡς] Abest a *Fl.* Δῆτα *Pell.* pro κατὰ. b Δείξω καὶ] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινων — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem si esset ὡσπερεὶ vel ὡς ὄντα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὰς] Καὶ τινῶν legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τοὺς ἐκ. βίους] An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M.du S.*

12. Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento Vir Clarissimus *Joh. Meursius*, jurabant etiam Parasiti καὶ τοὺς ἄλλας *Liban.* Paras. *J.B.*

15. Ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *J.M.G.*

Ὧν ἐγὼ δοκῶ] *Gesn.* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; & pristini etiam Interpretes *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluisse videntur. *J.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. Eix. c. 17. & hoc ipso Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Aristid.* & π. κόλακ. *Bentlejus. Diog. Laërt.* II. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M.du S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιτο] Nota phrasin. *F.G.*

Ὅπως εἰ δύναιτο] Nihil aliud signif. quam: *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei suspectum fuit quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris: si *quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter quam relativum ὃς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula οὐδ' ὃς pro οὐδεὶς οὗτος, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & singulis fere sequentt. Sed & alibi, ut *Aesop.* Fab. 91. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν — ἐξηλωσεν (κολοιὸν) παιδευσαι. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν — προς τοὺς κολοιούς πάλιν.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter insciticm excidit: simi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθηλο ἐν Σικελίᾳ παρασίτῳ Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους ἀλατριβαῖς ἐρρῶσθαι φράσας.

Τί δὲ ὁ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασίτῳ Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· ὁ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε πρὸς τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ κατασκευῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων [c] ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ὑπὲρ τούτου, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν πρὸς ἀφυίας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ πόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ διατρίψας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, πρὸς ἀμαθίας

[c] Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

λιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi; est tamen haud absimile illud *Herodiani* III. 5. 9. Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς ἃ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere posset*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*. ubi *Steph.* quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora; nam quum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo posset*, ac tum idem erit ὅπως εἰ quod εἴπως. *J. F. R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omninò scribendum, non ut in omnibus Impr. est εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admisissem augmentum ηὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* Noster, si alicubi inveniissem; sed ne *Jungermanni* Manibus δυσπάτορος videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in ηὐδοκίμουν mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J. F. R.*

25. Ἀρίστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epist. L. I. *G. C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκίμει] Hic τὰ μάλιστα desiderari videtur. *F. G.*

Αὐτὸς εὐδοκίμει] Quod *Guj.* scribit εὐδοκιμεῖ, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. *Quom. Hist.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen definio. *J. F. R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283. . . (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δευτέρῳ πόλῳ] In priore vaenierat. Vid. *Diogi Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

Θίας ἐξέπεσε· ἡ αὐτὴ ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντες ἴσμεν.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τὴν φιλοσοφίαν ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, [a] παρασιτίᾳ σπουδάσασιν ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μήτοι εἰ ἔστιν εὐδαίμων τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πλωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Muſicus, vir commemorabilis, qui & ipſe Paraſitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque paraſitatum eſſe, & Anaxarchum Alexandro, omnino noſti.

36. Ariſtoteles vero inceavit tantum, ut reliquas artes, ita & Paraſiticam.

37. Ergo Philoſophos, ſicut dicebam, Paraſiticae vitae operam dantes, oſtendi: Paraſitum vero nemo dicere poteſt, philoſophari qui voluerit.

38. Jam ſi beatum eſt non eſurire, neque ſitire, neque rigere; haec nulli adſunt alii, niſi Paraſito. Itaque Philoſophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & eſurientes: Paraſitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Paraſitus, ſed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philoſopho ſimilis.

39. TYCH. Satis iſta. Sed multum etiam praeſtare Philoſophiae ac Rhetoricae

Pa-

a Παρασιτίᾳ] Ita cum puncto ſubſcr. *P. Fr.* Sine eo cett. περὶ σιτίᾳ. *V2.*

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] Ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῆς Ἀθηναίων καὶ * τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Σικελίαν γενέσθαι, καὶ κατακυμαχεῖσθαι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. *V.*

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τοὺς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Muſicus dictus fuit a patre, muſicae praecipuo magiſtro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* G. C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui paraſitum habuit Ariſtoxenum, diſcimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἑταιρικὸς Θεοφράστου — πρῶτος ἂν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκην σύνταξαι. Non eſt mirum, ſi παράσιτον habuerit Ariſtoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an *adornare*) & Ariſtoxenus eandem cum Neleo Philoſophiae ſectam profitebatur. Ariſtotelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſi: *Suidas*: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ ἐκ Σπινθάρου μουσικοῦ, λεγόμενος δὲ Ταραντῖνος ἢ Ἰταλίας, ἀλλ' ἐγράφη δὲ ὁ Μνησίου φιλόσοφος γόνου, καὶ μουσικῇ ἐπιδόντος εἰς ὑπόμνησιν ἀπαντα τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Εὐφράνορος τοῦ Πυθαγορικοῦ, καὶ τέλος Ἀριστοξένου. Multa deinde de eo ſubjungit, quae videbis, & tandem addit, συνετύχομεν δὲ μουσικόν τι ἐκ φιλόσοφου: Ex his patet eundem eſſe, de quo hic Lucianus. *J. P. 2 G.*

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Muſicus audiat, Philoſophus hic fuit: ſed ob libros de Muſica ſcriptos id nomen adeptus eſt. Scripſerat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui ſaepe eum hiſtoriae cauſa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & ſeq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionyſio II. aequalis fuit, *Jamebl.* No. 234. *M. du S.*

50. Νηλέως] De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) G. C. *Ibid.*

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilissimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, χρόνοι τῆς τῶν ἀνθρώπων βίου, ὁ μέν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἐχούσας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου χρόνον, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. TYX. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν σοὶ ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προϋπαγάγωμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω διϊεμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. ἐᾶν

[b] Δοκῇ] Δοκεῖ male *Fl.* [c] Χωρεῖν] Χωρεῖν male *J.* & *Vz.*

Ibid. Εὐριπίδης — παρασιτεῖ] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. *G.C.*

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. *M.du S.*

52. Ἀνάξαρχος] Legendus *Laërtius.* *G.C.*

56. Φιλοσόφους μὲν ἦν, ὥσπερ ἦν, ὑποχὰν, ὑποδεικνὺς.] Forte an *φιλοσόφους μὲν ἦν, ὥσπερ ἦν, ὑποχὰν, ὑποδεικνὺς.* Nisi accipi Lucianus voluit, *ὥσπερ ἦν, ut erat*, pro, *ut est*, sive *ὥσπερ ἐστὶν*, sive, *ut res se habet.* *Th.M.*

Φιλοσόφους μὲν ἦν ὥσπερ ἦν, παρασιτείᾳ σπουδάσαντας ἐδείκνυ.] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus; *Ostendi ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit ὑποδεικτέον. idque ita esse, demonstravi. *J.J.*

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. ἴσως. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. *J.M.G.*

Ibid. Παρασιτείᾳ] *Fr.* & *P.* ὑποδεικτέον. *Ven.* 2. παρασιτίᾳ. Suspicor scriptum fuisse παρασιτεῖν, vel παρασιτεῖ, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐδιλωσαμένε, quod mox sequitur. *M.du S.*

Παρασιτείᾳ] Haud adeo leve est animadvertisse hoccine cum puncto subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi ὑποδεικτέον neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjective) nam σπουδάζω etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & usitatum est. *J.F.R.*

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατον δὲ ἀνθρώπων τὸν μάλιστα. *J.F.R.*

86. Περιορᾶν ἔξω] Subaudi τὸν πόλεμον. *F.G.*

99. Μὴ

θεῶ δὴ τὰς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτὰς καὶ ὠχρὰς περιφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὰς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς ἐπ' ἐκεῖνο, ἁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ δῆλον ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis *iſta* effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros pro-gre-

a Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Fl.* b Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἅπαγε, κατάφατε. ἀνοησία ἐστὶ μᾶλλον τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθορὼς ἐστὶ κραιπάλης ἐκπεπραγὼς, δόξει θυμοειδὴς τις εἶναι· εἰ μή τοι ἐστὶ ἕτερα, ἀλλὰ παράφρων ἐστὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς ἐστὶ λῆρος τὸ πολυσαρκίᾳ καταπεφορτίζειν ἐστὶ καταμεστοῦν τὴν γαστέρα — οὐδὲν γενναῖον οὕτω τε διδιύχθαι, ἀλλὰ ἐστὶ ὑπὸ τῶν πρώτων τῆς πολέμου βολῶν φρίττειν ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομένειν ταλαιπωρίαν. εἰ μὲν Σωκράτης — ἐστὶν ἡ ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τε ἀ — ἂν καταλάμβανε — καὶ ἄλλους ὑπεκφέρων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τις ἐστὶ ὠχρὸς ἐστὶ σκελιτώδης, ὥστε φαλάκρου. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus, quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Miſſ. fuere. *J.F.R.*

* Διεφθορὼς] Διεφθάρθαι editum ante, & κραιπάλῃ omiſſum. Octo autem locis hoc unum ſcholion ex V. correxit *Solan.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὦφα, aut ſimile quid, ὦφα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. *F.G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τ' ἀγαθὸς; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Gujeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J.F.R.*

6. Οὐδὲ λάλος (τὸ μὲν γὰρ γυναικί] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad hæc verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ θῆλυ λάλ χρειᾶς Κύπνου ἔγνω. *J.B.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ter.* Eun. II. Sc. II. 10. & ſeqq. *Viden' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſſ. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare?* *J.G.G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſiden-

τῦ τείχυς προελθεῖν. εἰ δέ τις ᾗ ἀναγκαθεὶς [c] παρετάξαλο, φημὶ τῦτον λείψαντα [17] τάξιν ὑποφρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ ὐδὲν [d] ὑπισχῆ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τ μὲ τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πολε, ἀλλ' ὐδ' ὅπ διατήριον ἀνέβη, ἀφ' δειλίαν, οἶμαι, ὅτι ὐδὲ τ φωνὴν ἀφ' τῦτο εἶχε. τί ἔτι; ὐχὶ Δημάδης μὲ, ᾗ Αἰσχίνης, ᾗ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέος εὐθὺς τῆ καλαγγελίᾳ τῦ Φιλίππυ πολέμυ, τ πόλιν προέδοσαν ᾗ σφᾶς αὐτὺς τῷ Φιλίππῳ, ᾗ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνυ πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις ᾗ [f] ἄλλ Ἀθηναῖ [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμ, καὶ κεῖν ἐν αὐτοῖς ἦν φίλ. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ᾗ Δημοσθένης, ᾗ Λυκῦργ, οἵ γε δοκῦντες [h] ἀνδρειότεροι, κὰν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβῦντες ᾗ λοιδορέμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πολε ἀπειργάσαλο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ᾗ Ὑπερίδης μὲ ᾗ Λυκῦργ ὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' ὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τ πυλῶν, ἀλλ'

[c] Παρετάξαλο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδξαλο cett. [d] Ὑπιχῆ] Ὑπιχνεῖ *Fl.* & marg. *A1W.* [e] Λέγω] Λέγε marg. *A1.* ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. [f] Ἄλλ] Ἄλλως *V2.* male. [g] Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *W.* [h] Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότερα.

18. Λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένου αὐτὸν, τῦτο † παθόντα. *V.* Ἴσως δὲ ἐ εἰς Σωκράτην addunt C.

[17] Παθόντα] Recte pro eo quod *fecit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliique paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad *Prometh.* p. 36. T. I. *J. F. R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδξαλο, φημὶ τῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποφρέφειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρατάττεσθ eſt *inſtrui in acie.* *J. G. G.*

18. Παρετάξαλο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδξατο. *M. du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald. Weſſel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ ὐδὲν ὑπιχῆ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J. F. R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G. C.*

24. Φοβῶν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ὑφόφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M. du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημαδ. c. 15. *M. du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur : ὡς εἴγέ τις. *F. G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — ᾗ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M. du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτά. *F. G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F. G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven. 2. S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότερα. *M. du S.*

ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηνται παρ' αὐτοῖς, πόλεως ἀφορμὰς συλλογιζόμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς Φίλιππος καὶ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίασθαι τις ἤθελε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμῖξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἕτεροι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέ-

quasdam & consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dicitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque servulum quis emat*; progredi ausus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus esset, abjecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Athenienſibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

43. TYCH. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis?

40. Ἐντειχίδιοι] Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

55. Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους * λόγου, Σκυθιδοῦ ἢ ὅτου. V.

* Λόγου] Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Solan.* adscripsitque addendum etiam τοῦ, quod tamen etiam deesse fatetur in C.

42. Κορυφαῖος] Demosthenes. F.G.

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. est ὄλεθρος Μακεδών. M. du S.

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia scil. F.G.

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo:

Αὖθις δ' αὖ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσομαι.

Cetera hujus Dialogi desumta sunt ex *Iliad.* & *Odyssea*. G.C.

Ῥίψας] Ipse Demosthenes docet, sibi λιθοτυβῆ γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. passim. M. du S.

51. Θραξὶ] De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex *Plutarchi* loco discas, quem ad *Ενωπ.* c. 7. descripsi. Videbis ei ab Æschine objectum, quod ex Barbara natus esset. M. du S.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? F.G.

59. Καλλιτρίβωνας τὸ σ' ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. J.B.

Καλλιτρίβωνας τὸ σ' ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. M. du S.

66. Πλάτων] Reliqui an viderint nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. M. du S.

67. Αἰσχίνης] Conf. supra *Imag.* c. 17. M. du S.

68. Ὁμιλοῦσι] Sic supra *Asin.* c. 37. αὐλητὴς ὁμιλῶν. M. du S.

69. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus classicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτι μέν μοι αἱ ἀρχαῖαι ἔνστασιν, ὡς ὑμεῖς αἰσθάνεσθε ἄρχειν μου, καὶ ὁ Ποτιδαίᾳ, καὶ ὁ ἐπὶ Ἀμφιπόλει, καὶ ὁ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε με ἕν τινα ἕνστασιν, ἐμμένων ὥσπερ ὁ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. J.M.G.

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, ἐκ τῶν Ἀμφιπόλεως. Vid. *Suidam.* Τὸ μαχοῦμαι glossema est. F.G.

Εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει μάχων &c.] Mirum est neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendasse, at mendum est, & manifestum: emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὸν ἐν τῇ πόλει μάχων? Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γεις; ὁ γὰρ δὴ τύτυς ὥσπερ ἐκείνυς ἔχεις αἰτιᾶσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τ. ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τ ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τ ῥητόρων φανῆ δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ἔτας. πρῶτον μὲν, ὅτι ἔστιν [a] ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τελευτήκοτα. ἤτοι γὰρ ὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἰ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν ὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ἕτερος ὁ ὅμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τ [b] ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης,

φεύ-

a Ὅστις εἰπεῖν] Εἰπεῖν ὅς τις *Fl.* b Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἔτι δὲ τ ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τῶ δὲ Σωκράτης πεζῇ μετ' ὀλίγων ὑποχωροῦντ ἐπαρύλαττεν ἰδών, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέα Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Palaestra Timageti — — ἀπὰ μολοῖσα

Τήρητον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνὶ γὰ φοιτῇ, τηνὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆδται.

J. P. a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaensis*, de qua *Plato* & *Plut.* diserte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠρισθέσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τῶν ἐν τῇ πόλει μάχῃ] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* Νιφ. 322. & his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. *Wass* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae τῶν περὶ τὸν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J. M. G.*

φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε μηδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

'Αλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν Παράσιτον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ λέγε, εἰ καὶ ἄλλως λέγεται παράσιτός τις γενεᾶς τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, εἰ δὲ μή, πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἐπίσταται πᾶς

inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age jam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, *nemo ergo est,*

a Ὡραΐζειν] Sic Edd. Ἀφρίζειν G. & marg. Ἀιὼ. Ὀαρίζειν vult *Graev.* b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. Α1. c Ὅστις] Sic *Fl. B1. P.* aliaeque. Ὃς *J.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει, κατάρᾶ· οὐχ ἕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστοῦσιν διετέλει. *V.*

72. Ταυρέως παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide statim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae sic verterunt: *Ipse multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὡραΐζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. sed postea in Ms. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀφρίζειν, sed scribendum ὀαρίζειν, *garrire*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιατείαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

ἴστ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψασθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἡ ὀάριζε γυναικί.
quando jam erat
Digressurus e loco ubi cum sua colloquebatur uxore.

Et Iliad. K.

Τὼ ὀαριζέμεναι ἀστ παρὰ νῆα θοὴν τε,
Παρθένῳ ἠϊθέῳ τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, ceu virgo adolescensque.
Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ὀαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de cestu Veneris:

Ἔνθ' ἵμερος μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
Πάρφασις.
Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία ὠφελησάσης, colloquium quod praeparat, hoc est animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ὅταν αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἷονεὶ ὁμοιαί τινες ὦσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρτίναι γάμῳ ἢ συμπράξαι. ἐξ αὐτοῦ δὴ ὀαρίζειν λέγει, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναικὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. Ὡραΐζειν] *Faire le beau.* *F. G.*

Ὡραΐζειν] Parum abest quin recipiam emendationem Cl. *Graevii.* Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὀαρίζειν *Gesnerus.* Et in versione eo adlusit. *J. F. B.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. *sati.*

ψ, qui neſciat, apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cujus a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praeſtantiſſimus & juſtiſſimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Ajaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe ut caperetur Troja, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Jove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

49. TYCH. Iſta quidem ipſe etiam novi;

αὐτῷ τὺς ξείνους τ' ἠρώων παράσιτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ὃ ἀπὸ τ γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ ὅτε τ Ἀχιλλέα, [d] ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, ὅτε τ Διομήδην, ὅτε τ Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων ὑπὸ τῶν ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τ Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, ὅτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τ Τροίαν, εἰ τοιοῦτος ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τ Ἰδομενέα τ τοῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

TYX. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς οἶδα. ὅπως

d Ὅσπερ] Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *B1. & 2. J. P. H.*

ſati. Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3.) *Kuſt.* Adde *Eur.* Ἰκ. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥστε ἴσως τι] I. e. vera dicis, non calumniaris. *F.G.*

Ὥστε ἴσως τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τέχνῃ παλαιωδίας τ ἀνδρῶν.] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit *Oppoponeus*, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat hæc illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratia arti tua conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *Itaque parum gratia arti tuæ conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quæſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in præcedenti periodo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tua arti, in illis viris mentiri.* *J.G.*

82. Καὶ λέγει] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. *Geſnero*, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus φέρε δὴ σὺ λέγε melior eſt, quam φέρε δὴ σὺ δὴ λέγε. Etſi de καὶ abundante jam ad nauſeam commentati ſumus antea. *J.F.R.*

85. Οὐδὲς ἀνὴρ Ὁμήρου] Οὐδὲς μὴ ἀνὴρ Ὁμ. *Th. M.*

Οὐδὲς ἀνὴρ Ὁμήρου] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδὲς μὴ ἀνὴρ Ὁμήρου. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex, *Atqui o amice, nemini, etſi vel maxime ſit indoctus, usque adeo inauditus eſt Homerus, qui neſciat, Heroum etiam præſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* *J.J.*

Οὐδὲς ἀνὴρ] Mallem ἀνηρός. *M. du S.*

Οὐδὲς ἀνὴρ Ὁμ.] Minime probo *Martil.* commaculationem, quæ forſan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duæ negationes, quando μὴ vel ὐ præmittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Græcis æque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συμπόσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τ Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτος ἰατρικῆς. I. 7. pr. Ac paſſim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. *J.F.R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὅσπερ legeretur in *J.* id in ὅσπερ mutavit, cui adſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅσπερ optimæ Edd. conſentiunt, eo facilius id prætuli. Aliud eſt paullo poſt, θαυμάζει ὅσπερ τ Νέστορα. *J.F.R.*

96. Δέκα Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔγγονον] Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſæpiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. *M. du S.*

οὔπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἀνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.
ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.
ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ [a] πλέον δέπας αἰὲὶ
Ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοί, πίειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰὲὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀεὶ παντὸς πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον [e] ἄγον, φησὶ, καὶ τιμὴν ἀξιωθέντα ὁμοῦ τοῦ τε θεοῦ τῷ βασιλεῖ δεῖπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ θεράπων μοι δοκεῖ τοῦ βασιλέως μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ὅτι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ὅτι Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι θεράπων, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοι μὲν γενναῖος ὁ θεράπων. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶδα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Paraſiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, verſuum illorum, quos ipſe Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula ſemper
Plena ſtetere, velut mihi, ſi potare liberet.

Hic enim *plena ſemper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum ſteterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; ſed quod ipſi per totam vitam liceret ſoli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim ſolitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris cauſſa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Neſtor coenabant cum Rege quotidie, ut ipſe ait. Neſtor vero Paraſitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuiſſe, nec enim coepiſſe artem in Agamemnone, ſed ſuperiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec deſiſſe paraſitari, niſi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Paraſitus. Si vero alios etiam noſti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλέον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* b Δι' ὅλου] Quaedam διόλου. c Οὐχ] Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *J.* d Προσκαλουμένοις] Sic *Fl. Ald. B1. & 2. H. P. S.* Καλουμένοις *J.* e Ἄγον] Sic *Fl. & Hom.* Ἄγων Edd. cett. f Καὶ] Non adeſt καὶ in *Fl.*

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. repoſuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλέον] Verum eſt in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut verſus mere ſpondaicus, Homero rarior, ibi poſtulat, ait enim: Δειπρὸν πίνοντα, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemiſtichio quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam verſum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera ſic poteſt ſcripſiſſe, vel memoriter. At quum *Homeri* adfectata ſpondaeorum dimenſio ſtudio etiam a poëta quaeſita videri poteſt, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι' ὅλου] Ita *V2.* & *P.* ſcribunt, recte. In reliquis conjunctim ſcribitur διόλου, abſurde. *M. du S.*

20 Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγων] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea ſunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι] Ubi hoc dicat *Homerus* neſcio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Neſtora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipſis Agamemnonis ab eo ſupra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Aſt ex quibus efficiat Neſtora etiam ſemper adfuiſſe Agamemnonis menſae, neſcio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, eſt Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορι] *Hom.* Il. Π. 278. *M. du S.*

41. Προσκαλούμενος] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Σαρ-

146. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si me contra arma tulissent,

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ ϗ Πάτροκλος τῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, ϗ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γοῦν οὐδ' αὐτῦ μοι δοκῶ τῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτὸν [g] χείρω εἶναι, τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, ϗ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσω μαχόμενον, ὕστερος ἐξέωσε, ϗ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλόταλοι, ἀλλ' οἱ τῦ Τελαμῶνος Αἴας τε ϗ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. ϗ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις ϗ Σαρπηδόνα τὸν τῦ Διὸς υἱὸν, ὁ παράσιτος τῦ Ἀχιλλέως. ϗ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, ϗ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς ϗ δύο ἄνθρωποι. ϗ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέα, ϗ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. [h] ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιῦτοι δ' εἴτε μοι εἰκοσιν ἀντεβόλησαν, Παν-

[g] Χείρω] Χείροσι Bl. [h] ΤΥΧ.] Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex *Sensu*.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 480. De sequentibus vid. etiam ead. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς ϗ δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὴ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴτε μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *F. F.*

53. Ἕκτωρ προσπίπτων] *Hom.* Il. X. 337. *M. du S.*

Ibid. Προσπίπτων τὰ Ἀχιλλία] In *Homero* est λίσσεσθαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ προσπίπτων ϗ ἱκετεύων τὰ Ἀχιλλία; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τῦ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπίτνω γόνυ; deinde *Androm.* vs. 537. Τί μὲ προσπίπτεις, ἀλίαν πέτραν, Ἢ πῶμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τῦ πρός. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula; quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *F. F. R.*

58. Τοιοῦτοι δ' εἴτε] *Hom.* Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Ἀν]

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ὅλοιλο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλῳ, ἀλλὰ θεράποντι ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτόν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι θεράπων ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τὰ ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμῶς ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

ἠδὲ πάλιν [c] Ἀποβὰς,

[d] Καὶ νῦν με δεξάμενος, φησὶν, ὁ Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, οὓς μὴ καὶ φέρειν ἔδει τὰ ἐπιτήδεια τοῖς δεσπόταις; οὐ γὰρ δήπου τοὺς ἐλευθέρους γε καὶ ἀστοὺς καὶ ἐπιφανεῖς ἐκείνους ἄνδρας, οἷος ἦν καὶ Μενεσθεὺς ὁ Πετεῶ καὶ Εὐρύπυλος ὁ Εὐαίμονος καὶ Θόας ὁ Ἀνδραίμονος καὶ Μηριόνης καὶ Ἰδομενεύς, ἀλλὰ τοὺς ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν ἀνδραποδισθέντων. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ Λυρνησσῷ ἑλὼν τὴν Βρισηΐδα καὶ τὸν Πάτροκλον ἐκ τῆς Πηδάσου ἔλαβεν αἰχμάλωτον, ὡς ἐν τοῖς Κύπριοις ἔπεσιν ἐστὶ μαθεῖν. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἐκ τῆς Λεσβίας τὴν Χρυσηΐδα καὶ τὴν Ἀστυνόμην ἐκ τῆς Τενέδου τὴν Διοκλέους θυγατέρα ἔλαβεν αἰχμαλώτους. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λεσβίας τὴν Διομήδην ἔλαβεν αἰχμάλωτον, ἣν ἐκεῖνος ἐπὶ τῇ Ἀστυνόμῃ ἔλαβεν. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἐκ τῆς Λεσβίας τὴν Χρυσηΐδα καὶ τὴν Ἀστυνόμην ἐκ τῆς Τενέδου τὴν Διοκλέους θυγατέρα ἔλαβεν αἰχμαλώτους. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λεσβίας τὴν Διομήδην ἔλαβεν αἰχμάλωτον, ἣν ἐκεῖνος ἐπὶ τῇ Ἀστυνόμῃ ἔλαβεν.

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere. PAR. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse. TYCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,
Verum una, ut vestris una fumus aedibus alti.

Et rursus, jam discedens,

Hic me susceptum, inquit, *Peleus*
Et studiosè aluit, jussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Patroclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos qui neque fer-

a Ἂν αὐτόθ'] Restitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. b Τιθήμεναι] Recte *S.* & *Hom.* Τεθήμεναι Edd. cett. male. c Ἀποβὰς] Ὑποβὰς marg. *A*1. d Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔτι ex *Hom.* adlevit *Gesn.*

59. Ἂν] Ex Homero restitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Φ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero restituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad Ep. c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc sit nescio. *Hom.* l. c. vs. 89. Ἔτι. *M. du S.*

81. Μηριόνῃ τε] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲν Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum respiciat. In catalogo 152.— 8. Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N. 246. θεράπων audit, & 295. θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δὲ μίτυρσι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα πρατερὸς τ' ἀταρβὴς ἔστησε —— τὼ δὲ Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἧῖσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Ænea manum conserens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipse & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένῳ δὲ Ἁρμοδίῳ ὥρᾳ ἡλικίας λαμπρᾷ, Ἀριστογείτονι ἀνδρὶ τῶν ἀστῶν μέσῳ πολίτῃ ἱκανῷ ὃν εἶχεν αὐτόν. Reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat ejus Scholiastes ad I. 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Athenienſe optimum judico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt apud *Philostr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ] Quum Cl. *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vs. 98. ibique *Duterum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. R.*

94. Ἀφίλατο] Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam quum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus.

Sic

servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne & Aristogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in prae-

οὐ μήτε τὺς δέλυς, μήτε τὺς φίλυς· τὺς παρασίτυς δηλονότι; ἢ ὁ τ' Μηριόνην τῦ Ἰδομενέως ὁ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὕτως, οἶμαι, καλυμβώων τότε τ' παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι ὁ ἐνταῦθα τ' μὶ Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, ὀκ ἀξιοῖ λέγειν [e] ἀτάλαντον Ἄρηι, Μηριόνην δὲ τ' παράσιτον αὐτῦ.

Τί δὲ ὐχὶ ὁ Ἀριστογείτων δημόσικος ὢν, ὁ πένης, ὥσπερ Θυκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίυ; τί δὲ; ὐχὶ ὁ ἐραστής; ὅπερ γὰρ οἱ παράσιτοι ὁ ἐρασταὶ τ' τρεφόντων εἰσίν. ὅτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τ' Ἀθηναίων πόλιν τυραννυμένην εἰς ἐλευθερίαν [f] ἀφείλετο· ὁ νῦν ἕστηκε χαλκῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μὲ τ' παιδικῶν. ὅτοι μὲν δὴ, τοιοῦτοι ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τ' παράσιτον; ὐχὶ πρῶτον μὲ ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἕξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ὁ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐσθίειν, ὁ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖν. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, ὁ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, ὁ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖν, φησὶν ἐσθίειν. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐσθίειν, *ais se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T. vs. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτυ ὁ οἰνοβαρῆ τὸ γὰρ μέν ὁ ἐστι ὁ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόσσω ἠμὰρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀκμὴν ὁ σίτοιο διαπρήσσει ὁδὸν ἔντα μάχεσθαι.
Sed vesci jube velocibus in navibus Achivas
Panem & vinum, hoc enim robur est & fortitudo.

Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. vs. 51. οἱ μάλλον εἰς πολεμικὸν, πρωΐας ἔτι ὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, ὁ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντες, ὁ μὴ διαλιῶσιν, ὃ ὁ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* F. J.

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id est, *non enim hoc solum facit, sed etiam*, &c. Exempla quaerenda. F. G.

Οὐ γὰρ] (*Sensius* transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula σὶ post ἐσθίειν, unde excidit, quia eaedem literae ipsius vocilae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.*) *Perizon.* ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καὶ. M. du S.

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ὁ γὰρ ἀλλ' solo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *Non est aliter; sed.* Et videtur haec

e Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντος ora *AIW.* f Ἀφειλέτο] Nil mutare Edd. addidit *M. du S.*

Sic *eripere ex periculo* signif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφείλετο ἂν αὐτὸν οἱ ἰκτῖροι. F. F. R.

Ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν στήσαιμεν *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. F. F. R.

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲ &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲ ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἕξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ὁ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐσθίειν, ὁ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖν. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, ὁ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, ὁ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖν, φησὶν ἐσθίειν. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐσθίειν, *ais se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T. vs. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτυ ὁ οἰνοβαρῆ τὸ γὰρ μέν ὁ ἐστι ὁ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόσσω ἠμὰρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀκμὴν ὁ σίτοιο διαπρήσσει ὁδὸν ἔντα μάχεσθαι.
Sed vesci jube velocibus in navibus Achivas
Panem & vinum, hoc enim robur est & fortitudo.

Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. vs. 51. οἱ μάλλον εἰς πολεμικὸν, πρωΐας ἔτι ὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, ὁ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντες, ὁ μὴ διαλιῶσιν, ὃ ὁ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* F. J.

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id est, *non enim hoc solum facit, sed etiam*, &c. Exempla quaerenda. F. G.

Οὐ γὰρ] (*Sensius* transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula σὶ post ἐσθίειν, unde excidit, quia eaedem literae ipsius vocilae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.*) *Perizon.* ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καὶ. M. du S.

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ὁ γὰρ ἀλλ' solo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *Non est aliter; sed.* Et videtur haec

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐστιάσθαι, [a] καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέον· καὶ ὃν ἄλλον στρατιῶν χρόνον κατὰ δέος· ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζεται τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν καταπλεύων τὸν πολέμου, τρέμει, [b] ὅτε δὲ ἐσθίει τότε μάλα φιλοφρόνως τῷ προσώπῳ, καὶ μὴν τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνιζόμενος· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπίσθεν καταστὰς τῷ παρασίτῳ, κρύπτειν αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον κατὰ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι καταβήσεται ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου ὅτε λοχαγὸς ὅτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιον γε φιλοσόφου νεκροῦ ἰδεῖν τοῦτο παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πώγωνα ἔχοντα, προλελουπότα τὴν μάχης, ἀθεῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς [c] ὑπαστισὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀπορρῶσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ὁπλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti.

51. In

a Καὶ] Forsan Κἂν. conjiciebat *Guiet.* etiam *Gesn.* Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλωροὺς male *Hi.* & 2.

b Ὅτε δὲ δὴ] Ὅτε δὲ δὴ emendat *Gesn.* c Ὑπαστισὰς]

20. Ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. *V.*

supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro καὶ εὐθὺς legamus καὶ εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Hesiodum* πρόσω ἦμαρ ἐόντος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. *Gesn.* simpliciter *atenim* significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. a. f. ad *Aristoph. Eccles.* v. 386. Et Cl. *Jens.* ad *Vit. Aesc.* §. 6. No. 76. *J. F. R.*

2. Ὃν τὸ πολέμῳ μάχεσθαι φησιν] Glossema videtur. *F. G.* Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. *J. F. R.*

3. Καὶ εὐθὺς] Lego καὶ εὐθύς. *F. G.* Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Non-35dum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Pa-45laestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, 50non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jo-60canti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό ποτε βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον πρόσηκε, καὶ ὅτι οὐδέν μέτριόν ἐστι τῶν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀπόδυς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τὸν χῶρον μᾶλλον ἔοικε; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ φιλόσοφος αὐτά τε ὀπτόμενα μύει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῷ ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν καὶ ὅτ' ἔλαφος, ὅτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει παφρικὼς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸ ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ φιλόσοφος ὀπὶ τὸ σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ ἡ λύσσα ἀντιβρυχᾶται; ἢ ἡ λύκου ἀντωρύεται; * αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. *V.*

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ ἔστι, καὶ πρὸς λύσσαν ἀντιβρυχᾶται τὸ παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρύεται. *G.*

* Αἶξ] Αἶρε *V.* pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter sales Lucianeos cepit. *M. du S.*

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. *J.F.R.*

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] *Hom.* Il. Θ. 272. *M. du S.*

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exsitu-

ram diversitatem. *J.G.*

Ibid. Ἄξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, *nec* ἀποφατικῶς. *F.G.*

24. Ἱπποπισὼς] (Forsan ἱπποστε—.) *Anon. M. du S.*

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere *Alciphr.* & *Longus.* Vid. hunc *Past.* 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. *J.F.R.*

60. Τίς ἂν δ'] [Et καὶ ita post ἂν *Phalar.* epist. 38. ἢ σώζων ἂν ἢ ἀπολέσαι. Ne plura ex Nostro addam. *J.F.R.*

λον εὐφράναι τὸς συμπότας; πότερόν ποτε ἅτ᾽ ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν; ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ὅτι πένθος, ἐκὶ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

convivas poterit? hic ne tandem canens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ᾽ αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοπῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες [a] ἐκείνῳ. πρῶτον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν φιλόσοφον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, [c] ὧν οἱ ἄνθρωποι [d] οἴονται· τοὺς δὲ ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τινας, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τρυφῶντας. καὶ οὐ δόξης μόνον; ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ᾽ ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν φιλόσοφος ἅτος ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ἅτα διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων ἄλλῳ δίκην δώροις ἐπ᾽ αὐτῇ ἑάλω· [e] ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τοὺς μαν-

70 75 80 85

Let us then leave these things, and proceed to the life of the Parasite, comparing it with that other. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argu-

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκεῖνον cett. b Τοίνυν] Non adest in *Fl.* c Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *A1.* d Οἴονται] Οἴονται *J.* e Ἄλλος —— μανθάνοντος] Integer hic versus deest in *Fl.*

72. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω Ε χεῖρον λεχθὲν δόξης καταφρονῶν, ἀντὶ τῆς βαρβάρου πλεοναζούσης. *V.* (κλεινοδούμενος. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκεῖνον conjiciebat *Ges.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum quum τὸν βίον praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνου scil. βίου τοῦ φιλοσόφου Ε ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Ges.* vulgatam minus recte habere, & nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνου scil. φιλοσόφου βίου, recipi potuisset. *J. F. R.*

73. Οἴονται, περὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εἴρας δ᾽ ἂν ἐκ τούτου καὶ περὶ τούτους, ἀλλὰ Ε ἄλλα πάθη. *J. M. G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis *Lexiph.* lib. 4. ποιμεν. *Liban.* Paras. *J. B.*

83. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων ἄλλῳ δίκην δώροις ἐπ᾽ αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione *Basiliensi*, & versio simplex optime satisfaciet omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & causis habitant, *quod philosophus non promittit, & ideo absurdius sit,* quod

tiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignoscas,

Θάνοιλας. ὁ δὲ πρὸς τῆ βασιλέως ὑπὲρ τῆ συνεῖναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται, [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ πρὸς τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ ἀδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, [h] ὅτι μισθός, ὁ λαμβάνει.

Εὕροις δ' ἂν ἐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν πρόσωπος [i] ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγαναχτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτῆ χαλεπὸν μέν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τῦτο δὲ τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἰκία, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν ἀφθειρομένων [k] πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὰ ἔχοντα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται)· ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

f Ὁμοίως] Et hoc deest in *El.* g Ἔτι] Εἴ τι *J.* & marg. *A1.* h Ὅτι μισθός] Omisit *Fl.* i Ἔξω] Ἐξωθεν *N.* k Πάντως] Πᾶσα marg. *A1W.* non male.

92. Καὶ ἀδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός. *V.*

quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλοσόφων * περὶ] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo, neque *Gronov.* neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *J.F.R.*

87. Εἰσπράττει] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ δὲ χρυσίον εἰσπραττέτω μὲ, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶ λιλαιτόταν τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τῶ λύκε δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει] μισθὸν τοὺς μισθάνοιλας etiam recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυλιναίους. *Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Hal.* X. p. m. 649. pr. Ἄππιος —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν ἐ κράτος. *Appius —— Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* *J.F.R.*

90. Εἰ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δίκων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epist.* Man. c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ τούτῳ ἀπόλλυται] Haec etiam male habent. *M. du S.*

εἰς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παρά-
σιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρείῳ ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείῳ, οὐδὲ φρονίμῳ ἀπορία φρενῶν ἐστὶ φρονίμου· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὲν ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὐ τούτῳ, οὐ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μὴ ξύλα προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ἀπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] δεδιόταις. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκῇ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδὲν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδέν· οὐδαμοῦ. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Paraſitum non eſſe, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abeſt ab illo fortitudo, fortis eſt, neque prudens, cum deſtituitur prudentia, eſt prudens. Alioquin enim neque Paraſitus fuerit. Propoſitum vero nobis eſt quaerere de eo qui Paraſitus eſt, non de eo qui non eſt. Si vero fortis non aliter quam praeſente fortitudine, & prudens prudentia praeſente; etiam Paraſitus praeſente paraſitandi facultate Paraſitus cenſebitur: adeo ut niſi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de paraſito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Paraſitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla eſt ut doleat.

55. Jam Philoſophi ſimul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, niſi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu ſibi inſidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero ſi noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam ſi non ortus eſſet. Et ſi per deſertum eat, ſine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philoſophos autem ſaepe ego vidi, te-

a Οὐδέποτε] Οὐδέπου Fl. b Δεδιόταις] Δεδιότας Edd. priores male.

34. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ἀπλισμένους] Philoſophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ἀπλισμένους. i. e. *qui ſane non ita armati eſſent, niſi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, niſi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δήπου ſic nihil habere quo referantur, quae certiſſime referri debent ad τὸ, ἀπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod abſolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obſ. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori ſuccurrere non dubitavi. Cl. *Geſn.* errorem priſtinae verſionis correxit ſponte, quod non opus erit ubique monere. *J.F.R.*

37. Δεδιόταις] Miror nihil hic varietatis quaeſiſſe, nihil emendaſſe *Solanum*, quum δεδιότας legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας ſtare poſſit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excuſſis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; ſed quia poſterior ſyllaba per compendium in ea eſt exarata, quod in Mſſ. ſimiliter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J.F.R.*

61. Ἀπολογίᾳ] Socratis Apologiam ſcripſere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui ſuas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Τινι] Τινα adſcripſ. *Geſn.* Et quia *Junt.* quoque ſic habet, forſan praeſtaret ſic edere; quia aliquantum am-

relis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certis ἄντ᾽ ὄντ᾽ ἀδικῶ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ᾽ ἄριστον.

Παρασίτου μὲν οὖν οὐδεὶς ἔχοι κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγήν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ᾽ [c] ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ᾽ εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸ ὄνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ [d] δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, ὅτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ᾽ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ᾽ ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν [e] τινι γεγραμμένην.

[f] ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; [g] ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον πολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

e Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora *A1*. d Δὲ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl*. Sed pro ὁ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς, marg. *A1*. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. e Τινι] Τωὶ *Fl*. cum accent. Τῳ cett. Τινα *F*. sola. f ΤΥΧ.] Deest hic nomen personae in *Fl*. g ΠΑΡ.] Et hanc pers. omitt. *Fl*.

65. Οὐδ᾽ ἔχοι τις ἐκτοῦ δίκην] Ἐντεῦθεν ἡ παρεμπαμένη τίς δίκη; τίς δὲ καινὴ κακὸς * ἀπόλοιτο) γραφή; *V*.

* Ἀπόλοιτο] Lege ἀπόλοιτο. *Mr. du S.*

ambiguum τινι pro ὑπὸ τινος, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. ἐρρήθαι ἡμῖν τὰ περιφερόμενα βιβλία, *Dictum est a nobis* &c. *Herodian.* I. 2. 9. ὅσα μὲν ἐν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδράσι. Nostrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἄριστα κεκρυπται σοι, & similia ubique obvia. *J.F.R.*

72. Κακὸς κακῶς ἀποθανόντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. vs.

65.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἁλόντας ὑπὸ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρηθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτῆκέναι θανάτῳ, [b] ἀπαντήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημιλλήσαί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ. ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προϊὼν ἄνευ παρασίτου, πλωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ γυμνιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲ πλού-

te, male malos periisse, alios de sententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin

[a] Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινύσ. vult *Gesn.* [b] Ἀπαντήσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetstenii* sequor. Ἀπαντήσας *evolans* dederat Cl. *Gesner.* [c] Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *J.* & *Va.* [d] Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*
75. Καταπρηθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*
76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adpositа. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen scholion aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *M. du S.*

* Φαρμάκῳ] Antea sic legebatur. Τοὺς δὲ καταπρηθέντας] Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum sunt scholii quod tamen non sequebatur.

† Φθινήσαντας] Φονεύσαντας ante editum prave; quum V. tamen φθινήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *J. F. R.*

65. — ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. R.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*

Φαρμάκῳ — καταπρηθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καταπρηθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae crater insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim φυγὼν *f.* exilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινήσαντας,

ος-

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipsum

σιῷ κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· ὁ δὲ πλούσιος πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ.

1 Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς χρεῖττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὧδε [c] τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδείς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαί τινι, τοῦτο προεδίοντα καὶ προπίνοντα; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ πλούσιος διὰ φιλοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἀπαραχωρήσει τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. [f] Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχιον αὐτὸ τὸ

c Τὸ κοσμεῖσθαι] Τῷ κοσμ. Pell. f Πάντα] Ταῦτά Fl.

11. Τούτου προεδίοντα] Τοῦτο δὲ μοῦσαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μοῦσαν προγευομένην τῶν ἀνθρώπων τὰ ἐδέσματα. V.

tus, quod de phthisi accepit; qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J.M.G.*

76. Ἀπὸ δυσυρίας] Epicurum. *F.G.*

Ἀπὸ δυσυρίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσυρικὰ δὲ δυσηλιρικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum τιλάσπωσι λίθῳ τὰ ὦρων ἐπιχεόντων. *J.M.G.*

Ibid. Φθινύσαιλας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Gesn.* emendabat φθινύσαιλας. Recte credo; nam φθινύσαι ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. *J.F.R.*

77. Φυγόντας] Aristotelem & alios. *F.G.*

91. Γύγου χρυσίον] Vid. supra ad Δίκ. c. 21. de Anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. *M.du S.*

Γύγου χρυσίον] V. *Bis Accus.* c. 21. post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum, *Menand.* fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. *J.F.R.*

6. Δορυφορίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. *J.F.R.*

23. Αἶχιον] Mallem αἰχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. *M.du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὰ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα εἶναι. Φέρε γάρ, τί σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, τῶν προκειμένων δυοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἤθ' ἕλοιο καὶ τῷ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare*. TYCH. Equidem *juxta navigare*. PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere*? TYCH. *Juxta currere*. PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare*? TYCH. *Juxta equitare*. PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari*? TYCH. *Juxta jaculari*. PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἐθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit.

37. Παραπλεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παράσιτος appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Guiet*. Omisissem, nisi caussam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eamdem potestatem reduci possint; sed cum non videam, qui παράσιτος eodem detorqueri queat, restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτικὸς grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτικὸς. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projeciisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γυμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & post prandium, discendae hujus artis caussa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ϗ ἑῴας ϗ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τ τέχνην· σὺ δέ [d] με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ϗ πρῶτός σοι μαθητὴς γίγνομαι. Φασὶ δὲ ϗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρωτα φιλεῖν τ τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnasiis.*)

ANAXAPΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se ungere solent, & mutuo mulce-

1 ΤΑῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲ αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ϗ λυγίζουσι, ϗ ἐν τῷ βορβόρῳ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. ϗτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείφοντο, ϗ κατέψη-

d Mi] Moi *Fl.* ANAX.] Nomina personarum in fronte non habet *J.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσις ϗ Σόλων *Bl.* & 2. *e* Ὑμῖν] Ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. J. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

nere qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *J.F.R.*

44. Ἐθ' ἵλεως] *Ven.* utraque ἂν ἰθίλοις. *M. du S.*

48. Σὺ δέ μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μύμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in hujusmodi praecipiendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad *Asin.* c. 4. φυλάττω μοι, ἴφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *J.F.R.*

50. Φασὶ δὲ] Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi *Homerici* versus quos ex Odyss. profert *Stobaus* serm. 192. vide *D. Ambros.* 6. Hexamer. *J. B.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ] De Anacharsi & Solone vide quae supra annotata sunt ad Συν. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Gesn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum *de Gymnasiis* inscriberetur a pristinis Interprett. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & Lectores huic inscriptioni adsueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. *J.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. *Heliodor.* *J.B.*

7. Λίπα] Oleum μανίας φάρμακον vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

ψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερ☉ τ' [a] ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθεῖσί τε ἀλλήλους [b] συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἦν ἰδὼ κἀμὲ ☉ ἐκείνοσι τ' ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφ☉· εἶτ' ἐπικαλαπεσὼν, ἀναχύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τ' ἠλόν· τέλ☉ δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη χἠ τ' γαστέρα, τ' πήχυν ἐπιβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τ' ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ὑδὲ τῇ ἐλαίᾳ ἕνεκα φείδον☉, μὴ μολύνεαθ, ἀλλ' ἀφανίσαντες τὸ [d] χρίσμα, καὶ τῇ βορβόρῳ ἀναπλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γῆν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τ' χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τ' αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ ὅτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλόντες

re alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, sed detersо unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

a Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr.* B1. & 2. H. Ἄτερον *J.* b Συννευκότες] Reseripsi ex W. Σωννευκότες. Edd. c Ἦν ἰδὼ] Sic Edd. & M. Ἤνιδὲ *Pell.* Νῦν *Marc.* d Χρίσμα] Ita bene *J. Fl. P.* &c. Χρῆμα W. Sed in margine erat χρίσμα.

8. Ἄτερ☉ τ' ἕτερον] Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, & quia ἄτερ☉ tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερ☉ Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἕτερ☉. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἔχει ἄτερ☉ δαίμονα, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέης adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τ' ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accus. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἀπραιτήτους ἀλλήλους. *J. M. G.*

11. Καὶ ἦν ἰδὼ] Καί *ru* ἰδὼ. *Th. M.*

Καὶ ἦν ἰδὼ] Vid. *Xenoph.* ἀνάβ. *Aristoph.* & Nostrum Ἀνάβ. c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἦν ἰδὼ] Non quidem ita edidimus in *Pisc.* c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδὼ tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam ferme malleim ἀλλ' ἦν ἰδὼ & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τοῦ σκελοῦ] Posset οὐκ abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις οὐκ βίᾳ ἁλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — καὶ παραμύθιόν μοι χειρὸς —. Conf. Nostrum supra, *Asin.* c. 23. vs. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμὲ δὲ ἀφαμβροι οὐ τ' ποδῶν. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας οὐ τ' κεφάλης. *J. F. R.*

15. Περιπλέξας] Sic rursus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. supra *Mort.* c. 17. & *Z. Tp.* 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. supr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέλυσι non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν πηλῷ ὅτοί γε &c.] Οὐκ οὖν πηλοῦ ὄντες γε, ἀλλὰ ψάμμου τοιαύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι τὸ τοῦ ἀγῶνος τοιοῦτοί τε ἀλλήλους. Sic Mf. non τοιαῦτοι, ut editur. *Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit ἐπιπάλειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Mart.* VII. ep. 67. *Et flaveseit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis eruditissimum P. *Fabrum* in Agonistico 11, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πάττουσι — ἐπαμῶνται] Sic W. totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [e] πάτησίν τε ἀλλήλους, ϗ αὐτοὶ ἑκόντες [f] ἐπαμῶν᾽ τ᾽ κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τ᾽ ψάμμου τ᾽ ὄλισθον [g] ἀφαιρούσης, ϗ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τ᾽ ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοπάδην κεκονιμένοι ϗ αὐτοὶ πατάσσουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, ϗ λακτίζουσιν. ὑτοσὶ γοῦν ϗ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἀποπτύειν ὁ κακοδαίμων· ὕτως αἵματος [i] αὐτῷ ϗ ψάμμου ἀνάπεπλησται τὸ στόμα, σὺξ ὡς ὁρᾷς [k] πεπαχθέντος ἐς τ᾽ γνάθον. ἀλλ᾽ οὐδὲ ὁ ἄρχων ὑτοσὶ διίστησιν αὐτούς, ϗ λύει τ᾽ μάχην. τεκμαίρομαι γοῦν τῇ πορφυρίδι τ᾽ ἀρχόντων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ ϗ ἐποτρύνει, ϗ τ᾽ κατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, ϗ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ὅτι τοῦ αὐτοῦ μιούντες, ϗ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τ᾽ ἀέρα.

Ταῦ-

[e] Πάτησίν τε] Ex W. reſtitut. Παράτησί τε Edd. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάτησι Edd. [f] Ἐπαμῶντες] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. [g] Ἀφαιρούσης] Ὑφαιρούσης marg. *Aliv. f.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. [h] Ἀποπτύειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores. [i] Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. [k] Πεπαχθέντος] Παταχθέντες male M. [l] Τοῦτον] Τούτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe παράτησί τε — πάτησι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράτησι legebam. *M. du S.*

Παράτησί τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. θράτησι legendum ſuſpicatur, vel ἀράτησι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὰ ἰσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *saveam*. *J. M. G.*

Πάτησίν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum παράτησι nihili eſſe. Et quamvis θράτησι eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi ν paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάτησι jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in cavea prenſant ſe invicem, & — ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *J. F. R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὀλ. *M. du S.*

Τὸν ὄλισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum, lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum εὐόλισθος adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὀλισθος, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὀλισθος, — ὁ ὄλως καταπίπτων. *J. F. R.*

34. Ὀρθοπάδῃ] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas*, de his qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione* ad l. *Aquiliam. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. *G. C.*

37. Ἀποπτύειν] Ita W. Reliqui libri ἀπτύειν. *M. du S.*

44. Ἐγκονοῦσι] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J. M. G.*

Ταῦτα ἂν ἐθέλω εἰδέναι τίν[ι] [a] ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, κ) οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς ὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis ores videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνε[ται] ξένα γε ὄντα, κ) πάμπολυ τ Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ κ) ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, κ) ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιφαίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· ὐ γὰ μανίᾳ τὰ γιγνόμενά ἐστιν, ὐδ' ἐφ' ὕβρι ἕτοι παίουσιν ἀλλήλους, κ) κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τ κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, κ) ἀκμὴν ὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γὰν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἶς κ) αὐτὸς ἔσῃ τ πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα κ) λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθῷ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. M. S. *Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *El. Ald. Bi. H. P. Fr. S.* Παρίχει *J.* & marg. *Ai.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τ ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα. Θ τηρητέ· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι λάβοιτο, εἶσε[ν] ὡς ὐ μάστιγι διεζώσμεθα τ ἀκινάκην] Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι λάβοιτο, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum λαβεῖν τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων λαβεῖν θέντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά με λαβόντες, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σύ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δικαίως ἂν ὑπ' ἀλλήλων λαβεῖντες. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί με λαβόντα & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα λαβόντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemst.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. R.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίστασις, pro τῶ ἐπὶ τῇ σίλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντ[ι]. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Asin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνακεκλασμένῃ] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἔκ τε τ ἀκατίων ἔνδεσμα ἀναδούμενοι τοὺς σαυροὺς, κ) ἀνέκλων, quae conversa sunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνακλᾶν „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *fran-* „ *gere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in ei-

„ liis

niant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἰσεῖδες ὡς ἐν μάτιον [c] διεζώσμεθα τὴν ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸ ὅπλον τῇ στήλῃ κεκλιμένον, ὀρθῇ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκκαμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ [i] ὑπερᾴλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ΑΝΑΧ. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

c Διεζώσμεθα] Παριζώσμεθα M. & marg. *AIW.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. Bt. P.* &c. f Λυκίου] Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. g Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. Bt. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & W. h Πυγμῆς] Πυγμῶν male *J.* i Ὑπερᾴλλεσθαι] Bene sic Edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* sola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. *Aristaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸ αὐχένα πρὸς θεὸν τὸ κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρύων. Lucian. „ *de Gymnas.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τὴν „ κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde huic ἀνακλάσεις ἐπτυγμένα γραμμάτια *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed κατακλασμένην de saltatore, Noster etiam supra *de Saltatione* c. 5. (quod Cl. *Gesn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum*, signif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interfit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum institutа, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J.F.R.*

85. Ἐκείνῳ] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκεῖνο quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum quod sequimur, nihil incommodi habet. *J.F.R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Aristoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμῳ τὸν σκέλη βίπτειν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικὸς· ὁ δὲ δλίσθειν καὶ κατίσχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὅσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philostrati* locum ad Δημων. c. 49. supra adductum. *M. du S.*

89. Πυγμῆς] Oratio non satis perspicua; si enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenset quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen c. 24. ubi distinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ— *J.F.R.*

94. Στε-

ἐστιν; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ θεῷ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε ἀθανάτοις αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ὑπὲρ τῆς μεγαλοδωρεᾶς, καὶ τοῖς ἀγωνιστὰς αὐτοῖς ἐκφέρεσθαι πολλῶν τῶν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλαχλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ὀπιθυμία, ἢ σελίνῳ

vos praemia? SOL. Olympiae corona olea-
95 gina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi, an quod parva tibi videntur ista? ANACH. Non: I sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant ath-5 letae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur, quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, conse-10 qui,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit *Solan.*

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. *L.K.*

95. Ἰσθμοῖ] Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & nic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ. *J.F.R.*

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. οἱ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τῶν σελίνων ξέος ὧν ἐπεσπάσθη δὲ Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱερεῖς οὖσι] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. *Post.* *M.du S.*

Σελίνων πεπλεγμένος] Pro σὺν σελίνοις. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. *J.F.R.*

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ Θεῷ] Haec sic vertit *Vincent. Obsopoeus*, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a ἱρεὺς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaus* vel *Cirrhaus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ὑπὸ τῇ Κίρρᾳ ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτείαν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ οὐ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοίνικι μὲν γὰρ πάντες ἀγῶνες γίνεται στέφανος, καὶ τὰ θάλλοντα ἴχνι νίκης ὑπόμνημα, μηλέᾳ δὲ οὐδεὶς στέφανος τὰ ἀγῶνα τὰ Πύθια. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniae*: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἔτι ἄθλους ἐκάλουν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανοῦσι δὲ τὰ ἀγῶνα ἀπὸ τούτου καθεστᾶσιν — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῷ Πυθίῳ τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν ἱερὸν, ὅτι δὲ τὰ Λάδωνι θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἱμασθῆναι κατίσχυεν ὁ φόβος. Aliam vero ejus rei causam refert *Aelian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & *Libanii*, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce *Heliodor.* in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asseri. *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adverſariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda iſta munera reſpicimus. Haec enim victoriae ſigna ſunt, & indicant qui vicerint? Verum quae conſequitur gloria, ea vero quantivis pretii eſt victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea ſine labore contigerit; ſed oportet, qui illam appetat, multa ab initio ſubire difficilia, ac tum demum utilem illum honeſtumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ σίτῳ, μήτε σηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστι σημεῖα τῶν νικησάντων, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ ἀκολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς ἀθλοῦσιν ἢ εὐκλειαν ἐκ πόνων. ὃ δὴ [d] ἀπόνητι προσγένοιτο ἂν αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναδεχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων ἀπεκδέχεσθαι. ANAX. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

[d] Ἀπόνητι] Ἀπονητὶ W.

& *Plutarch.* Sympoſ. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria ſuo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non eſt diſſimulanda ſummi viri ſententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, ſed ſine exemplo. *Auſonium* etiam reprehendit enumerantem diverſa bravia, ſic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo conſentit *Libanius* loco citato, qui μηλίνοις habet, non μήλοις. Tamen jure videtur arguere Auſonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male μήλοις per *malus* vertit. Sed fateor per μήλοις me non poſſe capere, quomodo intelligi poſſint poma. *J. P. a G.*

97. Μήλοις] Errat *Palmerius.* Vid. *Pott.* 417. *M. du S.* Μήλοις τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum, μήλοις dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipſius ſocietatis cauſſa ſuſpicionem moveant, ramum eſſe intelligendum: ſed hoc, quod hoc ipſo loco ſimile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e ſacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μήλοις ſemper a coronis diſtinguit: praeſertim infra, c. 15. med. πρώτους τέφρου ἢ πίτυος, ἢδὴ κοτίνου ἢ σελίνου. quidni μηλίνοις aut μήλων adjiceret, ſi par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Quid hoc ſit docet *Meurſius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo ſacrae erant; Schol. *Ariſtoph.* Νεφ. Accipiebant autem oleum totum (idem Schol.) & exportare ſolis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Adleverat margini Cl. *Munckerhuſius*, videndum Cl. *P. Burman. Z. Kallisc.* Ex hoc igitur quaedam adjeciſſe non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in ſacros uſus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet *Suidas*, & Scholiaſtes *Sophoclis* ex „ *Ariſtotele*, & *Apoſtolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortaſſe corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teſte *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (ſic legitur, pro μορίνοις) Quod magis „ veroſimile videbitur, ſi verum ſit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienſes in bel„ lum prodituros ſertum ex olea ſacra ſumſiſſe. Hoc „ ſaltem ſtatuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίοις autem Commentt. ad *Poll.* ſeq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Heſych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίων] *Heſych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. *F. G.*

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio eſt eum aliam lectionem optaſſe invenire; nam alioqui ſponte patet conſentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. F. R.*

αὐτὺς ὄψον ἐστεφανωμένους, καὶ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσον), πολὺ πρότερον οἰκτείραιτες ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸ δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ ἀθλιώτατόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τῶν ἀνιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα προσέστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσών, ἢ [e] ἱματίου περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· ὅτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ὑμῖν μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φῂς ἁπανταχόθεν τοὺς ἀρίστους ἀθροιζομένους ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae causſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia. SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum causſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* b Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονίσουσιν] Εὐδαιμονίζουσιν M. d Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. e Ἱματίου] Ἱματίῳ M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀνιπάλων c. 9. *M. du S.*

Ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τ. ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junius* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 25. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θαυμάτιον] M. & *Fl.* Θαυμάτια. Fortaſſe Θαυμάτια, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. du S.*

86. Τὰ μειγίθη] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12. pro πάχθη, μείγιθη repoſitum eſt. *M. du S.*

Τὰ μειγίθη] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μείγιθη ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Pollu-*

ce

pſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quaſi poſſit voluptari eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad' contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac

Θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ὅτι τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταγνῶναι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀγωνιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀττομένους, καὶ συνπιπτομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ χρόνος ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ὅτι τούτοις. καὶ γὰρ ὅτῳ λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις ταῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν [g] ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ βοῶν, καὶ ὀπισθοτονῶν.

ANAX. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καταριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα πολυπραγμονούμενα ὑμῖν, ὅτε παλαίοντες κινδυνεύοντες, ὅτε χώρας πορθουμένης, ὅτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μέν, ὡς φῂς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψάμ-

f Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. *g* Ἄληκτον] Ἄλεκτον W. male. *h* Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luce III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸ ἀριθμόν. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ἔστι δὲ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de lepore animali, μεγέθους, ἔστε μέγας, ἔστε μικρὸς τὸ ὑπόδρομος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambi-*

ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλοις καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γενόμενοι νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὅτι τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλια πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνουσιν;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐπεπονηκέναι πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μέλημα ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα [f] πρὸς αὐτάς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ANAX. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἥκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν καλὰ νοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien-sibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττημένοι Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνουσι] Λαβόντες W. & marg. Ar. c Μηδέπω] Sic W. & marg. Ar. W. Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & El. Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Ποτὲ W. & Fl. f Πρὸς] Περὶ W. & marg. Ar. Sed πρὸς Fl. cum cett.

87. Τυπώσεις] Ἰπώσεις, Genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πυά. οὕτως γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. Q.

digitis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μαγλάθρα legere malit, τὰ κάλλιστα μάλα, me non repugnantem habebit. J. F. R.

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. Paulus in I. ad Corinth. IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. L. Bos in Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπώπια esse vibices plagarum, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. J. F. R.

99. Μαθόντα] Sic M. melius quam in Impress. μα-

hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo & potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Universa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid sit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus: haec jam tibi enarro, uti discas, cujus rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se fe-

καίων καὶ [g] ξένον, προειλόμην καὶ κλέος, ἐπεὶ καὶ ἤκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τ' ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος συνακαθεζόμην, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς ἀφροίσιος λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας [i] τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ καὶ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προὐθέμεθα αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύνωνται ἁρπάζειν· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἅπασῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινός γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις προκεῖται, καὶ στέφανος οὐ σίτου, οὐδὲ κότινος, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ' ἀνθρώπων

[g] ξένον] Sic W. & *Fl.* ξένων Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn. [k] Διέξειμι] Restitutum ex W. Διεξίοιμι Edd. priores.

Heralde. M. du S.

4. Οἰκοδεῖν] Ita M. & Ed. *Fl.* rectius quam in vulgatis, quae οἰκοδεῖν legunt. Sic c. 18. ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. M. du S.

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum codicem eam rejicere, religio fuit. J.F.R.

27. Τι] L. τι quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum conjeciisse video, qui τι margini codicis sui adscripsit. M. du S.

36. Διέξειμι] Sic recte W. In Impress. Διέξιμι. M. du S.

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. *Paul.* in Ep. ad *Hebr.* XII. 1. ubi plura similia *L. Bos.* Addiderat Cl. *Hemsterh.* etiam videnda *Synes.* Ep. 100. p. 239. D. Et *Basil. Seleuc.* initio Gr. I. J.F.R.

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῆ τε ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τὴν πάλιν, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτὴν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγῇ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μήν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω [b] καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, οὗ κατέλεξα τοὺς θαυμασιωτάτους. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ σπουδῆς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῄς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων παυσαίμην, μηδ' ἐκείνων

ANAC. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Πατρῴων L. & marg. *Alii*. b Καταμάθῃς] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὕτως Pl. & W.

62. Ὁπόταν — καταμάθῃς] Non fugit *Solanum* ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καταμάθῃς] Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. *M. du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἐπιμύθια *Aphtonii*, ubi οὕτως ποιῆς, οὕτως φεῦγε, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. οὕτως φυλὴ. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. οὕτως μενῶ. *Diod. Sic.* III. c. 8. οὕτως δή. Sed variatur fere perpetuo in

quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καλαγελᾶν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμθμον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐςεφανωμθμόν. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ἐπὶ τ θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσε γ) ὐδὲ τ ἥλιον ἔτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ [e] φλογώδη ἐμπίπλοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τ γ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ κήμαλι. ἡ δὲ ὥρα τ ἔτους, [f] ὅτιπερ τὸ πυρωδέςατόν ἐςι τ ἀςέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καλαφλέγοντος, καὶ τ ἀέρα ξηρὸν καὶ ἄμοχθον τιθέντος, ὅ, τε ἥλιος καὶ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον ἐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥςε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα καταδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τ ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυλιςήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τ ἀκτῖνα κωλύσῃ καθικνεῖσθαι τ κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' ἤδη.

Καὶ

d Ἐπὶ] Sic recte P. aliaeque. Ἐπεὶ male *J. Fl.* *e* Φλογώδη] Φλογμώδη W. *f* Ὅτιπερ] An Ὅτιπερ; *Pell.* *g* Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest a *J.* & *Va.* Adest in *Ald. Fl.* &c. & M.

in Codd. ejusd. aliis ὅτου, aliis ὅτως exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando σ. ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. *J. F. R.*

84. Πῖλον] Haud suo loco vox οἴκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philostrato* discas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν] Non adeo alienum est οἴκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellips. p. 216. verb. Ἀπέναι, expoſueris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἴκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta conferas. *J. F. R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pellesii* conjecturam recipiendam arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Ἀςέρος — πάντα καλαφλέγοντος] Canis sidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti calendas est. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G. C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅπως

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγειν δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως ὀφείλοντος ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐγχείρυλα ὁπόσα οἶμαι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἴσῃ ὠφεληκώς. εὖ δὲ ἂν ἐποιοῦμην [d] αὐτίκα, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταγὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὗτοσὶ (δείξας σε, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὢν, μεταπαίδευσέ με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus ſum, ut omnino illis fidem habeas: ſed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere ſtatim & examinare meum ſermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino conſequemur, aut firmiter ut in hanc traducare ſententiam, effuſis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hiſce rebus non ſentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam ſe tibi habere profitebitur: quatenus enim me inſtitueris, & ad meliorem traduxeris ſententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: ſed in medium ſtatim illud conferam, ac ſtans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienſes, ſcripſi vobis leges, quales utiliſſimas fore civitati putabam. At hic hoſpes*, (hic te oſtendam, Anacharſi) *Scytha ille quidem, ſed vir ſapiens, aliter me*

[a] Προσέξεις] Edd. Προσέξῃς W. [b] Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine ſcriptum ὁμολογήσουσιν. [c] Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. A1. Ὅσῳ Edd. priores. [d] Αὐτῷ] Αὐτῇ Fl. Sed vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἑλλιπὴς ἡ φράσις τῷ συμπεπλεῖσται προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθως Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυσχερὲς ἀκούσῃ, προσυπακουέσθω δὲ τὸ μέμνησο. ὅτως δὲ ἐν ἐντεῦθεν ἐλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμους (3) προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγειν δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς ἐν διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ἵν' ᾖ τὸ τέλειον ὅτως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγειν δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς ἐν διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν (6) ὃν ἄνωθεν τὸν λόγον λπὸ τοῦ ἐν ὅπως μὴ καθάπερ νόμους προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπιλάβων, οὗτος σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι ὅτως χωὶ ἐλλιπῶς ἔχοντα (7) τοῦτο τοῦτο. καὶ ὅτω τῷ ἐλλιποῦς ἀναπληρούμενον. V.

(1) Ἑλλιπὴς] Ἐλλιπὲς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκόπει δυλονότι. Ἀτλιπῶς. καὶ ὅρα ὅπως ὁ προσέξεις κ. τ. ὁ. ἀ. ὁ. λ.

(2) Δυσχερὲς] Δυσχερὶς edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Προσέξῃς] Προσέξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & ſic paullo poſt, eodem hoc ſcholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ὁ προσέξῃς eſt, & in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel uſitatius, nihil hic mutare ſuſtinui. Licuit enim Scholiaſtae id utrumque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *J. F. R.*

(4) Ἂν σοι] Αὐτοὶ edita. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐλλείπει] Abſentem *Clericus* ediderat, quod mutavit *Solan.* neſcio unde. Obſecundavi tamen, quia neceſſarium videbatur. *J. F. R.*

(6) Οὗ ἄνωθεν] Δ' ὃν ἄνω lectum antea. Emendavit *M. du S.*

(7) Τοῦτο] Τοῦτον M. Sed eodem verſu ἐλλιπῶς iterum editum, quod facile in ἐλλιπὲς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὄψει, i. e. ὄψει ὅπως &c. *F. G.* Ὅπως] Vid. ad *Tim.* 28. *M. du S.* (At ex diviſione Cl. *Hemſt.* jam eſt §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσέξεις] Miror qui *Solanus* Noſter facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etſi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipſi, quae hic ſubeſt, nimirum, ὄψει ὅπως μὴ προσέξῃς, ſubjunctivus eſt melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως —— Φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio diſcutienda eſt, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, eſſe in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemſt.* alia diviſione inſtituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi ruſ-

ſus

sum insulanis, & altius me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ductu-ram sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae pro-ſunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſo-res cum diſſimulatione vos eſſe in ſermoni-bus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeter-quam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc an-tiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legi-bus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas in-ſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe

ἀλλὰ βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο. ὅστε εὐεργέτης ὑμῖν ὁ ἀνὴρ [e] ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστῆσαι παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εὖ ἴσθι, ὡς οὐκ [f] αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνουσα.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον [g] τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ ὅτε οἰκήσας πώποτε, ὅτε ἄλλοτε ἢ νῦν [h] ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα [i] σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, [k] ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, [l] ὅπως ἂν ἀρίστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη,

[e] Ἀναγεγράφθω] Ἀναγραφήσθω *J.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius cett. & M. [f] Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται W. [g] Ὑμῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *J.* & *V2.* [h] Ἑωρακὼς] Ἐσωρακὼς M. male. [i] Σὲ] Omiſſum in M. [k] Ὡς φασὶν] Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. [l] Ἐπίσαιτο] Ἐπίσαιτο W. male.

ſus καὶ ὅπως μοι παλαιστέον. Et ſic *Euripi.* quem adduc-it, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἀγνοίσης. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ θεατὴς, &c. Quia tamen μὴ ποιήσῃς ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nili plures Codd. accedant. *J. F. R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phal. β.* c. 2. *M. du S.*

Ὅσα] Ne mihi quisquam objiciat, poſt ὅσῳ intelli-gi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix ha-bere video, nec ὅσῳ adeo habere quo referatur; quum-que mox τὰ μέγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius adri-pui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *J. F. R.*

18. Οὐδὲν — ἀπεκρυψαίμην αὐτὸν] Non audio Flo-rentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτω enim cum duplici accuſa-tivo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι τινὸς conſtrui ſolet. *J. F. R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* ὑπὲρ Κτησιφῶντος conſulat. *G. C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγραφήσθω. *M. du S.*

Ibid. Χαλκοῦν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. XI. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *J. F. R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. *F. G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. numero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M. du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proëm. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph.* ἱππῆ. *Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad *Sidon. Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *J. B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M. du S.*

μη, [a] εὐδαιμονήσεις. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ [b] πειστέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθωμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] σκηνοφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδραι μάλα ἡδεῖαι καὶ εὔκαιρος, ὅπου ψυχρὸν τοῦ λίθου. λέγε δὴ τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους ὠφελήσοντες, ἐκ παίδων εὐθὺς ἀγαπᾶτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ [d] τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβεύματα συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατ' καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνα μόνον, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι ὠφελεῖν ἐν ῥήσει, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ ἀποπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ὑπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ὑπορρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω που ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μειλιχίως ὅ, τι ἂν βούλῃ, καὶ ἀφαιρήσῃ αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν δ' ὁμοῦ μὲν ἐξαγάγωσι, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσῃ οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιμι. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ

quoque. Verum etiamnunc illa quoque inquirendum tibi velut legislatori: & contradicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadunt a luto, & abexercitationibus hisce; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula; quandoquidem

a Εὐδαιμονήσεις] Εὐδαιμονήσῃς Fl. & W. b Πειστέον] Πειστέον male M. Nihil a vulgato abit Fl. c Σκηνοφεῖ] Recepi ex M. & S. Σκηνοφεῖ enim Reld. cett. d Τί] Ὅτι Fl. Prius cett. & M.

70. Σκηνοφεῖ] M. S. & A. Reliquae συνηρεφῆ mendose. *M. du S.*

70. Ἀποπλέκῃς] Lego ἀφαιρήσῃς. *F.G.* Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aoriſt. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in ἀποδύσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν δρέψῃς, μᾶλλον ῥώσεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. *J.F.R.*

71. Ἐκηγένοι] I. est. ἔξω τῶν ἀγώνων. F.G. Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. *J.F.R.*

73. Βουλῇ ἢ Ἀρείῳ πάγῳ] Sic infra *Oim.* c. 18. f. ἢ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλή. *M. du S.* Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T. I. *J.F.R.*

77. Φάνε] Subaudi *Nalu.* *F.G.*

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, pro *alternis vicibus.* Ita ὁ μέρει *vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps, suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemsh.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οἱ κατὰ μέρος ἀναγορεύοντες, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. *J.F.R.*

80. Διώκων] Verbum hoc forsan esse, etsi satis notum, & *alterem* notare, eique opponi τὸ φεύγοντα rem; vid. tamen exempla pluscula adferentem Rev. *Fac. Elsn.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gataker.* hanc fugisse animadvertit, qui μέσον διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. suis III. 7. frustra

dem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causſas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judicandum *causſas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causſae, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi & involvere causſam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domestica causſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρείᾳ πάγῳ, περὶ τὰς φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον ἔτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσιμος, ἐπιδίδωσι λόγους ἑκατέρῳ τῶν πρωτομόρων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει· ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζοντες τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἕως τ' ἂν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούσασα· ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥήτορων παῖδες ὅτι τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) προελθὼν ὁ κῆρυξ καλεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ ἐῶν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπίπτειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρειοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἐγὼ, καὶ κατὰ τὸν ἐμὸν νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καλαῤῥητορευόμενον· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖαι τῷ πράγματι λέγωνται, ἐξέστω διαμηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἥλιον ἔτι σκοτούμεθα καὶ συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἴ τις ἐκτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ καὶ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

a Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρων male W. f Ἀρειοπαγῖται] Ἀρεοπαγῖται W. & sic paullo post bis. g Καλαῤῥητορεύομεν] Καλαρητορεύομεν W.

77. Φόνου] Ὅσοι τὸ Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζον ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν Θεῖον μικρὸν τούτων ἀπαιτήσεις ἐκεῖ Ἀθηναίοις ἀπάγων, [*Actor.* XVII. 19.] ἐ χρὴ θαυμάζειν ἢ λέγεσθαι. καταγνῶναι οὐτιγοῦν δογμάτων τίνι ἐν ἄλλῃ ἐπιδείξει καλεῖται ἢ τοῖς ἐπιτιμῶσι δυναμένοις, ἤδη τι σεμνὸν ἐν λόγοις ἐξετάσαι· ἀλλ' ἐν τῷ κριτηρίῳ τούτῳ προσέθηλε, ἐν ἐνοικίοις τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοις, οἷς ἡ ἐξέτασις τοῦ λόγου πως' Ἕλλησιν προσαπεκρούσατο. M.

a Ἀρειῷ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec Salm. quidquam notant. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctim. J. F. R.

stra mancum pronuntiat. J. F. R.

84. Ἤν δέ τις ἢ προοίμιον πάσῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abdueuntur, auctor est *Quintil.* L. a. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. ἵνα προοίμιον ἢ σκιαῖον. G. C.

90. Περιπίπτειν] Περιπλέκειν legit Interpres. F. G. Περιπίπτειν — οὐ τοῖς λόγοις] De hac pleonasmo praepositionis οὐ, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. 52. No. 87. J. F. R.

91. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν] Divus *Paul.* ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit Rev. J. *Elsner.* neque haec Luciani praetermisit. J. F. R.

ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι καὶ ὑπὲρ τούτοις, ὅτι παρεργον τῦ λόγυ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδίδαξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βυλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὸ ψῆφον. Ὑπὲρ τούτοις ἦν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγώ, (τοῦτο γὰρ ἔθυ με) κὴ ὀχήμα τῆ βυλῆς ἀκυόμαί συ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ὀλίγα βραχέων πρόσθεν χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς μὲ τὰ οἰκοδομήματα ἡγύμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκυς, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτυς γὰρ εἶναι τὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλανοήσαντες, ἐπιμελύμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τῦ σώματος τῆ πόλεως, καλλωπίζοντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περι-

otioſi ſumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam exteris illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum.

a Ἡμῖν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego. b Περιπεφραγμένον] Πεφραγμένον W.

21. Ἡμῖν] Lege ἡμῶν. *M. du S.*

Ἡμῖν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. ΑΦ' ὧν τὰ τε ὑφυῆς ἀρχαῖα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαῦλα ἴσχοιτο μεταχωμεῖτο πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μεθαρμοῖτο. At prius eſt ἐναργέστερον. Sic paullo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μίκρι ἂν πρόσχωσι ἢ πηλὸ ἐφ', σκέπωσι, καὶ διαφράττωσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ἔτι. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ὅμοια ἐλέγοντο. & in *Paraſito* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυται. in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνεται. & alibi ἰσχνὰ διήκουσι. Sic & apud *Aelianum*, ἃ πιστὰ δικαῖοι. & δραματικώτατά ἐστι. pluraque talia. *J. J.*

ΙΦ'] Ita M. & *Fl.* Ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

ΙΦ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & *Euang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαίρυσι τοῖς γυναικείοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιοῦτο. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatum ἀφ' ὧν — γίγνοιντο defendendam adferrem *Long. Paſt.* 2. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπόλλυσθαι ἢ ταῖς ὑπὸ τῶν πνευμάτων. *Alciphr.* I. 29. p. 120. βυλόμενον σκεδασθῆναι ὑπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit) *Aeſop.* fab. 65. in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ὑπὸ τῶν κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστυτόμενα δράσαι. *Euang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Gracci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primum quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus consistentia; tum jam assumtos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus adsuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant,

τεθραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχάς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀναδοχὴν αὐτῆς μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν τοῦ παιδεύειν ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδοῦς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν κρατίστων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχήν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοῖς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διαπεφυκότα βελτίω πολὺ [e] γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχον-

[c] Ἀναφύηται] Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W. cett. [d] Ὑφ'] Recepi ex Fl. M. & marg. Δ1W. Ἀφ' Edd. [e] Γίγνοιτο] Ita Edd. omnes & M.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἦν ὁ διακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, sed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. s. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, ῥυσθήσῃ ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, sive *de meo*, an *per me*. J. F. R.

52. Γίγνοιτο] Vid. *Jens.* In omnibus libris nostris mendose γίγνοιτο, cum sequatur mox μεταχοσμοῖτο. M. du S.

Γίγνοιτο] Facile largior *Jensio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire sequenti μεταχοσμοῖτο, & Lucianum forsan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit (quod ipse *Jensius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἵδρυται διαφέροντα, καὶ — ὑπήκουεν, jam tamen ex x. Codd. ὑπήκουσι concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in Orybas. p. 174. qui ταῦτα μὲν δὴ οὕτω ἔστω ἔχει.) Sic mox c. 24. αὐτοφύτως γίγνοιτο omnes. Ubi tamen solus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνηται. At si quid mutandum, μεταχοσμοῖντο potius pro μεταχοσμοῖτο scriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis qui singularem praeferunt, veluti *Diod. Sic.* πλείω adverbii more uti solet, ut observat

ἔχοντα μεταχωρεῖν πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ ταπεινά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλαπτοίτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνῃ τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ [a] παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ ἀσφαλίζουσιν, ὡς καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, καὶ γράμματα γράφαμεν, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλλιεπέσι, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ ἀκούοντες ἀρίστειάς τινας, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ, ἆρα τότε ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· εἰ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προῆκεν εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν ὧδε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, οὐδὲ περιμένων τὸ κήρυκα, οὐδὲ τὸν [d] Ἀρεοπαγίτην

tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis eſt ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles ſunt ac tenerae, tegunt ac ſepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam craſſitiem aliquam ſurculus habet, tum & ſuperflua putatione reſecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem muſica primum atque Arithmetica quaſi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum ſapientium ſententias, & opera antiqua, & ſermones utiles, verſibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiſcunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipſi canantur, & admirationi ſint poſteris, qualia multa nobis Heſiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra cauſſam iſta forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propoſitum; ſed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque ſilentium ipſe mihi impero, non expectato praecone, aut ipſo te Areopagita, qui

a Παραδιδόντες] Παραδόντες W. Nihil mut. *Fl.* b Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἐμαυτοῦ *Fl.* d Ἀρεοπαγίτην] Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur *Fl.*

Cl. *Wesſel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Aſin.* c. 10. πλαγίως ἵνα πλάσω λόγῳ. Immo & βελτίω, μουσίζω, καλλίω ex *Ariſtaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum & ſingularis cum plurali perſonae permiſcetur in aliis locutionibus, ut *Libon.* Ep. 394. p. 200. f. εἰσέλθωμεν εἰς ἔφηβον — τί δὲ οὐκοῦσιν; ibid. p. 202. φάρμακα πιτύουσιν — φλοιὸν δὲ ἐτρίβομεν σὺν ὕδατι. Et ep. XV. ἔγνωμεν & ἐτρίβομεν. Notabilior tranſitus a plur. ad ſing. eſt in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σεαυτὸν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περίεσται — καὶ ἁρμόσῃ, cui adde *Enarr. Luc.* V. 4. ἐπιούσαις — καὶ κολάζεται. Et *Alian.* I. 4. ubi unius canis mentione praemiſſa, pergit, ὧδε πίνουσιν ἑκατόντοιοι. *J. F. R.*

62. *Μουσικῇ*] Inter reliquas Cyclicas diſciplinas, primo loco Muſicam diſcebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri ſumma cum induſtria conſectati ſunt, ut admonet interpres *Ariſtoph.* in Equit. & *Athen.* L. XIV. *G. C.*

Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* Πολ. & *Strabo* I. *M. du S.*

64. *Ἐπιλέξασθαι*] Conf. ſupra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. *Hemſterhuſio.* Adde 2. *Ver. Hiſt.* §. 36. *J. F. R.*

80. *Ἐμαυτῷ*] Male Florentinam habere ἐμαυτοῦ adſcripſerat *Solan.* At neſcio num prorſus male; nam ut

qui prae pudore, credo, sustines jam tantum extra caussam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *sopiose nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Hi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

ἐμοὶ σὺ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, ἅμα, ἀνέχῃ λεγοῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὲ δὴ τοὺς [a] τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ὑποσιωπῶντας, οὐδεν τῇ βουλῇ πρόσιμον ἐπινενόηται; ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἦρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, ἃ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν ἄρχῃ, γυμνάσια, καὶ ἀσκήσεις σωμάτων. ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῆς ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπισπάσῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ ἀφ' βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς περὶ αὐτῶν ἀσκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι προκεῖται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν [f] ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅττε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐρίζειν τὰ αἰσχρῶν, καὶ ἐρίζειν τὰ καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ἀνα-

[a] Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. [f] Ἅμα ἀναγεγραμμ.] Non adest ἅμα in Mf. Graev. Adest quidem in cett. Sed Bl. & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro σωστὸν habuimus supra Praef. c. 8. & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἁμαυτῷ I. Ver. Hist. c. 6. Asin. c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. J.F.R.

93. Προρρήσεων] Conf. supra de Sacrif. c. 12. pr. M. du S.

1. Οἱ δημοσίᾳ &c.] Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι προκεῖται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι leges, *quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοις, ut omnino scribendum est. J.G.G.

3. Ἅμα] Parum abest, quin monente *Graevio*, ac praeeunte Mf. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τῷ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. J.F.R.

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis

ὀνομάζον). ἢ μὴν καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τὰ μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὃς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύωσιν αἰδόνων), αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γ' ἔτω γίγνωνται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὰ ὅμοια ἐλεγχόμενοι.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φὴς, τοὺς τραγῳδοὺς, καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὰ ἐσθῆτα ποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα σαμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γῆν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ᾤκτειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαῖόν τινα συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ ἀκροαταί. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλητὰς ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτά, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veriſimile eſt autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

[a] Σπεύδοιεν] Σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immorer. M. du S.

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui, Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

trilia sunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt, primo adsuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, neque frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus & subigimus, ut contentionem sustinere majorem possint. Absurdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris uniuscujusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi se patiqueant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum

45 ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις προθηγόμενα τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅτε μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καλαγυμνάζομεν. ἐπειδὰν αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἔτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ ἀβρωτότερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ἀβλεθήσεσθαι. ἐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἐκτρέποιντο δέει τὸ τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸ σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτερεῖς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω [e] συννευκότες παλαίουσι, καλαπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ἀθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ εἰς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ καὶ

[b] Ασμαλα] Edd. sine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum nescio num ubique in hac Ed. observatum sit. [c] Γίγνοιντο] Γίγνοιτο W. [d] Σκύτη] Σκύτη *Ald.* Sed correctum in marg. [e] Συννευκότες] Sic W. Συνν. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κρύη — κεχυμένα παραμένοιεν] Conf. supra *Quom. Hist.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥύσεις] Conf. supra *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοντο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. supra ad fin. c. 20. dicta. Quare & hic constantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συννευκότες] Ita recte W. solus. Reliqui mendose συννευκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες] Sustuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus

μὰ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀφπονούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρὸν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακεὶς, καταῤῥίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἵσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτοῖς γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ ἀφπονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργαστόμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ [b] τοῦτο, οἷος εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, καὶ πολυσαρκίαν λέγον, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μὴ ὠχρότητα ὑποδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν

quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia omalis, & patientiora corpora illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppedirare studemus omnia, putamusque multo molioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia

a Συμπλακεὶς] Συμπλακεὶς W. b Τοῦτο] Τοιοῦτος M.

prisci aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. *Gesn.* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, & *Arctaei* Syntax. De κἂν — εἰδὲ autem sic posito conf. I. *Ver. Hist.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hist.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Post.* III. 110. οὐκ ἴλαθι αὐτὴν εἰδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J. F. R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad τὸ τοιοῦτον πρῶτα γίγνεσθαι. *J. F. R.*

99. Ἄργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. *Mus. Enc.* c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἰδρῶτί τε — ῥόμβῳ] Supra ad I. *Ver. Hist.* c. 7. ubi πολαμῷ εἶδον ῥόμβῳ ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥόμβα, quia sic legebam in *Funs.* (etsi male ῥόνδα typis in ea descriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥόμβα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥόμβα magis obvium, quam ῥόμβῳ. Est tamen ap. *Homer.* Il. Υ. 367. χαῖται δ' ἰῤῥώσαντο μετ' ὤτειας ἀνέμοιο, quod *Schol.* interpretatur ἐκινοῦντα, ἐσείοντο; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρῶτι ῥόμβῳ ὁ τετράγωνος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua ἀφπονόμβῳ, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan.* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆ ῥίψασα γάλα ϵ μάλα, quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in I. *Ver. Hist.* poterit eadem ratione stare, si construxeris, πολαμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥόμβῳ εἶδον, μάλιστα οἷόν ϵ χϵ ἐστὶν, ut Cl. *Gesn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: πολαμῷ ῥόμβῳ εἶδον ὁμοιοτάτῳ &c. ut similitudo referatur ad speciem

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* at-

κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥέοντα, καὶ ἀθυμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ ψυχρὰ ἤν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸ κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ὅτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀῤῥενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ καλεσκληκότες, οὔτε πεπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλώκοτες· τὸ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὥσπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀπο-

c Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. d Ῥέοντα] Ῥέοντα *V2.* & marg. *A1.* Ῥέονδα *J.* Vulgatum ſervat M. e Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J.* ſola. f Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* g Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένα M. h Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τῇ ἀσάχῳ κόπρια. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥιόμενα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἱμαλῆ ῥιομένα quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *J.F.R.*

Ibid. Ῥίοντα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥιόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἱσ. α. c. 7. *M. du S.*

5. Τὸ μεσημβρινὸν] I. c. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *J.F.R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Paſt.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἐδεόμην ἐν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας ἔρχεσθαι & ἰέναι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hiſt.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *J.F.R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J.* neque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὔψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres nec vividae actiones horum comites. *J.F.R.*

14. Ἀπολαύοντες] Cum ἀπολάμποντες ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντος conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. γιλπνότεροι ποιεῖ τὰ ἄνδρα. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco γιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *J.F.R.*

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸ καρπὸν [a] διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ δὴ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἄν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι εἰς πυρὸν αὐτὸν, καὶ εἰς τὴν καλάμην αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ἄχνην (αὖθις γὰρ ἐπὶ τὰ λικμήτρια ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, διαπολοῖ ἡ καλάμη ἀναφλεγεῖσα. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνιγαμμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταναυθείη. εἰ τοίνυν μήτε νόσος, μήτε κάματος, εἰς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, μήθ' ὑπικρατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευάσται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι εἰς τὸ εἴσω, μηδὲ προσδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ὑπὸ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ὑπερρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem 25 purum separant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul injiciat in triticum atque ejus stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum adfluens, tamquam olim paratum & ad necessarios usus re-

a Διυκρινοῦντα] Διακρινοῦντα V2. Prius reliquae omnes & M. b Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. c Τὰ ἔνδοθεν] Ἐνδοθέν τι W. omisso τὰ. d Αὐτὸν] Omittunt Fl. & W. e Ἐνδιδοῦν] Sic Fl. Fr. J. H. Ald. B1. P. S. Ἐνδιδῶν W.

24. Διυκρινοῦντα] Probum hoc esse bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῖν διυκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε καίπερ διυκρινόντων, τὰ ὡδὶ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra T. I. *Hermot.* c. 7. διυκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd. *J. F. R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic scribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J. F. R.*

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδιδοῦν legisse videtur Interpres; sed corrupte. τὸ ἐνδιδοῦν participium est. *F. G.*

Ἐνδιδοῦν] Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δίδω antique posset formari δοῦν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac δίδους, οὖσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. *J. F. R.*

61. Ἀλλὰ ὑπεράλλοις τάφοι τι δέοι] Pro τάφοι recte viderunt Eruditi reponendum τάφροι. Et sic plane Florentina. *J. J.*

Ibid. Ὑπεράλλοις τάφοι τι δέοι] Τάφροι. Fossatum, scamma. *Th. M.*

Ὑπεράλλοις τάφοι] Mirum hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mss. sed & in interpretis libro recte legatur τάφροι. *J. G. G.*

Ibid. Τάφοι] Mss. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & *P.* In aliis male τάφοι legitur. *M. du S.*

Τάφοι] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J. F. R.*

63. Μολυβδίνας χειρ.] Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem es-

se

repositum, supplet statim, & vigorem recreat; & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente *solo*, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum jactavit in aërem, &

σμῶν, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποχείμωνον, [f] ἀποπλησοῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἀπεργάζεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε ἀφαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ἐπιτηδείους. καὶ ὁ δρόμος ἐστὶ πρὸς τὸ στερρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερείσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῆς ποδός. ἀλλὰ καὶ [g] τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦμεν [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα δὲ ἀκοντίοις βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον διὰ λειότητα. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπλησοῖ] Ἀναπλησοῖ marg. *Alw.* [g] Τάφρον] Τάφον *Amst. S. J. Ald. H.* &c. Τάφρον recte W. *P. Fl.* [h] Ἡμῶν] Punctum hic est in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥιπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ δὲ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. *G.*

67. Ὄχανον] Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. *G.*

se putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς & κοιλότερος. ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit Il. Φ. 826. ubi σόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόρρω] Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille discí usus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναῤῥιπτίω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσοῦδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναῤῥιπτοῦσιν. *J. F. R.*

καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους [a] ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος ὅτος ὤμους τε αὐτοῖς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἄφρ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ὀπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὀπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὄλισθον ἀνάγκη πλείω [d] γίγνεσθαι, ἰδρώντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ἔτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἁρπάζοντα τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἁπλῶς τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μὴν τοι κόνιν [g] τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum. sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληται Fl. & W. male. c Τὸ ὄλισθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τοὐναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὄλισθον] V.c. 2. & scribe τὸ ὄλισθον. *M. du S.* Τὸν ὄλισθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλεῖον esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr. & hoc *Dial.* c. 20. fin. *J. F. R.*

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra *Nigr.* §. 19. Ac *de Merc. Cond.* c. 3. f. *M. du S.*

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχθύι] Sic supra *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

7. Κόνις] *Plut. π. τῆς π. ψυχροῦ* refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ ὁ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ παλαισθέντας τοὺς ἱδρῶτας. Vid. *Plin.* & *Theophr.* Char. ubi *Casaub.* observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. *M. du S.*

12. Ἀποσμᾷ] Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat ἀποσμώμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, εἰθίζουσι· [i] καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ λαμφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὰ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐχχεόμενον ἐπιπαλαμῶσα, καὶ ἐπίπολυ διαφθείρειν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὠφελίοις τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ γιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἥδέως ἂν προσταξαίμην πλησίον τέ τινα τῶν λευκῶν ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ [k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀπολύναι τὸν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἑρόμην ἄν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὐξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ὅτι τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρων, σφυρηκῶς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ [m] διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος.

Ταῦτ' ἔστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἔλθοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποτάττεσθαί τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, οὐδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀρ-

h Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W. & marg. *A1.* Vulgatum tenet *Fl.* i Καὶ] Omittit *Fl.* & M. k Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. l Ἀποπλύναι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. m Διαῤῥεῖν] Διαιρεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *J.F.R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ ἀποπλύναι. &c. *F.G.*

Ἀποπλύναι] Ita necessario legendum pro vulgato ἀποπλύναι. *M.du S.*

Ἀποπλύναι] Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere; licet enim ἕλῃ ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *J.F.R.*

21. Συγκεκροτημένος] *Coactus. F.G.* Supra *Gall.* c. 24. ἵππος συγκεκροτημένη. *Equitatus exercitatissimus* conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et παιηγύρεις παιδοπάσας συνικρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκροτημένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτέας ἔτι ὑπὸς — συγκρατέει τὰ μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* *J.F.R.*

36. Ἐτι

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις ἔσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσες.

neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem ; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν ποτε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προΐτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν [c] ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὸ ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὰ γαστέρα, καὶ ἀφάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸ πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῖν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἐπὶ καθίξει τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα παπορισμένων. ἐπὶ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἔστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ πού ἂν, καὶ μόλις καταπεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, εἶτα ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τῷ ὑποδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos, hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipſos cubitu ſubjecto ſub galeam: &, per Jovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in ſtatuas non penetrabunt tela, qui colorem a ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi ; neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis : ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paullum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis.

Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τάς τε κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic laryati perterreatis : altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. b Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr.* & M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. B1.* male. c Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B1. S.* & M. Ἡμᾶς *J.* d Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. f Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἔστι — ὀκτώ] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures ſunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adeſſe paſſus ſum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. ſupra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξητε] W. recte. In Impreſſ. ὑποδείξετε. *M. du S.*

61. Τὰς πανοπλίας] Proprie eſſe *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Epheſ.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemſterhuſio.* De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

ποι αὐτὺς, ϗ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· φεύγουσί τε γὰρ, ἢν δέῃ, κῶφα, ϗ ἢν διώκῃσθε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα βαδιζόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, ϗ παιδιὰ ἄλλως, ϗ ἀδρυβαὶ ἐγχεῖσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ϗ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δέησις, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἢ ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελετῶσι τὰ δέοντα. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν ϗ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν ϗ ἀκοντίζειν, μὴ κῶφα διδόντες τὰ ἀκόντια, ϗ οἷα ἀφέρεται πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ϗ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ϗ θώραξ, ϗ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω πολλοῦ δεῖτε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φιλῶν ὀπισθοτόνων.

g Ἄφοντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφίντες conjici. h Διδάσκετε] Δίδοσκε M. Διδάσκετε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ἡ γέρρον] Γέρρον τὸ ῥάγγιον σκίπασμα ἐκ τριῶν βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδων ἐχρῶντο Σκύθαι οἱ τοῖς πολέμοις (1) ἐσκιπασμένοι. φάσιται δὲ ἡ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὲν γὰρ γεφυραμξία ἡ εἴρηται ἐπὶ τῶν (3) αἰδοίων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν τίθησι τὴν λέξιν, Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν (4) σκηνῶν, ϗ τῶν ἀσκεφραγμάτων, (5) οἷον ἡ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. ϗ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' οὗτο ὀνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἦν (7) οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφρίζουσι. ϗ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος ἡ μοχλοῦ, τροπικῶς περίληβε (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκιπασμένοι] Σκεπα μι. V. Σκιπασμένοι M.

(2) Μὲν γὰρ γεφυραμξία] In editis erat μὲν γεφὶ ξία γὰρ εἴρηται. Cod. *Abb.* vero γεφιραμξία, καὶ εἴρηται. In V. γεφ —— γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γεφυραμξία.

(3) Αἰδοίων] In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit.

(4) Σκηνῶν] C. *Abb.* σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὲ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod his habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit. Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγῆ Φιλιππίτης, γέρρεις ἀποσωρεῦται.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφοντας] Forsan ἀφύτες. F G. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὺ γέ τοι ἂν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ ὡδὶ τῆς ζώνης, μέγα [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἀν ἑλοίμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ δεῖ τοὺς ἀνδριάντας ἀν' ἀσπίζομενοι, καὶ ὑπὸ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρέχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. ἕως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] ἀφῆτέθυκε βαθεῖα ὅσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχαλκεύσαιτο κόρυν ἕνα χρᾶσθαι πολεμίᾳ ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, οὐδ' αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετ' Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν ἐκ νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνόπλους ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσονται ἐν αὐτοῖς, ὅταν ἀσκήσωσιν. ΑΝΑΧ. Καὶ πῶς τοῦτο ὑμῖν ἔξεστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἐγὼ γοῦν οὐδὲν ἤγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον εἶδον, ἅπασαι αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιῆλθον. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἄν, ὦ Ἀνάχαρσι, ὀπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus periretis. Certe si ostricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausso, sed circumstantes statuas, & occultari circa columnas, risum mihi lacrimis pleriquesuis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

§ 34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos fuscepérunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφίδιον] Ξιφίδιον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. Fl. c Ἐκείνων Punctum post ων— habet Fl. & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθυκε] Μεθυκέθυκε Fl. quod & adpictum orae AIW. Vulgatum est in M. e Ἐπειδὴν] Ἐπειδὴ Fl. & W. f Πολὺ] Πολλοὶ male Fl. & marg. AIW.

21. Ἐπιτλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. Ἱππίου c. 26. pr. J.F.R.

26. Παριζῶσι] Ita W. & Fl. In Impress. περιζ—. M. du S.

27. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖ] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend. Synes. Epistol. 107. J.B.

28. Μηδὲν δίον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Jov. Conf. c. 11. οὐ ἔσφαττον δίον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν. Et Lapith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciphr. I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. Herodian. 2. c. 8. f. &c. J.F.R.

32. Πόλιμοι] Imo πολέμιοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen

Lex

nos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcuramque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ef-

ἐκέρᾳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας ὡσεὶ τὸ τέταρτον τῆς πολιτικῆς. τὸ μέντοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσιμόν γ' ἐστὶν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖ μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλὴν καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλοι ὁπότε τις ἐπέρχεται, κοιμώμενον καθαιρήσων ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδεὲς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τὰ ὅπλα φείδεσθε, ὡς μὴ μάτην χαρὰν ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἢ χρείας ἐπιγενομένης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἀδεῶς ἐπεγείρετε, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καταπλύνοντες, καὶ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῖου

---

35. Ἀθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. *M. du S.*

Ἀθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, vt. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *Y. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθ, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus*. *Y. F. R.*

---

g Παρεζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιζῶσθαι Edd. hac priores. h Ἐξενέγκοι] Ἐξενέγκαι minus bene M. i Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. k Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* l Ξυμπολιτευόμενοι] Ξυμπολιτευομένων W. & marg. *Al.* m Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀνακάλει] Ἀνακάλει, ἡ μορφαία ἢ στάλη τῶν Σκύθων. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συσχεῖν οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

μεῦ λάβῃ ἀφορύσασα ἐν τοῖς πόνοις; κἄτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὰ ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ τὸν [a] τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ ἀφορκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸν μὲν πῦρ ἀναχαύσειας ἄν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, ὠκυπήνῳ τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τὴν ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς ἀφορκὴν εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. εἰ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβῆ τινα φροντίδα, καὶ ἀφανοῦς ἐξοῦ διδαχυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπέ, τίνα ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς [e] Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοί, ὡς φῄς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, ἐπὶ τὸ αὐτὸ πάντες ἀθροισθέντες, ἐπιδείκνυσθε τὴν ἀρετὴν, καὶ ἀγωνίζεσθε, καὶ ἀθλητὰς ἀντὶ τῶν ἀθλητῶν ἀποδείκνυτε; ἐνταῦθα γὰρ ἂν μάλιστα ἐπιδεικνύμενοι, καὶ ἐπιδεικνύμενοι ἀλλήλοις, ἐπὶ πλεῖστον ἐπιτείνοιτε τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἐπιτείνοντες, ἐπὶ πλεῖστον ἐπιτείνοιτε τὴν ἄσκησιν, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἐπιτείνοντες, ἐπὶ πλεῖστον ἐπιτείνοιτε τὴν ἀρετήν.

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τὴν Ὕδραν W. b Δύ'] Nil mut. Fl. nec M. c Γίνεται] Γίγνεται M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τῷ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. J.F.R.

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum intersit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens. Sed fabula vulpis, hydrae* &c. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum fores exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὰ περὶ Ὀρέστου δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ἠρξαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰολίδης, vertitque: *quae vulgo de Aeolidis dicuntur.* Sed & sic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τὸν μῦθον habet Edit. *Lacmarii*) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam adcuratius observarent. J.F.R.

64. Ἐπὶ πυρὸς ἢ λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligne*

ni

venes certantes, interdum in armis institutis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi, majorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse studeant, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva; laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro-

ὄνυς, οὐδὲ πόλε ἐν ὅπλοις [f] ποιεῖσθε τ' ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὺς ἐς τὸ μέσον προαγαγόντες, λαχλιζομένυς τ' παιομένυς ἐπιδείκνυσθε, καὶ νικήσασι μῆλα τ' κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, ἕ τιν' ἕνεκα [g] τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγόμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τ' ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ὕττως ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τὺς δειγευόντας ἐν τύτοις ἴδοιεν τιμωμένυς, καὶ ἀνακηρυττομένυς ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, τ' διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσύτυς ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῆσθαι, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, τ' ἀξιοπρόσοπον ἕκαστον αὐτὸν [l] ἀπεργάζεσθαι. τ' τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ὑ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τ' θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τ' καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τ' θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν ὑ μετρίως ἐκ τ' τοιούτων ἀγετῆς καὶ πόνων ἐραθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τ' τ' εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τ' βίυ, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσαιτο ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τύτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πα-

[f] Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. [g] Τοῦτο] Οὕτω M. [h] Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι Fl. Vulgatum probat M. [i] Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο J. [k] Τοσύτυς] Hoc praetuli ex Fl. & W. Τύτυς Edd. vulgo. [l] Ἀπεργάζεσθαι] Sic Edd. & M. [m] Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. [n] Ἡ] Abest ab M.

sus venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum ὁ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἴμας τὸ ῥίζωθεν φύεται, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice productum fuerat*. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τῷ φυτὸς τῷ λύχνυ est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. *J. G.*

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. *M. du S.*

Ἐγγενέσθαι] Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complura dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσύτυς] W. & Fl. In reliquis τύτυς. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσύτυς ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. ἐπ' ἰμαυτοῦ — ἀποδυσαντις ἰδητε, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* c. 1. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσύτυς vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. Cl. *Gesnero* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζεσθαι] Ego scribendum putaram ἀπεργάσεσθαι, sed nihil mutato opus est. *M. du S.*

96. Διαινοῦσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδων, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μίλων γεγυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις ἐμπέφυκε; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς οὐδὲν νόμου αὐτὸ δρᾶσαι, καὶ προστάξαντος πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾷς τὰ ὄρνεα ἀμφισβητοῦντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἐπιδύεται γάρ τις ἤδη ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγενέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῆς ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυσχερῶν. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πυρᾶσθαι, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε, θηριώδες γὰρ, καὶ δαιμόνων σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο ἢ τοῖς δυσμενέσιν.

Ἐπεὶ δὲ φῂς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐπεῖναι, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαῖρας πέρι ἐν

peeris, & liberis, & uxoribus, & sacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid dicares, si coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias lege nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certan-*

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. Ald.* fere perpetuo. Σπ post δὲ inserit marg. *Ar.* Sed dubie anne voluerit δὴ. b Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προπαγορεύοιεν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. *Gr.* c Καμάτων] Κατάρων M. d Αὐτῆς] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etsi supra non semel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epist. 730. f. μὴ σύ γε πάθῃς ἀλλότριον, *ne quid commissas illiberalius.* (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolfio*, epist. enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i. e. *nonne mireris?* Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam *quid facores* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceres*, ad sensum adcommoda non displicet. *J.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Porphyr.*, laudatque *Aelian.* Var. H. II. 28. a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph. Symp.* p. 874. l. 40. *Ed. Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* scribit Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solenniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factiturі coeptum est, *Aeliano* referente, a Themistocle superatis Persis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut scilicet neque

tantus impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita supereſſet, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea causſa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντας, [e] παίσειν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα ἑκάστους, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς Λυκοῦργου οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἐμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἐπὶ τούτοις εἰρήνη λοιπόν) καὶ θέαις ἂν ἔτι παίοντα. μάλιστα δὲ ἂν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ὑπὸ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστῶτας, καὶ οὐκ ἀνιωμένους ὑπὲρ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλοῦντας, [g] ἢν μὴ ἀντέχωσι πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετεύοντας ἐπιμένειν φέρουσί τε πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς θυομένοις. πολλοὶ γὰρ καὶ ἀπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἡττηθέντες ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείοις, μηδὲ εἶναι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὁρᾷς τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ Σπάρτης ἀναστάντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κακοῦντα, μήτε μαινόμενον [i] νομίσῃς αὐτὸν, μήτε οἰκτρὸν, [k] ὡς οὐδενὸς ἕνεκα αἰτίας ἀνηκέστους ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων ἀναγκαζόντων. εἶτα οὐκ ἂν

[e] Παίσειν] Παίσαν W. [f] Παρεστῶτας] Παρεστῶσας W. male. [g] Ἢν] Εἰ M. [h] Σώμασιν] Εἴδεσιν male *F.* [i] Ἀναστάντας] Sic M. *F.* V2. Ἀνατεθέντας L. Ἀνατεθέντας Edd. cett. [k] Ὡς] Omittit *Fl.* & M. [l] Πολεμίων ἀναγκαζόντων] Π—ας δ'—ας *Pell.*

que in illo, quod paullo post σύγχρουσιν Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *F. M. G.*

21. Μηδὲ προπαγωμένους] Recte Mſ. μηδ' ἀπαγωμένους ὑπὸ τραυμάτων, ἢ πληγῶν, ἢ τῷ ἄλλῳ διαφθοῦς. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προπαγωμένους. Nam quis usus est τῷ προπαγωμένους, aut quid potest significare? Paullo ante ἀναπαυσάντων μέχρι τῆς ἰσχύος ἀπαγωμένους. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγωμένους ζῶντες. *F. G. G.*

33. Σφαῖρας πᾶσι] *A la Boule.* *F. G.*

41. Συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. *F. G.*

43. Ὅταν μὲν] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum *Dempst.* c. 46. & *Inscr.* c. 16. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianae Orthiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G. C.*

44. Αἵματι ῥεομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae nota. *F. F. R.*

50. Ἐπιμένειν] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vide apud *Pausan.* Arcad. 320. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* iii. p. 827. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀναγωνίων ἀναγωνίαν τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐκπεσόντων τῇ νίκῃ l. c. *M. du S.*

55. Ἀναστάντας] M. & *Venetae* Editiones. L. Ἀνατεθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀναστάντας. *M. du S.*

59. Διατιθέντων] Hic ἀναστάντων legisse videtur Inter-

ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνι-
δὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ
ὑπὸ μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τ' νεολαίαν
τ' πόλεως εἰκῆ φθειραλίσκων, ἀλλὰ καρ-
τερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινῦ κρείττονας
ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τ' πα-
τρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ,
ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν πόλε
ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν
τι ἐξείποι τ' Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν
ἐχθρῶν, ἀλλὰ καλαγελῶν αὐτῶν, μαστι-
γοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τ' παίοντα,
ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ
Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρό-
θεσμος ὢν ἤδη τῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ
τοιαῦτα ἐνεαυλεύσαλο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης
ἤδη ὢν ἔγραφε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν
ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ πρὸς τοὺς
Κρῆτας, ὅτι [c] ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι
Μίνω, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐ-
τοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] σὺ καὶ, ὦ Σόλων,
ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους;
καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.
ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

obus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque ſpectans illos ita caſtiget, qui non ut hoſtis, neque odio illud faciat, nec qui ſobolem civitatis ita conſumere velit temere, ſed quod poſtulet, ut patientiſſimi, & malo omni ſuperiores ſint, qui ſervaturi ſint patriam. Quamquam, etſi non dicat Lycurgus, ipſe, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus ſit, hoſtibus ipſum torquentibus; ſed deriſis illis, ita flagellandum ſe praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipſe quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum eſſet pulſatus eſt, an egreſſus jam aetatem certaminis illius propriam, ſecure talia juvenili velut petulantia conſtituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges ſcriberet, è Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenſes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adoleſcentulos? pulchra enim iſta, & vobis digna. SOL. Quod iſtae nobis ſufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto ſubſcr. c Ἤκουσεν] Ἤκουεν W. d Οὖν ἐ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ ἐ σὺ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ ἐ ταῦτα M.

terpres, ſed depravate. F.G.

Διατιθέντων] Verſum nempe erat: *hoſtibus imminentibus.* Sed *Geſn. illam neceſſitatem imponentibus.* At nec prior verſio, quam *Gujet.* reprehendit, etſi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hoſtibus cogentibus, i. e. ad id diſponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum ſatisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo ſedem eſſe, monuit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Eſt autem hic tantum variatio τῷ βιαζομένῳ, quod proxime praemiſſum eſt; vel poteris ὥστε intelligere, ſi preſſe ad literam velis interpretari, i. e. *hoſtibus ſic diſponentibus, ſtatuentibus.* F.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, ſive ſeculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν) — μέχρι τ' καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. F.F.R.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τῷ ἀγῶνος] *Obſop.* miſere: *Certaminis auctor exiſtens*, quum ferme plane contrarium ſignificet: Recte *Geſnerus*, *aetatem certaminis jam egreſſus*, dedit. Teſtimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Theſ. Noſtri autem verba ſunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερήμισυ εἶναι ἐ ἐκπρόθεσμον τῷ ὀφλήματος, ubi de eo qui intra diem dictum non ſolvit, ſive, *qui ſupergreſſus eſt tempus ſtatutum*, adhibetur. F.F.R.

97. Ἐκδόρυ] Sic ſcribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adſpirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. invoni, item in Scholiaſt. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & ſic etiam derivatum

domesticae quae sint : peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei caussa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil injusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Justissime tu quidem istuc,

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ ὐ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἔστι μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καλαλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ [f] ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὕτη, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' [g] ἑαυτῆς πάσχουσα.

I ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷός κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξεληλύθα, σὺ δὲ ὐ πάνυ [i] χρησκομῴδῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν ὖν, ὦ Σό-

[f] Ἐλλεβόρου] Bene sic M. *Fr.* B1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρῳ *J. V2. Ald. Fl. H.* [g] Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. [h] Ἀντιερῶν ἐν Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. [i] Χρησκομῴδῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Χρησκόμῳδον ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἐλλεβορίζω *Herm.* f. & 2. *Ver. Hist.* c. 18. ἐλεβόρου autem uno λ. ut vitiosum contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, *Navig.* c. 45. & supra T. I. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lect. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. *J. F. R.*

6. Χρησκομῴδῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mſ. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui Libri corruptissime, χρησκόμῳδον ἐν τούτοις. *M. du S.*

Χρησκομῴδῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἔοικας — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram χρησκόμῳδον ἔοικας vitiosam esse; quum & sic in *Ælian.* V. H. XIII. 21. legam, καὶ ἔοικε καφῇ, unde tamen facile καφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. 2. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐφκισαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: *similis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀφίσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ & similia supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist. occurrit. *J. F. R.*

Σόλων, ἢ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵ γε οὐδὲ κόρρης παλαχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν ὠληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μὴτοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἃ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἃ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ὅπη τύχας, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita ſplendida fortaſſe, neque veſtris ſimilia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticuloſi homines; ſed dicetur tamen, qualia ſint. Verum in craſtinum, ſi videtur, differamus diſputationem, ut & quae ipſe dixiſti magis adhuc ſilentio perpendam, & quae dicenda ſint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut ſe res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim eſt veſpera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ἢ λεγόμενα, ἢ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, ἢ [b] ἐκείνοις ὃς ὀδύρονται, ὅ, μὰ τὸν Πλοῦτωνα, ἢ Περσεφόνην, κατ' ἀδὲν ὀπισταμένοις σαφῶς, ὅτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ὅτε εἰ τἀναντία ἡδίω ἢ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ ἢ συνηθείᾳ τὴν λύπην ὑπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, ὅτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

1 OPerae pretium ſane fuerit obſervare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque viciſſim ab his, qui conſolantur iſtos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae ſibi eveniunt ipſis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proſerpinam! ulla ex parte ſcientes dilucide, nec, ſintne mala iſta ac dolore digna, neque an contra ea ſuaviora ſint ac meliora his, quibus eveniunt; ſed inſtitutis & conſuetudini illum dolorem ſuum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, ſic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Ἐμπικῶς dictum. F.G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιώτης ὁ ἀπολιτεύτῳ, ἢ ἀγράμματος. Lege *Cic.* VII. *Verr.* G.C.

18. Ὁμήρου] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅιδου] Tartarus *Heſiodo* is locus eſt, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum eſſe aërem ſub utroque cardine craſſum, perpetuo frigidum, Crates ſcribit. De inferis & campis Elyſiis ſcripſit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi ſint, & de inferorum poenis *Coel.* L. VI. 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel ἀπὸ ταρταρίζειν. G.C.

25. Τῷ χάσματι] Hic pro tartaro ipſo; ſed deinde in *Philopſ.* c. 25. pro introitu ad tartarum poni, obſervat Rev. *J. Elſner.* ad *Evang. Luc.* XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήριγται habemus, quem vide plura ibi adferentem. J.F.R.

28. Πλουτεῖ] Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* ſimpliciter. *Cic.* de Nat. D. II. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata eſt, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris.* & *Laſt.* I. 14. M. du S.

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῶ eſt ſine jota ſubſcripto, quod ſuſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & ſaepe alibi abundat, ut *Imag.* c. 14. τὸ δὲ — τὸ ἀκριβὲς ἄλλο. *Tox.* c. 30. ante med. τὸν κότινον τὸν ὀρθὸν τὸν Ἀρκαδικόν, τὸν ἐπὶ τῷ

morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei causa in supervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum *esse* putant inferos, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *s. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumtos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipso nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes

τῇ τῆ θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, ἔ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα διατηδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καθορᾶν τὰ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὡς μοί τις τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν ἔλεγε) ἀπὸ τοῦ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τὴν προσηγορίαν τετιμημένον· τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὸν παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι [d] τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἐάσειν τὸ παράπαν [e] τὸν ἀνόδῳ ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ὑπὲρ μεγίστας αἰτίας.

Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ πόταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] πρόκειται, πρώτη δεχο-

c Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *F.* & marg. *AIW.* d Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adest in cett. e Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὑφιεμένων *F.* & marg. *AIW.* f Προύκειται] Πρόκειται *F.* & *V2.* Πρόκεινται L. & G.

τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος. ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Paus.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi posse τοιοῦτον, ut sit: κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit servandus. *F. F. R.*

34. Δεσμοῖς ἀφύκτοις] Conf. supr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, Odyss. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρόκειται. *Quodque est gravissimum, praejacet Acherusia palus.* sic interpres. sed scribendum ut Mss. πρόσκειται, *Acherusia palus adjacet.* *F. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mss. Gr. & L. πρόσκ— Edd. πρόκ—. *F.* & *V2.* eam scripturam prae-

χομένη τὺς ἀπαντῶντας, ἢν σὺκ ἔνι ἀμπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ ἀμήχανος πολλὴ· καὶ ὅλως, σὺκ ἂν αὐτὴν ἀμπαίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, ἡ πύλη, ὕσην ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν φρυρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ πας' αὐτῷ, κύων τριπέφαλος, μάλα κάρχαρος, τὺς μὲ ἀφικνυμένυς φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχει μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ ἀπ' τῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμελεῖ διηγήσασθαι τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοις Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ἀ πιόντες τῆς πηγῆς, ἀ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire ſine portitore; cum profundior ſit, quam ut pedibus tranſiri poſſit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare poſſint.

4. Ad ipſum porro deſcenſum & portam, quae adamantina eſt, Aeacus eſt fratre regis genitus, cui cuſtodia illius credita, & prope illum triceps canis, aſperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adſpiciat, fugere autem ſi qui conentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum ſuperarunt, eos intus pratum ſuſcipit magnum, conſitum aſphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipſum appellatus eſt. Haec nimirum narrant antiquis, qui inde redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei Theſeus *filius*, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent.

6. Dis.

a Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam ſecutus ſum. *M du S.*

49. Ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum eſſe Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat ſupra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non ſatis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus eſt regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem faeerent patrueles, quum alter ſit patruus, alter fratris filius? Immo ipſi Græca vox debuerat eos admoniſſe. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres ſunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æſopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretenſis, hic Lyciæ Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τριπέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum cuſtos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Aſper. καρχαρόδους. F.G.* Conf. ſupra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hiſt.* c. 43. *de Sals.* 4. Et *Bis Accuſ.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vſ. 34. ibique *Schol.* & *Meurſ. J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν & τῷ χάσματι διδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in ſpecum redigit.* Immo plane contrarium indicant Græca, ut non tam redigantur in ſpecum, ſed abigantur, deterreantur ipſo ſpecu, non ſcilicet tartareo, ſed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδίλῳ] Aſphodeli mentionem & *Homerus* fecit, traditque manes eo veſci. *Heſiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethæi amnis Ptolemæo & aliis fit mentio, dicitur ἀπὸ τῦ λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adſcripſerat ὀνόμασται Florentina recte, & ὠ in contextu deleto ὀ repoſuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, ſi ὀνομάζει legeris, alia res foret, idque reciperem, ſi plures addicerent. Et forſan id ipſum voluit, at calamus aberravit; nam ὠνόμασται praeteritum ſine augmento contra ipſius ſententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere ſolet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M du S.*

64. Ἐμοὶ δοκεῖν] Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Sol.* Eſt

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praesens.

Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὰ πάντα ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὰ δεύτερα συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολύς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναί, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοι οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magistratus vero & Satrapae & judices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, [c] εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, κἀκεῖ λόγον οὐκ ἀδικίας κολασόμενοι. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀναχυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖ

[b] Αἰεὶ] Sic Edd. constanter. [c] Εἰς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Εἰς τὸ χωρίον *Fl.* sola. [d] Ἐκπέμπουσι] Ἐσπέμπουσι *J.* sola. [e] Καιόμενοι] Sic *Fl. B1. P.* &c. recte. Καόμενοι *J.*

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἁπλῶς τὸ εἰκεῖν. *Parasit.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra *de Dom.* c. 17. f. & supra I. *Ver. Hist.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καθαγιάζουσι. Et sic *Plut.* Themist. p. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐριννύες] Male vertunt Furiae, poenae. Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum. Ita εἶσα pro ἵσκα vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J.F.R.*

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra *Philops.* c. 12. *M. du S.*

82. Εἰς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitiosum quod *J.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. εἰς ὅλμον ἐκχίας. Ita εἰς & πρὸς μὲ ἀποθλίπτει habuimus ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hist.* c. 42. πρὸς τὰ — ἀποθλίψεις. Et *Icarom.* 23. *Bis Accus.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλελοιπὸς σὺν τῷ βίῳ. *Gall.* 31. ἐκαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. *Quom. Hist.* c. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσασιν. *Thucyd.* VII. 51. πρὸς τὰ τύχη προσίσαλλον, & c. 50. pr. ἀφικόμην ἀπὸ τὴν Λυβίης. *Long. Past.* III. 117. εἰς κόλπον ἐσήλασαν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Mer.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἵστηκε] *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset *Tantalus in ipsa palude ipse stat.* legendum αὖ. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖ ἵστηκε. *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

ficcus, siti mori miser metuit.

90

9. Sed mediae cujusdam vitae homines; magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente rejecti in vitam rursus redeant.

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus *iste* la-

---

a Αὐτ.] Receptum ex G. L. & marg. *A*1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντες ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

89. Αὐτ.] Praeter G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῇ μέσῃ βίῳ] *Mediocris. F.G.* Id est, quum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Guietus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Paris.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor; mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quasi *neutris* accensери possint, loquitur. *J.F.R.*

95. Χοαῖς] Ea de re jam supra ad Ἔκυρ. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philostratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἔκυρ. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J.F.R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic nummus διώβολος dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. fit in usu, consuetudine. *F.G.*

Ibid. Εἰ Δίμοιρος] Vertendum esse: *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Gui. S'il passe, s'il court.* *J.F.R.*

7. Δίμοιρος] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρῶ copiose vindicat *Salmas.* ad Solin. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum gehen / ire, ita adhibent. *J.M.G.*

10. Περθμία] Πορθμεῖα. *F.G.* Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμεῖον pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παμμιαιγιζόφρον τὰ πορθμία. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀχιλ. — τὰ πορθμία etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὸν πορθμέα πολυδευκῆ, & alibi. Conf. omnino quae Cl.

lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρὰς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι ἐν τῇ ὁδῷ, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ὅπου τοιοῦτος, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καί που καὶ ἐσθὴς καλαύρηγος, καὶ κόνις ὅπου τῇ κεφαλῇ πάσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῖς νεκροῖς. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ὁ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ δείξας αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνάς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, εἰ λάθοι φωνήν. [d] Φησὶ γὰρ ὁ πατὴρ, γοε-

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bt. P. Fr. H.* [d] Φησὶ] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia inter πορθμεῖον & πορθμεῖον dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμεῖον, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae*, & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λοῦσαι τοῖς πανοσίοις λούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ, ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster. Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσεται] *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καλαπασσάλμοι πηλοῦ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦν] Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, & quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioquin utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epist.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας πλίνθῳ καλινδούμενον νοσεῖν. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Cl. *Perizon.* id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένους λίθους *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίσθητι *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάθοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait: εἶτα δ' ἂν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *Th. M.*

Ibid. Φήσει] Φησὶν Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φήσει] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει etiam consentien-

te

γοερόν τι φθεγγόμενον, καὶ κατατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸ ἄθλιον καταλιπών, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιησάμενον, καὶ τραλευσάμενον, καὶ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών, καὶ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐραθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενον τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, καὶ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους [b] ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δὲ ἓν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] οὕτωσὶ πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, ὅτε τῷ παιδὸς [d] εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος, ὅτε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ὅτῳ, καὶ [e] γιγνώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἂν εἴη αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι

produ&ctis ſingulis nominibus; *Fili dulciſſime, ſic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, ſolo me relicto infelici, non uxore ducta, non ſuſceptis liberis, non attigiſti militiam, agrum non coluiſti, non perveniſti ad ſenectutem! Non comiſſabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his ſimilia dicet, putans, filium ſuum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam poſt mortem, participem autem eorum non poſſe fieri. Quamquam, quid iſta dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, veſtemque & alium mundum una combuſſerunt, defoderuntve, quaſi uſuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iſte lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii cauſſa tragica voce proclamaſſe videtur; novit enim non auditurum, etſi plusquam Stentorea voce inclamet; neque ſua ipſius, cum ſic ſentire & arbitrari etiam ſine clamore ſufficiat: nemo quippe, ut ad ſe ipſe *clamet*, opus habet. Relinquitur ergo, illum praeſentium cauſſa ſic delirare, qui neque quid filio

a Ἔτι] Nihil variat *Fl.* b Ἐπικατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inſerit *Fl.* c Οὕτωσὶ] Et ſic *Fl.* d Εἵνεκα] Scripſi ex *Fl. Ald. J. B1. S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* e Γιγνώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. Va. P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γνώσκειν *J.*

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum iſtud in recenti luctu uſurpatum illuſtrat, neque hoc praetermiſſo exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum eſſet; in *P.* tamen uſitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in *J.* ἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conſpirare vidi; cumque & alias ita ſcriptum apud Noſtrum invenerim, id ſervare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano ſupra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν reſcribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόοι. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum cenſeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὐθ' ὅ, τι πάσχοιεν] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque ſcientem, quid filio ſuo evenerit. J.F.*

74. Ματαιάζοιμι] Aliter legiſſe videtur *Suidas*, nempe ματαιάζωμι. Sed aut genuina eſt lectio, quam ſequimur, aut ſi quid mutandum, ματαιζ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζοιμι] Verba *Suidae* ad quae in var. Lectt. hic reſpicitur, ſunt: ὁμοίως εὕρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιάζω. At unicum tantum hoc Luciani teſtimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi obſervavi; quare neſcio num *Suidae* ſit adſentiendum. Quia tamen lectio eſt conſtans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενον τὴν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

80. Ἢ

filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus sim particeps? Potationes dices nimirum & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere,*

πρόπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἢ θ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ἤτε [f] τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· ἃ γὰρ ἂν τὸν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἴποι δ' ἂν ὢν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ τομίου ἀνοῖξαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι [g] ματαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὸν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίων καὶ μακαριώτερον γεγενημένου; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλήν, τὰς δὲ ὄψεις ἐρρυτιδωμένος, κυφός, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρός, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ὅτι τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ [k] περὶ τὸν βίον, ὃν μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ ποτὲ ποτὲ ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἑταίρας, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

[f] Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* [g] Ματαιάζοντα] Consentiunt *Fl. F. Fr. P.* &c. Ματαιάζοντα *Suid.* [h] Ἢ] *F.* & *V2.* ἤ. Ceterae ἤ. [i] Ἢ διότι] Ἤ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δ' ὅτι *F.* ἦ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* [k] Περὶ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. [l] Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἤ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἤ τί *numquid*, pro ἢ *aut*, scribens. *F. F. R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἢ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἤ, quod magis probo. Sed hic *F.* quae prius ἦ etiam habebat, νὴ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M. du S.*

85. Τριακάδας] Sic Ῥητ. c. 9. ἃ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. *M. du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam supra dictum est. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsan recte περὶ τὸν βίον reliquimus in *Piscat.* c. 25. quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* c. 9. ubi παρὰ τὸν β. ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. *F. F. R.*

90. Τοὺς ποτούς] Nihil variari in hac scriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem deliderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *F. F. R.*

93. Διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph.* Nub. 440. Παρίχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Phryn.* p. m. 18. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾶ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique

τῶ πιεῖν, ἢ τὸ μὴ πεινῆν, τῶ φαγεῖν, ἢ τὸ μὴ ῥιγῶν, τῶ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, ἢ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, οὐ πολέμιον, οὐ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσῃ, οὐδὲ συνουσία [b] διατρέψῃ, οὐδὲ σπαθήσεις ὀκτὼ τύτῳ δὶς ἢ τρὶς τ' ἡμέρας, ὦ τ' συμφορᾶς. οὐδὲ [c] καλαφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶει πολλῶ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ ἀχανοῆ τ' ταῦ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κἄτα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ καλακλειοθεὶς [e] ἐν τῶ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν ἀφσαπέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα. ἢ ταῦτα μὲ ἴσως μέτρια.

molius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam copiam habere vestium?

17. *Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi faceſſet negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque moleſtus eris ipso conſpectu juvenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adtogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.*

19. *Quid*

a Διδάξομαι] Servavi ſcripturam Edd. *S. P.* licet δ.δάξομαι ſit in *J. Fl. Ald. Bt. H. Fr.* b Παρατρέψει] Sic Edd. Διατρέψει G. Διατρέψει L. Utrumque tam Διατρέψ. quam Διατρ. adſcriptum marg. *Ar.* c Καλαφρονηθήσῃ] Bene ita *P. H. S. Bt.* & 2. Καλαφρονηθήσῃ *J. Fl. Ald. Fr.* d Ὅρα] Ἄρα eſſe in quodam addit *Solan.* & ὑ in *Pell.* non vero ſatis diſtincte. e Ἐν τῶ μνήματι] Ἐν ἐκείνῳ μνήματι *Fr.* Vulgatum eſt in cett. f Δυνησόμεθα] Reſtitui ex L. Δεησόμεθα Edd. hac priores.

que ſic malunt, ſervavi, & hic & *Paraſit.* c. 38. *J. F. R.*

3. Οὐδὲ συνουσία διατρέψει] *Non pervertet concubitus*, ſed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία ἀφατρέψει. *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. Διατρέπειν eſt *avertere, abducere.* Ἀφατρέφειν *diſtorquere, corrumpere. J. G. G.*

4. Παρατρέψει] An διατρέψει; *Marc. Antoninus* de vita ſua: ἡ συνουσία ἐγὶ σπορᾶς διατριψέριον. Παρατρέψει σε, i. e. *atteret te, conſumet, conficiet. F. G.*

Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati ſunt, *non pervertet coitus, neque hujus cauſſa bis terve per diem rem tuam diſſipabis.* Ego, nec quid ſibi διατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem ſuam diſſipare poſſit.* Putabam autem legendum eſſe διατρέψει, quod verbum convenire huic loco, non eſt opus ut oſtendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, ſolitas apud Graecos etiam inſtaurari in ſingulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου ſatis indicant, de quibus vid. *Poll.* 6, 101. ſeq. Porro ipſa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad *diſſipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *denſandum, inferciendum*, cum ſignificet proprie ſpathae textoriae ope ſubtemen intra ſtaminis tramas inſertum denſare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶζ dici eos, qui cupide ac copioſe cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode tranſtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Exech. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Νεφ. 55. Cogitabam etiam ὑ δυσπαθήσεις, aegritudine non affe-

19. *Quid vero me fletus ille veſter juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in ſepulcro ſaxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis deſtillaturum illud ad nos, penetraturumque eſſe ipſos ad inferos? Quod enim ad inferiarum ſacrificia, & ipſi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad ſuperiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodeſſe inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, niſi forte cineribus veſci nos creditis. Non adeo ſterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium eſt, neque aſphodelus nobis deficit, a vobis cibos mutuarceſſamus. Itaque, ſic me Tiſiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari ſubiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxiſtis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Τί δέ με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τ αὐλὸν αὐτη στρηνηνία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν θόρυβος ἀμέτρητος; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τ ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταχθήσεσθαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅιδου διήξειν; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν κοπιώτατον τ παρασκευασμένων ὁ καπνὸς ἀναλαβὼν, ἄνω εἰς τ ἀέρα οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τῆς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἄχρειον, ἐκτὸς εἰ μὴ τ στόμασιν ἡμᾶς σιτεῖα πεπιστεύκατε. οὐκ ἔστως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴ, οὐδ' ὀκνηλοιτεῖ ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταγγλώμεθα. ὅθεν μοι, καὶ τ Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐπαιείτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆλθε ἀναχαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic Fl. H. P. Bs. Στεφανωμένον J. h Ὑμῶν] Sic bene Fl. Fr. P. &c. Ἡμῶν J.

20. Αὐλὸν] Αὐλητὴς δὲ συνεκάλεσεν ἐπὶ τὰ πάθη τ ἀποιχομένων, * ὡς δῆλον ἐκ τῆς θείας Εὐαγγελίας. V.

* Ὡς δῆλον] Posteriora haec verba desunt in C.

afficieris. Sed non eſt opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem ſenſu atque *ἐπὶ τούτοις insuper*: non quo vehementer probem, ſed quod nihil novi rectius. J. M. G.

Παρατρῦσαι] Διατρῦσαι facilius concoquo quam παρατρῦσαι. Placet tamen magis conjectura *Guſeti* & *Geſneri* unius literulae mutatione ſenſum facilem praebens. J. F. R.

Ibid. Σκαθήσεις ἐπὶ] I. e. *inſuper*, pro fuſe, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in ſumptus ſuperfluos. F. G.

10. Καὶ λόγου] Ὅτι λόγου. Th. M. In ὅ conſentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. J. F. R.

13. Καλαμλεισθεὶς ὁ ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In ſuperpoſito monumento.* Th. M.

Καλαμλεισθεὶς ἐν &c.] En quam facile regulae criticae ſine librorum auctoritate fallere poſſint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus ſuadebat, & ſine mutatione, ſola vocum conjunctione locum ſanare viſus eſt: ſed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri ſuppeditant, & quod forſan conjicere non auſus eſſet, verius eſſe, quilibet videt. J. F. R.

17. Δυνησόμεθα] Ita L. recte. In Impr. δυνησόμεθα. M. du S.

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* ſatis oſtendit, eam praeteritum quoque exhibere voluiſſe, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dediſſet: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pateret, licet id alias omitti ſatis ſaepe monuerimus. J. F. R.

26. Καθαγισμῶν] Vid. ſupra dicta ad c. 9. J. F. R.

27. Νοσιμώτατον] Conf. ſupra Mυθ. c. 39. M. du S.

35. Μεταγγλώμεθα] Vertitur *deportemus*. Redde: *petamus*. F. G.

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. M. du S.

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὀπισθαφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαίαλα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεθαρτειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῇ ἀνοίας καλαχρῶν, ὅπου ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζουσι.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] περιχρίει, ὁ δὲ Σκύθης καλεῖται, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ὅτου μὴν (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obsecro*, si dicat talia converſus mortuus, & nixus cubito; nonne aequiſſima nobis videatur dicere? Sed tamen ſtolidi homines & vociferantur, & arceſſito quodam lamentationum Sophiſta, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quaſi ſuae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, ſuas querelas Oillius cantui ſubjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero ſupereſt, diviſi per gentes quantum ad ſepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Perſa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *ſuccis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, ſiccatum cadaver convivam ſuum & compotorem ſolet facere. Saepe etiam pecuniae in-

[a] Δὲ] Omittit *Fl.* [b] Συνειληχότα] Nihil variant Edd. [c] Ὑάλῳ] Ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogn.* In ὑάλῳ conſentiunt noſtri Codd. & Edd. [d] Περιχρίει] Emenda θεριχύει, vel θεριχέει, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μεθαρτειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noſter de eo ritu, quo in funeribus ſolitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum eſt certiſſimum. Quid enim eſt συνειληχότα συμφοράς? Pejus id in edit. *Amſt.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα eſt ab συλλαγχάνω, ſive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo*, *corrado*. Demoſthenes in Midian, Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ πάρεστι καὶ τοὺς ἄλλους ἐνδείκνυσθαι ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arceſſentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres caſus quos corraſerit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *J.F.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic eſt quem *Homerus* θρήνων ἐξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλοχότα a συλλέγω. *F.G.* Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici poſſe dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam ſivi, facile autem utrovis more emendandam, ſi quid opus fuerit; *Senſii* tamen conjectura magis placet. *J.F.R.*

49. Καλαχρῶν] Dativum ſive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jenſius* in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Aſin.* c. 52. *J.F.R.*

53. Ἕλλην ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combuſſiſſe. *G.C.*

Ἕλλην ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in uſu eſſe deſierat VII. 7. Vid. *Meurſ.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id ſoli facitabant. Brachmanis etiam mos ille, ſeu Gymnoſophiſtis ſolemnis erat. Vid. Περ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Perſas cera circumlitos mortuos condire ſolitos ſcribit *Cic.* quod & Aſiniis attribuitur. *Strabo* etiam ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſae cera oblinentes. *G.C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ θεριχέει] Lege ὑάλῳ θεριχέει, ſeu potius θεριχύει. id eſt, *vitro incruſtat.* Indi mortuos incruſtaſſe teſtantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Peſſime interpres: *adipe ſuillo oblinit.* *AE.M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ θεριχέει] Ὑαλῷ magis Atticum eſſe quam ὕελῳ, adſentior *Phrynich.* p. 136. etſi poſterius quoque non ſemel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὕελῳ *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel ſexies ita ſcribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὕαλῳ dixere Attici, ὕελῳ communiter Graeci. Περιχύει autem vel θεριχέει pro θεριχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, ſed de re ipſa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens ſaepe & conſtanter verbo θεριχύζω utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ θεριχώσαντες αὐτοῦς πολλῷ ὑάλῳ. ac deinde ibid. αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ θεριχεῖζ γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν εἰκόνα χεῖζ τὴν ὕελον: nec non III. c. 9. &c. non tan-

indigenti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tempore frater paterve.

22. Aggesti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, & lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causssam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Post haec omnia sunt parentales epulae: Adsunt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

ὀπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν χερῷ.

[e] Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀφανιζόμενα, πῶς ἂν περιττὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τοῖς μνήμασιν, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τὸν τελευτήκοτα, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', ἀλλ' αὐτοὶ ἀναγκαζόμενοι, ἄλλ' ἤδη τρίτην ἡμέραν ἀπηυδηκότας λιμῷ. καὶ μέχρι τίνος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον

e Χώματα] Χρώματα *Fl.* male. f Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Cl. *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani ἀλεκτρίου aeque satisfaciet ac ἀλεκτόνι. Verum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas luceenarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. *J. F. R.*

Ibid. Ἰνδοὺς] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* *G. C.*

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gatak.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Aelianus* V. H. XIII. 3. narrat in sepulchro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κεῖμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἁλοιφῇ. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant: Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tusc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl.* ὑάλῳ. *M. du S.*

Ὑάλῳ ἀλεκτρίου] *Suillum adipem* interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi ἀλεκτρίου notione. *Hesychius* non tantum ὑαλὸν & ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac ἀφανὲς, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid similius vitro, quam illa accepta a Seribus h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori Kerckringii* invento, qui integra cadavera succino circumfuso condivit, si vera sunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταριχεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemsterh.* ad Nostri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

57. Λέγω δὲ ἰδὼν] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F. G.*

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. μυθ.) cum antea illic fuisse non constet. *M. du S.*

59. Διομήδην χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἰσχνῷ — γυμνῷ] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τι μέγιστον ἀπολαβεῖν, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν τύχοντας ταφῆς. Ubi Cl. *P. Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi passim. *M. du S.*

83. Καὶ

ἔασον ἀναπαύσασθαι τὴς τῦ μακαρίτυ δαίμονας· εἰ δὲ ὁλως [a] κλαίειν διέγνωκας, αὐτῦ τε τύτυ ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα ἁρμόσῃς πρὸς τῦ πένθυς τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδῦνται δύο τῦ Ὁμήρυ στίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτυ.

Γαστέρι δ' ἔπποθεν νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιύς.

Οἱ δὲ ἄπιστοι μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανεῖεν μὴ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τύτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τὴς πολλὴς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

amice. *Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causſa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias.* Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis si observet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν *Fl.* fine puncto subscripto.

83. Καὶ γάρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Γαστέρι δ' ἔπποθεν] *Iliad.* T. 225. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque status est, sed adversaria. Ut enim illic contenditur praemium esse dandum tanquam tyrannicida, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum satisfeciſſe legi, aut tyrannicidam esse, qui non ipsum tyrannum, sed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à persona Judicum; deinde calumnia adversarii, qua in suspicionem adductus fuerat, quasi ipse quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, respondet per absolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius persona, atque ipso viciſſim in suspicionem, ex modo actionis vocato. Post exordium propositio sequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorsum in hac causſa maxime spectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad summum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, sed quid effecerit, spectet, neque cogitationes, sed facta praemiis compenset. Conatum vero elevat variis ac multis similibus & exemplis, ostendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus satis esse, conari aliquid & coepiſſe, sed praestari oportere. Effectum conditiones sequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus spectari dixerat, id distinguit, ostendens diversam esse rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, nisi ei, qui quod lex proponit, re ipsa effecerit. Postremo & patriae gratis inservire ac officium praestare cives debere & illum satis mercedis pro conatu suo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non simpliciter id effecerit, quod lex jubet, sed fortuna seu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris consecutam esse. Non enim quia ipsius gladio tyrannus postea seipsum confecerit, ob id ipsius hoc factum esse. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiso filio facturus fuerit; & hic consilium quoque petituris subvertit, primo ut incertum & periculosum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & post eventum rei, demum simulatum. Denique non idem esse occidere, id quod lex jubet, & mortis causſam qualemcunque praebere: idque iterum multis similibus probat. Atque hoc loco disputationem supra coeptam removat, de eo quatenus voluntas in legibus spectatur, & in quibus per se sufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non absolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & causſam tyrannidis, eoque sublato, etiam tyrannidem sublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium ostendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis signis, & caeteris rationibus: qua alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipsum tyrannum non ut quisque tyranno similis, aut nocentior etiam est, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum disputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc dorſectenda sint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo secutura esse. Postremo etiam ipse locum ab imo ad summum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe se dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum esse, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe ostendit. Et sub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione seu prosopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expostulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi causſa haec, Judices, apud concionem popularem, quae studiis potius, quam exacto rerum judicio duci consuevit, esset agenda, ac non magis apud Judices ex honestiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos sapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & insperata laetitia gestientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec satis attentos, nec dociles essem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualisque personam hujus negotii intuentibus, non faciem ipsam propius contemplantibus videri fortasse possim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in causſa tam populari, velut importunius obstrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis est ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non solum judicium omne funditus tollere solet, verum etiam noſtri sen-

ſus non raro nobis eripere: praeſertim (ſi quemadmodum haec noſtra) poſt graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempeſtatem ſaeviſſimam repente praeterque ſpem (quaſi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam ſervitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipſis, ſed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aeſtus quidam impotens, omnia ſurſum ac deorſum miſcet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum inſtituere non ſinit. Verum veſtra Judices ſingularis ſapientia perſpicacitasque non hoc tantum ſcrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam ſuppeditat, uti ſperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (ſicut iſte calumniabatur) ſed ſolita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate ſuſcepi, vobis non modo non invidioſum, ſed favorabile, plauſibileque videatur. Etenim poſtquam viderem manifeſta quadam Deorum benevolentia, poſt diuturnam ac miſerrimam illam ſervitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigiſſe, nihil prius curandum nobis eſſe judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas eſſet profecta, quo videlicet munus ſuum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conſtabilire tuerique quod largiri non eſſent gravati, meminiſſemusque iisdem in manu eſſe, ut eriperent ingratis, quod optantibus dediſſent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre poſſumus: ſi beneficium acceptum agnoſcamus: ſi celebremus, ſi ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem eſſe volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim iſthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accreſcat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhauſtius eſt, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male conſulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repoſcant, ſi quod ipſis ſolis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obſecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate ſua reſtitutæ libertatis periculoſam occaſionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, ſibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipſas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, niſi ſibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus ſpecioſius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui ſibi laudem tam eximiam uſurpat immeritus. Nullum praemium honeſtius illuſtriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impenſius accuratiusque ſpectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta ſi quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis eſſe videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo poſt evincemus. Proinde cum non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamſi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa inſuper iſti creditori ſint debiturae. Quæ cuncta quum poſſulare jure potuiſſet: maluit tamen homo verecundus, unico perſoluto, reliqua ſibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip., quoties libido ſit, poſſit improperare. Tum illud utrum riſu potius, an odio dignum exiſtimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatiſſimum ſeveriſſimorum judicum conſeſſum, Thraſonem quendam nobis e comoedia retulit? Senſiſtis, judices, ut è corona plerique riſum tenere nequierint, dum perſonatus iſte Hercules tragoediam illam ſuam nobis recitabat: de ſeſe terque quaterque tyrannicida, de ſapiente illo gladio commilitone ſuo, qui per ſe prudens ſenem interemit: digno videlicet, qui inter ſydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis ſuum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam faſtuoſo vultu, quam arrogantibus ſuperciliis, quam ſtupidis oculis, ſuum ipſe vobis encomium detonabat? Quaeſo, Judices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortiſſimo gladio, qui vel ſine me, meas vices, ubi lubebit, acturus eſt. Quis tandem iſtam feret jactantiam, vel *in eo*, qui vere tyrannum occidiſſet? Haec quoque me cauſſa, Judices (neque enim inficiandum eſt) commovit, ut hujus obſiſterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odiosam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim univerſa civitas Diis libertatis authoribus gratularetur, ut hic ſeſe ira tumens in medium ingeſſerit, quam indigne tulerit victimas Diis ſervatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, ſeſe unicum eſſe reſtitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, ſuæ dextræ, ſuo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, ſi id ad hujus intolerabilem jactantiam, veſtra authoritas, veſtra comprobatio, ſi praemium quaſi pignus acceſſerit? Quid, niſi ut tyranno ſubmoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventoſæ linguæ, gloriaeque quaſi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odioſam iſtam ſuam tragoediam ingerat, quotidie dextram iſtam Herculanam & gladium prodigioſum minitetur? Utrum eſt hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipſi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi ſuccenſes? Quid minitaris oculis? Quid terres ſupercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo ſcilicet munere) uti, quum tu ſic abutare? qui liberum

ti-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos ſeſe, niſi te a tyrannicidae praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero his miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidae praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiae crimen, ſi imprudentiae infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter fis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberae civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi profit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiae ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſoveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quae quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus ideatidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudae voluntatis praemium a lege flagitare? quae adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit inſimulationem meræ voluntatis, quæſo te, in petendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut viciſſim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, exploſus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obligamur, aut abſolvuntur homines. Si conato pollicitus ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam anguſta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ſit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, dic, obſecro, nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet æſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt æſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſæpe in certamine ſpectator (opinor) ſediſti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſi-

gissime abesset, & ignaviſſimo faveret eventus? Habeat ille sane, quod causetur, excidisse habenas, consternatum equum, fractam rotam, jactet se vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Therſitæ praestitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profecto postulandi praemii jus nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen descenderit, ut ejus uteretur conditione, id est, ita demum praemium ferret, si virtuti fortuna favente vicisset. Alioqui si conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympicum certamen venissent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui solemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia statuantur, non honoris, sed solatii gratia: verum seriis in rebus, atque adeo periculosis, quaenam obsecro lex unquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregisset: & ita peregisset, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum absis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello servarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aspiravit, quod se telis objecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profecto nisi cive servato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia superarem. Omnia feci, sed depulsus sum? Quantumlibet enisus sit, nisi conscenso muro, nemo tam inverecundus est, ut muralem coronam sibi deberi dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremo nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempestate desertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum, quae navi vehebantur. Quorsum attinet hic tuam jactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti, audebis quicquam ex his quae sunt in navi, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras, ut quisquam te vel pilum sinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis esset enisus, quod gnaviter se gesserit in bello, nisi superior discesserit, nisi praescriptum a lege numerum hostium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria contigit, desine tibi nova spe blandiri, desine inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicidae praemium, duobus duntaxat verbis est opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non nisi tyrannicidae debetur praemium. Alioqui quid dices, si eodem illo die, quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemisset: utrum omnes tyrannicidae praemio potientur ex aequo, nempe quia conati? Age quid si multis strenue rem aggressis, uni cuipiam, qui sit omnium ignaviſſimus (ut non semper virtuti respondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, sed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare, frustra sumptam operam, negabis aequum esse virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, nisi fortunae suffragio adjuventur. Sed quae tandem potest esse iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequissimam, quisquis suapte sponte recipit. In aleae ludo (si fas est hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel summum artificem ab imperitissimo superari, si modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum causatur: propterea quod, cui lusus hujus lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quid praestari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praestari possit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod si, posteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus efferceris, per fortunam stetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi succenseas. Fortunam, si ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quae ut nihil promittit, ita nihil debet, nisi praestanti. Neque vero existimemus, Judices, istud a majoribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, ut conato praemium non esse statuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites istas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non posse, nisi summo civitatis periculo susci pi. Unde futurum prospiciebant, ut si conatui praemium statuissent, temeritate conantium resp. subverteretur potius quam restitueretur. Etenim tyrannis quid aliud est quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic si quis medeatur, ei merces digna proposita est, quam ita demum ferat, si remedium praesentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, nisi certum artificem, qui sua diligentia peritiaque fretus, non sinat hoc licere fortunae, ut dum ipse salutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi discrimine conatum praemio judicas invitandam esse, an potius poena deterrendum, nisi quod conatus est quispiam, idem praestiterit? Nec illud te sublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quam lex in maleficiis poenam irroget implici sceleris molitioni, par esse, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propensiorem videri ad compensandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis discedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta est: hujus cum publico reipub. discrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud sit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quae vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenae legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quae lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quae praemio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitae suae contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quae semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quae nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriae debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si peccaveris. Eridem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illae tibi praemium debiturae sunt, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quae non ad bonos mores comparatae, sed malis e moribus natae sunt, id quod vere vulgo dicitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poetae, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatae. Tu quid merueris, paulo post excutietur; interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto meritis precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sane quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunae, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortasse qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quae vel vero tyrannicidae sufficere debuerant, nisi lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidae praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur praemium, quod aliorum proposita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De illo

mox:

nox: nunc hoc cujusmodi sit inspiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo sustuleris: imo splendidius isthuc videri vis, quod tuo quidem ense, verum ipsius dextera sit interemptus. Haec tam honesta, Judices, oratio possit parum attentum fallere, praesertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum, illi circumfusum, eodem exanimatum ense, sanguinem utriusque inter se confusum. Ista quidem dictu splendida, sed quid ad tuam caussam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multo omnium jucundissimum extitisse civitati, quum senem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per se maxima, quum Reip. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater sine controversia tyrannus occisus est, an fortunae, superumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus est, id vero quam est futile nihilique. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occisori pollicetur honorem: tu eum jugulasti, de quo certe controversum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquisti. Si prudens, prudens excidisti a praemio: sin metu, multo minus etiam caussae est postulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquisse viderere. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Remp. sed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum reliquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praescires, ut senex illico sibimet eodem gladio necem conscisceret. Videte, Judices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi divinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Siquidem haec vel augur, vel haruspex, vel vates diceres, fortasse nonnullos invenires, qui ista praedicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri dissimilius, quam asseverare, id certum praescisse te, quod tale sit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es assequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, nisi ut vel sperares, vel suspicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed audiamus obsecro certas illas conjecturas, quibus hic noster vates praesensit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate fessus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet esse superstes. Nonne sentis haec adeo non esse naturae rerum consentanea, ut jam omnibus videantur esse confutata, vel priusquam refellantur? Utrum seni mentem ullam fuisse putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: sin putas fuisse, cur erat quod usque adeo diffideret? Quasi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, versutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia si magis in senem quam in adolescentem competunt, cur tu in diversum torques augurium? An non illa aetas usu rerum callentior est? An non altius dissimulat? An non cavet diligentius? An non prospicit oculatius? Irascitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum consulit? His solis rebus imperium tyrannicum administratur. In militiae duce quantulum est illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus fatelles quispiam audacior? Quum arx supersesset approbe munita, supersessent opes, arma, latentium ingens agmen, tot in civitate factiosi potentesque, qui non solum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem spero nunc nobis non esse metuendos (nolim enim infausta ominari) at ita tamen, ne nimium secure negligantur. Usque adeone senem cruda viridique (quod omnes norunt) senecta callidum, animosum, ambitiosum, non stultum, una filii mors consternavit, ut rebus desperatis protinus e vita sibi migrandum duxerit? Praesertim quum ille patris dominatum nihilo teddiderit tutiorem, sed multo invidiosiorem, idque ob libidinem, atque aetatis insolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad stabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad justi regni speciem accesserit tyrannis, hoc minus est invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille solum hoc augebat, quod maxime tyrannos solet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi senis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto posset supersesse. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro sene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo sermone argumentis coarguendo sumam operam, quem ipsa natura, quem mos, quem communis omnium sensus repudiat? Quis unquam isthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuisse animo, ut non dicam commori voluerit, sed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum isti sunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid sit officium novit. Exuit haec omnia, simulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel Deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulciendum imperium indiget. Quod si ullos ille posset amare, similes certe sui diligeret, impios, violentos, rapaces, sceleratos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praeposterum, vel perversum potius quendam Stoïcum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoïcus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos discernit, quod philosophus honesto metitur sua consilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium sentire potuit, qui in patriam vitae parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam sit impius, ut illam crudelissima opprimat servitute, horum fana despoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, finamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc est, ignem in flumen transferre, an tandem persuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamasse filium, usque adeo in eum omnes vitae suae spes, voluptates, opesque semel contulisse, ut illo sublato, ne minimam quidem vitae causam sibi reliquam esse putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex universo mortalium genere: non ex hoc seculo, sed ab orbe condito, & ab ipso (si vis) Promethei simulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quae ob liberorum necem sibi fatum accersiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeste ferat. Privatis parentibus vel indulgentissimis, mulierc ularum intemperantissimis affectibus mediocris luctus sufficit, tyranni in filium charitati non nisi solam mortem satisfacturam esse tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum esse potuit, utro se dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut senex natura ferus, civibus infensus, vel maxime vellet esse superstes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exasperaram irritatamque, Reip. supplicitis saturaret. Quod si alias vitae pertaesum fuisset, haec nimirum una causa poterat illum in vita retinere. Quid autem senili animo vindictae cupidius? An nescis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aestu, quo flagrare soleat incendio, si quando atroci intignique contumelia lacessatur? Quae vero potuit esse atrocior, quam filii caedes sic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid saevitiae, quicquid immanitatis: si qua sanguinis sitis, si qua suppliciorum fames, denique si quid tyrannicum, id omne semel de integro poterat excitare, quasique renovare. Mitiora etiam animalia datae orbitatis injuria, in rabiem solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum esse certissimus augur existimasti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod si tibi uni compertum erat, tyranno sic in deliciis esse filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, nisi ut saevissima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem versa, in miseram hanc civitatem dilaniandam discerpendamque insiliret? Id si non evenit, magna Diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in nostra capita fortunasque immiseris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum nostris affectibus commune, an confingere sic adamasse, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua constabit divinatio: quae nisi constiterit, non est quod ad ejus rei laudem aspires, quae fortunae commoditate te imprudente evenerit. Postremo donemus & hoc tibi, ut praesciveris, & certum praesciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde est ac si non praescieris, quum praescientiae tuae fidem legi facere non possis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando isthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum postcaquam rem feliciter evenisse videres, tum demum post factum vates esse coepisti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici consuevit, post eventum stultos etiam sapere: & quo fortunae beneficium verbis in te transmoveres, tragoediam istam nobis comminisci coepisti, causas reperisti, quibus praescisse videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praestitisti, qui tam inconsistentia, tam cum natura pugnantia finxeris, saevissimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugisse: ob unius capitis necem tutum sibi non putasse in vita commorari, quum omnia superessent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, subito eo in quo omne tyrannidis praesidium collocarat, repente rebus suis diffisum ad inferos abiisse. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus esse, tametsi ne fucum quidem ullum habent veri, si mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos suos sic adamarit, ut non spadones ac pallacas longe praetulerit: qui sic illis indulserit, ut non suspectos haberet observaretque: qui sic illis sit fisus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac servis stigmaticis plus quam in illis fiduciae posuerit. Ego tibi permultos referre possim, qui filios sic oderint, ut vivos esse pati non possent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum se tutos esse putarent, si quis illos è medio submovisset. Nullus inutilior tyranni satelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille sicarios, fugitivos, homicidas, sacrilegos: his vitam suam mavult committere, qui sua patria frui non possint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi suscipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi sunt idonei tyrannorum ministri, hi fiducia, munimentum, praesidiumque tyrannidis multo tutissimum: hos si quis ademerit, causam videatur dedisse, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum sustinebat: Aetate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis sapit senecta: Custodiis quas obtinebat? At si adversus patrem obtinebat, mors illius seni etiam optanda. Si patris nomine, quid nisi unus satelles ademptus erat? Nam custodiae quo deficerent, nisi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno suspecta, filius violentus & insolens, propterea quod

quod reliqui illi Barbari solo lucro contenti sunt: Filius illud praemium spectat, tyrannidis successionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem pollidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum nescio quid: mane, praesenti, nihil inexpugnatum omittam, urges. Nisi praeter modum adamavit filium, nisi difficilius est, cur sibi mortem conscivit? Ithuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam spem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiserint, ut sibi vim adferret: hoc tantum evincere sat est, te nullis conjecturis hunc exitum certo praescire potuisse, quantumlibet amarit filium: tametsi causa non admodum obscura. Jam deorum si qui fuerunt huic infensi Reip. iras diuturna nostra calamitas satiaverat. Jam propitios nostra vota, nostra sacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille senex Diis atque hominibus dignas admissorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incusserunt, hæ attonitum ad spontaneam sui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugisse, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum esse putabat, qui hoc facinus peregisset. Credebat esse talem, quales audierat esse solere tyrannos, qui magno suæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, nisi ratione probe perspecta, qua possent perficere. Hanc suspicionem Pan ille, aut si quis alius est Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur instare sibi carnificem, sensit adesse necessitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Ubi discrimen erat subeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter spem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diversum exitum fuisse consequutum, pone tyrannum ira percitum, passim cives ad exquisita supplicia rapere, proscribere, jugulare, in exilium agere, possessionibus exuere. Quid hic dices? Non sines, opinor, eorum malorum causam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum esse, si quid fortuito praeter propositum evenerit. At nunc nonne injurium est, quod boni, fortunæ commoditate, praeter spem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectasse minus, quam id quod evenit, vel ipsa res clamitat. Si hoc animo conscendisses arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam spem animo concepisse: nunc casu nescio an metu potius in juvenem incidisti, & tum denique divina ista mens & futurorum praesaga, sed quæ non nisi post eventum sua prodat oracula, te corripuit. Quum esset fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuosa, secum velut ociosus consultare coepit, utrum senem sua dextra dignum existimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipse sibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde describit, nimirum (ut jactat) poëta, quam spectator astiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum strinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praesciisse se, quod esset eventu consequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quasi videris. Quanto melius tuo commento, id est, fabulæ tuæ fides constitisset, si ita nuntiasses: te quum perempto juvene, stricto gladio ad senem ire destinasses, repente a tergo adstitisse Palladem illam Homericam, & jam euntem capillo revocasse te: vetuisse ne tam luculentum facinus senili caede obscurares, sese citra tuam operam curaturam, ut ille suapte manu, sed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, sed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod est te dignius) repente Deam sepsisse te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otiosus spectator adsisteres, nec prius illinc discessisse, quam negotium omne confectum vidisses. Haec si confinxisses, paulo minus malum poëtam te praestitisses? Sed ocium, opinor, non suppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium postulandum rapiente. Nunc vel ipsa te prodit inconstantia, figmentique coarguit. In arcem ascendisti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod sole ipso clarius videri vis. In medio negotio subito, nescio quis Deus, oculos tibi restituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro si veris fidem facere voluisses, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conscenderis, in aedes clanculum irrepseris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, sed ut experireris, si quod tuto facinus posses designare: haec molienti commodum faviisse fortunam: itaque quum adolescentem solum atque incustoditum offendisses (ut est ea nimirum aetas securior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud scio (ut mores illius erant) multo vino sepultum, atque immodica libidine defessum, fortiter jugulasse sciilicet, & somnum illi cum morte, id est, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxisse: deinde ubi jam cardines procul stridere coepissent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugisse, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec sicarii solent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitasse te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, semotasque mundi latebras animo circumspectantem, in quibus abditus posses irritati patris saevitiam fallere. Jamque te ad spontaneum exilium accincto, repente in vulgus exisse famam, liberam esse civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugisse, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ catastrophen immutasse te animum, & qui prius de salute fueras sollicitus, protinus ad praemii spem arrectum fuisse, lucrique aviditate, priusquam

tibi ſatis eſſet excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, proſiliſſe in medium: id quod vidimus, clamitaſſe tuum illum eſſe enſem, tuum facinus, non unum praemium tuæ virtuti fore ſatis. Haec nemo non credidiſſet, ſunt enim rerum naturæ conſentanea, uſu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum ſedulo quidem, ſed tamen parum ex arte, tuam nobis praeſcientiam niteris perſuadere, quam multa commiſceris, non dicam tota facie a vero diſtantia, verumetiam cum ſenſu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam mature filium adamaſſe, ut ſine eo vivere noluerit: ſic ob unius mortem metu fuiſſe conſternatum, ut in vita manere non ſit auſus: ſic illi toto pectore ſiſum, ut ipſe nullas circum ſe cuſtodias haberet: adeo fracti animi fuiſſe, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquiſſes tuum, defuturum fuiſſet, quo ſe jugularet. Non vides quam non competat tam inſignis in tyrannum pietas, tam ſecura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praeſidiis munitum, tanta conſternatio in hominem tot periculis exercitatiſſimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu ſenem illum tantopere contempſeris, ut indignum habueris, qui tua iſta magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Reſp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo ſuo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem ſenſimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempſiſti, niſi forte contemnere eſt, miſere formidare. Sciebas arcem armis refertam, ſciebas ſupereſſe ſatellites, quorum vel unus (ſi ſeni vires deerant) ſufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo noſtrum neſcit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa ſenecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud ſenium hic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validiſſimis ſaepenumero fuerit intolerandum, ſi quando ſolitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus eſt, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires ſuppediter? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantiſper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum farcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquiſti invitus, quo tyranno prodi poſſes: ſed prodi maluiſti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuſo, imo miror magis quod pedibus conſiſtere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, ſtridere arma: intelligeres tibi non cum puero, ſed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, ſobriis, irritatis, denique cum rabioſo patre dimicandum eſſe: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, ſed quod arbitraretur, & haud ſcio an vere ſe petitum ruiſſe, dexteram tuam erraſſe tantum in filio. I nunc & ſpera, non dicam hos Judices, viros omnium perſpicientiſſimos, ſed vel è media plebe quenquam eſſe tam mucoſis naribus, cui non ſuboleat, imo qui non plane odoretur, praeſentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtæ ſolent, quum haerent in explicando tragoediæ argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxiſti, quo praeſenſionem tuam judicibus probares, ſine qua videbas praemium obtineri non poſſe. Sed occaſionem, inquit, miniſtravi paternæ mortis, qui gladium quo ſe feriret reliquerim: atque id ſolum non modo ſatis eſſe putat ad petendum praemium, verum etiam meritum eſſe, ut ipſe enſis inter arma deorum conſecretur, Dominus pro Deo praeſenti colatur. O hominem ſuavem, ſi has ſpes vere concepit: impudentem, ſi, quum non ſperet, poſtulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, niſi tuum illum reliquiſſes? Tu in arcem arma, hoc eſt, in ſylvam ligna portanda putaſti? Niſi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit neceſſitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occaſionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquiſti, quo nihil minus deeſt Tyranno: nunquam ferrum abeſt, non in cubili, non in triclinio, non in ſacris: reliquiſti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum auſus appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquiſti, quem poſtea receptum optabas: reliquiſti rem ancipitem. Quid ſi tyrannus illum eundem enſem in civium jugulos diſtrinxiſſet? Quid ſi eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adoleſcentes filio ſuo inferias mactaſſet? Si tyrannum occidiſti, quia tuo occiſus eſt gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus enſe peracta eſt. Id ſi non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occaſio quam in partem cadat, id Diis in manu eſt: ſi bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: ſin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculoſam miniſtrat occaſionem: quæ ſi feliciter, mirentur omnes; ſin infeliciter, merito accidiſſe dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo enſe alios in uſus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam neceſſe videatur, quippe tam frivola: verum id propoſitum eſt, nullum illius argumentum non excuſſum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeſo ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoſcere, dum hunc ab gradu ſi miſſimo dejicio; hic ſibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari poſſe, quin praemium deberetur, quod patri necis cauſam miniſtraſſet, ſi non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus diſſertum ajebat, nihil intereſſe utrum manu ſua quis occidat, an mortis cauſam praebeat. Addebat, aequum eſſe, ut cum in maleficiis cauſam datam imputarent leges ad ſupplicium, multo magis idem obſer-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine poenam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiisque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum speraris ut eo hausto pereat, tametsi non bibit aegrotus, tamen veneficii postulari potest qui posuit, propter vitiosam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic si detrahas nocendi voluntatem, nihil illi tum lege rei futurum est. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, nisi illum inculpata ignorantia absolverit. Porro si in loco non ad id destinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, nisi si quem occideris, aut vulneraris, aut si cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod si quid horum consequutum est, cum lege tibi res est. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quae culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto discrimine dissita sint, inter quae tu nihil interesse dicebas. Primum non statim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, sed partim ex ipsa rei natura proficiscitur, partim a legum officio. Deinde discernitur animus, causa data dijudicatur: spectatur eventus. Age nunc si libet, tuam causam, qua tuum fatinus aestimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis causam tyranno dedisse, sed imprudentem, nulla tibi sit praemii petitio. Quis enim inscius bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne posthac affirmes te in hoc jugulasse filium, ut pater sibi necem conscisceret: quod eventurum ne vates quidem quistuam praescire poterat, tu nec suspicari. Imo posteaquam rem plenam discriminis, fortunae arbitrio commisisti, quia bene succesit, hoc nomine lex te non postulat: at idem si male evenisset, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi succurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, simulatque occiso filio se peti insidiis persensisset, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi constet, causam dedisti non solum non idoneam, verumetiam periculosissimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentissimo demonstrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidisse: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an simplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit; qui necato filio, seni causam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentissime filium adamabat, in illum omnem familiae curam reclinaverat, illo se oblectabat atque haec de privato sene cum fide dicet, quae tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te scisse, praevidisse futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitae oblectamenta collocarat. Non tibi defuisse jugulandi senis voluntatem, sed hoc tantum egisse, ut miserabilius sua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miseri patris malis exsaturares. Ideo juvenem necasse, in hunc usum gladium in vulnere reliquisse. Vides quanto sint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi suspicionem causae qualitate purgabis. Negabis causam idoneam fuisse, cur ille sibimet manus adferret. Te nec praescire, nec timere potuisse id, quod sit consequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem sponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuisse, ut & mater sibi fatum accerseret: quippe quam impotentius amare sit consentaneum, ac minus adversum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodesset dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac causa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis suspicione, quod causas parum idoneas dederis, hic ex causis multo minus idoneis propter personam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuisse suspicatus, verumetiam certum praescisse. Ibi temeritatis postulari non poteras, propterea quod tametsi vitio abs te data est causa, tamen idonea non sit ad id quod evenit. Imo ipsi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, sepultura prohibitus, quod civitati citra causam idoneam civem unum ademerit. Tibi non nisi unius filii mors imputabitur, etiam si mater quoque & filiae & sorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, nisi feliciter evenisset: quippe ubi summum Reipublicae periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter posset. Venio nunc ad quartum illud praesidium, Judices, quod iste tutissimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non solum sit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curiose (ut ajebat) secum agam: ut quum possim in crimen ac poenam vocare, sat habeam ab honore non promerito secludere. Ait si tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam si hunc eventum Dii non dedissent, ut senex ipse vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, si tyrannum suae furiae non essent ultae? Dii quidvis potius dederint, quam isthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tametsi ad solam mentionem inhorrescit animus. Tune, inquam, occiso filio, relicto sene vivo, tyrannicidae praemium peteres? An potius nec ipse supereresses, qui possis petere: nec esset Resp. quae dare posset? Nam tu aut exquisitis suppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis exul delitescerес: nos pro tyranno jam immanissimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempestatem conjecisses. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fan-

de

do auditum est, duos una in civitate sedisse tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alvearibus duo se reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem lustris non convenit duobus inter se leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides necessario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuisse mavis in patre, an in filio? Si juvenis adversus senem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium postulas? Tyranni partes adjuvisti, non Reipub. Sin patri cessit: quid tandem illum vocare potes, nisi tyranni vel praefectum, aut satellitem? Quandoquidem seniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adolescentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, sed pro causae tuae commoditate comminiscebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in personis situm est, nullam habuisti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam senem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob senectam exuisset: non secus atque mala, quae natura acerba, tempore mitescunt, & in alium abeunt succum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo succedentem. Privatus pater familias non fert filium se vivo successorem: & tu vis isthuc credi in tyranno? Ille non sinit ullum è liberis rem domesticam ex animi sui libidine moderari: & tyrannus sese veluti abdicans imperio, negocium omne in adolescentem rejecerat? Non dubito, quin & ipse videris, quam dura sint ista, & quam a communi sensu abhorrentia. Verum quid faceres, nisi tales personas induxisses, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeso te, an unquam auditum est Tyrannum aetate mitescere? Quando tu desines ea quae sunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera mollescit, limus durescit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exasperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit saevitiam aetas, sed exaggerat. Vis ipsissimam tyrannici ingenii tibi demonstrem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis senescit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc testa sunt asperiore. Vulgaribus ingeniis fortasse nonnulla vitia senecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam si plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad scelus, ad crudelitatem natis, scelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre senecta quid potest? Nisi forte libidinem adimit? Quanquam ista Tyrannidis quantula tandem est portio? Sed esto fuerit sane propter aetatem ad voluptates segnior, verum erat fastidiosior: unde fit, ut imbecillior sit ad coitum, ad raptum avidior. Fortasse pauciores huic execabantur ephebi, sed insigniores. Pauciores producebantur virgines, sed exquisitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo senile fastidium optione & varietate vinceret. Hoc ita esse, quot ego tibi testes citare possem, qui quo nobiliores sunt, quo fortuna praestantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitiosissimi senis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus senescere libidinem? Multo secus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis usus capit, quam nostra delectat contumelia. Ut frigeat in sene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, saevitia, nocendi libido. Postremo totum illud vitiorum agmen, quae propria tyrannorum sunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, suspicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturae bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at senecta, si quid pudoris, si quid humanitatis, si quid melioris ingenii a natura insitum est, id omne multo ac diuturno flagitiorum usu penitus exuit, & prorsum in immanissimam quandam feram abiit. Id ita evenisse, Judices, in execratissimo illo sene, quid ego coner argumentis docere, quum sua cuique memoria abunde satis exemplorum suppeditet? Quod si juvenis sese gerebat insolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide sexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis est omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipso pene tyranno sit ferocior, violentior, sceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil cessit. Quasi vero non sit isthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui solent ex tyrannide capi, ad ipsum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri consuevit: praedae communiter in omnes distribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa scelerata: nisi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat suis, quam sibi ipsi. Solum nomen sibi proprie vendicat. Et in nullos est tyrannus indulgentior, quam in scelerum ministros: quippe quorum opera sentiat suum imperium contineri. Proinde sub unius umbra satelles omnis, omnis minister, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, si hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, sensimus, experti sumus, nisi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim esset res usqueadeo misero tyrannis, si unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot sacrilegi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus similiores? Neque desunt, qui se simulent apud tyrannum sceleribus suis gratiam promeritos esse: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiso tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate fessus, omnem dominatum

in filium tranſtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed iſthuc quantum abſit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam obliviosus, ut non poſſit experimento refellere? Ego tibi complures nominare ſatellites poſſum filio inſolentiores. Ad haec, verisimillimum eſt nullius inſolentiam minus approbaſſe ſenem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique ſibi conflari (Calliditiſſimi autem tyranni eſt, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis poſſit) vel quod pater etiam peſſimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis miniſteria alienis quam ſuis uti mavult. Quod ſi clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora deſignabat filius, profecto non tyrannum agebat, ſed inſolentem ſatellitem. Sin approbante patre, quaſique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commiſſa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obſcurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipſi quidem neque pueros emaſculant, neque virgines abripiunt, neque proſcribunt, neque bona diripiunt, neque fana diſpoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per miniſtros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium inſtituit, in unum ſtringendi ferri jus facit, illos ſuae cognitioni reſervat. Quorum ut quisque ſua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi poteſt, certe tyranni vocabulum nemini congruit, niſi uni illi, ſub cujus veluti clypeo, tota illa pernicioſiſſimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, ſaepenumero auditum eſſe, id quod eleganter a doctiſſimis viris eſt ſcriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas eſſe manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longiſſimas. Omnino prodigioſum quoddam eſt animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentoſius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet ſcelerum miniſtros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi conſtat miniſtris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil eſt aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam eſt, quod neque pes ſit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem univerſa: at ita contineat, ut ab iis poſſit ſeparari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis inſolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut ſi mavis dextram: aut ſi ne id quidem ſatis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine cenſet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in re oculum aliquem involare, non ſinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poetae, ut pro uno capite reſecto, duo peſtilentiora ſubnaſcantur: pro uno excuſſo oculo, plures acriores ſuccedant: pro una reſciſſa dextera, multae robuſtiores ſubpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque conſtituit, qui ſibi ſit auſus tyranni vindicare nomen: quo ſublato futurum ſit ut membra reliqua quaſi deſtituta ſpiritu, emoriantur, aut certe ſanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Poſſum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris ſatellitem nominabas. Non inficiabere. Rurſum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupaſſe filium: ſolius appellationis honorem ceſſiſſe. Qui convenit eundem & ſatellitem & tyrannum appellari? Tum ſi ceſſit, non igitur uſurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati ſunt, aut reſcinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, ſi quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud eſſet animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipſe fateris) ſatellitem occidiſti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei eſt? At rem, inquis, legis ſequutus ſum, non ſyllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, ſervitutem ſuſtuli: hoc lex ſenſit, hujus rei authori praemium praeſtituit. Satellitem, inquam, occidiſti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam ſceleſtum: ſatellitem tantum occidiſti tyrannidis, non caput: aut ſi caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi ſententia largiamur: fuerit ſane res tota tyrannidis filius: pater nihil niſi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuiſſe vocem ſine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis diſcedere? Praeſertim ita dilucidis, ut perſpicuum magis nihil eſſe poſſit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum pernicioſius induci poſſe judico, quam ſi conſueſcant homines calumnioſi a praeſcripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quisque ſuum maxime idoneum comminiſci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis ſententia quaeri ſolere, niſi quum in ſcripto quiddam apparet ambigue obſcureve dictum: aut quum ex verbis & eventu abſurditas quaepiam extitit, eaque manifeſta? In priore non cujusvis commentum, ſed juris prudentium reſponſa, ſed Judicum ſententia recipi ſolet. In hoc poſteriore neceſſitas ipſa compellit alliquantisper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba ſpectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne ſuperſtitioſa cavillatione literarum legis ab eo quod lex ſpectavit abducamur: alterum ne paſſim a praeſcripto diſcedendo, leges omneis & judiciorum

rum religionem ſubvertamus. Quorum illud quidem multo levius eſt : propterea quod vix unquam accidat, ut legiſlator obſcure quid voluerit, explicuerit: aut abſurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculoſiſſimum, perniciolſiſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura eſt, quam verſutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile poſſit aliquo commento ſubvertere ? Neque quisquam non elabetur è judicio veſtro nocens, niſi qui ſit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentatiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret : ita pro iene juvenem, pro tyranno latellitem, pro homicidio tyrannicidium : & paſſim aliud pro alio interpretabitur. Veſtra interim, Judices, religio, veſtrum jusjurandum, qua tandem ratione ſervabitur ? quibus nihil futurum eſt certi, quod in cognoſcendo ſequamini : verum ambiguas diverſasque litigatorum conjecturas ſpectare neceſſum erit ? Ergo quum in omni cauſa maximopere cavendum eſt, ne ſine graviſſima ratione a legis praeſcripto diſcedatur : tum in hac non periculoſum modo, verum etiam abſurdiſſimum : quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius: ſententia nihil acquius : interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil peſtilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuiſſe, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit, huic praemium eſt, ſi modo iſtuc ſenſiſſet ? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per ſatellites & praefectos exerceri ſolere, permultosque in his eſſe vel Tyrannis ipſis ſceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino ſupplicio digniores : niſi & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine cenſetur, tibi ferro graſſandi facultas data eſt. In reliquos non tibi permittitur idem : non quod illos vita dignos judicet lex, ſed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi ſimpliciter parere : neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praeſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere. Praeſertim in hoc exemplo, quo non aliud poteſt admitti peſtilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas. Non illud hic ſpectandum, judices, quam inviſus Reip. ſit, qui occiſus eſt, quam majore etiam ſupplicio dignus : verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, ſemel in civitatem receptum, ſemel veſtris ſententiis approbatum, denique praemio compenſatum, quo tandem licentiæ ſit proceſſurum. Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius ſibi volet in ditiſſimum quemque civium licere : Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Poſtremo ſi cui magiſtratus non placebit, ſi cui judex erit inviſus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defenſionem, Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſtupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet : dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, ſed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum eſt, ut quod in uno factum ſemel & probavimus, & gaviſi ſumus: id in multis ſaepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre diſcrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita eſſe facile liquebit, ſiquidem animadvertimus, nihil omnium eſſe, quod lex parcius circumſpectiusque permiſerit. Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, ſed in uxore deprehenſum : id quod intemperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt. At ita, ſi corpus utrumque pariter interimat, ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat. Deinde in vi depellenda. At ita ſi demonſtres te mortem effugere nequiiſſe, niſi mortem intuliſſes : id lex ita interpretatur, quaſi ſeſe tueri potius ſit iſtuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti ſui rationem reddere compellitur, ſtatim ſeſe prodere, nec expectare donec in jus trahatur : atque (ut ita dicam) ultro ſemet reum facere cogitur. Quod ſi omnia conſtabunt argumenta : ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus eſſe videatur. Poſtremo in tyrannicidio : ubi propter periculi ſuſcepti magnitudinem lex praemium quoque proponit : at ita, ſi eum quem tibi lex iſto velut inſigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris : non ſi ſceleſtum alio ſcelere ſuſtuleris: neque patietur te jus occidendi permiſſum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, niſi ſi quis obſtat, ut per illius necem tibi neceſſe ſit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum ſecunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortaſſe proxima videatur hoſtem in bello feriendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permiſit. Niſi palam hoſtis ſit declaratus, niſi in Imperatoris verba juraris, niſi ille aciem eduxerit, niſi ſigna canere juſſerit, tibi fraudi futurum eſt, hoſtem interfeciſſe. Tu dicturus es : Hoſtem occidi, nam plus quam hoſtilia faciebat, nomen hoſtis tantum aberat, re hoſtem agebat. Lex reſpondebit, ſuarum partium fuiſſe, hoſtem declarare, ac tuo fortaſſe ſcelere fruetur : verum ne ſerpat exemplum, poenas de te ſumet. Quid autem aliud abs te factum eſt ? Unum tibi lex nominatim deſignaverat : tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod niſi in unum non poteſt competere : neque traduci debet abeo cui lex attribuerit, ne tibi fas ſit aliquando quem voles magiſtratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero ſine graviſſimis cauſis lex tot vinculis aſtrinxit hanc in vitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam poſſe, quam vitam : vidit in extinctum facile varias cauſas confingi etiam impune poſſe, quandoquidem ille non ſit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis ſuum quisque dolorem poſſet praetexere, ſi poſt occiſum hominem ulla cauſa recipiatur, praeter eas quæ legibus ſint expreſſæ. Quid quod gravatim ſibi quoque lex permiſiſſe videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subversione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit sceleratus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata libidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Judices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obstantem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excruciatum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, si judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatæ majestate. Non enim par est, ut cuiquam personæ praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: authorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in pauca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptæ, & longo jam usu comprobatæ, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuæ dextræ arbitrio permisissent. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiæ legitimæ speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subjecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quae totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quae potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quae sese latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota sentina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam sceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis suis,

vel

vel rectum judicant ſervire tempori. In hoc itaque rerum ſtatu leges non extinctæ, ſed oppreſſæ modo, cautim & circumſpicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra ſummam civitatis perniciem exaſperari non poſſe, unius capitis diſpendio commode ſanari poſſe. Quare docto cuipiam medico praemium oſtendunt, digito demonſtrant, quod membrum ſecari velint, quibus abſtineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram ſecuiſti. Illæ tyrannum, tu tyranni ſatellitem occidiſti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inſcite exagitato, totum hominem in extremum vitæ diſcrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortaſſis, cuicumque habitum erit: verum illud modo conſilium fuit, oſtendere tibi quam inſignitæ ſit impudentiæ, in ea cauſa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poſcere praemia, in qua nequeas obtinere, ſi modo tecum exactius ac ſeverius agatur, ut graveis poenas effugias. I nunc & curioſum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te poſſim in grave diſcrimen vocare, ſat habeam legis & Reipub. cauſam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni ſit promeritus. Id quod non Judicibus modo (quibus iſtuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipſi cupio perſuadere: & factorum me confido, ſi modo tantiſper animum poſſis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos ſummatim totam cauſſam ob oculos revocemus? Diſpiciamusque quam multa tuo in facto deliderentur ad id, ut legi ſatisfeceris: & quantum tu ſis hallucinatus, quum multa diceres etiam ſupereſſe? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut ſi quodlibet horum deſit, aut poenam te, aut certe nihil gratiæ debere ſe credat. Quorum ego non unum aliquod, ſed unumquodque deeſſe docebo. Quod ſi facio, utrum aequo animo cedes praemio, an impudenter petere perſiſtes? Ergo rem accipe. Niſi tria haec tibi conſtiterint, non eſt quod tyrannicidæ praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid ſperaris, vel quid propoſueris. Nam ſi tyrannum per imprudentiam occidiſſes, ſi praeter propoſitum, non magis profecto praemium tibi debeatur, quam ſi quis tyranno amiciſſimus idem feciſſet, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propoſiti in arcem attuleris, ipſe videris: ita demum legi perſuaſum erit, te voluiſſe occidere tyrannum, ſi occideris. Non occidiſti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) ſi libuiſſet interficere. Lex negat ſua referre, utrum tyrannicidii propoſitum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid ſperaris, excutiamus. Quamquam iſthuc leges non ita valde curioſe penſiculantur: ſed tamen in tam abſoluto facinore partes omneis conſtare oportet. Quid enim ſi tyrannum interfeciſſes, quo tyrannidem ipſe occupares, utrum praemium ſperares? an ſupplicium metueres? Quid ſi quo privatum animi tui dolorem ulciſcereris, tyrannum occidiſſes, atque id eſſet palam, num praemium auderes poſcere? Quid, ſi latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncaſſent, num ad hunc honorem aſpirarent? Quid ſi quis tyranno privatim infenſus, magna te pecunia conduxiſſet, quo ei tyranno venenum dares, dediſſesque, num quaeſo, tyrannicidæ praemium poſtulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obſcurior eſt, quam ut tu, alioqui tam glorioſus, quicquam de ea auſus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulciſci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. periculo, non ſuo periculo Reip. ſtuduit prodeſſe. Poſtremo non poteſt niſi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. Non poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente diſſentias? quem illa tuæ vitæ periculo ſua cauſa voluit occidere, eum tu non ſolum volens praeteriſti, verum etiam periculoſe in Reip. irritaſti: quem ſua cauſa noluit occidi, cum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi fortaſſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attuliſſe, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi conceſſurus eſt. Te in filio jugulaſſe patrem, in non tyranno tyrannum. Largior iſtuc Delium aliquem tibi praedixiſſe, ut certum praeſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. Licuiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verum hoc poenæ genus tibi magis placuiſſe. Suſtuleris ſane tyrannidem, idque nova quadam & inuſitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obſiſtam tibi, nec ſinam ferre praemium, propterea quod ea via ſuſtuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infantem in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem certum praeſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem accerſeret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſuſpiceret Reſpub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam ſaevieris aetatem, cui etiam ab hoſte armato parcitur, quæ leonibus etiam miſeranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Reſpub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſere deamaret, per vim conſtrupaſſes, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii ſupplicium potius formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam tuo facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno aegrotanti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, facti rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu neceſſitudinis venenum porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademiſſes: utrum a lege praemium, an poenam expectares? Atqui tyrannidem utcum-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam pernicioſum in Rempub. non recipit : ut conſueſcant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex : & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur : quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur: hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via : hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret : quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris : propterea quod tui fuerat officii : aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti : ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum : niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris : ne per rimam iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clanculariis ac maleficis artibus : niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in praeſens ſubmoveatur : verum illud multo magis reſpicit : ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere : ac præclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur : cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum praeſidium : quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant : qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem : ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris : ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. *in diſcrimen* adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum : ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre insolentiorem : quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſcelera lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti : in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum haeredem ſuſtuleris : igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet : non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum praeſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad praemium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur praemii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique:

ve-

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex usu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo praeter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis praemium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe praemium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab aequitate Judicum, a civitate deorum munere laeta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a praemio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, ſine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus ediderit, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro praeſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi praeſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei praemium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut praemium aliquod feras, abunde magnum praemium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle praeripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis exuſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.